

Chương 1

Trên biển lớn gió êm sóng lặng, giống như một xấp nhung tơ màu xanh đậm cao cấp, phía trên điểm xuyết những ngôi sao lấp lánh như những viên kim cương.

Một con thuyền cỡ trung đang bỏ neo ở trên mặt biển, chậm rãi lên xuống theo sóng biển ban đêm yên tĩnh.

Lúc này đã sớm là đêm khuya, nhưng trên sàn tàu du thuyền đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Mười mấy người đàn ông mặc âu phục màu đen giống nhau đang im lặng đứng ở trên sàn tàu, bảo vệ xung quanh một người phục nữ mặc váy lễ phục dài màu trắng giống như sao quanh trăng sáng.

Buổi tối gió biển rất lạnh, nhưng trên người cô ta chỉ có một chiếc áo choàng mỏng, mái tóc dài mềm mại buông xuống, lười nhác xõa tung trên đầu vai. Trên cổ trắng mịn mang vòng cổ trân châu trong suốt, nếu không nhìn biểu cảm lúc này của cô, toàn thân cô mặc như vậy, ắt mọi người sẽ nghĩ cô rất tốt bụng lại thuần khiết...

Giống như thiên sứ.

Thiên sứ?!...

Mép thuyền bên cạnh đối diện với bọn họ, có một người con gái mặc áo đen dường như không tương xứng với độ xa hoa của du thuyền này.

Khóe miệng của Đường Bội cong lên một nụ cười lạnh không rõ, so với người con gái trước mặt, cô chặt vật hơn cô ta nhiều. Trên thân thể cô thậm chí còn có nước nhỏ xuống, mái tóc đen tuyền có chút tán loạn, có vài sợi ướt sũng dán trên gương mặt cô, khiến sắc mặt của cô thoát nhìn càng thêm tái nhợt.

Cô nhẹ nhàng thở hổn hển mấy hơi, thân thể bình tĩnh dựa ở trên mạn thuyền, cô ép buộc chính mình phải dung tốc độ nhanh nhất để khôi phục thể lực, chỉ có như thế mới có thể ứng phó với những chuyện sắp tới.

“Cô nói lại lần nữa xem”.

Những lời đó cơ hồ là rít ra từ giữa kẽ răng, khiến cho sắc mặt của Đường Bội vốn tái nhợt giờ trở nên không có chút máu.

“Tao nói...”

Đứng ở phía đối diện cô, trên mặt Đường Phi Phi lộ ra nụ cười xấu xa, càng lúc càng trái ngược với vẻ thiên sứ toát ra từ quần áo mà cô ta đang mặc. Chỉ thấy giọng điệu của cô ta mang theo trào phúng:

“Đưa em trai con hoang giống như mày, hai năm trước đã chết rồi!. Lừa nó ra nước ngoài chữa bệnh, mày thật quá ngây thơ. Đường Bội, sao mày còn có thể hồn nhiên như vậy?”

Đường Bội nắm thật chặt quả đấm bên cạnh, lạnh lùng nhìn người con gái có dung nhan tinh xảo như vẽ trước mặt, lộ ra vẻ xinh đẹp không ai sánh được.

Rõ ràng diện mạo của bọn họ có vài phần tương tự, nhưng mà giờ phút này cô cực kì chán ghét gương mặt này. Nếu như không phải vì em trai ốm yếu, cô cũng không bị nhà họ Đường khống chế, làm những việc cô căn bản không muốn làm.

“Đường Phi Phi”

Đường Bội hầu như gần từng chữ một, nếu như ánh mắt có thể giết người, cô tin Đường Phi Phi không thể nào vẹn nguyên đứng ở trước mặt mình.

“Mày còn chưa nghe rõ sao?”

Đường Phi Phi haha cười lạnh một tiếng, giả vờ có long tốt lặp lại:

“Tao nói, mày với em trai của mày là những đứa con hoang làm bẩn huyết mạch của nhà họ Đường bọn tao, tội bấy nên tới chết đi rồi!. Nó đã chết, chị gái như mày có phải cũng nên đi theo làm bạn với nó không?. Để Đường gia của bọn tao có thể khôi phục sự trong sạch như trước”

Đường Phi Phi vừa nói, vừa không chút để ý lau lau ngón tay của mình.

Móng tay của cô ta được chăm sóc rất tốt, những hoa văn hoa lệ được vẽ trên móng tay thon dài, bàn tay trắng nõn, vừa nhìn đã biết đó là đại tiểu thư ăn sung mặc sướng.

Đúng vậy, Đường Phi Phi là đại tiểu thư từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, cuộc sống hoàn toàn khác biệt với Đường Bội.

Nắm tay của Đường Bội càng nắm chặt hơn.

Ở trước mặt cô, là 10 mấy họng súng tối om, tất cả đều chia về một mình cô. Nếu như không phải như vậy, Đường Phi Phi một đại tiểu thư trời gả không chặt, tại sao dám kiêu ngạo đứng đó nói chuyện với cô.

“A...Haha...” Tiếng cười trầm thấp lạnh như băng của Đường Bội bỗng nhiên vang lên.

“Chết đến nơi, vậy mà mày vẫn còn cười được?!” Sắc mặt Đường Phi Phi rất cuộc trở nên khó coi.

Cô hung tợn nhìn Đường Bội, người em gái cùng cha khác mẹ này vốn nên có cuộc sống an nhàn sung túc ở Đường gia, cô nghĩ đến đây lại lạnh lùng nói:

“Niệm tình mày là em gái của tao, tao cho mày 2 con đường...”

Đường Phi Phi nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn:

“Hoặc là mày ở lại, để cho bọn vệ sĩ vất vả bảo vệ tao cả ngày chơi đùa, tao sẽ tha cho mày, thế nào?”

Nghe vậy, ánh mắt bọn vệ sĩ nhìn về phía cô có chút thay đổi.

Đường Bội nắm chặt tay, Đường Phi Phi trở mặt với cô, cho cô 2 con đường, tuyệt đối đều chỉ là con đường chết.

Một tháng trước, cô bị gia tộc phái đi trộm một vật không thể trộm chộc phải một đại nhân vật nào đó, không ngờ chưa tiếp cận được anh ta thì hệ thống an toàn bên người anh ta phát hiện.

Lánh nạn suốt một tháng, thật vất vả mới trở về du thuyền của nhà họ Đường, chỉ là vận mệnh của kẻ bỏ đi như bây giờ.

Thật ra, cô nên sớm nghĩ đến, Đường gia cũng như người chị cùng cha khác mẹ trước mặt, cho tới bây giờ chưa từng xem cô là một phần tử của nhà họ Đường, chỉ coi cô là công cụ để lợi dụng mà thôi

Nhất là mẹ của Đường Phi Phi, mẹ của cô ta đã dùng hết thủ đoạn, dồn hết tâm cơ, giờ trở lại lúc mẹ cô đang mang thai em trai, thành công chen vào đoạt mất địa vị của mẹ cô, nếu không xảy ra chuyện như vậy, em trai cô sao phải sinh non, sinh ra sức khỏe đã rất kém!

Hai mẹ con Đường Phi Phi đương nhiên không tốt với đứa con gái con vợ trước như cô, thật kinh tởm khi cô lại tin tưởng rằng người nhà họ Đường sẽ niệm tình em trai cô là con trai duy nhất của họ, sẽ tận tâm cứu chữa cho nó, nếu không sao cô lại cam tâm tình nguyện đi làm mấy chuyện này!

Đường Bội quay đầu nhìn biển lớn phía sau một chút!

Biển lớn thẳm ba, cho dù người có khả năng bơi lội vô cùng tốt, cũng không dám tùy tiện nhảy xuống biển đêm!. Huống chi, bây giờ cả người cô vô lực, nhảy xuống trừ khi có kỳ tích xuất hiện, bằng không, nhất định sẽ chết...

Mà con đường thứ hai...

Đường Bội cười lạnh một tiếng, lạnh giọng nói với Đường Phi Phi: “Nếu như hôm nay tôi không chết, các người chờ xuống địa ngục đi”

“Mày?!”

Đường Phi Phi bị lời tuyên chuyển của cô làm cho kinh sợ đan xen, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, môi anh đào hé mở, muốn mở miệng nói chuyện.

Đường Bội không cho cô ta cơ hội, cô xoay người giống như một người cá mạnh mẽ, không chút do dự lướt qua mạn thuyền, nhảy vào biển lớn đen tối lạnh như băng

Nước biển đắng chát, lạnh như băng, nhanh chóng ngập qua đầu cô, trong đầu Đường Bội hiện lên khuôn mặt thanh tú, ôn hòa của em trai, trong lòng sớm đã bị lửa giận và đau xót nhấn chìm

Nếu như có kiếp sau, cô sẽ dùng hai tay của mình bảo vệ bản thân chu toàn, không dễ dàng tin lời những người họ Đường giống như lang sói ấy!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Lần này công việc làm ăn của Đường gia lâm vào tình thế bất buộc”.

Ở ngoại ô thành phố S, trong thư phòng ở lầu hai của căn biệt thự 3 tầng, một người đàn ông trung niên mặc âu phục màu đen đang nhàn nhạp nói chuyện.

Ông ta là người quản lý đương nhiệm của Đường gia- Đường Phong Ngôn. Nhà họ Đường hiện nay cũng xem như chiếm một vị trí riêng ở thành phố S, xuất thân phong phú, hơn nữa còn có một đứa con gái là Đường Phi Phi -đại minh tinh nổi tiếng trong làng giải trí, mấy năm nay Đường gia phát triển thật sự không tệ.

Chỉ có điều...

Đường Bội đứng ở trước mặt ông hơi cúi đầu, ở chỗ ông ta không nhìn thấy, khóe môi cô cong lên nụ cười lạnh, không có trả lời cũng không có từ chối.

Không nghe thấy Đường Bội trả lời, Đường Phong Ngôn hơi nhíu mày, giận tái mặt liếc nhìn đứa con gái càng ngày càng im lặng, giọng nói càng lạnh lẽo hơn so với lúc trước:

“Sức khỏe của Tử Thái gần đây tốt hơn nhiều, xem ra phương pháp mà chuyên gia bệnh tim mới đưa ra, rất có ích cho việc điều trị”

Nụ cười lạnh trên khóe môi của Đường Bội càng rõ ràng hơn.

Nếu như là quá khứ, cô nhất định sẽ tin.

Nhưng mà, có lẽ Đường Phong Ngôn không bao giờ ngờ được, Đường Bội đứng trước mặt ông ta hôm nay đã không còn là người vì bệnh tình của em trai mặc cho bọn họ sai khiến nữa.

Đường Bội ấy đã chết sau một tháng ngâm mình trong biển lớn rét lạnh rồi...

Hiện tại, đứng trước mặt ông ta là Đường Bội biết hết sự thật.

Em trai...

Nhẹ nhàng ngoéo ngón tay bên người một cái, Đường Bội giấu đi nụ cười lạnh nơi khóe môi, mặt không chút biểu cảm ngẩng đầu lên nhìn người mà cô phải gọi là “cha” lạnh lùng hỏi:

“Bố muốn cái gì?”

Mày của Đường Phong Ngôn nhíu chặt hơn, ông chán ghét mẹ của Đường Bội, người phụ nữ yếu đuối ấy không thể mang đến cho ông thứ gì. Nhưng đứa con gái giống như thiên tài này, ông vừa hận, vừa sợ lại vừa ý lại.

Đường Bội hoàn toàn là vũ khí sắc bén của Đường gia, nhất định phải giữ chặt cô ở trong lòng bàn tay, nếu không Đường gia mấy năm nay làm sao có thể phát triển nhanh như vậy, con gái bảo bối của ông sao có thể trở thành đại minh tinh.

Đường Bội không chút nào sợ hãi đối mặt với Đường Phong Ngôn, thần sắc trên mặt đối phương biến đổi đều bị cô nhìn thấy tường tận. Cô đương nhiên biết ông ta đang nghĩ cái gì, chính là muốn lợi dụng em trai đã chết từ lâu của cô mà khống chế cô thôi.

Ngay cả Đường Phong Ngôn muốn có được vật gì trong tay người đó cô cũng biết, chỉ có điều bây giờ cô sẽ không để cho Đường gia được toại nguyện.

Đường Phong Ngôn cau mày, đánh giá con gái một lúc lâu, vẫn mở miệng nói:

“Thông tin về hạng mục cạnh tranh đấu thầu Tây Giao ở thành phố S”

“Bố”. Đường Bội hồ hững nói: “Theo con được biết, người sau lưng hạng mục Tây Giao, là nhân vật mà Đường gia tuyệt đối không thể chọc vào”.

Đường Phong nhíu mày chặt hơn, có chút không kiên nhẫn nói: “Nếu như xảy ra chuyện gì nhà họ Đường đương nhiên bảo vệ cho con...” Ông nhìn ánh mắt của Đường Bội, không được tự nhiên tăng thêm cái tên:

“Tử Thái được an toàn”.

Ông cảm thấy hôm nay Đường Bội có phần sắc bén không bình thường, nhưng hạng mục Tây Giao có thể mang đến lợi ích không nhỏ cho Đường gia khiến ông không thể có suy nghĩ khác, lại càng không muốn tốn tâm tư để đi tìm hiểu đứa con gái trước giờ ông không quan tâm.

Đường Bội không nói thêm gì, xoay người bước ra khỏi thư phòng.

Đắc tội với người sau lưng ấy, cho dù có một trăm Đường gia cộng lại, cũng không bằng một bàn tay của người ấy, vậy mà dám bảo sẽ bảo vệ cho cô chu toàn?.

Kiếp trước đã từng làm đồ bỏ một lần, bây giờ nàng muốn những người của Đường gia tự mình ném thử hậu quả khi đắc tội với người đó.

Ánh mắt của Đường Bội lưu chuyển, từ khi cô tỉnh lại phát hiện thời gian trôi về khoảng khắc một tháng trước, trước khi sự việc ấy diễn ra, cô đã hạ quyết tâm, muốn khiến những người này phải trả giá đắt!. Phong cảnh đẹp nhất thành phố S trên ngọn núi nhỏ cũng chỉ có căn biệt thự này.

Đường Bội đứng ở phía ngoài vách tường của biệt thự, trước khi trọng sinh cô từng tới nơi này, bên trong canh phòng hết sức nghiêm ngặt, ngoại trừ hệ thống bảo vệ tiên tiến nhất trên thế giới, còn có rất nhiều vệ sĩ có bản lĩnh nhanh nhẹn canh gác.

Lần trước tới đây, là vì cô muốn trộm một tài liệu bí mật cho Đường gia, kết quả là ban ngày mới thay Đường Phi Phi diễn một số cảnh hết sức cực nhọc, khiến tinh thần không được tốt, nhất thời sơ suất, hoàn toàn bị hệ thống bảo vệ an toàn phát hiện.

Chỉ có điều...

Đường Bội ở trong bóng đêm lộ ra một nụ cười khế.

Lần này, cô không đếm xỉa đến lời uy hiếp của Đường Phong Ngôn và không mang theo tâm trạng lo lắng, cô nghỉ ngơi thật tốt 2 ngày rồi mới đi tới nơi này.

Hơn nữa, bây giờ mục tiêu của cô không phải là hệ thống an toàn trong thư phòng, mà là...

Cô đưa tay vén mái tóc dài, trước khi tới đây, cô còn đặc biệt trang điểm tỉ mỉ. Dung mạo của cô và Đường Phi Phi vốn giống nhau đến 5 phần, cố gắng bắt chước, trừ phi là người tương đối quen thuộc, nếu không mọi người nhất định sẽ nhầm cô là đại minh tinh Đường Phi Phi.

Đường Bội hoạt động thân thể, khéo léo né tránh được tia hồng ngoại dò xét trên tường, lướt nhanh qua rồi leo lên tường.

Cô chọn điểm dừng chân là nơi những vệ sĩ canh chừng khá lỏng lẻo, cũng là chỗ tiện nhất để cô ẩn thân tàn hình.

Đường Bội liên tục khom người, thu liễm hơi thở, dọc đường cẩn thận xuyên qua vườn hoa đến mặt sau của lầu chính biệt thự, ngẩng đầu thoáng nhìn lướt qua tòa biệt thự cao 3 tầng, nếu như cô nhớ không lầm thì phòng ngủ của chủ nhân ngôi biệt thự này ở lầu 2, và cũng là nơi được canh giữ nghiêm ngặt nhất sau thư phòng, tọa lạc ở hướng đông tây.

Thân hình vô cùng nhanh nhẹn bám vào tường, làm thế nào để tránh những hệ thống bảo vệ, che giấu hành tung của bản thân là những hạng mục từ nhỏ cô đã được học tập.

Từ trước đến nay, Đường Bội luôn là thiên tài trong phương diện này.

Rất nhanh đã đến lầu hai, phòng ngủ chính có một ban công rộng rãi, Đường Bội lặng lẽ xoay người nhảy vào ban công, giữa phòng ngủ và ban công ngăn cách bởi một cửa sổ sắt đất thật lớn, được che chắn bởi tấm màn thật dày, khiến cô mơ hồ không nhìn rõ tình huống bên trong.

Trên ban công bày một chiếc ghế dựa hết sức thoải mái, bên cạnh có một bàn trà thủy tinh nho nhỏ, trên bàn có một quyển sách.

Cô tùy ý nhìn lướt qua tên quyển sách: Bốn mươi vị thần và bốn mươi đêm là một quyển truyền thuyết dân gian Ả Rập, xem ra lời đồn quả nhiên là sự thật, người đứng đầu đế quốc ám dạ là người có trí thông minh tuyệt đỉnh, năng lực cường hãn, là một kỳ tài. Đáng tiếc từ nhỏ sức khỏe suy nhược, đọc sách là thú vui tiêu khiển duy nhất của anh ta.

Kiếp trước, Đường Bội tới nơi này, cũng không kịp nhìn qua chủ nhân của nó.

Lúc này, cô đang đi về phía phòng ngủ của ám dạ đế vương khó lường đó.

Cô hơi hơi híp mắt, mượn ánh trăng để xác nhận lại cách ăn mặc của mình.

Về bên ngoài được chăm chút tỉ mỉ, hàng mi dài dài được quét màu hồng phấn có thể khiến cho người xem thoát nhìn thấy thuần khiết, tao nhã, và son nước cùng màu... Ngay cả tóc cũng cố ý làm cho thẳng, buông xõa ở phía sau.

Nhìn qua rất giống dáng hình của Đường Phi Phi.

Gió từng đàn xa thổi tới, thổi tung rèm cửa nối liền với ban công. Cô mượn cơn gió nhẹ này, lách mình vào phòng ngủ.

Chủ nhân của phòng ngủ vẫn còn chưa ngủ.

Anh đang ngồi dựa vào đầu giường, trên ngón tay thon dài cầm một quyển sách, cho dù nghe thấy hơi thở của một người khác xuất hiện trong phòng, anh cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Anh thong thả ngẩng đầu nhìn về phía Đường Bội, môi mỏng hơi hé mở:

“Cô là ai?”

Thanh âm này trầm thấp, từ tính, mang theo chút lười nhác, khàn khàn, hết sức êm tai, có thể nói là giọng nam dễ nghe nhất mà Đường Bội từng nghe, cô thậm chí có lý do tin tưởng, giọng nói như vậy nếu xuất hiện trong giới ca sĩ, nhất định sẽ tạo nên cơn cuồng phong, khiến vô số người khuyh đảo vì anh.

Hướng hồ, chủ nhân của giọng nói này lại là người đàn ông anh tuần hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Đường Bội cũng xem như biết không ít những nam ca sĩ và diễn viên trong giới giải trí, nhưng mà giờ phút này, những người đó cộng lại cũng không bằng người đàn ông trước mặt cô.

Anh có đôi mày đậm giống như dùng mực vẽ ra, đôi mi anh tuấn, ánh mắt có thần sáng ngời như hai vì sao, sống mũi cao thẳng, làn môi mỏng nhưng hoàn mỹ, đường cong của khuôn mặt tinh tế, lưu loát giống như một tác phẩm tinh xảo hoàn mỹ nhất, đừng nói đến khí phách thông dong và cường thế trên người anh, cho dù chỉ ngồi ở đó, đối mặt với người khách không mời nửa đêm xông vào phòng ngủ của mình vẫn mang khí thế tạo nã và ung dung nói không nên lời.

Đường Bội cười xinh đẹp, một người đàn ông hoàn mỹ như vậy cái gì cũng không thiếu, nhưng không may không có một thân thể toàn vẹn.

Cô có thể tưởng tượng, một người đàn ông bị nói như vậy, khi lòng tự trọng của anh ta bị xúc phạm, thì một khi bộc phát cơn tức giận sẽ lớn đến mức nào.

Có lẽ anh ta sẽ trút hết cơn giận ngút trời của mình lên Đường gia chăng?.

Nghĩ đến đây, cô hơi vui sướng khi người khác gặp họa, Đường Bội tiến lên đi về phía người đàn ông vẫn ngồi một chỗ không nhúc nhích, một tay không chút khách khí đặt ở trên ngực anh.

Cảm giác ấm áp truyền đến ở đầu ngón tay khiến cô kinh ngạc, nhưng tên đã lên dây rồi, hướng hồ bây giờ cô là Đường Phi Phi.

Tay kia của cô nhẹ nhàng nắm cầm của anh, hơi nâng mặt anh lên, để ánh mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, cười quyến rũ nói:

“Anh... không biết tôi?”

Giọng điệu hơi có chút phiền muộn và khoa trương.

“Tôi nên biết cô?” Mặc dù đang ở thế hạ phong nhưng ánh mắt của anh vẫn lạnh lùng, bình tĩnh như cũ, ngay cả một chút biến hóa cũng không có.

Đường Bội cười: “Tôi là...”

Cô lại gần một chút, hơi thở như lan phả vào mặt anh: “Phi Phi à”

Tên này thoát ra từ miệng cô, khiến cô cảm thấy chán ghét nhứt nhứt, nhưng mà nghĩ đến kế hoạch tiếp theo, trên mặt lại khôi phục tươi cười, ôn nhu nói: “Nghe nói anh không thể...”

Cô mỉm cười, đem câu còn lại nuốt xuống, thế nhưng hàm ý lại rất rõ ràng.

Không có người đàn ông nào có thể chấp nhận bị nói như vậy, trong lòng Đường Bội cười lạnh, nhưng mà trên mặt vẫn duy trì nụ cười dịu dàng, thuần khiết thậm chí có chút ngây thơ, tiếp tục ôn nhu nói:

“Miễn là anh đồng ý đem hạng mục Tây Giao giao lại cho Đường gia, tối nay tôi sẽ phục vụ anh một đêm”

Cô vừa nói, ngón tay thon dài từ cằm anh trượt xuống, vẽ vòng ở trước ngực anh.

Áo tắm chất vải vốn không dày, cho nên Đường Bội không cần tốn sức đã có thể chạm vào vòm ngực rắn chắc của anh.

Ánh mắt của người đàn ông tối sầm lại, lập tức nắm lấy cổ tay cô.

Đường Bội cảm thấy diễn trò rất mệt, khóe môi vẫn mang theo nụ cười hèn mọn nhàn nhạt, nhưng trên mặt vẫn lộ núm đồng tiền như hoa: “Thế nào?. Không đồng ý sao?”

Cô tiếp cận ngày càng gần, lúc nói chuyện hơi thở phả trên tai anh, giống như treu đùa nói:

“Hay là anh không hiểu?. Ừm?”

Tay nắm cổ tay cô càng dùng sức hơn.

Đó là bàn tay chân chính thuộc về đàn ông, khô ráo, thon dài và có lực, không hề vì động tác của cô mà thả lỏng, cô khẽ sát lỗ tai anh, giống vậy, khi anh nói chuyện, hơi thở ái muội phun ở bên tai cô:

“Cô là ai?”

Giọng điệu bình bình đạm đạm, không có chút phập phồng, hay kinh ngạc, vẫn là ngữ điệu thông dong bình tĩnh như ban nãy.

Đường Bội vừa muốn đứng thẳng người, thì cánh tay kia của anh đã ấn lên bờ vai cô, rõ ràng sức lực không có bao nhiêu, nhưng dùng hết sức khéo léo, khiến cho cô cảm thấy nửa người của mình hơi bủn rủn

“Anh?!” Sắc mặt của Đường Bội hơi biến, nhưng cô trấn định lại rất nhanh, vùng vẫy bả vai, không mất bao nhiêu sức lực đã thoát khỏi sự kiềm kẹp của anh.

Sức lực của anh không lớn, dường như không có ý ngăn cản cô, vẫn lẳng lặng ngồi ở chỗ kia nhìn cô.

Đường Bội cắn môi dưới, mỉm cười, cô đột nhiên có chút hứng thú với người đàn ông trước mặt, rốt cuộc anh ta đã trải qua những gì, mà rèn luyện được sự bình tĩnh như thế. Không biết có chuyện gì có thể làm anh thay đổi sắc mặt hay không?.

Chỉ có điều, bây giờ, chuyện chính quan trọng hơn.

Cô lần người tiến tới, dứt khoát dùng tay trái để nắm giữ hai tay của đối phương, cố định hai tay ở trên đỉnh đầu của anh, hơi thở như lan phun ở trên môi anh, cười nhắc lại:

“Tôi là Đường Phi Phi, người của Đường gia, chúng tôi muốn hạng mục Tây Giao...”

“Đường Phi Phi...”

Anh thấp giọng lặp lại lời cô nói, ánh mắt trầm tĩnh chống lại đôi mắt và nét mặt không có tí biểu cảm của cô, trong hai mắt không có ý cười, nhàn nhạt nói:

“Cô có một đôi mắt rất đẹp, tay cũng rất có sức mạnh, không phải đôi tay của một mình tinh nhỏ nên có”

Rốt cuộc anh cũng không duy trì bình tĩnh, anh động thân thoát khỏi sự áp chế của cô, cổ tay bị cô kiềm thế cũng được tự do, ngón tay thật dài trượt qua đôi mắt của cô:

“Ánh mắt của cô rất xinh đẹp”

“Anh?!”

Đường Bội đột nhiên cả kinh, cô không chút nghĩ ngợi dùng những chiêu thức tác chiến gần

“Rệt”

Khi Đường Bội áp chế được anh lần thứ hai, bỗng nhiên chiếc áo đen vừa người lại phát lên tiếng vang nhỏ, vị trí bả vai bị rách một lỗ thật dài.

“A...”

Đường Bội thở một ngụm khí, cho dù là trong quá trình động thủ, trên mặt đối phương cũng không thay đổi nhiều lắm.

Lúc này cô quỳ một gối trên mặt đất, nhìn người đàn ông bị cô áp chế nằm ngửa trên mặt đất, ánh mắt trở nên nghiền ngẫm. Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, dù sao cũng đã đi đến bước này, cho dù là chị của cô, cũng nên ném thử con giận của đế vương bóng đêm đi.

Đường Bội khẽ vươn tay vô cùng mãnh liệt kéo đai áo tẩm của anh ta xuống, thuận thực cột 2 tay của anh lại, sau đó cột lên ghế tựa bên giường.

Cánh tay kia tùy tiện vén cao áo tẩm của anh, che kín 2 mắt anh lại.

Trong phòng hết sức ảm áp, nhưng cô tin, không có một người đàn ông nào cảm thấy vui khi ở trong cảnh tượng: bị trói hai tay, hai mắt bị che kín, cảm giác bị một người phụ nữ khổng lồ nhất định sẽ bức điên những người đàn ông kiêu ngạo, cao cao tại thượng như anh ta.

“Chắc...”

Thần nhẹ một tiếng, Đường Bội ngênh ngang ngồi ở bên cạnh, nói: “Nếu như không phải vì gia tộc, anh nghĩ tôi sẽ nghĩ đến anh sao?”

Cô đưa tay tùy tiện xoa xoa ngực và cảm của đối phương: “Không bằng như vậy đi, anh đáp ứng yêu cầu của tôi, tôi sẽ bỏ qua cho anh, đêm nay sẽ hầu hạ anh thật tốt...” Cô cố ý khiến cho thanh âm của mình nghe qua như đang nín cười.

Dù sao cũng là vì muốn chọc giận người nào đó, và muốn hủy hoại thanh danh của Đường Phi Phi, cô không ngại làm khoa trương một chút.

“A...”

Lần này cuối cùng cũng có phản ứng khác rồi, khuôn mặt bị che kín của anh phát ra tiếng cười lạnh trầm thấp:

“Buông tha cho tôi?”.

Thân thể anh cũng không có động tác dư thừa, chỉ là biệt thự rộng rãi vốn yên tĩnh, âm thanh cảnh báo bỗng vang lên mãnh liệt, chỉ sau vài giây, trên cửa phòng ngủ đã vang lên vài tiếng gõ:

“Sở thiếu?”

Thì ra anh ta họ Sở...

Đây là lần đầu tiên Đường Bội biết, người đàn ông nắm trong tay một lực lượng và quyền lực đáng sợ cũng như có khối tài sản kết xù này họ Sở...

Cô phân tâm một chút, cũng không thấy người ở phía trên có bất kì động tĩnh gì, anh đã ngồi dậy. Rõ ràng bị trói 2 tay đã lấy lại được tự do, cho nên cô nhanh chóng xuất thêm một quyền, nhưng tay của cô lại bị anh vịn ở sau lưng.

“Sở thiếu?” Trên cửa lại truyền đến ba tiếng đập cửa.

“Không có việc gì” Sở thiếu nhàn nhạt lên tiếng.

Tiếng bước chân chinh tề nhanh chóng biến mất, ngón tay khô ráo của anh lại mon trớn ánh mắt cô lần nữa, chậm rãi trượt xuống khe hở trên vai cô.

Nơi đó có một hình xăm bướm bướm màu tím, bướm bướm vỗ cánh muốn bay, nhưng từ đầu đến cuối chỉ có thể dừng lại trên vai cô, giống như cô bị giam cầm nhiều năm ở Đường gia.

“Hò điệp rất đẹp” Giống như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, cánh tay của Sở thiếu xẹt qua cánh bướm, ánh mắt nhìn ánh mắt cô:

“Nhưng ánh mắt của cô đẹp hơn”.

Chết tiệt!

Đường Bội không có nghe vào câu thứ hai của anh, tại sao cô có thể quên?. Trên vai mình có một hình xăm bướm bướm, đó là hình xăm mà người luôn giả vờ thiện lương trước mặt người khác như Đường Phi Phi tuyệt đối không thể nào có.

Cổ tay của cô khẽ động thì đối phương cũng tăng thêm lực kiềm chế.

Khóe môi của anh luôn lạnh như băng, lúc này đã có một nụ cười nhàn nhạt: “Theo tôi một đêm, tôi sẽ như em mong muốn”

“Cút”.

Cô thầm nghĩ muốn giả mạo chị gái để đắc tội với người đàn ông mà bọn họ không thể chọc vào, làm cho Đường gia vĩnh viễn không có ngày bình

yên, cũng không nghĩ sẽ thật sự hy sinh bản thân mình.

Tuy rằng người đàn ông ở trước mặt rất anh tuấn, rất nhiều tiền, nhưng trong khoảnh khắc nhảy xuống biển lớn ấy, cô đã xin thề, sẽ không dựa vào và tin tưởng người khác nữa.

Từ bé, đã được huấn luyện chiến thuật đánh nhau cận kề, bây giờ chính là lúc phát huy tác dụng lớn nhất.

Gian phòng rất lớn, rộng rãi đến mức khi Đường Bội lấy lại được tự do đứng dậy còn cách người đàn ông đó bảy tám thước.

Cô lùi về phía sau một bước đã đứng ở mép phòng ngủ, nhẹ nhàng thổi thổi ngón tay, Đường Bội cười xinh đẹp:

“Tôi cũng không muốn theo người đàn ông vô dụng”

Nói xong, cô xoay người, rồi biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Studio

Edit: An

Mãi đến rời khỏi rất xa biệt thự, tim của Đường Bội mới đập chậm lại một chút.

Mi thanh tú nhú lại, trong giây lại lại giãn ra. Lúc này đã là nửa đêm, ngay cả thành phố S hiếm khi cũng chìm vào trong giấc mộng yên bình. Kiếp trước, từ giờ trở đi, cô phải trải qua việc trốn chạy suốt một tháng trời. Nhưng bây giờ, cô vẫn tự do, có đầy đủ thời gian để đi làm việc mình muốn làm.

Đầu tiên, cô muốn đi tìm một khách sạn 5 sao, thuê một phòng thoải mái để chịu nhất để ngâm nước tắm rửa.

Tiếp đó, ngủ một giấc đến 9h sáng.

Ăn xong một bữa sáng dinh dưỡng phong phú, cô thay một bộ lễ phục nhỏ không quá rườm rà, hơi sửa sang lại tóc một chút, rồi lại cầm một đầu tóc đen bù xù ở sau lưng, tiếp tục hóa trang.

Cô xuất hiện ở trong gương, càng nhìn càng thấy giống Đường Phi Phi.

Đây là một vai diễn mà công ty đại diện của Đường Phi Phi thật vất vả mới tranh thủ được cho cô ta, là một bộ phim của đạo diễn nổi tiếng trong nước. Tuy rằng Đường Phi Phi chỉ đóng vai phụ, nhưng có thể xuất hiện ở trong một tác phẩm lớn như thế, không biết bao nhiêu người chen chân đến sát đầu mề trán cũng không tranh thủ được cơ hội.

Đường Phi Phi có danh tiếng không tệ trong làng giải trí, nguyên nhân quan trọng chính là cô có thể chịu cực, chịu khổ. Một đại tiểu thư thoát nhìn nhu nhu nhược nhược, nhưng đều không từ chối những cảnh nguy hiểm, khó khăn, lúc nào cũng cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành một cách hoàn mỹ.

Cho dù bắt cô ấy ngâm mình trong nước 7, 8 tiếng đồng hồ vào mùa đông lạnh như băng cô cũng không oán hận nửa câu.

Khỏe miệng Đường Bội lộ ra một nụ cười lạnh, cô ta dĩ nhiên không hề oán hận rồi, bởi vì người đóng những cảnh ấy đều là em gái có dung mạo tương tự cô ta năm phần.

Đường Phi Phi cái gì cũng không cần làm, đương nhiên vui vẻ ngồi mát ăn bát vàng, thu hoạch vô số thanh danh tốt đẹp.

Cô vừa mới thu thập xong, đúng lúc này di động bỗng nhiên vang lên.

“Đường Bội, vì sao cô còn chưa tới?” Giọng nói của Đường Phi Phi có chút gay gắt: “Hạn cho cô trong vòng 10 phút nữa phải xuất hiện trước mặt tôi, nếu không hậu quả cô tự biết...”

“Hậu quả?!” Đường Bội cười lạnh một tiếng, tiện tay cúp điện thoại.

Dưới tình huống bình thường, như hôm nay phải quay những pha nguy hiểm, Đường Phi Phi sẽ cùng cô đến studio, sau đó chờ hóa trang xong, người xuất hiện trước mặt mọi người là Đường Bội chứ không phải là cô ta nữa.

Điện thoại im lặng khoảng 5 phút đồng hồ, rồi bỗng nhiên vang lên.

Cô có thể đoán được đại tiểu thư vốn nổi tiếng hiền lành, tốt bụng nhưng hết sức điều ngoa đang nổi giận ném điện thoại đi rồi, cho nên 5 phút sau mới gọi tới.

Cô mở di động ra, bật nút loa ngoài, quả nhiên bên trong truyền đến giọng nói đầy phẫn nộ của Đường Phi Phi:

“Đường Bội, cô cứ nhiên dám cúp điện thoại của tôi?”

Đường Bội cười châm chọc một tiếng, cô không những dám cúp điện thoại của cô ta, còn muốn cho cô ta biết chuyện đáng sợ nhất trên đời này là gì.

Cô trực tiếp tắt máy, hoàn toàn cắt đứt thanh âm của Đường Phi Phi, sau khi thu dọn xong xuôi cô mới bắt xe đến trường quay.

Nhân viên công tác của tổ kịch rõ ràng xem cô là Đường Phi Phi, mặc dù cô không mang theo người nào bên cạnh.

Thợ trang điểm cho Đường Phi Phi cũng là người của Đường gia, cho nên biết được thân phận của cô, biết được bí mật của cô và Đường Phi Phi, thời điểm nhìn thấy cô, vội vàng kéo cô vào phòng hóa trang độc lập, thấp giọng trách mắng:

“Tại sao lại tự mình đến đây?”

Đường Bội cười nói: “Hóa trang trước đi”.

Ở trong phim cổ trang sử thi, cô đóng vai một cô công chúa, dung mạo của công chúa dĩ nhiên khuynh quốc khuynh thành, hơn nữa tài năng cũng rất tuyệt vời, là một chiến sĩ tiếng tăm lừng lẫy ở quốc gia của nàng.

Ở trong phim, vai diễn của cô không nhiều lắm, nhưng mà mỗi một cảnh chủ yếu, đều phải diễn những động tác đánh nhau, cho nên Đường Phi Phi mới cảm thấy gấp gáp khi cô không xuất hiện.

Thời gian không sai biệt lắm, khoảng 40 phút sau, cô đã hóa trang và thay đồ hóa trang xong.

Khi Đường Bội đẩy cửa phòng hóa trang đi ra, thì vai nam chính đang diễn đoạn phân cảnh đầu tiên.

Kỳ thật cô tới rất sớm, phần diễn của cô có lẽ còn phải đợi thêm 2 giờ nữa mới bắt đầu, nhưng mà nghĩ tới kế hoạch trong lòng, cho nên cô mới đến studio sớm như vậy.

Quả nhiên rất nhanh đã có người chú ý đến sự tồn tại của cô.

Tần Hạo Diễm là đạo diễn trẻ tuổi nổi tiếng nhất trong nước, không đến 30 tuổi đã vang danh quốc tế, mỗi lần tung phim điện ảnh ra, doanh thu phòng bán vé đều giật hất tốt đẹp.

Đó cũng là nguyên nhân công ty đại diện phải hao hết tâm tư nhét cô vào trong bộ phim này.

Tần Hạo Diễm vốn không muốn dùng Đường Phi Phi. Theo ý anh, nữ chính này quá yếu ớt, nhu nhược không thích hợp với nhân vật trong phim của anh. Thế nhưng sau này khi xem qua một đoạn ngắn bộ phim võ hiệp mà cô đóng, những cảnh diễn nguy hiểm này đều không cần thể thân, tất cả đều do cô tự mình đóng, cuối cùng khiến cho anh đồng ý chấp nhận vai diễn của cô.

Đường Bội sớm đã chú ý tới tầm mắt dừng ở trên người mình, cô quay đầu cười nhẹ với Tần Hạo Diễm ở phía sau ống kính. Mặc vào chiến phục cao lớn vững chãi không những hết sức xinh đẹp, chiến giáp ôm gọn vóc người xinh xắn của cô, đồng thời khiến cô tăng thêm vài phần anh khí.

Hơn nữa nét bình tĩnh trên mặt nhìn về phía trận chiến, rất có phong thái của công chúa một nước, cũng có khí phách chiến thần của một quốc gia.

Tần Hạo Diễm hơi híp mắt, “Đường Phi Phi” như vậy, trông không giống với buổi công bố khởi quay ngày đó, sau khi thay trang phục thì lập tức nhập vào vai diễn, thật đúng là báu vật.

Ánh mắt của Đường Bội lưu chuyển, cô cũng không có ý lấy lòng đạo diễn thay cho Đường Phi Phi.

Vở kịch hay, một lát nữa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Diễn Trò

Bộ phim sử thi “Chiến Ca” này được đầu tư 2 triệu nhân dân tệ, vai nam chủ là nam diễn viên mới giành được ngôi vị ảnh đế năm ngoái, cũng là nam diễn viên trẻ tuổi nhất dành được ngôi vị ảnh đế quốc tế- Hạ Tử Diệu.

Kỹ thuật diễn xuất của anh ta không còn gì để nói, ngoại hình cũng hết sức cao lớn, tuấn lãng, tác phong nhanh nhẹn, hơn nữa nghe đồn trong nhà cũng có quyền có thế, bối cảnh cũng hết sức vững vàng, người như vậy, quả thực muốn không nổi tiếng cũng khó.

Đường Bội đứng ở một bên nhìn anh ta diễn một lát, nói thật, tuy rằng trong quá khứ, Đường Phi Phi là một minh tinh có chút danh tiếng trong nước, nhưng nếu so sánh với ánh sáng rạng rỡ của siêu sao Hạ Tử Diệu, vẫn còn kém xa.

Có thể đảm nhận vai phụ trong một bộ phim toàn ngôi sao lớn như thế này, có lẽ cũng sẽ giúp ích trong việc nâng đỡ danh tiếng của Đường Phi Phi.

Đáng tiếc...

Khóe miệng của Đường Bội hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, nhưng lại tràn đầy mưu tính.

Hạ Tử Diệu quả nhiên không hổ danh là ảnh đế, chỉ với 3 đường đánh đã làm hải long Tần Hạo Diễm.

Dựa theo kế hoạch tiếp theo, vốn là phần diễn của anh ta, thế nhưng ánh mắt của Tần Hạo Diễm lại lướt qua trên người Đường Bội một vòng:

“Cô diễn trước thử xem.”

“Chiến Ca” quả thực là một bộ phim dành cho đàn ông, nhân vật nữ bên trong cho dù nữ chính có cảnh quay nhiều nhất, nhưng chỉ là tồn tại giống như bình hoa mà thôi. Chỉ riêng nhân vật công chúa của Đường Phi Phi, cũng được khắc họa một cách sâu sắc. Nếu như diễn tốt, nói không chừng sẽ tạo bước đột phá cho cô trên màn ảnh lớn.

Đường Bội nghe Tần Hạo Diễm gọi mình cũng không luống cuống từ chối, mà thoải mái đi về phía Tần Hạo Diễm.

Môi cô vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt, dáng người cao gầy, cho dù mặc chiến giáp nhưng vẫn có thể uyển chuyển bày ra đường cong nữ tính. Hơn nữa tóc mây cao ngất, tóc mai được đính minh châu rủ xuống. Chân đi đôi ủng màu đen tiêu sái, mạnh mẽ, cô bước từng bước vững vàng như bay bước vào tầm mắt của mọi người. khiến cho nhân viên công tác có mặt ở đây cảm thấy trước mắt sang ngời, phảng phất giống như công chúa chiến thần của ngàn năm trước xuyên không lịch sử, từng bước nở hoa, xuất hiện trước mắt mọi người.

Ngay cả Hạ Tử Diệu cũng không nhịn được nhìn Đường Bội vài lần.

Nụ cười trên môi của cô không thay đổi nhưng tay phải nâng lên đặt trên vỏ kiếm của trường kiếm vắt bên hông, mỉm cười xinh đẹp, nhìn Tần Hạo Diễm, khẽ mở đôi môi anh đào nói:

“Đạo diễn, tôi với nam chính hình như không có cảnh diễn đối thủ”

Ánh mắt Tần Hạo Diễm bình tĩnh nhìn về phía cô, khi mở miệng thì thanh âm trở nên khan khan:

“Diễn thử xem”

Anh dừng một chút, hình như cảm thấy hơi xấu hổ, hắng giọng một cái: “Hôm nay diễn đoạn hai người mới quen nhau đi”

Đường Bội nhớ trong kịch bản, công chúa ở chiến trường quen được chiến thần của nước láng giềng, khi đó hai nước vẫn còn là nước láng giềng thân cận, đang kể vai chống lại sự xâm lược của các nước khác, hai người nói chuyện, hết sức ân ý.

Nhưng đó cũng là một lần duy nhất, đối thoại giữa bọn họ không có khói thuốc súng và địch ý với đối phương.

Hạ Tử Diệu cả người mặc nhung trang, oai phong, đẹp trai đến cực hạn. Hai người song vai mà đứng, từ trên cao nhìn xuống đất đai rộng rãi, sừng sững giống như hai ngọn núi, nhưng cũng cực kỳ đẹp đẽ giống như bức tranh thủy mặc.

Từ nhỏ, Đường Bội đã trải qua huấn luyện võ thuật hết sức nghiêm ngặt, taekwondo, karate, thuật bắn súng...

Không gì không giỏi, trước đây cô cố gắng vì em trai của mình, bây giờ cũng cố gắng để mình bùng nổ một cách toàn diện, ảnh đế cao lớn rắn rỏi thì sao. Đường Bội tin, nếu như cô thật sự ra tay, thì những người ở đây đều không phải đối thủ của cô.

Cho nên khí thế của cô làm sao có thể yếu hơn đối phương!

Nhân viên công tác chung quanh quả thực nhìn đến như si như túy, kỹ thuật diễn của ảnh đế đương nhiên không có lời nào để nói, không ngờ chỉ là người mới trên màn ảnh, nhưng mà Đường Bội lại có thể có khí phách diễn chung với ảnh đế, hơn nữa không có cảm giác yếu thế, ngược lại cân tài cân sức, khiến cho người xem thỏa mãn.

Rất nhanh, màn diễn đã được quay xong, Tàn Hạo Diễm rút cuộc chân chừ vài giây, rồi mới hô to:

“Cắt”.

Anh ta thực sự cực kì kinh ngạc.

Hạ Tử Diệu cũng cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt của anh ta đảo qua trên người Đường Bội, trên khuôn mặt tao nhã không hề che giấu vẻ thường thức:

“Không ngờ Đường tiểu thư lại thâm tàng bất lộ”

Đường Bội mỉm cười, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía cửa ra vào của studio.

Tiến triển thuận lợi hơn so với kế hoạch của cô, bây giờ chỉ còn chờ chính chủ thu hoạch thôi.

Cô không có ý nói chuyện với Hạ Tử Diệu mà đi đến bên cạnh Tàn Hạo Diễm, cũng không quan tâm ánh mắt ở phía sau vẫn còn nhìn cô chăm chăm

“Tàn đạo diễn”.

Tuy rằng Tàn Hạo Diễm tuổi còn trẻ, nhưng dù sao cũng là đạo diễn lớn nổi tiếng quốc tế, khi Đường Bội đi tới anh đã thu hồi biểu cảm kinh ngạc trên mặt, nhàn nhạt nói:

“Tôi rất may mắn vì đã tuyển chọn được một diễn viên thích hợp. Phi Phi, biểu hiện của cô, còn xuất sắc hơn ngoài dự đoán của tôi, hy vọng những cảnh tiếp theo cũng có thể khiến cho tôi hài lòng”

Đường Bội cười xinh đẹp: “Nhất định sẽ không làm cho ngài thất vọng”

Cô đưa tay vén tóc: “Tôi đi trang điểm lại”

Nếu tính thời gian, cũng đến giờ chính chủ thu hoạch rồi, nụ cười trên khóe miệng cô không hề giảm, chậm rãi đi tới toilet.

Đúng như dự đoán, chờ cô tẩy trang xong bước ra, thì ở phía xa xa đã nhìn thấy một người phụ nữ mặc bạch y, mái tóc dài rũ xuống, đứng ở bên cạnh Tàn Hạo Diễm.

Cho dù Đường Bội không nhìn rõ dung mạo của cô ta lắm, nhưng chỉ từ thân hình đầm đậy đáng yêu của người đó, mặc bạch y đại biểu cho sự “thuần khiết” Đường Bội cũng không tốn sức lực cũng có thể đoán được cô ta là ai.

Cô im hơi lặng tiếng cong khóe môi lên, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sang lạnh, nhẹ nhàng bước chân đi tới bên cạnh bọn họ.

Quả nhiên không đợi cô đến gần, đã nghe thấy thanh âm nhu mì của Đường Phi Phi:

“Tàn đạo diễn, thật ngại quá tôi đến trễ, tôi sẽ đi hóa trang ngay”

Xế chiều hôm nay, là phần diễn của Đường Phi Phi cho nên cô mới gọi điện để thúc giục Đường Bội đến studio. Bị cúp điện thoại giữa chừng, cho nên Đường Phi Phi không thể nào ngờ được Đường Bội đã đến trước mình hơn nữa còn diễn thử một cảnh cho mọi người xem.

Đường Bội thu hồi nụ cười, nữ minh tinh Đường Phi Phi lúc nào cũng dung hình tượng tốt bụng hiền lành, như “thiên sứ” phô bày ra trước mặt mọi người, cho dù là trong công việc có gặp những cảnh quay khó khăn và nguy hiểm như thế nào cũng tự mình hoàn thành, không cần người khác đóng thế, nếu như bị người khác phát hiện kỳ thật cô ta luôn luôn nói dối, luôn dung người thế thân để diễn thay cô ta những pha nguy hiểm và khó khăn trên màn ảnh, không biết sẽ oanh động đến mức nào.

Nghĩ đến đây, tia sắc bén trên mặt Đường Bội thay đổi, thay bằng vẻ mặt hoảng loạn nhìn về phía Đường Phi Phi đang hoảng sợ và trừng lớn hai mắt khi phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Âm Đấu

Edit: An

Ánh mắt của Đường Bội chống lại ánh mắt của Đường Phi Phi, trong mắt đối phương là hoảng hốt lo sợ, mờ mịt... Đến cuối cùng, bà vai dần dần run rẩy không che dấu được nỗi sợ của cô ta.

Đường Bội đứng thẳng người, sống lưng thẳng tắp.

Tần Hạo Diễm là một đạo diễn phim thương nghiệp, trong quá trình quay phim, trong studio có rất nhiều phóng viên, nếu như cô không nhìn lầm, ban này vài ánh đèn lóe lên, hẳn là các phóng viên đang bận rộn bắt đầu công việc của mình.

Đường Phi Phi tuy là diễn viên mới, nhưng dù sao cũng là hòn ngọc quý của Đường gia, từ từ trở thành ngôi sao mới, tin tức của cô ta tuyệt đối có giá trị cao

Tần Hạo Diễm cũng chưa ngăn cản, ngược lại không có ý muốn xen vào, nếu như thật sự có scandal gì, cũng giống như một phương thức tuyên truyền miễn phí cho bộ phim của anh. Mặc dù rất ghét tuyên truyền như vậy, nhưng không có một người nào trong làng giải trí lại cưỡng lại được sức hấp dẫn của ánh sáng hào quang.

Khóe mắt Đường Bội liếc nhìn biểu cảm trên mặt của Tần Hạo Diễm, đại khái đã đoán được suy nghĩ trong lòng anh ta

Trên mặt cô vẫn duy trì vẻ ung dung thản nhiên xen lẫn một chút kích động, lẳng lặng nhìn cả người Đường Phi Phi bắt đầu run lên. Thiên kim tiểu thư này đã sớm bị Đường gia làm hư rồi, cho dù cho cô ta thời gian một ngày, chưa chắc cô ta có thể tìm được phương pháp ứng đối tốt, hướng chỉ bây giờ bên trong studio cơ hồ lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người 2 người.

“Cô là ai?”

Đứng ở bên người Đường Phi Phi, một người đàn ông mặc âu phục, dáng vẻ khoảng hơn 30 tuổi, bỗng nhiên bước đến trước mặt Đường Phi Phi, bảo vệ cô ta ở phía sau mình, ánh mắt rét lạnh giấu ở phía sau gọng kính vàng đào qua trên người Đường Bội một hồi, lạnh lùng hỏi:

“Cô giả mạo Đường Phi Phi nhằm mục đích gì?”

Tiết Trạch là người đại diện Đường gia sắp xếp cho Đường Phi Phi, cũng là vệ sĩ của cô ta, là một người đàn ông hết sức tài giỏi.

Ngay cả Đường Bội cũng cảm thấy giật mình, nhưng mà không thể không nói anh ta đã chọn một con đường chính xác, chỉ là Đường Bội cô cũng ở Đường gia nhiều năm, nếu như ngay cả Tiết Trạch cũng không trong vòng kế hoạch ngầm ngầm mưu tính của cô thì Đường Bội cũng không nghênh ngang xuất hiện ở đây.

Đường Bội biến sắc, lập tức cúi đầu, đè thấp thanh âm nói:

“Đúng... Thật xin lỗi...”

Cô có tình đề thanh âm của mình lộ ra vẻ sợ hãi và khản trương, khí phách cao cao tại thượng ngăm nhìn thiên hạ của công chúa Chiến quốc lúc này đã bay biến rồi, trước mặt mọi người, bây giờ là hình tượng thiếu nữ sợ hãi vì làm việc gì sai, sợ phải nhận hình phạt nghiêm khắc:

“Tôi không phải cố ý,... tôi...tôi...”

Cô vừa giả vờ hoảng hốt lo sợ, vừa nói năng lộn xộn, vừa nói xin lỗi, vừa mở to đôi mắt trong suốt nhìn về phía Tiết Trạch.

Dáng vẻ kia... Chắc, chắc

Đường Bội thiếu chút nữa đã làm Tiết Trạch vỗ tay, ngay cả Tần Hạo Diễm và Hạ Tử Diệu cũng muốn vỗ tay vì kỹ thuật diễn xuất của cô, bọn họ không tin người phụ nữ ban này còn sáng chói, rực rỡ đầy khí thế, bây giờ lại biến thành một con thỏ nhỏ nhút nhát.

Con thỏ nhỏ chân chính, sợ là đang trốn ở phía sau Tiết Trạch.

Ánh mắt của Tần Hạo Diễm nheo lại, còn Hạ Tử Diệu thì khoanh tay trước ngực, thích thú nhìn toàn bộ sự việc đang phát sinh

Cách đó không xa, máy ảnh đang thành thật chụp lại cảnh tượng này, săn tìm những tin tức trong giới giải trí, dù là chuyện bé nhất cũng là bản lĩnh của đám phóng viên này, hình ảnh tuyệt vời như vậy, không biết sẽ tạo ra bao nhiêu tin tức đặc sắc.

Tiết Trạch nhú mày, xem ra lần này Đường gia có cuộc chiến phải đánh với quan hệ truyền thông rồi. Anh không biết vì sao thể thân của đại tiểu

thư Đường gia lại xuất hiện ở chỗ này, dọc đường, Đường Phi Phi còn nổi cáu vì con bé thể thân này dám chống đối với cô.

Nhưng anh vẫn gạt đầu ý bảo Đường Bội rời khỏi, nếu cô còn ở lại đây, thì tiêu đề trọng tâm ngày mai: Có 2 diễn viên Đường Phi Phi khó mà phai mờ được, hình tượng minh tinh Đường Phi Phi cần cù chuyên nghiệp, không cần thể thân mà cô ta cố gắng xây dựng không phải sẽ bị hủy hoại trong chốc lát sao?.

Đường Bội cúi đầu, im lặng cười, xoay người chuẩn bị rời đi. Bên phía truyền thông, cô đương nhiên sẽ có hậu chiêu khác, khiến cho bọn họ nói ra lời mà cô muốn nói.

Đường gia vì muốn bồi dưỡng cô thành công cụ tốt nhất, cho nên đã dạy cho cô quá nhiều thứ rồi.

Ai ngờ khi cô vừa mới xoay người, Tàn Hạo Diễm này giờ vẫn đứng xem kịch vui bỗng nhiên mở miệng nói: “Đội chút”

Đường Bội ngẩn ra nhưng vẫn dừng bước.

Tiết Trạch có chút sốt ruột, giữ lại Đường Bội nếu như cô ta nói gì hay làm ra chuyện gì bất lợi cho Đường Phi Phi vậy thì phiền phức rồi.

Anh ta vội vã nói: “Tàn đạo diễn, phỏng chừng cô ta là fan của Phi Phi, bởi vì quá yêu mến Phi Phi cho nên...”

“Đúng vậy, Tàn đạo diễn”

Có lẽ Đường Phi Phi đã phát hiện được tính nghiêm trọng của sự việc, vội vàng ôn nhu nói: “Chúng ta cũng không cần làm khó cô ta, dù sao có thể học được giống như vậy, có thể...Có thể rất thích tôi”

Nói xong, cô ta không chỉ đỏ mặt mà ngay cả vàng mắt cũng đỏ.

Đường Bội bĩu môi, xoay người nhưng không có tiếp lời của Tiết Trạch và Đường Phi Phi, cô hoàn toàn không đếm xỉa đến ánh mắt Tiết Trạch nhìn cô, ngược lại rất có hứng thú nhìn Tàn Hạo Diễm, tuy rằng đối phương kêu cô đứng lại nhưng chân mày khóe mắt cũng không có bao nhiêu thần sắc nghiêm khắc, ngược lại mang theo một tia hứng thú và cười nhạt, thoát nhìn không giống như là cười vì khó khăn của cô.

Quả nhiên, chột nghe Tàn Hạo Diễm nhân nhạt nói: “Tôi thật sự rất hài lòng với cách biểu diễn của cô ấy, chỉ có điều nếu Tiết tiên sinh nói đây mới là Đường Phi Phi thật, vậy thì cứ để cô ấy diễn lại màn vừa rồi thử xem”

Tàn Hạo Diễm hơi nheo mắt lại, lại nói: “Ai phù hợp với yêu cầu của tôi hơn, tôi sẽ dùng người đó”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thiên Vương

Edit :An

Tiết Trạch nghe vậy liếc mắt cảnh cáo nhìn Đường Bội, ý lạnh trong ánh mắt hết sức rõ ràng. Nhưng anh cũng biết Tàn Hạo Diễm không phải đang nói đùa, trong giới điện ảnh trong nước, nếu được hỏi vị đạo diễn nào không cần lo lắng về khoản tiền đầu tư phim thì người ấy không ai khác chính là Tàn Hạo Diễm.

Anh ta cũng chỉ có thể xoay người vỗ vỗ bả vai của Đường Phi Phi, để cô đi hóa trang trước.

Thợ hóa trang quen thuộc của Đường Phi Phi, Nancy- cũng là người của Đường gia. Cô đứng xem ở bên cạnh một lát, cũng biết quan hệ giữa Đường Bội và Đường Phi Phi, đại khái cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này đương nhiên đã chuẩn bị mười hai phần tinh thần, trang điểm cho Đường Phi Phi trở nên vô cùng xinh đẹp.

Trong lòng Đường Bội cười lạnh một tiếng, trong làng giải trí có rất nhiều bình hoa xinh đẹp, chỉ có dung mạo nhưng không có khả năng diễn xuất lọt vào mắt Tàn đạo diễn thì cũng như không.

Ngược lại, cô lùi về phía sau một bước, để Đường Phi Phi rơi vào tầm mắt của Tàn Hạo Diễm.

Cho dù cô ta mặc vào chiến giáp anh khí bức người, nhưng cô ta vẫn khe khẽ cắn môi dưới, giống như bị ủy khuất lớn lắm, ngay cả khóe mắt cũng hồng hồng, trông thật đáng thương.

Mày của Tần Hạo Diễm hơi nhăn lại, trực tiếp nói với Đường Phi Phi: “Diễn thử cảnh đầu với Hạ Tử Diệu xem”

Đường Phi Phi lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, cô rất sợ Tần Hạo Diễm bắt cô diễn cảnh đầu võ, cảnh ấy mới thực sự bộc lộ nhược điểm của bản thân mình. Nếu chỉ diễn những cảnh bình thường, tuy rằng không quen lắm, nhưng cô tin mình có thể diễn tốt hơn Đường Bội rất nhiều.

Cô vội vã gạt đầu, tiếp nhận kịch bản trong tay trợ lý, nhìn lướt qua 2 lần, sau khi chuẩn bị xong thì ôn nhu nói với Tần đạo diễn: “Có thể bắt đầu, Tần đạo diễn”

Tần Hạo Diễm khẽ gạt đầu, Hạ Tử Diệu này giờ đứng một bên xem trò hay cũng chậm rãi đi tới.

Anh ta có một đôi mắt sáng ngời giống như vì sao, ánh mắt ấy thâm thúy tựa như bầu trời đêm, ánh mắt ấy dừng ở trên người phụ nữ nào, cũng khiến họ thẹn thùng đỏ mặt, cúi đầu.

Nhưng những người phụ nữ như vậy lại không lọt vào mắt Hạ Tử Diệu, cũng không lọt vào mắt người đóng vai nguyên soái như anh.

Đường Phi Phi còn chưa nói chuyện, hai gò má đã ửng đỏ. Tuy rằng trên người mặc quân trang, nhưng dáng vẻ hoàn toàn giống hệt con gái.

Hạ Tử Diệu vẫn thoải mái ôm quyền thi lễ với cô, ánh mắt tràn ngập thương thức dừng ở trên mặt cô ta ảm giọng ân cần thăm hỏi nói:

“Tiểu công chúa”

Đường Phi Phi đã đỏ mặt, vội vàng ôn nhu đáp: “Lạc nguyên soái...”

Đường Bội vẫn ôm 2 tay trước ngực, đứng ở một bên nhìn 2 người biểu diễn, thấy thể khỏe mỗi cong lên, quả nhiên đã nghe Tần đạo diễn hô lớn: “Cắt”

Đường Bội nghe tiếng nhìn lại, sắc mặt Tần Hạo Diễm thật không tốt, cộng thêm tư thế oai hùng ban nãy của Đường Bội, nếu so sánh với biểu hiện hiện giờ của Đường Phi Phi, càng khiến anh ta không hài lòng.

Tuy rằng Nancy đã tận tâm tận lực trang điểm thêm cho Đường Phi Phi, khiến cho dung mạo của cô ta càng thêm tinh xảo.

“Đường Phi Phi”

Giọng điệu của Tần Hạo Diễm không chút khách khí: “Cô đang làm cái gì vậy? Vai cô diễn không phải là đại tiểu thư được cưng chiều, mà là công chúa của một quốc gia có thể ra chiến trường, cô nên làm rõ thân phận của mình có được không?”

Khỏe miệng của Đường Bội héch lên, cô đã sớm nghe tiếng khi quay phim Tần Hạo Diễm nghiêm khắc giống như ma quỷ, trong nước không biết có bao nhiêu nữ minh tinh đã bị anh ta mắng đến phát khóc. Bây giờ xem ra thật đúng là như vậy, bộ dạng của cô ta hiện tại vô cùng ủy khuất ngay cả vành mắt cũng đỏ lên

Tần Hạo Diễm lại càng thêm không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Diễn lại một lần nữa.”

Đường Bội đánh cuộc, Đường Phi Phi vẫn giờ chứng đại tiểu thư, cô ta vẫn chưa hiểu rõ tình huống của mình sao, còn tưởng đây là ở nhà họ Đường của cô ta, vẫn tiếp tục giả bộ ủy khuất, nhưng cô ta đã quên, những người có mặt ở đây, bất kể là Hạ Tử Diệu cũng được hay Tần Hạo Diễm cũng được họ mới là nhân vật chính chân chính

Quả nhiên, vành mắt của Đường Phi Phi càng đỏ hơn, dáng vẻ như sắp khóc, sắc mặt của Tiết Trạch cũng trở nên cực kì khó coi, nhưng anh ta chỉ có thể bước lên nói với Đường Phi Phi vài câu, vỗ nhẹ bả vai cô ta tỏ vẻ khích lệ, nhưng lúc xoay người, ánh mắt lại nhìn về phía Đường Bội đang dùng hai tay ôm ngực, ánh mắt anh ta sắc lẹm như dao.

Đường Bội không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt anh ta, ý cười bên môi càng rõ ràng.

Nếu có thể đoạt được vai diễn từ trong tay cô ta khiến cho cô ta khóc như mưa, như vậy mới thú vị.

Tần Hạo Diễm hô lớn: “Action”

Không biết Hạ Tử Diệu bị làm sao, anh ta biết rõ Đường Phi Phi vẫn chưa thích ứng được với kịch bản, nhưng mà anh ta vẫn không chút kiêng dè, ngược lại còn cố tình gây áp lực với Đường Phi Phi.

Chỉ thấy anh ta ngẩng đầu lên, đi tới trước mặt, ý thường thức trong mắt cũng đã phai nhạt đi nhiều, ngược lại là trên người anh ta tản mát ra khí phách ngang dọc, sát phạt, quyết đoán của một nguyên soái trên chiến trường.

“Tiểu công chúa” Hạ Tử Diệu tự nhiên thi lễ: “Hôm nay được gặp mặt công chúa trên chiến trường, phong thái của cô quả nhiên hơn người, khiến cho tại hạ say mê. Không biết tại hạ có vinh hạnh, có thể mời công chúa ở lại không?”

Khí phách toát ra trên người Hạ Tử Diệu, oai phong凛冽, cao cao tại thượng, cho dù cả người mặc quân phục, nhưng thoát nhìn giống như nha hoàn của anh ta, nào giống với phong thái của công chúa một nước.

Những nhân viên bên trong studio, khi nhìn thấy cảnh này đều đồng loạt lắc đầu. Ban này, Đường Bội diễn thử vai này, khí phách hoàn toàn không thua kém Hạ Tử Diệu, nếu so sánh với Đường Phi Phi, hoàn toàn tốt hơn nhiều.

Trong mắt Hạ Tử Diệu lộ ra một chút ý lạnh, khi mở miệng trong lời nói đã mang theo ý châm chọc nhàn nhạt:

“Trên chiến trường, công chúa khí thế bức người, hoàn toàn không giống với hiện tại”.

Anh ta cười cười, tiếp tục nói: “Giống như thay đổi thành một người khác”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đường Phi Phi vốn vì hồi hộp mà tái nhợt nay đã trắng không còn chút máu.

Đường Bội cảm thấy bất ngờ, đây không phải là lời thoại trong kịch bản, không lẽ Hạ thiên vương đang cố tình giúp cô?.

Cô có chút tò mò nhìn về phía Hạ Tử Diệu, vừa vận ánh mắt của anh ta cũng nhìn qua đây.

Ánh mắt hai người đối lập nhau, anh ta nhướng nhướng mày nhìn cô, nhưng khi quay lại nhìn cô tiểu thư được nuông chiều trước mặt khiến anh ta cảm thấy không kiên nhẫn, lạnh lùng nói:

“Tại hạ vẫn luôn thương thức tư thế oai hùng, hiên ngang của công chúa trên chiến trường”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Hạ Tử Diệu nói xong, ánh mắt dừng ở trên người Đường Bội lần nữa. Tuy rằng anh ta thu hồi tầm mắt rất nhanh, nhưng Đường Bội nhìn thấy rõ ràng, trong ánh mắt anh cuộn cuộn như biển, mang theo một ý cười cực nhạt không dễ dàng phát giác.

Cô nhẹ nhàng cong môi lên,

Đường Phi Phi đứng ở bên cạnh Hạ Tử Diệu, vành mắt đã đỏ lên, kíp trang điểm tinh xảo cũng không thể che giấu được nước mắt là chảy của cô ta. Kỹ thuật diễn của anh để quả nhiên hơn người, thật sự không phải cô có thể ngăn cản.

Tần Hạo Diễm lại bảo: “Cut”

Anh ta hết sức bất mãn liếc mắt nhìn Đường Phi Phi, trời dạt trong lòng giải trí nhiều năm, có chuyện gì mà anh chưa nhìn thấy. Từ sự xuất hiện của Đường Bội, với phản ứng của Đường Phi Phi, anh đại khái cũng có thể hiểu được một số chuyện bên trong.

Hơi không kiên nhẫn phát phát tay, vừa muốn nói gì thì Tiết Trạch đã tiến lên giành trước một bước, nói với Tần Hạo Diễm:

“Tần đạo diễn, hôm nay Phi Phi tựa hồ không được khỏe lắm”.

Anh có điều ngụ ý nhìn Đường Bội về mặt bình tĩnh, ôm hai tay đứng ở một bên: “Rốt cuộc người này là ai, Đường gia cần phải điều tra rõ, có cô ta ở chỗ này, Phi Phi không có cách nào tập trung vào nhân vật được. Có thể để cô ta tránh mặt một lát không?.”

Đường gia cũng là nhà đầu tư của “Chiến Ca” mặc dù so với ba nhà đầu tư khác mà nói, bọn họ không tính là gì, nhưng Tiết Trạch tin tưởng, Tần Hạo Diễm thân là đạo diễn nhất định sẽ không tự đánh mất thể diện của mình. Dầu sao dung một người có lai lịch bất minh, chắc chắn thua kém việc dung đại tiểu thư của Đường gia rồi.

Tần Hạo Diễm nhíu mày, không thể nhập vào vai diễn, hay căn bản không diễn được khí chất của nhân vật cần diễn, thân là một đạo diễn nổi tiếng quốc tế, anh làm sao có thể không nhìn ra. Anh đương nhiên biết Đường gia là một trong những nhà đầu tư, nói thật anh sẵn sàng quay phim, chỉ cần đem cái tên “Tần Hạo Diễm” ra, còn sợ không tìm được nhà đầu tư sao. Huống chi còn có danh tiếng của Hạ Tử Diệu, cho nên khoảng tiền đầu tư của Đường gia có hay không có, anh cũng không quan tâm.

“Tần đạo diễn” Hạ Tử Diệu đã đi tới đối diện.

Anh không chút hoang mang liếc mắt nhìn Tiết Trạch, ánh mắt chuyển hướng về phía Đường Bội đứng ở một bên, khẽ cười nói:

“Nhân vật này, chỉ sợ không thích hợp với Đường tiểu thư”

“Hạ tiên sinh”

Tiết Trạch bắt mắt nhủu mày, anh là vệ sĩ mà Đường gia bảo vệ cho Đường Phi Phi, không sai, nhưng mà ở trong mắt của anh ta, những diễn viên trong làng giải trí này không là gì cả. Ảnh đế thì sao, đạo diễn thì sao, cái gọi là tài hoa hơn người nếu không được người khác nâng đỡ thì cũng giống như một đóa hoa sớm nở tối tàn:

“Tôi không chấp nhận việc nói Phi Phi không có năng lực...”

Giọng điệu của anh không hề khách khí thậm chí còn mang theo chút áp lực nhìn Tần Hạo Diễm:

“Tần đạo diễn, anh nói thử xem?..”

Nếu như vừa rồi Tần Hạo Diễm còn có chút do dự, bây giờ đã hạ quyết tâm.

Anh lạnh lùng nhìn Tiết Trạch, sau đó nhìn Đường Phi Phi điềm đạm đáng yêu đứng ở một chỗ, hồ hững nói:

“Quả thật không thích hợp”

“Anh...”

Tiết Trạch có chút kinh sợ, do dự ban nãy của Tần Hạo Diễm anh nhìn thấy rõ ràng.

Tần Hạo Diễm cũng không để ý đến Tiết Trạch, đi tới bên cạnh Đường Bội, nói: “Trước đây đã từng diễn thử chưa?”

Đường Bội nhướn nhướn mày, hơi có chút ái muội liếc mắt nhìn Đường Phi Phi đứng ở chỗ ấy, không trả lời vấn đề này.

Sắc mặt của Tần Hạo Diễm trở nên nhu hòa một chút, sau khi trang điểm xong, thoát nhìn 2 người giống hệt nhau, không biết vì sao, một người khiến anh nhìn thấy đã nổi giận, còn một người lại là cảnh đẹp ý vui:

“Ở đây có một đoạn kịch bản mới, Tiêu công chúa là Lạc nguyên soái đối ẩm, cô với Đường Phi Phi cùng diễn thử xem. Nếu như diễn tốt, thì nhân vật này sẽ là của cô.”

Tần Hạo Diễm cũng không hạ giọng, những người ở đây đều nghe thấy rõ ràng, Đường Phi Phi hơi cúi đầu, từ chỗ của Đường Bội nhìn qua, vừa vặn nhìn thấy một giọt lệ rơi xuống má cô ta, thật là hoa lệ đầm lệ, bộ dạng vừa nhìn thấy đã thương.

Ngược lại cô cong khóe môi lên, nói lưu loát: “Được, cảm ơn Tần đạo diễn.”

Tiết Trạch thấy thế, sắc mặt lạnh xuống, đi về phía Đường Bội.

Hạ Tử Diệu đã đi trước anh ta một bước, thậm chí như có như không ngăn Tiết Trạch ở phía sau lưng mình.

“Muốn đụng đến đoàn làm phim này sau, chỉ sợ Đường gia vẫn chưa đủ tư cách”

Thời điểm đi lướt qua Tiết Trạch, Hạ Tử Diệu khẽ thấp giọng nói, thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng uy hiếp hết sức rõ ràng.

Khi thế của ảnh đế một khi đã bộc lộ ra ngoài, tuy rằng trên mặt vẫn mang theo nụ cười nho nhã, cho dù không phải dưới ánh đèn chiếu, nhưng khi thế ấy vẫn làm cho Tiết Trạch hơi ngẩn người.

“Như vậy, xin mời chỉ giáo thêm”. Hạ Tử Diệu đi tới trước mặt Đường Bội, thậm chí đáng vẻ rất giống một thân sĩ, nâng tay cô hôn lên một cái.

Đường Bội thoải mái tiếp nhận hành động của anh ta, cô từng ở nước ngoài học một khoảng thời gian dài, từng tiếp xúc với những người của quốc gia khác, lễ tiết như vậy, đối với cô hết sức tự nhiên.

Nhưng mà trong mắt Đường Phi Phi lại có chút bất đồng.

Ánh mắt của mọi người ở trong studio đều tập trung ở trên người Đường Bội, không ai chú ý đến cô ta. Biểu cảm nhu nhược trên mặt cô ta đã biến mất từ lâu, thậm chí hơi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Đường Bội, con nhỏ này hôm nay không chỉ dám cúp điện thoại của cô, hơn nữa còn dám làm ra chuyện như vậy, chờ sau khi trở về để xem cô làm sao thu thập cô ta!

Ánh mắt của Đường Phi Phi sắc bén giống như dao, vẻ mặt của Đường Bội ngược lại rất bình tĩnh

Studio rất nhanh đã bố trí lại lần nữa, bàn nhỏ cổ hương cổ sắc đặt ở giữa, vò rượu, ly rượu cũng được đem lên. Trên chiến trường có thể tìm được điều gì không được xem là quý báu, ngoài cát vàng ra, còn rất nhiều điều giản đơn khác, lại khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Ti như Hạ Tử Diệu và Đường Bội đang ngồi đối diện nhau trên chiếu. Hai thanh trường kiếm đặt ở trên bàn nhỏ, bồi bàn tiến lên khom người, chuẩn bị rót rượu thay hai người. Ánh mắt Đường Bội chớp động, Tần Hạo Diễm đã để cho bọn họ tự do phát huy diễn xuất của mình.

Cô vung tay lên để bồi bàn lui ra, đưa tay nhắc vò rượu lên, trên người vẫn mặc giáp trụ, khiến cho động tác của cô lúc này hết sức tiêu sái.

Dịch rượu lạnh lạnh chậm rãi rót đầy ly rượu, Đường Bội tùy ý đặt bầu rượu ở bên người, hai tay bưng ly rượu lên, cao giọng nói với Hạ Tử Diệu:

“Kính nguyên soái.”

Chẳng qua chỉ với vài động tác đơn giản và lời thoại không cần thiết, hơi thở ung dung, hình tượng của Tiêu công chúa đã được cô thể hiện rất sống động.

Hạ Tử Diệu đối ẩm với cô một chén, trong mắt tràn đầy thương thức, vẻ mặt hoàn toàn khác với khi đối diện với Đường Phi Phi.

“Tốt lắm”. Tần Hạo Diễm đứng ở bên cạnh nhìn, chỉ là diễn thử, không phải quay trực tiếp, nhưng anh đã có quyết định, nhất định phải đổi diễn viên khác.

Anh thậm chí có chút do dự, Tiêu công chúa vốn là bộ phim điện ảnh rực rỡ, cũng là một nhân vật nữ bao gồm rất nhiều mặt, tìm được một diễn viên thích hợp như thế, có cần gia tăng đất diễn hay không, cô ấy rõ ràng thích hợp đóng vai nữ chính hơn.

Đường Phi Phi oán giận nhìn Đường Bội, nhìn ánh mắt không che giấu vẻ thương thức của Hạ Tử Diệu và Tần Hạo Diễm nhìn cô ta, trong lòng khê nhúc nhích, hơi nghiêng đầu, đề thấp thanh âm nói với Tiết Trạch:

“Dùng mọi biện pháp.”

Nói xong, cô ta lạnh lùng nhìn về phía Đường Bội, cho dù biểu hiện tốt thì như thế nào, không phải chỉ là một con chó mà Đường gia bọn họ nuôi sao?. Cũng dám khiến cô mất mặt như thế, nhìn xem, cô làm sao thu thập cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Thời điểm Đường Phi Phi thay Đường Bội bước vào phim trường, thừa dịp lực chú ý của mọi người cũng chưa đặt trên người cô, chậm rãi đi đến bên cạnh cô.

Đường Bội dường như vẫn chưa phát hiện ra, chỉ cười khẽ nhìn về phía phim trường.

Tiết Trạch theo ánh mắt của cô nhìn qua.

Rõ ràng là trang phục giống hệt với Đường Bội, hơn nữa trang điểm còn tinh xảo hơn cô, nhưng mà khi Đường Phi Phi ngồi đối diện với Hạ Tử Diệu, trông giống một cô gái nhỏ hơn là một đại tướng quân.

Trước đây, độ nổi tiếng của cô ta đều tích lũy từ việc đóng phim thần tượng và phát hành đĩa hát, hơn nữa còn có Đường gia chống lưng, từ trước đến nay đều tồn tại giống như công chúa trên phim trường. Phim thần tượng thôi mà, cũng không đòi hỏi quá nhiều kỹ thuật diễn xuất, hướng chỉ kịch bản đa số đều làm theo yêu cầu của Đường Phi Phi, không có chỗ nào không dựa vào hình ảnh hiền lành, tốt bụng như thiên sứ của cô ta. Đường Phi Phi đời này giả bộ hiền lành cực kì giống.

Đường Bội có chút khinh thường nhìn người chị có khuôn mặt rất giống mình, chỉ thấy cô ta học động tác ban nãy của mình, nhắc vò rượu lên rót đầy hai chén. Ước chừng chưa từng làm qua việc này, cho nên khi cầm vò rượu lên, tay của cô ta có chút run run, dịch rượu lạnh lạnh cũng chảy ra ngoài không ít.

Động tác của Đường Bội làm tiêu sái, phóng khoáng bao nhiêu, thì động tác của cô ta hơi có chút dong dài, dây dưa, ngược lại lại có chút bất chước bừa.

Không chỉ Hạ Tử Diệu, ngay cả trên mặt Tần Hạo Diễm cũng lộ ra thần sắc không kiên nhẫn.

Tiết Trạch lặng lẽ nhìn cảnh này, dường như cũng cảm thấy có cái gì không hợp. hòn ngọc quý trên tay Đường gia vốn không cần làm những việc này, cũng không cần có kỹ thuật biểu diễn xuất chúng, cũng không cần phải chịu khổ như thế này.

Anh đề thấp giọng nói, nhìn Đường Bội nhân nhật nói: “Bên Mỹ vừa mới gọi điện thoại tới”

Đường Bội nhượng nhượng mày.

Cô tâm niệm thay đổi thật nhanh, hình như đã biết trước Tiết Trạch muốn nói cái gì.

Quả nhiên, chợt nghe Tiết Trạch tiếp tục nói: “Bệnh của Đường thiếu, gần đây tựa hồ không ổn định. Cậu ta thích ứng với phương pháp trị liệu mới, chỉ có điều vẫn cần chút thời gian. Chẳng qua là...”

Anh nói đến đây dừng lại một chút, người Đường gia biết sự tồn tại của Đường Bội, cũng biết điểm yếu duy nhất của cô chính là em trai có sức khỏe không tốt của cô

Khóe môi Tiết Trạch hiện lên một nụ cười lạnh, anh thấy tay bên người Đường Bội nắm chặt thành quyền, giống như đạt được thắng lợi, anh ta nói tiếp:

“Tổng giám đốc Đường nhất định sẽ mời chuyên gia để trị bệnh cho cậu ấy thật tốt, chỉ cần cô...”

Lửa giận của Đường Bội dâng lên, em trai của cô đã chết rồi, nhưng vẫn bị bọn họ dùng làm công cụ để uy hiếp cô.

Đường Phong Ngôn như thế

Ngay cả Đường Phi Phi cũng như thế.

Ánh mắt của cô dần dần trở nên lạnh lẽo, một người là bố ruột của em trai cô, một người là chị ruột của em trai cô, chuyện như vậy người của Đường gia cũng làm ra được, lợi dụng con gái của mình, lợi dụng em trai ruột của nó để uy hiếp người thân nhất của mình.

Ngón tay cô càng ngày càng dùng sức, nghĩ tới mình của kiếp trước, nghĩ đến mẹ và em trai mất sớm, ánh mắt cô hơi nheo lại, khi mở miệng, tuy rằng thanh âm rất thấp, nhưng cũng không thể khiến người ta xem nhẹ:

“Anh muốn như thế nào?”

Trên mặt Tiết Trạch lộ ra nụ cười thắng lợi: “Rất đơn giản, một lát nữa nếu như Tàn Hạo Diễm muốn dùng cô để thay cho Đường Phi Phi, cô phải từ chối.”

Trên mặt Đường Bội lộ ra nụ cười lạnh, nhìn về phía Tiết Trạch: “Anh cũng cảm thấy đạo diễn Tàn sẽ dùng tôi, mà không phải là cô ta?”

Trong mắt cô tràn ngập vẻ khinh thường và trào phúng đã chọc giận Tiết Trạch, sắc mặt đối phương càng thay đổi, lạnh lùng nói:

“Anh ta muốn dùng ai, và cuối cùng phải dùng người nào là 2 việc khác nhau. Đường Bội đừng quên cô có thân phận gì, đại tiểu thư có thân phận gì”

Đường Bội cười lạnh một tiếng, nhưng không nói nữa.

Anh ta chậm rãi rời đi, cho nên không hề phát hiện, trong phút chốc anh ta xoay người, ánh mắt của Đường Bội đã thay đổi. Không hề tràn ngập nhẫn nại, phần nộ, mà chỉ tràn ngập khinh thường và mỉa mai--

Muốn lợi dụng em trai để áp chế cô sao?... Cô sẽ khiến cho người của Đường gia phải trả giá đắt!

Mà giữa phim trường, cảnh quay của Đường Phi Phi cũng chấm dứt.

Hạ Tử Diệu hình như đã nhẫn nại đến cực hạn, nếu như không phải tinh thần diễn viên chuyên nghiệp không cho phép anh làm vậy, có lẽ anh đã sớm bảo Tàn Hạo Diễm hô “Cắt” rồi.

Tàn Hạo Diễm đứng lên, trong phút chốc phim trường trở nên yên tĩnh, các phóng viên được phép tiến vào lúc này cũng bắt đầu cảm máy ảnh và giờ thiết bị ghi âm lên.

Thân phận của Đường Phi Phi, cũng là tin tức bất quá được quan tâm trong làng giải trí. Lúc này nếu như Tàn Hạo Diễm không để ý đến thân phận nhà đầu tư của Đường gia, kiên trì dùng một nữ diễn viên mới thay cho Đường đại tiểu thư, hơn nữa nữ diễn viên ấy thoạt nhìn cũng có vài điểm giống với Đường Phi Phi.

Bị đạo diễn đích thân mở miệng đòi đổi diễn viên, hơn nữa cho tới bây giờ hình tượng ngoan ngoãn hiền lành của Đường Phi Phi, không dùng thể thân khi quay phim lại bị phơi bày trước công chúng chỉ là một lời nói dối.

Tiêu đề giải trí ngày mai, nhất định rất nổi bật!

Các phóng viên xoa tay, chuẩn bị nắm lấy tin tức lần này

Đường Phi Phi chậm rãi đi đến bên người Tiết Trạch, anh ta nhẹ nhàng an ủi cô, cô thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt đặc ý nhìn qua khuôn mặt của Đường Bội, hơi khiêu khích nâng cằm lên.

Đèn flash hiện lên, có người đã chụp được cảnh này.

Tiết Trạch nhíu mày, nhìn về phía chỗ đèn flash sáng lên, nhưng trước mắt có chuyện quan trọng hơn cần giải quyết, chờ giải quyết xong chuyện này, anh sẽ đi xử lý đám phóng viên dám chụp bậy bạ.

Tần Hạo Diễm dường như cũng không quan tâm đến không khí đang sôi trào mãnh liệt giống như mạch nước ngầm trước mắt, anh chỉ nhìn về phía Đường Bội, giọng điệu kiên định hỏi:

“Sao?. Có tự tin không?”

Tiết Trạch cảnh cáo liếc mắt nhìn Đường Bội, trong lòng cũng không cho là đúng.

Anh không tin Đường Bội này dám làm ra chuyện ngỗ nghịch với Đường gia, dù sao bọn họ cũng nắm được điểm yếu của cô.

Đường Bội mỉm cười, sự đặc ý trong mắt của bọn họ cô cũng nhìn thấy rõ ràng.

Ánh mắt của cô đảo qua Hạ Tử Diệu, Đường Phi Phi rồi cả Tiết Trạch, nhìn ý cười càng ngày càng rõ ràng trên mặt Đường Phi Phi, cuối cùng cô cũng nhìn Tần Hạo Diễm.

Cô khẽ cười, khẽ mở đôi môi anh đào, xinh đẹp nói: “Nhận được sự coi trọng của Tần đạo diễn, tôi...”

Đường Phi Phi cong khóe môi, câu tiếp theo sẽ là từ chối?!. Chờ trở về Đường gia, cô sẽ hung hăng tố cáo cô ta trước mặt bố, nghe nói mấy ngày trước bảo cô ta đi trộm thứ gì đó nhưng lại thất bại, nợ mới hạn cũ, không tin bố sẽ không nghiêm phạt cô ta.

Ánh mắt của Đường Bội lưu chuyển, Đường Phi Phi đang nghĩ cái gì, cô gần như cũng có thể đoán được 8 9 phần, cô hơi dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói:

“Tôi sẽ tiếp tục cố gắng”

Từng chữ kiên định rõ ràng, tuyệt không cho người khác con đường cứu vãn

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Nụ cười trên mặt Đường Phi Phi bỗng nhiên cứng đờ.

Cô không dám tin nhìn về phía Đường Bội, hình như không dám tin những lời mình vừa nghe thấy.

“Cô nói cái gì?!” Đường Phi Phi cũng không phát hiện, thanh âm của cô ta rất sắc bén, hoàn toàn không giống vẻ dịu dàng, ôn hòa, dễ gần giống như ngày xưa.

“Tôi nói...” Đường Bội thản nhiên nói: “Nhận được sự xem trọng của đạo diễn Tần, tôi nhất định sẽ cố gắng để diễn tốt nhân vật này”

“Cô dám?! ” Đường Phi Phi khẽ nói: “Cô đừng quên...”

Lời của cô ta còn chưa nói xong thì đèn flash xung quanh đã nhấp nháy liên tục, trên mặt các phóng viên đều lộ ra thần sắc hưng phấn.

Tiết Trạch vội vã tiến lên một bước, chắn Đường Phi Phi ở phía sau mình, che khuất ống kính của các phóng viên, tay phải ấn lên bờ vai của cô ta giống như trấn an, thấp giọng gọi:

“Phi Phi...”

Thanh âm của Tiết Trạch mạnh mẽ, Đường Phi Phi thở hổn hển hai cái, tuy rằng vẫn oán hận nhìn về phía Đường Bội, nhưng vẫn bình tĩnh hơn một chút.

Có lẽ cô ta cũng phát hiện ra luống cuống ban nãy của mình, trên mặt hiện lên một tia hoảng loạn, vội vã đưa tay vén tóc, lặng lẽ né tránh phía sau lưng của Tiết Trạch.

Trong lòng Đường Bội lại hết sức vui sướng, Đường Phi Phi này trước sau vẫn giữ nguyên tính cách đại tiểu thư của mình, phát cáu cũng không phân biệt thời gian, địa điểm, xem ra hôm nay cô ta thực sự bị mình chọc tức rồi.

“Đạo diễn Tần” Tiết Trạch an ủi Đường Phi Phi, lạnh lùng nhìn Đường Bội, lại nói với Tần Hạo Diễm:

“Đổi diễn viên?. Chúng ta có thể thương lượng lại một chút hay không?. Ba tháng trước, khi Phi Phi tiếp nhận kịch bản này đã hoàn toàn nhập tâm chuẩn bị cho vai diễn, bây giờ anh nói muốn đổi diễn viên là đổi ngay, trong khi đó cũng không phải là diễn viên chuyên nghiệp, tôi nghĩ như thế không có lợi cho phim điện ảnh của anh”

Lời nói của anh ta nửa mềm nửa cứng, trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả Tần Hạo Diễm cũng không thể phản bác lại.

Đường Bội cười đến mặt mày rạn rở, bình tĩnh nói: “Không biết Đường tiểu thư đã chuẩn bị gì cho bộ phim này?”

Theo như cô biết, điều duy nhất mà Đường Phi Phi chuẩn bị cho bộ phim này chính là ném kịch bản cho cô, không chút khách khí dận dò cô phải học thuộc lòng cho tốt, hơn nữa khi quay phim còn phải đánh vỗ.

Ánh mắt của Tiết Trạch lạnh lùng, con bé này luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời làm công cụ của Đường gia, hôm nay quả nhiên không tầm thường.

Lúc này, Đường Bội vẫn mặc trang phục cổ trang, Hạ Tử Diệu đóng vai nam chính đứng ở bên cạnh cô. Trong tay anh cầm trường kiếm, trường kiếm dài, sắc bén, nam nhi sử dụng lộ vẻ oai hùng phi phàm. Mà trong bộ phim Đường Phi Phi phải diễn vai Tiểu công chúa cũng là một nữ anh hùng không thua đấng mày râu, cho nên sẽ phải dùng kiếm.

Cô mỉm cười với Hạ Tử Diệu hỏi: “Hạ tiên sinh, có thể cho tôi mượn kiếm dùng không?”

Hạ Tử Diệu cười, hai tay đưa kiếm đến trước mặt cô.

Đối với Hạ Tử Diệu mà nói, vai nữ phụ ai diễn cũng không quan trọng, nhưng mà chuyện thâm sâu hôm nay đã gọi lên lòng hiếu kỳ của anh, hoặc giả nói, gọi lên tâm trạng xem kịch vui của anh.

Anh không quen Đường Phi Phi, nhưng trong hoạt động công chúng từng tình cờ chạm mặt một hai lần, thậm chí cũng chưa từng nói chuyện. Trong làng giải trí chưa bao giờ thiếu trai đẹp gái xinh, nhất là khuôn mặt giống bình hoa di động của Đường Phi Phi, rất khó để lại cho anh ấn tượng sâu sắc.

Nhưng mà, cô gái đang tiếp nhận kiếm từ tay anh lại không giống như vậy, khi thì anh khí bùng bùng, khi thì tiêu sái, mạnh mẽ, bây giờ lại cười đến mức giảo hoạt như hồ ly...

Ngay cả lòng của Hạ thiên vương cũng có chút ngửa ngáy.

Đường Bội tiếp nhận chuôi kiếm.

Trên người cô mặc nhung trang, vốn lộ ra vẻ tiêu sái, nay cô cầm kiếm lên, ngón tay thon dài cầm chuôi kiếm, trên mặt anh khí bùng bùng.

Đây là điều mà Đường Phi Phi mãi mãi cũng không thể học được, đây là khí chất được nuôi dưỡng từ trong những cuộc chém giết sống chết.

Trong nháy mắt, Đường Bội giống như xuyên qua Trường Hà, trở thành Tiểu công chúa, công chúa Chiến quốc tung hoành ngang thiên hạ trong khói lửa của chiến tranh.

“Mời”

Đường Bội rút kiếm, lùi về phía sau một bước, khom người thi lễ với Hạ Tử Diệu.

Đây là phân cảnh cô với nam chính lần thứ hai gặp mặt, sau khi cửu biệt lại lần thứ hai trùng phùng, không ngờ hai người lại trở thành kẻ địch. Biên thù gió lạnh vù vù, nhưng người cảm thấy lạnh nhất có lẽ là Lạc Tu Vân và Tiểu công chúa.

Hai người thương thức tài nghệ lẫn nhau, lại chỉ có thể rút kiếm chia về phía đối phương.

Trước kia, Đường Bội học sử dụng vũ khí chủ yếu là súng ống, binh khí gọn nhẹ nhất cũng chỉ là dao găm, nhưng đều hết sức tinh thông. Huống

chỉ cô có thiên phú trong lĩnh vực này.

Mơ hồ nhớ lại một chút, trường kiếm trong tay đã được vung lên, đó là một bộ kiếm pháp lưu loát, làm choáng váng người xem bên cạnh.

Tần Hạo Diễm và Hạ Tử Diệu nhìn thấy đều hơi hít mắt lại, cô gái mà ngay cả đến tên bọn họ cũng không biết, thật sự mang lại cho bọn họ quá nhiều kinh ngạc.

Thân thủ nhanh nhẹn như vậy không chỉ khiến cho bọn họ kinh ngạc nheo mắt, cũng khiến cho sắc mặt của Đường Phi Phi lúc xanh lúc trắng, cuối cùng đều hóa thành phấn hận.

Đường Bội múa xong, thân nhiên thu hồi kiếm, thoải mái nhìn về phía Đường Phi Phi, cười hỏi:

“Cô thử xem?”

Quả nhiên sắc mặt của Đường Phi Phi trong nháy mắt không còn một chút máu, cô ta từng mắt nhìn Đường Bội, ngược lại lùi về phía sau từng bước. Thò đầu quay phim trước đây, hể là đến phân cảnh diễn động tác, đều là Đường Bội diễn thay cô, cô làm sao có thể để mình diễn những cảnh đánh nhau vất vả, mệt mỏi như thế

Tần Hạo Diễm đã hoàn toàn hiểu được có chuyện gì xảy ra rồi.

Anh xem trọng Đường Phi Phi, bởi vì cô có thể diễn những cảnh đánh nhau ở trong phim rất tuyệt vời, mà trong bộ phim điện ảnh này, cảnh Tiêu công chúa múa kiếm cũng rất nhiều, kỳ thật, diễn viên không phải không thể dùng thể thân, nhất là những cảnh đấu võ, rất nhiều diễn viên đều dùng, giá trị con người càng cao, thì diễn những cảnh đánh nhau trong phim đều dùng thể thân.

Nhưng Đường Phi Phi không thể diễn cảnh đấu võ, ngay cả cảnh bình thường cũng không diễn được, anh còn dùng cô ta để làm gì ?!

“Tần đạo diễn”

Tiết Trạch nhíu chặt mày, biến hóa đột ngột của Đường Bội khiến anh ta trở tay không kịp nhưng tuyệt đối không thể từ bỏ như vậy, chỉ có thể giải quyết tốt chuyện này rồi tính sổ với cô ta sau.

Nhưng anh vừa mới nói hai chữ đã bị Tần Hạo Diễm không kiên nhẫn ngắt lời: “Không cần nói gì nữa cả, nhân vật này tôi đã quyết định giao cho...” Lúc này anh mới nhớ bản thân mình còn chưa biết tên của Đường Bội:

“Vị này...”

“Đường Bội” Đường Bội mỉm cười, chủ động tự giới thiệu: “Tôi tên là Đường Bội”

Cũng là họ Đường, mặt mũi lại có vài phần tương tự, Tần Hạo Diễm có vẻ dăm chiêu nhìn Đường Bội, nhưng cũng không hỏi nhiều:

“Vai Tiêu công chúa sẽ do Đường Bội tiểu thư đảm nhận, chi tiết hợp đồng lát nữa tôi sẽ thương lượng với cô.”

Anh nói tới đây dừng một chút, thật sự cảm thấy phiền khi nhìn thấy Tiết Trạch và Đường Phi Phi, bổ sung thêm một câu: “Tôi thấy hình như cô rất quen thuộc với kịch bản, chúng ta hợp tác hết sức vui vẻ”

Sắc mặt của Tiết Trạch và Đường Phi Phi trở nên xanh mét, Đường Bội cũng không nghe lời bọn họ nói, còn đoạt đi nhân vật mà nhà họ Đường khó khăn lắm mới tranh thủ được cho Đường Phi Phi, thậm chí còn phôi bày chuyện cô ta nói dối, dùng người thế thân...

Đường Phi Phi đã sớm kiềm nén không được, trước đó cô còn cố gắng nhẫn nại, vì muốn hợp tác với nhóm người Tần Hạo Diễm, không muốn đắc tội với vị đạo diễn có thể lực trong làng giải trí.

Nếu đối phương đã giúp đỡ con nhỏ con hoang này, còn không chút nể mặt muốn đổi vai diễn của cô, thì cô còn khách khí cái gì?!

Cô tiến lên một bước, muốn nói gì đó, nhưng Tiết Trạch đã ngăn cô ta lại, lạnh giọng nói: “Tần đạo diễn, chúng tôi tôn trọng ánh mắt của anh, cũng biết anh là người rất có năng lực, nhưng lần này Đường gia rất coi trọng việc đại tiểu thư biểu diễn bộ phim điện ảnh này, nếu như tổng giám đốc Đường biết được đại tiểu thư bị thay thế, không có cách nào biểu diễn, nhất định sẽ hết sức thất vọng”

Ngụ ý là, nếu như không cho Đường Phi Phi đóng vai chính, Đường gia sẽ rút tiền đầu tư.

Sắc mặt của Tần Hạo Diễm lạnh xuống.

Đường Bội cũng mỉm cười, nhà họ Đường cũng miễn cưỡng xem như một trong những gia tộc đứng đầu ở thành phố S, nhưng chỉ với năng lực của bọn họ mà muốn uy hiếp Tần Hạo Diễm, thì thật sự quá ngây thơ rồi.

Quả nhiên thanh âm của Tần Hạo Diễm còn lạnh lẽo hơn Tiết Trạch 3 phần: “Vậy thì xin mời Đường gia rút tiền đi.”

Anh dừng một chút, lại hồ hững nói: “Nhà họ Tần đương nhiên sẽ bù vào lỗ hổng này.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Quảng Cáo

Sắc mặt của Đường Phi Phi cực kì khó coi, nhưng cuối cùng cô ta còn nhớ rõ mình là người của công chúng, hơn nữa có Tiết Trạch ở bên cạnh, cho nên miễn cưỡng đè nén lửa giận xuống.

Kỳ thật, Đường Bội rất hiểu cô ta, nếu như cô ta thua trong tay người khác, chứ không phải thua trong tay mình, thì cô ta sẽ không tức giận như thế.

Khỏe miệng cô cong lên nụ cười nhàn nhạt, cả người mặc nhung trang đứng ở bên cạnh Tần Hạo Diễm cũng đủ khiến cho Đường Phi Phi phát điên.

Đường Bội nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi, bên người cô ta có vài trợ lý, tuy rằng Đường Phi Phi vẫn chưa là diễn viên thực sự nổi tiếng trong nước, nhưng thanh thế cũng không thua bất kì người nào.

“Hôm nay trước hết như vậy đi” Tần Hạo Diễm không quan tâm đến bọn người Đường Phi Phi mà quay mặt lại nói với Hạ Tử Diệu và Đường Bội:

“Có lẽ kịch bản phải thay đổi một chút, cho nên mượn một chút tôi sẽ đưa kịch bản cho 2 người”

Anh nhìn Đường Bội hỏi: “Người đại diện của cô đâu?. Bảo họ liên lạc với phó đạo diễn”

“Tôi còn chưa có người đại diện” Đường Bội cười xinh đẹp: “Tôi chính là người đại diện của mình”

Tần Hạo Diễm sâu sắc liếc mắt nhìn cô một cái.

Anh mặc âu phục định chế* phẳng phiu cao cấp, tuy rằng trong lúc quay phim, tính tình hơi nóng nảy khiến cho người khác không chịu được, nhưng thật ra là một người đàn ông hết sức anh tuấn.

So với Hạ Tử Diệu đẹp theo phong cách cổ điển của nước Anh, anh có vài phần ngang bướng hơn. Nếu cẩn thận nhìn kỹ, sẽ phát hiện màu mắt của anh đen thâm thẳm, sống mũi cao thẳng, đường nét ngũ quan càng thêm thâm thúy so với người phương Đông, có cảm giác giống con lai.

“Vậy cô lưu lại số điện thoại và địa chỉ cho tôi đi” Tần Hạo Diễm cũng không hỏi nhiều về việc riêng của Đường Bội, anh chỉ cần một diễn viên tốt, một diễn viên phù hợp với yêu cầu của anh, điều này quan trọng hơn chuyện riêng của diễn viên.

Đường Bội theo lời để lại địa chỉ và số điện thoại cho anh ta.

Hôm nay đầu một trận không có thuốc súng với Đường Phi Phi, cô xem như đã kết thúc trong thắng lợi, thuận lợi đoạt được nhân vật mà cô ta hết sức coi trọng, còn phơi bày chuyện cô ta sử dụng thể thân. Tuy rằng vẫn chưa làm quá rõ, nhưng đây là chỗ nào, làng giải trí là một nơi không cần gió cũng có thể dậy sóng, huống chi tất cả chỉ vừa mới bắt đầu thôi!.

Nhất là Tiết Trạch, anh ta nhất định sẽ lợi dụng quan hệ truyền thông của Đường gia, ở sau lưng tạo áp lực với những phóng viên giải trí, tối nay cô muốn trở về khách sạn cũng hơi khó khăn.

Nghĩ như vậy, thời điểm Đường Bội đứng ở bên ngoài studio chuẩn bị bắt xe về nghỉ ngơi, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt.

Vị trí của ảnh thị thành* không quá hẻo lánh, nhưng cũng không nằm trên khu vực sầm uất người người qua lại. Đường Bội đứng khoảng 5,6 phút vẫn chưa bắt được xe, cô đang chuẩn bị gọi điện thoại kêu xe thì một chiếc Bentley màu đen nhánh dừng lại ở trước mặt cô.

Cửa xe mở ra, Hạ Tử Diệu bước xuống xe.

Trước đây, Đường Bội không thể không nghe nói qua về Hạ Tử Diệu, tuy rằng anh ta là một người khiêm tốn, nhưng mà ảnh đế trẻ tuổi, đẹp trai, lại giàu có cũng đủ khiến cho người ta say mê.

Lúc này, anh ta đã cởi bỏ lớp quần áo hóa trang, trở về với một Hạ Tử Diệu của hiện đại, mặc một bộ âu phục màu xám đậm. Bộ âu phục hết sức vừa vặn, ôm lấy vóc người cao lớn rắn rỏi. Trên khuôn mặt anh vẫn mang theo nụ cười lịch sự, nhã nhặn, khiến người ta vừa nhìn thấy đã yêu thích,

một đôi chân dài thẳng tắp, hình như anh sinh ra để mặc âu phục.

Ảnh đế như vậy, so với ảnh đế trong phim, càng thêm vài phần mỉ hoặc.

Anh đi tới vài bước đến trước mặt Đường Bội, kéo cửa xe dành cho khách ra, hơi khom người, dùng đôi mắt thâm thúy, mê người nhìn Đường Bội, dịu dàng cười hỏi:

“Tôi có vinh hạnh đưa Đường tiểu thư một đoạn không?”

Đường Bội bị dáng vẻ tao nhã mê người của anh ta chọc cười.

Hôm nay tâm tình của cô không tệ, vì thế hơi cúi người, không hề từ chối mà bước lên xe của Hạ Tử Diệu.

Tính năng xe vô cùng tốt, vững vàng khởi động, rất nhanh đã chạy vào khu nội thành.

“Có muốn nghe nhạc không?” Tuy rằng Hạ Tử Diệu mở miệng hỏi, nhưng đã tiện tay mở nhạc lên.

Tiếng nhạc piano quanh quẩn bên tai của bọn họ, tiếng nhạc không lớn, nhưng vẫn thích hợp khiến cho người ta thả lỏng.

“Xin chính thức giới thiệu” Hạ Tử Diệu quay đầu liếc mắt nhìn Đường Bội một cái, cười nói:

“Tôi tên Hạ Tử Diệu”

“Đường Bội” Đường Bội cũng cười đáp lại.

Hạ Tử Diệu chính là một người như vậy, gia giáo tốt, gia đình giàu có, khiến anh trở thành một người, chỉ cần bạn đồng ý, sẽ gặp một người đàn ông như gió xuân.

(Định chế: Đặt may theo yêu cầu

Ảnh thị thành: phim ảnh và truyền hình. Giống như trường quay Hoàn Kiếm vậy đó) .

Khoảng cách từ trường quay đến nội thành cũng không phải là ngắn, nhưng hai người nói chuyện một lát, trong nháy mắt đã đến trung tâm thành phố.

Đường Bội thuê khách sạn cách trung tâm thành phố không xa bên cạnh một công viên nổi tiếng, quang cảnh rất tốt, giao thông cũng thuận tiện.

Hạ Tử Diệu nhìn nhà cao tầng càng ngày càng nhiều, hơi nhún nhún vai thờ dãi nói: “Chưa gì đã đến nơi rồi, tôi còn chưa chuẩn bị kịp để mời người đẹp ăn cơm”

Đường Bội không nhịn được bật cười.

Cô ở Đường gia đã tiếp xúc với không ít người trẻ tuổi, có rất nhiều người ưu tú, xuất sắc, nhưng nếu so sánh vẫn thua kém Hạ Tử Diệu.

Thời điểm chờ đèn giao thông, Hạ Tử Diệu quay mặt nhìn về phía Đường Bội, đôi mắt nhìn cô mang theo ý cười, ôn nhu hỏi:

“Tôi đây đành phải đường đột hỏi người đẹp một câu. Không biết Đường tiểu thư có nể mặt cùng tôi dùng bữa tối không?”

Đường Bội vừa mới chuẩn bị nói chuyện, ánh mắt đột nhiên ngẩn ra.

Lúc này bọn họ đang ở trung tâm thành phố S, đoạn đường phồn hoa nhất, khắp nơi đều có nhà cao tầng.

Đối diện với bọn họ là một tòa thương nghiệp phồn hoa, trên mặt cao nhất của tòa nhà có một chiếc TV khổng lồ, phía trên màn hình quanh năm quảng cáo những mặt hàng xa xỉ phẩm cao cấp.

Lúc này trên màn hình thật lớn, trong bóng tối từ từ hiện ra một cái gì đó khiến người ta không nhìn rõ hình dạng.

Mặc dù hơi mờ hồ nhưng Đường Bội có thể nhìn thấy rõ ràng, đó là mặt bên của một người con gái. Hiệu ứng ánh sáng vô cùng tốt chiếu lên chiếc cằm khéo léo của cô, cằm cô tao nhã giống như thiên nga trắng, cùng với bờ vai mượt mà, xinh đẹp giống như được gọt dũa.

Màn ảnh kéo càng lúc càng gần, dừng lại con bướm màu tím đang vỗ cánh như muốn bay.

Nhưng cẩn thận nhìn kỹ, sẽ phát hiện bướm bướm trông rất sinh động ấy, là hình xăm trên vai của cô ấy.

Đường Bội nhìn không được, đưa tay chạm lên vai trái của mình.

Chương 12

Quảng cáo ấy đang trình chiếu ở quảng trường thương mại dân cư đông đúc của thành phố S, dùng màn hình lớn nhất để chiếu quảng cáo, hiệu quả rất đáng kinh ngạc.

Ánh mắt Đường Bội đảo qua, đã nhìn thấy rất nhiều người đều ngửa đầu nhìn lên màn hình lớn, nhìn người phụ nữ xinh đẹp, mịn màng thậm chí có chút câu hồn đoạt phách trong quảng cáo.

Từ đầu đến cuối không hề để lộ biểu cảm của cô ấy, thậm chí giữa ánh sáng giao thoa, cũng không thấy rõ khuôn mặt của cô. Nhưng càng như thế thì càng hấp dẫn ánh mắt của người xem, khiến cho họ không tự giác muốn xem nhiều hơn một chút.

Cho đến cuối cùng, khóe môi của cô gái ấy cong lên, lộ ra nụ cười giảo hoạt thậm chí có chút đắc ý.

Dòng chữ tinh tế vừa vặn xuất hiện trên màn hình, bình nước hoa vô cùng khéo léo và tinh mỹ thay thế cho bướm bướm màu tím, xuất hiện ở trên bả vai của cô gái.

Dreaming...

Cũng là giấc mộng...

Đó cũng là tên của một loại nước hoa mới nhất, nổi tiếng nhất trên thế giới dành cho phái nữ...

Mộng ảo như vậy, người đẹp như vậy tựa hồ chỉ xuất hiện trong giấc mơ mà thôi...

Nụ cười giảo hoạt như thế.

Cái quay mặt tràn ngập hấp dẫn mê người.

Người mẫu như thế kết hợp với tên của nước hoa, khiến cho người xem một lần tuyệt đối sẽ không bao giờ quên.

Đường Bội nhìn ra, đoạn quảng cáo ấy đã trải qua quá trình xử lý và cắt nối hết sức hoàn hảo. Nhưng mà, khuôn mặt nhìn nghiêng ấy, và bướm bướm màu tím, cô tuyệt đối không thể nhận lầm.

Đó rõ ràng là lúc cô quay mặt đi, và hình xăm bướm bướm trên vai trái của cô.

Đường Bội lạnh lùng nhìn màn hình lớn, tối hôm ấy trong phòng ngủ của tên Sở thiếu, không chỉ lắp đặt một cái camera, cho nên mới có thể quay hình ảnh của cô một cách hoàn chỉnh như thế.

Hơn nữa, cô mà Đường Phi Phi nếu như nhìn chính diện có 5 6 phần tương tự, nếu sau khi trang điểm thì càng giống nhau. Tối hôm đó cô còn cố ý trang điểm cho mình giống Đường Phi Phi. Nếu người có tâm suy chấp nhận suy nghĩ sâu xa, thì họ sẽ dựa vào cái ngoảnh mặt ban nãy, mà đoán rằng người đó là Đường Phi Phi.

Hạ Tử Diệu đã sớm nhìn theo ánh mắt của Đường Bội và thấy được quảng cáo trên màn hình, có lẽ anh cũng phát hiện cái quay mặt ấy, có chút giống người đang ngồi trên ghế phụ của mình, hoặc là Đường Phi Phi.

Do dự một lát, anh hỏi: “Đây là...”

Trên màn hình thật lớn, đã bắt đầu phát lại quảng cáo. Phí quảng cáo này được tính bằng giây, màn hình quảng cáo lớn nhất thành phố S, cứ lặp đi lặp lại một quảng cáo như vậy, là chuyện lãng phí biết bao.

Phía sau xe của Hạ Tử Diệu, những tiếng kèn in ỏi không kiên nhẫn vang lên như muốn thúc giục bọn họ. Chiếc Bentley màu đen khởi động, rất nhanh đã hòa nhập vào dòng xe cộ.

Mãi cho đến khi không còn nhìn thấy màn hình, Đường Bội mới hơi nheo mắt lại.

“Người mẫu trong quảng cáo là cô sao?” Hạ Tử Diệu thành thạo điều khiển vô-lăng hỏi.

Đường Bội đưa tay chống cằm, nửa tựa vào cửa sổ xe, suy nghĩ trong đầu thay đổi rất nhanh.

Cô không biết vì sao Sở thiếu ấy lại đưa hình ảnh của cô xuất hiện trong quảng cáo, hơn nữa trên quảng cáo cũng không có tên của người mẫu. Quảng cáo nước hoa như thế này, phần lớn phải mời những siêu sao quốc tế. Nhìn vào hành động thay đổi lần này, căn cứ vào hiểu biết của cô với bọn người của Đường Phi Phi, cho dù không dám trực tiếp thừa nhận, nhưng bọn người Đường Phi Phi cũng sẽ nghĩ biện pháp đánh lừa dư luận, khiến cho mọi người tin rằng Đường Phi Phi chính là người phát ngôn của quảng cáo lần này.

Môi cô bất giác lộ ra nụ cười lạnh, như thế thì quá tiện nghi cho Đường Phi Phi rồi.

Hạ Tử Diễm nhìn cô một cái, anh chờ thật lâu nhưng không thấy cô trả lời, ánh mắt đối phương càng lúc càng sắc bén, khiến cho anh kinh ngạc.

Hạ Tử Diễm xuất thân từ nhà giàu có, không quá đặt tiền bạc ở trong lòng, nhưng anh vẫn làm phát ngôn cho một số nhãn hiệu quốc tế.

Dựa vào hiểu biết của anh, nhãn hiệu này không đến mức phải mời Đường Phi Phi mới phải.

Nhưng, muốn mời một người không có chút tiếng tăm như Đường Bội... Hạ Tử Diễm tin trên đời này ngoại trừ Tần Hạo Diễm thích làm theo ý mình ra, người có thể cả gan làm loạn như thế cũng không nhiều lắm.

“Nếu tôi nói đó là tôi, anh tin sao?” Có lẽ đã suy nghĩ thông suốt, trong lòng Đường Bội cũng có quyết định, cười tủm tỉm hỏi Hạ Tử Diễm: “Hay anh cảm thấy người trong đó là Đường Phi Phi?”

“Nụ cười của cô gái đó, khá giống với cô.”

Hạ Tử Diễm cười nói: “Nhưng hình như cô không lấy được quyền phát ngôn của nhãn hiệu này”

Đường Bội ngồi thẳng người, vẻ mặt ngại ngùng nhìn Hạ Tử Diễm: “Thật xin lỗi, tôi nay tôi có việc khác, sợ rằng không thể đi ăn cơm với anh được.”

“Không sao, thời gian còn dài mà” Hạ Tử Diễm cười nói.

Bọn họ còn phải hợp tác một khoảng thời gian nữa, thời gian còn rất nhiều, Hạ Tử Diễm quan tâm đưa cô đến dưới khách sạn cô ở rồi từ biệt rời khỏi.

Sàn nhà của khách sạn năm sao toàn được lát bằng đá cẩm hoa khiến Đường Bội cảm thấy hài lòng, ước chừng phòng nào cũng có, ngoài ra còn có bồn tắm lớn mát xa vô cùng thoải mái.

Nước ấm và tinh dầu đã được chuẩn bị tốt, nước ấm vừa đủ và hương tinh dầu nhàn nhạt làm cho cô cực kì dễ chịu, ở chỗ này thậm chí còn có thể vừa dùng laptop, vừa uống rượu đỏ để hưởng thụ cảm giác thoải mái mà bồn tắm mát xa mang lại.

Cô tùy ý di động con chuột, các phóng viên làm việc rất nhanh chóng, tin tức được theo dõi vốn có thời gian nhất định.

Không ngoài dự đoán của Đường Bội, chuyện xảy ra hôm nay ở studio và sóng gió diễn biến mới, trên mạng không nói tới một chữ. Ngược lại quảng cáo này, buổi trưa hôm nay vừa mới tung ra, đã trở thành tiêu điểm hấp dẫn người xem trên mạng.

Nhóm người tiêu khiển cũng nắm bắt cơ hội này, hết lần này đến lần khác suy đoán, người phụ nữ giấu mặt trong quảng cáo ấy, rốt cuộc là vị minh tinh may mắn nào.

Không tệ, có thể được nhãn hiệu này xem trọng, có thể trở thành người đại diện của nước hoa mới nhất năm nay, cũng là người phát ngôn của sản phẩm, đối với rất nhiều nữ minh tinh mà nói, là cơ hội khó có được.

Điều đó nói lên sức ảnh hưởng của các cô, nâng cao giá trị của các cô, đối với những minh tinh đó, là chuyện cầu còn không được.

Tên của Đường Phi Phi quả nhiên được lặp đi lặp lại nhiều lần một cách khó hiểu. Đường Bội hí hóp mắt, thoải mái nhìn những người được Đường gia thuê, nhắc lại những bộ phim mà cô ta từng đóng, thậm chí cả những MV, những tấm áp phích, quảng cáo để so sánh.

Ít nhất cho tới bây giờ, cô ta là nữ chính được đề cập tới nhiều nhất.

Đường Bội cười cười, ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Cô đem chiếc cốc trong suốt đặt ở bên cạnh, ngón tay nhỏ nhắn điểm nhẹ, màn hình máy tính thay đổi giao diện khác theo thao tác của cô.

Cô liên tiếp gõ vài dòng, sau đó nhấn enter, gửi đi những tin tức này.

Giờ phút này, những người đang truy cập trang web giải trí lớn trong nước đều bị kinh ngạc. Rất nhiều những trang web giải trí đều lần lượt đổi

thành tiêu đề mới khác.

Tiêu đề mới ra, vừa vắn cũng nói đề tài nữ chính đóng trong quảng cáo mới được tung ra trưa nay.

Đường Phi Phi cũng xem như một ngôi sao nổi tiếng, từ trước đến nay Đường gia đại tiểu thư luôn bày ra hình tượng chăm chỉ, chuyên nghiệp, thiện lương, hồn nhiên, tin tức bất ngờ được tung ra nói cô lừa gạt mọi người và fan hâm mộ, thường dùng thể thân, hơn nữa kỹ thuật diễn xuất quá tệ, bị đạo diễn Tần Hạo Diễm đòi đổi diễn viên khác.

Đường Bội lại rót cho mình một ly rượu, mỉm cười nhìn màn hình.

Di động của cô điên cuồng vang lên, Đường Bội vừa mới bắt máy thì thanh âm sắc bén của Đường Phi Phi từ đầu dây bên kia đã truyền tới:

“Đường Bội, con tiện nhân này, mày cũng dám hắt tao, tao sẽ làm cho mày sống không bằng chết”

“Chị gái thân yêu...” Đường Bội đưa điện thoại ra xa một chút, cười xinh đẹp nói:

“Chẳng lẽ chị không nên cảm ơn tôi, đã giúp chị trở thành đề tài hấp dẫn nóng hổi nhất sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Giao Dịch

Edit: Tịnh An

“Đường Bội, quả nhiên là mày.”

Thanh âm sắc bén của Đường Phi Phi truyền đến, cho dù cách một chiếc di động nhưng cơ hồ muốn đâm thủng yết hầu của Đường Bội:

“Ba sẽ không bỏ qua cho mày, Đường gia cũng sẽ không buông tha cho mày.”

Đường Bội đưa di động ra xa một chút, mở loa ngoài, không chút lo lắng, tự rót cho mình một ly rượu đỏ, lúc này mới từ từ nói:

“Vậy sao?”

“Tiện nhân!”

Đường Phi Phi quả thực đã bị chọc tức, Đường Bội dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với cô:

“Mày cũng không quan tâm thăng em hoan của mày chết hay sống sao?”

“Đường Phi Phi!” Đường Bội bỗng nhiên nắm chặt ly rượu: “Cô còn muốn được hắt thêm một chút không?”

“Mày dám?!” Đường Phi Phi quát mắng lớn tiếng: “Mày làm hỏng hạng mục Tây Giao, ba rất nổi giận, Đường Bội, mày cứ chờ ba nổi trận lôi đình đi”

“Tôi sẽ chờ” Đường Bội gần như gần từng tiếng nói ra mấy chữ ấy.

Cô cúp điện thoại, trong ánh mắt hiện lên ý lạnh. Nếu như Đường Phi Phi không nhắc đến Đường Tử Thái, cô cũng không cảm phiền như vậy. Lợi dụng em trai ruột của cô, hết lần này đến lần khác nhắc đến nó để ép buộc cô, toàn bộ người của nhà họ Đường khiến cô cảm thấy ghê tởm đến phát nôn.

Ánh mắt của Đường Bội trở nên lạnh lùng, ngón tay nhẹ nhàng gõ vài cái lên bàn phím, cuối cùng mở di động ra, dò đến một cái tên chỉ có một chữ L.

Ngón tay nhỏ nhắn gõ nhẹ một cái, tin nhắn đã được gửi đi thành công

:

“Tôi cần sự giúp đỡ của anh.”

Cô không chờ đối phương trả lời tin nhắn, năm phút sau điện thoại lại vang lên trong phòng tắm hoa lệ, yên tĩnh.

“Vinh hạnh của tôi” Giọng nam trầm thấp, từ tính, dễ nghe, cho dù xen lẫn trong tiếng gió rít rào, cũng khiến cho người ta nghe được một lần, khó quên.

“Lạc.” Đường Bội ôn nhu nói: “Anh đang ở đâu?”

“Tôi mãi mãi ở bên cạnh em...” Người đàn ông được gọi là Lạc cười haha, sau đó tiếp tục nói:

“Miễn là em cần.”

“....”

Tuy rằng đã sớm quen với cách nói chuyện hài hước của anh, nhưng Đường Bội vẫn dừng lại một chút rồi nói:

“Tôi muốn tất cả những tư liệu về những người đàn ông đã từng giúp đỡ Đường Phi Phi, và tất cả chứng cứ.”

Những người đàn ông đi xã giao từng thêm nhỏ dãi với diện mạo của Đường Phi Phi.

Đường Phong Ngôn là một người đàn ông cực kỳ máu lạnh, đối với ông ta mà nói, sự phát triển của gia tộc quan trọng hơn tất cả, cho nên dù cho Đường Phi Phi không đồng ý cũng chỉ có thể ầm ức cầu toàn.

Trong tay Đường Bội có một số chứng cứ, nhưng không đủ để làm tổn thương cô ta. Bây giờ, cô cần rất nhiều rất nhiều chứng cứ hoàn chỉnh khác.

“Thật ra, em cần gì phải vất vả như vậy, chỉ cần em gạt đầu, thì người chị tiểu bạch hoa cùng cha khác mẹ với em sẽ hoàn toàn biến mất...” Lạc trầm giọng cười nói:

“Phải đồng ý sao?. Công chúa của anh?”

“Sau đó gả cho anh, được không?”

Đường Bội thả lỏng thân thể để cho cả người mình dựa vào bồn tắm, khẽ cười nói:

“Lạc, tôi không thể, người tôi muốn lấy là một người đàn ông thật sự yêu tôi sâu sắc”

“Chắc...”

Lạc có chút thất vọng, lại sớm đoán được Đường Bội sẽ nói như thế, giọng điệu không hề uy hiếp, nhận lời nói:

“Ba ngày sau, những tài liệu có liên quan sẽ gửi đến hộp thư của em. Một tháng sau, anh muốn em tới Châu Âu một chuyến, ở lại đây một tuần.”

“Được.” Đường Bội đồng ý, thậm chí cũng không hỏi anh ta muốn cô đến đó làm gì.

Giao dịch với Lạc, lúc nào cũng công bằng như thế. Bạn lấy được thứ bạn muốn đồng thời cũng phải trả một cái giá tương ứng.

Cô cúp điện thoại, máy tính vừa vắn vang lên cô nhận được một tin nhắn mới.

Địa chỉ người gọi xa lạ, tài khoản họ Tần.

Đường Bội tiện tay mở ra, Tần Hạo Diễm làm việc rất nhanh chóng, anh ta gửi kịch bản đã chỉnh sửa xong vào hộp thư cho cô.

Cô xem sơ qua một chút, kỳ thật nội dung kịch bản sửa lại cũng không nhiều lắm, vai diễn của cô ở trong kịch bản cũng không tăng lên bao nhiêu. Nhưng mà vài thay đổi nổi bật chính, không chỉ khiến cho nhân vật “Tiểu công chúa” của cô càng thêm nổi trội, ngược lại càng thêm đầy đủ.

Làm thế có thể làm nổi bật ưu thế của Đường Bội.

Cô đóng kịch bản lại, cô vốn chỉ muốn làm cho Đường Phi Phi bị xấu hổ, nhưng sau khi xem xong kịch bản này, lại có chút nóng lòng muốn thử.

Ngày thứ hai, buổi sáng, Đường Bội đến studio rất sớm.

Trong email hôm qua Tần Hạo Diễm có nói, sáng nay bảo cô đến phim trường sớm hơn, anh có vấn đề muốn bàn thêm với cô về nội dung kịch bản.

Hôm qua Đường Phi Phi phần nộ rời khỏi, đương nhiên cũng mang theo thợ hóa trang Nancy của cô ta.

Hôm qua Tần Hạo Diễm không chút nào che giấu sự thương thức của mình dành cho Đường Bội, nhiều người cũng đã nhìn thấy. Đường Bội vừa mới vào cổng chính của studio đã có người dẫn cô đến phòng hóa trang, giới thiệu một thợ hóa trang mới cho cô.

“Đây là Ann, sau này cô ấy sẽ phụ trách tạo hình cho cô” Sau khi nhân viên công tác giới thiệu xong, liền rời khỏi.

“Chào” Đường Bội thân thiết chào một tiếng.

Ann là một cô gái có mái tóc quăn màu nâu hạt dẻ, cô ăn mặc hết sức thoải mái, trang điểm nhạt, thoạt nhìn rất nhanh nhẹn.

“Có phải có chút giống Đường Phi Phi phải không?” Đường Bội đương nhiên biết ánh nhìn của Ann có ý nghĩa gì, vì thế hơi chậm chạp nói.

“Không”. Ann nghe vậy, ngược lại cười sang sảng: “Cô càng giống một chiến quốc công chúa hơn so với cô ấy.”

Tạo hình của Đường Bội hôm nay không giống với ngày hôm qua.

Hôm nay cô đóng vai Tiêu công chúa cùng với Lạc Tu Vân liên kết chống lại quân địch xâm lược, buổi tối trong quân doanh có lễ chúc mừng long trọng, Tiêu công chúa ca múa tuyệt nhất, tối nay nàng sẽ múa một điệu dưới ánh trăng cho mọi người thương thức, mừng chiến thắng.

Trên người mặc một bộ quân lễ ngắn gọn, hào phóng, mái tóc được búi gọn trên đỉnh đầu, dùng một cây trâm nhất chi lan hoa cố định, không có nhiều trang sức rườm rà, cũng không có váy áo tầng tầng lớp lớp, thậm chí cũng không có trang điểm quyến rũ... Đây chính là Tiêu công chúa, bọn họ nguyện đem tính mạng tương báo, chiến thần của bọn họ, công chúa điện hạ của bọn họ!

Lúc này thời gian còn sớm, khi Đường Bội bước ra từ phòng hóa trang, trong studio không có bao nhiêu người.

Cô lững thững đi đến bên cạnh đài cao – cảnh diễn trong ngày hôm nay.

Bốn phía đài cao là sân bãi rộng rãi, đến lúc đó sẽ có hàng vạn binh lính ngồi vây xung quanh.

Đường Bội chậm rãi đi lên đài cao, trên người mặc đồ hóa trang, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Trên đài cao, có một cây đàn cổ, cô ngồi quý ở trước đàn cổ, tuy rằng biết là đạo cụ dùng để diễn xuất, không quý báu lắm, nhưng ngón tay nhỏ nhắn vẫn nhẹ nhàng lên dây đàn.

Một điệu nhạc phong cách cổ dao dạt vang lên trong studio, lẳng lẳng vài tiếng, ào ạt mang theo tư thế oai hùng, ngang dọc tách nhập, hấp dẫn sự chú ý của mọi người ở trong studio.

Bao gồm, người mới tiến vào studio, đang cúi đầu sửa chữa kịch bản.

Anh không dám tin ngẩng đầu nhìn về phía đài cao, thấy Đường Bội ngồi ở trên chiếu, đang gảy huyền cầm.

Hình ảnh ấy xinh đẹp như vậy, khiến cho người từng nhìn thấy nhiều người đẹp trong giới giải trí như Tần Hạo Diễm, cũng phải ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Một khúc kết thúc, cả studio lặng ngắt như tờ, một lát sau giống như mới từ trong mộng tỉnh lại, vài tiếng vỗ tay dứt quãng vang lên.

Tiếng vỗ tay càng ngày càng nhiều, dường như toàn bộ mọi người trong studio không hẹn mà cùng nhìn người đẹp ở trên đài cao, buông mọi chuyện trong tay, nhiệt liệt hoan hô.

Đường Bội mỉm cười.

Ánh mắt của cô và Tần Hạo Diễm cách không đối lập nhau, tuy rằng đạo diễn còn chưa hô “Action” nhưng Đường Bội đã cầm chuôi kiếm thất bên eo đứng lên.

Bộ lễ phục trên người trong sáng, linh hoạt, mái tóc mây được búi lên, dùng cây trâm bạch ngọc cố định, càng khiến cô trở nên dịu dàng.

Cô ngẩng đầu, đi xuống từ trên đài cao, mặt mày như vẽ, cả người tựa hồ bước ra từ bức tranh, khiến Tần Hạo Diễm quả thực luyến tiếc một cái chớp mắt.

“Tần đạo diễn” Đường Bội gật đầu, chào hỏi với anh.

Tần Hạo Diễm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, khẽ nheo đôi mắt, đánh giá Đường Bội từ trên xuống dưới một lát, bỗng nhiên nói với cô:

“Tôi có một người bạn, gần đây đang chuẩn bị một tiết mục.” Ánh mắt của anh cuối cùng dừng lại ở trên mặt Đường Bội, không chút che giấu sự thương thức của mình, tiếp tục nói:

“Anh ta đang tìm một nữ khách quý, nếu cô có hứng thú và thời gian, tôi sẽ giới thiệu cô cho anh ấy”

Đường Bội nhướn mày, cười hỏi: “Tiết mục gì?”

“Tạm thời giữ bí mật.” Tần Hạo Diễm nhàn nhạt nói.

“Vậy thật xin lỗi.” Đường Bội cười xinh đẹp, có thể lọt vào mắt xanh của Tần Hạo Diễm, lại còn đích thân giới thiệu chương trình cho cô tham gia, cô tin sẽ không có khuyết điểm gì, hơn nữa còn có lợi với cô. Cô nghĩ nếu đổi lại là nữ diễn viên khác, khi nghe anh ta nói như vậy, nhất định sẽ tìm mọi cách để lấy lòng anh ta, và dốc hết toàn lực để tìm hiểu chương trình xa lạ này là gì.

Nhưng sau khi Đường Bội trọng sinh, cô ghét nhất chính là cảm giác không thể nắm giữ vận mệnh ở trong tay mình.

“Cảm ơn ý tốt của anh” Đường Bội nói xong lại tiếp tục cười.

Anh đã gặp qua nhiều nữ minh tinh có tham vọng, ở thời đại này, người không có tính cách đặc biệt rất khó bộc lộ tài năng ở trong làng giải trí hoa lệ này.

Nhưng anh không tin Đường Bội không có tham vọng.

Nét mặt của cô hết sức bình tĩnh, cũng cực kì nghiêm túc, đôi mắt lạnh lạnh sáng ngời, thậm chí anh không nhìn thấy một chút nịnh nọt nào trong mắt cô.

“Có thể nói cho tôi biết lý do không?” Tần Hạo Diễm đi đến bên cạnh Đường Bội, bọn họ tiếp tục thảo luận kịch bản, vừa hỏi vừa nói:

“Tin tôi đi, chương trình này tuyệt đối là một cơ hội không tệ với cô.”

“Tôi tin” Đường Bội cười càng rạng rỡ, nhưng vẫn cự tuyệt nói: “Nhưng tôi hy vọng bản thân có thể tự nắm giữ vận mệnh của mình.”

Trong tay cô nắm đạo cụ biểu diễn, đứng ở bên cạnh Tần Hạo Diễm cao lớn vững chãi, thật sự có vài phần khí khách của công chúa một nước.

“Vậy được rồi.”

Tần Hạo Diễm buông tha không tiếp tục khuyên nhủ Đường Bội nữa, chủ động nói chuyện với cô, đã không giống tác phong của anh, anh là một đạo diễn nổi tiếng thế giới, nói thêm gì nữa, giống như tự hạ thấp thân phận của mình.

Nhân viên bên trong studio lục tục vào chỗ, Tần Hạo Diễm nói với Đường Bội về cảnh quay hôm nay thì Hạ Tử Diệu cũng tới.

Đợi đến khi Hạ Tử Diệu chuẩn bị tốt, diễn viên quần chúng mỗi người đều có vị trí riêng của mình, giữa ánh sáng giao thoa bên trong studio, bầu không khí thoáng chốc trở nên ngưng trọng hơn nhiều.

Tuy rằng phần lớn đặc hiệu là cần hoàn thành hậu kỳ, nhưng lúc Đường Bội bước lên đài cao lần nữa, mọi người chung quanh đều mặc chiến giáp, cô tựa hồ đã bước chân vào cổ đại, trở thành công chúa Chiến quốc duy nhất quyết định sống còn.

“Ting”

Một tiếng nhỏ vang lên, dây đàn bị khuấy động, Đường Bội mặc hồng y ngồi ngay ngắn trên đài cao, dường như không giống với người ban nãy Tần Hạo Diễm nhìn thấy.

Cô vừa rồi, tiêu sái, thông dong, giống như một công chúa cao quý, đang nhàn nhã nằm ở trên lãnh thổ của mình, hưởng thụ thời gian yên tĩnh sau giữa trưa.

Theo tiếng đàn cổ, môi anh đào của Đường Bội khẽ mở, ngân nga.

Ở dưới đài cao, phía sau nhóm binh lính, Lạc Tu Văn mặc áo bào trắng đeo mặt nạ bạc, đứng thẳng người nhìn trắng bạc, rồi nhìn bóng hình xinh

đẹp vô song ấy, ánh sáng chớp động trong mắt.

Khi đó, không ai biết ba tháng sau, Lạc Tu Vân sẽ đề nghị Sở quốc mở một cuộc càn quét trên khắp đại lục, giống như một đầu cự long hung ác, cắn nuốt hết những quốc gia trên đại lục. Cùng lúc đó, tên của Chiến thần trẻ tuổi mặc áo bào trắng đeo mặt nạ bạc, đã được khắc vào bên trong lịch sử.

Mà Tiêu công chúa và Lạc Tu Vân vốn hiểu nhau lại trở thành kẻ thù lâu năm, cho đến khi Tiêu công chúa vì muốn bảo vệ quốc gia của mình và tử trận trên sa trường.

Đây là một câu chuyện bi tráng, là một câu chuyện xưa ngợi ca những anh linh của chiến sĩ trên chiến trường.

Tuy rằng Tiêu công chúa không phải nữ chính, nhưng hôm nay cô ấy hát khúc nhạc chiến đấu này, quả thật đã làm rung động những người ở trong trường quay này.

Âm của đàn cổ linh hoạt, kỳ ảo, ca xa, Đường Bội lại hát hùng hồn, khí phách và bi thương.

Nhóm diễn viên quần chúng vốn biến nhạc, rất nhanh đã bị tiếng hát của cô hấp dẫn, tuy rằng không phải là tiếng hát không tỳ vết như trong phòng thu âm, nhưng Đường Bội ca một cách ngân vang, thu hút sự chú ý của mọi người.

Ai nói chúng ta không có quần áo?. Đồng bào cùng chết. Vương khởi binh, sửa lại giáo mâu, cùng tử cùng thù.

Ai nói chúng ta không có quần áo?. Cùng con cùng nhà. Chúng ta cùng làm.

Âm cuối cùng vang lên, studio vốn nhộn nhạo, nay trở nên lặng ngắt như tờ.

Lạc Tu Vân vốn đứng ở xa, lúc này lại đột nhiên rút kiếm, nương theo tiếng đàn của Tiêu công chúa vừa hát vừa múa kiếm.

Giữa tiếng đàn leng keng, thân hình của Lạc Tu Vân mạnh mẽ như rồng, cuồng cuộn như hổ, bảo kiếm sắc bén, làm cho người ta rung sợ.

“Cát” Tần Hạo Diễm kích động đứng lên, la lớn.

Thật sự quá tuyệt vời, trên màn ảnh trước mắt anh, màn ảnh như ngừng lại ở cảnh quay cuối cùng. Đường Bội cười nhẹ vỗ cằm, Hạ Tử Diệu thu kiếm, đứng thẳng người.

Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung...

Lúc này không có tiếng động, càng hơn có tiếng động...

Không biết từ khi nào có một người đàn ông xuất hiện ở phía sau Tần Hạo Diễm, anh ta nhẹ nhàng gạt đầu. Anh ta đưa tay vuốt ve cằm của mình, tay trái khoanh ở trước ngực, ánh mắt nhìn từ màn hình nhỏ rồi chuyển sang thân hình của Đường Bội ở trên đài cao.

Giống như đang nói với Tần Hạo Diễm, cũng giống như đang tự thì thào với chính mình:

“Thật sự rất thích hợp.”

Sau đó anh ta ngẩng đầu lên lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ khiến người ta ghen tị, nhẹ giọng nói:

“Ánh mắt của anh không tệ, cô ấy nhất định sẽ nổi tiếng.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Minh Hiên

Người đàn ông đứng phía sau Tần Hạo Diễm, vóc người rất cao lớn.

Tần Hạo Diễm với dáng người con lai, đã như hạc giữa bầy gà rồi, còn người đàn ông này lại cao hơn Tần Hạo Diễm một chút.

Anh có vóc dáng khiến người mẫu phải hâm mộ, anh mặc chiếc áo khoác lông cừu màu đen. Áo khoác được cắt may đơn giản, không có họa tiết cũng như hoa văn rườm rà, nhưng mặc ở trên người anh, lại càng làm tăng phong thái quý tộc của anh.

Mặc dù có Tần Hạo Diễm đứng đàn áp ở phía trước, nhưng mà hôm nay không có nhân viên công tác bên cạnh anh ta, cho dù là nam hay nữ cũng hơi thất thần.

Ánh mắt của họ hoặc sáng, hoặc tối đều lạng lẽ đánh giá người đàn ông anh tuấn đến khiến cho người ta ghen tị

Anh ngoại trừ có thân hình đẹp ngang với người mẫu, ngũ quan trên mặt khéo léo giống như điêu khắc, lông mi thật dài, hơi vênh lên nhưng không làm người ta cảm thấy giống phụ nữ, ngược lại càng làm nổi bật hai tròng mắt sáng ngời. Lông mày tuấn lãng đen đậm, sóng mũi ngay thẳng, môi mỏng phía dưới là chiếc cằm tinh tế.

Hai tay anh ta để trong túi áo khoác, đôi mắt hẹp dài hoàn mỹ chăm chú nhìn Đường Bội vẫn ngồi ở trên đài cao, anh ta tựa hồ không để ý đến những ánh mắt xung quanh lắm.

Tần Hạo Diễm để cho màn ảnh dừng ở cảnh cuối lần nữa, sau đó mới quay đầu liếc mắt nhìn người đàn ông một cái, nhàn nhạt nói:

“Tôi nói đó là cô ấy.”

Đúng lúc Đường Bội đứng lên, vừa trả lời câu hỏi của Hạ Tử Diệu, vừa đi đến chỗ của Tần Hạo Diễm.

Khi thể đoàn chính của Tiêu công chúa ban này giống như đã biến mất, bao gồm cả Tần Hạo Diễm, Hạ Tử Diệu hay những diễn viên được yêu thích trong giới cũng không thể nào nói rõ, một người chưa bao giờ xuất hiện trên màn ảnh lớn, không thể được xem như người mới, nhưng rốt cuộc cô ấy đã làm như thế nào mới có thể khống chế cảm xúc của nhân vật tốt như vậy.

Thu, phóng cảm xúc rất tự nhiên, kỹ thuật diễn của rất tốt.

“Trước kia cô thật sự chưa từng diễn?” Hạ Tử Diệu nhú mày, mỉm cười nhìn về phía Đường Bội.

Thân là ảnh đế, cho tới bây giờ, chỉ có diễn viên khác bị khí thế của anh áp bách, bỏ tay bỏ chân trước màn ảnh. Nhưng mới vừa rồi, khi tiếng đàn và tiếng hát ấy vang lên, thậm chí anh cảm thấy áp bách như dòi núi lấp biển, tư thế hào hùng trong tiếng đàn ấy như bao vây lấy anh, trong nháy mắt làm anh cảm thấy mình cũng có phần ngưỡng mộ người con gái ngồi trên đài cao đó.

Đường Bội cười một tiếng, nửa đùa nửa khó hiểu hỏi: “Hạ tiên sinh, trước đây đã từng nhìn thấy tôi trên TV sao?”

Hạ Tử Diệu nở nụ cười: “Không sai, nếu như tôi từng nhìn thấy biểu hiện của cô ở trong phim, nhất định sẽ không bao giờ quên”

Đây là lời khẳng định từ ảnh đế, Đường Bội chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Cô đã cảm nhận được tầm mắt nóng rực ấy, cũng nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

“Minh Hiên”

Không đợi Tần Hạo Diễm giới thiệu, người đàn ông mặc áo đen đã chủ động nói với Đường Bội.

Hai tay của anh vẫn đặt ở trong túi, cầm gương nhẹ, ánh mắt sắc bén đánh giá Đường Bội từ trên xuống dưới.

Lúc này hai người mặt đối mặt đứng thẳng, tầm mắt nóng bỏng vừa rồi tựa hồ chỉ là ảo giác của Đường Bội, ánh mắt và vẻ mặt của Minh Hiên vô cùng lạnh lùng.

Có lẽ có rất nhiều người chung quanh đang yên lặng đánh giá anh, nhưng không có ai dám tiến đến gần.

Hơi thở xa cách toát ra từ trên người anh quá mức rõ ràng, rõ ràng đến mức khi anh ta chủ động giới thiệu cô cũng hơi ngạc nhiên, một lát sau mới gật đầu cười khẽ với anh, tự giới thiệu nói:

“Chào anh, tôi là Đường Bội”

Hạ Tử Diệu vẫn đứng ở bên cạnh Đường Bội, lúc này anh tiến lên vỗ vỗ bả vai của Minh Hiên:

“Được rồi, làm mặt lạnh thế để làm gì?”

Hình như anh rất quen thuộc với người đàn ông này, bàn tay anh vẫn đặt trên vai anh ta, cười hỏi:

“Tại sao lại đến đây?”

Tần Hạo Diễm cũng đứng lên, nhàn nhạt nói: “Anh ta muốn tìm người cho tiết mục, tôi bảo anh ta đến đây.”

Đường Bội nghe vậy, nhìn không được liếc mắt nhìn Tần Hạo Diễm một cái.

“À...” Hạ Tử Diệu nhủ thầm: “Nhất định không phải tới vì tôi rồi, vậy là vì...”

Anh cười tủm tỉm nhìn về phía Đường Bội.

Ba người đàn ông bọn họ có ngoại hình vô cùng xuất sắc, tuy rằng Hạ Tử Diệu có tên tuổi lớn nhất, được nhiều người biết đến, tính tình cũng thân thiện nhất.

Vừa rồi, xung quanh Tần Hạo Diễm và Minh Hiền không có một người, nhưng khi Hạ Tử Diệu vừa đi qua, đột nhiên lại có rất nhiều nữ nhân viên đến chào hỏi, hoặc là đưa nước hoặc là tặng đồ....

Minh Hiền tựa hồ có chút không kiên nhẫn, anh rút tay ra khỏi túi, gạt bàn tay của Hạ Tử Diệu trên vai mình ra, đưa tay nắm lấy tay Đường Bội nói:

“Chúng ta đổi chỗ khác.”

Ai ngờ đầu ngón tay của anh vừa mới chạm vào cánh tay của Đường Bội, thì trên tay đã truyền đến đau nhức, Đường Bội vươn tay hất tay của anh ta, cả người đề phòng lùi về phía sau một bước, lạnh lùng nhìn anh.

Đường Bội không cảm thấy mình làm thế có cái gì không ổn, trong vòng lẩn quẩn vừa hỗn loạn vừa phức tạp như thế này, làm thế thân cho Đường Phi Phi vài năm, cô không biết đã gặp qua bao nhiêu loại người bề ngoài thì ra vẻ đạo mạo, nhưng sau đó đã vội vã lộ ra bộ mặt bỉ ổi.

Thậm chí cô còn phui phui tay của mình, giống như muốn phui sạch vết bẩn lây bệnh truyền nhiễm, sau đó mới hờ hững nói:

“Có chuyện gì, không thể nói ở đây sao?”

Ý cười trên mặt Hạ Tử Diệu càng đậm, ánh mắt vốn mang theo ý cười nay còn có tình chớp chớp như muốn cò vũ Đường Bội.

Ngay cả khóe môi của Tần Hạo Diễm cũng lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Tiểu thiếu gia của Minh gia, trước giờ mắt luôn cao hơn đỉnh, đi ngang qua giới giải trí, dù người đó là đại minh tinh đã nổi tiếng từ lâu, cũng không dám khách khí với anh ta như thế.

Lúc này thấy anh ta nhẹ nhàng vỗ về cánh tay bị Đường Bội đánh đau nhức, sắc mặt vốn lạnh lùng cũng lộ ra khe hở.

Anh lạnh lùng nhìn khuôn mặt tươi cười của Hạ Tử Diệu lại nhìn lướt qua khuôn mặt của Tần Hạo Diễm, giọng điệu không tốt lắm:

“Anh chưa từng nói với tôi, mời cao thủ chân chính đến quay phim”

Tần Hạo Diễm thu lại ý cười trên mặt:

“Tôi cũng vừa mới biết”

Sự cảnh giác trên mặt của cô không hề giảm, Đường Bội vừa định nói gì đó, liền có nhân viên công tác đi đến trước mặt bọn họ, trên tay cầm điện thoại mà Đường Bội đã gửi ở chỗ anh trước khi quay phim, nói rằng:

“Đường tiểu thư, cô có điện thoại”

Trên màn ảnh chỉ có một chữ F đơn giản, Đường Bội nhìn chữ cái ấy không ngừng lấp lóe, trên mặt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Cô cũng không lập tức nghe máy, mà trong ánh mắt tò mò của bọn người Hạ Tử Diệu, cầm điện thoại nói một tiếng “xin lỗi” rồi đi qua một bên mở ra.

Điện thoại rất nhanh kết thúc, nhưng hồi chuông thứ hai lại vang lên. Trên màn hình vẫn nhấp nháy chữ “F” khiến cho ánh mắt của cô càng trở nên nghiền ngẫm.

Đây là cuộc gọi của Đường Phong Ngôn, phụ thân đại nhân ít khi nhớ đến con gái của mình, nhưng bây giờ hình như có chút sốt ruột nha!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Dối Trá

“Xin chào” Đường Bội tiện tay mở cửa phòng hóa trang đi vào, tiếp điện thoại.

“Bội Bội” Đường Phong Ngôn hiếm khi gọi tên thân mật của cô, giọng nói hết sức dịu dàng:

“Diễn xong chưa?”

Trong mắt Đường Bội hiện lên một tia giao hoạt, giọng điệu vô cùng bình thản: “Buổi sáng kết thúc.”

“Vậy ra đi, bố chờ con ở ngoài cửa studio” Đường Phong Ngôn nói xong thì cúp điện thoại.

Buổi sáng vốn không có chuyện gì phải làm, Đường Bội lên tiếng chào hỏi với Tần Hạo Diễm, hẹn thời gian chụp hình buổi chiều, rồi tự mình đi ra khỏi studio.

Quả nhiên có một chiếc xe màu đen đang đậu ở ngoài cửa, tài xế của Đường Phong Ngôn đứng ở bên xe, nhìn thấy Đường Bội đi ra, giấu giếm sắc mặt, giúp Đường Bội mở cửa xe.

“Cảm ơn.” Đường Bội nhàn nhạt nói.

Người đi theo bên cạnh Đường Phong Ngôn, đương nhiên không đem sự khách khí của cô để vào trong mắt. Cô cũng không để ý, chỉ khom người ngồi xuống.

Đường Phong Ngôn mặc áo khoác ngoài và âu phục màu đen, áo sơ mi màu trắng, cà vạt màu tối, kẹp cravate màu vàng, tóc được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, khiến cho cả người ông ta thoát nhìn có vẻ nghiêm túc.

Trang phục của ông ta điển hình cho những người đàn ông trung niên thành đạt, Đường Bội ít khi gọi ông là ba, ngồi xuống bên cạnh ông, cũng bình tĩnh gọi ông là: “Đường tiên sinh.”

Đường Phong Ngôn ung dung nhìn Đường Bội vài lần, thản nhiên nói: “Mấy ngày không gặp, đi ăn cơm trưa với bố đi.”

Xe im hơi lặng tiếng khởi động, rất nhanh đã đưa bọn họ đến một nhà hàng được trang trí không tẻ.

Dọc theo đường đi, hai người không có nói chuyện, mãi đến khi mặt đối mặt ngồi ở trong phòng bao tầng 3, Đường Phong Ngôn mới cầm thực đơn trong tay đưa đến trước mặt Đường Bội:

“Thích ăn cái gì cứ gọi đi, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm.”

Đường Bội tiếp nhận thực đơn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xẹt qua thực đơn chế tác tinh xảo. Môi của cô lộ ra nụ cười nhạt, ánh mắt nhìn thực đơn rét lạnh như băng.

Đường Phong Ngôn chưa bao giờ quan tâm đến cô, khi muốn cô đi làm chuyện gì không thể lộ ra ngoài ánh sáng, đều dùng dáng vẻ lạnh nhạt, hắt hám sai khiến.

Ông ta ở trước mặt cô, có lẽ chưa bao giờ bày ra tình cha con như bây giờ.

Nhưng cô cũng không vạch trần.

Đường gia nhà lớn nghiệp lớn, căn cơ cũng rất vững chắc, nếu hiện tại cô trở mặt với đương gia của nhà họ Đường, đối với Đường Bội mà nói, không phải là quyết định sáng suốt.

Cô tùy tiện gọi vài món ăn, chờ người phục vụ mang thực đơn đi rồi, cô mới nhìn ba của mình, cười xinh đẹp:

“Đường tiên sinh, ngài đừng khách khí như vậy, làm tôi không biết nên nói gì rồi. Ngài có chuyện gì cứ nói thẳng, tôi sẽ thấy quen hơn.”

Những lời này mang theo vài phần châm biếm, Đường Phong Ngôn nhíu mày, ngực phập phồng vài cái, mới miễn cưỡng giữ bình tĩnh mở miệng nói:

“Nơi này không có người ngoài, con còn gọi ba là Đường tiên sinh?”

Đường Bội hơi nghiêng người nhìn ông ta một cái, cười nói:

“Biết đâu tai vách mạch rừng đây. Đường tiên sinh, có lẽ tôi chỉ có thể nói tiếng xin lỗi rồi, người muốn đổi diễn viên là Tần Hạo Diễm, địa vị của nhà họ Tần ở trong giới giải trí, tôi không thể đắc tội.”

Đường Phi Phi và Tiết Trạch không rõ sức ảnh hưởng của nhà họ Tần lớn như thế nào, Đường Phong Ngôn lại hết sức rõ ràng. Nếu không ông ta cũng không ngồi nói chuyện khách sáo với cô như vậy.

Đường Phong Ngôn quả nhiên lại nhủ mảy, nhìn Đường Bội than nhẹ một tiếng:

“Phi Phi bị mẹ nó chiều hư rồi, nếu như nó có thể hiểu chuyện giống như con, ba cũng bớt bận tâm.”

Chuyện Đường Phi Phi đắc tội với Tần Hạo Diễm có thể gạt được người khác, nhưng không thể gạt được ba của mình. Đường Phi Phi không biết, ngay từ đầu, mọi người cố gắng tranh thủ vai diễn này cho cô ta, ngoài vì sự nghiệp của cô ta, càng thêm nổi tiếng. Mặt khác, ông không nói chính là muốn tranh thủ để quen biết nhị thiếu gia của nhà họ Tần.

Đương nhiên có thể đi từng bước. Càng quen biết thì càng tốt.

Đường Bội cười khẩy trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nói: “Đường tiểu thư vốn là con cưng của trời, cưng chiều như thế cũng là chuyện đương nhiên.”

Đường Phong Ngôn không giãn mày ra, lúc này ánh mắt nhìn Đường Bội, giọng điệu có chút khở sở: “Bội Bội, con không cảm thấy ba thiên vị Phi Phi sao?”

Lão hồ ly!

Trong lòng Đường Bội cười lạnh lùng, Đường Phong Ngôn căn bản là một người thiên vị, ở trong lòng ông ta, Đường Phi Phi là con ruột của ông ta, là hòn ngọc quý trên tay ông ta, còn cô thì không phải.

Chỉ có điều, nếu ông ta muốn diễn kịch, thì cô sẽ bồi ông ta diễn một vở kịch hay.

Cô thu lại nụ cười trên mặt, cả người thoát nhìn âm đạm không ít, dường như ngay cả duy trì nụ cười và lễ phép cơ bản cũng lực bất tòng tâm.

“Đường tiên sinh.” Cô hạ thấp thanh âm, nhẹ nhàng nói: “Tôi đi toilet”

Cô không có trực tiếp trả lời câu hỏi của Đường Phong Ngôn, nhưng lời nói cử chỉ của cô đã nói lên một điều: Bản thân cô rất để ý đến ông, và cảm thấy khó chịu trước sự bất công của ông.

Đường Bội vươn tay phả nước lên gương mặt trắng nõn không tỳ vết, nước lạnh như băng phả lên mặt, khiến cho sắc mặt của cô càng thêm tái nhợt.

Cô nhìn bản thân mình trong gương, cong cong khóe môi, ánh mắt vô cùng kiên định.

“Bội Bội...”

Đường Phong Ngôn nhìn thấy Đường Bội trở lại phòng, ngồi vào chỗ đối diện mình, trong giọng nói càng thêm phần áy náy khiến người ta không thể xem nhẹ:

“Không phải ba không thương con, nhưng mà Đường gia, sau này cũng giao lại Từ Thái. Chỉ có con đủ tài năng, mạnh mẽ, sau khi ba đi rồi, con mới có thể che chở cho em nó, Đường gia mới có thể đứng vững. ai...”

Đường Bội nhẹ nhàng nheo mắt lại, nếu như không phải cô trọng sinh một lần, đã biết chuyện em trai cô qua đời từ lâu, không chừng cũng bị lời nói này mê hoặc.

“Chẳng qua là trước đó...” Đường Phong Ngôn thở dài:

“Chị em các con phải khiêm nhường một chút. Tình thân ở trong nhà giàu có rất nhạt nhẽo, ba sợ chỉ cần ba sơ sẩy một chút sẽ không bảo vệ được các con.”

Đuôi hồ ly muốn lộ ra rồi đây....

Đường Bội cúi đầu, ánh mắt vô cùng kiên định, nhưng ở chỗ Đường Phong Ngôn không thấy được, khóe môi cô lộ ra nụ cười lạnh.

Quả nhiên, cô nghe ông ta nói: “Bộ phim điện ảnh này chỉ là vai phụ, nhưng quảng cáo nước hoa “dreaming”, người mẫu trong quảng cáo với chị của con hết sức giống nhau, ba nghĩ người đó là con”

Ông nhìn Đường Bội, cẩn thận chú ý đến nét biến hóa trên gương mặt cô, sau đó tiếp tục nói:

“Ba chuẩn bị để cho quan hệ công chúng của Đường gia tuyên bố với bên ngoài, đó là giả tượng chị của con”

Ông ta nói xong rồi đứng lên, chủ động đi tới bên cạnh Đường Bội, vỗ vỗ bả vai cô: “Nhớ kỹ lời ba nói, nhỏ không nhẫn sẽ loạn mưu lớn. Ba đều hy vọng hơn bất kì ai, con với Từ Thái có được tương lai tốt đẹp.”

Ông ta nói xong nhìn lướt qua đồ ăn trước mặt: “Con từ từ ăn, cần gì thì nói với người phục vụ, ba có việc đi trước.”

Đường Phong Ngôn rời khỏi phòng được vài phút, cánh cửa phòng lại lần nữa mở ra.

Đường Bội thậm chí cũng không ngước mắt lên nhìn người ngồi vào chỗ đối diện mình, chỉ chậm rãi múc một thìa canh nhỏ lên uống.

“Tôi có thể giúp cô.”

Người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng cầm lấy thìa, múc thêm canh nóng cho Đường Bội, mắt nhìn ánh mắt của cô, lạnh lùng nói:

“Giúp cô lật đổ vị trí của Đường Phi Phi, thậm chí trở thành siêu sao hàng đầu quốc tế.”

Anh buông thìa xuống, hai tay khoanh ở trước ngực, nhàn nhạt nói:

“Chỉ cần cô gạt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thành Giao

“Hà?”

Đường Bội bỏ thìa trong tay xuống, thậm chí có chút ngoài ý muốn, người đàn ông này thoát nhìn rất lạnh lùng kiêu ngạo, tính khí cũng không được tốt lắm, nhưng anh ta lại theo cô đến đây, lại còn...

Minh Hiền nhú mày anh tuấn lại, lạnh lùng nói: “Tôi không phải có ý nghe các người nói cái gì.”

Anh chỉ vừa vặn đến đây ăn cơm, lúc đi toilet lại nhìn thấy khuôn mặt của Đường Bội bởi vì còn dính nước mà lộ vẻ tái nhợt, nhưng ánh mắt ấy bất kể lúc nào cũng hết sức sáng ngời.

Đó là lý do anh mới thay đổi quyết định, chủ động gọi điện thoại cho Hạ Từ Diệu để tìm hiểu về chuyện của Đường Bội.

Người có thể bộc lộ tài năng trong làng giải trí đều không phải là hạng người lương thiện. Hạ Từ Diệu chỉ nói qua loa mấy câu, Minh Hiền đại khái cũng đoán được quan hệ của cô và Đường Phi Phi và tình hình hiện tại của cô.

Biểu cảm trên mặt anh trở nên bình tĩnh, thậm chí còn mang theo vài phần đắc ý.

Biến hóa này đương nhiên không thoát được ánh mắt của Đường Bội, cô ung dung nhìn Minh Hiền, nếu Tần đạo diễn và Minh Hiền đã hy vọng mình tham gia chương trình thần bí này, vậy cô hà tất phải từ chối cơ hội tốt như vậy.

Dù sao thứ cô chán ghét nhất chính là không thể nắm vận mệnh của mình trong tay thôi.

“Tôi muốn biết nội dung của chương trình” Sau khi đã quyết định, Đường Bội mở miệng hỏi.

“Bây giờ còn đang trong giai đoạn giữ bí mật” Minh Hiền thích giao tiếp với người thông minh: “Cô đã đồng ý, tôi cũng biết...”

“Tôi còn chưa nói sẽ đồng ý” Đường Bội cười quyền rũ, dứt khoát thả lỏng bản thân mình trên ghế tựa: “Nếu như anh nói cho tôi biết nội dung của chương trình là gì, thì tôi sẽ suy nghĩ lại.”

“Đường Bội.” Minh Hiền sắc bén nhìn cô: “Cô chỉ là một tiểu minh tinh không có danh tiếng.”

Ngụ ý là cô đừng có quá phận sao?.

Đường Bội điều chỉnh tư thế ngồi của mình thêm thoải mái, không chút hoang mang nhìn Minh Hiền nói:

“Tuy rằng tôi không biết vì sao đạo diễn Tần và Minh Hiền tiên sinh lại muốn tôi tham gia chương trình này, nhưng tôi chỉ là một người tầm thường.”

Cô mỉm cười, không chút để ý, tự giễu nói: “Như anh đã nói bây giờ tôi chỉ là một tiểu minh tinh không có tên tuổi, cơ hội hiếm có như vậy, đương nhiên phải nắm bắt thật tốt.”

Tuy rằng miệng cô nói như thế, nhưng biểu cảm trên mặt lại hoàn toàn khác.

Sự nghiêng ngả, tự tin, thậm chí nụ cười có chút chế nhạo, khiến ánh mắt của Minh Hiền hơi nheo lại.

Bọn họ cứ yên lặng nhìn nhau một lát, tiểu thiếu gia nhà họ Minh chắc chưa bao giờ gặp phải một người phụ nữ lại là một tiểu minh tinh không có tiếng tăm trong làng giải trí dám đối đầu với mình như thế.

Một lúc lâu sau, thời điểm Đường Bội nghĩ rằng anh ta sẽ tức giận bỏ chạy lấy người, thì Minh Hiền đột nhiên thu liễm ánh mắt sắc bén lạnh lùng như đao ban nãy, nhàn nhạt nói:

“Một chương trình đặc biệt tương đối giống với tuyển tú, quán quân chiến thắng cuối cùng, sẽ là nữ chính trong bộ phim cổ trang cuối năm.”

“Ồ?” Đường Bội nhướn mày.

Minh Hiền lại nói: “Bởi vì là phim cổ trang, nên yêu cầu đối với nữ chính phải tinh thông cầm kì thi họa, nhưng lại không thể quá mức yếu đuối.”

Anh liếc mắt nhìn Đường Bội một cái, trong giới giải trí, cô với Đường Phi Phi giống nhau vài phần nhưng khí chất lại hoàn toàn khác biệt.

Anh nhìn ánh mắt của Đường Bội, lại nói: “Cơ hội này đối với cô mà nói, hoàn toàn là một chuyện tốt. Cho nên nếu như có thể đạt được giải, thì cô cũng có thể kiếm được một số thu nhập ổn định.”

Đường Bội không phải là người ngu ngốc, cơ hội này đối với cô vô cùng tốt.

Cho dù cuối cùng cô không đạt được giải nhất, nhưng mà lúc ở trên xe của Đường Phong Ngôn, tiện tay tìm kiếm thông tin về Minh Hiền, cô đã xác định một trăm phần trăm, có thể tham gia chương trình của người nổi tiếng là kim bài sắp xếp chương trình trong giới giải trí, tuyệt đối là một cơ hội không gì sánh bằng.

Nhưng càng như thế càng khiến cho cô có phần nghi ngờ.

Trong vòng tròn này, không thiếu nhất chính là những người phụ nữ xinh đẹp.

Tuy rằng Đường Bội tự tin với dung mạo của mình, nhưng mà vẫn chưa tự tin đến mức nông nổi.

“Vì sao là tôi?” Đường Bội hỏi.

“Bộ phim điện ảnh đó là do công ty giải trí Minh Gia Kỳ Hạ đã bỏ số tiền lớn để mua bản quyền biên soạn lại, là hạng mục phim có vốn đầu tư lớn nhất năm nay.”

Nói đến đây, Minh Hiền cũng chẳng thèm lừa Đường Bội nói:

“Cho nên tôi mới tổ chức một chương trình tuyển tú, tôi đương nhiên không muốn những người tôi tham gia chương trình đều là hạng người thật giả lẫn lộn.”

Hai tay anh đan chéo vào nhau đặt ở trước ngực, nhìn Đường Bội, nhàn nhạt hỏi:

“Vì vậy, đáp án của cô là?”

“Cảm ơn Minh thiếu đã coi trọng.”

Đường Bội cười xinh đẹp: “Hợp tác với một người thông minh như Minh thiếu nhất định sẽ là một chuyện rất vui vẻ.”

Minh Hiền đưa tay nắm lấy tay cô.

Anh chỉ cảm thấy bàn tay trong tay trắng nõn thon dài, đầu ngón tay trắng mịn giống như cỏ non xanh um rõ ràng là bàn tay của người phụ nữ xinh đẹp. Nhưng khi nắm, lại phát hiện trong lòng bàn tay có gì đó không rõ ràng lắm, khiến người ta không thể xem thường.

Trong lòng anh khẽ động nhìn về phía Đường Bội đang mỉm cười xinh đẹp với mình, bỗng nhiên nói: “Tuy rằng việc này không cần thiết lắm, nhưng tôi cũng phải nói cho cô biết, Đường Phi Phi cũng nằm trong danh sách khách mời của chúng tôi.”

Anh đứng lên, với tư cách là một người sắp đặt kim bài, một người hô mưa gọi gió trong giới giải trí nhiều năm, cho nên anh rất biết làm thế nào để gia tăng lợi thế bản thân.

Ví dụ như những tin tức gần đây của Đường Phi Phi.

Đường Bội hơi bất ngờ, dựa theo miêu tả về Minh Hiền, cô cũng không nghĩ tiểu thiếu gia kiêu ngạo mắt cao hơn đình này, lại mời loại người không phù hợp với yêu cầu của anh ta như Đường Phi Phi đến để lãng phí thời gian.

Mà khi cô nhìn về phía Minh Hiền, ánh mắt anh ta lộ vẻ thâm trầm, cô mới bừng tỉnh đại ngộ.

Cô cười đến mức rung động lòng người:

“Cảm ơn ý tốt của Minh thiếu”

Minh Hiền nghe vậy hơi xoay người, chống lại ánh mắt của Đường Bội, nhàn nhạt nói:

“Đường tiểu thư khách khí rồi.”

Anh nói xong liền đứng thẳng người, khi tay đặt trên tay nắm cửa của phòng bao, Minh Hiền bỗng nhiên nói:

“Nghe nói cô xinh đẹp như hoa, lại nổi bật ưu tú hiếm thấy, tôi rất chờ mong biểu hiện của cô.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Mời Mọc

Khi Đường Bội trở lại Ảnh thị thành, vừa vặn là thời điểm bắt đầu chụp ảnh buổi chiều.

Ảnh thị thành của thành phố S vốn là một trong những nơi chiếm diện tích lớn nhất trong nước, thiết bị hết sức đầy đủ. Lúc này khắp nơi đều có thể nhìn thấy nhân viên đi qua đi lại, dáng vẻ vô cùng bận rộn.

Đường Bội không để cho lái xe đưa cô đến cửa studio quay phim, mà đứng ở bên ngoài cửa của Ảnh Thị Thành.

Cô cần một chút thời gian để tiêu hóa những chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay.

Ai ngờ mới vừa đi vào trong vài bước, một chiếc xe thương vụ không chút khách khí lau qua bên này.

Đường Bội phản ứng cực nhanh, nhanh chóng vọt qua bên cạnh, nhưng hơi nóng phun ra từ phía sau xe vẫn khiến cả người cô không thoải mái, không khỏi hơi nhúm mày.

Chiếc xe thương vụ màu bạc đứng lúc ngừng ở trước người cô.

Cửa xe mở ra, những người bước xuống xe đều là người quen của Đường Bội.

Hứa Từ Ninh mặc chiếc áo màu vàng nhạt, quần thường màu trắng, mái tóc ngắn màu nâu cùng với chiếc kính đen khiến cho cô ta trông trẻ hơn vài tuổi so với tuổi thật.

Đường Phi Phi luôn thích trợ lý của cô ta trông ngây thơ một chút để có thể làm nổi bật khí chất của cô ta, cũng khiến cho người ta cảm thấy những người chung quanh Đường Phi Phi cô đều hết sức trong sáng và thuần khiết.

Hứa Từ Ninh liếc mắt một cái đã nhìn thấy Đường Bội, những người ở lâu bên cạnh Đường Phi Phi, phần lớn đều biết sự tồn tại của Đường Bội, đôi mắt tròn tròn giống như hạnh nhân đột nhiên trừng lớn, ánh mắt không kiên nhẫn nhìn Đường Bội, thấp giọng nói vài câu với người bên trong xe.

Ngay sau đó, Đường Phi Phi ăn mặc giống công chúa từ trên xe bước xuống.

Hôm nay cô ta mặc chiếc váy lụa mỏng màu trắng, trên váy điểm xuyết những hạt trân châu muọt mà, đường viền hoa tinh xảo càng tô điểm thêm cho chiếc váy...thoạt nhìn không khác với phong cách bình thường của cô ta lắm.

Đường Bội nhẹ nhàng cười, không để ý đến Đường Phi Phi và trợ lý của cô ta, chỉ tiếp tục đi theo hướng của mình.

“Tìm một chỗ nói chuyện?” Khi Đường Bội đi qua người của Đường Phi Phi, đột nhiên cô ta nắm lấy cánh tay của Đường Bội, thấp giọng nói

Đường Bội như vô ý giơ tay lên, dễ dàng né tránh cánh tay của Đường Phi Phi, cô dừng bước, hơi nghiêng đầu nhìn Đường Phi Phi, cũng hỏi: “Giữa chúng ta, còn có gì để nói?”

“Cô?!” Đường Phi Phi quả nhiên giật tím mặt, lông mày dựng đứng cả lên, tính khí tiểu thư sắp phát tác rồi.

“Đường tiểu thư...” Đường Bội không chút hoang mang nói: “Nơi này là Ảnh Thị Thành, khắp nơi đều có phóng viên, chú ý hình tượng thiên sứ của cô.”

Ngực Đường Phi Phi phập phồng vài lần, tuy rằng vẫn hung tợn nhìn Đường Bội nhưng mày nhăn lại vẫn miễn cưỡng giãn ra:

“Đường Bội, đừng tưởng rằng bố nói tạm thời không thể động đến cô, thì tôi hết cách với cô

Thanh âm của Đường Phi Phi ép xuống rất thấp nhưng Đường Bội nghe rất rõ ràng. Cô cảm thấy hơi buồn cười, Đường Phong Ngôn bây giờ còn đang đánh giá cao giá trị của cô, cho nên tạm thời không muốn động đến cô.

Chỉ có điều, cho dù ông ta muốn động đến cô cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

“Cô xem qua chưa?” Đường Phi Phi thấy Đường Bội không nói gì, cho rằng cô sợ. Không biết cô đang nghĩ gì, vẻ mặt bỗng nhiên có chút đắc ý:

“Quảng cáo nước hoa Dreaming của công ty CPD”

Khóe môi Đường Phi Phi lộ ra nụ cười nhạt, vẻ mặt tự mãn không cách nào che giấu được.

Đường Bội nhìn biểu cảm nồng nặc trên mặt cô ta, bỗng nhiên có chút buồn cười, cũng có chút đáng thương.

“Xem rồi” Cô thần nhiên nói.

Đường Phi Phi nghe vậy cúi đầu cười, sửa sang lại mái tóc dài mềm mại ở trước ngực, nói:

“Em gái cảm thấy quảng cáo đó quay có đẹp không?”

“Rất đẹp” Đường Bội cười, cô bây giờ vô cùng tò mò, Đường gia rốt cuộc làm thế nào để nuôi lớn Đường Phi Phi, chính cô ta không đóng quảng cáo đó, người mẫu trong quảng cáo lại giống cô ta như thế, nhưng lại không biết động não nghĩ xem đó là ai.

Dĩ nhiên, Đường Phi Phi không tốn thời gian suy nghĩ, cô chỉ biết sáng nay bố đột nhiên nói với cô, quảng cáo ấy, Đường gia sẽ giúp cô tuyên truyền.

Đường Phi Phi đưa tay vén tóc của mình, kỳ thật, lúc Đường Phi Phi không nói lời nào trông cô ta cũng không ngu ngốc như thế, nếu quả thật có một ngày chân tướng được phơi bày, mọi người đều biết quảng cáo đó không phải do cô ta đóng, có lẽ biểu cảm trên mặt cô ta thật sự rất đẹp mắt.

“Đường tiểu thư, còn có chuyện gì sao?” Đường Bội lại hỏi.

Đường Phi Phi sắc mặt khế biến, cô bị Đường Bội đoạt mất vai diễn, vốn tức giận một bụng, nhưng người quảng cáo nước hoa “Dreaming” khiến cô ta có cảm giác hòa làm một, cho nên cô ta có ý định muốn thị uy.

“Đừng tưởng rằng, cướp đi một vai phụ nhỏ trong tay tôi thì cô đã thắng được tôi.” Đường Phi Phi nói bằng giọng căm hận:

“Cô tốt nhất nên biết rõ thân phận của mình, đừng quá đắc ý”

“Người đắc ý vĩnh vào chỉ sợ không phải là tôi.”

Đường Bội nhàn nhạt nói, cô bỗng nhiên nhớ đến lời nói của Minh Hiên lúc trưa, bất luận người đàn ông ấy rốt cuộc có mục đích gì, cùng lúc mời cô và Đường Phi Phi tham gia chương trình tuyển tú, nhưng bây giờ cô hết sức cảm kích anh ta, khiến cho cô có được cơ hội, đánh bại Đường Phi Phi ở trước mặt nhiều người.

“Đường tiểu thư, hy vọng lần sau gặp mặt, cô vẫn còn khí thế như vậy.” Đường Bội nói xong, mỉm cười với cô ta rồi đi nhanh rời khỏi.

Vài ngày kế tiếp, diễn xuất và chụp ảnh hết sức thuận lợi.

Trong phim Chiến Ca, vai diễn của Đường Bội không nhiều lắm. Một chiến thần bất diệt nổi lên, vốn đã đập lên máu tươi của vô số người, cũng

đẫm nát vô số Chiến thần khác dưới chân.

Hạ Tử Diễm đóng vai Lạc Tu Vân chính là một người như thế.

Đường Bội diễn vai Tiêu công chúa, quen biết anh, rời xa anh, rồi gặp nhau ở chiến trường, tổng cộng chỉ có vài lần gặp vội vàng, hoàn toàn không có cách nào ngăn cản vị Chiến Thần Sở quốc ấy, khí thế như hổ, sinh mệnh hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đến anh ta.

Huống chi, từ khi cuộc chiến xâm lược của Sở quốc diễn ra, bao nhiêu tướng lĩnh ngã xuống, Tiêu công chúa chỉ là một trong số đó mà thôi.

Có thể nói cảnh diễn đẹp nhất của cô ở trong phim chính là cô đánh đàn, ca hát, Lạc Tu Vân múa kiếm dưới trăng.

Tần Hạo Diễm chọn diễn cảnh ấy đầu tiên vốn chỉ mang theo hương vị khảo nghiệm mà thôi, dù sao một nữ diễn viên không có tên tuổi và kinh nghiệm, Tần Hạo Diễm cũng cần đối phương cho anh một đáp án bài thi.

Mấy ngày nay, Tần Hạo Diễm và Hạ Tử Diễm đã dạy cho Đường Bội không ít thứ, ảnh đế và đạo diễn tài hoa hơn người sẵn sàng chỉ dạy cho bạn, những thứ bạn học được, dĩ nhiên không giống với khi bạn làm thế thân cho người khác có thể học được.

Mấy ngày trôi qua, Đường Bội diễn vai Tiêu công chúa hết sức thích hợp, quả thực đã diễn một cách sống động, giống như Tiêu công chúa tái sinh vậy.

Cô cũng dần dần tiếp nhận vai diễn này.

Hôm nay hoàn thành xong vai diễn của cô, Hạ Tử Diễm hiếm khi kết thúc cùng một lúc với cô.

Hai người sánh vai cùng nhau đi đến phòng hóa trang, Hạ Tử Diễm đột nhiên nhớ tới điều gì đó hỏi:

“Đường Bội, tối nay cô có thời gian không?”

“Thế nào?” Đường Bội cười hỏi: “Lại muốn cùng nghiên cứu tình tiết trong phim à, muốn mời tôi ăn cơm sao?”

Mấy ngày nay, quan hệ của cô và Hạ Tử Diễm tốt lên rất nhiều, mỗi ngày đối phương giống như thân sĩ, đưa ra nhiều lời mời mọc, đồng thời khiến cô cảm thấy anh giống như tri kỉ, cũng cảm thấy có một người bạn như anh là điều không tệ.

“Không, không, không” Hạ Tử Diễm lắc lắc ngón trỏ tay phải, cười nói: “Đêm nay có mời bữa tiệc rượu, cần đưa bạn gái đến tham dự. Không biết Đường tiểu thư có bằng lòng cho tôi cơ hội không?. Để tôi có cơ hội khiến cho đám nam sĩ đêm nay hâm mộ, ghen tị?”

Đường Bội cười xinh đẹp: “Chỉ sợ đến lúc đó người được hâm mộ và ghen tị là tôi mới phải.”

Nàng hào phóng đưa tay khoác vào cánh tay của Hạ Tử Diễm, học bộ dạng cường điệu của đám phóng viên trong giới giải trí, dè dặt thanh âm, đầu ra đẩy học nói:

“Người mới vì muốn ôm đùi ảnh đế, “Dùng sắc giao dịch nổi tiếng trong giới giải trí, “Ảnh đế mang theo bạn gái người mới tham dự bữa tiệc, tuyên truyền hay là chân tướng...”

Hạ Tử Diễm sớm đã cười đến mức khom người xuống, anh ta vô cùng anh tuấn, cho dù không có hình tượng cười to như vậy, thoát nhìn cảnh đẹp ý vui.

Ít nhất hơn phân nửa ánh mắt của nhân viên nữ trong studio đều bị anh hấp dẫn, bao gồm vài người xa lạ không rõ ràng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chủ Nhân

Trong biệt thự đất đai rộng lớn ở ngoại ô thành phố S, đêm nay có thể nói là ánh sáng lộng lẫy.

Nhưng ánh sáng có lộng lẫy hơn cũng không che giấu được hào quang toát ra từ trên người của Thiên vương Hạ Tử Diễm.

Anh mặc một bộ âu phục màu xám định chế cao cấp được làm bằng thủ công, vóc người cao gầy, vừa mới xuất hiện từ trong xe, đã thu hút rất nhiều đèn flash và ánh mắt nhiệt tình của mọi người.

Hạ Tử Diệu thoải mái cười cười với ống kính, thói quen của chủ nhân bữa tiệc đêm nay, phóng viên không thể vào trong biệt thự, cũng như xe của khách mời cũng không được tiến vào biệt thự.

Anh xoay người lại vươn tay về phía trong xe, Đường Bội nhẹ nhàng cười, đặt tay vào trong tay nắm áp thon dài của Hạ Tử Diệu.

Cô cũng không vội xuống xe, bởi vì Hạ Tử Diệu đang vươn tay giúp cô vén lọn tóc, nụ cười trên mặt dịu dàng mà thân sĩ, không biết có thể khiến cho bao nhiêu người say mê.

“Cảm ơn” Đường Bội cười xinh đẹp với Hạ Tử Diệu.

Cảm ơn sự quan tâm của anh, cũng cảm ơn anh chịu hy sinh thân phận ảnh đế của mình, giúp người chỉ mới quen biết vài ngày, còn không ngừng dùng tên để tuyên truyền cho cô.

Cô từ trên xe đi xuống.

Đêm nay Đường Bội trang điểm so với những người phụ nữ ganh đua sắc đẹp xung quanh, thì có phần bảo thủ hơn.

Tóc của cô được búi ở sau ót, phía trên cũng không có trang sức dư thừa.

Lễ phục màu xanh biếc kéo dài đến mắt cá chân, đồng thời cũng bọc lấy vai thơm ngọt mà của cô, chỉ lộ ra một đôi tay trắng nõn.

Lễ phục hết sức độc đáo, màu xanh biếc từ từ thay đổi, từ trên xuống dưới màu sắc càng ngày càng đậm, trên người còn có vài đóa hoa nhỏ tô điểm thêm.

Nửa người trên chỉ có rải rác vài cánh hoa, vừa lộ ra vẻ tao nhã, vừa đậm chất hương vị phụ nữ.

Theo vạt áo đi xuống, thì cánh hoa càng ngày càng nhiều, nhưng không làm cho người ta cảm thấy lộn xộn, ngược lại nhìn Đường Bội giống như sứ giả mùa xuân, tràn ngập sức sống dạt dào.

Trên cổ của cô là một vòng cổ cùng màu.

Những hạt phi thủy nhỏ được khảm ở bên ngoài vòng cổ, là một vòng cổ có sự đan xen phức tạp giữa hồng và lam bảo thạch, lại phối hợp với khuyen tai bông hoa màu vàng, tương khảm với kim cương đính trên giày cao gót...

Khiến Đường Bội thoát nhìn như vừa tao nhã vừa quyến rũ, lại giống như cô gái nhỏ hoạt bát.

“Bọn họ đều đang nhìn cô...” Hạ Tử Diệu thoải mái kéo Đường Bội đi vào hướng biệt thự, có phần thân thiết, nghiêng đầu nói khe khẽ vào bên tai cô:

“Tiểu thư tôi thật mê người.”

Đường Bội cười xinh đẹp.

Vóc người của cô vốn cao gầy, hơn nữa còn mang giày cao gót, cho dù đứng ở bên cạnh Hạ Tử Diệu có đáng người rần ròi, cũng hết sức xứng đôi.

Không chỉ có ngoại hình, bao gồm cả khí chất cũng hòa hợp với khí chất của ảnh đế.

Tiếng xì xào bàn tán chung quanh không ngừng vang lên, thì thoảng có một hai câu lọt vào tai của Đường Bội, mọi người rất hiếu kì muốn biết, rốt cuộc cô là thiên kim nhà ai, vậy mà có thể lọt vào mắt xanh của ảnh đế Hạ Tử Diệu, cùng anh ta dắt tay tham gia bữa tiệc.

“Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết, chúng ta tham dự tiệc tối, là bữa tiệc tối như thế nào không?” Đường Bội vẫn duy trì nụ cười trên mặt, thanh âm cũng cực thấp.

Trang phục cô mặc trên người do Hạ Tử Diệu đích thân chọn lựa, tuy rằng không thể không thừa nhận ánh mắt và gu thưởng thức của Hạ Tử Diệu không tồi, nhưng cô không thích bị người ta nhìn ngó giống như tượng gỗ.

“Tiệc tối bán đấu giá từ thiện.” Hạ Tử Diệu tiếp cận càng ngày càng gần, hơi thở nhuộm đỏ gò má của Đường Bội, khiến cô càng thêm quyến rũ động lòng người.

Các phóng viên chỉ có thể quay phim ở bên ngoài biệt thự, suýt nữa đã ấn hồng máy ảnh trong tay, đèn flash hòa lẫn, gần như đã cướp đi ánh sáng rực rỡ của ngôi sao đêm nay.

Ảnh đế Hạ Tử Diệu chưa từng có tin đồn, cực kì hiếm khi bày tỏ sự thân mật với một người con gái ở trước mặt công chúng, thật sự là tin quá khó

khăn!

Bởi vì tối nay là tiệc từ thiện, những phóng viên đến nơi này không chỉ là phóng viên giải trí, cho nên đã có người sớm nhận ra người phụ nữ cực kỳ tao nhã và mê người đang đứng một bên đùa giỡn với Hạ Tử Diệu, chính là người mới đã đoạt vai diễn của nữ minh tinh Đường Phi Phi.

Đèn flash càng nhấp nháy nhiều hơn, Hạ Tử Diệu đã sống trong làng giải trí nhiều năm, đương nhiên anh biết đạo lý này.

Anh dịu dàng ôm eo của Đường Bội, đưa cô vào trong cửa chính của biệt thự một cách nhanh chóng, ngăn với tiếng ồn ào náo động ở bên ngoài.

Vừa tiến vào cửa chính của biệt thự, trời đất giống như thay đổi một khung cảnh khác, tiếng huyền ảo hình như là chuyện của thế kỷ trước, dù Đường Bội đã làm thể thân của Đường Phi Phi thành thói quen, cũng gặp qua không ít hội tuyên bố trong làng giải trí và sự cố chấp của phóng viên, nhưng vẫn nhìn không được thờ phào nhẹ nhõm khe khẽ.

“Sau này, thời điểm như thế này càng ngày càng nhiều.” Hạ Tử Diệu vẫn ôm lấy eo của cô, nhưng bất luận là ở bên ngoài hay hiện tại, sống lưng Đường Bội vẫn rất thẳng tắp, không hề có ý dựa vào tay của anh.

Đường Bội quay đầu nhìn thế giới ngoài cửa lớn biệt thự, đột nhiên cười nói: “Anh thật lợi hại, có thể mặc sức sống dưới nhiều ánh đèn như vậy.”

“Cô cũng có thể” Hạ Tử Diệu mỉm cười, nhưng không nói thêm gì.

Biệt thự sớm đã có sứ giả đến mời họ đi nghỉ ngơi, biệt thự không chỉ có một vườn hoa chiếm diện tích rất lớn, còn có nhiều phòng được trang trí hoa lệ thoải mái.

Đường Bội không có thiệp mời, Hạ Tử Diệu và cô cùng nhau ngồi xuống sofa trong một phòng trên lầu hai, rất nhanh đã có người mang đến hồng trà tinh khiết và thơm, cùng với món điểm tâm ngọt tinh xảo.

“Hạ tiên sinh” Bồi bàn cúi đầu nhìn Hạ Tử Diệu nói: “Ngài có dặn dò gì, xin cứ rung chuông, chúng tôi nhất định sẽ phục vụ hết mình”

“Được, cảm ơn.” Hạ Tử Diệu khẽ gật đầu.

Bồi bàn lại cúi mình vái chào: “Vây chúc ngài và vị tiểu thư đây, đêm nay chơi vui vẻ.”

Anh ta nói xong thì nhẹ nhàng đóng cửa lại đi ra ngoài.

Đường Bội đưa tay cầm lấy tập tranh được chế tác tinh mỹ đặt ở trên bàn trà, tùy ý lật vài trang vừa hỏi: “Chủ nhân của biệt thự này là chủ nhân của bữa tiệc tối nay sao?”

“Không sai” Hạ Tử Diệu gật đầu cười nói: “Chỉ có điều, mặc dù bữa tiệc từ thiện này do đương gia của Sở gia xử lý, nhưng lần này lại là lần đầu tiên thiếu gia của Sở gia chủ trì.”

Anh cười, nhìn về phía Đường Bội lại nói:

“Có lẽ cô là người quen của anh ta, dù sao anh ta cũng là chủ nhân của thương hiệu nước hoa “Dreaming”...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Khiêu Khích

Đường Bội bình tĩnh nhìn Hạ Tử Diệu.

Mấy ngày nay đúng là cô rất chăm chỉ quay phim, nhưng không có nghĩa là, sau khi trở về khách sạn cô không làm gì.

Tuy thiên vương Hạ Tử Diệu có kỹ thuật diễn xuất hay, lại có bề ngoài xuất sắc, nhưng ở trong làng giải trí nhiều năm, luôn giữ mình sạch sẽ không hề có bất kì scandal tai tiếng nào, không chỉ riêng bề ngoài và kỹ thuật diễn xuất của anh ta mang đến.

Hạ gia có tài phú hùng hậu có thể dung túng cho con trai của bọn họ, cũng có đủ thời gian và tự do đi làm chuyện mình muốn làm, mà không cần băn khoăn về những chuyện khác.

Hạ Tử Diệu biết thân phận của người đó, Đường Bội cũng không cảm thấy kinh ngạc. Điều khiến cô kinh ngạc là ngày đó ở trên xe anh ta chỉ dựa

vào một câu nói đã tin cô là người mẫu quảng cáo Dreaming chứ không phải là Đường Phi Phi như mọi người vẫn đồn đãi.

“Biết vì sao đêm nay tôi mời cô đến đây không?” Hạ Tử Diệu đứng lên, đưa tay kéo Đường Bội lên

Anh thoát nhìn vẫn giống như một thần sĩ dịu dàng và lễ độ, nhưng mà khi rời khỏi ánh đèn chói mắt thì siêu sao Thiên vương tựa hồ cũng bộc lộ một mặt tính cách khác.

“Đêm nay sẽ có một trò hay” Anh ôm lấy vai của Đường Bội, ôm lấy cô đi ra phía ngoài: “Bảo đảm cô sẽ không uống chuyển đi này.”

Đại sảnh của biệt thự rộng rãi mà hoa lệ, trần nhà cao cao, một chiếc đèn treo cốc thủy tinh thật lớn, đem ánh sáng nhu hòa chiếu tới mọi góc ngách trong đại sảnh.

Người trong đại sảnh cũng không nhiều, nhưng những người lui tới đều là y hươu tán ánh, đều là những cặp nam nữ có dung mạo và khí chất thượng thừa.

Tuy rằng Hạ Tử Diệu rất nổi tiếng, nhưng mà khi đi vào nơi này anh cũng rất cẩn thận khiêm nhường và hữu lễ, bọn họ chỉ nhàn nhạt gật đầu mỉm cười chào hỏi Hạ Tử Diệu, hoàn toàn không nhìn thấy sự say mê như ở ngoài biệt thự.

Ngay cả một diễn viên nhỏ như Đường Bội, một chút lễ nghĩa cơ bản cũng không mất.

“Trò hay?” Đường Bội thừa dịp thời điểm xoay người lấy rượu, nhẹ giọng cười nói với Hạ Tử Diệu: “Tôi có thể hỏi khi nào trò hay bắt đầu không?”

“Rất nhanh...” Hạ Tử Diệu hơi khom người, tự chọn giúp mình một ly rượu, sau đó lại chọn giúp Đường Bội một ly khác nhẹ nhàng đặt ở trên bàn rượu, nói với người bartender mặc áo sơ mi trắng, mang theo nơ, diện mạo hết sức anh tuấn:

“Xin cho một ly ‘mộng’”

Giữa màu rượu cocktail màu xanh nhạt, từ một giọt rất nhỏ, một giọt rượu màu đỏ chậm rãi nhuộm đắm ly rượu, sau đó nở ra một đóa hoa đẹp đẽ lại yếu ớt ở trong ly rượu.

Đường Bội nhẹ nhàng cầm ly rượu lên, trên mặt lộ ra nụ cười xinh đẹp.

Đúng lúc này, cửa chính của biệt thự đột nhiên mở ra.

Từ khi bọn người Đường Bội tiến vào đại sảnh tới bây giờ, đã lâu rồi không có ai tiến vào. Nghe thấy thanh âm mở cửa, phần lớn người trong đại sảnh đều lộ ra vẻ mặt tò mò, nhìn người khách đang chậm rãi bước vào.

Mái tóc mềm mại của Đường Phi Phi buông xòa ở trước ngực.

Cô ta mặc một bộ lễ phục cúp ngực màu trắng, thiết kế hơi lộ vẻ bảo thủ nhưng làm cho vai thơm của cô ta hơi lộ ra, lại không khiến cho người ta cảm thấy dung tục. Mấy viên trân châu điểm tuyết ở bên hông lễ phục, vừa khéo ôm gọn thắt lưng, làm nổi bật lên vóc người xinh xắn mà tinh tế của Đường Phi Phi. Huống chi ở phía dưới thắt lưng, tầng tầng lớp lớp lụa mỏng bung xù, mở ra, lại thêm trên cổ thiên nga của cô ta đeo một sợi dây chuyền thạch anh màu tím, trông cô ta thêm vài phần thuần khiết, và ngây thơ của công chúa thiên nga.

Biểu cảm trên mặt Đường Phi Phi thay vì nói là thẹn thùng, không bằng nói có thêm vài phần hưng phấn.

Bên cạnh cô ta không có bạn trai, chỉ có Hứa Tử Ninh đã trải qua quá trình trang điểm tỉ mỉ đi theo bên cạnh.

“Chú ý nha...” Hạ Tử Diệu khẽ nhấp một ngụm rượu, nói khẽ với Đường Bội: “Trò hay sắp bắt đầu trình diễn rồi.”

Trên mặt của anh ta là nụ cười tươi tắn, dường như đã biết trước kết cục của bộ phim điện ảnh, nhưng vẫn kiên trì xem tiếp với Đường Bội, kiên quyết muốn bán cái nút thắt này, không đồng ý nói cho cô biết kết cục cuối cùng.

Đã tới rồi thì cứ an tâm, Đường Bội nhún vai, làm cho bản thân mình thả lỏng hơn, chờ đợi trò hay từ trong miệng của Hạ Tử Diệu.

Đường Phi Phi là người khách cuối cùng, sau khi cô ta tiến vào không lâu sau, ánh sáng trong đại sảnh đột nhiên tối sầm lại, một bức cao chạm rỗng được nâng lên ở chính giữa đại sảnh, ánh sáng trên trần nhà rọi xuống, vừa vãn chiếu sáng lên bức cao.

Xem ra, buổi đầu giá từ thiện mà Hạ Tử Diệu nói, đã chính thức bắt đầu.

Trên hành lang lầu hai biệt thự, đột nhiên có một ban công được nhô ra, sau khi bức cao được nâng lên, ánh mắt của mọi người không tự chủ chú ý lên ban công trên lầu hai ấy.

Đương nhiên cũng bao gồm cả Đường Phi Phi.

Cô đã sớm phát hiện sự tồn tại của Đường Bội, sau khi dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cô ta, cô hơi nâng cằm lên, trên khóe miệng lộ ra nụ cười khê đặc ý thậm chí có chút khiêu khích.

Hạ Tử Diệu chọn chỗ quan sát không tồi, lúc này từ chỗ đứng của Đường Bội nhìn qua, có thể thu hết ánh mắt và biểu cảm của Đường Phi Phi vào trong mắt cô.

Đường Phi Phi lúc nào cũng thích trưng ra bộ mặt ngượng ngùng, hồn nhiên ở trước mặt người khác, lúc này lại không chút che giấu sự si mê nhìn về phía ban công nhỏ trên lầu hai.

Nơi ấy, không thể nghi ngờ chính là chỗ quan sát tốt nhất trong biệt thự, từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn hết bao quát toàn bộ hoàn cảnh trong biệt thự, nó hoàn toàn đối lập với bực cao bình thường...

Chỗ đó đương nhiên là dành cho chủ nhân của biệt thự, cũng là chỗ của người chủ trì buổi đấu giá.

Ngọn đèn ám muội không có cách nào chiếu đến chỗ tối, một bóng dáng thon dài đang đi ra từ trong bóng tối.

Khuôn mặt của anh giống như dùng sự tinh túy sâu sắc và thoải mái của tranh sơn thủy Trung Quốc mấy ngàn năm để vẽ lại, cho dù khuôn mặt rét lạnh không có nụ cười, nhưng vẫn có thể thu hút ánh mắt và linh hồn của mọi người.

Sống mũi đoan chính, cao thẳng, là đôi môi mỏng, nhạt màu không tỳ vết.

Đường cong khuôn mặt giống như điêu khắc, trao cho anh một khuôn mặt tuấn mỹ không gì sánh được. Trong ánh mắt lạnh lùng và bình tĩnh khiến cho người ta không tự giác cúi đầu xuống ở trước mặt anh, không dám nhìn thẳng vào hai mắt.

Con trai độc nhất của Sở gia cho tới bây giờ không lộ diện trước mặt người khác, người ấy trong truyền thuyết là một người có sức khỏe kém, nhiều bệnh, nhưng lại vô cùng thông minh, người thừa kế duy nhất của Sở thị - nơi đã dùng của cải và quyền lực để xây dựng nên đế quốc buôn bán riêng của mình- Sở Quân Hàn- đang dùng bề ngoài hoàn mỹ, khuôn mặt anh tuấn không chê vào đâu được cùng thân thể cao lớn rắn rỏi để đập tan mọi lời đồn không đúng về anh.

Tay cầm ly rượu của Đường Bội hơi căng thẳng, người đàn ông suýt bị cô khinh bạc, ánh mắt của anh ta đang nhẹ nhàng đảo qua trên người cô.

Cặp mắt rét lạnh giống như hàn tuyết nhiều năm trên núi cao, nhưng khi chống lại đôi mắt của cô, lại lộ ra một tia cười nhạt.

“Bắt đầu đi.”

Buổi tối hôm đó Đường Bội đã từng nghe được, giọng nói trầm thấp, mê người của người đàn ông đó vang lên lần thứ hai, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý. Sở Quân Hàn đã thu hồi ánh mắt nhìn Đường Bội về, anh vươn một bàn tay về phía Đường Phi Phi đứng ở trong đại sảnh nhìn anh say mê mà nhiệt tình.

Đường Phi Phi gần như vui mừng mà khóc, không dám tin từng lớn mắt, sau đó lại dùng hai tay gấu gao che mặt của mình, nghẹn ngào theo bồi bàn đi đến bên cạnh Sở Quân Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đấu Giá

Trong nháy mắt, Đường Phi Phi lập tức trở thành tiêu điểm trong cuộc.

Hầu như tất cả phụ nữ có mặt ở đây, vừa hâm mộ vừa ganh tị nhìn cô ta, nhìn cô ta chậm rãi bước lên, cuối cùng cúi đầu xuống, ngượng ngùng đứng ở bên cạnh Sở Quân Hàn.

Ánh mắt của Đường Bội cũng dừng ở trên người Đường Phi Phi, nhưng mà cô cũng không hâm mộ cô ta, chỉ là có chút tò mò, thiếu gia Sở gia này ít giao du với bên ngoài, thần bí khó lường, thoát nhìn không giống như người nông cạn như vậy nha!.

Hình như vì để chứng minh suy đoán của cô, Sở Quân Hàn thậm chí cũng không quay đầu liếc nhìn Đường Phi Phi một cái, chỉ đứng ở trên đài cao, gật đầu với người đàn ông trung niên cao lớn bên cạnh.

“Bốp” một tiếng vang nhỏ vang lên, đã thành công thu hút tầm mắt của mọi người trở về trên đài cao.

Dưới ánh sáng lộng lẫy chiếu rọi, một tấm vải nhung màu tím đậm được trải trên đài cao, một cái bệ thủy tinh trong suốt dần dần xuất hiện ở giữa trung tâm của đài cao, Đường Bội chỉ nghe thấy chung quanh truyền đến vài tiếng xì xào bàn tán, ánh mắt nhiều người có chút khần trương nhìn về phía món đồ đặt ở trên bệ, là một bộ trang sức làm bằng phi thủy.

Trang sức phi thủy cũng không hiếm thấy, nhưng mà trọn bộ trang sức này được chế tác hết sức khéo léo, tinh mỹ, màu sắc thượng phẩm, khiến cho nó thoát nhìn hoa lệ nhưng lại không mất vẻ tao nhã, khó trách có thể thu hút ánh mắt của đông đảo phụ nữ.

Kèm theo ánh sáng trên trần nhà chiếu vào bộ trang sức, thanh âm dịu dàng động lòng người của một cô gái vang lên: “Bộ trang sức phi thủy này do nhà thiết kế trang sức nổi tiếng quốc tế Mr Wang đích thân thiết kế vào 7 năm trước, cũng là bộ trang sức được thiết kế duy nhất của ông trong năm đó...”

“Thích không?” Hạ Tử Diệu vừa không chút để ý nghe giới thiệu, vừa hỏi Đường Bội.

Đường Bội lắc đầu, phi thủy đương nhiên là trang sức tốt, cô cũng biết thưởng thức cái đẹp, nhưng không đến nỗi mê muội.

Hạ Tử Diệu tán thưởng nhìn cô một cái, cười nói: “Những món được đưa ra đấu giá đầu tiên đều không phải là thứ tốt nhất. Chỉ có kiên trì đợi đến cuối cùng, mới có thể chờ đến cao trào.”

Đường Bội mỉm cười nhìn về phía anh ta: “Những lời anh nói hôm nay, hình như rất cao thâm khó lường.”

“Thật sự khó lường không phải là tôi...” Hạ Tử Diệu khoe khoang, ánh mắt lại nhìn về phía Sở Quân Hàn.

Anh vẫn đứng ở tại chỗ, giống như đế vương cao quý đang tuần tra lãnh thổ của mình, trầm tĩnh nhìn những người đấu giá ở trong đại sảnh.

Đường Phi Phi giống như một con chim nhỏ yên tĩnh, hiền thực đứng ở bên cạnh anh, trên mặt thẹn thùng e lệ, nhưng làm sao cũng không giấu được vẻ vui sướng, kích động ở trong mắt cô ta.

Khi Đường Bội theo ánh mắt của Hạ Tử Diệu nhìn qua, thì Sở Quân Việt đúng lúc nhìn cô. Trong ánh mắt của anh hiện lên tia trêu tức rất nhạt, hiếm khi lại nghiêng đầu, nói khẽ với Đường Phi Phi đứng ở phía sau câu gì đó.

Đường Phi Phi lập tức được cung mà sợ, chân tay luống cuống, lắc lắc đầu, nét mặt càng đỏ hơn.

Thoạt nhìn rất nũng nịu nhất gan động lòng người, khiến người ta nhìn thấy mà thương.

“Anh đoán...” Đường Bội đặt ly rượu xuống, có chút hứng thú cười nói với Hạ Tử Diệu: “Tiêu đề ngày mai, anh để Hạ Tử Diệu mang theo diễn viên mới tham dự tiệc tối, có phải sẽ bị tin Đường Phi Phi được người thừa kế Sở gia xem trọng cướp đi không?”

Cô nửa đùa nửa thật nói một câu, khiến cho Hạ Tử Diệu không nhịn được cười lên tiếng, nhìn về mặt chế nhạo rõ ràng của Đường Bội, anh lắc lắc đầu nói:

“Nếu như Đường gia còn có người có lý trí, sẽ không làm như vậy.” Anh dừng một chút lại nói: “Bọn họ không dám đắc tội với vị này.”

Đâu chỉ là Đường gia, những người hôm nay có thể nhận được thiệp mời đến đây, không có người nào không phải xuất thân hiển hách.

Mặc dù là bọn họ, cũng không dám đi trêu chọc Sở gia.

Thời điểm bọn họ nói chuyện phiếm, những món đồ đấu giá trên đài cao đều được người nhìn trúng nó đấu giá lấy đi mất. Quả nhiên như lời Hạ Tử Diệu nói, những đồ vật được đem ra đấu giá càng tinh xảo đẹp đẽ quý giá.

Chỉ có điều, Đường Bội cũng nhìn ra, từ bộ trang sức thứ nhất đến giờ, phụ nữ chủ yếu thích trang sức châu báu. Ví dụ như thiên kim nhà giàu đứng ở trước người Đường Bội cách đó không xa, vừa đoạt được một sợi dây chuyền, ngoại trừ chế tác hết sức tinh mỹ, hơn nữa phong cách cổ đạt dào, vừa nhìn đã biết đó là đồ cổ có giá trị xa xỉ.

Thời điểm mỗi món được đem ra trưng bày, sẽ có vài câu giới thiệu đơn giản, ngoại trừ giá trị và lai lịch, nếu như chủ nhân đương nhiệm của nó sẵn lòng, họ có thể tự mình đến giới thiệu bảo vật đạt được, và lựa chọn lý do bán đấu giá.

Sau khi món báu vật thứ 6 được đưa lên, Hạ Tử Diệu khẽ nói:

“Món quan trọng nhất hôm nay lên đây”

Anh quả thật thường xuyên tham dự những cuộc đấu giá do nhà họ Sở chủ trì, quả nhiên đúng như lời anh nói, trong đại sảnh rất nhanh yên tĩnh trở lại, ngay cả tiếng xì xào bàn tán ban nãy cũng không còn, Đường Bội liếc nhìn một vòng, phát hiện phàm là phụ nữ trên mặt đều lộ ra nụ cười tươi đẹp và thần sắc chờ mong.

Ánh sáng trong đại sảnh càng lúc càng tối, đèn trên đài cao đều được tắt trong nháy mắt. Đợi đến khi nó sáng lên lần nữa, một khẩu súng lục khéo léo tinh xảo màu hoàng kim đã xuất hiện trước mặt mọi người. Thân súng được điêu khắc hoa văn tinh tế, phía trên còn được khảm các loại đá quý đủ màu, rạng rỡ phát sáng dưới ánh đèn.

“A” Lúc này Đường Bội mới nghe thấy tiếng hút không khí và một chút bối rối vang lên xung quanh, bỏ qua không nói đến việc chế tác, chỉ tính những đá quý khảm trên chuôi súng, cũng làm cho nó lộ ra vẻ quý giá không gì sánh được.

“Khẩu súng lục hoàng kim này, thân súng được khảm 13 viên hồng lam bảo thạch, 14 viên kim cương dùng 520 gam vàng” Không ngờ màu mới thiếu về khẩu súng này hết sức đơn giản, thậm chí MC chủ trì buổi bán đấu giá chỉ nói một câu đơn giản, sau đó lại nhân tiện nói:

“Đây là khẩu súng lục được một vị hầu tước Châu Âu chế tạo ra, vì ông ấy là một người mê súng, vì không muốn bảo châu bị lừa gạt, cho nên Sở thiếu có một yêu cầu nho nhỏ đối với những người tham gia đấu giá món đồ này”

Anh dừng một chút, đợi ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người mình, mới mỉm cười tiếp tục nói:

“Anh ấy hy vọng chủ nhân mới của khẩu súng lục này, có thể chứng minh mình có khả năng khống chế được nó.”

“Có thể bắt đầu ra giá rồi.”

Đường Bội nhướng mày, nghiêng ngẫm nhìn về phía Sở Quân Hàn, yêu cầu như vậy hiển nhiên hơi làm khó nhóm phụ nữ tao nhã đến nơi đây, quả nhiên chung quanh đều là tiếng xì xào bàn tán và tiếng thán phục, nhưng không có một người chủ động ra giá.

Đối phương vừa lúc hỏi Đường Phi Phi: “Muốn không?”

Đường Phi Phi đương nhiên cực kỳ muốn nhưng cô tha thiết chờ mong nhìn khẩu súng lục một lát rồi ngượng ngừng lắc lắc đầu, hơi e ngại lại có chút kính sợ thấp giọng nói:

“Tôi không biết dùng thứ này, cảm ơn Sở thiếu.”

Đường Bội khẽ cười một tiếng, Đường Phi Phi này cũng không phải đang giả bộ, thân là đại tiểu thư của Đường gia, cô ấy đương nhiên không thể chạm vào những đồ như thế này.

Cô tiện tay đặt ly rượu của mình ở trên bàn, cười với Hạ Tử Diệu đang nhìn về phía mình, đột nhiên đứng lên tao nhã đi ra khỏi đám đông, bước từng bước kiên định tới chỗ ánh đèn chói mắt nhất.

“Để tôi thử xem” Đường Bội rất nhanh đã đi tới cạnh đài cao, chiếc váy dài xõa trên bậc thang, đi đến bên cạnh súng lục.

Cô đứng ở tại chỗ mỉm cười xinh đẹp với Hạ Tử Diệu, đưa tay vuốt ve đường cong lưu loát của khẩu súng, lộ ra nụ cười tự tin điên đảo chứng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Kỹ Thuật Diễn

Ngón tay thon dài của Đường Bội nhẹ nhàng mon trón thân súng màu vàng kim.

Súng lục màu vàng kim được đặt ở trên đài thủy tinh, điều khiển cho phần lớn phụ nhân, danh viện đều giẫm chân tại chỗ, đó là khi đối mặt với một khẩu súng như thế, họ không biết nên sử dụng thế nào.

MC chủ trì cười đến mức thỏa đáng: “Không biết vị tiểu thư này nên xưng hô thế nào?”

“Đường...” Đường Bội cười đến mức động lòng người, tuy rằng ánh mắt của cô nhìn về phía Đường Phi Phi đứng ở phía sau Sở Quân Hàn, hai tay không nhịn được run rẩy, nhưng cô lại cười nói:

“Đường Bội.”

Phía dưới truyền đến trận bàn tán nho nhỏ, Đường Bội nghe vài người nói:

“Thật sự có vài phần giống nhau”

Nhưng cô lại hoàn toàn không để ý đến những lời nghị luận đó, chỉ mỉm cười nhìn về phía MC chủ trì hỏi:

“Xin hỏi tôi có thể bắt đầu chưa?”

“Mời Đường tiểu thư.”

MC luôn khách khí và lễ độ: “Căn cứ theo yêu cầu của Sở thiếu, nếu như Đường tiểu thư có thể sử dụng khẩu súng này, thì có tư cách đấu giá.”

Đường Bội gật đầu.

Ngon đèn trên đỉnh đầu cô chiếu xuống, bao phủ cô trong ánh sáng. Đường Phi Phi vừa rồi bước lên sân khấu, vì nhận được sự ưu ái của Sở Quân Hàn, trở thành tiêu điểm của mọi người trong biệt thự.

Đường Bội lúc này, cũng trở thành tiêu điểm của mọi người.

Có một số người trên mặt hiện lên vẻ khinh thường, cảm thấy sự can thiệp của người phụ nữ này có phần ngốc nghếch, trò chơi này, khẩu súng này đã tuyên bố, thiếu gia nhà họ Sở dùng để lấy lòng người mà anh ta mời.

Đường Bội lại hoàn toàn không bị những điều đó ảnh hưởng.

Ngón tay thon dài, trắng nõn không tỳ vết, đầu ngón tay ửng đỏ, phía trên không có đồ trang sức dư thừa, nhìn vô cùng mê người.

Nhưng ở chỗ mọi người không nhìn thấy, trong lòng bàn tay cô có những vết chai nhỏ nhỏ.

Đó là vết tích huấn luyện nhiều năm để lại, là nơi phát ra tự tin của cô.

Giống như một loại ma pháp, mọi người chỉ nhìn thấy những đá quý trên khẩu súng hoàng kim rung động, như vẽ ra cầu vồng ba màu hồng xanh vàng, sau một hồi khiến người ta hoa mắt, thì những bộ phận của khẩu súng vốn nằm rời rạc, đã được lắp lại nguyên vẹn.

Thân súng linh hoạt, khéo léo tuyệt vời, nhu thuận nằm ở trong bàn tay trắng nõn không tỳ vết, vẻ cương nhu lưu loát đối lập, khiến mọi người búng tỉnh đại ngộ, vì sao tên hầu tước huyền bí ấy lại muốn tặng lễ vật như vậy cho người mình yêu.

Bởi vì bàn tay mềm mại của người con gái, khi đặt chung với khẩu súng lạnh như băng quả thật là cảnh đẹp ý vui.

Khóe miệng của Đường Bội cong lên nụ cười, tiện tay cầm lấy mấy viên đạn trên đài thủy tinh

“Răng rắc” vang lên

Viên đạn dĩ nhiên đã được lên đạn.

Tất cả mọi người nhìn đến ngây dại.

Mọi người đều ngẩn ngơ, một người con gái xa lạ, chưa bao giờ nhìn thấy mặt, thế mà không chút để ý cầm lấy khẩu súng, đùa giỡn trong lòng bàn tay mình.

“Bóp bóp bóp” Vài tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên trong đại sảnh yên tĩnh

Hạ Tử Diệu không thèm để ý đến ánh mắt kì lạ xung quanh, trái lại vỗ tay, không chút che giấu sự thưởng thức trong mắt của mình.

Đường Bội nhìn về phía anh một lát, đột nhiên cười xinh đẹp. Ngón tay nhẹ nhàng di chuyển vài cái, nghiêng người, nhìn về phía Sở Quân Hàn đang đứng ở trên lầu hai.

Tay lập tức vững vàng nắm lấy súng lục, hòng súng khéo léo lại sâu thẳm chỉ về phía yết hầu của Sở Quân Hàn.

“A!” Đường Phi Phi đứng ở phía sau Sở Quân Hàn phát ra tiếng thét kinh hãi, theo bản năng lùi về phía sau vài bước, sắc mặt bỗng trở nên vô cùng tái nhợt---

Mặc dù từ đáy lòng cô xem thường Đường Bội, nhưng ở đây không ai biết rõ hơn cô, kỹ thuật bắn súng của Đường Bội có bao nhiêu chuẩn xác.

Đường Bội khẽ cười một tiếng, ánh mắt khinh thường lướt qua Đường Phi Phi, cất cao giọng nói:

“Bây giờ có thể bắt đầu bán đấu giá chưa?”

Sở Quân Hàn bị súng chỉ vào, vẻ mặt vẫn không chút thay đổi, chỉ chậm rãi gật đầu.

“Một vạn...” Đường Bội không chút để ý nói.

“Chuyện này...” Ngay cả MC bất động như núi cũng có chút lúng túng.

“Hai vạn...” Không đợi MC nói dứt lời, thì Sở Quân Hàn đã lạnh lùng ngắt lời anh ta: “Tiếp tục đi.”

“Vâng, Sở thiếu” MC trong nháy mắt đã thu hồi vẻ mặt lúng túng, lại khôi phục nụ cười bình tĩnh thỏa đáng: “Sở thiếu ra 2 vạn, xin hỏi có người nâng giá không?”

Người trong biệt thự cơ hồ muốn rớt mắt kính, buổi đấu giá nghiêm túc của Sở gia, những món đồ đều trị giá trăm vạn đến ngàn vạn giờ lại giống như trở thành sân khấu kịch.

“Hai vạn một” Súng lục trong tay Đường Bội dạo qua một vòng, cuối cùng vẫn hướng về phía Sở Quân Hàn, bổ sung thêm một câu:

“Sở thiếu đã đặt nó ra bán đấu giá, vì sao không chịu bỏ những thứ yêu thích?”

“Ba vạn.” Sở Quân Hàn không trả lời cô, chỉ nhàn nhạt hỏi.

“4 vạn” Đường Bội vừa nói xong, súng trong tay đột nhiên chỉ lên trần nhà, ngón tay nhỏ nhắn khẽ động, không chút do dự giữ cò súng.

“Oành”

“Aaaaaaaa”

Sau một tiếng vang nhỏ, cùng với tiếng thét chói tai, đại sảnh đột nhiên rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Tiếp đó, tình cảnh bụi đất tung bay trong tưởng tượng của mọi người không có xuất hiện, Đường Bội cười xinh đẹp đứng ở tại chỗ, ở trên đỉnh đầu cô, sương khói màu sắc rực rỡ bay lên, tiêu tán rất nhanh trong gió.

Cô thu tay súng, thối thối vào hòng súng đen ngòm: “Đừng ép tôi, Sở thiếu...”

Người con gái tao nhã mang theo làn váy dài bước lên ban nãy dường như đã biến mất, sóng mắt cô lưu chuyển, hơi có chút tinh quái, càng giống như một nữ vương lẩn lộn trong giới hắc đạo.

Nhưng mà dung mạo của nữ vương này hơn người, đôi mắt quả thật quá mức sáng ngời, khiến cho người ta không thể nào chán ghét cô được.

“Cô có biết đó không phải là viên đạn chân chính không?” Sở Quân Hàn lạnh lùng nhìn cô, hỏi.

“Đường nhiên” Đường Bội khẽ nhếch cằm khéo léo, cô đã toàn tâm làm cho bản thân mình nhập vào vai diễn này, kiêu ngạo nói:

“Tùy tiện kiểm tra, cũng biết đó là giả”

Cô nói xong, cầm lấy khẩu súng đập “bốp” một tiếng lên đài thủy tinh, một bảo vật quý giá trị giá mấy ngàn vạn dường như cũng không có chút giá trị với cô.

Đường Bội chậm rãi đi vài bước về phía Sở Quân Hàn, khéo cười duyên dáng:

“Như thế nào?. Còn muốn tranh với tôi sao?. Không sợ hù dọa anh, thời điểm bản tiểu thư dùng súng, anh còn đang nghịch bùn đấy”

Trong đại sảnh yên tĩnh đến mức, có thể nghe thấy thanh âm hít khí không ngừng, không ai dám khiêu khích như vậy. Không, là không ai dám đùa giỡn thiếu gia của nhà họ Sở.

Cũng không ai biết trong hồ lô của Đường Bội rốt cuộc đang bán thuốc gì.

Trong biệt thự Sở gia to như vậy, đám người im lặng trao đổi ánh mắt với nhau, bọn họ đều có chung suy nghĩ: Người phụ nữ này, chán sống rồi sao?.

Mãi đến khi trong góc của đại sảnh đột nhiên truyền đến tiếng hét lớn: “Quá tuyệt vời.”

Một người đàn ông hơn 30 tuổi từ nơi nào đi ra, Trên mặt không chút che giấu kích động. Anh ta vừa vỗ tay, vừa giơ ngón tay cái lên với Đường Bội, khen:

“Trong nháy mắt đã có thể nhập vai, quả thực không chê vào đâu được”

Ánh mắt của anh ta đảo qua tay cầm súng của Đường Bội, nói dứt khoát: “Tôi quyết định, chính là cô rồi.”

Mọi người càng thêm hồ đồ rồi.

Chỉ có Đường Bội và Hạ Tử Diệu rất nhanh liếc mắt nhìn nhau, ăn ý cười với anh. Khi súng lục hoàng kim xuất hiện trên bàn đầu giá, Hạ Tử Diệu đột nhiên nói khẽ với cô một câu, cô cuối cùng cũng lý giải được hàm nghĩa sâu xa trong đó----

“Cô có biết KelvinChu không?. Anh ấy cũng đang ở đây, đúng lúc anh ta đang cần, một vai nữ chính hiểu rõ về súng.”

Trong làng giải trí không ai không biết KelvinChu, người đó là nhà biên kịch kim bài tiếng tăm lừng lẫy, là thần thoại mười năm bất diệt trong làng giải trí.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Vào Lòng

Edit: An

Diện mạo của KelvinChu không anh tuấn bằng Sở Quân Hàn và Hạ Tử Diệu, nhưng cả người anh ta mặc âu phục màu đen định chế cao cấp, dáng người cao lớn, một đôi chân vừa dài vừa thẳng, tóc hơi dài chút, cho dù thời điểm anh ta không nói chuyện, nhưng mặc quần áo như vậy, đứng trong đám đông, cũng rất nổi bật.

Lúc này anh ta bước ra, ánh mắt sáng ngời, có thần nhìn về phía Đường Bội, thế nhưng lại mang theo vài phần khí thế khiếp người.

Đường Bội đương nhiên sẽ không bị ánh mắt của anh ta dọa sợ, cô chỉ đem súng lục trả lại trên đài thủy tinh, vén váy lên chậm rãi đi xuống đài cao, trong nháy mắt lại khôi phục vẻ ung dung tao nhã ban nãy.

Trên mặt của cô mang theo nụ cười tự tin, cô gái với hành vi ngang ngược và kì quái lúc nãy giống như chỉ là ảo giác của mọi người.

Nhìn Đường Bội như vậy, sự thờ ơ trong ánh mắt của Kelvin Chu càng thêm rõ ràng hơn.

“Sở tiên sinh” Đường Bội đứng ở trước mặt anh ta, nho nhã vươn một bàn tay.

“Đường tiểu thư.” Kelvin cầm tay của cô, nữ diễn viên có thể thu phóng cảm xúc tự nhiên thế này, không phải anh chưa từng thấy qua, nhưng phần lớn bọn họ đã trải qua vô số thử thách trên màn ảnh, mới có thể bồi dưỡng thành chuyên nghiệp như vậy.

Nhưng người con gái xinh đẹp trẻ tuổi trước mặt này, rõ ràng là một người mới.

“Nếu cô không bận chuyện gì khác, chúng ta có thể tìm nơi khác để tâm sự.” Kelvin thu hồi sự say mê trên mặt, lộ vẻ thân sĩ hữu lễ nói:

“Tự giới thiệu với cô, tôi là Sở Dực Thành”

“Vinh hạnh của tôi.”

Đường Bội cười xinh đẹp, quay đầu nhìn về phía Hạ Tử Diệu.

Hạ Tử

Diệu cũng đi về phía bọn họ, rõ ràng anh với Sở Dực Thành có quen biết, đi lên liền vỗ vỗ bả vai của đối phương, cười hỏi:

“Tới lúc nào thế?”

“Tùy tiện đi dạo thôi” Sở Dực Thành thờ ơ quét nhìn đám người xung quanh, lại nói: “Đúng lúc cậu cũng ở đây, vậy thì cùng nhau đi đi.”

Có ý gì?!. Đường Bội hơi kinh ngạc, chẳng lẽ nam chính trong bộ phim sắp tới là Hạ Tử Diệu?

Nhưng mà cô rất nhanh phản ứng kịp, nếu như không phải Hạ Tử Diệu cũng tham gia vào bộ phim đó, thì làm sao anh có thể biết được chuyện này chứ?

Song, bây giờ cô còn có chuyện cần giải quyết.

Đường Bội quay đầu nhìn về phía Sở Quân Hàn vẫn còn đứng trên lầu hai.

Nơi này là địa bàn của Sở gia, tuy rằng không biết Sở Dực Thành rốt cuộc có phải là người của Sở gia hay không, có lẽ anh ta có một sự tồn tại nào đó trong nhà họ Sở, nhưng cô vẫn chưa nghĩ đến mức, vừa mới trêu chọc chủ nhân nơi này, lại hồn nhiên rời khỏi nơi này, xem như không có chuyện gì xảy ra.

Hơn nữa, chủ nhân của nơi này còn che giấu nhanh vuốt vô cùng sắc bén.

“Sở thiếu.”

Đường Phi Phi chú ý tới ánh mắt của Đường Bội, đỏ mặt thấp giọng nói:

“Cô ấy thật sự, thật sự rất đáng sợ, rất có tâm kế, mấy ngày trước ở studio, cô ấy... cứ như vậy... cứ như vậy...”

Cô ấy nói đến đây thì thanh âm có chút nghẹn ngào, lộ vẻ vô cùng ủy khuất.

Người đẹp thẹn thùng, vốn có thể chọc cho người ta triu mến, Đường Phi Phi rõ ràng vô cùng hiểu vũ khí của bản thân mình, khoe mắt hơi đỏ lên, ấp úng nói:

“Hôm nay lại tới đây quấy rối Sở thiếu, thật là... rõ là... quá xấu rồi.”

Cô quả thật rất hận Đường Bội, mặc dù không biết ban nãy xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này Đường Phi Phi biết, Đường Bội không những đã đoạt đi vai diễn mà cô phải mất rất nhiều thời gian mới tranh thủ được, bây giờ còn vừa mới đoạt được vai mới rất có trọng lượng.

Con tiện nhân này, làm sao có thể so sánh với cô chứ?!

Cô nhất định phải làm cho nó sống không bằng chết!

“Sở thiếu...”

Thật lâu không thấy anh đáp lời, Đường Phi Phi nhin không được kéo kéo góc áo của anh.

Sở Quân Hàn quay đầu lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, không giận mà uy, khiến cho cả người Đường Phi Phi đột nhiên cứng đờ, người đàn ông trước mắt này không phải là ông già chỉ cần cô nũng nịu một chút sẽ làm việc vì cô, mà là người thừa kế duy nhất của Sở gia, là thiếu gia nhà họ Sở không ai dám đắc tội.

Cô hơi ngượng ngùng, lặng lẽ thu tay về, hơi cúi đầu, ngay cả thân thể cũng nhẹ nhàng run rẩy vài cái, bộ dạng thoát nhìn giống như tiểu bạch thỏ nhút nhát.

Nhưng ở chỗ mọi người không thấy, khoe môi cô ta lại hiện lên nụ cười lạnh...

Nếu như không thể trêu chọc vào bọn họ, con tiện nhân Đường Bội đã đắc tội với thiếu gia nhà họ Sở, vậy cô ta sẽ không có kết cục tốt.

“Chú.” Sở Quân Hàn không hề để ý đến Đường Phi Phi, Sở Quân Hàn nhìn xuống từ trên cao. “Nếu đến đây thì hãy chờ kết thúc rồi hãy đi.”

Hóa ra Sở Dực Thành là chú của Sở Quân Hàn.

Đường Bội nhìn hai người, ngũ quan thật sự không giống nhau, nhưng cái loại tùy ý làm mọi chuyện theo ý mình, hoàn toàn không đem cảm giác và ánh mắt của người khác để vào trong mắt, thì hơi giống.

Sở gia thần bí lại mạnh mẽ, những đứa trẻ bọn họ nuôi dưỡng mặc kệ bây giờ đang làm cái gì thì sự kiêu ngạo toát ra từ trong xương cốt không bao giờ thay đổi. Khí chất ấy phải sống nhiều năm trong thế gia mới có thể dưỡng thành, Đường gia giống như nhà giàu mới nổi trên đường lập nghiệp, cho nên khí chất bên trong hoàn toàn kém hơn rất nhiều.

Ít nhất là Đường Phi Phi, người thừa kế đầu tiên của Đường gia, ở trước mặt Sở Quân Hàn quả thật giống như hạt cát trong đồng bụi bặm.

“Huống chi, cháu còn vài lời muốn nói với vị Đường tiểu thư này” Sở Quân Hàn rốt cục cũng chuyển ánh mắt sang người Đường Bội.

“Người phụ nữ đó điên rồi...”

“Đúng vậy, dám xúc phạm Sở thiếu...”

“Cô ấy sẽ chết không có chỗ chôn thân...”

Tiếng xì xào bàn tán sau lưng Đường Bội không ngừng vang lên, thanh âm lớn đến nỗi cô có thể nghe được. Chỉ có điều nụ cười trên mặt cô không hề giảm, tựa như hoàn toàn không có nghe thấy, bước từng bước đi tới lầu hai, đi tới trước mặt Sở Quân Hàn.

Ánh mắt của cô sáng ngời không gì sánh được, trên mặt lúm đồng tiền như hoa, ngón tay thon dài trắng nõn giống như cỏ thơm xanh tươi, dịch rượu đỏ sậm trong ly rượu thủy tinh, theo động tác của cô tạo ra những gợn sóng say lòng người.

“Sở thiếu...” Đường Bội thoải mái đưa ly rượu cho Sở Quân Hàn, cười xinh đẹp: “Ngài đại nhân, đại lượng, sẽ không so đo với một cô gái không hiểu chuyện như tôi chứ?”

Sở Quân Hàn lạnh lùng nhìn cô, một lát sau mới đưa tay nhận lấy ly rượu của cô.

Khi tay anh muốn chạm vào ly rượu, ngón tay thon dài, có lực đột nhiên chuyển hướng, chế trụ vai của Đường Bội một phen.

Sau đó anh dùng sức kéo cô về phía bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hồ Điệp

Lần này ngay cả tiếng xì xào bàn tán trong biệt thự cũng ngừng lại, mọi người có chút khiếp sợ nhìn Sở Quân Hàn và Đường Bội, tư thế ái muội như vậy, hành động thân mật như thế, chẳng lẽ người thiếu gia nhà họ Sở coi trọng là...

“Ô ối”

Ngón tay ôn nhuận nhẹ nhàng xẹt qua gò má của Đường Bội, anh duỗi ngón tay thon dài, khô ráo mở rộng ra trước mặt cô, trên lòng bàn tay vẫn còn vưon lại màu sắc rất nhạt, hẳn là dấu vết màu sắc sương khói của viên đạn nổ tung vừa rồi.

Đường Bội nhin không được mỉm cười.

Dur quang khỏe mắt cô liếc nhìn Đường Phi Phi đứng ở một bên, đối phương tức giận đến cơ hồ cắn nát răng, trên mu bàn tay vốn trắng nõn không tỳ vết nay hẳn đầy gân xanh, thậm chí cả người đều run lên khe khẽ.

Đường Bội cười càng thêm vui vẻ.

Sở Quân Hàn cầm ly rượu từ trong tay cô, ánh mắt nhìn ánh mắt cô, cùng cô nhẹ nhàng va chạm.

“Đỉnh.”

Một tiếng

Nhỏ vang lên, tiếng ly rượu thủy tinh cộng nhau trong không trung, chất lỏng màu rượu đỏ nhẹ nhàng lay động, ánh lên ý cười trong đáy mắt của Đường Bội.

Một tiếng vang nhỏ này cũng giống như công tắc, mọi người chò xem náo nhiệt trong nháy mắt hồi phục tinh thần lại, vô số ánh mắt lướt qua người Đường Phi Phi, Sở Quân Hàn và Đường Bội, nhưng mà lúc này đây Đường Bội lại không nghe thấy tiếng xì xào bàn tán, trong đại sảnh im lặng như tờ.

“Cảm ơn Sở thiếu” Cô mỉm cười uống cạn ly rượu, dịch rượu ngọt thuần, vào miệng giống như tơ lụa làm cho người ta say mê. Nhưng mà Đường Phi Phi đứng ở bên cạnh, sắc mặt trắng bệch giống như giấy, cô cảm thấy cho dù trong ly là rượu độc, cô cũng vui lòng uống hết.

Sở Quân Hàn gắp ly rượu lên với cô, cũng uống cạn.

Thế diện như vậy, ý nghĩa là gì? Mọi người đến đây đều là dân lão luyện, căn bản không cần người khác đi dạy.

“Vây.....” Đường Bội tiếp nhận ly rượu trong tay Sở Quân Hàn, cười xinh đẹp: “Sở thiếu đại nhân đại lượng, không so đo với tôi, tôi xin tạm biệt trước”

Cô nói xong, xoay người muốn rời đi.

Sở Quân Hàn đột nhiên nói: "Đợi chút"

MC chủ trì vừa vặn cầm một cái hộp đi lên lầu 2, chiếc hộp đẹp đẽ quý giá mà tinh xảo, phía trên dung một qui- băng để thất thành một đóa hoa hồng nhỏ.

Đóa hoa kiều diễm ướt át, ở dưới ánh đèn, rạng rỡ phát sáng .

Chỉ là một chiếc hộp thôi, giá trị cũng rất xa xỉ rồi.

Sở Quân Hàn tự tay tiếp nhận chiếc hộp, đặt nó vào trong tay của Đường Bội, nhàn nhạt nói: "Nó là của cô!"

Nằm lẳng lẳng trong hộp là khẩu súng lục hoàng kim vô cùng quý giá, Đường Bội mỉm cười khép lại nắp hộp, có vài phần trêu tức hỏi:

"Bỏn vạ?"

"Bỏn vạ" Sở Quân Hàn nói: "Nó càng cần một chủ nhân biết sử dụng nó"

"Vậy thì cảm ơn Sở thiếu" Đường Bội cười đến nửa mặt mày cong cong.

Khẩu sung lục hoàng kim đương nhiên là một bảo bối không tệ, nhưng điều làm cô mừng hơn là, sắc mặt của Đường Phi Phi khi cô nhận chiếc hộp này , quả thật có thể đem nhuộm thành một bản màu rồi.

Đường Phi Phi làm thế nào cũng không thể đoán được thân thể đang run run của mình rõ ràng nhận thiệp mời là cô, rõ ràng nhận được muôn vạn ánh mắt cũng là cô, rõ ràng đạt được sự ưu ái của Sở thiếu cũng là cô.

Nhưng mà Đường Bội,

Con tiện nhân này!

Cô ta không biết xấu hổ đoạt đi sự nổi bật của mình, cũng đoạt đi ánh mắt của thiếu gia nhà họ Sở.

"Đường tiểu thư" MC chủ trì tiếp nhận ám hiệu của Sở Quân Hàn, đối với cô khoát tay, nho nhã lễ độ nói:

"Tôi bảo người dẫn cô đi thanh toán"

"Cảm ơn" Đường Bội cười với anh ta.

Bỏn vạ, chỉ sợ một viên kim cương trên cái hộp này cũng mua không nổi.

Cơ cầm chiếc hộp đi xuống phía sau MC, sự chế cười trong mắt mọi người đã thay đổi. khi Đường Bội đi đến đại sảnh một lần nữa, mọi người đều tỏ ra mất tự nhiên và không tự giác nhường lối đi cho cô.

Ánh mắt của cô lưu chuyển, đảo qua khuôn mặt những người vừa rồi nói to nhất, khó nghe nhất, bọn họ hốt hoảng không dám ngẩng đầu lên nhìn cô, hốt ha hốt hoảng trốn trong đám người.

Đường Bội khẽ cười một tiếng, quả nhiên có người bồi bàn đến giúp dẫn cô đi thanh toán, cuộc bán đấu giá bị gián đoạn trong giây lát, lại tiếp tục tiến hành, nhưng có một tiết mục xen giữa ban nãy, mọi người tựa hồ vẫn còn đắm chìm trong cảnh tượng thay đổi ban nãy, thần tha thần thờ, ít nhiều cũng có chút không yên lòng.

Huống chi vật có giá trị nhất đêm nay, sung lục hoàng kim đại biểu cho tình yêu của hầu tước đã có chủ nhân mới, cho dù xuất hiện thứ gì khác, cũng khiến cho mọi người cạn kiệt sức lực.

Tất cả mọi người đều suy đoán, ý nghĩa của khẩu sung lục này với Sở thiếu, phải chăng cũng giống như vị hầu tước không biết tên ấy, là lễ vật tặng cho người mình yêu thương.

"Sở thiếu. ..." đường Phi Phi sợ hãi khẽ gọi một tiếng, nước mắt của cô đảo quanh hốc mắt, từ khi Đường Bội mang theo hộp khẩu sung ấy rời đi, cô luôn tự hỏi, phải làm gì mới tốt.

Sở Quân Hàn không có nhìn cô chỉ lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì?"

"Sở thiếu, cô ấy. ..." Đường Phi Phi vắt hết óc, lộ ra vẻ đáng thương nói:

"Cô ấy. ....Sở thiếu. ....Ngài thích cô ấy sao?"

Cô nói xong nhẹ nhàng cắn chặt môi dưới của mình, thoát nhìn cực kì ủy khuất hy vọng có thể dung điều này để nhắc nhở Sở Quân Hàn, cô mới là người anh chủ động mời tới.

“Tôi vốn cho là, cô là người thông minh”

Sở Quân Hàn vẫn không liếc nhìn Đường Phi Phi một cái, phảng phất người con gái thoát nín xinh đẹp thuần khiết giống như công chúa thiên nga, ở trong mắt anh chỉ giống như con kiến bình thường.

Anh nói xong câu đó, ném Đường Phi Phi ở tại chỗ, xoay người rời khỏi.

Buổi đầu giá của Sở gia còn cần anh đến chủ trì, anh chỉ muốn đến bắt con bướm bướm anh không cần thận để bay đi mà thôi.

Ánh mắt Sở Quân Hàn dừng lại trên đại sảnh hồi Đường bội tạm biệt rời đi, sâu thẳm khó dò.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tai Tiếng

Bởi vì thời gian hơi muộn, mà sáng sớm hôm sau Đường Bội và Hạ Tử Diệu còn phải quay phim, nói chuyện phiếm với Sở Dự Thành không được vài câu thì phải hẹn thời gian khác, chuẩn bị tí nữa thì mới bàn kĩ về nhân vật.

Hạ Tử Diệu vẫn cực kì thân sĩ trước sau như một, quan tâm đưa Đường Bội đến khách sạn cô ở, ở trên xe, hai người đều không nói một chữ đến những gì đã xảy ra đêm nay, hình như chỉ là một thoáng như khói mây.

“Cảm ơn.” Trước khi đóng cửa xe, Đường Bội không có nhìn Hạ Tử Diệu, chỉ nhàn nhạt nói.

Từ đầu đến cuối, Hạ Tử Diệu cũng không hỏi một câu về ân oán giữa cô và Đường Phi Phi, nhưng từ lần diễn thử đầu tiên, anh đã không ngừng giúp đỡ cô.

“Ngày mai gặp.” Hạ Tử Diệu vẫn không nói thêm gì, chỉ khởi động xe, rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm.

Đường Bội trở lại trong phòng, cái hộp được cô cất giữ cẩn thận, chỉ mất 4 vạn có thể mua được bảo bối vô giá như vậy, cô cũng hết sức hài lòng.

Mở máy tính ra, tin email của Lạc gửi đến đã lẳng lẳng nằm trong hộp thư của cô. Không những có thông tin chi tiết ghi lại thời gian, địa điểm của những người đàn ông mà Đường Phi Phi theo họ ăn cơm, uống rượu, mà còn không ít những hình ảnh thân thiết khác.

Đường Bội nhìn lướt qua một chút, cười khê, đóng máy tính lại...

Những thứ này vẫn chưa đủ, vẫn không đủ để cho Đường gia một kích trí mạng--

Cô hơi nheo mắt lại, trên gương mặt tựa hồ vẫn còn lưu lại xúc cảm ấm áp trong lòng bàn tay của Sở Quân Hàn.

Cô đưa tay nhẹ nhàng chạm vào nơi anh đã chạm qua, trong mắt hiện lên một chút tính toán.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Đường Bội ăn xong bữa sáng thì đến studio rất sớm, trên thực tế vai diễn của cô cũng không nhiều. mấy ngày nay diễn với hiệu suất cao, cô còn khoảng 5 phân đoạn nữa là xong rồi.

Còn chưa vào chỗ quay phim “Chiến Ca”, Đường Bội đã sâu sắc nhận ra, bầu không khí chung quanh hình như trở nên hơi khác biệt.

Đi ngang qua mọi người, bất kể là người đã từng gặp hay chưa, đều chỉ trở sau lưng cô. Thậm chí còn có người đàn ông cô chưa từng gặp, khi mặt đối mặt với cô, hết sức chủ động, đến nỗi hơi lấy lòng, vội vàng tránh sang một bên cười nói:

“Đường tiểu thư, mời cô đi trước.”

Đường Bội hơi đề phòng, cô không thích những tình huống không rõ ràng như vậy.

Di động đã nắm trong tay, thợ trang điểm Ann của cô đột nhiên xuất hiện từ phía sau, hớn hờ nói với cô rằng: “Đường Bội, hôm nay cô hiếm khi m

Sau khi làm việc chung trong khoảng thời gian này, giữa Đường Bội và Ann đã hình thành một tình bạn không tệ, Ann thì cởi mở thẳng thắn, yêu

ghét rõ ràng, đối với người mình thích thì gần như nhiệt tình muốn giúp đỡ bọn họ hết mình.

“Làm sao vậy?” Cô phát hiện vẻ ngưng trọng trên mặt Đường Bội, Ann không khỏi nói:

“Tối hôm qua nghỉ ngơi không tốt?”

“Cô không phát hiện, hôm nay những người đi ngang qua tôi đều nhìn tôi.” Đường Bội cau mày nói.

Ann rất nhanh liếc nhanh một vòng, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên vỗ tay nói: “Tôi biết rồi, có lẽ là vì cái này.”

Cô ấy móc chiếc laptop từ túi trên lưng ra, vừa khởi động vừa nói: “Cô đợi một lát.”

Đường Bội vốn cho rằng, khi phim Chiến Ca được khởi chiếu hay là tiết mục của Minh Hiền lên sóng thì mới là khởi đầu của cô, như thế nào cô cũng không nghĩ đến, cô lại vì một đoạn videoclip mà trở nên nổi tiếng.

Ann cho cô xem, là một đoạn quay phim ngắn cũng không rõ ràng lắm. Tuy rằng khoảng cách của người quay hơi xa nhưng Đường Bội vẫn có thể nhìn thấy đoạn cô gây đàn mà ca.

Người quay phim ước chừng đã dùng điện thoại để quay, bởi lẽ hình ảnh hơi lay động, xung quanh còn có không ít tạp âm quá nhiều, nhưng tiếng ca trong trẻo của Đường Bội vang vọng trong cả đoạn videoclip, công chúa mặc chiến bào, khiến cô lộ ra khí khái bùng bùng, giữa xinh đẹp còn mang theo hào khí. Chỉ riêng khi nhìn thấy Hạ Tử Diệu mặc bạch y đứng múa ở xa xa, trên mặt cô tựa hồ nhiễm lên ý cười nhàn nhạt.

Rất là xinh đẹp, vô cùng anh khí, lại còn mang theo vài phần thẹn thùng của cô gái nhỏ ... Trong nháy mắt đã làm say mê vô số nam nữ.

Bình luận phía dưới video, rất nhiều người đã xem qua videoclip, đang bình luận một cách điên cuồng, nào là “nữ thần đột kích, nữ thần xinh đẹp” khiến cho Đường Bội không nhịn được nở nụ cười.

Ann hé miệng cười yếu ớt, nửa đùa nửa thật nói: “Chỉ sợ đạo diễn Tần sẽ nổi trận lôi đình.”

“Anh ta sẽ không.” Đường Bội cười, nhìn cô một cái: “Thực ra cũng không tính là để lộ thông tin gì cả, được tuyên truyền miễn phí như vậy, phim chưa lên sóng đã nóng hổi, đạo diễn hẳn là vui vẻ mới phải.”

Ann cười cười, lại nói: “Nếu như đạo diễn Tần thích tuyên truyền miễn phí như vậy, chắc là bây giờ đang mừng như điên rồi.”

Cô rất nhanh lại mở một trang web khác, phía trên là một trang web giải trí nổi tiếng trong nước. Hạ Tử Diệu là ảnh đế, cho nên nhất cử nhất động của anh đều được mọi người quan tâm, huống chi chuyện tối hôm qua, thật sự là lần đầu gặp kể từ khi anh xuất đạo đến nay.

“Bữa tiệc từ thiện, Hạ thiên vương dẫn niềm vui thần bí mới tham dự.”

Tiêu đề trước sau như một, hình ảnh Hạ Tử Diệu và Đường Bội sóng vai nhau mà đứng, hoàn toàn chiếm tít trang đầu.

Phía dưới là vài hình ảnh Hạ Tử Diệu nghiêng thân vén tóc cho Đường Bội, và ảnh anh mỉm cười chủ động đưa tay ôm eo của Đường Bội ...

Không thể không nói, Hạ thiên vương mặc âu phục cao cấp định chế rất là ăn ảnh.

Đương nhiên, Đường Bội đứng ở bên cạnh anh cũng không kém.

Phóng viên chọn góc chụp không tệ, giữa hai người chỉ có vài lần trao đổi ánh mắt, đều bị bọn họ vừa vặn chụp được, thoát nhìn thật sự rất thân mật, ái muội.

Video thứ nhất.

Hon nữa còn là scandal với Hạ Tử Diệu.

Trong một đêm, Đường Bội bỗng nhiên nổi tiếng với tốc độ nhanh chóng khiến người ta rớt cả mắt kính.

“Tôi vào nghề đã 5 năm.” Ann có chút dí dỏm cười nói: “Hạ thiên vương lại cam tâm tình nguyện, cùng cô tạo scandal, thật đúng là lần đầu tiên đây.”

“Còn nói như vậy, không phải tôi nên lấy thân báo đáp, để đáp lại đại ân của Hạ thiên vương ư?” Đường Bội chế nhạo cười.

“Thật ra ...” Ann tựa hồ hơi muốn nói lại thôi.

“Như thế nào?” Đường Bội nhún mày cười, hỏi.

“Có thể tiếp xúc với Hạ thiên vương, đi gần anh ta một chút, thì con đường trong làng giải trí này cũng bằng phẳng hơn nhiều.” Ann do dự dự uyển chuyển nói.

“Nếu dựa vào scandal, đương nhiên đó là con đường ngắn nhất. Nhưng cái tôi muốn bọn họ nhớ không phải là bóng mờ đứng bên cạnh thiên vương, chìm nhỏ nép vào lòng người – Đường Bội” Đường Bội do dự biết Ann cũng có ý tốt, nhưng vẫn nghiêm túc nói với cô ấy:

“Tôi hy vọng người khác có thể nhớ đến tôi bởi vì tôi là Đường Bội chứ không phải là một ai khác.”

Đây là nỗi đau cũng như nỗi hận lớn nhất trước khi cô trọng sinh, khi làm thế thân cho Đường Phi Phi vô số lần, nhưng cuối cùng lại chết một cách thảm thiết, bỏ mình ở trên biển, lúc đó cô đã hạ quyết tâm, sẽ nắm giữ vận mệnh của mình.

“Nói không sai”. Đột nhiên phía sau truyền đến thanh âm mang theo ý cười của Hạ Tử Diệu: “Muốn trở thành một cây cỏ thụ cao lớn thật sự, sừng sững không ngã, chỉ có thể dựa vào bản thân mình.”

Anh nói xong, bước chân nhanh hơn, bước nhanh đi tới bên cạnh Đường Bội đưa mắt nhìn những hình ảnh nhật nhèo phóng đại đột nhiên cười nói:

“Chỉ có điều những bức ảnh này chụp cũng không tồi, thoát nhìn cảnh đẹp ý vui. Tôi nên để anh cả thưởng thêm cho mấy phóng viên này mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Đắc Ý

“A...” Đường Bội nghe ra ngụ ý trong lòng nói của anh, cười hỏi: “Anh cả của anh?”

Hạ Tử Diệu cũng không giấu: “Hạ thiên vương bình thường không thích bị tuyên truyền scandal, hiếm khi đồng ý nhả ra, đương nhiên nước phù sa không thể để chảy ra ruộng người ngoài”

Anh nói rất nghiêm túc, trong lòng Đường Bội khẽ động: Hạ Tử Diệu nói như vậy rõ ràng không muốn cho cô gánh nặng và áp lực quá lớn. Hạ gia kỳ hạ có thể nói là trang web giải trí lớn nhất nhì trong nước, đương nhiên cũng sẽ không thiếu những tin tức như thế.

Vì vậy, trong vòng lần quẩn này, vốn là cơ hội để tạo ra những đề tài trọng tâm.

Cô nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Hạ Tử Diệu một lát, nhìn đến đôi phương hơi mất tự nhiên mới thấp giọng cười khẽ nói:

“Cảm ơn.”

Người khác đối xử tốt với Đường Bội cô mãi mãi sẽ ghi nhớ. Giống vậy, người khác đối với cô không tốt, cô cũng không thể nào quên được.

Đường Bội vốn mỉm cười nhưng ánh mắt đột nhiên rùng mình, lạnh lùng nhìn về phía Đường Phi Phi đang bước xuống từ chiếc xe cách đó không xa.

Chiếc xe đó, nếu như cô nhớ không lầm, hoàn toàn không phải là xe nhà họ Đường đưa cho Đường Phi Phi. Loáng thoáng, Đường Bội còn nhìn thấy Đường Phi Phi khom người cười nói với người trong xe vài câu.

Hạ Tử Diệu cũng nhìn thấy Đường Phi Phi, anh chưa bao giờ hỏi quan hệ của Đường Bội với Đường gia, cũng không mong muốn không tôn trọng ý nguyện của Đường Bội mà tự mình đi tìm hiểu, nhưng điều này cũng không có nghĩa là anh không biết chuyện gì cả.

Đúng lúc này, Đường Phi Phi cũng đứng thẳng thân thể, xoay người đi về phía bọn người Đường Bội.

Cô ta vốn mang theo nụ cười lấy lòng, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, ánh mắt cực kỳ không có thiện ý nhìn về phía Đường Bội, bộ dạng giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chúng ta đi.” Nơi này là Ảnh Thị Thành, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang ẩn núp trong bóng tối, anh nhẹ nhàng đưa tay ôm eo của Đường Bội, thấp giọng nói: “Sáng nay hình như chỉ có hai ta diễn vai đối thủ thôi.”

Đường Bội gạt đầu, mỉm cười với Đường Phi Phi, tối hôm qua Đường Phi Phi đi làm cái gì, cô cũng đoán được đại khái, không biết vị kim chủ trong xe có thể mạng lại điều gì cho cô ta.

Hay là...

Trong xe chính là thiếu gia nhà họ Sở ngày hôm qua?.

Cô không nhìn Đường Phi Phi mà một bên vừa thảo luận nội dung kịch bản với Hạ Tử Diệu, một bên vừa đi tới studio Chiến Ca.

Thời điểm lướt qua nhau, cô cũng không liếc mắt nhìn Đường Phi Phi một cái.

“Đường Bội!” Bọn họ đã đi được một khoảng, Đường Phi Phi vẫn luôn đứng ở phía sau không nhúc nhích, bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi khẽ kêu tên cô một tiếng.

Thân hình Đường Bội đứng lại, dừng bước, xoay người nhìn Đường Phi Phi.

“Đường Bội...” Thấy Đường Bội nhìn mình, trên mặt Đường Phi Phi nở ra nụ cười hồn nhiên thuần khiết, giống như thanh âm ban nãy gọi tên Đường Bội không phải là của cô ta.

Trong lòng Đường Bội cười lạnh, Đường Phi Phi này, bất cứ lúc nào cũng không quên mang mặt nạ khiến cho người ta ghê tởm!

“Chuyện gì?” Cô không chút kiên nhẫn, hỏi một cách lạnh lùng.

“Bây giờ tôi mới phát hiện, chúng ta thật sự có chút giống nhau đấy.” Đường Phi Phi cười hết sức dịu dàng.

“Sáng nay trên tin tức giải trí, thấy cô với Hạ Tử Diệu đi chung một chỗ, thiếu chút nữa tôi còn cho rằng mình nhìn thấy mặt mình.” Cô ta nói xong, hơi hoạt bát thè lưỡi, lại giống như ngày thơ, hồn nhiên cười nói với Đường Bội.

“May là fan và nhân viên công tác đều không nhầm lẫn chúng ta với nhau, nếu không làm cho người ta tưởng rằng tôi với thiên vương Hạ Tử Diệu có gì đó, thì thật không hay.”

Cô ta vờ nói xong, vừa đi tới trước mặt Đường Bội, cười yếu ớt nhẹ nhàng nói với Hạ Tử Diệu: “Hạ thiên vương, có thể để tôi với Đường Bội nói riêng vài câu được không?”

Hạ Tử Diệu cong môi lên, liếc mắt nhìn Đường Bội một cái.

Người con gái này kiên cường và lợi hại hơn so với anh tưởng tượng, chống lại tiểu bạch thỏ như Đường Phi Phi, chỉ sợ đối phương bị cắn như thế nào, sợ là cũng không biết!

Anh ta cười với Đường Phi Phi, thời điểm đối phương ửng đỏ hai gò má, anh nhìn Đường Bội nói: “Tôi đi vào trước.”

Chờ Hạ Tử Diệu và Ann đều rời khỏi, Đường Phi Phi mới đi đến bên cạnh Đường Bội.

Trên mặt của cô ta vẫn treo nụ cười thuần khiết, vô hại.

Thanh âm của cô ta rất thấp, thấp đến mức chỉ có cô ta với Đường Bội mới có thể nghe thấy.

“Cô thật cho rằng chỉ cần ở bên cạnh thiên vương Hạ Tử Diệu là có thể tiếp tục tồn tại trong vòng giải trí này sao?”

Cô ta cười lạnh một tiếng: “Đường Bội, chuyện tối hôm qua ba đã biết rồi, ông cũng biết cô có ý quyến rũ Sở thiếu, thì hết sức tức giận, lúc này đây, để tôi xem ai còn có thể che chở cho cô.”

Đường Bội thiếu chút nữa cười lên tiếng, từ ngày cô bắt đầu trọng sinh đến nay, cô đã không còn một chút trông đợi và Đường gia có thể che chở cho cô!

“Đường Phi Phi...” Đường Bội khẽ ngẩng đầu nhìn Đường Phi Phi, cũng dùng âm thanh chỉ 2 người có thể nghe thấy, cười khẽ nói:

“Có thể che chở cho tôi, đương nhiên là bản thân tôi!”

Cô công khoe môi, giống như nữ vương nhìn sắc mặt phút chốc lạnh xuống của Đường Phi Phi, lạnh lùng nói: “Hãy chăm sóc tốt cho bản thân cô đi...”

Nói xong, cô có điều ngụ ý nhìn về phương hướng rời khỏi của chiếc xe vừa đưa Đường Phi Phi tới, sau đó khẽ mỉm cười vỗ bả vai Đường Phi Phi, lắc đầu thờ dài nói:

“Thiệt thòi cho cô đã lẫn lộn vòng này lâu như vậy, nhưng vì sao làm việc vẫn lỗ mẫn như thế?”

Đường Phi Phi giận dữ, ngực cô ta phập phồng cao thấp vài cái, mới nghiêng răng, nghiêng lợi nói:

“Cô không cần dọa nạt tôi, cho dù có người biết, cũng không ai dám viết bậy!”

Cô ta nói xong, lộ ra vẻ mặt đắc ý, nhìn Đường Bội từ trên xuống dưới vài lần rồi trào phúng nói:

“Vĩ như cô, chỉ biết ôm đùi Thiên vương, cướp đoạt vai diễn của tôi, thì chỉ có con đường chết nhanh hơn và thảm hại hơn thôi.”

“À, phải không?. Tôi nhớ không lầm là, lúc tôi giành lấy vai diễn mà khó khăn lắm cô mới tranh thủ được, khi đó tôi còn chưa quen biết Tử Diệu.” Đường Bội nhướn mi lên, cố tình gọi tên Hạ Tử Diệu một cách thân thiết, cười nói:

“Chúng tôi vẫn mãi chờ xem ai sẽ chết nhanh hơn và thảm hại hơn”

“Hừ” Đường Phi Phi nhất thời không còn lời nào để nói, chỉ có thể hung tợn lườm cô một cái rồi xoay người rời khỏi.

Đường Bội cười, Đường Phi Phi này thật dễ bị kích động, có lẽ có thể đoán được, ngày mai, hoặc xế chiều hôm nay, những bản tin giải trí sẽ làm thế nào để hắc cô ta rồi.

Như vậy không phải là cơ hội tốt để cô phòng thủ, thuận tiện cho đợt phản kích sắp tới sao?!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tiết Lộ Bí Mật

Thời điểm Đường Bội tiến vào trường quay Chiến Ca, bên trong studio im lặng như tờ. Hầu như động tác của mọi người trở nên nhanh nhẹn và cẩn trọng hơn. Hạ Tử Diệu cũng không ở bên ngoài, anh ta hẳn đang ở trong phòng hóa trang.

Cô có chút nghi hoặc nhìn nhìn chung quanh, liếc mắt nhìn thấy Tần Hạo Diễm đang đen mặt nhìn phó đạo diễn.

Phó đạo diễn Mạnh Gia Dụ còn lớn hơn Tần Hạo Diễm mấy tuổi, nhưng đứng ở trước mặt người cao 1m90, khí thế hết sức bức người như Tần Hạo Diễm, thì không có cách nào ngẩng đầu lên được.

“Đạo diễn Tần...” Khi Đường Bội đến gần bọn họ, thì đúng lúc nghe được phó đạo diễn hơi bất đắc dĩ giải thích: “Lúc ấy có quá nhiều người, tại sao videoclip bị người ta tung ra ngoài, tôi đã cho người đi thăm dò rồi, nhưng mà đã tra được rồi...”

“Tra được rồi thì khiến anh ta khuynh gia bại sản” Không đợi anh ta nói xong, Tần Hạo Diễm đã không chút khách khí ngắt lời nói:

“Cho phép phóng viên phỏng vấn là một chuyện, nhưng để videoclip bị truyền ra ngoài lại là chuyện khác. Người tiết lộ bí mật là Bạch Thiêm à?”

Anh nói xong, lạnh lùng liếc nhìn vài tên phóng viên đứng cách đó không xa.

Tần Hạo Diễm có khuôn mặt con lai, cho nên đường nét ngũ quan của anh rất thâm thúy, càng đẹp trai hơn. Lúc này bị ánh mắt lạnh lùng của anh đảo qua, toàn bộ người trong studio đều run lên một chút, động tác của mọi người càng thêm nhanh nhẹn và im lặng.

Đầu của Mạnh Gia Dụ cơ hồ chon ở trước ngực, hơi giương mắt nhìn thấy Đường Bội yên lặng đứng ở phía sau Tần Hạo Diễm, vội ra nháy mắt với cô, vẻ mặt hết sức khẩn cầu.

“Đạo diễn Tần...” Một người đàn ông cao lớn hơn 30 tuổi, nhưng lại so với Tần Hạo Diễm lớn hơn vài tuổi, lại lộ ra vẻ mặt như vậy, có thể thấy bình thường, Tần Hạo Diễm khó khăn như thế nào:

“Tôi cũng xem qua videoclip đó rồi.”

Tần Hạo Diễm hít sâu một hơi, lúc này mới quay đầu nhìn cô, cau mày nói:

“Còn không mau đi hóa trang”

“Đạo diễn Tần”

Đường Bội suy nghĩ một chút, một ý tưởng lớn mật đã hình thành ở trong đầu, cô cũng không lập tức đi trang điểm và thay đổi trang phục, chỉ bình tĩnh hỏi:

“Đoạn videoclip bị phát tán ra ngoài, có ảnh hưởng lớn đến bộ phim sao?”

Tuy rằng cô đã làm thể thân của Tần Hạo Diễm nhiều năm, thế nhưng tiếp xúc với những người trong vòng giải trí này cũng không nhiều lắm, cho nên về những chi tiết, cách thức cô cũng không rõ lắm.

“Đương nhiên” Tần Hạo Diễm trầm mặc, không có mở miệng, người nói là phó đạo diễn, ông ta cười khổ nói với Đường Bội:

“Cảnh quay này là một trong những tinh hoa của bộ phim, cho nên muốn đặt nó trong trailer. Bây giờ lại bị lộ ra bên ngoài, đến lúc đó hứng thú của khán giả giảm sút, lại còn bị người ta giành bắt chước trước, vậy thì rất mệt”

“Tôi nhớ lúc diễn cảnh này chỉ quay có 1 lần phải không?” Đường Bội lại hỏi.

Tần Hạo Diễm chắc là đang nghĩ đến cảnh quay ngày đó, cho nên sắc mặt cũng dịu đi đôi chút.

“Vậy cảnh đó, đạo diễn Tần vốn chuẩn bị quay bao nhiêu lần?” Đường Bội lại hỏi, phí tổn của cảnh này cũng không lớn, chủ yếu chính là diễn viên quần chúng nhiều, diễn cùng với hai diễn viên, kỳ thật cảnh bố trí cũng không tốn nhiều tiền lắm.

Tần Hạo Diễm nhú mày, lúc ấy Đường Bội hoàn toàn là người mới, anh vốn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, có lẽ phải quay hơn 10 lần cũng không cut được. Nhưng mà anh không biết lúc này Đường Bội hỏi vấn đề này để làm gì, nhưng vẫn nói với cô:

“Tôi nghĩ bởi vì lần đầu tiên cô diễn, cho nên phải quay trên dưới 10 lần mới xong.”

“Nói cách khác, cảnh quay này vì quay có 1 lần nên đã tiết kiệm không ít phim, hoàn toàn đủ để chúng ta diễn lại lần nữa” Trên mặt Đường Bội lộ ra nụ cười tự tin.

“Cô có ý gì?” Tần Hạo Diễm nhú mày chặt hơn.

Đường Bội liếc mắt nhìn Mạnh Gia Dụ một cái, Mạnh Gia Dụ là một người tinh tế, cho nên vừa nghe xong đã hiểu ngay, lấy lòng nói:

“Nếu không chúng ta tìm một căn phòng trước, Đường tiểu thư và đạo diễn Tần ngồi xuống nói chuyện, để xem Đường tiểu thư có phương pháp giải quyết gì tốt?”

Chỉ cần có thể cách ly Tần Hạo Diễm đang giống như địa lôi có thể nổ mạnh bất kì lúc nào ra khỏi chỗ này, phòng chừng mọi người có thể làm việc thoải mái hơn nhiều, Mạnh Gia Dụ nhìn những nhân viên công tác hiện trường như bước trên băng mỏng, hết sức ân cần, đề nghị.

“Được rồi” Tần Hạo Diễm miễn cưỡng nhận lời.

“Không bằng cũng gọi Hạ thiên vương theo?” Đường Bội lại nói: “Chuyện này còn cần anh ấy đồng ý.”

Rất nhanh, ba người Đường Bội, Tần Hạo Diễm và Hạ Tử Diệu đã cùng tụ tập trong một gian phòng khác trong studio.

“Videoclip đã bị phát tán ra ngoài, cho dù có thể tìm về được, hiện tại chúng ta tận dụng nhân lực vật lực để xóa những videoclip được phát tán trên mạng cũng không còn tác dụng nữa”

Đường Bội giải thích nguyên nhân với Hạ Tử Diệu: “Nói như vậy, không bằng chúng ta quay lại một cảnh quay ngắn khác.”

“Quay lại?” Tần Hạo Diễm nhìn không được cay mày nói:

“Đoạn phim này ban đầu là linh hồn của cả bộ phim, bây giờ nói muốn quay lại?. Đường Bội, khẩu khí của cô thật lớn.”

“Hạo Diễm” Hạ Tử Diệu trấn an anh ta nói: “Anh nghe Đường Bội nói xong đã.”

“Bất kể là chúng ta định quay lại như thế nào, nhưng lần thứ hai không thể xảy ra chuyện như lần trước đó.” Đường Bội mỉm cười nói.

“Cô yên tâm!” Ánh mắt của Tần Hạo Diễm híp lại, sắc bén như dao: “Chuyện như vậy tôi đảm bảo sẽ không xảy ra lần thứ hai.”

“Được” Đường Bội gật đầu nói:

“Trước tiên tôi nói về suy nghĩ của tôi, cảnh quay mà đạo diễn Tần muốn thực ra là Tiêu công chúa hát còn Lạc Tu Vân múa kiếm, dùng để biểu đạt tâm linh tương thông, khi đó hai người sẽ cùng nhau nhớ lại hồi ức, phải vậy không?”

“Không sai” Nói đến cảnh quay, về mặt của Tần Hạo Diễm cũng giãn ra một chút, gật đầu nói:

“Đại khái chính là như vậy, cảnh quay này cũng là nơi linh hồn của Lạc Tu Vân tìm về, bởi vì sau khi anh đánh thắng trận cuối cùng, cảm giác mệt

môi, hoang vắng ấy, khiến cho anh ta dứt khoát quyết định mai danh ẩn tích”

Đường Bội hơi ngẩn ngơ, cô không nghĩ tới chiến thần Lạc Tu Vân sang ngồi sử sách, vậy mà lại có một kết cục như thế.

Cô nhìn không được liếc mắt nhìn Hạ Tử Diệu một cái, đối phương vừa vịn nhìn về phía cô, mỉm cười với cô nói:

“Chiến tích của Lạc Tu Vân là bất diệt, vì Sở quốc đánh hạ vạn lý Hà Sơn, nhưng trước sau lại không tìm được nơi khiến cho tâm hồn của anh ta yên bình, không tìm được người con gái vừa đàn vừa hát khiến cho lòng anh ta vui sướng và ấm áp, cho nên vứt bỏ tất cả, phiêu bạt giang hồ, soạn ra lời ca về nữ tử duy nhất mà anh ta yêu, trừ gian diệt ác, ngao du khắp thiên hạ.”

Đường Bội nhẹ nhàng gật đầu, câu chuyện xưa như vậy không được xem là bi kịch, nhưng khiến cho người ta cảm thấy có chút tiếc nuối, thậm chí... có chút xót xa.

“Vậy cảnh đó, có thể sửa lại một chút hay không. Lạc Tu Vân đánh đàn, tiếng đàn tràn đầy khí thế hào hùng, người con trai hăng hái giàu lòng hy sinh” Đường Bội nói:

“Mà Tiêu công chúa dùng giọng hát của mình làm cho tiếng đàn của Lạc Tu Vân thêm phần nhu tình.”

Cô lại dựa vào những lời này, miêu tả chi tiết suy nghĩ của mình, còn chưa nói xong, Tần Hạo Diễm đã đứng lên, dứt khoát nói:

“Cứ quyết định như vậy đi.”

Anh nói xong, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Đường Bội: “Đường Bội, cô rốt cuộc còn tính cho tôi bao nhiêu kinh ngạc?”

Đường Bội mỉm cười, hiếm khi nói lời vui đùa: “Đạo diễn Tần, tôi chỉ suy nghĩ cho bản thân mình mà thôi, nếu cái biên như vậy, phần diễn của tôi cũng được tăng lên, với lại có phần cướp đất diễn của nữ chính nha”

Cô nói xong, cười mỉm với Tần Hạo Diễm rồi đứng lên: “Tôi đi trang điểm trước, cụ thể như thế nào vẫn còn chờ anh quyết định.”

Tần Hạo Diễm nhìn bóng lưng cô rồi đi một cách sâu xa, không biết đang thì thầm hay là đang nói cho Hạ Tử Diệu nghe:

“Cái cô gái này, sẽ làm cho mọi người điên cuồng!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bạt Tai

Kế hoạch quay phim buổi sáng bị hủy bỏ, lúc Đường Bội từ phòng hóa trang đi ra, toàn thân mặc chiến bào, tóc búi đơn giản dùng mũ ngọc buộc ở trên đầu, mặt mày như vẽ, tư thế oai hùng bùng bùng.

Cô ngưng mắt nhìn xung quanh phát hiện không khí bên trong studio còn nghiêm túc hơn hồi nãy, Tần Hạo Diễm trầm mặt ngồi ở trên vị trí của anh ta, Hạ Tử Diệu thì đã vào chỗ, một cây đàn cổ được đặt trước mặt anh.

Ảnh đế quả nhiên là ảnh đế.

Ở trong phim Chiến Ca, phần lớn cảnh quay của Hạ Tử Diệu đều trong tư thế Chiến Thần oai phong凛冽, nhưng lúc này anh yên tĩnh ngồi trước cầm, chân mày khóe mắt đều mang theo ý cười nhìn Đường Bội, lại có vài phần phong thái nho nhã.

Đường Bội lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với anh, cười xinh đẹp.

Hạ Tử Diệu cười đáp lại, sau đó cúi đầu khảy dây đàn.

“Tranh”

Một thanh âm vang lên, thổi lên tư thế oai hùng của khúc quân hành thời buổi loạn lạc.

Giống như khúc nhạc cổ mà Đường Bội từng khảy, giữa khí khái anh hùng mang theo ba phần dịu dàng, quyến rũ. Tuy Hạ Tử Diệu khảy đàn, nhưng sát phạt chinh chiến, nhưng tràn ngập hào khí thiết huyết.

Bởi vì còn chưa có chính thức quay phim, Tần Hạo Diễm chỉ liếc mắt nhìn Hạ Tử Diệu một cái, rồi tiếp tục cùng Mạnh Gia Dụ và nhân viên quay phim thảo luận công tác quay phim tiếp theo.

Đường Bội lại biết Hạ Tử Diệu đang mời mình diễn cùng anh ta.

Cô đi về phía trước vài bước, im lặng đứng ở trước mặt Hạ Tử Diệu cách đó không xa, nhìn về phía ánh mắt anh tràn đầy thương thức và dịu dàng khó thể nhìn thấy.

Tiếng đàn vang “leng keng” càng ngày càng cao. Không chỉ có Đường Bội mà càng có nhiều người trong studio bị tiếng đàn hấp dẫn, nhìn về phía phương hướng của bọn họ.

Hạ Tử Diệu hoặc có thể nói là Lạc Tu Vân đang dùng hai tay của anh, mở ra cho mọi người thấy một quyền sử thi tư thế hào hùng, như thầy ngang khắp đồng. Bọn họ dường như bị tiếng đàn dẫn dắt, về với năm tháng chinh chiến và gian khổ, ngửi được mùi máu tanh nồng nặc trong không khí.

Đứng ở tại chỗ nhìn Lạc Tu Vân, Tiêu công chúa nhũ mào, một người đàn ông quá mức kiên cường như thế, đời người quá mức lạnh lùng khiến cho cõi lòng cô cũng bị nhu tình này làm cho dao động.

“Tranh”

Tiếng đàn như rên rĩ, mùi máu tươi trong không khí càng thêm dày đặc khiến cho những người vây xem không tự giác nhũ mào lại.

“Ai nói rằng không có quần áo?!. Vương khởi binh sửa lại giáo mâu, cùng sinh cùng tử...”

Tiếng hát trong trẻo và dịu dàng lại đột nhiên vang lên một cách hồn nhiên thiên thành bên trong studio.

Tiếng đàn hơi ngừng lại, lần thứ hai vang lên, ý sát phạt dần dần thu liễm theo tiếng hát. Theo tiếng hát cuối cùng chấm dứt, tiếng đàn lại vang lên, nhưng lúc này lộ ra vài phần nhu tình của người nam nhi thiết huyết.

Một khúc kết thúc, bọn họ vẫn duy trì tư thế ban nãy, tư thế không đối lập nhau ,tựa hồ không vì khúc nhạc này mà thay đổi gì cả.

Lạc Tu Vân rút cuộc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tiêu công chúa, người con gái mang theo giáp trụ, đang dùng hai con mắt sáng ngời, lộng lẫy giống như ánh mặt trời sáng sớm, lại dịu dàng và mát rượi như suối ngọt để nhìn mình.

Chống lại ánh mắt của Lạc Tu Vân, Tiêu công chúa bỗng nhiên cười xinh đẹp với anh, lần đầu gặp gỡ trên chiến trường, người con gái nâng chén rượu uống một cách thoải mái, không thua kém nam nhi, dũng cảm, nhiệt tình lại thẳng thắn đối với người đàn ông mà cô thương thức, lộ ra một mặt ôn nhu nhất, quyến rũ nhất của cô.

Dung nhan khuynh quốc khuynh thành như thế !.

Không chỉ Hạ Tử Diệu nhìn thấy có chút ngẩn người, ngay cả bọn người Mạnh Gia Dụ và Tần Hạo Diễm vẫn luôn bận thảo luận cũng nhìn đến ngây người.

Bọn họ đã gặp không ít phụ nữ trong làng giải trí, nhưng mà một cái nhìn mặt nhũ mào cũng có thể tác động đến lòng người thật sự quá ít .

Tần Hạo Diễm tự nhiên hối hận không thể quay lại cảnh ban nãy.

Anh vội vã chỉ huy nhân viên công tác, mỗi người vào vị trí của mình, sửa chữa một chút, chuẩn bị quay phim !

Sau khi thay đổi tình tiết trong tác phẩm, không chỉ phù hợp với sự tinh túy trong phim, hơn nữa ảnh hưởng của Đường Bội trong vai Tiêu công chúa càng thêm tăng lên, hình tượng nhân vật càng thêm nổi bật.

Cảnh này được nhanh chóng quay xong, tuy rằng bây giờ Tần Hạo Diễm đang giận dữ, nhân viên công tác không ai dám chụp hình chứ đừng nói chỉ là quay phim, nhưng mà sau khi kết thúc quay phim, toàn bộ studio đều thảo luận về Đường Bội.

Thời điểm nghỉ ngơi giữa trưa Ann giúp Đường Bội tháo bỏ trang sức trên đầu xuống, rồi ngồi vào bên cạnh cô.

Đường Bội nhìn thấy nụ cười của cô ấy hơi kì lạ, cũng không nhận được cảm thấy tò mò.

Dựa theo hiểu biết của cô về Đường Phi Phi, sáng nay cô ta dám nói những lời ngoan độc như thế với cô, chậm nhất là sáng ngày mai, hoặc chiều hôm nay sẽ có hành động, nhưng mà nhìn thần sắc của Ann ,hình như không giống a.

Ann mở trang web ra, vẫn là videoclip bị phát tán mới xem sáng nay, nhưng mà bình luận phía dưới đã thay đổi rất nhiều.

"Nhìn bình luận xem", Ann cố ý nhắc nhở.

Đường Bội mở bình luận cao nhất, có thể là reply khoảng một giờ trước, nhưng đã được mấy ngàn lượt hồi âm.

"Nữ thần trong videoclip hôm nay quay cảnh mới, nụ cười đó, ánh mắt đó. Nếu như cô ấy nhìn tôi cười một cái, tôi có chết vì cô ấy cũng đáng giá".

Những bình luận đó dĩ nhiên có phần hơi khoa trương, những bình luận dưới đều như nước chảy, hơi linh tinh một chút.

Nhưng mà dưới chính sách cao áp của Tần Hạo Diễm, những bình luận như thế cũng sớm chùn mắt.

Đường Bội cười cười, đem máy tính trả lại cho Ann nói, "Đây là tuyên truyền sao?"

"Đạo diễn Tần cũng không cần cố ý tuyên truyền như vậy a", Ann có chút trêu ghẹo cô cười cười nói:

"Cô thương hại lòng của thiếu nam một chút đi, người đẹp"

Cô còn muốn nói gì đó nhưng cánh cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ, có người ở bên ngoài nói:

"Chị Đường Bội, bên ngoài có người tìm chị, đạo diễn Tần bảo chị ra ngoài".

"Tìm tôi?"

Đường Bội hơi bất ngờ, trong đầu cô nhanh chóng hiện lên vài khuôn mặt, Đường Phong Ngôn, Minh Hiên, khuôn mặt của từng người một dần dần hiện lên, thế cho nên đợi đến khi tới cửa của studio, nhìn thấy chiếc xe khiến cô cảm thấy hơi quen mắt, lại vừa cảm thấy buồn cười.

Chiếc S500 màu xám bạc này không phải là chiếc xe sáng nay đã đưa Đường Phi Phi tới đây sao?

Trong mắt cô hiện lên một tia rõ ràng, thời điểm cách xe một khoảng cách, cô dừng bước, giọng lạnh lẽo hỏi: "Xin hỏi là vị nào tìm tôi?"

Cửa xe mở ra, một người đàn ông hơn 40 tuổi đi xuống, tướng mạo bình thường, thân cao khoảng 1m70, tên là Sừ Hồng Đạt. Cho dù đứng thẳng người, cũng không thể che giấu bụng hơi nhô ra của ông ta.

Đường Bội hơi hí hửng, cô không nhận làm người, người này hẳn là một trong những khách hàng lớn của Đường gia, chuyên kinh doanh về bất động sản và quảng cáo, nghe nói cũng có sản nghiệp giải trí làm ăn với Kỳ Hạ.

Thảo nào sáng nay, Đường Phi Phi lại bước xuống từ trên xe của ông ta.

Sừ Hồng Đạt không có ý tốt liếc nhìn Đường Bội từ trên xuống dưới, cười đến mức có phần ngả ngón: "Đường tiểu thư, chuyện tôi đáp ứng với cô, cần làm cũng đã làm xong rồi, có phải cô cũng nên thực hiện lời hứa của mình hay không?"

"Tôi không biết tiền sinh ngài có ý gì?" Đường Bội thản nhiên nói.

Thời điểm Sừ Hồng Đạt nói chuyện, phía sau ông ta rõ ràng có ánh đèn flash, không biết đã mang theo bao nhiêu phóng viên tới, hòng bắt nhộ bản thân cô.

Đường Phi Phi thật đúng là vừa ngu xuẩn, vừa bi ối, lại dùng một chiêu ngu ngốc như thế.

"Đường Bội." Sừ Hồng Đạt trầm mặt xuống, lạnh giọng nói: "Cô đừng được nể mặt mà không muốn! Tôi đối với cô khách khí, hạng như cô không phải cũng nằm xuống bị người..."

"Bốp..." Một tiếng giòn vang.

Sừ Hồng Đạt còn chưa nói xong, thì lò mìn đã chét trôn tại chỗ. Ông không dám tin nhìn Đường Bội. Sau một lúc sững sờ, một tay ôm lấy má phải bị tát đến đầu rớt, vừa run run chỉ vào Đường Bội, gượng dừ nói.

"Tiện nhân, mày dám đánh tao ?!"

47

Cảnh tượng ban nãy diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi ông chưa kịp nhìn thấy gì cả, chỉ cảm thấy trên mặt nóng bừng, nhất định là bị người khác đánh một bạt tai.

Đường Bội nhẹ nhàng thổi thổi ngón tay, hơi chán ghét nhíu mày nói:

"Đánh ông, tôi còn ngại bẩn tay".

"Đánh ngài không phải là cô ấy ". Một người đàn ông mặt lạnh ,dáng người cao lớn đi ra bên cạnh Đường Bội.

Trên người anh ta mặc âu phục màu đen, đeo kính gọng vàng,tóc chải chuốt cẩn thận, tỉ mỉ,hoàn toàn đầy đủ khuôn cách tinh anh.

" Tôi là Lục Tử Mặc,từ hôm nay trở đi tôi là người đại diện của Đường tiểu thư,xét thấy Sử tiên sinh anh muốn đặt điều bôi nhọ thanh danh của Đường tiểu thư và có ý đồ lợi dụng phóng viên giải trí để gây ra scandal hãm hại cô ấy ngày mai luật sư của chúng tôi sẽ gửi lệnh triệu tập của tòa án đến quý công ty " Lục Tử Mặc lạnh lùng nói với Sử Hồng Đạt.

" Anh,anh,anh...." Ngón tay Sử Hồng Đạt run rẩy đến co giật. "Anh có biết tôi là ai không ?! Cũng dám đối tôi như vậy ? Anh có tin...?".

" Đường tiểu thư hiện tại là người phát ngôn cao cấp cho toàn bộ sản phẩm CPD của tập đoàn Sở thị chúng tôi,nếu ngài có dụng ý xấu hãm hại đến danh dự của người phát ngôn Sở thị chúng tôi,thì Sở thị sẽ chính thức tố cáo ông" Lục Tử Mặc lại nói.

" Anh đừng hù dọa người khác !" Sở Hồng Đạt lạnh lùng nói ," Một ngày Sở thiếu kiểm tỹ bạc,làm sao chú ý đến tiện nhân.....".

Lời của ông ta còn chưa dứt đột nhiên mở to mắt hoảng sợ nhìn về phía người phía sau lưng Đường Bội.

" Miệng của ông nên súc cho sạch rồi." Thanh âm nam tính trầm thấp và mê người vang lên ở phía sau Đường Bội và Lục Tử Mặc, Đường Bội quay đầu thì nhìn thấy Sở Quân Hàn bỏ hai tay vào trong túi áo,chậm rãi đi đến trước mặt Sở Hồng Đạt,thần nhiên nói:

" Dẫn ông ta xuống giúp ông ta súc miệng cho thật sạch."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nghịch Lân

Thân thể mập mạp của Sử Hồng Đạt, bỗng trở nên run rẩy, trước ánh mắt lạnh lùng của Sở Quân Hàn, cả người đột nhiên tê liệt, ngã xuống mặt đất.

Rất nhanh, có hai người đàn ông cao lớn mặc âu phục màu đen đi tới, kéo Sử Hồng Đạt đi xuống, sau đó có vài người núp trong bóng tối, tìm kiếm phóng viên mà Sử Hồng Đạt gọi tới, tuy rằng bọn họ không sử dụng thủ đoạn bạo lực, nhưng tất cả ảnh chụp trong tay phóng viên nhanh chóng đổi chủ.

Sở Quân Hàn mặt không biểu cảm nhìn tất cả cảnh tượng phát sinh, cuối cùng liếc mắt nhìn Lục Tử Mặc một cái.

Lục Tử Mặc gật đầu với anh, sau đó tự giới thiệu với Đường Bội:

“Đường tiểu thư, chào cô, tôi tên là Lục Tử Mặc, từ hôm nay trở đi chính là người đại diện mới của cô, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Anh vừa nói xong, vừa đưa tay ra với Đường Bội.

Đường Bội không có nắm lấy tay anh ta, ngược lại, cô lùi về sau một bước, nụ cười trên mặt ảm áp nhưng lời nói lại hết sức sắc bén: “Tôi không nhớ khi nào mình lại mời...”

Cô nói xong, đánh giá Lục Tử Mặc từ trên xuống dưới, nửa là chế nhạo, nửa là trêu ghẹo, bổ sung thêm:

“Người đại diện có khả năng cường thế như vậy.”

“Đường tiểu thư.” Lục Tử Mặc đưa tay nâng mắt kính, bình tĩnh nói:

“Tôi nhớ cô hiểu lầm, ngày đó cô mua khẩu súng lục đó, tôi đã hứa cả đời sẽ phụng sự cho chủ nhân của nó. Cho nên thời điểm cô mua khẩu súng lục đó, thì chúng ta đã ký hợp đồng rồi.”

“Ồ?” Đường Bội nhú mày, lấy cớ này, thật sự là biến riêng một ngọn cỏ, khiến cho cô có chút thương thức.

“Đây là lời hứa năm đó của tôi, cùng với hợp đồng kèm theo trong cuộc bán đấu giá súng lục.”

Lục Tử Mặc quả thật có chuẩn bị mà đến, rất nhanh đưa cho Đường Bội một cặp hồ sơ, bên trong quả thật đúng như lời anh ta nói, có 2 phần văn kiện.

Đường Bội khép cặp hồ sơ lại, trả cho

Lục Tử Mặc.

"Nếu như Đường tiểu thư không có vấn đề gì khác, tôi nghĩ chúng ta có thể thảo luận lịch trình kế tiếp của cô." Anh vừa nói vừa lấy ra một tập hồ sơ khác.

"Phim của đạo diễn Tần đương nhiên sẽ tiếp tục quay, nhưng Đường tiểu thư còn có ba công việc khác. Kế tiếp là tiết mục của Minh thiếu, lúc này tôi có bản bạc qua với đạo diễn Tần, trước khi Đường tiểu thư quay xong đoạn videoclip bỏ dở, thì Minh thiếu rất vui lòng làm nhà tuyên truyền, toàn bộ sản phẩm cao cấp của CPD..."

Lục Tử Mặc nói đến đây, đột nhiên nhìn về phía Đường Bội, lại nâng mắt kính, trầm giọng nói:

"Đường tiểu thư có vấn đề gì sao?"

"Anh có thể tiếp tục nói hết..."

Ban nãy, Đường Bội cũng không cắt ngang lời nói của anh ta, chỉ là nụ cười có phần lạnh lùng. "Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ tiếp nhận sự sắp xếp của anh".

Cô nói câu cuối cùng là nhìn về phía Sở Quân Hàn.

Bộ dạng của Sở Quân Hàn hết sức hoàn mỹ, thân hình cao lớn, cho dù chỉ đứng bất động ở đó, cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của trai lẫn gái đi ngang qua. Anh hình như vẫn chưa tỉnh, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh nghe Lục Tử Mặc và Đường Bội bàn chuyện công việc, mãi đến khi Đường Bội rút cuộc nhìn về phía anh, mới nhàn nhạt nói:

"Cô cần một người đại diện. Lục Tử Mặc chính là một người đại diện hoàn hảo".

Đường Bội cười xinh đẹp. "Như vậy tôi nên dùng cái gì để đổi những thứ này đây?"

Cô nói xong, hơi dựa sát vào Sở Quân Hàn, giống như đêm đó ở trong căn biệt thự kia, hơi như lan, làm đỏ vành tai của Sở Quân Hàn, "Cùng anh một đêm sao?"

Lời trêu chọc vừa nói ra khỏi miệng, ngay cả sắc mặt của Lục Tử Mặc cũng thay đổi.

Anh đã gặp qua người phụ nữ xinh đẹp không sợ trời không sợ đất này, dáng vẻ vững vàng dùng súng lục chĩa vào boss nhà anh, nhưng thật không ngờ cô ta lại lớn gan như thế, cũng dám ban ngày ban mặt đùa giỡn người không bao giờ hiện ra vui buồn, nhưng lại khiến cho người ta kinh sợ như ông chủ của anh.

Đường Bội không sợ chết, nhẹ nhàng thổi hơi vào tai của Sở Quân Hàn, sau đó mới tươi cười lui ra.

Ai ngờ thân thể của cô vừa mới di chuyển, thì người bị cô trêu chọc đến cứng đờ cả người đột nhiên động đậy.

Giống như tối hôm đó, một khi anh đã ra tay, tuyệt đối sẽ không để cho con mồi của anh trốn thoát.

Đường Bội chỉ mới lùi một bước, đã thấy trên lưng căng thẳng, một cánh tay ôm ngang hông cô, lúc cô về phía ngực của đối phương.

Thân thể nhìn như hơi gầy yếu, trên thực tế lại rất kiện mỹ, bộ ngực tràn đầy lực lưỡng gắt gao đè lên người Đường Bội, khiến cho hô hấp của cô trong nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Ánh mắt của Sở Quân Hàn nhìn ánh mắt của Đường Bội, hơi cong môi lên nói:

"Thật tốt..."

"Sờ thiếu..."

Đường Bội giơ tay lên, muốn cách xa anh một chút, tách rời khỏi vòm ngực nóng rực cơ hồ muốn phồng chết người ấy ra, nhưng tay ôm eo cô càng thêm chặt chẽ, ngược lại càng khiến cô lại gần anh hơn.

Trong mắt Đường Bội hiện lên một tia hờn giận, tay trái vốn buông thõng xuống, đột nhiên nâng lên, đánh về phía bả vai của Sở Quân Hàn.

Cô đã từng được thầy giỏi chỉ về chiến thuật vật lộn với người khác ở cự ly gần, còn từng khổ công luyện tập rất nhiều lần, hơn nữa còn cùng người đó...

Trong mắt Đường Bội hiện lên tia hoài niệm dịu dàng, động tác trên tay cũng không nhẹ, nắm lấy bả vai của Sở Quân Hàn, chuẩn bị ném anh ta sang bên cạnh.

Ai ngờ, cô nhanh nhưng động tác của Sở Quân Hàn còn nhanh hơn. Anh khẽ vươn tay, đã nắm lấy cổ của Đường Bội, bắt buộc ánh mắt sáng ngời của cô phải nhìn thẳng vào mình, lạnh giọng hỏi:

"Vừa rồi cô nhớ tới ai?"

"Sở thiếu..." Đường Bội hơi nheo mắt lại, "Chúng ta đang ở bên ngoài, trước ánh mắt của công chúng..."

Nói xong, hầu như cô cắn răng gằn từng mấy chữ "trước công chúng".

"Đường Bội", Sở Quân Hàn vẫn không buông cô ra, anh chỉ nhìn nét mặt quật cường của cô, im lặng một lát mới chậm rãi nói:

"Cho dù là cự long ngủ say cũng không thể để mặc cô trêu chọc hết lần này đến lần khác, rồi an toàn rút lui".

Anh buông cổ của Đường Bội ra, đưa tay, cơ hồ rất dịu dàng vén một lọn tóc ra sau vai cô, học dáng vẻ của cô, cúi đầu nói:

"Cho dù là dũng sĩ giết rồng, nhưng cũng có thời điểm bị trúng một nhát, cô có biết kết cục của vị dũng sĩ đó ra sao không?"

Môi của anh dịu dàng dừng ở một bên sườn mặt của Đường Bội, cách đó không xa có đèn flash sáng lên.

"Đường Bội..." Môi của anh mấp mí sát lên má của cô, cúi đầu lại nói:

"Em chọc tôi thì phải gánh lấy trách nhiệm".

Anh nói xong, cuối cùng cũng buông Đường Bội ra.

Đường Bội dường như không theo được tốc độ ngôn ngữ của anh, nhưng cô rõ ràng nhìn thấy Lục Tử Mặc đang đứng đối diện với vị phóng viên đó, thấp giọng dặn dò điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chịu Trách Nhiệm

Ảnh Thị Thành vốn là nơi người đến người đi, hết sức náo nhiệt. Nhưng từ khi Sở Quân Hàn bắt đầu xuất hiện, hình như bên cạnh bọn họ đã bị thanh lọc, cả nửa ngày trời cũng không thấy người nào đi vào trong.

Hai tay Đường Bội ôm ở trước ngực, híp mắt nhìn Lục Tử Mặc rồi nhìn Sở Quân Hàn, đột nhiên mỉm cười

"Ý của Sở thiếu là muốn tôi chịu trách nhiệm?"

Sở Quân Hàn lẳng lặng nhìn cô, không trả lời cũng không phủ nhận.

Đường Bội cười càng thêm quyến rũ, diện mạo của cô vốn phi thường xinh đẹp, chỉ là làm thế thân của Đường Phi Phi trong thời gian dài, hơn nữa Đường gia lại muốn giấu tung tích của đứa con gái này, cho nên ăn mặc cũng hết sức khiêm tốn.

Hiện tại không bị Đường gia trói buộc, Ann giúp cô trang điểm, thoa lên một chút son phấn, ăn mặc đơn giản bình thường, nhưng khiến cô bớt đi phần lạnh lùng của Tiêu công chúa nhưng lại tăng thêm một phần mỉa mai.

Cô nhẹ nhàng cắn môi dưới nhìn Sở Quân Hàn, đôi mắt xoay xoay, dáng vẻ láu lỉnh, cười giống như hồ ly nhỏ nói: "Chịu trách nhiệm cũng không phải không được."

Vừa nói, Đường Bội vừa đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, mũi chân nhẹ điểm vài cái trên mặt đất, cười nói:

"Đi thôi, tôi dẫn anh đi ăn cơm."

Có vài chiếc xe màu đen xa hoa đang đậu trước cửa studio, Đường Bội cũng không nhìn, liền kéo anh đến một chiếc xe ở giữa, kéo cửa xe sau ra, khom nửa người vung tay với Sở Quân Hàn giống như thân sĩ: "Sở thiếu, mời."

Lục Tử Mặc thật sự bị dọa đến choáng váng, anh vừa dấn dò phóng viên những chuyện cần chú ý xong, quay đầu thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Sau đó, càng khiến anh cơ hồ muốn rút mắt kính là boss nhà bọn họ, thế mà thật sự bước từng bước xuống bậc thang, rồi khom người ngồi vào trong xe.

Đường Bội khẽ cười một tiếng, không chút khách khí ngồi sát bên, sau đó vươn tay ngăn cản bả vai của Sở Quân Hàn.

Dáng người của cô vốn cao hơn những cô gái bình thường, hằng năm tập võ cho nên thân thủ rất tuyệt vời. Tuy rằng trên người không nhìn ra cơ bắp vạm vỡ, nhưng cũng không phải những cô gái nhỏ vừa đứng trong gió đã run lẩy bẩy.

Lúc này cô ôm lấy bả vai của Sở Quân Hàn tuy rằng không có biện pháp ôm lấy anh như chim nhỏ nép vào lòng người, nhưng tư thế cũng giống đến 10 phần.

“Đi Thanh Hòa Trai” Đường Bội không đợi Sở Quân Hàn mở miệng, đã cười nói với tài xế.

Tài xế cũng giống như Lục Tử Mặc, đã sớm bị cảnh này dọa sợ. Mặc dù đã chịu qua huấn

luyện nghiêm khắc, những cảnh không nên nhìn thì tuyệt đối không được nhìn quá nhiều, nhưng mà chỉ cần liếc mắt một cái, cho dù anh ngồi ở sau tay lái, thế mà khi nghe Đường Bội nói như thế hồi lâu sau anh vẫn không phản ứng kịp.

Mãi đến khi Đường Bội cười tít mắt lặp lại lần thứ hai: "Đi Thanh Hòa Trai".

Lái xe nhìn kính chiếu hậu, có chút khản trương nhìn Sở Quân Hàn, nhưng đối phương không nói gì, chỉ khẽ gật đầu của anh.

Tuy rằng anh không dám nhìn biểu cảm trên mặt của Sở thiếu, nhưng kinh nghiệm nhiều năm nói cho anh biết, thiếu gia nhà anh không tức giận chút nào với thái độ kiêu ngạo của cô gái này.

Thanh Hòa Trai là một quán ăn được thiện lớn nhất thành phố S.

Nơi này là quán được thiện*, nhưng trong thức ăn hoàn toàn không có vị thuốc, hết sức ngon miệng, công dụng của thức ăn cũng không hề giảm, là một trong những chỗ mà nhóm quan lại quyền quý ở thành phố S rất thích.

Trước đây, Đường Bội cũng vô cùng thích đến nơi này, cô phải học rất nhiều thứ, cũng phải làm rất nhiều chuyện vì Đường Phi Phi và nhà họ Đường, thời gian của cô cũng không nhiều lắm, một trong những sở thích của cô đó là không để ủy khuất ham muốn ăn uống của mình.

Thanh Hòa Trai được trang hoàng hết sức cổ điển, nằm ở Nam giao thành phố S, diện tích cực kì rộng lớn. Trong cửa hàng thậm chí còn có một viện nhỏ lưu trữ tranh thủy, rừng trúc xanh biếc và các phòng đủ màu sắc phong tình vạn chủng.

Đường Bội và Sở Quân Hàn mặt đối mặt ngồi xuống, cô nhận lấy thực đơn từ phục vụ mặc Hán phục, chưa liếc nhìn một cái, đã ân cần hỏi Sở Quân Hàn "Muốn ăn cái gì? Không cần khách khí với tôi".

Cô dừng lại một chút rồi nhiệt tình giới thiệu: "Món ăn của nhà hàng này cũng không tồi, Phật vượt tường chung cách thủy thì càng ngon tuyệt, còn có Thanh long ngâm tuyết, Tuế hàn tam hũ... Tên đồ ăn dễ nghe, hương vị cũng không tệ, có muốn thử một chút không?".

Sở Quân Hàn đưa thực đơn cho người phục vụ, thân nhiên nói: "Vậy thử những món ăn mà cô ấy giới thiệu đi".

"Thật tốt" Đường Bội cười đến mặt mày cong cong, vài trừ món ăn vừa nói còn gọi thêm vài món khác, lúc này mới nói với người phục vụ:

"Trà dùng Tiên chi tuyết mầm nhé".

"Vâng". Người phục vụ được huấn luyện nghiêm chỉnh, trước khi rời đi còn giúp bọn họ đóng cửa lại.

Trên cửa sổ khắc hoa, ánh mặt trời loan lổ nhiều màu theo kẻ hở chiếu vào, chiếu vào phía trên bình phong theo phong cách cổ xưa, kèm với hương long tiền hương thoang thoảng, thanh âm đàn cổ như có như không, tiếng nước róc rách... Khiến cho người ta không thể không khen ngợi, chủ nhân của nơi này, là người suy nghĩ độc đáo và có gu thưởng thức.

"Đã tới nơi này chưa?" Đường Bội cười hỏi.

Sở Quân Hàn lắc đầu.

Phần lớn thời gian anh đều ở nước ngoài, cho dù ở trong nước, thì Sở gia cũng mời rất nhiều đầu bếp chuyên nghiệp và chuyên gia dưỡng sinh đến từ các nơi trên thế giới, có thể thỏa mãn nhu cầu khẩu vị và sức khỏe của anh, không cần thiết phải ăn ở ngoài.

"Vậy hôm nay ăn nhiều một chút ". Đường Bội vẫn cười, cười đến mức Sở Quân Hàn không nắm bắt được suy nghĩ của cô.

Đợi khoảng một giờ đồng hồ, món ăn chế biến xong được bày trên những đĩa sứ vẽ hoa văn thanh nhã, từ từ được bưng lên.

Sau khi phục vụ hỏi và biết không cần anh ta phục vụ, thì khách sáo thay bọn họ đóng cửa lại và đi ra ngoài.

Nước canh trắng như tuyết hơi nóng lượn lờ phù hợp với những món ăn được trưng bày tinh xảo, quả thật khiến cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

"Nào, nếm thử món này đi". Đường Bội ân cần đứng lên, thay việc của người phục vụ, múc cho Sở Quân Hàn một chén canh Phật vượt tường.

Không đợi anh bắt đầu uống, cô đã gấp thêm cho anh vài món mà người ta nhìn thấy đã vô cùng thèm ăn, bỏ vào trong khay nhỏ trước mặt Sở Quân Hàn.

"Ăn nhiều một chút", Đường Bội cười tí mắt nhìn anh.

Tay nắm thìa của anh hơi ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Đường Bội.

"Làm sao vậy ?" Đường Bội hỏi, "Không thích vị thuốc sao ? Thức ăn nơi này được xử lý không tồi, không thể nếm ra được vị thuốc đâu".

Cô vừa nói vừa thay Sở Quân Hàn gấp vài món ăn, cười xin đẹp: "Không muốn ăn canh thì ăn đồ ăn đi, đồ ăn nơi này đúng là....".

Lời của cô còn chưa nói xong, tay gấp đồ ăn không thể thu hồi, Sở Quân Hàn duỗi tay trái ranh hề nhàng nắm lấy cổ tay của Đường Bội.

"Cô rốt cuộc muốn làm gì ?" Sở Quân Hàn hỏi.

Đường Bội không lập tức trả lời anh, chỉ nói nốt lời còn đang dang dở ban nãy: "Rất bỏ người".

Cô nói xong ngẩng đầu nhìn về phía Sở Quân Hàn, quan sát anh ra từ trên xuống dưới, lại cười gian xảo.

"Không phải anh muốn tôi chịu trách nhiệm sao ? Thủ đoạn của Sở thiếu thông thiên, tiểu nữ tử không dám không chịu trách nhiệm. Huống chi, tôi không phải là người không biết thức thời".

Cô cười càng thêm vui sướng, hơi dựa sát vào Sở Quân Hàn, "Chỉ có điều thích người đàn ông manly một chút".

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Scandal

Lời của cô không thể nói xong, Sở Quân Hàn đã buông tay của cô ra, đứng lên vòng qua cái bàn, hướng về phía cô, một tay kéo cô lên.

Lúc này hai người đứng thẳng, mặt đối mặt, gần như có thể nhìn thấy dáng vẻ của mình ở trong mắt của Sở Quân Hàn.

Sở Quân Hàn có một đôi mắt hết sức mê người.

Lông mi của anh rất dài nhưng không làm cho người ta cảm thấy có chút nữ tính. Ngược lại rất tương xứng với đôi mày anh tuấn của anh, khi nhìn sát vào khiến cho người ta cảm thấy có một loại sát phạt quyết đoán, vững vàng. Ánh mắt anh thâm thúy mà xa xăm, đường nét ngũ quan rõ ràng, cho dù cách gần như thế cũng không nhìn được một chút khuyết điểm.

Đây là khuôn mặt con cưng của tạo hóa, nam minh tinh anh tuấn trong làng giải trí, chỉ sợ không có ai có cặp mắt hoàn mỹ như vậy.

Nhưng khuôn mặt này không thuộc về nam minh tinh nào mà thuộc về thiếu gia nhà họ Sở, người đàn ông này không có bao nhiêu người được gặp qua nhưng chỉ cần nghe đến tên của anh ta, cũng đủ để người ta sợ hãi cứng đờ không dám nhìn thẳng.

Đường Bội không hề sợ mờ to mắt đối mặt với Sở Quân Hàn, ngực của bọn họ dính sát vào nhau, phập phồng lên xuống theo tiếng hít thở của nhau.

Đường Bội có thể cảm giác được rõ ràng, hô hấp của Sở Quân Hàn trở nên hơi nặng nề.

Khóe môi của cô hơi cong lên, đôi mắt to xinh đẹp cũng nhiễm ý cười.

Cô khẽ vươn tay ôm lấy chiếc eo hơi gầy nhưng lực lưỡng không thành lời của Sở Quân Hàn, nhìn anh cười xinh đẹp nói:

“Sở thiếu, chúng ta vẫn ăn cơm trước đi.”

Ngón tay hơi lộ vẻ buống bình dọc theo hướng eo của Sở Quân Hàn mò lên trên, khí nóng xuyên qua lớp quần áo xâm nhập vào đầu ngón tay của cô, cô cảm nhận xúc cảm tuyệt vời của cơ bắp lực lưỡng đang phập phồng, khiến cho nụ cười của cô càng thêm vui sướng, giống như tiểu hồ ly giao hoạt, hơi hơi nheo mắt lại.

Cô nhẹ nhàng hôn lên chiếc cằm kiên nghị của Sở Quân Hàn, giống như an ủi nói:

“Ăn cơm đi, Sở thiếu của tôi.”

Trong mắt Sở Quân Hàn cũng có ý cười không rõ.

Anh buông lỏng tay giam cầm Đường Bội ra, sửa sang lại quần áo một anh buông lỏng tay giam cầm Đường Bội ra, sửa sang lại quần áo một chút, sau đó ngồi xuống vị trí của mình, cầm lấy chiếc đĩa, quả thật bắt đầu ăn những món mà Đường Bội gấp cho anh.

Chiếc bàn của Thanh Hòa Trai rất đặc sắc, thoát nhìn như được làm từ cọc gỗ, nhưng kỳ thực phía dưới giấu diếm huyền cơ, có thể duy trì nhiệt độ của mặt bàn, khiến cho đồ ăn ăn bao lâu cũng không bị lạnh. Nhưng vì sẽ không vì nhiệt độ quá cao mà biến vị hay trở nên quá nát.

Lúm đồng tiền của Đường Hội như hoa, trái lại cô cũng không ăn bao nhiêu, toàn bộ quá trình cô đều cười tủm tỉm, mãi đến khi nhìn thấy Sở Quân Hàn ăn hết đồ ăn khoảng bảy bảy tám tám phần.

Sở Quân Hàn buông thìa, anh ít khi ăn cơm ở bên ngoài, thậm chí rất ít ăn cơm với người ngoài, nhưng ở cùng một chỗ với Đường Bội, cho dù cả buổi cô đều xinh đẹp, mát lạnh, ánh mắt và ý cười tràn ngập giao hoạt nhưng anh vẫn ăn yuon uống cực kỳ thoải mái.

“Như vậy mới được chứ!” Đường Bội cười tủm tỉm gật đầu, khen ngợi nhìn non nửa thức ăn trên bàn, trong lòng có chút sung sướng nói: “Trao đổi như vậy mới vui vẻ, càng tăng thêm hứng thú để chúng ta tiếp tục chơi.”

“Tôi đã đáp ứng yêu cầu của cô, tôi cũng có một vài yêu cầu.” Sở Quân Hàn cười nhẹ, rõ ràng anh mới là người ở trên cao, phóng tầm mắt khắp cả thành phố S này, thậm chí cả đất nước này, cũng chưa có người nào dám làm cản như vậy ở trước mặt anh, thậm chí còn coi anh như là ... ngư lang!

Đổi lại ngày xưa, có lẽ anh đã sớm phát tay áo rời đi, để lại bóng lưng khiến cho người ta nơm nớp lo sợ.

Mà lúc này anh lại không có tức giận.

“Anh nói nghe thử xem.” Đường Bội rộng rãi nói.

“Tôi không thích người phụ nữ của tôi quá thân cận với người đàn ông khác, cho nên xin em giữ khoảng cách với tất cả những người đàn ông bên cạnh mình.” Hai tay Sở Quân Hàn tao nhã đặt ở trên đùi, nhìn ánh mắt của Đường Bội ung dung nói.

“Gi?” Ngón tay thon dài của Đường Bội nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, cười nói:

“Sở thiếu, bây giờ là tôi chịu trách nhiệm với anh, nhưng yêu cầu này nghe qua hình như do một phía đề xuất.”

Sở Quân Hàn giống như không nghe thấy lời cô nói, chỉ nói: “Giống vậy, tôi cũng sẽ giữ khoảng cách với những người khác phái bên cạnh.”

Đường Bội chớp mắt lại chớp chớp mắt: “Tôi không có nghe lầm chứ, ý của anh là chúng ta cần phải tận tâm với đối phương?”

“Chuyện này... Có phải tiến triển hơi quá nhanh rồi không?” Đường Bội híп mắt nhìn Sở Quân Hàn vài lần: “Huống chi tôi cảm thấy chúng ta không cần phải...”

“Tôi cảm thấy cần là được rồi.” Sở Quân Hàn nhàn nhạt nói.

Anh nói xong đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Đường Bội một lát, sau đó khẽ hôn lên trán của cô: “Buổi tối phải về biệt thự của tôi nghỉ ngơi, em đã từng đến đó.”

“Biệt thự bán đấu giá sao?” Đường Bội hỏi.

“Không phải.” Sở Quân Hàn vừa cười, số lần anh cười hôm nay còn nhiều hơn thời gian sinh mệnh của anh, bây giờ cười là vì nhớ tới một vài hồi ức hết sức tốt đẹp.

“Bây giờ không cần leo tường, anh đã đem tin tức của em nhập vào hệ thống rồi, em sẽ không bị ngăn cản, chỉ cần đón nhận sự hoan nghênh nhiệt tình là được.”

“Hy vọng là như vậy.” Đường Bội lẩm bẩm nói.

“Buổi chiều, Lục Tử Mặc sẽ đưa em đến studio, nhớ kỹ, Hạ Tử Diệu cũng được, Tần Hạo Diễm cũng được, bao gồm cả Lục Tử Mặc em cũng đều phải giữ khoảng cách với họ.” Sở Quân Hàn lại nói.

Hình như anh nhớ tới cái gì đó, cúi đầu đem một cái ví màu đen nhét vào trong tay của Đường Bội, thần nhiên nói:

“Trong phim, vợ chồng ra ngoài ăn cơm, tiền đều do vợ giữ.” Anh nói xong, đứng thẳng thân thể nói:

“Tôi đi trước, nhớ tính tiền nhé.”

Cửa phòng được mở ra sau đó được đóng lại rất nhanh.

Đường Bội vẫn tiếp tục hít mắt lại, bất chợt có ánh sáng hiện lên.

Tuy thủ đoạn của Sở Quân Hàn lợi hại nhưng cô cũng không hề sợ hãi.

Thế nhưng một Sở thiếu không thích ngả bài, lại khiến ý chí chiến đấu của cô trở nên sục sôi!

Nếu như đã muốn chơi đùa như vậy thì chơi với anh đến cùng cũng được!

Đường Bội đột nhiên đứng lên, ánh mắt lưu chuyển cười đến mức cực kỳ vui vẻ.

Huống chi cô cũng không để ý khi có một đồng đội mạnh mẽ như Sở Quân Hàn. Ít nhất có thể làm cho bọn người Đường Phi Phi cười còn khó coi hơn cả khóc.

Cô lấy điện thoại ra, phía trên đã hiển thị tin nhắn được gửi đến từ lâu. Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, tuy rằng âm mưu thông minh thất bại, nhưng Đường Phi Phi tuyệt đối sẽ không đồng ý từ bỏ. Đường gia có thể lợi dụng phương tiện truyền thông đều cố gắng lợi dụng, chỉ khoảng thời gian giữa trưa, trên mạng online đã tràn ngập rất nhiều tin xấu về Đường Bội.

Nhưng khiến người ta chú ý nhất có lẽ là...

“Người mới đồng thời ôm đùi ánh đế và đạo diễn nổi tiếng, xa lánh tiền bối trong làng giải trí.”

Đường Bội muốn vỗ tay, chữ “đồng thời” mà bọn họ dùng thật đầy đủ đặc sắc và sinh động nha!.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Phản Kích

Quả nhiên Sở Quân Việt đã rời đi, Lục Tử Mặc ngồi trên chiếc BMW 760 màu đen, chờ Đường Bội.

Anh ta cực kì khách sáo với Đường Bội, khi nhìn thấy cô đi ra khỏi Thanh Hòa Trai đã xuống xe, chủ động mở cửa bên ghế lái phụ cho cô.

“Cảm ơn.” Đường Bội khẽ gật đầu với anh.

“Cần phải vậy.” Lục Tử Mặc lên tiếng đáp lại.

Đường Bội ngồi vào trong xe, liền nhìn thấy chiếc ipad đặt ở trước ghế phụ, cô chờ Lục Tử Mặc ngồi vào trong xe lúc này mới hỏi:

“Có thể chứ?”

“Cứ tự nhiên.” Lục Tử Mặc vừa nói vừa bắt đầu khởi động xe.

Ngón tay thon dài của Đường Bội xẹt qua màn hình ipad, phía trên quả nhiên là những tin tức mới nhất về cô.

Cảnh tượng trong hình tuy hơi mờ nhưng có thể nhìn ra là khi Hạ Tử Diệu đưa cô về khách sạn, ảnh chụp bọn họ đều ngồi trong xe.

Một tấm khác, là hình đầu của cô kề sát đầu của Tần Hạo Diễm, hẳn là lúc đang bàn bạc nội dung kịch bản, bị người ta chụp được.

Nhưng mà góc độ của 2 tấm hình này được bắt rất khá, thoát nhìn đều là Đường Bội chủ động đến gần 2 người bọn họ, hơn nữa ảnh chụp vốn là ảnh chụp, cho nên có vẻ hơi mờ cũng không nhìn thấy biểu cảm trên mặt của nhân vật, thì bọn họ đã đồn rằng cô chủ động lấy lòng ôm đùi bọn họ rồi.

Lục Tử Mặc liếc mắt nhìn cô một cái:

“Cô thấy thế nào?”

“Xem ra bọn họ đã tốn không ít công sức, vận dụng đầu óc, không làm cho tôi quá mức thất vọng.” Đường Bội đem ipad đặt lại tại chỗ, một tay chống cằm, nhìn cảnh sắc phố phường chạy như băng ngoài cửa sổ, mỉm cười trả lời.

“À?” Lục Tử Mặc nhướn mày, hỏi: “Xem ra cô đã tính toán kỹ càng, cũng biết trước là ai làm, và cũng biết nên ứng phó như thế nào rồi?”

“Vì sao phải ứng phó?” Đường Bội cười đến vui sướng, cô không có trả lời vấn đề của Lục Tử Mặc, trái lại cười hỏi:

“Hạ Tử Diệu và Tần Hạo Diễm là người như thế nào?”

Lục Tử Mặc không nói gì.

Đường Bội cũng không để ý, ngược lại tiếp tục nói: “Nếu như người trong tấm ảnh này là người khác, có dính dáng không rõ với bọn họ và thật sự có scandal như vậy thật, thì đúng là đủ để hủy diệt một minh tinh nhỏ, nhưng mà...”

Cô từ từ cười, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên màn hình ipad 2 cái.

Hạ Tử Diệu và Tần Hạo Diễm anh tuấn cao ngất, còn trẻ lại nhiều tiền, năng lực bản thân rất mạnh, mỗi người đều có thể tự hô mưa gọi gió trong lĩnh vực của riêng mình, hơn nữa thế lực bối cảnh phía sau thần bí, căn bản không thể nào đoán được... Và những người như vậy, nhưng tin tức của họ dính chung một chỗ đó là tin bất quá gì vui vẻ nhất của mọi người, đối với cô mà nói, chỉ có lợi chứ không có hại.

“Nhưng mà cái gì?” Thật lâu sau không nghe được câu kế tiếp của cô, Lục Tử Mặc hỏi.

“Anh biết rõ hơn tôi mà.” Đường Bội cười đến vẻ mặt nghiền ngẫm.

“Sở thiếu không thích người phụ nữ của mình dây dưa không rõ với người đàn ông khác.” Lục Tử Mặc hiển nhiên cũng hiểu ý của Đường Bội, anh híp híp mắt, trầm giọng nói:

“Sở thiếu cũng không phải là người cô có thể chọc ghẹo hết năm lần bảy lượt, còn có thể rút lui an toàn.”

“Thứ nhất.”

Ngón trỏ thon dài của Đường Bội nhẹ nhàng đung đưa trong không trung 2 lần, cười nói:

“Tôi không có dây dưa không rõ với bọn họ. Thứ hai, là một người đại diện anh nên nghĩ cách làm thế nào để đưa tôi lên đến chỗ cao nhất, chứ không phải lo lắng cho tâm tình sếp cũ của anh. Thứ ba.” Đường Bội nhàn nhạt nói:

“Hơn nữa chuyện này cũng không phải chống lại sếp cũ của anh, huống hồ bây giờ người cần chịu trách nhiệm với anh ta là tôi, chứ không phải là anh.”

Giọng nói của cô cũng không cường thế như vậy, nhưng Lục Tử Mặc nhìn không được liếc nhìn cô một cái.

Sau khi Đường Bội nói xong những lời này thì dựa vào cửa kính xe khép hờ hai mắt, khiến người ta không đoán được cô đang nghĩ gì.

“Lục tiên sinh, tôi đồng ý để anh làm người đại diện của tôi, nhưng hy vọng sau này tôi sẽ không nghe thấy những lời tương tự như thế này được nói ra từ miệng của anh.” Cô không có mở mắt, chỉ nói với Lục Tử Mặc.

“Như vậy chúng ta mới có thể hợp tác vui vẻ lâu dài.”

Lục Tử Mặc không có nói nữa, mà im lặng dọc đường, lái xe đưa Đường Bội trở về khách sạn.

Đường Bội mở to mắt, nói với Lục Tử Mặc: “Vất vả cho anh rồi, hôm nay anh có thể trở về.”

“Tôi chịu trách nhiệm đưa cô đến nhà mới.” Lục Tử Mặc không có lập tức rời đi mà nói với Đường Bội:

“Tôi tin lần này Sở thiếu nghịch lần rồi.”

“Thật đáng tiếc anh đã đoán sai rồi.” Đường Bội cười xinh đẹp, mở cửa xe, tao nhã đi xuống, sau đó xoay người, khom nửa người xuống nói với Lục Tử Mặc:

“Người nghe lời bên cạnh Sở thiếu nhiều lắm, nhưng đó là chuyện của trước kia, thi thoảng làm loạn một chút sẽ khiến anh ta cảm thấy thú vị, và ấn tượng sẽ khắc sâu hơn.”

Cô vừa nói vừa quan tâm đóng cửa xe lại dùm Lục Tử Mặc, suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm:

“Lục tiên sinh, càng muốn đoán được suy nghĩ của ông chủ mình, tôi đề nghị anh nên đọc nhiều sách tâm lý hơn.”

--

Đường Bội thoải mái dễ chịu, ngâm mình trong bồn tắm. Phía trên bồn tắm matxa hoa lệ, trên màn hình laptop rõ ràng là hình ảnh scandal của cô và Hạ Tử Diệu và Tàn Hạo Diễm.

Cô đặt ly rượu xuống, trầm tư vài giây, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím gõ một vài mật mã.

Xóa sạch những tin tức này đối với cô mà nói thật sự rất dễ dàng, nhưng cô cũng có hứng thú nhìn xem khi nào Đường Phi Phi ngủ dậy, rõ ràng là đưa tin bôi đen Đường Bội, nhưng hóa ra lại giúp cô vén áng mây mờ trong ngày xuân, chắc hẳn sắc mặt nhất định rất đáng xem.

Càng có nhiều tấm ảnh không chút dấu vết xâm nhập vào trong tin tức được đưa, trong bức ảnh không đơn thuần chỉ là cô chủ động tiếp cận với Tàn Hạo Diễm và Hạ Tử Diệu, mà hơn nữa còn có một vài tấm cô với họ trò chuyện, cười nói giống như bạn bè.

Đường Bội đang chuẩn bị làm thêm bước nữa, thì trên màn hình báo tin nhắn cô vừa nhận được một email mới.

Đến từ một tài khoản xa lạ, nhưng mà cô biết tài khoản yuechu này. Cô không nhận được mỉm cười, là báo cáo bản tin về tiết mục thần bí mà Minh Hiền mời cô tham gia đã được chuẩn bị xong.

Sở Quân Hàn làm việc hết sức nhanh nhẹn, video clip Đường Bội và Hạ Tử Diệu đánh đàn múa kiếm lúc trước bị phát tán ra ngoài cùng với những văn kiện kèm theo, xem ra Minh Hiền đã mua bản quyền từ trong tay Tàn Hạo Diễm dùng để tuyên truyền cho tiết mục mới.

Chuyện này được giải quyết vốn là một chuyện tốt!

Chỉ là video clip đã được đổi thành phiên bản với hình ảnh chất lượng cao hoàn toàn.

Trong video, Đường Bội toàn thân mặc lễ phục công chúa thời chiến, tóc dài như mực, da trắng như tuyết, dung mạo như vẽ, ngồi bó gối khảy đàn mà ca, kèm với Chiến Thần mặc áo bào trắng mạnh mẽ như rồng, quả thật là anh hùng và người đẹp, tao nhã vô song!

“Cảm ơn” Đường Bội tiện tay trả lời email.

Bên kia trả lời rất nhanh.

“Nguyên làm em vui vẻ, công chúa của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Nữ Thần

Đường Bội quả thật đã nằm mơ thấy ác mộng.

Khi tỉnh lại, cả người vẫn còn chút sợ hãi, trong mơ cô gặp lại em trai Đường Tử Thái, đã lâu không gặp. Trong mơ, dáng dấp của em trai cô chỉ mới 5,6 tuổi, nhưng vì sức khỏe yếu kém, hơn nữa khi đó cuộc sống của bọn họ cũng không tốt, cho nên em cô thoát nhìn gầy yếu hơn những đứa trẻ cùng tuổi rất nhiều.

Cậu mặc chiếc áo hải quân nhỏ màu trắng, quần đùi màu xanh đậm, cầm lấy góc áo của cô, ngoan ngoãn đi sát ở sau người. Kỳ thật, lúc đó Đường Bội cũng chỉ là một đứa bé gái 8 tuổi, lần đầu tiên đối mặt với gia tộc Đường gia, nhìn thấy căn biệt thự chiếm diện tích lớn như thế, trong

lòng hết sức hồi hộp.

Ngày đó, ánh mặt trời đẹp lắm, chiếu vào trên khuôn mặt non nớt của 2 chị em, cho dù là ở trong mộng, Đường Bội hình như cũng có thể người được mùi vị ấm áp của ánh mặt trời.

...

Lúc tỉnh lại, Đường Bội ngồi dậy, không biết vì sao mình lại mơ thấy cảnh tượng như vậy

Sau đó Từ Thái bị đưa đến nước ngoài để tiếp nhận trị liệu, mà cô lại bắt đầu tiếp nhận sự huấn luyện vô cùng khắc nghiệt.

Nếu như không phải trước khi lâm chung mẹ cô đã dặn dò, muốn em trai cô có cuộc sống khỏe mạnh, đặt lòng tin vào cô, thì một bé gái nhỏ tuổi căn bản không có cách nào sống sót qua huấn luyện khắc nghiệt như thế.

Đường Bội đưa tay ôm lấy cánh tay của mình, lúc còn bé, bởi vì da của trẻ con rất mềm mại, trên người cô lúc nào cũng có vết thương. Đến nỗi sau này, khi Lạc học cùng cô những môn võ thuật vật lộn, anh cũng trở thành sư phụ xoa bóp thuần thực.

Cô lắc đầu, muốn ném những ký ức không tốt ra khỏi đầu. Hiện tại không phải là thời điểm để yếu đuối, trên thế giới này cô một thân một mình, nếu như sơ ý, có lẽ cũng sẽ bị người ta ăn đến không còn chút xương cốt.

Thù của em trai, thù của mẹ, thù của bản thân, cô nên làm như thế nào để tính sổ với từng người của Đường gia đây?.

Ngoài cửa sổ, nắng sớm không rõ, nhưng Đường Bội không có buồn ngủ.

Hôm nay cô không có lịch diễn buổi sáng, thực ra cô chỉ còn 1 cảnh diễn nội cảnh và 2 cảnh ngoại cảnh nữa là kết thúc.

Chờ cô tắm rửa xong đi ra ngoài thì tiếng điện thoại di động vừa vãn vang lên.

“Lạc” Đường Bội nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình điện thoại, bắt máy.

“Đường, rất có thể em trai của em vẫn chưa chết.” Thanh âm của Lạc rất thấp, mang theo vẻ thờ ơ và bốn cột từ trước đến nay của anh ta, Đường Bội hình như có thể từ những lời nói này, hình dung đáng về hiện tại của anh ta, nhất định là đang cắn môi dưới, mang theo cười khê, phảng phất thứ gì cũng không thể lọt vào mắt của anh ta.

“Đường, 2 năm trước, cậu ta đã từng xảy ra vấn đề nghiêm trọng về sức khỏe, đến nỗi Đường gia đã ký tên vào từ bỏ cấp cứu. Nhưng kì lạ là, tôi hoàn toàn không có cách nào tìm được thời gian xử lý hậu sự cho cậu ta. Không có chứng minh từ vong, cũng không tìm được ghi chép trong nhà xác, cũng không có chứng nhận gạt bỏ hộ tịch”. Lạc không phải là người thích thừa nước đục thả câu, anh nói ra những điều mà anh biết.

Tay nắm di động của Đường Bội hơi run rẩy, chuyện đầu tiên sau khi cô trọng sinh chính là nhờ Lạc thăm dò chuyện của em trai cô.

Không thể tưởng tượng được, lại có một kinh hi bất ngờ!

“Vậy bây giờ nó...” Mới mở miệng nói chuyện, Đường Bội lúc này mới phát hiện giọng của mình hơi khàn khàn rồi. Cô hít sâu một hơi, làm cho bản thân mình bình tĩnh, lại hỏi: “Bây giờ nó đang ở đâu?”

“Không biết.” Lạc không chút do dự nói: “Ít nhất tôi vẫn chưa tra ra được.”

“...”

Nếu Lạc đã nói như vậy, thì thật sự không tra ra được tin tức gì. Đường Bội cũng không miễn cưỡng anh ta, chỉ nói:

“Lạc, vậy thì phiền anh tiếp tục thay tôi điều tra.”

“Vinh hạnh của tôi.” Lạc cười đến mức hết sức vui sướng: “Đường, cuộc hẹn một tuần đổi thành 10 ngày.”

Lần đầu tiên anh nói về chuyện của Đường Từ Thái với Đường Bội, cũng không đưa ra yêu cầu gì. Bây giờ lại đưa ra điều kiện, Đường Bội cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Nói thật, cô càng tình nguyện dùng phương thức này để ở chung với Lạc.

“Không thành vấn đề.” Cô đáp, tối hôm qua mơ thấy em trai, thì ra không phải là chuyện bất ngờ, mà là điềm lành thật sự.

Trên mặt Đường Bội lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Không giống với nụ cười trước mặt Hạ Từ Diệu, Tàn Hạo Diễm hay Sở Quân Hàn, đây là nụ cười xuất phát từ nội tâm, mỉm cười thật sự.

Nắng sớm chiếu vào trong phòng, mang đến một phòng đầy ánh sáng và hy vọng.

Giữa trưa, khi Lục Tử Mặc tới đón cô đến Ảnh Thị Thành, trên mặt Đường Bội vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt khiến Lục Tử Mặc nhìn không được nhìn cô thêm vài lần.

Nhưng anh rất nhanh đã cho rằng mình hiểu được vấn đề, trầm giọng hỏi: “Cô đã xem tin tức rồi hả?”

Đường Bội cài xong dây an toàn, sững sốt một chút mới biết Lục Tử Mặc đang ám chỉ cái gì.

Scandal ngày hôm qua chưa đánh đã tự sụp, video lúc trước được phát tán điên cuồng ở trên mạng nay đã bị thay thế địa vị rõ ràng.

Video kéo dài 12 phút, Đường Bội vừa xinh đẹp, vừa anh hùng, ngâm nga mà ca, quả thực là tao nhã, vô song.

Người sắp đặt chương trình vàng tiếng tăm lừng lẫy vừa ra tay thì không giống như bình thường, người đại diện được mời cho tiết mục mới dĩ nhiên là ảnh đế quốc tế.

Nhưng hình ảnh này quả thật rất đẹp, trước kia chỉ là những đoạn ngắt quãng mơ hồ, khiến cho mọi người phát tán một cách điên cuồng. Lúc này video với hình ảnh chất lượng cao vừa chính thức đăng tải, thì sự quan tâm, tìm kiếm trong nháy mắt đã đứng đầu bảng xếp hạng các trang web giải trí trong nước.

Vô số người đặt câu hỏi ở phía dưới, người con gái có dung nhan khuynh quốc khuynh thành trong đoạn clip rốt cuộc có phải là Đường Phi Phi hay không, bởi vì diện mạo của 2 người có phần giống nhau.

Ngón tay nhỏ nhắn của Đường Bội xẹt qua màn hình, cười đến mức sâu xa khó lường, có chút nghiền ngẫm nói:

“Đường Phi Phi chắc chắn rất hy vọng, người bên trong đó là cô ta.”

“Hình như cô rất ghét Đường Phi Phi?” Lục Tử Mặc vừa lái xe vừa thuận miệng hỏi.

“Thế nào?” Tâm tình Đường Bội cũng không tệ, cho nên mới nói đùa với người đại diện mới nhậm chức của mình: “Sở thiếu còn chưa điều tra lý lịch của tôi rõ ràng sao?”

“Sở thiếu chưa từng điều tra cô, ngoại trừ tìm cô ra, thì chưa hề động chạm vào việc riêng của cô.” Lục Tử Mặc nói.

Đường Bội ngẩn ra, bồng tính đại ngộ: Trước tiên thì tiến công chiếm đóng, trò chơi dĩ nhiên sẽ trở nên đơn giản. Nhưng con người như Sở Quân Việt, điều anh ta lo lắng không phải là trò chơi khó khăn hay không, mà là trò chơi không quá thú vị.

Cô cong khoe môi cười đến mức quyến rũ: “Như vậy, người đại diện Lục, bây giờ anh có một nhiệm vụ hết sức quan trọng, xin anh hãy đặt nó ở vị trí ưu tiên hàng đầu.”

Lục Tử Mặc quay đầu, nhìn Đường Bội cười giống như con hồ ly nhỏ, hỏi: “Là cái gì?”

“Giúp tôi, dẫm nát Đường Phi Phi ở dưới chân, tốt nhất là không bao giờ trở mình được.” Nói đến phần sau, giọng điệu của Đường Bội có chút thâm trầm, nhưng khi Lục Tử Mặc hơi kinh ngạc nhìn về phía cô, thì cô vẫn cười tủm tỉm, phảng phất như đang nói hôm nay thời tiết không tồi.

Đường Bội đóng lại trang web đăng tải videoclip, quay đầu nhìn về phía Lục Tử Mặc, lúm đồng tiền như hoa:

“Tôi không ghét Đường Phi Phi, nhưng tôi không đội trời chung với cô ta, thời điểm cô ta không vui chính là lúc tôi vui vẻ nhất.”

Lục Tử Mặc kinh ngạc, quay đầu nhìn cô một cái, đột nhiên khẽ mỉm cười, sau đó lại quay đầu nhìn về phía trước:

“Đường Bội, thảo nào sắp tới đối với cô không giống như vậy, gặp qua một lần thì nhớ mãi không quên, cô đúng là...”

Lục Tử Mặc nói tới đây, bản thân hơi ngẩn ra, chỉ vì anh phát hiện trong một khoảng thời gian ngắn mình không thể tìm được từ thích hợp để hình dung người con gái ngồi bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Diễn Hôn

Xế chiều hôm nay là cảnh diễn trong phòng cuối cùng của Đường Bội.

Lạc Tu Vân tiến đến chào từ biệt, chuẩn bị lãnh binh về nước, Đường Bội ở chỗ của mình thiết yến rượu đãi anh.

Chỗ bọn họ quay phim đã đổi từ sảnh đường rộng lớn, đến một tòa trạch viện mang hương sắc cổ xưa.

Bởi vì là ở biên quan, mặc dù là công chúa, nơi ở cũng tương đối mộc mạc. Trên thực tế biên thành này đã bị quân địch quấy rối trong thời gian dài, cho nên có thể tìm được chỗ ở đã là tốt nhất rồi.

Tiêu công chúa là nữ thần trong lòng thần dân An quốc, cho dù cô oai hùng không thua một đấng nam nhi nhưng bọn họ cũng cảm thấy xót xa khi cô phải chịu ủy khuất.

Thời điểm Lạc Tu Vân đến thì tiệc rượu đã bắt đầu.

Tiêu công chúa một mình ngồi ở trước bàn, trên bàn bày một số món ăn tinh xảo và một bình rượu ngon để mở, mùi rượu đã tràn ngập cả căn phòng.

Gian phòng không lớn được thiết kế ở bên cạnh hồ nước nhỏ, trong phòng ngoại trừ cái bàn, còn có một giá sách chất đầy không ít văn kiện, giữa gian phòng đẹp đẽ hoa lệ chỉ còn sót lại chiếc tháp quý phi ở bên cạnh.

Nơi này vốn là thư phòng mà Tiêu công chúa thường xử lý công việc, gió mát từ cửa sổ rộng mở thổi vào, làm lay động hồng y của Tiêu công chúa.

Mái tóc đen như mây của cô hiếm khi chải thành búi tóc lưu vân, mình châu rũ xuống trước trán, điểm trên búi tóc, và trên hai vành tai xinh xắn, mình châu đỏ như màu máu, khiến Lạc Tu Vân giật mình ngay tại chỗ.

Tình cảnh này, giống như lần đầu tiên bọn họ gặp gỡ, Tiêu công chúa mời Lạc Tu Vân đối ẩm trò chuyện, chỉ nhìn thấy sự thương thức trong mắt của đối phương, ngoài ra không còn thứ gì khác.

“Lạc nguyên soái.” Đường Bội đã sớm nhập vào vai diễn, tuy rằng thay đổi một thân hồng trang, nhưng không làm giảm khí khái hào hùng và tiêu sái của cô. Cô đứng lên khoát tay, người hầu tự động lui xuống, cô đích thân rót ly rượu cho hai người.

“Lần từ biệt này của nguyên soái, quan ải cách xa ngàn dặm, sợ là không hẹn lần gặp lại.” Đường Bội bung hai ly rượu lên, bước từng bước một đến người con trai mặc áo bào xanh, anh tuần đến mé người, vừa khéo léo vừa mạnh mẽ nhét ly rượu vào trong tay anh, cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói:

“Một ly rượu này, chúc nguyên soái thuận buồm xuôi gió.”

Hạ Tử Diệu nhìn Đường Bội sau đó ngửa đầu, sáng khoái uống cạn ly rượu.

Đường Bội lại rót thêm một ly.

Vì để đạt đến hiệu quả quay phim tốt nhất, cho nên rượu bọn họ uống là rượu thật. Tử lượng của Đường Bội cũng được nhưng mà rượu này không phải là rượu đỏ mà bình thường phụ nữ hay thích uống, mà là rượu trắng chân chính. Mặc dù tử lượng của cô không tệ, nhưng mà uống một ly rượu lót bụng, khiến cho hai má cô ửng hồng, thoát nhìn cực kì kiều diễm.

“Ly rượu thứ hai.” Đường Bội không có dừng lại mà rất nhanh rót tiếp cho bọn họ hai ly rượu tiếp theo, đồng dạng đưa cho Hạ Tử Diệu:

“Cảm ơn nguyên soái đã không quản ngàn dặm xa xôi đến chi viện cho ta.”

Rượu đến chén cạn, rất nhanh đã đến ly rượu thứ ba.

“Ly thứ ba...” Đường Bội dừng lại ở đây.

Lúc này hai gò má của cô phồng hồng, lại cúi đầu mình châu nhẹ nhàng lay động trước trán, khiến cô thoát nhìn có ba phần say, ba phần e thẹn.

Ngay cả Tàn Hạo Diễm và Lục Tử Mặc đứng bên không nói gì cũng hơi ngẩn ra.

Đường Bội rất nhập vai, Tàn Hạo Diễm biết điều đó, nhưng mà ngay cả anh cũng không thể không cảm khái có một số người, thiên tài chính là như vậy.

“Sau khi hồi kinh ta sẽ kết hôn với con của thừa tướng.” Đường Bội đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt của cô không nhìn ra buồn vui, nhưng trong ánh mắt lại ngân ngấn nước, thanh âm thoáng nghẹn ngào:

“Ly thứ ba là rượu mừng ta mời nguyên soái. Nguyên soái sớm ngày gặp được ý trung nhân, cảm sát hòa bình...”

“Tách.”

Tiếng hai ly rượu chạm vào nhau, ly rượu làm bằng sứ trắng khéo léo rót trên sàn gỗ.

Rượu rơi đầy đất, phẳng phát rơi thay nước mắt chưa khóc hết của Tiêu công chúa.

Hạ Tử Diệu cúi người bế Đường Bội lên.

Trên mặt của anh không có chút biểu cảm, anh thường thức người phụ nữ trong lòng, thời điểm nghe tin cô sắp gả cho một người đàn ông khác, sắp thuộc về một người đàn ông khác, thì cảm xúc của anh biến thành sức mạnh to lớn, kích thích anh làm ra chuyện như vậy.

Đường Bội cũng hơi kinh hãi, trên kịch bản không phải viết như thế, giờ phút này, Lạc Tu Vân cần phải uống cạn rượu trong cốc, không nói câu nào, sau đó xoay người rời đi, chỉ lưu lại cho cô một bóng lưng, sau khi thương cảm, chặt đứt tơ tình, từ nay về sau cô lại là công chúa Chiến quốc không gì địch nổi.

Tần Hạo Diễm đương nhiên cũng phát hiện Hạ Tử Diệu không diễn theo kịch bản, nhưng anh chỉ nhú mày, cũng không kêu “Cắt.”

Bầu không khí hiện trường đang rất tốt, tốt đến mức anh cũng muốn nhìn xem, hai người đều có diễn xuất trời cho, bọn họ rất cuộc có thể diễn đến mức động lòng người như thế nào.

Không chờ đạo diễn kêu “Cắt”. Đường Bội chần chờ một giây, sau đó lại ép buộc bản thân mình nhập vai vào đoạn mà Hạ Tử Diệu diễn không có trong kịch bản.

Tiêu công chúa là nhân vật như thế nào, là người dám yêu dám hận, sát phạt quyết đoán.

Không có ai nói gì, mãi đến khi Hạ Tử Diệu ôm lấy Đường Bội, đặt cô xuống tháp quý phi rồi dịu dàng cúi người hôn xuống.

Máy quay phim quay lại cảnh này một cách chân thực, hai người quen biết nhau trong thành Phong Hòa Liên, hai người đều thương thức lẫn nhau, hấp dẫn lẫn nhau, cuối cùng trước khi chia tay, không thể kiềm chế được tình yêu, triển miên ở cùng một chỗ.

“Cắt.” Tần Hạo Diễm cao giọng nói.

Hình ảnh dừng lại trước màn ảnh nhỏ trước mặt anh, Hạ Tử Diệu buông mái tóc khuấy khuôn mặt của Đường Bội, khiến cho người khác không nhìn thấy rõ cuộc bọn họ có hôn nhau hay không.

Nhưng hình ảnh càng như thế, thì sẽ càng thu hút người ta mơ tưởng.

“Tốt lắm” Tần Hạo Diễm nói: “Cảnh này sửa lại phi thường tốt.”

Lạc Tử Mặc vẫn đứng phía sau anh ta nhìn toàn bộ khung cảnh trước mặt, không nhận được nhú mày. Anh đương nhiên cũng xem qua kịch bản của Chiến Ca. Sở Quân Hàn bảo anh đi theo Đường Bội, vốn là giúp cô thu dọn những tình cảnh ý tứ như thế này.

Cảnh ái muội như vậy, khiến cho người khác miên man bất định, ngay cả anh cũng không nắm bắt được, Sở thiếu làm thế nào xem đây. Cho dù có xem, chỉ sợ mặt boss nhà anh cũng phải đen vài ngày.

Sau khi Tần Hạo Diễm hô “Cắt”. Đường Bội đã đẩy Hạ Tử Diệu ra, ngồi dậy.

Trên mặt của cô không có biểu cảm gì, đến khi diễn cảnh này, tuy rằng cô không có chút kinh nghiệm nào, tốt xấu gì cô cũng đi theo Đường Phi Phi qua nhiều studio cho nên xem như cũng có chút kiến thức.

Hạ Tử Diệu cũng không có nhìn cô, Đường Bội cũng không nói chuyện, nhưng mà thời điểm ngồi tay, mu bàn tay của cô theo bản năng lướt qua môi mình.

Ban nãy mọi người đều cho rằng bọn họ chỉ ..., nhưng mà...

“Hạ tiên sinh.” Thấy nhân viên công tác chung quanh đã bắt đầu bận rộn chuẩn bị cảnh diễn tiếp theo, Tần Hạo Diễm không chú ý đến bên này, Đường Bội từ trên tháp quý phi đi xuống, cười nhàn nhạt nhìn về phía Hạ Tử Diệu: “Anh không cảm thấy, anh nợ tôi một lời giải thích sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Trùng Phạt

Giọng điệu của cô quá mức khách sáo xa cách, nụ cười vẫn duy trì trên mặt nhưng không chạm đến mắt, khiến Hạ Tử Diệu ngó ra một lúc, lời vừa đến miệng nhưng không có cách nào nói ra được.

“Quá nhập vai rồi.” Hạ Tử Diệu cúi đầu cười.

Đường Bội cẩn thận, liếc mắt nhìn qua nụ cười của Hạ Tử Diệu có phần chua xót?.

Từ khi cô bắt đầu trọng sinh, lần đầu tiên gặp mặt nhau, ảnh đế Hạ Tử Diệu luôn hoặc sáng hoặc tối giúp đỡ cô. Con người anh cũng thú vị, lễ độ, nếu như không phải xảy ra chuyện bất ngờ như vậy, Đường Bội cũng không đối xử với anh như thế.

Đôi mắt đẹp của cô gắt gao nhìn Hạ Tử Diệu, mãi đến khi đối phương hơi chịu không nổi quay đầu đi.

“Người viết kịch bản của bộ phim này quả nhiên là thiên tài, dùng chiến tranh để viết nên mọi khía cạnh trong nhân gian.” Hạ Tử Diệu không có nhìn Đường Bội mà chỉ phiến muộn nói”

“Vị như Lạc Tu Vân đến giúp An quốc, thực ra là để thử thăm dò thực lực của đối phương, để làm bàn đạp cho cuộc xâm chiếm của Sở quốc sau này. Có lẽ anh ta không muốn đánh nhau, Chiến thần không gì địch nổi cũng có lúc bị một kích.”

Hạ Tử Diệu quay đầu nhìn về phía Đường Bội hỏi: “Tiêu công chúa sẽ đi cùng với Lạc Tu Vân sao?.”

Đường Bội không nghĩ tới anh sẽ có cảm than như thế, ảnh đế đã đóng vô số phim, thế nhưng cũng biết nhập sâu vào vai diễn như vậy sao?.

Cô hơi nghiêng đầu suy nghĩ một lát, mới bình tĩnh nói: “Không, cô ấy sẽ về nhà của mình, trở về kinh thành với thần dân của mình, cuối cùng gả cho con trai của thừa tướng.” Cô dừng lại một chút, đột nhiên hỏi ngược lại:

“Lạc Tu Vân như thế, nếu như Tiêu công chúa đồng ý đi theo anh ta, Lạc Tu Vân sẽ vứt bỏ vị trí nguyên soái của Sở quốc, sẽ không lãnh binh xâm chiếm quốc gia của Tiêu công chúa sao?.”

Hạ Tử Diệu chấn động, im lặng một lúc lâu sau mới nói: “Sẽ không. . .”

“Cho nên đối với bọn họ mà nói, tình yêu chỉ xảy ra trong buổi tối hôm đó, diễn ra khi tất cả ngoại lực đều biến mất trong chớp mắt. Bất kể là Tiêu công chúa hay là Lạc Tu Vân đều có quá nhiều, quá nhiều điều quan trọng cần phải bảo vệ hơn tình yêu.” Đường Bội mỉm cười không biết là đang nói mình hay là nói vai diễn Tiêu công chúa.

Môi của cô có màu hồng nhạt, phía trên thoa nhẹ một lớp son nước, môi anh đào khép mở theo cô nói chuyện, ngữ điệu quả quyết mà kiên định.

Trong phút giây này, Đường Bội phảng phất giống như Tiêu công chúa, Hạ Tử Diệu hiện lên một tia ưu thương khó nắm bắt nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ thong dong.

Anh nhìn ánh mắt của Đường Bội, nhẹ nhàng nói: “Tôi thật xin lỗi, vừa rồi không nên kích động như vậy.”

“Thôi.” Đường Bội khoát tay, Hạ Tử Diệu là ảnh đế như mặt trời giữa ban trời, gia thế, mọi thứ, bề ngoài đều không thể soi mói. Chuyện vừa rồi nếu xảy ra với người con gái khác hoặc một nữ diễn viên khác, có lẽ các cô ấy sẽ hết sức hài lòng.

Tuy cô có chút không vừa ý, nhưng Hạ Tử Diệu đối với cô không tồi, và lại, hôm nay tâm tình của cô không tệ, cho nên xem sự cố nhỏ này, là do mọi người quá nhập vào vai diễn vậy.

Đường Bội nghiêng đầu, cười nói với Hạ Tử Diệu: “Chỉ một lần này, lần sau không được thế này nữa.”

Lời nói đùa này đã khôi phục lại không khí thoải mái bình thường giữa bọn họ, Hạ Tử Diệu cười cười nhưng không nói tiếp. Chỉ đôi mắt nhìn Đường Bội đi đến chỗ của Tần Hạo Diễm, khi chống lại ánh mắt tìm tòi của Lục Tử Mặc thì anh hơi khép mắt lại, xoay người đi tới vị trí nghỉ ngơi của mình.

“Cô còn 2 cảnh quay nữa chờ 10 ngày sau chuyển tới quay ngoại cảnh mới xong.” Tần Hạo Diễm và Đường Bội xác định lộ trình kế tiếp.

“Ừm” Đường Bội gật đầu, cô còn 2 cảnh nữa, một là, Sở quốc ngang nhiên chủ động xâm lược An quốc, cô và Lạc Tu Vân gặp lại nhau trên chiến trường. Nhưng mà vừa rồi nhìn thấy biên kịch chụp đầu vào bận rộn, phỏng chừng bởi vì cô và Hạ Tử Diệu tự ý sửa kịch bản cho nên những tình tiết phía sau cũng cần thay đổi.

Quả nhiên Tần Hạo Diễm lại nói: “Nếu như kịch bản được cập nhật, tôi sẽ đưa cho cô bản mới nhất.”

Anh nghĩ tới cái gì đó lại nói với Đường Bội: “Đúng lúc, trong khoảng thời gian này, tiết mục mới của Minh Hiền sắp tuyên truyền, tôi đã xác nhận

thời gian với anh ta rồi, chắc là không đụng chạm tới thời gian với hai cảnh còn lại của cô.”

“Cám ơn đạo diễn Tần” Đường Bội mỉm cười, thật lòng nói cảm ơn anh.

Tần Hạo Diễm thoát nhìn tỉnh tỉnh không được tốt lắm, nhưng lời nói của anh ấy rất quan tâm, giống như có thể giúp bạn tắm trong gió xuân.

“Đường Bội” Tần Hạo Diễm nhìn nụ cười của cô chăm chăm, trầm giọng nói:

“Đừng để tôi thất vọng”.

“Được, bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Đường Bội cười xinh đẹp, thậm chí hiếm khi nghịch ngợm nhắc tay chào anh một cái, cam đoan nói.

Tần Hạo Diễm ngẩn ra, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống bắt đầu đọc tư liệu, nhưng sự run rẩy từ bã vai và tài liệu trong tay đã hoàn toàn bán đứng tâm tình của anh ta.

Minh Hiền quả nhiên không hổ là người sắp đặt chương trình kim bài, rất biết cách tạo ra xu thế cho một chương trình.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, ảnh đế Hạ Tử Diệu sẽ là người phát ngôn quảng cáo cho chương trình, sau đó bắt đầu tổng hợp lại những kênh có tỉ lệ người xem cao nhất của đài truyền hình Minh Gia Kỳ Hạ.

Hơn nữa, video clip trước đó đã có một người xem nhất định, trong lúc nhất thời hầu như tất cả mọi người đều biết, hoá ra đoạn clip ngắn đó là đoạn quảng cáo cho chương trình tuyển tú

*: Chương trình tuyển diễn viên cho bộ phim của Minh Hiền (đã nhắc ở chương trước)

Có thể mời ảnh đế làm đại diện cho chương trình, chương trình chưa lên sóng đã có độ hot nhất định, nhất thời thu hút được sự chú ý của mọi người.

Mặc dù Minh Hiền phải chi một khoảng chi phí rất lớn cho Hạ Tử Diệu và Tần Hạo Diễm, nhưng tâm tình thoát nhìn khá tốt.

Ít nhất buổi tối ngày thứ ba Đường Bội nhìn thấy anh ta ở đài truyền hình, thì tiểu thiếu gia tuần mỹ lạnh lùng của Minh gia, ánh mắt nhìn về phía cô trở nên nhu hoà hiếm thấy.

“Đường Bội”. Minh Hiền vừa nhìn thấy cô, thì ném người đang nói chuyện sang một bên, trực tiếp đón chào.

“Minh thiếu”. Đường Bội đưa tay nắm lấy tay anh ta, tầm mắt đối phương khẽ quét qua Lục Tử Mặc, nhưng không có nói thêm gì, chỉ nói với cô:

“Đi thay quần áo chuẩn bị đi, Ann đã chờ cô rồi đấy.”

Đường Bội khẽ gật đầu.

Đêm nay tuy rằng cô chỉ tham gia chương trình chọn tuyển tú bình thường, nhưng với một thân phận khác.

Sau khi trải qua quá trình tuyên truyền oanh tạc, tất cả mọi người đều hỏi thăm về người con gái cảm sát hoà bình, thoát nhìn rất xứng đôi với Hạ Tử Diệu trong đoạn video clip đó là ai, rốt cuộc có phải là người con gái trong scandal với Hạ Tử Diệu không? Có phải là nữ diễn viên mới đã đoạt vai diễn của Đường Phi Phi không?

Nhưng người mới đó từ đâu xuất hiện, thậm chí còn có khí chất như vậy? Đứng trước mặt ảnh đế khí thế mạnh mẽ như vậy nhưng hoàn toàn không bị yếu thế.

Đường Bội đi vào phòng thay quần áo, nhưng điều khiến cô kinh ngạc là, tiết mục tuyển tú này rõ ràng là tuyển diễn viên nữ, nhưng bọn họ lại chuẩn bị cho cô một bộ quần áo nam.

Cô chân chừ, nhưng vẫn thay quần áo. Bạc giáp ôm lấy thân hình uyển chuyển của cô, mái tóc đẹp như mây tạm thời buộc lên ở sau ót, trong cô càng thêm oai hùng bừng bừng. Nếu như là thân nam nhi thật sự, không biết đã làm say mê bao nhiêu phụ nữ.

Thời điểm cô cúi đầu buột thất lưng, cửa sau lưng bị người ta mở ra, sau đó nhẹ nhàng đóng lại, người tới sau khi vào phòng hoàn toàn không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

“Ann?” Đường Bội thuận miệng hỏi.

Lúc này vào nhất định là nhà tạo hình Ann của cô. Cô vừa tiếp tục buột đai lưng trang phục cổ trang hơi phức tạp vừa giương giọng nói:

“Đến giúp tôi cái này với”

Người phía sau vẫn không có mở miệng, tiếng bước chân bình tĩnh, đứng ở sau lưng cô, ngón tay thon dài khô ráo nhẹ nhàng đặt trên tay của cô.

Nhưng đó không phải là tay của phụ nữ!

“Ài?!” Đường Bội nheo đôi mi thanh tú lại, nhanh chóng buông thất lưng và bắt được tay của đối phương, muốn vật người đó ngã xuống.

Ai ngờ thân thể của cô vừa mới động đậy, chủ nhân của đôi tay đó còn nhanh hơn cô. Cánh tay ôm lấy eo cô bỗng nhiên dùng lực, chỉ dùng một tay ngăn động tác của cô, trái lại ôm cả người cô vào trong lòng.

Cái tay không kia nâng cằm của Đường Bội lên, để mặt của cô đối diện với mặt anh, tiếp theo phủ lên đôi môi mềm mại, giọng nam trầm tính khàn khàn vang bên tai của Đường Bội:

“Người phụ nữ không ngoan, thì nên bị trừng phạt”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hãm Hại

Đường Bội bỗng nhiên bật cười.

Bởi vì cô đã nghe thấy thanh âm của chủ nhân giọng nói này.

Cô dứt khoát thả lỏng bản thân, dựa vào bộ ngực nóng rực ở phía sau, hơi ngửa đầu, chủ động hôn lên môi của người đến.

Ánh mắt của Sở Quân Hàn buồn bã, tay nắm cằm cô càng thêm dùng sức.

Anh dứt khoát xoay người của Đường Bội lại, rồi ôm lấy vòng eo không đầy một nắm tay của cô, kéo cả người cô vào trong ngực mình.

Tay phải của anh vẫn nắm cằm của Đường Bội nhưng không dùng sức, chỉ hơi cúi người, mút lấy môi anh đào của cô.

Ngón tay phải của Sở Quân Hàn nhẹ nhàng đảo qua môi của Đường Bội, lòng bàn tay hơi chai, lướt nhẹ qua môi mỏng, khiến Đường Bội nhẹn không được cười khe khẽ ra tiếng, lập tức nghiêng đầu tránh khỏi bàn tay của anh, cười nói:

“Ngứa.”

“Tôi đã xem clip rồi.” Giọng của Sở Quân Hàn càng khàn khàn, trầm giọng nói: “Hạ Từ Diệu hôn em”

“Đó là quay phim.” Đường Bội cười yếu ớt, một tay đặt ở trên ngực anh, an ủi nói: “Chỉ chạm nhẹ qua mà thôi.”

Cô biết Sở Quân Hàn nói những lời, nếu như cô càng che giấu thì chắc chắn 100% trong lòng cô có quỷ, không bằng cứ thoải mái thừa nhận chuyện này.

“Quay phim cần như vậy?” Sở Quân Hàn lại cúi đầu, hôn lên môi cô lần nữa.

Hô hấp của hai người quấn quít cùng một chỗ, khi anh nói chuyện, hơi thở phả trên môi cô, lộ ra vẻ ái muội lại nguy hiểm, lại tràn ngập hấp dẫn nói không nên lời:

“Tôi còn biết một từ, tên là hôn nhẹ.”

Đường Bội không nói gì, ý cười trong mắt cô đã đọng đầy đến mức muốn tràn ra ngoài.

Cô đưa tay học bộ dáng của Sở Quân Hàn, nâng cằm của anh lên. Ngón tay thon dài đảo qua chiếc cằm cương nghị của anh khiến người ta cảm thấy ngửa ngửa.

Nhưng Đường Bội không để Sở Quân Hàn đợi lâu, cô ngửa đầu, chủ động hôn lên môi anh.

Tuy rằng chỉ là môi chạm môi, nhưng lại có tác dụng an ủi vị ám dạ đế vương khiến cho người ta không có cách nào nắm bắt được.

Sở Quân Hàn dần dần thu hồi ánh sáng nguy hiểm trong ánh mắt, tay ôm eo cô càng dùng sức hơn.

“Đó là công việc, là quay phim...” Đường Bội hơi tách khoảng cách của hai người ra, cười nói:

“Đây mới là hôn môi.”

Ánh mắt của cô dịu dàng sáng ngời giống như có thể hút linh hồn người khác. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt ở trên ngực của Sở Quân Hàn, cảm giác thân thể của anh mặc dù có chút yếu ớt nhưng da thịt lại hết sức lực lưỡng, trái tim vang lên nhịp đập hữu lực bình tĩnh.

Ý cười trong mắt của Đường Bội càng đậm.

“Sở thiếu vì tôi giận đỏ cả mặt, không biết sẽ khiến cho bao nhiêu phụ nữ ghen tị đến phát khóc.”

“Tôi còn có thể cho các cô ấy hâm mộ em hơn.” Tay Sở Quân Hàn hướng lên trên, nắm lấy bàn tay đang xẹt qua xẹt lại, nghịch ngợm châm lửa ở trong ngực mình, đột nhiên nói: “Em không hỏi tôi, vì sao bây giờ mới tới?”

“Sở thiếu một ngày kiếm tỷ bạc, có thể bớt chút thời gian đến gặp cô gái nhỏ như tôi, đã làm cho tôi được cung mà sợ, làm sao còn dám mong mỏi nhiều thêm.” Đường Bội trịnh trọng nói, trong ánh mắt lại mang theo tia ý cười hoạt bát không thể che giấu.

“Em còn như vậy, đừng nghĩ đến chuyện quay tiết mục hôm nay nữa.”

Anh siết chặt lấy tay cô, hơi cúi đầu, tựa vào vai của Đường Bội, trầm thấp thờ dài một hơi nói: “Tôi mới từ nước ngoài về.”

“Lần này, những người phụ nữ hâm mộ tôi đến phát khóc sẽ nhiều hơn nữa rồi.” Đường Bội tiếp tục nghiêm túc nói.

Cô nghiêng đầu, tóc Sở Quân Hàn lướt nhẹ qua khuôn mặt cô.

“Đường Bội...” Sở Quân Hàn đột nhiên cúi đầu, thanh âm trầm thấp, anh cũng không có ngăn đầu cũng không chờ Đường Bội đáp lại, chỉ nói:

“Ở trên máy bay, nhìn thấy cảnh diễn của em với Hạ Tử Diệu cho nên tôi sai người đáp máy bay trực thăng đến thẳng sân bay của đài truyền hình.”

Ngón tay của anh quán lên ngón tay của Đường Bội, trầm thấp nói:

“Đừng làm những chuyện như thế này nữa, nếu không tôi sẽ trực tiếp nhốt em lại.”

“Ừm?” Đường Bội nhú mày.

Sở Quân Hàn đứng thẳng thân thể, anh lại thành thiếu gia nhà họ Sở cao cao tại thượng, lật tay làm mây úp tay làm mưa rồi, phảng phất như đế vương bóng đêm chỉ sống trong truyền thuyết.

Anh lui về phía sau một bước, nhàn nhạt nói: “Tôi đi trước.”

Trên đời này có một loại người, thời điểm anh ta muốn rời đi cho dù bạn khóc lóc ní non, cầu xin hoặc là uy hiếp dụ dỗ đều không thể giữ lại bước chân anh ta.

Sở Quân Hàn nhất định là một trong số đó.

Đường Bội cũng không đi hỏi anh lời ban nãy có ý gì, cũng không mở miệng giữ lại. Cô chỉ đứng ở tại chỗ, dõi mắt nhìn theo bóng anh rời đi.

Sau đó xoay người, soi gương hít thở thật sâu, rồi sửa sang lại quần áo của mình, lúc này mới quay người mở cửa phòng hóa trang đi ra ngoài.

Bên trong phòng hóa trang phân phối cho cô, Ann cư nhiên không có gì đây, Đường Bội không quá xác định đây là ý của Sở Quân Hàn, kỳ thật cô vốn không nên ở một mình trong phòng hóa trang, nhưng rất có thể Minh Hiền đặc biệt dặn dò Đài Truyền Hình dành riêng một phòng hóa trang cho cô.

Đợi gần 20 phút, nhưng Ann vẫn không xuất hiện, Đường Bội không nhịn được nhú mày, cô lơ mơ cảm thấy có chút không đúng lắm.

Thời điểm chuẩn bị mở cửa ra bên ngoài tìm người, thì đúng lúc có nhân viên truyền hình đang đứng gõ cửa ở bên ngoài.

Đó là một cô gái trẻ tuổi, liếc mắt nhìn thấy chiến giáp ở trên người Đường Bội, mái tóc dài buộc lên đơn giản, trên mặt nhẹ nhàng khoanh khoái không son phấn, đột nhiên kinh ngạc mở to hai mắt, tài liệu ôm trên tay đều rơi xuống đất.

Đường Bội nhú mày, dự cảm xấu càng lúc càng mạnh.

Cô xoay người nhìn nhân viên công tác nhặt tư liệu trên mặt đất hỏi: “Sao vậy?”

Cô ta “cô, cô, cô” nửa ngày, đột nhiên thở hổn hển nói: “Tại sao cô lại ăn mặc như vậy, tối nay là lần đầu tiên cô biểu diễn, tại sao cô lại mặc nam trang?”

Trong mắt Đường Bội loé lên ý lạnh, xem ra Ann biến mất không phải ngẫu nhiên, là có người muốn chinh cô, cho nên mới lừa cô thay bộ quần áo này.

“Còn bao lâu nữa mới bắt đầu?” Cô nắm lấy thời cơ hỏi.

Cô gái kia vội vàng cuối đầu nhìn thời gian nói: “10 phút, nên chuẩn bị rồi. Vì hôm nay truyền hình trực tiếp nên không có diễn tập, Minh thiếu nói vì hiệu quả chân thực và kết quả công bằng cho nên hy vọng mọi người sẽ phát huy hết sức mình”

“Không kịp thay quần áo rồi”. Đường Bội quả quyết nói: “Chờ tôi một phút”

Cô xoay người nhanh chóng đi vào phòng hoá trang, đưa tay cầm lấy bút vẽ mày, vẽ thêm vài nét trên lông mày của mình, khiến mình trông càng thêm anh khí tương xứng với chiến giáp trên người.

Lúc này cô mới xoay người bước đến bên cạnh nhân viên công tác nói: “Đi thôi”

“Cứ đi như vậy?” Cô gái nhỏ ấy như hít phải khí lạnh, xem ra đã bị sự tùy ý của Đường Bội dọa sợ.

“Bằng không thì thế nào?” Đường Bội quay đầu mỉm cười với cô ta.

Dáng người của cô vốn cao gầy, mặc nhung trang, mày đậm như vẽ, thoát nhìn thật giống với mỹ nam tử anh tuấn tiêu sái.

Lúc này, cười với cô gái nhỏ dưới ánh đèn, đối phương trong nháy mắt trở nên ngay người, trên mặt hiện lên hai đám mây hồng, vội vã gật đầu, dẫn Đường Bội bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Âm Đầu

Thời điểm Đường Bội đến chuẩn bị, trong phòng đã có không ít người.

Cô có lẽ là người tới trễ nhất, nhóm nữ minh tinh có khoảng bảy tám người mặc trang phục cổ trang, hoặc đứng hoặc ngồi trò chuyện với nhau.

Khi nhân viên công tác giúp Đường Bội mở cửa, bảy ánh mắt các cô ấy đều nhìn về phía cô.

Vài nữ minh tinh nhìn thấy trang phục nam trên người Đường Bội, trước mắt sáng ngời. Nhưng đợi ánh mắt các cô dừng lại trên mặt của Đường Bội thì mọi người đều lộ ra nét mặt thất vọng.

Ánh mắt Đường Bội đảo qua trên mặt mấy người này, bảy diễn viên nữ này có người kiều diễm, quyền rũ, có người xinh đẹp động lòng người, có người thanh thuần, dịu dàng. . . Nói chung, mỗi người mặc trang phục cổ trang đều mang vẻ đẹp khác nhau.

Nhất thời, bên trong ngọc bội đình đang, hương thơm lệ ảnh giao thoa, khiến người ta mình đã lạc vào khung cảnh tuyển tú của hoàng đế cổ đại.

Đường Phi Phi đương nhiên không có bỏ qua cơ hội biểu diễn như vậy, quần áo trên người cô ta ước chừng tinh xảo hơn bảy người còn lại, váy dài hồng nhạt xinh đẹp, phía trên thêu hoa phức tạp, nhưng khéo léo, nhị hoa được làm bằng những viên minh châu thật nhỏ, thoát nhìn vô cùng dịu dàng, tươi mát.

Tóc của cô ta được chải thành kiểu bách hoa phân tiếu kê, phần đuôi tóc dùng hai hạt trân châu màu hồng nhạt buộc lên, xõa ở bên vai, trên búi tóc dùng chuỗi tơ màu buộc thành nơ bướm, nhụy của các cánh hoa được làm bằng những viên minh châu to cỡ đầu ngón tay, làm nổi bật lên vẻ thanh thuần xinh đẹp của cô ta, thật sự mang vài phần dịu dàng của con gái Giang Nam, xem ra đã tốn không ít công phu.

Đường Bội khẽ quét mắt qua trang sức ở trên đầu của cô ta, so với sự chuẩn bị của 7 người trong phòng, thì trang sức của cô ta mình quý hơn nhiều, những viên trân châu đó tỏa ra ánh sáng lấp lánh, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ.

Xem ra lần này Đường Phi Phi đã đặt cược hết vốn ban đầu.

Đáng tiếc a. . .

Trên môi Đường Bội hiện lên nụ cười yếu ớt.

Cô toàn thân mặc nhung trang, vốn anh khí vô song, nay khoe miệng lại mỉm cười, thoát nhìn nhu hòa hơn vài phần. Mặc dù cô với Đường Phi Phi mặt mày có 5 phần tương tự, nhưng không ai có trộn lẫn bọn họ với nhau.

Đường Phi Phi ở trước mặt người ngoài, đều giả vờ ôn nhu, ngoan ngoãn dịu dàng, lúc này cũng chỉ giương mắt liếc nhìn Đường Bội một cái, hơi cúi đầu, bộ dạng ủy khuất, rụt rè.

Những người đang chuẩn bị trong phòng đều là minh tinh trong làng giải trí, ai không thành tinh. Scandal của Đường Phi Phi, mặc dù không có người nào thổi phồng lên, nhưng mà trong làng giải trí làm gì có bí mật.

Về nhân vật trong phim Chiến Ca bị một người mới không tên tuổi cướp mất, chuyện dùng thế thân, đều bị lên báo. Tuy rằng đã bị nhóm quan hệ xã hội của Đường gia đè xuống, nhưng dù sao mọi chuyện cũng truyền ra ngoài.

Bọn họ nhìn thấy Đường Bội đến muộn, và trang phục trên người chẳng ra sao, đương nhiên biết cô bị chinh rồi.

Về phần bị ai chinh, điều đó còn cần phải hỏi sao?

Cô gái xinh đẹp, khí chất bức người ở trong trailer tuyên truyền cho tiết mục, nếu như không phải Đường Phi Phi, vậy nhất định là người đứng ở miệng cửa rồi.

Đường Bội nhìn như không hề động đậy, nhưng những biểu cảm của mọi người trong phòng, cô đều thu hết vào trong mắt. Cô biết bọn họ đang chờ nhìn cô và Đường Phi Phi diễn trò, tốt nhất là có thể nổi lên tranh chấp ở nơi này, đến chừng đó bọn họ được ngư ông đắc lợi.

Nhưng cô làm sao có thể để các cô ta được như ý?

Cô nhẹ nhàng cười, ngẩng đầu đi vào, ngồi xuống chiếc ghế gần cửa nhất, khẽ cười nói: “Ngại quá, tôi đã tới trễ.”

Đương nhiên, trên mặt cô không có chút biểu cảm xin lỗi nào.

“Chương trình còn chưa bắt đầu, nên không tính là muộn.” Nữ diễn viên ngồi đối diện Đường Bội đáp một câu.

Cô ấy có khuôn mặt trái xoan hơi cổ điển, da như mỡ đông, mặc trên người chiếc áo thêu hạnh nhân trắng khảm hoa mai, phía dưới váy hoa uốn lượn, mái tóc mềm mại được chải thành kiểu tóc phi thiên mới lạ, bên trong tóc mai cài trâm lưu thủy phi dương, mặt mày thoát nhìn rất thân thiết thanh tĩnh, như là tiểu thư khuê các thế gia ở cổ đại.

Đường Bội biết người này, nhớ tên cô ấy là Khương Dĩ Đồng. Đường Phi Phi từng diễn một bộ phim truyền hình cổ trang với cô ấy, bộ phim ấy cũng do nhà họ Đường bỏ vốn đầu tư, nhưng Khương Dĩ Đồng chỉ là một vai phụ, lại để lại ấn tượng sâu sắc cho người xem, cuối cùng gần như nghịch chuyển tình thế, khiến cho không ít người xem đồng tình với cô.

Cô ấy cũng dựa vào bộ phim truyền hình năm đó, bắt lấy vai nữ phụ thành công đó thuận lợi trở thành một trong tứ tiểu hoa đán mới trong nước.

Đường Phi Phi là nữ chính nhưng lại không thu hoạch tốt nhất, sau này khi nhắc tới Khương Dĩ Đồng, thì cơ hồ nghiêng răng.

Hơn nữa nhân duyên trong làng giải trí của Khương Dĩ Đồng không tệ, xử sự lại khéo léo, Đường Phi Phi chinh nàng ta vài lần nhưng đều vượt qua được, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi nhớ kỹ món nợ này, cuối cùng còn trách Đường Bội diễn thay cảnh đánh nhau không tốt, khiến cô ta bị lỡ dịp may trở thành nữ chính tốt nhất...

Cho nên Đường Bội luôn có ấn tượng không tồi với Khương Dĩ Đồng, hễ là ai có thể làm cho Đường Phi Phi tức chết, cô đều cảm thấy bọn họ không tệ.

Cô cười với Khương Dĩ Đồng, khách khí nói: “Cảm ơn.”

Dur quang khoe mặt rõ ràng nhìn thấy Đường Phi Phi ngồi ở trong cùng hiện lên ánh sáng oán giận.

“Nhưng mà...” Khương Dĩ Đồng đánh giá Đường Bội từ trên xuống dưới vài lần, có chút tò mò hỏi.

“Vì sao cô lại ăn mặc nam trang?”

Đường Bội cười cười, còn chưa kịp trả lời đã nghe một diễn viên ngồi bên cạnh Đường Phi Phi là Bạch Phi San chua chát nói: “Người ta là nữ chính trong trailer, đương nhiên không giống người bình thường.”

Một câu nói này, đã trực tiếp biến Đường Bội thành kẻ địch của bảy người trong phòng.

Đường Bội nhìn cô ta, vừa khéo nhìn thấy Thịnh Lan ngồi ở bên cạnh, vừa không chút để ý, bắt đầu đùa giỡn cây quạt làm bằng lông chim, vừa nhàn nhạt nói: “Có một phong cách riêng dĩ nhiên sẽ thu hút ánh mắt của người khác, chỉ sợ sẽ biến khéo thành vụng, hăng quá hóa dở.”

Cô nói xong khẽ cười một tiếng, dùng quạt lông chim nhẹ nhàng che môi anh đào lại, cười duyên nhìn Đường Bội nói: “Đương nhiên tôi không phải nói Đường tiểu thư, Đường tiểu thư có kỹ thuật diễn xuất chúng, thảo nào có thể nhận được vai diễn quan trọng như thế từ tay đạo diễn Tần.”

“Thịnh tiểu thư nói đùa, nếu bàn về diễn xuất, ai dám đánh đồng với ảnh hậu năm ngoái?” Đường Bội không chút hoang mang mỉm cười, lần này Minh Hiền đứng là chịu chơi, ngay cả ảnh hậu năm ngoái trong nước cũng tình nguyện đến tham dự.

Cũng khó trách cô ta bất mãn với Đường Bội, nếu so sánh giữa 7 người trong phòng, bây giờ có kỹ thuật diễn cao nhất chính là cô ta, bọn họ đến dự thì, nhưng nữ chính trong trailer diễn cùng với Hạ Tử Diệu không phải cô ta, ngược lại là một người mới không tên không tuổi, đổi lại là bất luận người nào cũng cảm thấy bất mãn.

Huống chi ảnh hậu mới vốn tâm cao khí ngạo.

Thịnh Lan cười nhạt: “Đường tiểu thư quá khiêm tốn rồi, chúng tôi chờ mong một lát nữa cô sẽ tỏa sáng trên sân khấu, khiến chúng tôi được mở mang tầm mắt trước ‘phong tư trác tuyệt, tài hoa hơn người’ của cô.”

Cô ta đang nói đến đoạn video clip quảng cáo nhưng giọng điệu tràn đầy châm chọc không cần nói cũng rõ.

Đường Bội thu hồi nụ cười, từ trước đến nay, người khác kính cô một thước, cô kính họ ba trượng.

Nhưng nếu bọn họ muốn lấn át trên đầu cô...

“Trịnh tiểu thư trang điểm tỉ mỉ như vậy, có lẽ cũng đã tính sẵn trong lòng, nhưng mà trận đấu là thứ hai, tình hữu nghị là thứ nhất, nếu như bởi vì thua mà mất đi phong độ, sẽ khiến người có tâm chê cười.” Đường Bội cười xinh đẹp nói:

“Cô nói có phải không, Thịnh tiểu thư?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Biểu Diễn

Sắc mặt Thịnh Lan trầm xuống, quạt lông vũ ngăn biểu cảm nửa khuôn mặt của cô, cho nên không có luồng cuống tại chỗ.

Đường Bội cười xinh đẹp, rõ ràng cả người mặc trang phục nam, nhưng thoát nhìn càng thêm quyến rũ, nhưng trang mặc ở trên người cô, lại có một phong vị khác, lúc này cười nói tự nhiên, không hề thua kém những nữ diễn viên có kinh nghiệm đã chuẩn bị tỉ mỉ ở trong phòng.

Hai tay đặt ở bên hông của Đường Phi Phi càng nắm chặt lại, chỉ cảm thấy trên sofa mềm mại như có rất nhiều gai nhọn, khiến cho cô ta như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

Bạch Chi San liếc mắt nhìn Đường Phi Phi một cái, có chút ý xấu nói: “Thoạt nhìn, hai người có phần giống nhau, nhưng nhìn kỹ lại, thì cô gái cả người mặc nhưng trang càng cảm thấy đặc biệt một chút.”

Cô ta cười khanh khách nói: “Thảo nào cuối cùng đạo diễn Tần đã chọn cô, có lẽ đã xem qua Đường Bội tiểu thư giả bộ như vậy?”

Những câu nói của cô ta đều xoay quanh Tần Hạo Diễm và bộ phim Chiến Ca, rõ ràng muốn châm ngòi ly gián cô và Đường Phi Phi.

Tay của Đường Phi Phi càng nắm càng chặt, mu bàn tay đã nổi gân xanh, đây vốn là một trong những chuyện sỉ nhục nhất của cô, lại bị một tiểu tiện nhân xuất thân bình thường thổi phồng lên trước mặt mọi người như thế....

Cô đương nhiên sẽ không để Đường Bội sống thoải mái, nhưng Bạch Chi San này cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Ánh mắt của Đường Bội nhìn cô ta, sau đó cười nói: “Mỗi người đều có nhân vật thích hợp với bản thân mình, có thể diễn những nhân vật phù hợp với mình không khó, nhưng khó nhất chính là phải nhập vai những nhân vật không phù hợp với mình, chỉ là một vai diễn thôi, thì có là gì.”

Cô nhìn về phía Đường Phi Phi rồi nhìn hướng Thịnh Lan: “Điểm này có lẽ Thịnh tiểu thư có kinh nghiệm hơn.”

Về kiêu ngạo trên mặt Thịnh Lan chợt lóe, khinh thường liếc mắt nhìn Bạch Chi San một cái.

Trong lòng Đường Bội khẽ động, xem ra giữa hai người này có mâu thuẫn gì đó, đã bị cô đâm trúng chỗ đau của họ.

Cô cười càng thêm quyến rũ, cũng không nói nữa.

Nói thật, ngồi đây nói chuyện phiếm với đám phụ nữ này, không có gì bổ ích cả. Cho dù ngoài miệng chiêm ngưỡng phong cũng không có gì ưu việt, cô không muốn lãng phí thời gian.

Nhưng mà, trên thế giới này không có công bằng, bạn càng nhượng bộ thì càng bị người khác khinh thường. Cô không muốn lại bị người khác ức hiếp trên đầu trên cổ mình, cách phòng thủ tốt nhất chính là cách công kích tốt nhất.

Cũng may thời gian để bọn họ chuẩn bị cũng không dài, tình hình tiết mục trực tiếp trên sân khấu cũng được chiếu qua TV để bảy người trong phòng nhìn thấy.

Trên TV, tiếng đàn cổ tào nhã chậm rãi vang lên, trên sân khấu hoa lệ bối cảnh hiện đại hóa, phía trên những dụng cụ cầm kỳ thư họa, đao quang kiếm ảnh được trưng bày đủ kiểu, hai người dẫn chương trình chậm rãi bước lên sân khấu.

Có thể được Minh Hiền mời được chủ trì tiết mục tuyển tú lần này, đương nhiên cũng là những người dẫn chương trình nổi tiếng.

Mạc Thành và Nhan Ninh đều là những người dẫn chương trình nổi tiếng của đài truyền hình Minh Gia Kỳ Hạ, tác phong trầm ổn, vững vàng nhưng không mất đi vẻ dí dỏm.

Quả nhiên bọn họ xuất hiện chưa được vài phút thì không khí đã sôi nổi hẳn lên.

Bởi vì là phát sóng trực tiếp, hơn nữa là tiết mục đầu tiên, nên Minh Hiền đứng ở bên sườn cánh gà quan sát tình hình.

Nhân viên truyền hình ban nãy nhận nhiệm vụ đến phòng nghỉ của Đường Bội, lúc này đang lặng lẽ đi tới bên cạnh anh, nói khẽ với anh:

“Minh thiếu, quần áo của Đường tiểu thư bị đổi thành chiến giáp.”

Minh Hiền nhíu mi, lạnh lùng liếc mắt nhìn nhân viên công tác một cái:

“Ai làm?”

“Đã đi thăm dò rồi, bởi vì thay lại quần áo, và hóa trang từ đầu không còn kịp nữa nên Đường tiểu thư kiên trì mặc bộ chiến giáp đó.” Cô ta hơi cúi đầu, dưới ánh sáng rực rỡ lấp lánh, có chút ủy khuất nói:

“Tôi vốn nói với Đường tiểu thư, có thể thay đổi thứ tự ra biểu diễn, nắm bắt thời gian...”

“Được rồi.” Minh Hiền nhíu mày anh tuấn lại, hỏi: “Bây giờ cô ấy vẫn còn mặc bộ chiến giáp đó?”

“Vâng.” Nhân viên công tác lại nói: “Nhìn dáng vẻ của Đường tiểu thư không quá khảnh trương, có phải cô ấy đã có dự định gì không?”

Minh Hiền lạnh lùng đảo mắt qua người cô, người nào đó nhìn không được co rúm lại, những lời còn lại vẫn cứng lại ở trong miệng không cách nào nói ra được.

“Susan, cô lắm lời quá!”

“Minh thiếu, tôi...” Susan tựa hồ giật nảy mình, vội vội vàng vàng muốn giải thích cái gì đó.

Minh Hiền cũng không để ý đến cô ấy, xoay người nhìn lên sân khấu.

Đúng lúc, màn nóng hổi của Mạc Thành và Nhan Ninh đã kết thúc, Mạc Thành hỏi Nhan Ninh: “Mấy hôm nay cô có lên mạng không?”

“Đương nhiên.” Nhan Ninh cười nói.

“Vậy chắc chắn cô đã xem qua videoclip hot mấy ngày nay ở trên mạng rồi phải không?” Mạc Thành hỏi.

“Anh nói...” Nhan Ninh như có vẻ dăm chiêu, hình như có chút không xác định hỏi.

“Nữ thần cổ trang thế hệ mới sao?”

“Thật ra tôi nghĩ danh hiệu ‘nữ thần’ nên đổi thành danh hiệu ‘nữ vương’ sẽ thích hợp hơn. Phong thái ấy, khí phách ấy... Chắc, không biết nếu như nữ vương giá lâm, chúng ta có thể bắt tay cô ấy không?”

“Chắc là... có thể chứ?” Nét mặt Nhan Ninh do dự, có phần ấp a ấp úng hỏi: “Không bằng chúng ta mời cô ấy đến nơi này thử xem?”

“Chúng ta nên hỏi các bạn khán giả một chút, các bạn có muốn nhìn thấy nữ thần trong đoạn videoclip không ạ?”

Mạc Thành cười, quay đầu nhìn về phía khán giả.

“Muốn!!!”

Thanh âm trả lời cực lớn, hầu như có thể chọc thủng nóc nhà.

“Nếu như mọi người đều có chung một mục đích, vậy chúng ta hãy mời thí sinh dự thi đầu tiên, Đường Bội tiểu thư!” Mạc Thành và Nhan Ninh đồng thời chuyển hướng nhìn về phía cửa ra vào hậu trường, khoát tay làm điệu bộ cung nghênh.

Những lời này vốn đã có sẵn trong kịch bản rồi, cũng xem như là Minh Hiền có từ tâm.

Videoclip của Đường Bội, mặc dù mấy ngày này rất hot ở trên mạng, nhưng nếu so sánh với những minh tinh có tên tuổi khác, nền móng và lý lịch vốn yếu hơn. Thay vì xếp cô diễn cuối cùng, không bằng đưa cô lên đầu tiên, cô gạt hái kinh điển ngay từ đầu cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người hơn.

Nhưng mà...

Trong lòng Minh Hiền bốc lên tức giận, trang phục anh vốn chuẩn bị cho Đường Bội là trang phục nữ vương, đẹp đẽ quý giá, anh tin cô gái này có thể phát huy được khí chất của bộ trang phục đó.

Nhưng bây giờ lại bị người ta phá hủy.

Không biết vì sao, trong lòng Minh Hiền lại có chút chờ mong, anh chưa bao giờ hiểu rõ tính tình của cô, mỗi lần cô mang đến kinh ngạc, ngược lại càng khiến cho người ta rung động.

Cánh cửa hậu trường đã mở ra, giữa làn sương khói mịt mờ, Đường Bội mặc áo giáp màu bạc, tư thế oai hùng bồng bồng.

Trên mặt của cô hầu như không có trang điểm, mái tóc dài đen nhánh buộc lên ở sau ót, giáp bạc không cách nào che giấu được dáng người uyển chuyển của cô, chỉ là trên mặt của cô không có biểu cảm gì, thoạt nhìn có chút nghiêm túc và lạnh lùng, quả thật có vài phần giống với tướng quân chinh chiến ở sa trường.

Dù Nhan Ninh và Mạc Thành có kinh nghiệm phong phú, nhưng khi nhìn thấy Đường Bội như vậy, cũng phải ngừng lại một chút.

May mắn là Đường Bội đã bước lên sân khấu, đôi mắt đẹp chậm rãi đánh giá xung quanh một vòng, nhìn nét mặt kinh ngạc trên mặt khán giả và người chủ trì, bỗng nhiên cô chậm rãi mở miệng nói: “Mặc dù nhìn thấy cảnh ca múa thái bình thịnh thế nơi đây, dưới ánh đèn đuốc sáng trưng, vẫn không có cách nào quên được những chiến sĩ nơi biên ải, không biết bọn họ có khỏe hay không?”

Cô cố gắng đè thấp thanh âm, cố gắng tạo ra cảm giác tiêu điều.

Dừng lại một chút, lập tức ngâm nga hát: “Ai nói không có quần áo, đồng bào cùng sống cùng chết...”

Hai tay cô để bên thắt lưng, giống như trường kiếm vẫn còn, trên người vẫn mang theo mùi và áo giáp. Ánh mắt nhìn bầu trời xa xăm, tựa hồ đang nhớ về những năm tháng nhiệt huyết nhưng tràn đầy khổ cực.

Trong phút chốc, Đường Bội như đã dẫn mọi người về với chiến trường xưa, đầy dao quang kiếm ảnh, cả hội trường đều yên lặng.

Hậu trường lại rối ren một phen,.

“Nhanh!” Đạo diễn nhanh chóng chỉ huy.

Trên màn hình lớn phía sau sân khấu đã hiện lên trailer tuyên truyền của Đường Bội và Hạ Tử Diệu.

Trong màn hình, Đường Bội mặc hồng y ngồi ở trên vũ đài khây đàn mà ca.

Ở phía ngoài màn hình, Đường Bội tràn ngập tưởng niệm, đứng trên sân khấu, tự nhiên ca hát.

Hai hình ảnh hòa lẫn với nhau, nhưng rõ ràng đã chuyển cảnh tượng chỉ được xây dựng trong phim, ra sân khấu bên ngoài.

Cả khán phòng vốn im lặng, đột nhiên phát lên một tràng vỗ tay nhiệt tình.

Đường Bội nhẹ nhõm thở ra một hơi, hơi khom lưng cảm ơn sự ủng hộ của khán giả. Khi ngẩng đầu lên, thì nụ cười như hoa, nụ cười ngọt ngào

như vậy khiến lòng người điên đảo.

Nếu so sánh với khí chất và kĩ thuật diễn ban nãy của cô, thì càng khiến mọi người thán phục.

Minh Hiền hơi nheo mắt lại.

Anh đã thấy Đường Bội quay phim, anh biết cô nhập vai rất nhanh, rất có thiên phú.

Nhưng dù sao cũng không nghĩ tới, cô ấy lại mạnh mẽ đến thế!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Mỹ Nam

Đường Bội có một màn mở đầu độc đáo, không thể nghĩ ngờ đã tạo thành vấn đề khó khăn cho 6 diễn viên còn lại.

Mạc Thành và Nhan Ninh đều là những người chủ trì nổi tiếng, cho nên khả năng ứng biến rất mạnh, nhưng cũng bị tiếng đàn và tiếng hát của Đường Bội cuốn hút, nhất là má lúm đồng tiền của cô.

Mạc Thành phục hồi thần trí đầu tiên, thờ dài nói: “Ban nãy, người mặc áo oai hùng bước ra, tôi còn tưởng là thiên vương Hạ Từ Diệu giá lâm, tôi đang nghĩ bụng, chẳng lẽ tiết mục chương trình hôm nay bị đảo lộn hết rồi sao?”

Nhan Ninh cười cười nói: “Phụ nữ không hề thua đáng mày râu, Đường Bội tiểu thư quả nhiên khiến cho tôi cảm thấy vẻ vang lắm”

Hai người hợp tác chủ trì qua không ít tiết mục, cho nên phối hợp rất ăn ý, kẻ xướng người họa đã dẫn trọng tâm câu chuyện đến nữ minh tinh tiếp theo:

“Không biết phần biểu diễn tiếp theo sẽ mang lại cho chúng ta bất ngờ như thế nào?”

Đáng tiếc, có màn mở màn đặc sắc của Đường Bội phía trước, những nữ minh tinh còn lại bao gồm cả Thịnh Lan, tuy rằng đã trải qua trang điểm và chuẩn bị tỉ mỉ, nhưng không có rung động ngay từ đầu như thế, ánh mắt của người xem cũng nhiều lần đảo qua Đường Bội đang yên lặng ngồi xem ở dưới khán đài, rõ ràng những phần biểu diễn phía sau đều thiếu phần hứng thú.

Mãi đến khi đến phần biểu diễn của Khương Dĩ Đồng.

Thịnh Lan phía trước cũng được, Bạch Chi San cũng được, phần lớn là đánh đàn, ca hát, khiêu vũ, tuy rằng đẹp đẽ, tinh xảo, nhưng vẫn không thể gây xôn xao trong hội trường.

Thời điểm Khương Dĩ Đồng lên sân khấu, mặc một bộ trang phục của con gái nhà thế gia, vừa lên sân khấu đã lập tức cởi áo khoác trên người, lộ ra chiếc áo giáp nhỏ cao đến thắt lưng, phần eo thon trắng như tuyết phơi bày ra bên ngoài, cười xinh đẹp nói: “Đánh đàn thì tôi không thể bì kịp với mấy chị Thịnh Lan, đánh phải giấu dốt, biểu diễn chút tiết mục ít lưu ý. Không có đối lập, thì không dễ dàng bị đem ra so sánh.”

Bình thường, cô ở trước truyền thông luôn hài hước như vậy, mọi người đã sớm quen với Khương Dĩ Đồng tràn ngập thân thiết như thế, cả khán phòng vang lên tiếng cười, Khương Dĩ Đồng tiếp nhận hai cây kiếm trong tay sư phụ, sau đó ôm quyền về phía trước thi lễ, rồi bắt đầu múa kiếm.

Trên võ kiếm của song kiếm được buộc chiếc ti thật dài, khi múa trong cảm giác oai hùng mang theo vài phần quyền rũ.

Chuyện xưa kể rằng có người đẹp Công Tôn thị, một màn múa kiếm đã làm danh chấn bốn phương.

Nghĩ đến đại nương Công Tôn thị ngày xưa múa kiếm cũng có vài phần anh khí, vài phần quyền rũ, bóng kiếm tung bay như băng gấm, cực kì đẹp mắt.

Đường Bội nhẹ nhàng hít thở, Khương Dĩ Đồng múa kiếm tuy rằng động tác võ thuật đẹp nhưng dễ dàng nhìn ra đã từng khổ luyện nhiều lần, so với biểu diễn của nhóm người Thịnh Lan thì rung động lòng người hơn nhiều.

Khương Dĩ Đồng luôn luôn không đơn giản. Đường Bội đã biết từ sớm. Cô rất chú trọng tiết mục lần này, nhưng mà từ trailer tuyên truyền có thể phỏng đoán ra rất nhiều ý nghĩa, nhất định phải tìm ra quán quân của cuộc thi.

Chỉ là so với đám người Thịnh Lan bộc lộ sự kiêu ngạo ra ngoài, cô ấy giống như lời cô ấy nói, biết ẩn giấu, cho nên cũng xem như là đối thủ ngang

tài ngang sức.

Quả nhiên màn biểu diễn cao trào đêm đó là màn hát cầu Đường Bội và màn múa kiếm của Khương Dĩ Đồng.

Kế tiếp, Đường Bội các cô sẽ có thời gian nghỉ ngơi ba ngày, ba ngày sau, sẽ gặp lại ở đấu trường thứ nhất, phải trải qua bốn ngày huấn luyện ở đó, thời điểm ngày thứ năm, sẽ tiến hành loại bỏ hai người không thể thông qua vòng một.

“Nghe qua giống như trò chơi vượt ải.” Đường Bội lười biếng dựa vào trên cửa kính xe, xe đi ngược chiều đưa cô trở về, cô thờ ơ nói.

“Cô muốn biết nội dung của trận đấu thứ nhất sao?” Lục Tử Mặc hỏi.

Đường Bội cười cười nhưng không có trả lời vấn đề này. Nếu bàn về thực lực cô cảm thấy mình không thua những nữ diễn viên nũng nịu ấy, cô chỉ nhớ tới một chuyện khác, nói với Lục Tử Mặc: “Đêm nay hình như tôi không có nhìn thấy Ann.”

“Cô hoài nghi cô ấy cũng tham gia vào chuyện đổi quần áo của cô?” Trong ánh mắt của Lục Tử Mặc chợt loé ánh sáng lạnh, nhàn nhạt hỏi.

“Tôi không hoài nghi cô ấy.” Đường Bội cười đáp lại: “Với tính cách của Đường Phi Phi, nếu muốn chinh tôi sẽ không đại tìm người ngoài hỗ trợ.”

“Cô và Đường Phi Phi, thì ra đều không nhìn nhau vừa mắt.” Lục Tử Mặc cũng không hỏi nhiều, chỉ bình luận đúng trọng tâm.

“Lục tiên sinh, tốt xấu gì bây giờ tôi cũng là cố chủ của anh.” Đường Bội nhẹ nhàng gõ vài cái trên cửa kính xe.

“Cho nên bây giờ anh chuẩn bị đưa cố chủ của anh đi đâu?”

Ban nãy cô không chú ý, con đường này không phải dẫn đến khách sạn cô ở.

Lục Tử Mặc nhìn về phía trước, trầm mặc một lát, mới nói: “Bây giờ tôi lĩnh tiền lương của Sở thiếu.” Anh quay đầu nở nụ cười với Đường Bội: “Đó là lý do hiện tại tôi đưa cô đi làm cho boss tôi vui lòng rồi.”

Đường Bội ngồi ngay ngắn.

Chiếc BMW màu đen im hơi lặng tiếng chạy vào cổng của biệt thự, từ khi Đường Bội trọng sinh đến giờ, đã đến nơi này tổng cộng hai lần, nhưng không có một lần đi vào từ cửa chính.

Môi cô thoáng hiện lên nụ cười khê, biệt thự bên trong chiếm diện tích rất lớn, không ít tuổi phun điêu khắc giống nhau. Lúc này sắc trời đã tối, không nhìn rõ cảnh vật ở xa xa, nhưng lầu chính đối diện với tiền đình đen đuốc sáng trung.

Trước khi xuống xe, Đường Bội quay đầu nói với Lục Tử Mặc: “Anh thật vất vả rồi.”

“Vi phục vụ Sở thiếu và Đường tiểu thư, không vất vả.” Lục Tử Mặc cười đáp lại, Đường Bội không nhịn được liếc nhìn anh một cái.

Người đàn ông mặc âu phục cực kì kiên nhẫn đứng chờ ở một bên, chờ khi Lục Tử Mặc nói dứt lời, mới dẫn cô đi đến lầu chính của biệt thự.

Chờ khi vào cửa chính của lầu chính, Đường Bội mới biết được ngày đó cô và Hạ Tử Diệu đi vào một căn biệt thự khác của nhà họ Sở, dùng làm hội trường bán đấu giá, nếu so sánh với nơi này chẳng khác nào phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn.

Đến nơi này hai lần, cô cũng không đi vào phòng khách, lúc này tuy rằng không dừng lại ở phòng khách, nhưng liếc mắt một cái, mỗi một đồ dùng bày trí trong nhà đều là đồ cao cấp, được trang hoàng thiết kế hết sức đẹp để quý giá, nhà họ Đường cũng được xem là có nhiều biệt thự ở thành phố S, nhưng thật khác biệt so với một toà nhà nhỏ này.

Cô đi theo người đàn ông mặc âu phục đến lầu hai, đối với vị trí của chỗ này, cô còn quen thuộc hơn phòng khách.

Cuối hành lang là thư phòng của Sở Quân Hàn.

Mà nơi bọn họ dừng lại hiện tại, chính là nơi lần trước cô vật ngã Sở Quân Hàn, phòng ngủ của anh.

Anh ta nhẹ nhàng gõ ba cái lên cửa phòng ngủ, thấp giọng bẩm báo:

“Sở thiếu, Đường tiểu thư đã đến.”

“Vào đi.” Thanh âm tiếp theo của Sở Quân Hàn vang lên.

Anh ta cung kính làm tư thế mời với Đường Bội, sau đó lui về phía sau một bước.

“Cảm ơn.” Đường Bội cười với anh ta, thoải mái đẩy cửa bước vào.

Đẩy cửa vào, đi qua một cửa phòng nhỏ nhỏ, phòng ngủ đã đập vào tầm mắt.

Đường Bội không có nhìn căn phòng đã tới một lần, ánh mắt của cô mang theo ý cười dừng ở trên người chủ nhân của nó.

Sở Quân Hàn mặc áo tắm mềm mại màu trắng, đứng ở trước cửa sổ sát đất thật to.

Mái tóc mềm mại màu đen rủ xuống, trên tóc vẫn còn nhỏ nước.

Nghe thấy thanh âm của Đường Bội, Sở Quân Hàn từ cửa sổ xoay người lại, da thịt vừa mới tắm vẫn còn lưu lại vẻ hồng nhuận do nước ấm mang lại, khiến anh thoát nhìn càng thêm gọi cảm, mê người, thậm chí nhiều hơn một phần, khác với lúc ở đài truyền hình, chút xúc cảm dịu dàng ảo giác.

“A” Sở Quân Hàn vẫn còn chưa nói chuyện, Đường Bội đã có chút ngả ngón huyết sắc nhìn anh, hai tay cô vẫn ôm ở trước ngực, đánh giá anh nhiều lần từ trên xuống dưới, lúc này mới thở mán nhủ mày tán thưởng nói:

“Sở thiếu đôi mắt không tệ, mỹ nam mặc đồ tắm như thế này, bình thường rất hiếm gặp nha.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Động Lòng

Sở Quân Hàn không có nói tiếp, chỉ nhìn Đường Bội rồi chậm rãi đi tới trước mặt cô.

Nơi này là địa bàn của anh, là thành lũy vững chắc nhất mà nhà họ Sở đã sáng lập nên, trước Đường Bội, chưa có một người nào có thể đột nhập vào nơi này. Sở Quân Hàn cũng tin, sau cô, cũng không có người nào có thể bình yên vô sự tiến vào.

Đi đến gần, Đường Bội ngửi được mùi hương sữa tắm nhàn nhạt trên người anh, cùng với hơi nóng hơi ẩm ướt, giống như một cánh tay vô hình trên người Sở Quân Hàn muốn kéo cô vào trong đó.

Ngón tay ấm áp thon dài giơ lên, nhẹ nhàng trượt qua gò má của Đường Bội, miêu tả đôi mi duyên dáng của cô, mũi cao thẳng, đến đôi môi mềm mại.

Trong mắt Sở Quân Hàn không có ý cười, nhưng mà nhìn Đường Bội từ đầu đến cuối vẫn mang ý cười nhìn mình hỏi:

“Đây là diễn trò, hay là Đường Bội chân chính?”

Đường Bội nhẹ nhàng cười, hồ hấp tinh tế thổi lên ngón tay của Sở Quân Hàn, ánh mắt nhìn ánh mắt anh cười nói:

“Sở thiếu nói đây là diễn trò thì là diễn trò, nói chân thật thì là chân thật.” Cô cười đến mức động lòng người: “Tất cả đều dựa vào câu nói của Sở thiếu.”

“Hôm nay ở trên sân khấu, nụ cười em đáp tạ khán giả, rất đẹp.”

Ngón tay của Sở Quân Hàn trượt đến mắt của cô, lông mi của Đường Bội rất dài, mỗi lần cô chớp mắt, lông mi cọ lên bàn tay anh khiến cho lòng anh cũng cảm thấy ngứa ngáy.

“Cười một lần nữa.” Sở Quân Hàn yêu cầu.

“A...” Đường Bội khẽ cười, nhưng không phải tươi cười ngọt ngào, cô buông tay Sở Quân Hàn ra, đưa tay nắm vạt áo tắm của anh, kéo anh về phía mình.

“Tôi còn cho rằng...” Đường Bội hà hơi như lan, nghịch ngợm thổi hơi lên tai của Sở Quân Hàn, thấp giọng, tràn ngập mỉa mai hoặc nói:

“Sở thiếu hôm nay đặc biệt đến tìm tôi, không chỉ vì một nụ cười.”

“Tôi ở nước ngoài mấy ngày nay, đã nghe được một tin tức rất thú vị.” Sở Quân Hàn cũng không có đẩy cô ra, ngược lại học bộ dáng của cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Có người nói với tôi, phòng ngự an toàn của nhà họ Đường không gì phá nổi, vững như thành lũy. Nhưng trên đời này tuyệt đối có một người có thể phá vỡ được hệ thống phòng ngự này.”

“Ồ?” Đường Bội nhú mày, ý bảo anh ta tiếp tục nói.

“Butterfly” Sở Quân Hàn đưa tay ra phía sau của Đường Bội, cơ hồ là có phần mãnh liệt ôm lấy eo của cô, ôm cô vào ngực của mình: “Bướm của tôi.”

Trong mắt Đường Bội tất cả đều là ý cười, cô tựa hồ đã đoán được ở nước ngoài Sở Quân Hàn đã gặp được ai.

“Anh đi Pháp?” Cô không chút để ý nằm ở trong lòng của Sở Quân Hàn, chớp mũi ngửi lấy hương thơm dễ chịu ở trên người anh, thanh âm của Đường Bội vẫn vô cùng bình tĩnh như cũ, hỏi.

“Xem ra em quen biết người đó.” Sở Quân Hàn chậm rãi nói.

“Đương nhiên.” Đường Bội cười xinh đẹp: “Trên thế giới này, người hiểu tôi nhất...”

Những chữ cuối cùng của cô không có cơ hội phát ra, vì Sở Quân Hàn đã cúi xuống ngăn chặn miệng của cô lại.

Ngay từ đầu, nụ hôn có chút ma sát thô bạo.

Ý cười trong mắt Đường Bội không giảm, cô rút tay mình ra, nhẹ nhàng nắm cằm của Sở Quân Hàn, ngược lại chủ động hôn sâu hơn.

“Em nên biết, ở trong lòng một người đàn ông, khen ngợi một người đàn ông khác là chuyện nguy hiểm như thế nào.” Sở Quân Hàn hơi tách khoảng cách của hai người ra, hơi thở của anh có chút dồn dập, môi ẩm ướt chuyển đến vành tai đỏ bừng giống như mã não của Đường Bội, nhú mày, oán hận cắn.

“Tôi đương nhiên biết.” Đường Bội liếm liếm môi mình, híp mắt cười giống như một con mèo lười biếng: “Cho nên, tôi...”

“Cố ý...”

Những chữ cuối cùng dường như nói sát vào tai của Sở Quân Hàn.

Hơi thở như lan chui vào trong tai của Sở Quân Hàn, ngón tay nghịch ngợm chui vào trong áo tắm của Sở Quân Hàn, xúc cảm của lòng bàn tay, khiến cho cô cảm giác được nhịp đập mạnh mẽ và hữu lực của tim anh truyền đến tay cô.

“Sở thiếu...” Đường Bội chậm rãi dời ngón tay, cuối cùng dừng ở trên vết hằn của Sở Quân Hàn.

Đó là nơi trí mạng, là nơi ai cũng sẽ bảo vệ cẩn thận.

Nhưng mà Sở Quân Hàn không có né tránh, chỉ tùy ý để ngón tay của Đường Bội đặt ở trên vết hằn của anh, tùy ý Đường Bội kéo anh, đẩy anh ngã xuống sofa rộng rãi.

Đường Bội hơi xúc động, ngày đó ở bên trong biệt thự nhà họ Sở, trước mặt công chúng, thân là con trai độc nhất của tập đoàn Sở thị, người nắm quyền hiện tại của nhà họ Sở, nhưng lại để cô cầm súng chia vào vết hằn.

Hiện tại lại...

Trong lòng cô khẽ nhúc nhích, áp người lên.

Mái tóc thật dài, man mát lạnh lạnh xoa xuống, nhẹ nhàng xoa qua gương mặt của Sở Quân Hàn.

Đường Bội cúi người, dõi mắt nhìn anh một lát.

Ánh mắt Sở Quân Hàn sâu thẳm, khiến cho người ta hoàn toàn không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh.

Anh cơ hồ dung túng cho hành động của Đường Bội, khi Đường Bội nhìn anh hồi lâu, anh mới giơ tay lên, cài mái tóc cô ra sau tai.

Đường Bội híp mắt cười, cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán anh.

“Sở thiếu, chúng ta làm giao dịch đi.”

Tay Sở Quân Việt từ lỗ tai cô trượt xuống hình xăm hồ điệp ở trên vai Đường Bội:

“Em nói.”

“Anh hãy nói với Đường Phi Phi anh hy vọng nữ chính trong trailer quảng cáo là cô ta.”

“Lấy gì để trao đổi?”

“Tôi sẽ khiến nơi này trở thành nơi, ngay cả bướm bướm cũng không thể bay vào.”

“Đường Bội, hà có phải phiền phức như vậy?” Tay anh đặt ở sau gáy của cô: “Em yêu tôi, tôi sẽ thay em hủy diệt toàn bộ nhà họ Đường.”

Lời nói của anh mây trôi nước chảy như vậy, phảng phất như đang nói ánh trăng hôm nay thật đẹp.

“Cái giá như vậy, quá lớn. nhà họ Đường, vẫn chưa có giá trị lớn như vậy.” Đường Bội lại cúi đầu, hôn hôn lên trán của anh, lông mi của cô khẽ run rẩy, cuối cùng vẫn cười hỏi:

“Như thế nào?”

“Được.” Sở Quân Hàn một lời đáp ứng, anh kéo đầu Đường Bội xuống thấp, hôn lên môi cô lại nói: “Nhưng mà em không cần thay tôi che chắn bướm bướm ở bên ngoài, bởi vì tôi chỉ cần một nụ hôn như vậy là đủ rồi.”

Anh nói xong lại hôn lên môi Đường Bội.

Ba ngày sau, lúc Đường Bội gặp lại Đường Phi Phi, quả nhiên nhìn thấy nét mặt Đường Phi Phi tỏa sáng, ở trước mặt cô sắp héch càm đến trên trời rồi.

“Đường Bội.” Đường Bội tới rất sớm, Minh Hiền báo cho bọn họ địa điểm tập hợp, lúc này ngoại trừ cô cũng chỉ có mình Đường Phi Phi.

Đường Bội cong khóe môi, ngẩng đầu quét mắt liếc nhìn Đường Phi Phi một cái, phảng phất xem cô ta như không khí, lại cúi đầu xem văn kiện trên tay của mình.

“Đường Bội.” Đường Phi Phi kiêu ngạo như một con khổng tước, đi tới đi lui trước mặt Đường Bội, cười khanh khách nói:

“Cô nhất định không thể tưởng tượng được, ngày hôm qua tôi gặp được ai đâu.”

Đường Bội vẫn mặc kệ cô ta.

“Sở thiếu đó.” Trên mặt Đường Phi Phi hiện lên nụ cười lạnh, hơi khom lưng, thấp giọng nói từng chữ ở bên tai của Đường Bội: “Thiếu gia nhà họ Sở nói, tôi chính là lựa chọn nữ chính poster phù hợp nhất trong cảm nhận của anh ấy.”

Cô ta nói xong đứng thẳng người, xoay một vòng trước mặt Đường Bội, giả mù sa mưa cười nói:

“Kỳ thật, tôi vốn cho rằng ngày đó Sở thiếu đối với cô có chút đặc biệt, sẽ để cô làm người phát ngôn cho hãng nước hoa đó.”

“Chỉ có điều a...”

Đường Phi Phi cười lại nói: “Cô cũng đừng đau lòng, dù sao hàng cao cấp như thế không phải ai cũng có thể làm người phát ngôn. Nếu không phải công chúa thật sự, thì sao có đãi ngộ của công chúa chứ? Vẫn nên cố gắng diễn tốt vai phụ của mình đi. Haha”

Đường Bội khép lại văn kiện trong tay, cười nhìn về phía Đường Phi Phi, khẽ mở môi anh đào ôn nhu nói:

“Vậy tôi phải chúc mừng Đường tiểu thư rồi. Nhưng mà cô biết không, người trèo càng cao, thời điểm ngã xuống sẽ càng đau. Đường tiểu thư cần phải quán chặt cây đại thụ Sở thiếu, để tránh phải ngã xuống ngay cả xương cũng không còn.”

Cô không đợi Đường Phi Phi nổi giận, đã chào hỏi người phía sau cô ta:

“Chào Khương tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Đường Bội không biết có phải Khương Dĩ Đồng đã nghe được đối thoại của bọn họ hay không, nhưng ít ra không tìm thấy bất kì manh mối nào trên mặt cô.

“Các người cũng đến sớm.” Khương Dĩ Đồng cười cười với Đường Bội, rồi thân cận chào hỏi Đường Phi Phi, một chút cũng không nhìn ra cô ấy đã từng bị Đường Phi Phi chinh một trận.

Đường Phi Phi chỉ kiêu căng ngồi ở bên cạnh.

Quả thật ở trước mặt người ngoài, cô giả trang hiền lương yếu đuối, nhưng hai người này đều biết bản chất thật của cô thì hà tất phải lãng phí tinh lực để đi diễn kịch?!

Đường Bội cười, trên đời này không có ai hiểu Đường Phi Phi hơn cô, cho nên cô cũng biết, như thế nào mới khiến cô ta đau tận xương cốt, sau này chỉ cần nghĩ tới tên Đường Bội cô, thì cả người cô ta đều run rẩy.

Không bao lâu sau, những nữ diễn viên còn lại, Minh Hiền, Mạc Thành và Nhan Ninh cũng đến nơi.

Tầm mắt của Minh Hiền quét một vòng trên người bảy nữ diễn viên ở đây, sau đó dứt khoát đi vào chủ đề:

“Kế tiếp, mọi người sẽ nhận huấn luyện cưỡi ngựa trong vòng 4 ngày, bắt kể là trước đó mọi người đã có kinh nghiệm hay chưa, nhưng theo yêu cầu của tiết mục, mọi người phải cưỡi ngựa thuần thục. Sau khi huấn luyện kết thúc sẽ có một trận thi đấu, cuối cùng sẽ trực tiếp loại bỏ 2 người. Trận đấu chấm điểm được chia làm ba phần, vòng đầu sẽ do người xem bỏ phiếu, vòng thứ hai sẽ do huấn luyện viên và khách quý chấm điểm, vòng cuối cùng sẽ thử thách kỹ xảo cưỡi ngựa của các bạn.”

Quy tắc thật sự rất đơn giản, nhưng những nữ minh tinh ở đây, chỉ sợ ngoài Đường Bội ra, ít người có kinh nghiệm cưỡi ngựa.

“Nghe hiểu chưa?” Minh Hiền quét tầm mắt một vòng lại nói: “Còn có vấn đề gì có thể hỏi, một lát nữa đến trường đua, mọi biểu hiện của mọi người sẽ xuất hiện trước ống kính.”

“Xin hỏi Minh thiếu, khách quý là?” Thịnh Lan đưa ra vấn đề đầu tiên.

Tuy rằng cô là ảnh hậu mới, cực kì kiêu ngạo ở trước mặt bọn người Đường Bội. Nhưng thời điểm đối mặt với Minh Hiền lại cười rất ngọt ngào và nhu thuận, đối với người dẫn chương trình kim bài xuất thân từ nhà họ Minh, trong làng giải trí này chỉ sợ ngoài Đường Bội ra, đều hận không thể lấy lòng anh, dâng đến tận cửa.

“Huấn luyện viên cưỡi ngựa của các cô...” Minh Hiền hí hóp nói: “Cùng với 3 người khách quý.”

“Vậy xin hỏi Minh thiếu, tỉ lệ chấm điểm được quyết định như thế nào?” Bạch Chi San bị Thịnh Lan đoạt trước, rất không cam lòng, lập tức xen mồm hỏi.

Kỳ thật, thời điểm cô ấy không chanh chua, thoát nhìn rất tươi trẻ, hoạt bát, là hình mẫu nữ tính rất được hoan nghênh.

Minh Hiền đối mặt với nụ cười ngọt ngào của cô ấy, mặt không biểu cảm giải thích:

“Ba vị khách quý mỗi người 30% số điểm, huấn luyện viên 10%” Anh dừng một chút lại nói:

“Số điểm này các cô đạt cao nhất là 30%, khán bỏ phiếu 50% vòng thi còn lại là 20%”

Anh giải thích một hồi, xong lại hỏi: “Còn có vấn đề gì không?”

“Không còn, cảm ơn Minh thiếu.” Bạch Chi San tuy rằng bị anh dùng mặt lạnh, nhưng vẫn cười ngọt ngào nói cảm ơn, khiến cho người ta hoàn toàn nhìn không ra vẻ chanh chua ngày đó.

“Đường Bội.” Minh Hiền quay đầu nhìn về phía Đường Bội, chủ động hỏi: “Cô có vấn đề gì không?”

Tim Đường Bội đập nhanh, Minh Hiền làm như vậy rõ ràng không phải là giúp cô, mà là kết thù giùm cô.

Cô chống lại hai mắt của Minh Hiền, biểu cảm của đối phương rõ ràng lạnh như núi băng, nhưng chỗ sâu nhất trong ánh mắt phảng phất có ý cười mơ hồ.

Đường Bội cười với Minh Hiền: “Cảm ơn Minh thiếu, tôi không có vấn đề gì.”

“Được rồi, chúng ta lên đường đi.”

Dựa theo quy định, trợ lý và người đại diện của các nữ minh tinh có thể theo họ đến trường đua ngựa, nhưng thời điểm bọn họ tiếp nhận huấn luyện, không thể giúp đỡ. Chỉ có thể cung cấp một số trợ giúp trong sinh hoạt, và bảo đảm các cô ấy an toàn.

Một nhóm người rất nhanh đã đến một trường đua ngựa có kích cỡ bậc trung ở ngoại ô thành phố S.

Nơi này cũng không có nhiều người, là nơi dành để cho những người bạn tốt, cũng như là phương tiện lớn nhất, tốt nhất được xã hội thượng lưu thành phố S ưa chuộng, cũng là nơi để bọn họ bàn bạc công việc làm ăn, trao đổi tình cảm.

Mà trường đua tên “Vân Tiêu” này tuy rằng vị trí vô cùng tốt nhưng nghe nói là dành cho hội viên. Điều kiện để trở thành hội viên cực kì khắt khe, có thể gia nhập “Vân Tiêu” đã trở thành vinh quang mà rất nhiều người theo đuổi.

Đường Bội từ trên xe Lục Tử Mặc bước xuống, thì những nữ minh tinh khác cũng đã đến nơi.

Phóng mắt nhìn, non xanh nước biếc, trời xanh mây trắng, khiến cho tâm tình người ta nhẹ nhõm, phảng phất như được bầu không khí ngoại ô gột rửa, ngay cả lòng cũng thả lỏng.

“Mặt mũi của Minh thiếu ghê gớm thật.” Đường Bội hoạt động chân tay, tán thưởng nói:

“Lại có thể mượn nơi này để làm sân bãi quay phim.”

Đương nhiên cô đã nghe nói đến tiếng tăm của Vân Tiêu, ít nhất Đường Phong Ngôn và Đường Phi Phi đã tốn không ít công sức để trở thành hội viên nhưng từ đầu đến cuối cũng không có cửa mà vào.

Cô còn nhớ chuyện này từng khiến cho Đường Phi Phi cảm thấy mất mặt trước mặt những nữ minh tinh khác, nổi nóng, cáu kỉnh, bởi vì kim chủ của “nữ minh tinh” ấy vừa khéo lại là một trong những hội viên của “Vân Tiêu”, đã từng dẫn cô ấy đến đây một lần.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi liếc nhìn Đường Phi Phi một cái

Quả nhiên thấy biểu cảm trên mặt cô ta rất phản kích, dường như vừa đắc ý vừa phẫn nộ, tuy rằng cô ta luôn luôn duy trì dáng vẻ dịu dàng của mình một cách miễn cưỡng nhưng vẫn không chạy khỏi ánh mắt của Đường Bội.

Khi Đường Phi Phi quay đầu nhìn cô, cười nhạt với cô rồi quay đầu nhìn phía xa xa.

Minh Hiền đang chỉ huy nhân viên công tác bố trí khu vực và sân bãi quay phim, vài nữ diễn viên khác cũng hưng phấn nhìn khắp nơi, chỉ có Thịnh Lan vẫn duy trì vẻ kiêu ngạo đứng ở tại chỗ, dè dặt cẩn thận liếc mắt nhìn bốn phía, sau đó lộ ra vẻ khinh thường, nói khẽ: “Thật sự chưa thấy qua việc đời.”

“Được lắm.” Minh Hiền sắp xếp xong công việc quay phim, mới vỗ tay để mọi người tập hợp.

Xa xa trên bãi cỏ xanh, đã xuất hiện bảy bóng dáng cao lớn.

Bảy người cực kì anh tuấn, mặc trang phục của kỵ thủ đang cười trên những con ngựa xinh đẹp, chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ.

Đường Bội nhìn lướt qua, bảy con ngựa kia quả thật là ngựa thuần chủng quý báu, chủ yếu là ngựa Holstein, và ngựa Tere Kerner, hai loại ngựa này phần lớn tính tình rất ôn hòa, rất thích hợp dành cho phái nữ cưỡi ngựa.

“Bọn họ chính là huấn luyện viên cưỡi ngựa bốn ngày kế tiếp cho các cô.” Đợi đến khi bảy con ngựa được dẫn đến trước mặt mọi người, Minh Hiền giới thiệu nói:

“Tiếp theo, mọi người có thể tự lựa chọn huấn luyện viên cưỡi ngựa cho mình rồi.”

Anh dừng một chút lại hỏi: “Ai chọn trước?”

Thịnh Lan cười kiêu ngạo, những lúc như thế này, luận về tư cách hay bàn về địa vị, đều phải do cô chọn đầu tiên.

Đường Phi Phi cũng đi về phía trước một bước, thường ngày cô sẽ cố gắng kiềm chế, không bắt hòa hay xung đột chính diện với Thịnh Lan. Nhưng mà lời nói ngày đó của Sở Quân Việt, khiến cô cảm thấy, đừng nói là nơi này, cho dù trong toàn bộ làng giải trí, đều không có ai có thể sánh với cô.

Thịnh Lan thì sao?!

Đường Bội thì như thế nào?!

Thịnh Lan chột nhiu mày, mắt lạnh nhìn về phía Đường Phi Phi.

Tuy rằng trên mặt Đường Phi Phi vẫn mang theo nụ cười và nét mặt ôn hòa như cũ, nhưng cũng ưỡn thẳng lưng, không cam lòng yếu thế, trừng mắt với Thịnh Lan.

Kỳ thật, bảy con ngựa này đều cao lớn và đẹp đẽ giống nhau, nhóm kỵ thủ cũng cực kỳ anh tuấn, không có gì hay để chọn.

Nhưng kiểu tranh giành này, chỉ là tranh giành chút khí thế và chút mặt mũi mà thôi.

Đường Bội thờ ơ nhìn hai người bọn họ tranh giành, cảm thấy thật nhàm chán. Người bộc lộ tài năng đến cuối cùng mới là người chiến thắng thật sự. Một chút chuyện nhỏ như thế cũng tranh giành, chỉ thể hiện phong độ của kẻ bại trận mà thôi.

Không đợi các cô tranh giành nữa, một người huấn luyện thuật cưỡi ngựa có vẻ tinh tế, phóng ngựa ra, khống chế dây cương cưỡi ngựa đến trước mặt Đường Bội.

Chờ đến gần một chút, Đường Bội mới nhìn thấy rõ ràng dung mạo của người đó.

Người huấn luyện này tuy rằng mặc trang phục cưỡi ngựa phẳng phiu đầy khí thế, nhưng eo nhỏ, lưng thẳng, dáng người xinh xắn, cho dù mặc trang phục cưỡi ngựa, cũng không thể nào che giấu được.

Ánh mắt cô ấy lớn mà long lanh, cánh mũi thẳng khéo léo, dáng người nhỏ xinh một chút. . . Rõ ràng chính là huấn luyện viên nữ.

Mà lúc này đôi mắt ấy đang chớp chớp, ánh mắt màu nâu nhạt, nhìn về phía Đường Bội, nhàn nhạt cười, sau đó nói với Minh Hiền:

“Minh thiếu, tôi là huấn luyện viên là chủ nhân của trường đua này đã chỉ định cho Đường Bội tiểu thư.”

Cô nói xong, không đợi Minh Hiền trả lời, đã xoay người xuống ngựa, cẩn thận nắm lấy cương ngựa, giao đến tay Đường Bội, cười nói: “Đây là con ngựa mà chủ nhân của trường đua chúng tôi rất yêu thích, Đường tiểu thư nhất định cũng sẽ thích nó.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chủ Nhân

Trong lúc nhất thời, ánh mắt nóng hừng hực của mọi người đều tập trung ở trên người của Đường Bội.

Có nghi hoặc, có ghen tị, có hận. . .

Đường Bội giống như hoàn toàn không phát giác ra điều đó, cô thoải mái tiếp nhận dây cương trong tay của kỵ thủ kia, khách sáo cười hỏi: “Tôi có thể thử không?”

“Dĩ nhiên có thể, đây là quyền lợi của cô.” Kỵ thủ khách khí hơn so với cô, cười rất lễ độ với cô, nhưng cũng không kém phần nhiệt tình: “Tôi tên là Hà An An, Đường tiểu thư, mấy ngày nay có vấn đề gì về ngựa cô có thể đến tìm tôi.”

“Cảm ơn.” Đường Bội gật đầu một cái với cô, tay kia tiếp nhận roi ngựa da cừu trong tay Hà An An, xoay mình lên ngựa.

Bây nữ minh tinh bao gồm cả Đường Bội, thời điểm tới nơi, đã thay trang phục cưỡi ngựa chuyên môn.

Lúc này, chỉ thấy Đường Bội tiêu sái ngồi ở trên lưng ngựa, bờ vai như được gọt thành, eo nhỏ không đầy nắm tay, sóng lưng ưỡn thẳng tắp. Mái tóc dài đen tuyền được buộc lại đơn giản, giữa lòng mây thần thái phần khởi, thoát nhìn gần như hòa nhập với trường đua thành một khối, cực kì xinh đẹp, thậm chí còn có chút soái khí.

“Đường tiểu thư.” Hà An An ngẩng đầu nhìn cô: “Nếu như boss thấy bộ dạng này của cô, nhất định sẽ mời cô làm người phát ngôn cho trường đua.”

Cô ấy và Đường Bội mặt đối mặt mà đứng, khi Đường Bội cúi đầu liền nhìn thấy đôi mắt vô cùng trong suốt của Hà An An.

Nhưng khi hai người chống lại mắt nhau trong nháy mắt, ánh mắt cô nhìn cô ấy lại có phần nghịch ngợm.

Sắc mặt 6 nữ minh tinh còn lại có chút khó coi, nhất là Đường Phi Phi, cô ta gần như cắn nát môi dưới của mình, đôi tay càng vắt thành một cục, phảng phất thứ nắm trong tay chính là cổ của Đường Bội.

Cô không biết rốt cuộc cha nghĩ như thế nào, lại dung túng cho con tiện nhân Đường Bội leo lên đầu cô tác oai tác oái, mà không trừng phạt nó.

Cô không nhịn được cục tức trong lòng này.

Khóe mắt Đường Bội liếc nhìn những nữ minh tinh còn lại, đại khái cũng đoán được suy nghĩ của các cô ấy.

Cô mỉm cười không phản đối nhưng cũng không tiếp lời Hà An An, chỉ bắt đầu giục ngựa chạy chậm, thật sự bắt đầu cười ngựa.

Tuy rằng trong lòng 6 nữ diễn viên còn lại hơi bất mãn, nhưng cũng không thể nói gì không tốt trước mặt Minh Hiền, chỉ có thể tự chọn một con ngựa, cũng bắt đầu thử cười ngựa.

Máy quay phim được dựng lên, Minh Hiền né tránh sang một bên, tiết mục chính thức ghi hình.

“Minh thiếu.” Phó đạo diễn đi tới đối diện hỏi: “Cảnh ban nãy, có muốn tung ra ngoài không?”

“Dĩ nhiên, đặt chúng ở trong trailer đi, nếu như có gì bất đồng thì chỉnh sửa lại một chút.”

Mạc Thành và Nhan Ninh bắt đầu với công việc của mình, tiến lên giới thiệu chương trình, kẻ xướng người họa, mở đầu cho chương trình chính thức.

Ở phía sau bọn họ là non xanh nước biếc, những nữ minh tinh xinh đẹp cười trên mấy chú ngựa cao lớn, chỉ là hình ảnh như vậy thôi cũng đủ hấp dẫn ánh mắt mọi người, còn có những nữ minh tinh hoặc xinh đẹp hoặc thanh thuần, cười trên ngựa quyết tranh hơn thua.

Đường Bội cười ngựa chạy chậm vài vòng thì ghi cương ngựa lại, Hà An An lập tức chạy lên tiếp nhận, cười nói:

“Đường tiểu thư, Phong Triệt rất ngoan phải không?”

“Ừm.” Đường Bội cười gật đầu: “Không phải tôi nên cảm ơn sếp của cô cho tốt?”

“Đường tiểu thư có lòng, boss nhất định sẽ rất cao hứng.” Hà An An là một cô gái hoạt bát, thoải mái, lại hé miệng cười, quay đầu nhìn bốn phía rồi hạ giọng nói:

“Ban nãy, tôi nói vậy, Đường tiểu thư sẽ không vui chứ?”

“Đây cũng là boss của cô nói với cô?” Đường Bội hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là không phải.” Hà An An cười đến mức trong sang: “Đó là do Lục tiên sinh dặn dò, anh ấy nói Đường tiểu thư nhất định sẽ hài lòng.”

Đường Bội nghe vậy quay đầu nhìn lại Lục Từ Mặc đang đứng ở ngoài trường đua, đôi phương cũng nhìn cô, chống lại ánh mắt của cô, Lục Từ Mặc nhẹ nhàng gật đầu với Đường Bội, xoay người rời khỏi.

“Tôi đoán, hôm nay hẳn là không chỉ để cho chúng tôi tập cười ngựa, đơn giản như vậy, đúng không?” Đường Bội giống như đang lẩm bẫm, cũng giống như đang nói cho Hà An An nghe.

Nhưng cô cũng không cần câu trả lời, bởi vì cô biết Minh Hiền không chỉ dựa vào như thế mà trở thành người sắp đặt chương trình vàng.

Quả nhiên sau khi trải qua một buổi chiều luyện tập, phần lớn trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ mệt mỏi khác nhau.

Đường Bội dĩ nhiên sẽ không để cường độ huấn luyện như vậy ở trong lòng, nhưng trên má cô cũng hiện hai vầng mây hồng, trên trán đổ mồ hôi tinh mịn, thoát nhìn hết sức hoạt bát.

“Xem ra mọi người đã luyện tập hết sức chăm chỉ đấy.” Máy quay phim được kéo đến trước mặt Mạc Thành và Nhan Ninh, Mạc Thành cười nói với nhóm người Đường Bội:

“Thật sự rất vui khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, dường như có thể nhìn thấy vẻ nghiêm túc của các cô ấy trong phần quay phim của mấy ngày tới.”

Nhan Ninh cũng cười, nói tiếp: “Chúng ta và khán giả cũng vậy, bình thường nhìn thấy đều là vẻ hoa lệ của minh tinh ở trên sân khấu, nhưng có lẽ có rất ít người nghĩ đến, phía sau hậu kỳ cũng có những màn huấn luyện và luyện tập gian khổ như thế nào.”

“Vì thế, đêm nay nhất định phải khao mọi người một bữa thật ngon.”

“Không sai.” Nhan Ninh gật đầu.

Anh cầm micro hướng về phía nhóm diễn viên hỏi: “Không biết các vị muốn khao đồ ăn như thế nào?”

“Đây là chuyện chúng tôi phải làm.” Đường Phi Phi lập tức cười dịu dàng, nói. Giọng của cô ta tuy rằng không lớn, nhưng trên mặt hồng nhuận, cười hết sức ngọt ngào động lòng người, so với dáng vẻ nghiêm mặt lung lay sắp đổ, sắc mặt bị dọa đến trắng bệch khi ngồi trên ngựa ban nãy,

hoàn toàn khác nhau.

Thịnh Lan bất động thanh sắc liếc nhìn Đường Phi Phi một cái, hôm nay lá gan của cô ta thật là lớn, dám cướp đoạt nổi bật của cô.

Nhưng ảnh hậu chính là ảnh hậu, cô ấy nhẹ nhàng cái mái tóc bên tai, cười quyến rũ động lòng người nói:

“Đây không phải là chuyện gì to lớn, là việc chúng tôi nên làm. Các bạn khán giả ủng hộ chúng tôi như thế, cho nên chúng tôi chỉ có thể làm việc siêng năng và cố gắng mới có thể báo đáp bọn họ.”

Bạch Chi San lặng lẽ đảo cặp mắt trắng dã, chờ Nhan Ninh đưa microphone đến trước mặt cô mới giả vờ nhanh nhẹn cười nói:

“Tôi a, bây giờ chỉ muốn được tắm nước ấm thoải mái để chịu và có một bữa ngon là đủ rồi.”

Khương Dĩ Đồng cười ôn hòa: “Giống như chị Thịnh Lan nói, đều là việc chúng tôi nên làm.”

Sự khiêm tốn cả phụ họa của cô có lẽ đã lấy lòng Thịnh Lan, khiến ảnh hậu đại nhân phá lệ cười cười với cô ta.

Khương Dĩ Đồng cười đáp lại.

Chờ hồi xong hai nữ diễn viên khác mới đến phiên người có ít danh tiếng nhất – Đường Bội.

Mạc Thành nhìn Đường Bội cười hỏi: “Đường tiểu thư hình như rất thích cưỡi ngựa.”

“Vâng.” Đường Bội thoải mái thừa nhận, cười nói: “Nhưng mà bây giờ tôi rất hiếu kỳ: ‘Người có thể cho chúng tôi mượn trường đua này, rong ruổi cưỡi ngựa, còn muốn khen thưởng chúng tôi, không biết là người như thế nào?’”

Mạc Thành và Nhan Ninh âm thầm gợn ngón tay cái cho Đường Bội ở trong lòng, chọn hỏi cô cuối cùng quả nhiên không sai.

Mạc Thành cũng không vì thế mà thừa nước đục thả câu, nói với 7 diễn viên nữ rằng: “Vi để chào đón bảy vị tiểu thư mỹ lệ, đêm nay chủ nhân của trường đua sẽ đích thân mở tiệc chiêu đãi các vị.”

Tuy rằng không có phát ra thanh âm kinh hãi nhưng trên mặt vài diễn viên nữ đã xuất hiện thần sắc ngẩn ngơ, mê mẩn.

Chủ nhân của trường đua “Vân Tiêu” nghe đồn xuất thân trong nhà quyền thế, giàu có một phương, hơn nữa quyền thế lại thông thiên chỉ là quá mức thần bí, bình thường muốn gặp cũng không thể.

Nếu như có thể mượn cơ hội này để làm quen với anh ta, vậy thật sự là niềm vui bất ngờ rồi.

Nghĩ đến nay, vài nữ minh tinh bắt đầu sửa sang lại quần áo và trang điểm của mình.

Mạc Thành giống như nhìn thấu suy nghĩ của các cô, cười nói: “Đương nhiên trước đó, phải thỏa mãn yêu cầu của Bạch tiểu thư để cho các vị được tắm nước ấm thoải mái để chịu.”

Rõ ràng Đường Bội nhìn thấy nhóm người Đường Phi Phi thở phào nhẹ nhõm.

Cô cười, chủ nhân trường đua....

Chắc, ngay cả Hà An An cũng nghe lời Lục Tử Mặc, thì chủ nhân của trường đua này có thể là ai !

Chỉ là không biết, ước định giao dịch của anh và cô, anh còn để trong lòng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Hoa Hồng

Mã trường ngoại trừ là nơi dành cho mọi người đua ngựa, còn là làng du lịch hạng nhất.

Nơi này cách thành phố S không xa, nhưng hiếm khi rời xa sự huyền ảo của thành phố, phần lớn người tới nơi này, đều kỳ vọng ở non xanh nước biếc, chìm hút hoa thơm để vượt qua một ngày hoàn chỉnh.

Làng du lịch của mã trường Vân Tiêu được xây dựng ở phía đông của mã trường, phong cảnh rất đẹp.

Ở giữa những bãi cỏ được cắt tỉa gọn gàng là bức tường màu xanh nhạt, biệt thự có nóc nhà màu xanh đậm.

Khắp biệt thự, đều được những quả tú cầu màu tím, màu phấn, và màu lam ôm lầy, tràn ngập vẻ phong tình và lãng mạn của Địa Trung Hải.

Cửa sổ được mở rộng, đứng ở bên ngoài cũng có thể nhìn thấy ánh đèn rực rỡ, hoa lệ và tinh xảo.

Càng đừng nói đến mỗi phòng trong biệt thự, đều được quần gia bố trí những vật dụng thoải mái và hoàn mỹ.

Đường Bội nhìn căn biệt thự này có 2 tầng nhưng chỉ có 4 phòng khách.

Đường Phi Phi và Thịnh Lan, Bạch Chi San ở một góc khác của biệt thự.

Cô trước tiên tắm rửa thoải mái dễ chịu, sau đó mới đi đến chỗ trung tâm được dùng làm nơi chiêu đãi bữa tiệc.

Giữa nhà ăn rộng rãi ở lầu một, đã chuẩn bị rất nhiều thức ăn ngon, chung quanh bàn ăn trắng tinh là ba mặt cửa sổ sát đất, ngồi ở bất kì vị trí nào dùng cơm cũng có thể nhìn thấy cảnh đẹp ở bên ngoài.

Đường Bội tới sớm nhất, cả tòa biệt thự chỉ có một mình cô, không có người nào khác.

Cô đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn bên ngoài, lúc này sắc trời đã tối, trên cỏ dường như cũng nhiễm một tầng bóng mờ. Tầng tầng lớp lớp hoa ảnh mang đến mùi hương nhàn nhạt, ánh sáng đèn đường bên ngoài hết sức nhu hòa, phẳng phất như không muốn để lại chút dấu vết trước cảnh đẹp tự nhiên như thế này.

“Đang nghĩ cái gì?” Thanh âm trầm thấp mê người không hề báo trước, vang lên ở phía sau Đường Bội.

Đường Bội đột nhiên xoay người qua.

Sở Quân Hàn mặc âu phục màu đen, áo sơ mi bên trong màu trắng nõn được là phẳng phiu, trên cavat màu đỏ sậm là kẹp cà vạt màu xanh đậm.

Anh không có nhìn Đường Bội, chỉ đưa tay chỉnh lại cổ tay áo, lại nói: “Hôm nay chơi có vui không?”

“Phong Triệt rất ngoan.” Đường Bội cười nói.

Cô đã đoán được từ sớm, chủ nhân của mã trường Vân Tiêu này chính là Sở thiếu.

Cũng chỉ có nhà họ Sở mới có khí phách ôn tồn như thế, khiến cho người ta cho dù hâm mộ, ghen tị nhưng cũng không dám đắc tội.

“Nó nhất định không tệ.” Sở Quân Hàn ngừng đầu nhìn Đường Bội, trong mắt có ý cười nhàn nhạt hiếm thấy.

Anh đến gần Đường Bội vài bước.

Sau khi tắm rửa xong Đường Bội đã thay bộ trang phục cười ngựa bằng một bộ lễ phục màu xanh nhạt.

Cô ít khi ăn mặc hoạt bát như thế, làn váy dài đến chấm gối, tầng tầng lớp lớp nhưng không khiến người ta cảm thấy rối mắt, ngược lại càng giống như tinh linh thần bí mang theo chút hồn nhiên.

Vòng cổ và khuyên tai cùng màu làm nổi bật lên làn da trắng như ngọc của Đường Bội.

Sở Quân Hàn liếc mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, đột nhiên đi tới gần gáy cô, cúi đầu hít vào một hơi:

“Hôm nay nhìn em cười trên Phong Triệt, tôi cũng muốn nhảy lên, có thể cùng em giục ngựa ngược gió mà đi.”

“Được.” Đường Bội cười đến mặt mày cong cong: “Tiếp theo tôi nhất định sẽ cùng anh cười đến thỏa thuê.”

Cô lúc nào cũng được Sở Quân Hàn dung túng, nhưng ngược lại, anh không thể xem sự ngoan ngoãn của cô là đang lấy lòng anh.

Anh nhìn Đường Bội thật sâu, từ trong túi lấy ra một chiếc hộp xinh xắn, mở ra đưa cho Đường Bội:

“Vừa khéo rất thích hợp với chiếc váy của em.”

Đó là một đôi khuyên tai phi thủy, màu sắc tự nhiên, khiến cho người ta có thể nhìn rõ độ đậm nhạt của nó, được tạo thành hình chiếc lá.

“Cảm ơn.” Đường Bội cười tủm tỉm nhận lấy.

“Tôi đeo giúp em” Sở Quân Hàn giúp cô tháo khuyên tai ra, ngón tay thon dài cẩn thận nắm lấy dải tai xinh xắn của cô, giúp cô đeo khuyên tai mới vào.

Thời điểm anh làm việc này, hơi hơi nghiêng mặt với Đường Bội, vẻ mặt rất chuyên chú, khiến cho Đường Bội vẫn dõi theo gương mặt nhìn nghiêng hoàn mỹ của mình, tim đập lỡ mất một nhịp.

Sở Quân Hàn đổi xong chiếc khuyên tai thứ hai, mới rũ lông mi xuống:

“Được rồi.”

Anh xoa xoa vành tai của Đường Bội, động tác thân mật mà ôn nhu, chỉ là một động tác theo bản năng, nhưng trong hoàn cảnh giống như vậy, giữa bầu không khí thế này lại tạo ra hương vị không giống.

“Sở thiếu.” Trên mặt Đường Bội vẫn rất bình tĩnh, mặc dù ánh mắt không có chút né tránh và biến hóa :

“Tại sao anh... trước giờ không hỏi tôi làm như vậy là vì cái gì?”

Tay của anh rời khỏi vành tai cô, nhìn ánh mắt cô chằm chằm nói:

“Bởi vì anh tin, đoá hoa từng trải qua sương gió trên vách núi, mới là đoá hoa nở rộ đẹp nhất.” Anh nói xong khẽ cười:

“Anh sẽ nhẫn nại chờ đợi, cho đến thời điểm đoá hoa ấy nở đẹp nhất.”

“Sau đó?” Đường Bội đột nhiên hỏi: “Hái hoa sao?”

Vấn đề cô hỏi, cực kì lớn mật.

Ở trước mặt cô, là người cầm quyền hiện tại của nhà họ Sở, một ánh mắt cũng khiến cho người ta đông cứng, là để vương bóng đêm, bàn tay có thể thông thiên.

“Đường Bội...” Không biết có phải ảo giác của Đường Bội hay không, Sở Quân Hàn lại thở dài mấy tiếng không thể nghe thấy.

Anh không nhìn Đường Bội, mà xoay người nhìn về phương hướng cổng của biệt thự, cúi đầu, lại không có chút cảm tình nói:

“Cô cũng không thể xảo quyết như vậy, muốn lấy thứ gì đó ở chỗ của tôi, cô nhất định phải đánh đổi lại thứ tương xứng.”

Sở Quân Hàn xoay người, sau đó liếc mắt nhìn Đường Bội một cách sâu sắc, lại nói:

“Tôi nói rồi, cô trung thực với tôi thì tôi sẽ trung thực với cô. Cô muốn, tôi cũng đều tùy cô, nhưng về phần muốn nhiều hơn, vậy phải xem có có nguyện ý đến lấy hay không?”

Cuối cùng, anh giúp Đường Bội chỉnh lại phần lễ phục ở bả vai, cẩn thận che khuất bướm bướm muốn vỗ cánh bay đi, sau đó lại xoay người đi đến bên kia của biệt thự.

Năm phút sau, vài nữ diễn viên khác cũng lục tục đến nơi.

Nhóm quay phim cũng tận chức tận trách, theo vào sau.

Minh Hiền đi qua, nói vài câu khách khí với Sở Quân Hàn.

Đường Bội rõ ràng nhìn thấy, tuy rằng Sở Quân Hàn hơi nhíu mày nhưng vẫn gật gật đầu.

“Oa, mọi người đến nhìn xem, chủ nhân bữa tiệc tối hôm nay cư nhiên chính là...” Mạc Thành làm ra dáng vẻ hâm mộ, cười nói trước ống kính:

“Thành phố S, à không, là bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái, thiếu gia nhà họ Sở.”

“Có thể ăn tối với anh ấy, có lẽ là niềm an ủi tốt nhất cho nhóm mình tình đã luyện tập cực khổ trong suốt ngày hôm nay.” Nhan Ninh cũng nhẹ nhàng cười nói.

Diện mạo của Sở Quân Hàn quả thật vô cùng tuấn mỹ, trẻ tuổi như thế, năng lực và gia thế đều hơn người, cho dù Nhan Ninh nói như thế cũng không khiến người ta nghĩ tới quy tắc ngầm trong giới giải trí.

Nếu như anh ấy coi trọng ai, chỉ sợ người đó sẽ rất sẵn lòng đáp lại.

Đó là lý do, Mạc Thành nhanh chóng ném ra một quả bom:

“Chúng ta đã nhìn thấy, bên người Sở thiếu chỉ có một cái ghế, nói cách khác, đêm nay sắp có một người may mắn, ngồi ở vị trí thân cận với anh ấy nhất, sánh vai cùng ăn tối với anh ấy.”

“Vây, người may mắn này, sẽ là ai?” Nhan Ninh cười nói: “Nếu như là của tôi, tôi sẽ không để ý chút nào mà nghỉ làm tạm thời.”

“Đương nhiên không phải của cô rồi. Đêm nay có bảy đại mỹ nhân ở đây. Làm sao có chỗ cho cô được. Cô có nhìn thấy hoa hồng ở bên cạnh Sở thiếu không? Đêm nay, anh ấy tặng nó cho ai, thì người đó chính là người may mắn khiến người ta hâm mộ. Hơn nữa, ...” Mạc Thành sắp nói hết câu, nhưng dừng lại một chút, trừng mắt nói:

“Có lẽ còn có bất ngờ lớn hơn đang chờ cô ấy.”

Anh nói xong câu đó, màn ảnh lại hướng về phía Sở Quân Hàn.

Phảng phất như đế vương, Sở Quân Hàn ngồi ở vị trí của mình, cho dù đối mặt với ống kính, trên mặt anh cũng không có nhiều biểu cảm.

Anh lạnh lùng nhìn thoáng qua hoa hồng trong tay, ngón tay thon dài hơi thờ ơ, cầm lấy nhánh hoa hồng, chậm rãi đứng lên.

Ngoại trừ Đường Bội, trên mặt những diễn viên nữ còn lại đều lộ ra vẻ chờ mong, vẻ thẹn thùng, còn có thần sắc hưng phấn.

Trên thực tế, từ lúc bước vào biệt thự nhìn thấy Sở Quân Hàn, khi bắt đầu biết được thân phận ấy của anh, bọn họ đã hoàn toàn rơi vào trạng thái say mê, đã sớm quên lúc này mình vẫn còn đang đứng trước ống kính, trong mắt đều chất chứa hình ảnh của người đàn ông phú quý này.

Ánh mắt Sở Quân Hàn lạnh lùng đảo qua từng người, bất luận anh nhìn ai, thì đối phương đều có bộ dạng chân tay luống cuống, thẹn thùng, ngay cả người luôn kiêu ngạo như Thịnh Lan cũng không ngoại lệ.

Đường Phi Phi thì không cần phải nói, hai gò má đã ửng đỏ, hốc mắt hơi đỏ lên, có chút chờ mong nhìn Sở Quân Hàn.

Ánh mắt Sở Quân Hàn dừng lại trên người Đường Bội, một chút, sau đó không chút lưu tình chuyển đi nơi khác.

Anh cúi đầu nhẹ ngửi hương hoa hồng, rồi đi thẳng đến chỗ của Đường Phi Phi.

Hoa hồng mang theo sương đêm đặt ở trong tay của Đường Phi Phi, trong nháy mắt đó, cô ta cơ hồ vui mừng đến phát khóc, nghẹn ngào, dè dặt nắm lấy một góc tay áo của Sở Quân Hàn.

“Khóc cái gì?” Thanh âm Sở Quân Hàn trầm thấp nhưng tràn đầy từ tính, tuy rằng không có chút tình cảm nhưng cũng đủ khiến cho mấy nữ diễn viên bên cạnh tỏ ra ghen tị mãnh liệt với Đường Phi Phi.

“Cô gái ngốc.”

Anh đưa tay, nhẹ nhàng mon tron mái tóc dài của Đường Phi Phi.

Nhưng, ánh mắt lại lướt qua bờ vai của cô ta, mặt đối mặt với Đường Bội ở xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Mỉm Cười Âm Rượu Độc

Đường Bội chống lại tầm mắt của Sở Quân Hàn, trong lòng không khỏi chấn động.

Ánh mắt ấy quá mức thâm thúy, khiến cho cô vốn nên lộ ra nụ cười bình tĩnh, nhưng dường như cũng bị đông cứng ở trên mặt.

Đường Bội nhắm mắt, hơi tránh ánh mắt của Sở Quân Hàn.

Ánh nhìn như vậy thật sự quá mức nguy hiểm, nguy hiểm đến khiến cô sinh ra cảm giác sợ hãi, ngay cả ngón tay buông xuống bên người cũng hơi có chút run rẩy.

Sở Quân Hàn thu hồi tầm mắt, ở nơi mọi người không thể dò xét tới, anh đã dọn sạch những muộn phiền cả đêm, sau đó nhể lên ý cười cực mỏng.

“Hy vọng các bạn sẽ ăn uống vui vẻ.” Sở Quân Hàn thu tay, vốn không dám cùng đi ăn tối theo những lời này nói ra mà hóa thành bọt nước.

Minh Hiền nhủ mi, việc thiếu gia nhà họ Sở không muốn làm, cho dù là anh cũng không thể ép buộc.

Vì thế cho dù là anh, cũng chỉ có thể cùng 6 nữ minh tinh khác trở mặt nhìn bóng lưng Sở Quân Hàn càng ngày càng xa.

Đường Bội lại đột nhiên có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Thịnh Lan cười lạnh, châm chọc nói: “Xem ra có người sức quyến rũ vẫn chưa đủ lớn, không thể giữ Sở thiếu của chúng ta lại.”

Khuôn mặt Đường Phi Phi có chút trắng bệch, nhưng khi nghe những lời khiêu khích của Thịnh Lan thì thất vọng trên mặt trở thành hư không.

Cô ta cúi đầu, ngửi ngửi hoa hồng trong tay, cười nói: “Người tặng hoa hồng, tay vẫn còn lưu lại hương thơm, Sở thiếu, quả nhiên là người phong nhã.”

Cô ta cười hết sức thỏa đáng và ngọt ngào, hoa hồng trong tay tỏa ra hương thơm, lại gần như phá hủy biểu cảm của Thịnh Lan.

Cô ấy hơi nheo mắt nhìn Đường Phi Phi không nói một lời, cuối cùng cười lạnh xoay người đi đến bàn ăn.

Hôm nay bất kể là biểu hiện trên mặt trường như thế nào, đêm nay ở trước mặt Đường Phi Phi, các cô rõ ràng là người thua cuộc.

Ánh mắt của Bạch Chỉ San đảo qua Đường Bội vẫn đứng thẳng một mình ở xa xa, hừ lạnh một tiếng, cũng lặng lẽ không lên tiếng mà đi về phía bàn ăn.

Bầu không khí trong cả tòa biệt thự có vẻ hơi đè nén, ngay cả người chủ trì có thói quen châm bầu không khí cũng đưa mắt nhìn nhau.

Trong tiết mục sợ nhất là xuất hiện những phân đoạn không thể nắm bắt, nhưng mà sức hấp dẫn của vị khách quý Sở thiếu này đặc biệt quá lớn, cho dù bọn họ biết là phiêu lưu nhưng vẫn không ngại mạo hiểm.

Bữa tối vốn phải tràn ngập không khí chờ mong và lãng mạn, lúc này không khí lại hết sức nặng nề.

Chỉ có trên mặt Đường Phi Phi vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, phỏng chừng giữa rất nhiều người, cô ta là người ăn vui vẻ nhất.

Đường Bội trở lại phòng của mình trong biệt thự, từ gương to ở trên tường mới nhìn thấy rõ đôi khuyên tai ở trên tai.

Phi thúy có màu sắc trong suốt như nước càng tôn lên làn da của cô, vô cùng cân xứng với tiểu lễ phục ở trên người cô, quà tặng của Sở Quân Hàn hào phóng là một chuyện, nhưng cũng có tâm ý trong đó...

Thời điểm cô tháo khuyên tai xuống, ngón tay hơi run rẩy.

Có thứ gì đó, khi Sở Quân Hàn đeo khuyên tai giúp cô xong, đã hòa vào gió đêm lúc chạng vạng, mọi thứ không còn giống với lúc trước nữa rồi.

Buổi sáng ngày thứ hai, bọn họ lại tập hợp ở mã trường.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, mặt mũi ở trên mặt mọi người đã hóa thành hư không. Các cô là diễn viên cho dù có tiệc náo hay bất mãn gì cũng sẽ không bộc lộ vào giờ phút này.

Đường Bội thay bộ trang phục cười ngựa màu trắng xanh, thoạt nhìn rất soái khí.

Cô đang chuẩn bị đi đất Phong Triệt, thì Đường Phi Phi đã đi tới cạnh cô, hạ giọng nói:

“Chuyện hôm qua cô cũng nhìn thấy đấy.”

Giọng điệu của cô ta cực kỳ đặc ý, ánh mắt nhìn Đường Bội tràn ngập khinh thường: “Cho dù lần trước ở buổi đấu giá, cô lấy lòng thu hút được sự chú ý của Sở thiếu. Nhưng anh ấy để ý, vẫn là tôi. Con cóc cũng đừng muốn ăn thịt thiên nga.”

“Vậy sao?” Đường Bội: “Con cóc cuối cùng quả thật vẫn chưa ăn được thịt thiên nga.”

“Cô?!”

Đường Phi Phi làm sao không nghe ra ý của Đường Bội, ý nói cô không thể chân chính lọt vào mắt xanh của Sở Quân Hàn.

Cô ta nhường mây vừa muốn mắng chửi thì đã nhìn thấy Hà An An đang dắt Phong Triệt về phía bọn họ.

Đường Phi Phi nhẹ nhàng cười, thu liễm lại vẻ giận dữ nói: “Hãy cưỡi ngựa của cô cho tốt. Đối với phụ nữ mà nói, có lẽ hoa hồng vẫn thích hợp với bọn họ hơn một chút đấy.”

Cô ta cũng không liếc nhìn Hà An An một cái, kiêu ngạo giống như con khổng tước, xoay người rời khỏi.

“Đường tiểu thư.” Hà An An lại giống như không nghe thấy gì, chỉ giao dây cương lên tay Đường Bội rồi cười nói:

“Hôm nay tiếp tục sao?”

Đường Bội gật đầu, dắt lên bàn đạp một cách lưu loát rồi xoay người lên ngựa.

Chẳng qua là, hôm nay Phong Triệt có vẻ nóng nảy hơn so với ngày thường.

Đường Bội mới vừa ngồi thẳng cơ thể, chưa giục ngựa, thì Phong Triệt tựa như mũi tên đã rời dây cung, điên cuồng lao về phía trước.

Tình huống không đúng! Nhiều năm trải qua huấn luyện, khiến cho cảnh giác của Đường Bội tăng cao, con ngựa này đã bị người ta động tay động chân.

Đường Bội không chút do dự đưa tay ghim cương ngựa

Ngày hôm qua, Phong Triệt vẫn còn ngoan ngoãn nghe lời, nhưng hôm nay giống như uống nhầm thuốc, mũi phun khí, bất thành hình hí dài một tiếng, móng trước nâng lên, vuron cả nửa người lên không trung.

“A”

Mọi người trong mã trường có lẽ cũng chú ý tới sự khác thường của Đường Bội, vài người đại diện tiến lên che chở cho minh tinh của bọn họ, lùi về phía sau vài bước.

Đường Phi Phi dường như vẫn chưa tỉnh, vẫn thúc ngựa chạy chậm ở trên trường đua, chỉ là thời điểm cô ta nhìn Đường Bội khoe miệng cong lên nụ cười nhạt lạnh lùng.

Trong ánh mắt của Đường Bội lóe lên ý lạnh, cũng có thể đoán được chuyện gì xảy ra.

Đường Bội cúi thấp thân thể, áp cả người lên lưng ngựa, nhưng Phong Triệt đã gắt gồng nhân cơ hội này nhảy dựng lên.

Trong óc cô lúc này lại xoay chuyển cực nhanh.

Lúc này cô muốn rời khỏi lưng ngựa mà không có tổn thương gì là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng mà...

Nhưng mà...

Tay phải của cô đột nhiên dùng sức, cánh tay nhìn như mảnh khảnh nhưng lại chứa đựng sức mạnh khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Phong Triệt vốn nhảy loạn ở tại chỗ đột nhiên hí dài một tiếng, thay đổi đầu ngựa, bất thành hình xông về hướng của Đường Phi Phi đang đứng cách đó khoảng ba mươi thước.

“Cẩn thận!” Hứa Ninh đứng ở ngoài mã trường đã sợ tới mức mặt không còn chút máu, không chút nghĩ ngợi đã vọt vào mã trường chạy tới.

Minh Hiền và Sở Quân Hàn mới được thông báo đã chạy tới bên ngoài mã trường.

Nhìn thấy một màn này, Minh Hiền không chút nghĩ ngợi nắm lấy bả vai của Hứa Ninh, kéo cô ta đến một bên, nhẹ giọng quát:

“Không muốn sống nữa sao?”

Phong Triệt giống như bị điên, Đường Phi Phi không nghĩ tới một con ngựa điên lại xông về phía mình, cho nên sợ tới mức cương cứng ở trên lưng ngựa.

Trong mắt Minh Hiền hiện lên ý lạnh, đưa tay cởi áo khoác âu phục trên người ném xuống đất, khẽ chống tay lên rào chắn của mã trường, muốn lật người đi vào.

Nhưng có người lại nhanh hơn anh.

Sở Quân Hàn khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong nháy mắt đã xoay người nhảy vào mã trường.

Anh không tránh mà chạy thẳng lại chỗ Phong Triệt, khi nhìn thấy Đường Bội thì anh tròn to hai mắt, không chút do dự đưa tay nắm lấy cương ngựa, quay mình lên ngựa, khẽ vươn tay nắm lấy eo của Đường Bội.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh, đến nỗi khi Đường Bội phản ứng kịp, thì cánh tay hữu lực của anh đã đề ngang eo cô.

Sau lưng cô đã áp lên lồng ngực ấm áp, Sở Quân Hàn che chở cho cô, hai người cùng nhau kẻ sát trên lưng ngựa.

“Chờ tôi nhảy, thì buông dây ngựa.” Hơi thở của Sở Quân Hàn phun ở bên tai của Đường Bội, đi kèm với tiếng hét, lộ vẻ không chân thực.

“Tôi...” Đường Bội cơ hồ có chút khó khăn nói: “Không có việc gì.”

“Nhảy!” Sở Quân Hàn từ đầu đến cuối cũng không quan tâm cô nói cái gì, tay ôm trên eo cô căng thẳng, ôm Đường Bội quay người nhảy xuống ngựa.

Hai người bọn họ lăn mình ở trên thảm cỏ vài vòng mới ngừng lại.

Đường Phi Phi bị dọa đến choáng váng đã được Minh Hiền giúp xuống ngựa.

Nghe tin, những huấn luyện viên khác lập tức xông lên chế trụ Phong Triệt đang nổi điên.

Đường Bội vẫn đang bị Sở Quân Hàn ôm lấy gắt gao, đặt ở trên cỏ.

Cô mở to hai mắt, hoàn toàn tránh cũng không tránh được ánh mắt của Sở Quân Hàn, trong đầu trống rỗng một hồi lâu, mới bỗng nhiên mở nói:

“Tôi...không có việc gì...”

Sở Quân Hàn nhún mày.

Các bác sĩ của mã trường cũng được gọi đến, tiến lên xin chỉ thị:

“Sở thiếu, để chúng tôi kiểm tra thân thể của ngài và Đường tiểu thư.”

Sở Quân Hàn liếc mắt nhìn Đường Bội thật sâu giống như có thể nhìn thấu đáy lòng cô, sau đó mới buông Đường Bội ra, xoay người ngồi ở trên cỏ.

Chờ kiểm tra thân thể xong, xác định chỉ trên người Đường Bội chỉ bị trầy da hai chỗ, sau khi thay đổi bộ quần áo sạch sẽ, hai người ngồi trong phòng nghỉ, mặt đối mặt nhau, Sở Quân Hàn mới nhàn nhạt nói:

“Nói nghe một chút thử xem, có chuyện gì xảy ra?”

Những người khác trong phòng nghỉ đã sớm bị Sở Quân Hàn đuổi ra ngoài, Đường Bội im lặng một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Sở Quân Hàn.

“Kế hoạch của tôi sắp thành công rồi.” Đường Bội gần như cắn cắn môi dưới:

“Ban nãy, nếu như ở trên mã trường anh không đến cứu tôi mà cứu Đường Phi Phi, thì cái đuôi của cô ta nhất định sẽ vênh lên đến tận trời, không chỉ Thịnh Lan mà sẽ không để ai trong làng giải trí này vào mắt. Chờ cô ta cho rằng bản thân mình đang ở trong mây, tôi sẽ khiến cô ta ngã xuống, đau đến tận xương tủy.”

Cô nhớ tới cảnh đêm khuya mình phải nhảy vào trong biển lớn, cảm giác đau nhức và lạnh lẽo xâm nhập vào trong cốt tủy, còn có cảm giác áp bách khiến cô không cách nào thở nổi.

Còn thiếu một chút nữa thôi, Đường Phi Phi sẽ ném trái cảm giác bị cả thế giới này vứt bỏ, tư vị bị người ta ném vào trong vũng bùn.

Chỉ một chút nữa thôi!

“Đường Bội.”

Ngón tay thon dài đột nhiên nắm cầm của cô, bắt buộc cô ngẩng đầu lên chống lại hai mắt của Sở Quân Hàn.

Đôi mắt kia vô cùng hoàn mỹ, trong ngày thường bao giờ cũng như tuyết trắng ở trên núi xa, khiến cho người ta nắm không được, cũng cao đến không thể chạm tới.

Lúc này trong ánh mắt sâu thẳm của Sở Quân Hàn, tràn ngập tức giận.

Nụ hôn của anh, mang theo tức giận mãnh liệt dừng ở trên môi của Đường Bội, khiến trong miệng cô dần dần tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt.

Nhưng cặp mắt kia, ánh mắt như thế giống như độc được tôi luyện, mặc dù làm cho người ta có chút sợ hãi nhưng vẫn không thể dời tầm mắt, chỉ có thể bị anh hấp dẫn thật sâu, mỉm cười âm rượu độc.

“Đường Bội...” Sở Quân Hàn rên khẽ một tiếng, hơi hơi tách hai người ra. Hô hấp của bọn họ vẫn vẫn víu ở cùng một chỗ, khi anh nói chuyện, hơi nóng nhẹ nhàng trôi chốc mắt của Đường Bội, khiến lòng cô hơi run rẩy theo.

“Em muốn như thế nào, tôi đều tùy em. Em muốn gì, tôi cũng có thể cho em. Nhưng có một điều em phải nhớ cho rõ ràng!” Sở Quân Hàn gần như gần từng tiếng nói: “Nếu em còn dám dùng an toàn của mình ra để đánh cược, tôi sẽ làm cho tất cả kế hoạch của em đều thất bại trong gang tấc, từ nay về sau cũng đừng mong thực hiện

được.”

Thanh âm của anh tuy thấp, nhưng từng chữ vẫn vang vang không thừa cho người khác con đường sống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Động Tâm

Trong phòng nghỉ trở nên cực kì yên tĩnh.

Đây vốn là lầu ba của tòa biệt thự, nắng xuyên thấu qua cửa kính trong suốt chiếu vào, dừng ở trên người Sở Quân Hàn, giống như lấp đầy cho anh thêm một tầng mềm mại.

Trong mắt anh vẫn mang theo tức giận, nhưng tức giận không khiến cho người khác sợ hãi mà làm cho cô....

Đường Bội đột nhiên nở nụ cười khe khẽ.

Cô duỗi tay ra, ôm lấy vai của Sở Quân Hàn.

Môi thơm tho, mềm mại chủ động hôn lên môi anh, lúm đồng tiền cọ xát lên môi của Sở Quân Hàn.

“Em sai rồi.” Đường Bội hạ thấp giọng êm ái áy náy: “Anh đừng tức giận.”

Cô hiếm khi bày ra một mặt dịu dàng như vậy, Sở Quân Hàn lại gắt gao nhắm mắt lại, khi mở to mắt một lần nữa, thì hai mắt lạnh lùng nhìn Đường Bội nói:

“Tôi không đùa với em, cũng không phải dùng để đổi một câu xin lỗi của em.”

“Em biết.” Đường Bội nhẹ nhàng cọ xát môi anh.

Cô ở trước mặt Sở Quân Hàn. Thời điểm cười lên, không giống như hôm nay.

Nụ cười của cô cũng không quá rõ ràng, chỉ là một nụ cười nhạt, nhưng độ cong này như xuất phát từ đáy lòng, cuối cùng làm toàn bộ nét mặt của Đường Bội trở nên nhu hòa.

Chưa từng có người, quan tâm cô như vậy.

Chưa từng có!

Súng lục hoàng kim vô giá không mở được trái tim cô, khuyên tai phi thủy không thể đánh động con người cô, áp phích nổi tiếng toàn cầu cũng không thể đổi được nụ cười của cô, thậm chí phần đầu quên mình cứu cô cũng không khiến cô động tâm... Người chưa từng bị người thân lợi dụng, phản bội sẽ không hiểu Đường Bội có trái tim lạnh lùng và cứng rắn bao nhiêu.

Nhưng mà, ban nãy, Sở Quân Hàn, người đàn ông đứng đầu nhà họ Sở cao cao tại thượng, để vương bóng đêm bàn tay có thể thông thiên, lại hồn hèn uy hiếp cô, lại lặng yên khiến cho cô mở ra một cánh cửa vì anh....

Đó là sau khi nghe tin em trai còn sống, lần đầu tiên Đường Bội nở nụ cười thật lòng khi đối mặt với Sở Quân Hàn.

Ánh mắt của Sở Quân Hàn bị kiềm hãm, chậm rãi nâng ngón tay lên, nhẹ nhàng mon trón khuôn mặt nhìn nghiêng của cô, sau đó dừng lại ở môi cô.

Khoảng cách bọn họ rất gần, gần đến không có cách nào không chú ý biểu cảm trên mặt đối phương.

“Đường Bội...” Sở Quân Hàn lại mở miệng, thanh âm đã có chút khàn khàn.

Lòng bàn tay anh nhẹ nhàng xoa khuôn mặt trắng nõn của Đường Bội, đảo qua môi mềm mại, cuối cùng nâng cằm lên, hôn xuống.

“Chuyện như vậy, không được xảy ra lần nữa.” Thật lâu sau, khi nụ hôn kết thúc, Đường Bội ngẩng đầu lên nhìn Sở Quân Hàn, cười xinh đẹp:

“Tôi cam đoan, lần này là lần cuối cùng.”

Xưa nay cô nói là làm, chủ động hôn lên môi của Sở Quân Hàn, lúc này mới cười nheo hai mắt nói:

“Nếu không, tôi sẽ bồi thường chính mình.”

Đường Bội nói xong, liền đứng lên.

Đi chân trần trên thảm da cừu mềm mại, xúc cảm mềm mại dễ chịu truyền đến lòng bàn chân khiến cô thoải mái híp híp mắt, thoát nhìn giống con mèo lười biếng.

Nhưng Sở Quân Hàn biết, Đường Bội tuyệt đối không phải một con mèo.

Dáng người của Đường Bội cao gầy, nhưng khi đi chân trần đứng ở trước mặt Sở Quân Hàn, vẫn thấp hơn anh nửa cái đầu.

Mặc dù là cần ngửa đầu nhìn Sở Quân Hàn, khí thế của cô cũng không thua kém chút nào.

“Tất cả những gì em muốn làm, cứ giao hết cho anh” Sở Quân Hàn hơi nhíu mày nói: “Tại sao em lại cố chấp như thế?”

“Không phải cố chấp.” Đường Bội đứng thẳng thân thể, kiên định nói: “Chuyện của Đường Phi Phi, chuyện của nhà họ Đường, phải tự tay em hoàn thành, hướng chỉ...” Cô cười đến mức giao hoạt như hồ ly: “Nếu như em là người chỉ biết dựa vào Sở thiếu, anh có còn đối với em như thế không?”

Đáp án đương nhiên là không rồi.

Đường Bội cũng tuyệt sẽ không là người như vậy.

“Em cũng tin, tình yêu chân chính sẽ không nảy sinh khi cô sống kí sinh trên cây.”

Sở Quân Hàn giãn mày ra, Từ tình yêu được thoát ra từ miệng của Đường Bội, khiến tâm tình của anh tốt lên không ít.

“Sở thiếu.” Đường Bội kiễng chân lên, vừa dịu dàng hôn, vừa nói: “Hoa trên vách núi, ngày nó chính thức nở rộ, sẽ chỉ nở vì một người.”

Đây không phải là lời hứa hẹn, nhưng Sở Quân Hàn nhìn bóng lưng tiêu sái của Đường Bội, đột nhiên nắm chặt hai tay.

Anh chợt cảm thấy, nếu như có một ngày, cô gái này mang theo kiêu ngạo và tự tin, cười xinh đẹp đi về phía anh, lớn mật và cuồng vọng tỏ tình với anh ở trước mặt nhiều người trên thế giới, anh cũng không lấy làm lạ.

Mà ảo tưởng như vậy, khiến toàn thân anh có chút hưng phấn...Chờ mong.

Đường Bội rời khỏi phòng nghỉ, thậm chí khi rời khỏi tòa biệt thự dành riêng cho Sở Quân Hàn, về đến nơi mình nghỉ ngơi, trên mặt vẫn treo nụ cười vui sướng.

Đường Phi Phi thấy cô đi tới, đứng dậy từ trên ghế sofa, tuy rằng trên mặt mang theo nụ cười nhưng ánh mắt lại như dao như kiếm, dường như hận không thể đâm thủng vài lỗ ở trên người Đường Bội.

“Thật không biết xấu hổ, lại liên lụy Sở thiếu suýt nữa bị thương.” Thanh âm của Đường Phi Phi ép tới cực thấp, hung tợn nói với Đường Phi Phi:

“Tao đã nói hết tất cả chuyện xảy ra trong này với ba rồi, bao gồm cả mày...”

Trên mặt Đường Phi Phi lộ ra nụ cười ác độc, tiếp tục nói: “Bao gồm cả chuyện mày cố ý phóng ngựa để thương tổn tao.”

“Vậy thì sao?” Đường Bội lạnh lùng nhìn Đường Phi Phi.

“Thì sao?!” Đường Phi Phi cơ hồ nói một cách cuồng loạn: “Mấy năm lần bảy lượt không biết xấu hổ quyến rũ Sở thiếu, phá hư quan hệ của tao và Sở thiếu còn muốn tồn thương tao... Đường Bội, không phải là mày nghĩ cướp đi những thứ của tao thì ba sẽ coi trọng mày chứ? Coi mày là tiểu thư nhà họ Đường chứ? Phi! Cũng không nhìn lại bản thân mình đi, mày cũng xứng họ Đường?! Nằm mơ đi, cho dù Sở thiếu cứu mày, mày cũng đừng si tâm vọng tưởng anh ta sẽ đối với mày như thế nào...”

“Tôi vọng tưởng thì thế nào?!” Khóe môi Đường Bội lộ ra nụ cười lạnh, khinh thường nhìn Đường Phi Phi: “Trai chưa vợ, gái chưa chồng, cô ngay cả thân phận là người phụ nữ hay bạn gái của Sở thiếu còn không có, đã bắt đầu tự cho mình là nữ chủ nhân rồi sao?!”

“Mày?!”

“Người si tâm vọng tưởng chân chính, là cô...” Đường Bội không chút lưu tình, tiếp tục nói.

“Mày nói vậy, chẳng lẽ mày không biết, thương hiệu dầu thơm Dreaming của Sở Gia Kỳ Hạ, do tao làm người phát ngôn sao?” Đường Phi Phi mặt trắng bệch giống như quỷ nhưng vẫn cố quát lên với Đường Bội.

“Dreaming a...” Đường Bội đột nhiên giơ tay phải lên, giữa ngón tay thon dài có kẹp một chiếc usb: “Vậy Đường tiểu thư nhất định là muốn nói, sáng nay cô và Hứa Ninh làm thế nào để hạ thuốc Phong Triệt, cũng là chuyện xảy ra ở trong mộng của cô sao, và hoàn toàn không có liên quan đến cô?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Bạt Tai

Usb trong tay Đường Bội, là do ban nãy, khi cô rời khỏi phòng nghỉ, cấp dưới của Sở Quân Hàn đã đưa cho cô.

Ở mã trường Vân Tiêu, xảy ra chuyện như vậy, con ngựa mà Sở thiếu yêu thích bị người khác bỏ thuốc, suýt nữa hại Sở thiếu bị thương. Cấp dưới của nhà họ Sở lập tức hành động, chân tướng của sự việc được tra rõ ràng một cách nhanh chóng.

Đường Bội đương nhiên còn nhớ, khi những hình ảnh trong usb hiện lên, sắc mặt của Sở Quân Hàn cơ hồ có thể kết thành băng.

Đường Phi Phi nghe vậy, quả nhiên vô cùng kinh sợ, đưa tay muốn chụp lấy usb trong tay Đường Bội.

Thân thể Đường Bội chợt lóe, Đường Phi Phi vốn ko phải là đối thủ của Đường Bội, thân thể lão đảo, suýt ngã một cái.

“Đường Phi Phi, cô có muốn nghe giọng nói của mình, ở cảnh trong mơ dễ như thế nào không?” Đường Bội cười lạnh nhìn về phía Đường Phi Phi.

Cô giống như nữ vương quần lâm thiên hạ, nụ cười nơi khóe môi giống như có độc khiến sắc mặt Đường Phi Phi trắng bệch y như người chết.

“Cô không cần... Không được nói vậy...” Thanh âm của Đường Phi Phi đều đã run lên: “Làm sao tôi có thể hạ thuốc Phong Triệt?!”

Cô chớp chớp mắt to, bỗng nhiên khẽ nói: “Là mày! Nhất định là mày! Là mày đã cố ý bỏ thuốc Phong Triệt sau đó giả họa cho tao, thu hút sự chú ý của Sở thiếu! Nhất định là mày! Đường Bội, con tiện nhân này! Không biết xấu hổ giống hệt như mẹ mày, chỉ biết quyến rũ đàn ông...”

“Bốp.” Một tiếng giòn vang, Đường Phi Phi không dám tin, bụm mắt nhìn Đường Bội.

“Tôi đòi chủ ý rồi, Đường Phi Phi!” Trong ánh mắt của Đường Bội có hàn châm, đâm vào khiến Đường Phi Phi suýt đứng không vững.

Cô không dám tin nhìn Đường Bội, đứa con gái ngày xưa bị cô và nhà họ Đường sai khiến, vậy mà bây giờ lại ngạo nghễ đứng ở trước mặt cô, ánh mắt dày đặc như đao, khiến cho Đường Phi Phi không rét mà run.

“Đường Phi Phi...” Ánh mắt Đường Bội tiếp tục lăng trì Đường Phi Phi: “Tôi không chỉ có chứng cứ cô hạ thuốc Phong Triệt, ý đồ hãm hại tôi và Sở thiếu. Tôi còn có rất nhiều ảnh vô cùng thân mật của cô với nhóm cha nuôi của cô, cô có muốn xem một chút không?”

“Không thể!” Thanh âm của Đường Phi Phi sắc bén, mặt cô ta trắng bệch, nhìn Đường Bội, hét lớn: “Mày không thể có bức ảnh nào, mày đang gạt tao!”

“Gạt cô?” Đường Bội cười lạnh: “Cô còn chưa đủ tư cách”

Cô dừng một chút mới tiếp tục nói: “Tôi vốn không định đối phó cô sớm như vậy nhưng mà bây giờ tôi đã thay đổi chủ ý rồi, Đường Phi Phi, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, hai ngày sau, trong trận đua ngựa, nếu như cô thắng tôi, vậy thì tôi tạm thời không công khai mọi thứ. Nếu như cô thua, vậy hãy từ từ hưởng thụ cảm giác bơi lội trong bể scandal đi.”

Cô nói xong không nhìn Đường Phi Phi mà đi đến phòng của mình trên lầu hai biệt thự.

Ban đầu, cô không muốn bứt dây động rừng sớm như vậy, mục tiêu của cô, từ đầu đến cuối không phải chỉ riêng Đường Phi Phi.

Thế nhưng Sở Quân Hàn...

Nghĩ đến sự tức giận và nỗi lo lắng giấu trong đáy mắt anh ở trong phòng nghỉ, nụ cười trên mặt cô cũng trở nên nhu hòa và ngọt ngào thêm vài phần.

Kỳ thật, cảm giác được người ta quan tâm thật sự rất tốt, tốt đến nỗi cô có chút cam tâm tình nguyện, trầm luân vào đó.

Đường Phi Phi bị cô bỏ lại ở phía sau, không khống chế được bắt đầu run run. Cô dùng tốc độ nhanh nhất về tới phòng mình ở một góc khác của biệt thự, nhưng mà thân thể vẫn tiếp tục run rẩy không chịu được.

Ánh mắt và biểu cảm ban nãy của Đường Bội thật sự quá mức đáng sợ, ung dung như vậy, tự tin như vậy, phảng phất như không có gì có thể phá vỡ...

Tuy rằng cô chưa bao giờ nhìn thẳng em gái khác mẹ của mình, nhưng cô biết Đường Bội là một nhân vật lợi hại. Ngày xưa, bởi vì em trai của cô ta bị bệnh lao, cho nên cô ta mới bị nhà họ Đường khống chế trong lòng bàn tay.

Nhưng mà gần đây...

Đường Phi Phi móc điện thoại di động ra, cơ hồ luống cuống tay chân bấm điện thoại.

Điện thoại được kết nối rất nhanh, môi cô ta run run, cô ta run giọng gọi: “Ba...”

Nước mắt liền chảy xuống, nghẹn ngào nói không nên lời.

“Phi Phi?” Giọng nói của Đường Phong Ngôn lạnh lùng, xuyên thấu qua điện thoại, lộ vẻ không kiên nhẫn nói:

“Sao vậy? Sao mở miệng lại khóc?”

“Ba, Đường Bội là một con điên, nó nói có những bức ảnh của con và bọn người chủ Sừ, nó uy hiếp con sẽ công khai chúng. Ba...” Thân thể Đường Phi Phi run run, chậm rãi ngồi xuống sofa bên cạnh, nức nở nói:

“Con nên làm cái gì bây giờ? Nó làm sao có được mấy tấm ảnh đó?”

“Con xem những tấm ảnh đó chưa?” Đường Phong Ngôn nhăn mày lại, đối với chuyện vừa mới lâm trận, mà con gái đã tự loạn cả lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Không có, nhưng mà ba biết Đường Bội, nó nói làm nhất định sẽ làm. Nó nói có nhất định sẽ có. Hơn nữa nó nói chắc chắn như vậy, bây giờ ngay cả Sở thiếu... vậy... vậy...”

Đường Phi Phi nói đến Sở Quân Hàn càng nghẹn ngào hơn:

“Ba, con vất vả lắm mới khiến cho Sở thiếu đối xử khác biệt với mình, nhưng con tiện nhân Đường Bội này, mỗi lần đều chặn ngang một đao, không biết xấu hổ quyến rũ Sở thiếu, dùng hết âm mưu quỷ kế để thu hút sự chú ý của anh ấy, ...Ba con nên làm cái gì bây giờ?”

“Đừng khóc nữa!” Đường Phong Ngôn lạnh lùng nói

Đường Phi Phi cả kinh, tuy rằng cô gọi ba rất thân thiết nhưng cô biết tính của Đường Phong Ngôn, nếu như mình quá mức yếu đuối không có năng lực chi tổ làm cho ông ấy ghét bỏ, không có tư cách đứng ở đây nữa.

Cô chậm rãi thút thít, thấp giọng chậm rãi nói: “Mẹ đâu? Con muốn nói chuyện với mẹ.”

Đường Phong Ngôn trầm mặc một lát, khi mở miệng thì giọng điệu đã dịu dàng hơn: “Đừng có gấp, ba sẽ giúp con nghĩ cách. Về phần Đường Bội, gần đây nó quả thật có chút không chịu quản thúc, ba sẽ không để mặc cho nó tiếp tục như vậy.”

Đường Phi Phi đã đạt mục tiêu cũng không yêu cầu gọi điện thoại cho mẹ nữa. Đôi mắt cô ta xoay xoay, chợt hơi hoảng sợ nói: “Ba, Đường Bội luôn luôn nghe lời, nhưng gần đây nó...Ba nói có phải nó đã biết chuyện kia, cho nên mới...”

“Không thể!” Đường Phong Ngôn lạnh giọng nói: “Vì không để lại chứng cứ để nó phát hiện, ngay cả thủ tục chúng ta cũng không làm, thậm chí cả...” Ông dừng lại một chút không có tiếp tục nói tiếp nhưng Đường Phi Phi hiểu ý của ông.

Lúc đó vì không để cho Đường Bội phát hiện em trai của cô ấy đã kết thúc cuộc sống bị bệnh tật hành hạ, vì không muốn mất đi công cụ mạnh mẽ nghe lời, bọn họ hoàn toàn không có xác nhận chứng nhận tử vong của Đường Tử Thái, thậm chí ngay cả xác của nó cũng được xử lý sạch sẽ, còn kiểm người đóng giả Đường Tử Thái, dựa vào thói quen từ trước đến nay của nó, cách nửa tháng lại gửi bưu kiện cho Đường Bội, trong bưu kiện, còn có những ảnh chụp giả được chuẩn bị tỉ mỉ...

Theo lý thuyết, Đường Bội không thể phát hiện chuyện này mới phải.

“Nó có nói khi nào sẽ công khai những tấm hình đó hay không?” Đường Phong Ngôn đột nhiên hỏi.

“Không có.” Đường Phi Phi nhỏ giọng trả lời: “Không có, nó chỉ nói, hai ngày sau trong cuộc thi đua ngựa, nếu con thua nó, nó sẽ công khai tất cả. Ba, ba biết con làm sao thắng được Đường Bội, nó rất am hiểu lĩnh vực này, hôm nay...”

Cô nói tới đây đột nhiên cả kinh, tất cả những chuyện hôm nay cũng không thể nói cho Đường Phong Ngôn biết được.

“Hôm nay cái gì?” Đường Phong Ngôn hỏi.

“Không có gì.” Đường Phi Phi áp a áp ứng: “Hôm nay Sở thiếu có mặt ở mã trường, cô ta còn dùng một tay cưỡi ngựa, hẳn là cưỡi ngựa rất giỏi.”

“Con thắng không được cũng phải thắng!” Đường Phong Ngôn không hề cho cô cơ hội giải thích dứt khoát nói: “Ba sẽ nghĩ cách lấy được chứng cứ trong tay của Đường Bội, nhưng con nhất định phải thắng nó trong cuộc thi đua ngựa.”

“Nhưng mà ba...”

“Không cần nói nữa.” Đường Phi Phi còn muốn nói gì đã bị Đường Phong Ngôn ngắt lời: “Quy tắc chấm điểm của mấy người không phải có ba vị khách quý sao? Có biết là ai không?”

“Minh thiếu là một, xem ra bây giờ Sở thiếu cũng là một trong số đó. Người còn lại chắc là người tuyên truyền cho chương trình, Hạ thiên vương.” Đường Phi Phi nói.

Việc này cũng không được xem là bí mật, chỉ cần hỏi thăm một chút là biết ngay. Minh Hiền cũng không có ý định giữ bí mật, dù sao được tuyên truyền càng nhiều thì càng có lợi đối với bọn họ.

“Minh Hiền đã ở mã trường Vân Tiêu?” Đường Phong Ngôn hỏi.

“Vâng.” Đường Phi Phi biết ba mình định nói gì, nếu như Minh Hiền đồng ý, cô không chỉ không ngại, ngược lại còn rất vui lòng. Dù sao thay vì tiếp người đàn ông vừa lùn vừa xấu, thì tiếp kim chủ như Minh thiếu vừa anh tuấn vừa trẻ tuổi, là chuyện biết bao nhiêu người trong làng giải trí cầu còn không được.

“Nên làm thế nào, không cần ba nhiều lời chứ?” Đường Phong Ngôn lại nói.

“Nhưng mà ba...” Đường Phi Phi run giọng nói: “Minh thiếu, người này..., con...”

“Ba sẽ nghĩ biện pháp, khi có thể sẽ liên lạc.” Đường Phong Ngôn nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Đường Bội...Đưa con gái khiến ông đau đầu nhưng không thể không dựa vào, thật đúng là, không khiến cho người ta bót lo một chút a!

Đường Phong Ngôn xoa xoa mi tâm, mở điện thoại di động ra gọi vào số khác:

“Mã trường Vân Tiêu, Minh Hiền, nghĩ biện pháp đưa Đường Phi Phi đến chỗ của hắn.”

“Vâng.” Đối phương lạnh lùng lên tiếng.

Cùng lúc đó, Đường Bội đang ngâm mình trong bồn tắm lớn vô cùng thoải mái, dễ chịu. Vừa cưỡi ngựa, vừa ngã xuống đất, vừa lăn lộn trên mặt đất dày vò suốt nửa ngày, khiến người ta không gì cảm thấy thỏa mãn hơn ngoài việc được tắm thoải mái.

Huống chi nghĩ đến sắc mặt sallow của Đường Phi Phi, cả người cô càng cảm thấy dễ chịu.

Tuy rằng bởi vì sự xuất hiện của Sở Quân Hàn, khiến cho kế hoạch của cô thay đổi không ít.

Nhưng cô cảm thấy đây không phải là việc xấu.

Phiếu lưu càng lớn thì lợi ích thu được sẽ càng cao, không phải sao?

Đường Bội ưu nhã uống cạn ly rượu hương thơm thuần khiết, lộ ra nụ cười vui mừng từ tận đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 47: Trêu Hoa Ghẹo Nguyệt

Bởi vì một ngày trước đã xảy ra chuyện như vậy cho nên đến ngày thứ ba, khi bảy nữ minh tinh cùng nhau tập trung ở chỗ huấn luyện, thì bầu không khí lộ ra chút nặng nề và áp lực.

Phong Triệt bị bỏ thuốc, mặc dù dưới sự chăm sóc của bác sĩ thú y, cũng hồi phục không tệ lắm.

Thời điểm Đường Bội nhìn nó, thì nó đang cúi đầu chậm rãi ăn cỏ khô, thoát nhìn có chút nhanh nhẹn hơn nhiều.

“Đường tiểu thư...” Hà An An nhìn thấy Đường Bội, hơi do dự tiến lại gần, thấp giọng nói:

“Thực xin lỗi, bởi vì tôi không nhìn thấy sự khác biệt của Phong Triệt mới khiến cho cô...”

“Cô quả thật phải nói lời xin lỗi.” Đường Bội cũng không nhìn cô ta chỉ lạnh nhạt nói: “Nhưng không phải nói với tôi.”

“Đường tiểu thư?” Hà An An có chút kinh ngạc, sắc mặt trắng không còn chút máu, không rõ chân tướng nhìn Đường Bội đăm đăm hỏi:

“Tôi không hiểu ý của cô.”

“Nếu mã trường Vân Tiêu là sản nghiệp của nhà họ Sở, thì khâu quản lý có bao nhiêu nghiêm ngặt tôi nghĩ người làm việc ở đây nhiều năm như Hà tiểu thư rõ hơn tôi nhiều.” Đường Bội cười nhưng vẫn không nhìn Hà An An mà tiếp tục nói:

“Đường Phi Phi mới đến một ngày, cho dù cô ta có ý làm vậy tôi nghĩ cũng không có biện pháp có thể bỏ thuốc vào trong cỏ khô của Phong Triệt.”

“Vì thế Đường tiểu thư hoài nghi tôi?!” Hà An An giống như bị người khác vũ nhục, thanh âm không nhịn được cao hơn vài phần:

“Cô cảm thấy tôi phản bội Sở thiếu, giúp người khác bỏ thuốc cho nên Phong Triệt mới...”

Cô ta không nói được nữa, nước mắt trong suốt tích tụ trong hốc mắt.

Hà An An vốn là một cô gái trong sang như ánh mặt trời, diện mạo cũng không tồi,

Cho nên thi thoảng lộ ra biểu cảm là chả chực khóc, ngay cả phụ nữ nhìn thấy cũng mềm lòng.

Nhưng Đường Bội chỉ lười biếng liếc nhìn cô ta một cái cười xinh đẹp nói: “Hà tiểu thư, nếu như cô bị mã trường Vân Tiêu sa thải, còn có thể tự do đi tìm công việc khác, nếu không ngại có thể tham gia làng giải trí, kỹ thuật diễn của cô hay như vậy, nhất định sẽ nổi danh nhanh thôi.”

“Tôi không biết cô đang nói cái gì...” Hà An An ứa nước mắt một tiếng, nước mắt trong suốt đảo tới đảo lui trong mắt, cuối cùng cũng chảy dọc xuống hai gò má.

“Tôi làm việc ở mã trường Vân Tiêu đã được 3 năm, chăm sóc Phong Triệt cũng hơn 2 năm, nó cũng giống như con của tôi, làm sao có thể ... làm sao có thể...” Hà An An nghẹn ngào, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Đường Bội, tràn đầy uất ức và không cam lòng: “Đường tiểu thư, cô không biết gì cả, dựa vào cái gì lại nói tôi như vậy?”

“Chỉ bằng...” Đường Bội khẽ cười một tiếng, chuyển ánh mắt về phía sau Hà An An: “Chỉ bằng Sở thiếu, anh ấy nhất định sẽ tin tôi, chứ không tin cô!”

Thanh âm của Hà An An cao vút khiến Phong Triệt ở bên cạnh cũng có chút bất an mà cào cào móng trước, phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Hà An An lại chưa liếc mắt nhìn Phong Triệt một cái mà chỉ oán hận nhìn Đường Bội, giọng the thé nói: “Sở thiếu làm sao có thể không tin tôi mà tin cô, ai chẳng biết mấy ả minh tinh trong làng giải trí như các cô, lăng lơ như thế nào, ai cũng có thể làm chồng.”

“Ồ, đây chính là suy nghĩ trong lòng cô?” Đường Bội không để những lời nói ác độc của cô ta ở trong lòng, chỉ cười nói: “Sở thiếu, anh thấy thế nào?”

Hà An An đột nhiên xoay người, ánh mắt hiện lên một tia bất an.

Ở phía sau cô, Sở Quân Hàn đang mặc trang phục cưỡi ngựa, đứng yên ở đó, không biết đã nghe được bao nhiêu.

Bên trong là áo sơ mi trắng nõn được là phẳng phiu, áo khoác màu đen mang theo hương vị thân sĩ Anh, đường cong rõ ràng lưu loát, phía trên cúc áo có trang trí hoa văn tinh xảo. Áo khoác anh hơi dài như chàng Tuxedo bước ra từ truyện tranh, được sợi thắt lưng hình tam giác ôm gọn ở eo.

Quần dài màu trắng được thu gọn trong ủng da màu đen, ủng da sáng bóng vững vàng, phía trên đính đồng thau, phát ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

“A...” Đường Bội có chút ngả ngón nâng chiếc cằm xinh đẹp, cười đến hết sức vui vẻ: “Anh mặc như vậy, rất đẹp trai.”

Biểu cảm trên mặt Sở Quân Hàn hơi như hòa một chút.

Như vậy thoát nhìn, anh với Đường Bội giống như đang mặc đồ tình nhân.

Trên người Đường Bội cũng mặc trang phục cưỡi ngựa mạnh mẽ dành cho nữ, áo sơ mi trắng, áo khoác màu đen, quần dài màu trắng, trên ủng cũng có đính đồng thau.

Cô cười hết sức ngọt ngào nhìn Sở Quân Hàn từ trên xuống dưới vài lần, nhìn không được huyết sáo khen: “Sở thiếu, nếu lần đầu tiên anh cũng mặc như vậy xuất hiện trước mặt em, em cũng không xem anh là ma bệnh rồi.”

Bọn họ trái một câu, phải một câu liếc mắt đưa tình, hoàn toàn không để ý đến mặt Hà An An đang tức giận hết trắng lại hồng.

Cô chưa từng nghĩ tới, người đàn ông có phong bậc vương giả bình thường luôn chủ tay nắm ngón như Sở thiếu lại bị một người phụ nữ trên cột một cách khiêm nhã như vậy, hơn nữa anh lại không hề tức giận.

Thân thể Hà An An run run lên.

Hai tay cô nắm rất chặt, chặt đến mức gân xanh đã nổi lên mu bàn tay.

Cô ta mở to đôi mắt đỏ tươi, nhìn Đường Bội không coi ai ra gì, bỗng nhiên kêu lên: “Tại sao là cô ta?”

Đường Bội và Sở Quân Hàn rút cuộc cũng chuyển ánh mắt sang người cô ta.

“Tại sao lại là cô ta?” Hà An An đột nhiên khóc không thành tiếng, cả người đều đứng không vững, ngồi xổm xuống ôm lấy đầu gối của mình, khóc rống nghẹn ngào: “Tại sao lại là cô ta... Anh cũng biết... Anh cũng biết... Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ở mã trường Vân Tiêu, trong thế giới của em chỉ có mình anh sao?”

Cô sợ hãi vươn tay ra với Sở Quân Hàn muốn nắm lấy góc áo của anh, tựa như người chết muốn nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Hà An An điềm điềm đáng yêu nhìn về phía Sở Quân Hàn, cô biết lúc này từ góc của anh nhìn xuống, nhìn thấy đáng vẻ hoa lê đâm lẹ của mình, là đáng vẻ đẹp nhất chọc người khác muốn bảo vệ, thương yêu.

“Vì sao anh không liếc mắt nhìn em một cái? Em... Em cũng yêu anh a...” Hà An An nước mắt chảy rào rào dọc theo gò má của cô ta rơi xuống.

Nét mặt của cô ấy vừa vô tội, vừa thâm tình, nước mắt như sương như trân châu bị đứt lìa chảy xuống hai gò má, môi, đôi mắt to đẹp bị nước mắt bao phủ... Quả thực vừa thấy đã thương, khẳng định là đàn ông đều sẽ mềm lòng.

Đường Bội ôm hai tay trước ngực, có chút buồn cười nhìn Hà An An rồi nhìn Sở Quân Hàn đứng ở đó.

Thân là người thừa kế của Sợ gia, anh quả nhiên trên hoa ghẹo nguyệt ở khắp nơi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Sơ Hở

Hà An An nằm ở dưới chân của Sở Quân Hàn, tư thế đó nào còn đáng vẻ oai hùng, mạnh mẽ của huấn luyện viên cưỡi ngựa.

Cô ta dè dặt liếc mắt nhìn Sở Quân Hàn một cái, tay càng ngày càng chạm đến vạt áo của anh, nước mắt giống như những hạt châu trong suốt lăn dài trên má.

“Sở thiếu...” Thanh âm rên rỉ nhẹ nhàng mang theo vẻ nũng nịu đủ làm lay động chỗ ngựa tận đáy long của mỗi người đàn ông.

Đường Bội nhìn tình cảnh này, cười càng thêm xán lạn.

Sở Quân Hàn trên hoa ghẹo nguyệt, chất lượng quả nhiên không tệ.

Lúc tay Hà An An sắp chạm đến vạt áo của anh, anh đột nhiên lùi về phía sau một bước, nhú mày nhìn Đường Bội đang xem kịch vui:

“Cô ấy là ai?”

Đường Bội rút cuộc cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Hà An An bỏ hết tâm tư như vậy, lại bỏ thuốc hăm hại, lại bày ra dáng vẻ diễm đạm đáng thương, Sở Quân Hàn cũng không nhiều lời với cô ta.

Nghe tiếng cười của Đường Bội ở phía sau, sắc mặt Hà An An trầm xuống, trong mắt chợt lóe lên tia ngoan độc. Nhưng khi nhìn về phía Sở Quân Hàn, vẫn là bộ dạng ủy khuất.

“Cô ấy là người chăm sóc cho Phong Triệt, cũng là huấn luyện cưỡi ngựa ở mã trường Vân Tiêu.” Đường Bội cười nói với Sở Quân Hàn: “Ngày hôm qua Phong Triệt nổi điên, cũng do cô ấy ban tặng đấy.”

“Không phải! Không phải tôi!” Hà An An đột nhiên khê kêu to lên.

Mặc dù cô chỉ làm việc ở mã trường Vân Tiêu, nhưng cô từng nghe nói, nhà họ Sở đối với kẻ phản bội rất đáng sợ. Huống chi hôm qua, Sở thiếu suất nữa bị thương.

Cô cực kì khẩn trương, không kịp suy nghĩ đã vội nói: “Là cô ta, là Đường Bội sai khiến tôi làm như vậy, cô ấy muốn thu hút sự chú ý của Sở thiếu anh, cho nên mới sai tôi bỏ thuốc cho Phong Triệt!”

“Ồ?” Đường Bội hếch mày, mang theo vài phần khiêu khích nhìn về phía Sở Quân Hàn: “Sở thiếu, anh có tin không...?”

Hà An An cắn môi dưới, câu nói dối đầu tiên đã bật ra khỏi cửa miệng, không thể làm gì khác hơn ngoài tiếp tục:

“Sở thiếu, anh tin tưởng tôi. Tôi làm việc ở mã trường Vân Tiêu đã 3 năm, tôi luôn xem Phong Triệt như bảo bối của mình. Lần này không phải ngài bảo để cô ấy cưỡi Phong Triệt, tôi cũng không nghe theo lời của cô ấy.”

“Hahaha.” Đường Bội khẽ cười một tiếng, hết sức dịu dàng nhẹ nhàng vỗ cổ một cái, cười xinh đẹp nói: “Làm phiền cô rồi, trong thời gian ngắn thế đã có thể biên ra câu chuyện hay như vậy.”

“Tôi không có bịa truyện!” Hà An An đáng thương tội nghiệp nhìn Sở Quân Hàn, giọng nói thật bi thương: “Sở thiếu, tôi nói đều là sự thật. Anh nhất định phải tin tưởng tôi. Nữ diễn viên trong làng giải trí, am hiểu nhất là đóng kịch, anh đừng bị cô ta...”

Sở Quân Hàn lạnh lùng liếc nhìn Hà An An một cái.

Ánh mắt anh băng hàn thấu xương, giống như gió lạnh thổi qua.

Nghe đồn đế vương bóng đêm, ánh mắt không có chút tình cảm giống như tu la, khiến cho Hà An An đang nửa quỳ trên mặt đất nhẹn không được sợ run cả người, lời còn muốn nói đều đông cứng trong miệng, không dám nói ra ngoài.

“Nếu cô đã nói không được, có phải nên đến phiên tôi nói thay cô không?” Đường Bội chậm rãi cười đi đến bên cạnh Sở Quân Hàn.

Quần áo của hai người vốn hết sức xứng đôi, lúc này sóng vai đứng chung một chỗ, tuấn nam mỹ nữ, quả thực khiến người ta vui tai vui mắt.

“Ban nãy cô nói, tôi vì muốn thu hút sự chú ý của Sở thiếu cho nên mới sai cô đi bỏ thuốc vào thức ăn của Phong Triệt. Nhưng sáng hôm qua, Sở thiếu chưa từng nói anh ta sẽ đến mã trường. Tôi đây diễn kịch, là diễn cho ai xem đây?” Đường Bội bình tĩnh nói: “Đây là sơ hở thứ nhất.”

“Cô còn nói, tôi sai cô hạ thuốc Phong Triệt, hơn nữa nói với cô Sở thiếu rất thích tôi, sẽ không truy cứu trách nhiệm. Nếu như Sở thiếu đã thích tôi rồi...” Đường Bội nói tới đây nhẹ nhàng cười, liếc mắt nhìn Sở Quân Hàn một cái: “Tôi cần gì phải thu hút sự chú ý của anh ấy, hơn nữa còn

dùng một phương pháp ngu ngốc như vậy. Đây là sơ hở thứ hai.”

“Thứ ba...” Cô từ trên cao nhìn xuống, nhìn ánh mắt tràn ngập sợ hãi của Hà An An, không chút lưu tình tiếp tục nói: “Huống hồ, hôm kia chúng ta mới gặp mặt lần đầu tiên, nếu như cô nghe lời tôi bỏ thuốc cho Phong Triệt là sự thật, thì cô đúng là cô đầu tưởng, trước đây không biết đã làm bao nhiêu chuyện phản bội Sở thiếu rồi.”

“Tôi không có!” Hà An An vội vàng nói: “Tôi làm sao có thể phản bội Sở thiếu!”

Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt cô ta đã trắng không còn chút máu.

Đường Bội cười nói: “Lời nói của cô trước sau đều mâu thuẫn, tất cả đều có sơ hở, ngay cả tôi còn không tin, cô nghĩ Sở thiếu sẽ tin tưởng cô sao?”

Hà An An run run nhìn Sở Quân Hàn, nhưng trong nháy mắt, giống như bị nhốt vào chỗ sâu nhất trong địa ngục----

Người đứng đầu nhà họ Sở, khi đứng trước mặt bọn họ không nói cười tùy tiện, không giận mà uy, nhưng ánh mắt nhìn Đường Bội lại rất dịu dàng thậm chí có phần dung túng.

Mà Đường Bội không chút để ý, đưa tay đặt trên vai, quay đầu lại nhìn anh, hỏi: “Sở thiếu, anh cảm thấy em nói có đúng không?”

“Ừ.” Sở Quân Hàn thuận thế nắm eo của Đường Bội, nhàn nhạt nói: “Mang cô ta đi xuống đi.”

Không biết khi nào bên trong chuồng ngựa lại xuất hiện thêm vài người, đều cung kính lễ phép đứng ở phía sau Sở Quân Hàn.

Người dẫn đầu phía trước, Đường Bội biết, đó là quản lý của mã trường.

Anh ta là người đàn ông trung niên khoảng 37, 38 tuổi, Đường Bội còn nhớ anh họ Thường. Hôm bọn họ đến cùng với Minh Hiền, anh ta đã từng xuất hiện bất chuyện một lần. Tuy rằng thái độ khách khí, hữu lễ nhưng cũng có phần xa cách. Đối với người có lai lịch không tầm thường như Minh Hiền, lại là người hồ mả gọi gió ở trong làng giải trí, cũng không có ý lấy lòng.

Nhưng mà ngẫm lại, anh ta là tổng giám đốc của mã trường Vân Tiêu, có thể trở thành hội viên của nơi này, đều là những biểu tượng không giàu cũng quý ở thành phố S.

Cho dù Đường Phong Ngôn có đến trước mặt người này, không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phật tổ, nhìn Sở gia phía sau anh ta, cũng phải tỏ ra khách khí vài phần.

Đi theo phía sau anh ta là 4 người vệ sĩ cao lớn mặc âu phục màu đen, lúc này có hai người lên tiếng trả lời đi tới, mỗi người một bên đưa tay kéo Hà An An nằm tê liệt ở trên mặt đất từ sớm, lôi kéo không chút thương hoa tiếc ngọc.

“Đợi chút.” Đường Bội bỗng nhiên ngăn cản: “Sau khi dẫn đi cô ấy sẽ như thế nào?”

“Em còn muốn dùng?” Sở Quân Hàn hỏi.

“Ừ.” Đường Bội gật đầu, cười: “Có thể cho cô ấy một cơ hội, nếu như cô ấy chịu làm nhân chứng, chỉ tội Đường Phi Phi.”

“Được.” Sở Quân Hàn chẳng hề để ý đáp ứng, sau đó quay đầu nói với hai người vệ sĩ: “Nghĩ cách để cô ta mở miệng nói sự thật.”

“Dạ, thiếu gia.” Hai người gật đầu với Sở Quân Hàn, rồi kéo Hà An An vội vã rời đi.

“Anh sẽ không...” Chờ bọn họ đi xa, Đường Bội mới đánh giá Sở Quân Hàn từ trên xuống dưới vài lần: “Thật sự phải chuẩn bị người dạy cười ngựa sao?”

“Dĩ nhiên.” Sở Quân Hàn ôm lấy eo của cô, chỉ cảm thấy eo nhỏ trong tay không đầy một nắm tay, nhưng lại không mềm mại như loại chim nhỏ nép vào người. Tâm tình của anh không tệ, hiếm khi nổi nên cười đùa, vì thế anh cười nói: “Em cũng cho rằng, anh vì em mà đến?”

“Được rồi, được rồi.” Đường Bội nhấc tay đầu hàng, cười nói: “Đây là địa bàn của Sở thiếu, anh muốn đến lúc nào thì đến lúc đó, muốn làm gì thì làm cái đó. Trên đời này không ai dám quản anh.”

Cô vừa nói vừa mở cánh tay của Sở Quân Hàn ra, sau đó đi nhanh đến chỗ của Phong Triệt.

Dáng người của cô cao gầy, tuy rằng thân thủ của cô không tồi, nhưng nhìn từ bóng lưng có vẻ đơn bạc, trang phục ôm lấy đường lấy, khiến cô lộ ra những đường nét như đọt gọt thành.

Quản lý Thường thấy Sở Quân Hàn vẫn đứng tại chỗ, khóe môi lại mang theo nụ cười hiếm thấy, nên vội vã bước nhanh về phía trước, giúp Đường Bội mở cửa chuồng của Phong Triệt, khách khách khí khí cười nói:

“Đường tiểu thư, mời.”

“Cảm ơn quản lý Thường.” Đường Bội khách khí nói.

Quản lý Thường cười haha, khom người nhường cho Đường Bội vào dẫn ngựa, vừa cười nói với Đường Bội:

“Đường tiểu thư quá khách khí, gọi tôi là tiểu Thường được rồi.” Ông ta dừng lại một chút rồi dùng thân phận của quản lý mã trường nói:

“Tôi thật xin lỗi chuyện xảy ra ngày hôm qua, nếu Đường tiểu thư có chuyện gì cần có thể trực tiếp đến tìm tôi, và cô nếu không chê chúng tôi có thể giới thiệu cho cô một huấn luyện viên cười ngựa giỏi hơn.”

“Ồ...” Đường Bội nhú mày nhìn ông ta..

Quản lý Thường cười đến mức cực kì nhiệt tình, nghiêng người để Sở Quân Hàn xuất hiện, nửa đùa nửa lấy lòng nói: “Thiếu gia của chúng tôi cười ngựa là hạng nhất, đã từng giành được giải quán quân thế giới, Đường tiểu thư có muốn cân nhắc hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Đùa Giỡn Sở Thiếu?

Đường Bội hé miệng cười: “Ồ?”

“Chú Thường...” Trên mặt Sở Quân Hàn không có chút hờn giận, chỉ chậm rãi đi tới bên cạnh bọn họ, nhàn nhạt liếc mắt lờm quản lý Thường một cái.

“Haha... Haha...” Quản lý Thường cười haha, cười nói: “Đường tiểu thư thân thủ nhanh nhẹn, nói thật ngoại trừ thiếu gia, ở đây, không tìm thấy người có thể dạy cô.”

“Tôi cũng không dám...” Đường Bội cười đến mức nheo mắt lại, cô đã nhìn ra, người quản lý này với Sở Quân Hàn tuyệt đối không phải thân phận cấp trên cấp dưới đơn giản như vậy, nhưng vẫn mỉm cười liếc mắt nhìn Sở Quân Hàn một cái, cười nói

“Làm phiền Sở thiếu đại giá.”

Cô nói xong, không nói chuyện với Sở Quân Hàn, mà nhanh chóng lôi kéo cương của Phong Triệt, sau đó xoay mình lên ngựa.

Đường Bội ngồi ở trên mình của Phong Triệt, cúi người cười với Sở Quân Hàn, Phong Triệt chỉ hí một cái, sau đó phóng ngựa lao về phía trước, vượt qua tay vịn của chuồng ngựa, lướt trên thảm cỏ xanh mướt của mã trường.

“Thiếu gia...”

Quản lý Thường tên là Thường Hương Văn, quả thật không phải quản lý của mã trường Vân Tiêu đơn giản như vậy. Bắt đầu từ thời bố của anh, ông đã làm việc ở Sở gia. Thời gian ông gặp Sở Quân Hàn không nhiều, nhưng cũng xem như nhìn anh lớn lên.

“Ừ.” Ánh mắt của Sở Quân Hàn dừng trên bóng lưng đang phóng ngựa của Đường Bội, chỉ thuận miệng đáp lại.

“Đường tiểu thư vừa xinh đẹp, thân thủ lại tốt, cười ngựa lại giỏi, hơn nữa con người lại rộng rãi...” Thường Hương Văn càng nói, nụ cười trên mặt càng sâu:

“Cùng với những tiểu thư khác, quả thật không giống nhau, cô với thiếu gia ở cùng một chỗ, điệu bộ rất tự nhiên.”

“Cô ấy đúng là con hồ ly nhỏ.” Nét mặt Sở Quân Hàn cũng trở nên nhu hòa không ít, đối với người đàn ông trung niên cũng xem như là một nửa trưởng bối, cười nói:

“Hành động vừa rồi của chú, sẽ khiến cho cô ấy ở mã trường từ nay về sau, hoành hành không sợ.”

Thường Hương Văn cười haha, cùng Sở Quân Hàn nhìn về phía Đường Bội rời khỏi.

Dưới trời xanh mây trắng, phía trên bãi cỏ xanh biếc, bóng hình của cô đã trở nên rất nhỏ, chỉ có thể nhìn thấy bóng người màu đỏ, và con ngựa

màu đen mạnh mẽ, thoát nhìn cực kì linh hoạt.

Bất cứ chuyện gì cũng nên có chừng có mực, đây là pháp bảo mà Thường Hương Văn ông dùng ở nhà họ Sở nhiều năm, quả nhiên không tệ.

Có những lời ông không nói ra miệng, Sở Quân Hàn đối với Đường Bội như vậy, hôm qua còn không ngại nguy hiểm để cứu cô.

Trên dưới mã trường Vân Tiêu, ai còn không xem cô như công chúa?!

Về phần hành động của ông thì có liên quan gì?!

Bởi vì người đứng đầu nhà họ Sở, đang đứng ở bên cạnh ông!

Tuy rằng biểu cảm trên mặt vẫn lạnh nhạt quanh năm, nhưng trong đôi mắt đẹp lại lộ ra ánh sáng, dịu dàng mà ông chưa từng gặp.

Rất có thể vì hôm qua Sở Quân Hàn cố gắng quên mình để cứu Đường Bội, nên hôm nay cô cảm nhận được ánh mắt khác thường của những người khác.

Ánh mắt của những nữ minh tinh kia, nhìn về cô càng lúc càng phức tạp.

Trộn lẫn hâm mộ, ghen tị, tuy rằng không rõ ràng nhưng không ngừng che giấu sự khinh thường và chán ghét.

Thế nhưng mặc kệ bọn họ nhìn Đường Bội như thế nào, hôm nay cuối cùng cô cũng thanh tịnh không ít, có thể tha hồ phóng ngựa rong ruổi, không có ai làm phiền.

Sắc mặt Đường Phi Phi, từ khi Đường Bội bắt đầu xuất hiện thì vẫn luôn không tốt.

Cô quả thật không quen cưỡi ngựa, ngồi thúc ngựa chạy hơi nhanh một chút thì đã cảm thấy lưng lay sắp đổ.

Nhưng cô lại chỉ có thể kiên trì, cắn chặt răng, không ngừng luyện tập một cách cứng nhắc.

Đường Bội nhiều lần cố ý chạy qua bên người cô như một con gió, Đường Phi Phi giống như lâm vào đại địch, phảng phất lúc nào cũng có thể rơi xuống ngựa.

Cho nên một ngày qua đi, khi Hứa Tử Ninh giúp cô từ trên ngựa xuống, cô suýt nữa đứng không vững.

Hôm nay mã trường Vân Tiêu không phải huấn luyện mới cho Đường Bội, có lẽ Sở Quân Hàn không muốn xuất hiện trước ống kính vì thế dù mặc trang phục cưỡi ngựa nhưng cũng không cưỡi ngựa chung với các cô.

Đường Bội tiện tay ném roi da cừu cho nhân viên công tác mã trường ở gần nhất, cười tủm tỉm đi đến bên cạnh Đường Phi Phi, nói với cô ta:

“Bộ dạng này của cô, thua tôi là chắc rồi.”

Kỳ thật cô biết cho dù cho Đường Phi Phi thời gian một năm, cô ta cũng không thể thắng được cô.

Nhưng mà nhìn Đường Phi Phi từ trước đến nay luôn được nuông chiều từng li từng tí, vậy mà không thể không nghiêng răng nghiêng lợi ngồi trên lưng ngựa, đáng vẻ miễn cưỡng đó, thật sự khiến cho cô vui vẻ.

Hướng chi, cô còn có dự định khác.

“Xin cô tránh ra.” Hứa Tử Ninh không chút khách khí lớn tiếng nói với Đường Bội: “Phi Phi cần nghỉ ngơi rồi.”

Giọng nói của cô ta hơi lớn cho nên những người phụ trách quay phim trong mã trường và vài phó đạo diễn trong tổ cũng chú ý đến bên này.

Hứa Tử Ninh đỡ Đường Phi Phi, khiến sức nặng trên người của cô ta đều đặt hết lên vai cô.

Hai người con gái thoát nhìn gầy yếu, mỏng manh sắc mặt tái nhợt, đáng vẻ loạng choạng đứng không vững, quả thực có chút đáng thương.

Mà Đường Bội lại sáng khoái tinh thần, ung dung đứng ở trước mặt các cô.

Một đôi như thế, nếu như người bình thường nhìn thấy cảnh này, thông thường nhất là đàn ông, chắc chắn sẽ nghiêng về phía bọn họ, không cần nói cũng biết.

Ánh mắt Đường Bội xoay xoay, trong nháy mắt cô đã hiểu được Hứa Tử Ninh làm vậy có dụng ý gì.

Xem ra lão hồ ly Đường Phong Ngôn bắt đầu phòng ngừa cô sẽ đập nôi chìm thuyền, thật sự sẽ vạch trần scandal của Đường Phi Phi. Cho nên ông

ta mới có ý bảo Hứa Tử Ninh làm như thế, khiến cho tổ chương trình thậm chí cả khán giả đều cho rằng cô và Đường Phi Phi bất hòa, một mặt muốn tạo scandal mặt khác tạo độ tin cậy cho khán giả.

Cô sẽ để cho bọn họ được toại nguyện.

Đường Bội cười xinh đẹp, lùi lại một bước rồi nói: “Tôi chỉ muốn nói với cô Đường Phi Phi tiểu thư vất vả như vậy, buổi tối tốt nhất nên dùng tinh dầu mát xa thì mới có thể ngủ được, nếu không ngày mai toàn thân sẽ đau nhức, cười ngượng không được.”

Cô lộ vẻ rộng lượng lại thân thiết khiến cho sắc mặt của Hứa Tử Ninh cứng đờ, mĩa mai nói: “Cô có lòng tốt như vậy sao?!”

Cô ta nói những lời này bằng giọng rất nhỏ, gió thổi trên mã trường hôm nay hơi lớn có lẽ ngoài trừ bọn cô, người khác cũng không thể nghe thấy.

“Dĩ nhiên không rồi.” Thanh âm của Đường Bội nhỏ đi nhiều: “Nên biểu hiện thân thiết một chút chứ, cô gái nhỏ. Hoặc là cô muốn để toàn thể giới này đều biết cô và Đường Phi Phi đều đối với tôi tràn ngập địch ý. Về phần tại sao lại tràn ngập địch ý? Có lẽ là từ lần đầu tiên tôi lên tiếng về việc mình làm thế thân cho Đường Phi Phi?...”

Cô cười với Hứa Tử Ninh, nâng giọng cao lên một chút: “Nhất định phải dùng ba loại dầu này để mát xa, nếu như cô không biết phương pháp mát xa như thế nào, thì buổi tối có thể tới hỏi tôi. Cố lên nha, Đường tiểu thư.”

Nhiếp ảnh gia và phó đạo diễn có phần thất vọng khi nhìn thấy ba người vô cùng thân thiết, nếu như có thể nắm được một vài cảnh quay mâu thuẫn và căng thẳng thì mới có thể thu hút quần chúng.

Thế nhưng cảnh thuận hòa như vậy bọn họ chỉ có thể chụp nhưng phải xem sau đó có dùng được hay không.

Nửa câu trước Đường Bội nói nhóm nhiếp ảnh gia nghe không được, nhưng biểu hiện phía sau lại được quay lại hết sức rõ ràng.

Đường Phi Phi đau nhức khắp cả người, nhìn thấy Đường Bội cô ta cắn môi dưới sắp rách, đứng trước máy quay lại chỉ có thể miễn cưỡng cười nói:

“Cảm ơn cô, Tử Ninh cô ấy chỉ quá quan tâm tôi, cho nên còn chưa hiểu nhiều việc, hy vọng cô đừng để bụng.”

“Làm sao có thể?” Đường Bội cười một cách rộng rãi, xoay người rời đi.

Bữa cơm chiều này Đường Bội ăn hết sức ngon miệng, sau khi cô về tới phòng thì tắm rửa cho thoải mái dễ chịu.

Chờ cô mặc áo tắm từ phòng tắm đi ra, thì đột nhiên cắn môi dưới híp mắt nở nụ cười:

“Em còn cho rằng, anh đã đi rồi.”

Sở Quân Việt buông sách trong tay, đứng dậy từ ghế nằm thoải mái bên cạnh giường, tiến lên chụp lấy khăn lông ở trong tay Đường Bội, sau đó kéo cô đến ngồi xuống trên ghế nằm, vừa dịu dàng giúp cô lau tóc vừa nhàn nhạt nói:

“Chỗ này không phải là địa bàn của anh sao? Đương nhiên anh muốn tới thì tới.”

“Sờ thiếu...” Đường Bội thoải mái mà híp mắt, hưởng thụ phục vụ tuyệt đối mà chưa có ai hưởng thụ qua, sự phục vụ của người đứng đầu nhà họ Sở, khẽ cười nói:

“Có ai từng nói với anh không... Dáng vẻ này của anh, rất đáng yêu?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Giả Vờ Vô Tội? Tôi Cũng Biết!

Khi Đường Bội nói chuyện, ngửa đầu nhìn Sở Quân Hàn

, ánh mắt từ cái cổ khêu gợi của anh hướng lên trên, là chiếc cằm cương nghị, môi mỏng, mũi cao thẳng... Cuối cùng chống lại đôi mắt thâm thúy giống như bầu trời đêm sâu thẳm.

Cô cười với anh, vừa khẽ vươn tay kéo cổ Sở Quân Hàn xuống.

Môi hai người dính chặt vào nhau.

Tư thế này, khiến Đường Bội không nhìn rõ mắt Sở Quân Hàn.

Giống vậy, Sở Quân Hàn cũng không nhìn rõ mắt cô.

Cô hơi thả lỏng thân thể, ý cười nơi đáy mắt nhạt đi, cuối cùng chỉ để lại một chút mê mang không rõ lắm.

Chờ hai người tách ra, đáy mắt Đường Bội lại mang ý cười giống như hồ ly nhỏ.

Cô cười vừa giảo hoạt, vừa ngọt ngào nhìn Sở Quân Hàn, ngón tay nhỏ nhắn đảo qua trên môi Sở Quân Hàn bị cô mút đến có chút đỏ hồng, cười xinh đẹp: “Môi của Sở thiếu thật là ngon nha.”

Đây rõ ràng là trêu chọc trắng trợn!

Sở Quân Hàn vẫn duy trì tư thế này: “Ngày mai em còn phải cười ngựa, hôm sau đã thi đấu, đừng tùy tiện tức giận.”

“Chắc...” Đường Bội như bất mãn than nhẹ một tiếng, lại nghịch ngợm vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng véo cằm của Sở Quân Hàn hai lần, như móng vuốt của mèo, gây khiến người ta ngứa ngứa, lộ ra cảm giác thân mật rất trêu người.

Sở Quân Hàn nhắm chặt hai mắt thật sâu.

Đường Bội còn chưa kịp thu hồi tay thì cả người bỗng nhẹ bẫng, Sở Quân Hàn đã thành công bế cô lên.

Giường lớn mềm mại lún xuống thật sâu, một tay Đường Bội chống ở trên giường, khiến bản thân nửa ngồi, một tay lại chống ở trên ngực của anh, cười nói:

“Ngày mai em còn phải luyện tập cười ngựa.”

Sở Quân Hàn mặt không biểu cảm nhìn cô.

Ánh mắt anh sâu không lường được, làm cho người ta không nhìn ra suy nghĩ của anh

Ngực anh chậm rãi phập phồng, Đường Bội có thể cảm nhận nhịp tim không rõ ràng dưới tay mình, cùng với hơi thở giống vậy, luôn được duy trì một cách bình tĩnh.

Cô ngẩn ra, cổ tay trái để ở trước ngực Sở Quân Hàn đã bị anh nắm lại.

Đường Bội kinh ngạc ngẩng đầu, cùng Sở Quân Hàn nhìn nhau trong phút chốc.

Đôi mắt ấy vẫn giống như lần đầu tiên họ gặp nhau, lạnh lùng như núi sông, tuy rằng nghìn năm vạn năm nhưng vẫn có chút gọn sóng, bình tĩnh giống như chiếc gương khổng lồ, khắc họa rõ ràng bóng hình của cô ở bên trong.

“Em ngày sau...” Tim cô bỗng đập lỡ nhịp, có phần không tự nhiên nói: “Trận đấu đó. Em nhất định thắng Đường Phi Phi.”

Sở Quân Hàn lấy tay anh ra, cúi người cắn vài cái trên môi cô như trừng phạt, hơi thở nóng rực phun trên khoe môi của Đường Bội, nói giọng khàn khàn: “Đó là lý do em đừng châm lửa.”

Anh nói xong không dừng động tác ôm Đường Bội, mặt chôn ở trong gáy cô, hơi thở nóng ảm từng chút từng chút phả vào trên cổ cô.

Sở Quân Hàn ôm chặt Đường Bội hơn, ngón tay thon dài mon trón tóc cô, cuối cùng chỉ cúi đầu khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, thấp giọng nói:

“Ngủ đi.”

Đường Bội chưa bao giờ nghĩ tới, trong tình huống bên cạnh có thêm một người, nhưng cô có thể ngủ một đêm ngon lành không mộng mị đến sáng.

Thời điểm cô tỉnh lại, chiếc cảm kiên nghị của anh nhẹ nhàng đặt ở trên đầu cô, hơi thở đều đều và có quy luật dường như vẫn đang trong giấc ngủ say.

Rèm cửa sổ thật dày, khiến cô không nhìn rõ ánh mặt trời. Nhưng thói quen dậy sớm như

đồng hồ sinh học đã nhắc nhở cô rằng: Mình nên đi rồi.

Đường Bội vừa mới động, Sở Quân Hàn cũng tỉnh dậy.

Anh nhìn Đường Bội thật sâu, xoay người xuống giường, nhàn nhạt hỏi: "Bữa sáng muốn ăn gì?"

"Cái gì cũng được." Đường Bội cười tủm tỉm nói.

Mãi đến khi một lần nữa ngồi ở trên mình của Phong Triệt, Đường Bội mới hơi lộ ra thần sắc hoảng hốt.

Tối hôm qua phảng phất giống như cảnh trong mơ, bầu không khí giữa cô và Sở Quân Hàn quả thực vô cùng thân thiết đến mức không bình thường.

Không phải, không phải là ái muội mà là vô cùng thân thiết.

Đó là một từ càng ám lòng hơn so với từ ái muội.

Đường Phi Phi vẫn lộ ra khuôn mặt trắng bệch đến lung lay sắp đổ. Chỉ là khi đi qua bên người Đường Bội, nhìn thần sắc của cô ta cũng không sợ hãi và lo lắng giống hôm qua.

Trong mắt Đường Phi Phi hôm nay đều tràn đầy khinh thường.

"Nghĩ ra biện pháp thắng tôi rồi hả?" Đường Bội bị đôi mắt của cô ta hấp dẫn, nghiêng người cười với cô ta, thò ơ hỏi.

"Hừ." Đường Phi Phi cẩn thận chú ý đến phương hướng chụp của camera, cố gắng chọn một góc không chụp chính diện, lạnh lùng cười với Đường Bội, kiêu ngạo hạ giọng nói: "Đường Bội, đừng tưởng rằng bây giờ chúng ta đang ở mã trường Vân Tiêu, thì ba không có biện pháp động đến đây."

"Cô nói cái gì?" Đường Bội trào phúng nói: "Gió quá lớn, tôi nghe không rõ!"

"Mày?!" Lông mày Đường Phi Phi dựng đứng, cơ hồ phun ra lửa.

Cô ta hít sâu mấy hơi, cuối cùng mới hít mắt trừng mắt nhìn Đường Bội, lạnh giọng nói: "Ba không thu thập mày, nhà họ Đường cho mày kiêu ngạo vài ngày. Đường Bội, không phải mày cảm thấy mày có thể ngồi ngang địa vị với tao rồi chứ? Đừng thấy có chút mặt mũi mà lên mặt, mày là đứa con hoang, mẹ mày..."

"Bốp."

Một tiếng vang nhỏ, roi da cừu mềm mại quất trên mông ngựa của Đường Phi Phi một cách chính xác.

Nhận được tín hiệu, con ngựa vốn kiềm nén đã lâu reo hò một tiếng, sau đó mạnh mẽ xông ra ngoài.

"A, aaaaa" Đường Phi Phi khẽ cả kinh kêu lên: "Cứu mạng a!"

Đường Bội lạnh lùng nhìn chằm chằm phương hướng Đường Phi Phi lao ra, nhẹ nhàng cong khóe môi: Ở mã trường Vân Tiêu, Đường Phong Ngôn không có cách nào đụng đến mình. Cô cũng không quên, lúc trước vì để trở thành hội viên, Đường Phong Ngôn đã trả cái giá thật cao, nhưng ngay cả chính chủ cũng chưa gặp mặt được.

Nhân viên mã trường và đài truyền hình đều nhanh chóng đuổi theo phương hướng của Đường Phi Phi.

Chỗ ban nãy cô và Đường Phi Phi nán lại vốn là một góc của mã trường, rời xa sự chú ý của camera.

Đường Phi Phi cẩn thận, Đường Bội cũng không sơ suất.

Cho nên, lúc này kgi đối mặt với tổ quay phim, cùng với ánh mắt tò mò của nhân viên công tác trong chương trình của Minh Hiên chờ ở tại chỗ, Đường Bội có chút vô tội nhìn bọn họ nói: "Đường tiểu thư không phải đang luyện cưỡi ngựa sao?"

Cô lại chớp mắt, quay đầu nhìn phương hướng Đường Phi Phi lao ra,

Lúc này trời xanh mây trắng, tiếng kêu cứu của Đường Phi Phi càng ngày càng xa, bóng lưng cũng biến thành một chấm đen lơ lửng.

Đường Bội lại nhìn về phía Minh Hiên một lần nữa, hỏi bằng giọng vô tội: "Tốc độ cô ấy quá nhanh sao?"

Minh Hiên nhướn mày, còn chưa kịp nói gì.

Roi ngựa màu đen đã vẽ ra một đường cong thật đẹp giữa không trung, Phong Triệt kêu nhỏ một tiếng, sau đó lao tới phương hướng mà Đường Phi Phi đã biến mất.

Phong Triệt vốn là con ngựa tốt nhất mã trường Vân Tiêu, lần này dồn hết toàn lực nên lướt nhanh như gió.

Bóng dáng màu hồng của cô, trên con ngựa màu đen, bầu trời xanh xanh, cỏ xanh như tấm thảm, kỹ thuật cưỡi ngựa mạnh mẽ khiến cho lòng người nhộn nhào...

Tốc độ cưỡi ngựa của Đường Bội so với Đường Phi Phi không biết nhanh hơn bao nhiêu, nếu so với dáng vẻ cầu cứu trong hoảng loạn của cô ấy, quả thật có phần yếu ớt hơn.

Minh Hiền chậm rãi gỡ mào ra.

Anh có lẽ là người duy nhất hiểu được một ít ân oán giữa Đường Bội và Đường Phi Phi, nhớ tới biểu cảm vô tội ban nãy của cô, khóe môi anh không nhịn được cong lên.

Chú ý tới ánh mắt tò mò của người những chung quanh, Minh Hiền phát phát tay nói: "Đừng chuyện bé xé ra to, cho các cô đến nơi này, vốn là để các cô luyện tập cưỡi ngựa thật tốt, nếu không, ngày mai so cái gì? Ai ở trên ngựa xinh đẹp hơn sao? Những hình ảnh như thế, bình thường ở trên màn ảnh có ít sao?"

Người sắp đặt vàng, một câu của thiếu gia nhà họ Minh: Chuyện bé xé ra to. Gần như đã trực tiếp từ hình sự 'yếu ớt' của Đường Phi Phi.

Người chung quanh cười ha ha, cũng không coi là chuyện gì quá quan trọng, có một hai người tình cờ nhìn thấy Đường Bội rút roi da đánh vào mõng của Đường Phi Phi, nhưng cũng tự nói thầm với chính mình chắc lúc này mình bị hoa mắt, vừa ngoan ngoãn ngậm miệng làm việc của mình.

Đường Phi Phi chắc là không luyện đến nơi đến chốn, suýt bị dọa đến mất mật, sau khi được cứu trở về, chờ đợi cô ta chính là sự khinh thường của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Biến Khéo Thành Vụn

Thời điểm Đường Phi Phi được đỡ xuống ngựa, tóc tai đã rối bù.

Khuôn mặt cô ta tái nhợt, đáng thương dựa vào người của Hứa Từ Ninh, trong hai mắt rung rung, tràn đầy ủy khuất và lên án một cách lặng lẽ.

Người tới người lui rất nhiều, có nhân viên của mã trường cũng có nhân viên của chương trình, nhưng bọn họ không ai để ý đến cô ta.

Chỉ có Hứa Từ Ninh, cẩn thận dìu cô ta ngồi xuống ở khu nghỉ ngơi trong mã trường.

Một người trợ lý khác vội vàng bưng cốc nước nóng qua, Đường Phi Phi tiếp nhận uống một ngụm, hương vị ngọt ngào khiến cô ta suýt bùng nổ.

Nhưng đúng lúc này, Đường Bội lại phóng ngựa đến bên cạnh mã trường, xoay người mạnh mẽ xuống ngựa, trên mặt hiện lên nét hồng hào, khỏe mạnh.

Cô tùy tiện ném roi ngựa cho nhân viên của mã trường, sau đó tự mình dắt Phong Triệt, tản bộ trên con đường dọc theo mã trường.

Gió thổi tung mái tóc dài của cô, trang phục cưỡi ngựa màu đỏ tựa hồ phát sáng dưới trời xanh, khiến Đường Bội thoát nhìn giống như công chúa cao quý của công tước Châu Âu.

Nếu so với Đường Phi Phi, một người hăng hái, hiện ngang giống như nữ vương. Người còn lại thì sắc mặt trắng bệch, bộ dạng tiểu thư được cưng chiều từ bé.

Ánh mắt của cô thờ ơ nhìn qua phương hướng của Đường Phi Phi, khóe miệng hiện lên nụ cười không rõ ràng, khiến Đường Phi Phi nắm chặt cốc cao trong tay cơ hồ cứng đến co rút.

Hứa Từ Ninh vội vàng cẩn thận lấy cốc cao trong tay cô ta ra, thấp giọng an ủi:

“Đừng như vậy, máy quay còn đang làm việc đấy.”

Đường Phi Phi hít sâu mấy hơi, cuối cùng cũng gắng gượng hồi phục sự phấn uất trong lòng, lạnh giọng hỏi:

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tôi cảm thấy thái độ của mọi người không bình thường?”

Ban này cô điềm đạm đáng yêu như vậy, bộ dáng đúng là dễ dàng khiến người khác đồng cảm, nhưng những người đó đều tỏ ra lạnh lùng làm cô cảm thấy sắc mặt suýt bị hủy.

Hứa Tử Ninh dè dặt cẩn trọng nhìn trái nhìn phải, sau đó mới nói: “Tôi nghe nói Đường Bội nói cô đang luyện tập cưỡi ngựa, Minh thiếu nói giúp cô ấy một câu, tất cả mọi người đều cho rằng cô chuyện bé xé ra to.”

“Được!Được! Đường Bội!” Tay Đường Phi Phi nắm chặt lại, gần như gần từng chữ để gần ra cái tên này.

Hứa Tử Ninh vội vàng chắn tầm quay của máy quay phim, che khuất nét mặt dù tợn không khống chế nổi của cô ta.

“Tôi nhất định phải giết chết cô ta! Con tiện nhân này!” Đường Phi Phi chỉ cảm thấy có một hơi thở ngăn ở trong ngực, khiến cho toàn bộ ngực của cô bốc lên ngọn lửa hùng hực, cháy khắp cả người, cực kì khó chịu. Đường như chỉ cần có thể nghe thấy tên Đường Bội, nhìn thấy người tồn tại trên thế giới này, khiến cô không cách nào khống chế được bản thân mình: “Bên chỗ ba nói như thế nào?”

“Đã an bài xong rồi.” Hứa Tử Ninh vội vàng nói: “Đêm nay sau 9 giờ, biệt thự số 7.”

“Chắc chắn không có

Sai sót?”

“Yên tâm đi.” Hứa Tử Ninh cười nói: “Chuyện này là L tự mình sắp xếp, không có vấn đề gì.”

“Được.” Đường Phi Phi gật đầu, cười lạnh nói: “Nói với ba, sau khi xong chuyện, tôi muốn con tiện nhân Đường Bội quỳ gối trước mắt tôi thừa nhận sai lầm của tôi, mặc tôi xử lý.”

Cô ta nói xong, đứng lên, tuy rằng không có ai để ý đến cô ta, nhưng cô ta vẫn giả bộ dáng vẻ như liễu đong đưa trước gió, dưới sự giúp đỡ của Hứa Tử Ninh đi tới trước mặt Minh Hiền, khẽ nói với anh ta: “Minh thiếu, tôi quả thật cảm thấy khó chịu, nên muốn xin về trước nghỉ ngơi.”

Minh Hiền cũng không liếc nhìn cô ta một cái, chỉ thờ ơ gật đầu, hờ hững nói: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Khi Đường Phi Phi được Hứa Tử Ninh dìu xoay người, biểu cảm là chả chực khóc ban này đã thay bằng nét mặt âm u.

Chờ xem Đường Bội!

Còn có Minh Hiền!

Sau đêm nay, cô sẽ đoạt lại vị trí của cô!

Khiến Đường Bội biết, cái gì gọi là sống không bằng chết!

Nhưng cô ta lại không biết sau khi cô ta và Hứa Tử Ninh rời đi không bao lâu, Đường Bội đã cười tủm tỉm đi đến trước mặt Minh Hiền.

Phong Triệt đã để cho người chăm sóc khác dẫn đi, nhóm quay phim đang thu dọn thiết bị, hôm nay chuẩn bị nghỉ ngơi cho thật tốt, vì trận đấu ngày mai mà kiểm tra lại công tác chuẩn bị cuối cùng.

Không có nhiều người ở lại trên mã trường, cho nên Đường Bội cũng có đủ thời gian để nói vài lời với Minh Hiền.

“Canh tối hôm nay. . .” Đường Bội cười yếu ớt nhìn Minh Hiền, thấp giọng nói vào lỗ tai anh: “Thêm gia vị hơi nhiều, tôi nghĩ Minh thiếu trẻ tuổi khỏe mạnh không cần ‘tẩm bổ’ như vậy.”

Cô nói xong, cười xinh đẹp, xong người rời đi.

Minh Hiền không có trả lời, chỉ híp mắt nhìn bóng lưng Đường Bội rời đi.

Một câu không đầu không cuối nhưng anh cũng không xem đó là câu vui đùa.

Mà là. . .

***

8h50 phút, nhóm nhân viên công tác và nhóm nữ minh tinh sau khi trải qua một ngày mệt nhọc, đều trở về phòng của mình nghỉ ngơi, dưỡng sức vì trận đấu ngày mai.

Trong dãy biệt thự trên mã trường, có một bóng đen yếu ớt đang lặng lẽ đi chuyển.

Đường Phi Phi có phần khấn trương. Nhưng chuyện như vậy cô cũng không phải mới trải qua lần đầu tiên. Huống chi đối tượng bây giờ, không chỉ có nhiều tiền, địa vị cao quý lại tuổi trẻ anh tuấn, cao lớn rắn rỏi, không giống với những ông già bụng bia, trọc đầu.

Nghĩ đến diện mạo tuấn mỹ của Minh Hiên, trái tim của cô ta cũng đập nhanh hơn.

Biệt thự số bảy rất nhanh xuất hiện trước mắt cô, cô nhìn hai bên trái phải, sau đó đưa tay đẩy cửa ra.

Cửa lớn của biệt thự quả nhiên không khóa, bên trong tuy rằng không có mở đèn, nhưng ánh sáng đèn đường men theo cửa sổ trong suốt chiếu vào khiến cô có thể miễn cưỡng tạm thời thấy được đường dưới chân.

Im hơi lặng tiếng mò đến phòng ngủ chính ở lầu hai, Đường Phi Phi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ của Minh Hiên ra.

Trong phòng đã có người, cô tựa hồ nghe được tiếng kêu khê trầm thấp, sau đó thanh âm đàn ông vang lên:

“Ai?”

Đường Phi Phi chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Cô cũng không thân thiết với Minh Hiên, nhưng nghe ra đây là giọng đàn ông trẻ tuổi.

Cô hít sâu một hơi, nhẹ nhàng cởi bỏ áo ngủ trên người, chậm rãi đi tới bên giường.

“Minh thiếu. . .” Đường Phi Phi nhẹ nhàng cười, cúi người dùng thanh âm mỉa mai hoặc đến cực điểm mỉa mai bên tai người đàn ông đã nằm trên giường từ sớm:

“Tôi là Phi Phi.”

.....

Sáng ngày thứ hai, trời mới tờ mờ sáng, Đường Phi Phi đã nghe thấy một tiếng vang thật lớn, cánh cửa phòng ngủ bị người ta dùng lực đẩy ra.

Cô có phần mệt mỏi mở mắt, ngọn đèn đột nhiên sáng lên chiếu vào mắt cô khiến chúng đau nhức.

Còn chưa kịp giả bộ thẹn thùng đã nghe thấy người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên ngồi dậy, tràn ngập sợ hãi, run giọng kêu lên:

“Minh Thiếu. . .”

Đường Phi Phi chợt cả kinh, không để ý đến đau nhức trên giường, ngồi bật dậy từ trên giường.

Người đàn ông ngồi bên cạnh cô tuy rằng trẻ tuổi, nhưng ngũ quan cục kì bình thường, so với dung mạo tuấn tú bất phàm của Minh Hiên thì cách nhau một trời một vực!

Đường Phi Phi bất thành linh mở to hai mắt, không dám tin nhìn người đàn ông ngủ bên người mình, khẽ kêu lên: “Anh là ai?”

“Minh thiếu. . .” Người đàn ông kia không để ý đến cô, chỉ nghiêng ngả lão đảo lao xuống giường, “Bịch” một tiếng quỳ gối trước mặt Minh Hiên đang xanh mặt đứng ở cửa phòng ngủ, vội vội vàng vàng mở miệng biện bạch:

“Không liên quan đến tôi, là cô ấy quyến rũ tôi!”

“Anh nói bậy!” Đường Phi Phi thét to: “Tôi làm sao có thể quyến rũ anh?”

Cô đã sợ hãi đến mất bình tĩnh, hoàn toàn không rõ xảy ra chuyện gì, chỉ biết mình rõ ràng tới tìm Minh Hiên, đây cũng là phòng ngủ của Minh Hiên.

Làm sao có thể?

Cánh cửa phòng ngủ được mở rộng hơn một chút.

Đường Phi Phi hoảng sợ ngẩng đầu nhìn về phía cửa, Sở Quân Hàn đang lãnh đạm đứng ở miệng cửa, mà bên cạnh anh, khước môi mang theo nụ cười nhạt, không phải Đường Bội mà cô hận cực kì sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão

“Đường Bội, mày dám hại tao như vậy!” Đường Phi Phi rút cuộc cũng phát hiện mình bị mắc lừa.

Cô ta bò từ trên giường dậy, sau đó đột nhiên xông đến chỗ Đường Bội.

Nhưng Đường Bội cũng không nhúc nhích, ngay cả ánh mắt cũng không dao động.

Hai vệ sĩ áo đen vốn đứng ở phía sau Sở Quân Hàn, đáng người cường tráng cao lớn, thoát nhìn giống như thiết giáp. Nhưng động tác của bọn họ lại hết sức nhanh nhẹn, một cái lắc mình đã ngăn cản ở trước mặt của Đường Bội, không tổn chút công sức đã cản được sự công kích của Đường Phi Phi.

“Là cô ta, là cô ta hãm hại tôi.” Đường Phi Phi ngã trên mặt đất, dây áo ngủ trượt xuống để lộ ra bờ vai trần, khiến cô ta trông càng thêm mị hoặc và diễm đạm đáng yêu.

Cô ta dùng hai tay trắng nõn mềm mại che mặt, mái tóc tán loạn xõa ở đầu vai, khóc nức nở.

Vài người đang đứng kể cả hai người vệ sĩ như thiết giáp ấy, chỉ thờ ơ xem cảnh tượng trước mắt.

“Thật là cô ta...” Đường Phi Phi khóc một hồi, mục đích là chờ được an ủi, lặng lẽ giương mắt nhìn về phía Minh Hiền sau đó khiếp đảm nhìn Sở Quân Hàn.

Thần sắc hai người đều cực kì lạnh lẽo, nhưng mà khi nghĩ đến truyền thuyết của vị ám dạ đế vương này, Đường Phi Phi không nhịn được rung mình một cái, cô cẩn thận vươn tay về hướng Minh Hiền, tựa như muốn bắt lấy cộng cổ cứu mạng cuối cùng, nước mắt đầy mặt ngửa đầu nhìn anh ta, khiếp khiếp nhurợc nhurợc nói:

“Minh thiếu, tôi thật sự bị hãm hại, đều là do Đường Bội, là cô ta cố tình chĩnh tôi, hôm qua ở trên mã trường cô ta cũng muốn tôi ngã ngựa. Cô ta, cô ta luôn rất hận tôi, cho nên muốn hại tôi như vậy.”

Nói xong, Đường Phi Phi lại nức nở nghẹn ngào.

Cô ta cũng không cúi đầu, chỉ là khiến cho nước mắt từ gò má lăn xuống, cộng thêm tóc cô ta tán loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cùng với dung mạo tự tin... Đường Phi Phi tin tưởng, không có một người đàn ông nào có thể nhẫn tâm với mình như vậy.

“Đường Phi Phi...” Minh Hiền còn chưa nói, Đường Bội đã từ từ cười, tiếp lời nói: “Toàn bộ mã trường và trong biệt thự đều có thiết bị theo dõi, rút cuộc là cô chủ động hay là người khác hại cô, chúng ta không ngại cùng nhau đến phòng theo dõi xem thử, như thế nào?”

Đường Phi Phi đột nhiên như rơi vào hầm băng!

Tại sao cô lại quên mất chuyện này?!

Nếu như camera thật sự quay lại chuyện đêm qua, tất cả mọi chuyện đều bại lộ ra ngoài ánh sáng, vậy cô... Vậy thanh danh và sự trong sạch của cô không phải...

Toàn bộ cơ thể Đường Phi Phi đều run lên, như là lá rụng trong gió thu hiu quạnh.

“Minh thiếu...” Cô đã không còn biện pháp, chỉ có thể diễm đạm đáng yêu nhìn Minh Hiền, khẩn cầu một cách bi thương: “Anh nhất định phải tin tưởng tôi, tôi làm sao có thể... Làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?! Đều là Đường Bội, là cô ta cấu kết với người đàn ông này cùng nhau hãm hại tôi! Không đúng, người đàn ông này mới là gian phu của cô ta tiện nhân này...”

“Bốp.” Một tiếng giòn vang, cơ thể của Đường Phi Phi đột nhiên nghiêng về một bên.

Sở Quân Hàn lạnh lùng nhìn Đường Phi Phi bị vệ sĩ đánh một bạt tai quỵ rạp trên mặt đất, thản nhiên nói:

“Nếu cô còn dùng những lời ô uế đó để hãm hại Đường Bội, tôi sẽ bảo bọn họ giúp cô vệ sinh miệng thật tốt.”

Thời điểm những vệ sĩ đó đánh cũng không chút lưu tình, đầu Đường Phi Phi trống rỗng, quỵ rạp trên mặt đất, trong miệng có mùi mặn nhàn nhạt dần dần lan ra.

Cô chớp chớp mắt, trên lông mi có một giọt nước mắt trên mi chậm rãi rơi xuống, bộ dạng đáng thương như thế nhưng lại không khơi gợi được sự đồng cảm của bất kì người nào ở đây.

Đường Phi Phi chưa từng bị như thế bao giờ, toàn bộ thế giới như quay lưng lại với cô ta.

“Anh nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Minh Hiền không hề để ý tới Đường Phi Phi, mà nhìn về phía người đàn ông đã bị dọa sợ đến ngây ngốc ở cạnh, nhủ thầm hỏi: “Các người làm sao có thể ở trong này?”

“Là cô ta...” Người đàn ông đó mới mở miệng nói chuyện, cổ họng khô rát khiến thanh âm trở nên khàn khàn khó nghe giống như con vịt, anh ta khó khăn nuốt ngụm nước miếng, lúc này mới tiếp tục nói:

“Là cô ta chủ động đến quyến rũ tôi, cô ta nói hôm nay Minh thiếu không có ở đây, sẽ không bị ai phát hiện.”

“Vì sao cô ta lại muốn quyến rũ anh...?” Minh Hiền lại hỏi.

“Bởi vì... cô ta muốn... cô ta muốn...” Người đàn ông tựa hồ đấu tranh hết sức, nhưng cuối cùng vẫn lớn tiếng nói:

“Cô ta muốn trong trận thi đấu hôm nay tôi cho cô ta điểm tròn... Kỳ thật tôi cũng không cần phải cho cô ta điểm, nhưng mà nữ diễn viên xinh đẹp chủ động ngã vào lòng, khiến tôi không kiềm lòng được, cho nên... Cho nên đầu óc mới...”

Tuy rằng lời nói của anh ta có chút đứt quãng, nhưng ý nghĩa đại khái cũng rất rõ ràng.

Anh ta vừa nói xong, lại quỳ gối đi về phía trước vài bước, ngửa đầu nhìn Sở Quân Hàn, đáng thương tội nghiệp nói:

“Sở thiếu, tha cho tôi lần này đi, tôi làm việc ở mã trường Vân Tiêu đã 7 năm rồi, sau này tôi sẽ không dám nữa! Cầu xin ngài tha cho tôi.”

Sở Quân Hàn cũng không nhìn anh ta, mà chỉ quay đầu nhìn Đường Bội hỏi:

“Em nghĩ chuyện này nên giải quyết thế nào?”

Đường Bội thở dài, lắc đầu nói: “Việc này phải hỏi rõ Minh thiếu mới được, bởi vì tiết mục này là của anh ấy. Âm thầm ‘đút lót’ giám khảo như vậy, phải xử lý như thế nào?”

Minh Hiền lạnh lùng nhìn lướt qua Đường Phi Phi đang ngã trên mặt đất, không nhanh không chậm nói:

“Tổ chức cuộc họp báo, giải thích rõ nguyên nhân, tiểu thư Đường Phi Phi, vì phá hỏng nguyên tắc cuộc thi, cho nên bị loại.”

“Không!” Đường Phi Phi đột nhiên ngẩng đầu, kêu thảm thiết: “Các người không thể đối với tôi như vậy!”

“Chúng tôi đương nhiên có thể đối với cô như vậy.” Đường Bội tao nhã đi về phía Đường Phi Phi.

Hai người vệ sĩ vội vàng nghiêng người tránh đường, hơi khom người với Đường Bội, tỏ vẻ cực kì cung kính.

Đường Bội cười với hai người, sau đó ánh mắt lại dừng ở trên người Đường Phi Phi.

Cô cúi người nhìn thẳng hai mắt tràn ngập ý hận của Đường Phi Phi, cười dịu dàng nói:

“Hơn nữa cô đừng quên, Đường Phi Phi tiểu thư. Bị xóa bỏ tư cách thi đấu, tương đương với việc cô đã thua rồi, hậu quả...”

Lời của cô nói đến thế, chỉ là một câu mập mờ không rõ nhưng cũng đủ dọa Đường Phi Phi sợ đến mất mặt.

Đường Bội đứng thẳng người, quay đầu nói với Sở Quân Hàn: “Chúng ta đi thôi, đến giờ ăn điểm tâm rồi.”

Đường Phi Phi tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Đường Bội, trong nháy mắt đó cô phát hiện ra một điều mà mình chưa bao giờ để ý, bóng lưng của Đường Bội cao gầy, thon dài, khi đi rất tao nhã và thong dong, nhưng thoát nhìn lại áp lực như thế.

Cô bỗng nhiên từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hai vệ sĩ mặc áo đen cho rằng cô muốn gây bất lợi với Đường Bội, lập tức đứng ra ngăn cản.

Hiện tại, trong lòng cô không dám có ý nghĩ công kích Đường Bội nữa, suy nghĩ duy nhất trong lòng cô bây giờ là : Nhanh! Lập tức gọi điện thoại cho ba, ông ấy nhất định có cách!

Nghe được động tĩnh, Đường Bội dừng bước lại, xoay người qua, nhìn thấy khuôn mặt Đường Phi Phi tái nhợt giống như u hồn, cười tươi nói:

“Đưa cô ấy về đi, chỉ sợ Đường tiểu thư bây giờ đang sốt ruột muốn tìm bố mẹ khóc nhè đấy.”

“Đường Bội...” Đường Phi Phi nghiêng răng nghiêng lợi, tựa hồ muốn nói gì đó.

Nhưng cô ta chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã bị ánh mắt lạnh lùng của Sở Quân Hàn quét tới, đông lại ở trong miệng. Cuối cùng chỉ có thể cương cứng ở tại chỗ, thở gấp hai ngụm.

“Chúng ta đi thôi.” Đường Bội cười chủ động kéo cánh tay của Sở Quân Hàn, khẽ cười nói: “Không có quan hệ.”

Từ khi cô bắt đầu quyết định đưa Đường Phi Phi vào địa ngục, thì cũng đã chuẩn bị tốt để khai chiến với nhà họ Đường.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão, nhưng cô cũng không còn là Đường Bội để bị uy hiếp như ngày xưa!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Dám Lợi Dụng Tôi?

Mãi đến khi rời khỏi biệt thự số bảy của Minh Hiên, Đường Bội mới buông tay Sở Quân Hàn ra.

“Lợi dụng xong rồi...” trên mặt Sở Quân Hàn không có biểu cảm mất hứng, chỉ nhàn nhạt nói: “thì ném sang một bên sao?”

“Nhìn anh nói kìa.” Đường Bội cười tươi như hoa.

cô nhẹ nhàng cắn môi dưới, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Sở Quân Hàn.

Lúc này thời gian vẫn còn sớm, ánh mặt trời mỏng manh bao phủ khắp mã trường, chung quanh trồng nhiều cây cối và hoa cỏ, thấp thoáng giữa nhiều loài hoa quý, lộ ra vẻ tự nhiên, lại tràn ngập tao nhã, ánh mặt trời như tận chức tận trách, dịu dàng chiếu lên trên gương mặt trắng nõn không tỳ vết của Đường Bội.

Đường Bội hiếm khi hoạt bát như thế, sóng mắt lưu chuyển, cười khẽ dựa sát vào Sở Quân Hàn, khẽ nói thầm bên tai anh: “Đường Phi Phi chỉ dứt lốt ‘giám khảo’ thôi, nếu để cho người khác nhìn thấy em...”

cô nói tới đây, tự mình nở nụ cười, tiếng cười trong veo, mang theo hơi nóng nhẹ nhàng trên choker lỗ tai Sở Quân Hàn, khiến đường cong hoàn mỹ của chúng nhẹ nhàng biến thành màu hồng như mã não dưới ánh mặt trời.

Đường Bội cười càng thêm vui vẻ.

cô cười tùm tùm lại có ý thổi hơi bên tai Sở Quân Hàn, sau đó rất nhanh tách khoảng cách hai người ra: “Có lẽ không ai dám chỉ trích em ‘hối lộ’ Sở thiếu chúng ta, nhưng mà em nghĩ trận đấu hôm nay em đã thắng mà không cần đấu rồi.”

“Em rất tự tin?” Sở Quân Hàn trả thù nhẹ nhàng đưa tay nhéo vành tai của Đường Bội, hỏi.

“Dĩ nhiên.” Đường Bội nói một cách ngạo nghễ.

Sở Quân Hàn không có nói nữa, chỉ lẳng lặng nhìn bộ dáng ngây thơ hiếm khi lộ ra của Đường Bội, trong lòng dần dần trở nên mềm mại.

“Như vậy cha của em...” Sở Quân Hàn nói tới đây, dừng một chút, khi mở miệng đã đổi cách xưng hô: “Cha của Đường Phi Phi, Đường Phong Ngôn, em cũng có cách đối phó?”

Anh đương nhiên không thể không tra lý lịch của cô, chỉ là những chuyện cô không muốn nói, anh sẵn sàng chờ cô mở rộng cửa lòng.

“Tất nhiên.” Đường Bội cười càng thêm tự tin.

cô ưỡn thẳng lưng, bóng lưng gầy yếu nhưng hết sức kiêu ngạo, kiên cường, trong mắt Sở Quân Hàn, còn động lòng người hơn so với bất kỳ thủy tinh xinh đẹp nào ở trong phòng.

“Thời điểm em có một mình, cũng chưa bao giờ đi cầu xin nhà họ Đường, huống chi hiện tại...” cô cười giống như một con mèo vừa lười biếng vừa mỉa mai nhìn Sở Quân Hàn, cười xinh đẹp: “Huống chi hiện tại, em còn có anh.”

cô lại áp sát một chút, cười dịu dàng nói: “Sở thiếu, em thi thoảng cũng có thể ý lại vào anh được không?”

không có gì, có thể so với lời nói từ miệng của tiểu hồ ly này, càng thấu tình đạt lý hơn.

Lúc này đây, Sở Quân Hàn không dễ dàng để Đường Bội rời đi, anh giữ chặt eo của cô, ôm cô vào trong lòng mình một cách bá đạo.

Sau đó, bọn họ có một nụ hôn ngọt ngào, dịu dàng ở trong gió sớm.

thật lâu, Sở Quân Hàn mới buông Đường Bội ra.

Anh đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt của cô, nói giọng khàn khàn: “Anh chỉ lo, em không dựa vào anh.”

“Cho nên...” Đường Bội đưa tay sờ trán anh giống như trấn an: “Em còn sợ gì nữa?”

**

Bữa sáng hết sức phong phú, động tác của Minh Hiền cũng rất nhanh.

Đường Bội ăn điểm tâm rồi nghỉ ngơi ở phòng nghỉ được vài phút, thì nghe thấy bên ngoài xôn xao hẳn lên, không ít người thấp giọng thảo luận, không biết vì sao đêm trước trận đấu, Minh thiếu lại muốn tổ chức họp báo.

Đường Bội thu hồi tầm mắt, tiếp tục đọc tạp chí trong tay, những diễn viên ngồi xung quanh cô cũng đang xì xào bàn tán chuyện này.

Người duy nhất không xuất hiện ở đây, chính là Đường Phi Phi.

Đường Phi Phi bây giờ đang khóc nhè với Đường Phong Ngôn.

Đầu bên kia điện thoại, Đường Phong Ngôn đã mất kiên nhẫn từ sớm, lửa giận đang thiêu đốt hừng hực ở trong ngực, không chỉ vì Đường Phi Phi, mà hơn phân nửa là vì Đường Bội không chút lưu tình.

Ông nghe Đường Phi Phi nói hết chuyện ấy, thì lớn tiếng quát: “Được rồi, đừng khóc nữa, mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, bây giờ khóc thì có ích gì?”

Đường Phi Phi càng khóc lớn tiếng, mặc dù cô cũng rất sợ ba, phần lớn thời gian cũng không dám không nghe lời ông. Thế nhưng, hiện tại cô cũng cảm thấy tiền đồ trước mắt của mình càng ngày càng hắc ám, e ngại hay sợ hãi gì cũng ném ra sau đầu:

“Ba, ba nhất định phải giúp con... Nếu thật sự không được, con sẽ nhờ bà ngoại ra tay, bà tuyệt đối sẽ không bỏ mặc con.”

“Đù rồi!” Giọng điệu của Đường Phong Ngôn càng trở nên nghiêm khắc: “Chuyện này ba sẽ điều tra rõ ràng, con tạm dừng xuất hiện ở trước mặt người khác, ba sẽ sai người đến đón con về, con cứ ở trong nhà nghỉ ngơi một thời gian đi.”

“Con điều tra cái gì?” Đường Phi Phi bất mãn khẽ nói với Đường Phong Ngôn:

“Nhất định là do con tiện nhân Đường Bội! Ba, gần đây ba cứ hay che chở cho nó, ba đã quên lời của mẹ và bà ngoại rồi sao? đã quên những chuyện con đã làm vì nhà họ Đường sao? Trong tay Đường Bội vẫn còn nắm bằng chứng đấy, nếu như để chúng lộ ra ngoài thì ba cũng không thoát khỏi liên can đâu.”

“Đừng nào loạn! Đường Phi Phi!” Đường Phong Ngôn tức giận đến đầu ngón tay cũng phát run, đứa con gái này cũng dám ngỗ ngược uy hiếp ông.

Trong mắt ông chợt lóe lên ý lạnh, quả nhiên không dành được thứ gì đó đã mất bình tĩnh rồi.

Nhưng khi Đường Phong Ngôn mở miệng, giọng điệu đã ôn hòa hơn nhiều: “Ba biết hiện giờ con rất sợ hãi, nhưng mà yên tâm đi, chuyện này ba sẽ xử lý, đợi tin đồn qua rồi, con vẫn là “thiên sứ” Đường Phi Phi mà mọi người thích nhất!”

“thật?” Đường Phi Phi không dám tin hỏi lại.

“Ba có gạt con khi nào chưa?” Đường Phong Ngôn nói bằng giọng ảm áp.

“Ba, lần này nếu còn xảy ra chuyện như ngày hôm qua, con sẽ về nhà bà ngoại.” Đường Phi Phi không chút do dự nói.

Địa vị của mẹ cô ở trong nhà tuy rằng không được như trước, nhưng Đường Phong Ngôn vẫn hết sức kiêng kỵ, cũng là con út chủ bài mà Đường Phi Phi luôn nắm trong tay.

Quả nhiên, giọng nói của Đường Phong Ngôn càng thêm dịu dàng: “Con hãy tin ba, nào có người cha nào lại trơ mắt nhìn con gái mình gặp chuyện không may. Ngoan, lau nước mắt đi, hôm nay ba sẽ sai người tới đón con.”

“Được!” Đường Phi Phi đáp lại, sau đó cúp điện thoại.

Đường Phong Ngôn nhìn màn hình dần tối lại, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo.

Ông im lặng rất lâu, mới bấm một dãy số khác.

“Đường tiên sinh.” Đợi thật lâu, bên kia điện thoại mới bắt máy, Đường Bội cười lạnh, hơi dựa người vào hành lang phòng nghỉ trên lầu hai biệt thự, thanh âm vẫn bình thản trước sau như một:

“Tìm tôi có việc gì?”

“Bội Bội!” Thanh âm của Đường Phong Ngôn hết sức thích hợp, giống như ông ấy chính là một người cha hiền từ, mà những chuyện xấu ra với Đường Phi Phi sáng nay, ông ấy hoàn toàn không biết gì: “không phải con luôn muốn biết tin của Tử Thái sao? Nửa tháng sau nó phải tiến hành một cuộc phẫu thuật, nó cũng rất hy vọng, tiền giải phẫu được chuẩn bị trong nửa tháng, và có người chị như con ở bên cạnh.”

Ánh mắt Đường Bội hơi nheo lại, bắn ra tia lạnh, nhưng cô không có mở miệng cắt ngang lời Đường Phong Ngôn, ngược lại nghe ông ta tiếp tục nói: “Hôm nay, sau khi trận đấu bên Mỹ kết thúc, con hãy bay sang Mỹ với Tử Thái đi, ở đây ba sẽ sắp xếp giúp các con.”

“Ồ...” Tiếng cười lạnh truyền đến, dù cách một lớp điện thoại, nhưng Đường Phong Ngôn vẫn nghe thấy sự châm chọc.

Ông nhú mày, còn chưa kịp nói chuyện, thì nghe Đường Bội nói từng chữ từng chữ một cách rành mạch:

“Sau đó thì sao? Có lẽ tôi vừa đến Mỹ...À không, chỉ cần tôi xuất hiện trên máy bay, tôi sẽ bị giam lỏng. Chờ khi tôi về nước, thì tin quyền rũ người huấn luyện ngựa, và ý đồ hãm hại hơn nữa còn mưu đồ phá hoại sự “thuần khiết, ngây thơ” của nữ diễn viên mới sẽ bị trút lên đầu tôi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Cơn Ác Mộng Của Đường Phi Phi Bắt Đầu

“Con đang nói cái gì?” Đường Phong Ngôn im lặng vài giây sau, khi mở miệng giọng nói đã lạnh xuống.

“Đường tiên sinh, ngài còn chưa hiểu sao?” Đường Bội cười lạnh lung, tiếp tục nói hết sức rõ ràng: “Hay là ngài cảm thấy tôi cũng ngu xuẩn giống như đứa con gái được ngài nuông chiều từ bé? Nếu đã bắt tay vào việc đưa cô ta vào địa ngục, có thể không đề phòng Đường gia và Tôn gia ở sau lưng cô ta sao?”

Những lời này vừa nói xong, cô không đợi Đường Phong Ngôn trả lời, đã bình tĩnh cúp điện thoại.

Nhìn màn hình điện thoại dần dần tối lại, cô mỉm cười với bóng hình của mình được phản chiếu trên điện thoại.

Màn hình phản chiếu người con gái có dung mạo xinh đẹp như vẽ, ánh mắt to mà sang ngời, mái tóc được thả sau ót một cách đơn giản gọn gàng, mũi cao, môi mỏng, cằm khéo léo hơi nâng lên, có loại kiều ngạo không nói nên lời.

“Bắt đầu chiến đấu, Đường Bội!” Cô vô cùng bình tĩnh nói với bản thân mình.

Đường Bội cười thu hồi di động, ngẩng đầu nhìn Sở Quân Hàn ở phía cuối hành lang không biết đến từ lúc nào, đang lẳng lặng nhìn cô, cô mỉm cười với anh, sau đó đưa kí hiệu chữ V

Cô uyển chuyển bước xuống lầu, đi ngang qua Sở Quân Hàn, thì hơi nghiêng đầu, cười nói:

“Em rất ổn, thậm chí càng ổn hơn.”

Ánh mắt của Đường Bội tinh khiết, trong suốt, bên trong không chút do dự nghi ngờ, khiến cho lời muốn thoát ra khỏi miệng của anh hóa thành một tiếng than nhẹ.

Anh đưa tay xoa vành tai khéo léo của Đường Bội, nghiêng người tránh đường xuống lầu.

Trên tai của Đường Bội, hôm nay đeo một khuyên tai trân châu sáng bóng.

Khi trở lại phòng nghỉ, trên mặt cô vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chỗ mà anh đã chạm qua, giữa ánh mắt tò mò của vài diễn viên thì về vị trí của mình ngồi xuống, cười yếu ớt, cầm lấy tạp chí tiếp tục đọc.

“Đường Bội.” Bạch Chi San là một người thiếu kiên nhẫn, đối với người hoàn toàn mới như Đường Bội, giọng điệu của cô ta mặc dù không đến mức vênh vào hung hăng nhưng vẫn mang theo một chút kiêu ngạo: “Cô có biết, đã xảy ra chuyện gì không?”

“Cái gì?” Đường Bội ngẩng đầu nhìn Bạch Chi San, mỉm cười nói: “Tôi không hiểu ý của Bạch tiểu thư.”

“Cô?!” Bạch Chi San nghẹn lời, suýt nữa thì nổi cáu, nhưng nghĩ đến ngày đó ngày đó trên mã trường, người đến ông chạy đến cứu Đường Bội, nghe nói là chủ nhân phía sau của mã trường Vân Tiêu, thiếu gia nhà họ Sở... Cô có phần oán hận trừng mắt liếc nhìn cô ta một cái, miễn cưỡng đè nén xuống, không kiên nhẫn lại hỏi:

“Cô không biết tôi ám chỉ cái gì? Đường Phi Phi đấy...”

Về chuyện Đường Phi Phi với Đường Bội, mọi người ở đây cũng có nghe nói.

Nghe Bạch Chi San hỏi thẳng như thế, bề ngoài tuy rằng bọn họ vẫn đang làm việc của mình, nhưng lực chú ý đã bay tới trên người Đường Bội.

“Đường Phi Phi?” Đường Bội ngưng cười: “Bạch tiểu thư, chẳng lẽ không biết sao?”

Cô nói tới đây, dừng lại một chút.

Quả nhiên ánh mắt vài nữ diễn viên khác đã dời qua đây.

“Tôi không phải là người đại diện của Đường Phi Phi.” Đường Bội không chút lo lắng nói: “Chuyện của cô ấy, tôi làm sao biết được?”

Cô nói xong, cười với Bạch Chi San, rồi không để ý đến cô ta, tiếp tục lật tạp chí trong tay.

“Hahaha...” Ngồi ở đối diện Bạch Chi San, Thịnh Lan cười lên tiếng, cô đương nhiên sẽ không cảm thấy chuyện cười của Đường Bội buồn cười đến cỡ nào, nhưng có thể nhìn thấy đối thủ cạnh tranh cam chịu, nhất là người vẫn luôn duy trì ánh mắt yêu mị, giả vờ hồn nhiên, hoạt bát, làm nũng như Bạch Chi San, cô ta càng không may, thì cô càng cảm thấy vui vẻ.

Cô?!” Bạch Chi San bị chọc tức, cô không thể ngờ Đường Bội dám đối với mình như vậy.

Nhưng mà nhìn thấy nụ cười trên mặt Thịnh Lan, cô chuyển ánh mắt, một lần nữa áp chế lửa giận trong lòng, sau đó bày ra khuôn mặt tươi cười, cười ngọt ngào với Đường Bội: “Đường Bội tiểu thư thật sự là hài hước, thảo nào Minh thiếu và... Đúng rồi, nghe nói ngày đó cô ngã ngựa, người cứu cô chính là Sở thiếu?”

Cô ta cười đến mức ung dung, nhưng mỗi một câu nói đã biến Đường Bội trở thành kẻ địch của mọi người.

“Điểm này, Đường Phi Phi đúng là kém Đường tiểu thư đấy, trước đây có anh để ở bên cạnh hộ tống, sau đó lại có Tần đạo diễn vì người đẹp giận dữ mà thay đổi người, bây giờ lại cùng Minh thiếu và Sở thiếu... Chắc, Đường tiểu thư cần phải chỉ dạy nhóm chúng tôi làm thế nào để cho người đàn ông như vậy khuyh đảo vì sức quyến rũ của cô thế?”

Khiêu khích rõ ràng như thế, khiến Đường Bội không nhịn được mà nhìn Bạch Chi San thêm vài lần.

Cô sai rồi, thật sự sai rồi.

Đường Bội trước đây vẫn cho rằng, người con gái ngu ngốc như Đường Phi Phi có thể lẫn lộn trong giới diễn viên, tất cả đều nhờ có nhà họ Đường chống lưng.

Bây giờ mới biết, hóa ra là vì đối thủ của cô ta quá yếu.

Cô cười vô cùng ôn hòa, dường như không có nghe ra ý châm chọc trong lời nói của Bạch Chi San, chỉ nhàn nhạt nói: “Bạch tiểu thư làm rồi, nếu như tôi có thể như thế, thì sao bây giờ vẫn còn vô danh chứ? Một người tùy tiện, đều có thể nổi tiếng trong làng giải trí, giống như Bạch tiểu thư chẳng hạn, đúng không?”

Sắc mặt Bạch Chi San hết xanh lại hồng, cực kì đẹp mắt.

Những lời này, bảo cô ta làm sao dám nhận đây? Nói cô ta không nổi tiếng sao? Hay là thừa nhận bản thân mình cũng dựa vào quy tắc ngầm để có vị trí như ngày hôm nay?

“Ồ, thật xin lỗi!” Đường Bội chớp chớp mắt, cười đến mức vẻ mặt vô tội: “Tôi không phải muốn nói Bạch tiểu thư dựa vào quy tắc ngầm, mà tôi chỉ muốn nói một cách đơn thuần, nổi tiếng giống như cô vậy.”

Bốn nữ diễn viên khác cũng không nhịn được cười, nếu luận về nói lời sắc bén, thì Bạch Chi San luôn nổi tiếng chanh chua, nhưng mà ở trước mặt Đường Bội lại không hề có sức chiến đấu.

Rõ ràng, lời nói của Đường Bội càng sắc bén hơn.

Cô cũng không thích tính toán chi li với những người này, chỉ lãng phí thời gian mà thôi. Trong làng giải trí này chính là như vậy, bạn càng lộ ra yếu đuối thì càng bị người khác bắt nạt.

Quả nhiên, bị cô đáp lại mấy câu, Bạch Chi San đã yên tĩnh hơn rất nhiều.

Thịnh Lan vốn không coi Đường Bội như đối thủ, nên cười cười với cô.

Khương Dĩ Đồng vốn ôn hòa, xa cách, quan hệ với mọi người cũng không tệ.

Hai nữ diễn viên khác cũng không nổi tiếng, cho nên thái độ làm người rất khiêm tốn và cẩn thận.

Trong phòng nghỉ nhất thời chỉ nghe thấy tiếng Đường Bội lật tạp chí, mãi đến khi có người gõ nhẹ lên cửa vài tiếng, đẩy cửa vào gọi các cô nói: “Minh thiếu mời mọi người đến mã trường, trận đấu sẽ lập tức bắt đầu.”

“Ồ?!” Bạch Chi San có chút bất mãn nhũn mày, những âm ức ban nãy đều trút hết ra ngoài: “Tin tức được công bố là gì vậy? Chúng tôi có quyền lợi được biết chưa?”

Nhân viên công tác thân nhiên liếc nhìn cô ta, bình tĩnh nói: “Đường Phi Phi phá hư quy tắc của trận đấu, cho nên đã bị gạch tên rồi.”

“Sao?”

Lúc này, không chỉ Bạch Chi San mà cả bọn người Thịnh Lan cũng kinh ngạc.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thịnh Lan tao nhã, không chút để ý hỏi.

Nhưng nhân viên công tác lại nói nhiều, chỉ nói: “Cụ thể như thế nào mời các cô đến hỏi Minh thiếu, tôi chỉ có nhiệm vụ đến mời các cô đến mã trường thôi.”

Giấy chung quy cũng không gói được lửa.

Không đợi đến mã trường thì đám người Thịnh Lan đã biết được chân tướng: Đường Phi Phi dùng sắc dụ dỗ một vị giám khảo, có ý muốn dùng quy tắc ngầm để chiến thắng cho nên đã bị Minh thiếu trong lúc giận dữ xóa tên rồi.

Còn nghe nói, cô ta bị bắt gian tại giường của Minh thiếu.

Trên mặt vài minh tinh đều lộ ra nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa, các cô đều đoán được đại khái, Đường Phi Phi muốn làm cái gì rồi.

Đáng tiếc, tiền mất tật mang.

Cùng lúc đó, Đường Phi Phi ở trong phòng ngủ của biệt thự, tùy tiện cầm một cái cốc ném vào TV treo ở trên tường!

“Đường Bội!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn màn hình LCD bị cô ném, trong đôi mắt tràn đầy ý hận.

Đường Bội đương nhiên biết Đường Phi Phi sẽ hận cô đến chết, thế nhưng cô không quan tâm.

Cô lúc này, đang lôi kéo dây cương của Phong Triệt, vô cùng xinh đẹp xoay người ngồi trên lưng ngựa.

Tuần mã, mỹ nhân, tư thế oai hùng, hiên ngang, trong nháy mắt đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Trận đấu còn chưa chính thức bắt đầu.

Nhưng Minh Hiền đã ra hiệu, ngoại trừ Đường Phi Phi ở lại bên ngoài thì 6 vị diễn viên khác phải cưỡi lên ngựa của mình.

Minh Hiền với tư cách là người biên tập chương trình có tiếng trong giới showbiz không những biết cách khiến chương trình trở nên độc đáo, hữu mại, hơn nữa còn giỏi về nắm bắt cách hấp dẫn ánh mắt của khán giả.

Không giống đại đa số chương trình, giới thiệu về tuyển thủ dự thi ngày từ đầu, mà phải trải qua một khoảng thời gian tuyên truyền, đến khi mọi người đều thuộc lòng tên những tuyển thủ tham gia trận thi đấu mới thôi.

Hơn nữa, cuộc họp báo khẩn cấp sáng nay tung ra tin tức scandal càng hấp dẫn sự quan tâm của mọi người.

Thế nhưng lúc này, trong lòng người xem, vì scandal của Đường Phi Phi khó tránh khỏi có cái nhìn tiêu cực về các diễn viên còn lại.

Vì thế, thay vì để các cô dùng dung mạo xinh đẹp để hấp dẫn người xem, chỉ là vẻ đẹp tô vàng nạm ngọc ở bên ngoài, nhưng bên trong lại trống rỗng, chỉ tỏ bêu danh mà thôi, chỉ bằng để các cô dùng khí thế của mình chinh phục khán giả.

Ngay cả Mạc Thành và Nhan Ninh cũng nhận được nhắc nhở của Minh thiếu, vừa lên nói lời giới thiệu hai ba câu, về mã trường Vân Tiêu thì đã trực tiếp vào chủ đề chính.

“Tục ngữ nói, bất luyện giả bất thức *. Cho nên nói nhiều lời cũng bằng thừa, chỉ bằng chúng ta hãy cùng quan sát những tuyển thủ sắp dự thi thông qua ống kính đi.” Mạc Thành cười tít mắt nói.

Theo tiếng nói của anh vừa ngừng, máy quay phim đột nhiên kéo xa ra, tất cả 6 diễn viên nữ đều được thu vào ống kính.

Trời xanh mây trắng, màu xanh của hoa cỏ như tấm đệm, đáng người xinh đẹp trên tuần mã mạnh mẽ...Bỗng chốc đã đưa mọi người từ thời đại công nghệ cao trở về với cổ đại.

Đường Bội không có nóng lòng biểu hiện bản thân, cô không chế Phong Triệt chạy chậm xung quanh mã trường.

Thế nhưng, đám người Thịnh Lan lại không nghĩ như vậy.

Những diễn viên nữ ở đây, ngoại trừ Đường Phi Phi mà Minh Hiền nảy ra ý muốn mời, bọn họ đều từng đóng phim hành động, bản lĩnh cũng không tệ.

Nhất là Bạch Chi San và Khương Dĩ Đồng, phim hành động và phim võ hiệp của hai người bọn họ là nhiều nhất trong số những người ở đây, cưỡi ngựa giống như ăn cơm bữa. Trải qua vài ngày đặc huấn, bất kể là kỹ thuật cưỡi ngựa được nâng cao bao nhiêu, nhưng khi ở trên ngựa thì thoáng có vài động tác nhỏ đẹp mắt mang tính khiếu chiến, vô cùng thu hút ánh mắt người xem.

Mạc Thành và Nhan Ninh nhìn thấy cảnh đẹp ý vui như vậy, hình ảnh có phần khác biệt so với bình thường, cho nên giới thiệu quy tắc trận đấu một cách đơn giản.

Sau đó người nào cũng biết, trận đấu là một chuyện, giám khảo mới là một trong những vở kịch vui chân chính của ngày hôm nay.

Mạc Thành kinh ngạc mở to hai mắt dường như không thể tin được: “Không ngờ ngay cả Minh thiếu cũng xuống nước rồi.” Anh nói tới đây lại cười cười có chút ái muội, nói:

“Vậy nữ diễn viên nào có thể được Minh thiếu ưu ái, có lẽ lần này sẽ một bước lên mây rồi.”

Minh Hiền lạnh nhạt quét mắt nhìn anh ta một cái nhưng không có nói tiếp.

Trước mặt mọi người anh luôn bày ra dáng vẻ lạnh lùng, nên mọi người cũng đã tập mãi thành quen rồi.

Chỉ là, máy quay phim lại nhạy bén bắt được hình ảnh khi ánh mắt anh nhìn về phía các minh tinh nữ đang cưỡi ngựa thì trở nên ảm áp hơn nhiều.

“Vị thứ nhất chính là Minh thiếu...” Nhan Ninh nói một cách chậm rãi, cô thoát nhìn bình tĩnh và trấn định hơn Mạc Thành rất nhiều, nhưng rất nhiều khán giả lại thích cô như vậy, thích cô dùng khuôn mặt thanh tú, đôi khi pha một chút dí dỏm, cười cười nói: “Vị kế tiếp, tôi không dám giới thiệu đâu.”

“Vì sao?”

Mạc Thành cố tình hỏi.

“Tôi sợ miếu quá nhỏ a.” Nhan Ninh nói.

“Vậy cô cứ yên tâm đi, dù sao chủ nhân cũng không chê miếu nhà mình quá nhỏ.” Mạc Thành định liệu trước, nói tiếp, lộ ra nụ cười thần bí.

Hiện trường bỗng trở nên yên tĩnh, theo tiến trình quay phim của chương trình, mọi người đã đoán được chủ nhân mã trường Vân Tiêu là ai. Nhưng vị thiếu gia ấy, không phải vẫn luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi sao, bất luận người nào cũng không thể ép anh làm chuyện mà anh không muốn làm sao ?

Đường Bội và các cô đương nhiên có thể nghe ra đối thoại của Nhan Ninh và Mạc Thành, cô không có chút ngượng ngùng, ngược lại cười một cách thoải mái khi ống kính hướng về mình.

Đúng lúc này, Sở Quân Hàn chậm rãi đi vào bản.

Anh cũng mặc trang phục cưỡi ngựa, nhưng hoàn toàn khác với màu xanh đậm trên người Minh Hiên, trang phục trên người anh là màu đen.

Thiếu gia nhà họ Sở rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác, là chủ nhân đứng phía sau tập đoàn Sở thị, bóng hình của anh bỗng nhiên xuất hiện trước ống kính, những thợ quay phim không cần chỉ huy, mọi ống kính đều hướng về phía anh, đáng vẻ vội vàng gấp gáp như muốn chụp lấy mọi góc cạnh trên người anh.

Sở Quân Hàn lại không chút để ý đến những ống kính này, chỉ bước chậm đến bên cạnh Minh Hiên, liếc mắt nhìn Đường Bội ở xa xa, không hề để ý đến người khác, cứ thế tự đi đến ở chỗ bên ngoài mã trường, ngồi xuống chiếc ghế được thiết kế đặc biệt cho mình.

“Chao ôi, quả nhiên mấy vị khách quý vừa xuất hiện, thì mặt của chúng ta có thể trực tiếp bỏ qua rồi.” Mạc Thành giả vờ như có phần thương tâm nói.

“Vị khách cuối cùng còn chưa đến đâu đấy.” Nhan Ninh không chút nề tình nói.

“Người cuối cùng?” Mạc Thành thờ dãi một cách khoa trương: “Tôi chỉ hy vọng anh ta có thể xấu hơn tôi một chút! Dẫn chương trình nhiều năm rồi, lần đầu tiên tôi bị người ta cướp mất máy quay, không khéo mọi người lại không nhớ ai mới là người dẫn chương trình mất!”

“Vậy có lẽ phải khiến anh thất vọng rồi...” Nhan Ninh không chút khách khí châm chọc.

Hạ Tử Diệu mang theo nụ cười mê người, hoàn toàn là đứa con cưng với thân phận cao quý của tất cả các nhiếp ảnh gia.

Hào quang của ảnh đế, khiến cho bầu không khí của hiện trường vụt đến mức cao điểm.

Hướng chỉ, hai người đàn ông trước đó mặc dù rất hoàn mỹ nhưng lạnh lùng quá mức. Nhưng ảnh đế không chỉ tuần tú khôi ngô, còn rất ra dáng thân sĩ, có nụ cười mê người khiến tất cả mọi người đều nảy sinh hảo cảm.

Ba vị khách quý đều đã đến, có thể thấy được Minh Hiên vì hoạt động lần này đã tốn không ít tâm sức.

Mà vở kịch chân chính, vẫn còn ở đằng sau.

Mạc Thành cười tủm tỉm, cúi đầu nhìn quy tắc trận đấu trong tay, bỗng nhiên cười càng thêm khoái trá: “Tôi tin các bạn và mọi người nhất định sẽ rất trông đợi vào trận đấu kế tiếp.”

“Vì sao?” Nhan Ninh hiếm khi tò mò hỏi.

“Trong phim cổ trang, thường có cảnh anh hùng kéo mỹ nhân thẹn thùng động lòng người lên lưng ngựa có phải không?” Mạc Thành hỏi.

“Ừ.” Nhan Ninh gật đầu.

“Hôm nay chúng ta có thể nhìn lại cảnh tượng kinh điển đó, nhưng...” Mạc Thành cười thần bí: “Hôm nay sẽ là mỹ nhân kéo anh hùng lên ngựa.”

Anh nói xong câu đó thì lớn tiếng tuyên bố với mọi người: “Quy tắc của trận đấu chính là, mỗi tuyến thủ từ vị trí đối diện giục ngựa chạy đến trước mặt 3 vị khách quý sau đó kéo một trong số họ lên ngựa rồi chạy về điểm xuất phát trong thời gian ngắn nhất, người làm được điều đó sẽ là quán quân của cuộc thi hôm nay.”

Quy tắc thế này, chỉ sợ mới nghe lần đầu, mà 3 vị khách quý ở hiện trường hôm nay lại là...

Vài vị minh tinh ngồi trên lưng ngựa có chút hưng phấn lại chần chừ nhìn 3 người đàn ông lẳng lặng ngồi ở đó nhưng khí thế lại hết sức cường đại.

Chỉ có Đường Bội nhưng có vẻ dăm chiêu liếc mắt nhìn Minh Hiên, nghĩ đến lúc trước anh ta tiết lộ cho mình mục đích của trận đấu lần này, đột nhiên cô có thể hiểu được đại khái anh ta muốn chọn nhân vật chính như thế nào rồi.

Cô mỉm cười, cùng với mấy người còn lại giục ngựa chạy qua.

Chương 56

Sáu diễn viên nữ bắt đầu chuẩn bị, còn những thợ chụp ảnh thì đang sắp xếp hình ảnh của ba vị khách quý.

Bạch Chi San nhân cơ hội không chế ngựa, chậm rãi đi đến bên cạnh Đường Bội, thấp giọng nói bằng giọng điệu chua ngoa: “Đến lúc đó, cô sẽ chọn ai?”

“Hừm?” Đường Bội ở trong đầu đang tính toán mình nên làm chuyện gì kế tiếp cho nên không để ý đến lời của Bạch Chi San chỉ lên tiếng đáp lại.

“Đừng đánh trống lảng.” Bạch Chi San thấy máy quay không để ý đến bọn họ, nên nói lớn tiếng một chút, ít nhất khiến cho vài nữ minh tinh khác đều nghe rõ ràng: “Ảnh đế Hạ và Sở thiếu, cô sẽ chọn ai?”

Cô ta cười lạnh một tiếng: “Suýt nữa thì tôi quên, Đường tiểu thư tham gia tiết mục này là do Tần đạo diễn đề cử với Minh thiếu, do Minh thiếu tự mình đi mời.”

Cô cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi, ngay cả hai chữ ‘tự mình’ cũng hàm chứa bao nhiêu sự ghen tị và đố kỵ.

Mặt khác, ánh mắt của những diễn viên khác nhìn Đường Bội có chút khác biệt.

Ánh mắt của Thịnh Lan trở nên sắc bén, Hạ Từ Diệu, Sở Quân Hàn, Minh Hiền, bất kì ai đi ra ngoài, đều là nam thần kim cương mà trái tim của hàng vạn nữ tử hướng về.

Tại sao 3 người bọn họ lại có quan hệ với Đường Bội?!

Người con gái này?

Thịnh Lan hơi nheo mắt lại, cô ta tuyệt đối không chỉ đơn giản là người thể thân không có tiếng tăm sau lưng Đường Phi Phi nhiều năm như vậy!

“Thế nào?” Bạch Chi San chờ mãi không thấy Đường Bội trả lời, đôi mắt trước màn ảnh lúc nào cũng thiên kiều bá mị, nay trở nên ác độc liếc mắt nhìn Đường Bội một cái: “Nói trúng tim đen rồi sao?”

“Không đúng.” Đường Bội cười xinh đẹp.

Cô uốn thẳng lưng ngồi ở trên lưng ngựa, hơi nghiêng đầu, dáng vẻ giả vờ như bưng bình đại ngộ, thờ dãi: “Tôi cho rằng chỉ so cưỡi ngựa thôi, không ngờ ở giữa còn có chương ngại lớn như vậy, ngộ nhờ mới một người đàn ông khách quý nào đó lên ngựa, nhưng họ lại không chịu lên, như vậy chẳng phải sẽ làm chậm trễ thời gian sao, chắc chắn...”

Đường Bội vừa than nhẹ, ánh mắt lại không có ý tốt nhìn lướt qua người Bạch Chi San, cười mỉa nói: “Chỉ có điều, Bạch tiểu thư cũng không cần lo lắng việc này, sức quyến rũ của cô, không có người đàn ông nào có thể cưỡng lại được.”

“Cô?!” Bạch Chi San suýt nữa nghẹn chết.

Đường Bội lại dùng câu nói của cô để đáp trả lại cô!

Không sai! Bạch Chi San cô là người có sức quyến rũ kinh người, là nữ thần trong lòng của rất nhiều đàn ông! Thế nhưng, hôm nay ba vị khách quý đến đây, nếu như có người có thể khuất phục dưới làn váy thạch lựu của cô, cô cũng sẽ không tán tán khổ khổ mà đến tham dự trận đấu chẳng ra sao cả này!

Bạch Chi San cắn đến nát răng nhưng vẫn không tìm được lời đáp lại.

Thịnh Lan mặc dù bắt đầu đề phòng với Đường Bội, nhưng vẫn cười lạnh, liếc mắt nhìn Bạch Chi San một cái: “Thật không thông minh, gấp gấp để người ta đâm một dao.”

Cô cũng không đợi Bạch Chi San trả lời, mà giục ngựa đi ra khỏi đám đông.

Thanh danh của ảnh hậu cũng không thể xem thường, ít nhất trong mấy người ở đây, Thịnh Lan bất kể là bề ngoài hay sự siêng năng đều không thể soi mói.

Trải qua mấy ngày huấn luyện, phong thái cưỡi ngựa của bọn họ cũng trở nên đẹp hơn, vai gọt, eo thon ngồi thẳng trên lưng ngựa, khi máy quay phim hướng về phía bọn họ, thì Thịnh Lan chẳng những không hổ là người đẹp, ngược lại không thẹn với danh xưng ảnh hậu của cô ta.

Người dự thi đầu tiên là Tào Mạn Mạn, những diễn viên khác ngoại trừ Đường Bội là người mới thì đều có chút danh tiếng.

Không biết có phải do chương trình cố tình sắp xếp hay không, Tào Mạn Mạn tuy rằng không nổi tiếng lắm nhưng trước khi vào nghề cũng từng chơi vài môn thể thao, thân thủ hết sức nhanh nhẹn.

Chỉ thấy bóng hình nhỏ nhắn màu vàng sáng thục ngựa chạy ra như gió.

Tào Mạn Mạn khom nửa người xuống đất một cách linh hoạt, sau đó lại xoay người ngồi ngay ngắn lại... Động tác thoạt nhìn hơi mạo hiểm, nhưng cũng đa dạng phong phú, hấp dẫn ánh mắt người xem.

Trận đấu bắt đầu, máy quay phim cũng bắt đầu quay hình ảnh của các cô, vài người bọn họ đều không có nói chuyện.

Đường Bội cũng thanh tĩnh, vui vẻ, yên lặng quan sát phần biểu diễn của Tào Mạn Mạn.

Tào Mạn Mạn chạy một mạch như bay đến chỗ của nhóm khách quý, có thể nói biểu hiện tuy trẻ nhưng rất kích thích.

Nhưng mắt thấy sắp đến phía trước nhóm khách quý, cô ấy bỗng kéo cương ngựa, cả người và ngựa đều đứng lên.

Hiện trường vốn mời một số khán giả đến xem trận đấu, khi trận đấu chính thức bắt đầu, bọn họ cũng lũ lượt kéo vào chỗ ngồi, lúc này thấy cảnh tượng này, tiếng vỗ tay như sấm vang lên.

Nhưng Đường Bội biết, động tác này của Tào Mạn Mạn không phải là một màn biểu diễn, mà là thể hiện... cô ấy đang khẩn trương...

Ban nãy động tác ở trên ngựa mây bay nước chảy, nhưng lại phảng phất đôi chút cứng nhắc, Tào Mạn Mạn ở trên ngựa rất tùy ý, lúc này đột nhiên kéo mạnh dây cương, con ngựa lộ ra vài phần nóng nảy khiến tay cầm dây cương đã toát mồ hôi.

Cô cắn bản không dám nhìn Minh Hiền và Sở Quân Hàn, mặc dù đều ra dáng thân sĩ, nhưng trên mặt Hạ Tử Diệu lúc nào cũng duy trì nụ cười, bọn họ chỉ cần liếc mắt nhìn anh một cái đã lập tức đỏ bừng cả mặt.

Tào Mạn Mạn vốn không có gia thế cũng không có địa vị, ở trong showbiz cũng không thuận lợi, lúc này chen lẫn trong đám tuyển thủ, cô rõ ràng hiểu bởi vì từ bé cô đã luyện được dáng người linh hoạt, cho nên điều đó mới giúp cô mà thôi.

“Ồ, tôi rốt cuộc hiểu được vì sao chương trình lại muốn mời ba vị khách quý rồi thần thấy đầu không thấy đuôi này rồi.” Hiện trường nhất thời có phần tê liệt, Mạc Thành và Nhan Ninh lên tiếng để cứu lấy tình huống.

“Vì sao?” Nhan Ninh quả nhiên phối hợp, lên tiếng chậm rì rì.

“Cô xem đi.” Mạc Thành nâng cằm chỉ về hướng Tào Mạn Mạn, cười haha nói: “Ba người đàn ông tuấn mỹ ngồi ở trước mặt, bất luận thế nào cũng khiến người ta hoa mắt! Không thể quyết định được, nếu đổi lại là tôi, tôi cũng không biết nên kéo ai lên ngựa nữa.”

“Đúng là thật khó chọn...”

Những thợ quay phim bắt đầu điều chỉnh ống kính, theo lời của Mạc Thành mà quay hình ảnh của ba vị khách quý, không làm bại lộ sự khẩn trương của Tào Mạn Mạn.

Trong lòng Tào Mạn Mạn khê thả lỏng, có phần cảm kích quay đầu liếc nhìn Mạc Thành và Nhan Ninh một cái.

Hai người dẫn chương trình đang đứng ở chỗ không xa mỉm cười với cô, sự giúp đỡ và nụ cười của bọn họ dường như là nguồn cổ vũ và ấm áp lớn nhất dành cho Tào Mạn Mạn.

Cô chậm rãi giục ngựa lên trước, từ trên ngựa hơi cúi người xuống, cười thật dịu dàng đưa tay ra với Hạ Tử Diệu.

Ảnh đế Hạ đương nhiên chưa bao giờ làm khó con gái, anh mỉm cười, mượn lực ở trên bàn đạp, xoay người ngồi ở sau lưng Tào Mạn Mạn, ôm nửa eo của cô, thấp giọng nói: “Cần phải trở về.”

Tào Mạn Mạn như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng giục ngựa xoay người trở về điểm xuất phát.

Sự khẩn trương của cô làm lỡ không ít thời gian, vì thế không phải giục ngựa chạy như điên là có thể bù đắp trở lại.

Có màn khởi đầu tương đối suông sẻ, kế tiếp sẽ càng thuận lợi hơn vài phần.

Người ra trận thứ hai chính là Tuyên Mễ Kỳ.

Bản lĩnh của cô không nhanh nhẹn bằng Tào Mạn Mạn, nhưng lại hết sức hiểu được cách vận dụng sở trường của mình. Động tác tuy không nhiều nhưng thoát nhìn vô cùng đẹp mắt, vì cô ta giành được không ít lời reo hò.

Hon nữa có Tào Mạn Mạn làm ví dụ ở phía trước, cô cũng không hồi hộp mà thoải mái chọn Hạ Tử Diệu.

Hạ Tử Diệu cô tình giang tay, cười với Minh Hiên và Sở Quân Hàn một tiếng sau đó xoay người lên ngựa theo Tuyên Mễ Kỳ đi mất.

Hai người vô kinh vô hiểm vượt qua, tuy rằng không xảy ra vấn đề gì quá lớn, nhưng vẫn không đủ kích thích người xem.

Chờ Mạc Thành và Nhan Ninh giới thiệu người tham gia thứ ba, toàn trường mới trở nên xôn xao.

“Ồ, người còn chưa lên sàn, mà mọi người đã xôn xao, chắc hẳn mọi người vẫn còn ấn tượng.”

Mạc Thành nói một cách khoa trương: “Người con gái không thua đáng này râu, một động tác đã dẫn chúng ta trở về chiến trường xưa... Đường Bội tiểu thư.”

Khán giả nhiệt liệt vỗ tay.

Đường Bội tuy rằng là người mới nhưng độ tỏa sáng gần đây cũng không nhỏ. Hon nữa, sau đó đoạn trailer trên mạng càng khiến cho hình tượng của cô đi sâu vào lòng người.

Mạc Thành chờ tiếng vỗ tay tạm dừng, mới cười nói: “Như vậy, hôm nay Đường Bội tiểu thư lại mang đến cho chúng ta sự kinh ngạc. Nói thật, tôi dường như đã nghe thấy tiếng trống trận nổi lên, nhiệt huyết bắt đầu sôi trào đây.”

“Xin mời Đường Bội tiểu thư.” Nhan Ninh không chút khách khí ngắt lời Mạc Thành háo sặc, bình tĩnh nói.

Đường Bội cứ như vậy, trước ánh mắt phức tạp của Bạch Chỉ San và Thịnh Lan, nhẹ nhàng mỉm cười, thúc dây cương của Phong Triệt, đi ra khỏi đám đông.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Thế Giới Của Anh

Nhóm khách quý xa xa, bao gồm cả người dẫn chương trình, trước mặt Đường Bội chỉ là những đốm đen mờ nhạt.

Xa hơn là chỗ ngồi dành cho khán giả lại càng trở nên mờ lung.

Nhưng Đường Bội không có bị những thứ này ảnh hưởng.

Chờ trọng tài thổi một tiếng, Đường Bội run dây cương, Phong Triệt đã phóng như bay về phía trước.

Không giống với Tào Mạn Mạn và Tuyên Mễ Kỳ, trên đường phóng đến chỗ nhóm khách quý, cô không thực hiện động tác nào cả, chỉ cố gắng đè thấp thân thể để giục ngựa tiến lên, khiến tốc độ của Phong Triệt đạt đến cực hạn.

Bởi vì lời nói của Mạc Thành, cũng vì độ hot mà đoạn trailer đó để lại, khiến ánh mắt mọi người nhìn Đường Bội càng trở nên nhiệt liệt.

Nhưng bọn họ rất nhanh đã cảm thấy nghi hoặc.

Trang phục cưỡi ngựa màu trắng hồng đan xen khiến dáng hình của Đường Bội vốn cao gầy, nay nằm ở trên lưng ngựa càng thêm hiên ngang凛凛, cộng thêm vẻ tuấn lãng của Phong Triệt càng khiến cô lộ vẻ xinh xắn lạnh lợi.

Tóc được búi qua loa ở sau ót, gió thổi mái tóc cô tung bay từng đợt, làm cho nụ cười trên mặt cô càng thêm mờ ảo.

Đường Bội hưởng thụ kích thích khi gió phát qua mặt, không khí mang theo mùi vị mát lạnh của cỏ xanh rót vào trong phổi cô, hơi lạnh nhưng khiến người ta thanh tỉnh.

Cô không có suy nghĩ nhiều, khi bọn người Thịnh Lan ăn chua uống giấm, tranh phong đối lập, cô đang nghiền ngẫm Minh Hiên rốt cuộc muốn một

nữ chính như thế nào.

Thứ nhất, nhất định không phải là một cô gái yếu đuối, nếu không Minh Hiền cũng sẽ không xem đoạn trailer của cô và Hạ Tử Diệu lại quyết định mời cô dự thi.

Thứ hai, tài cưỡi ngựa phải giỏi, nếu không anh ta cũng không mời nhóm người Tào Mạn Mạn.

Còn cần thêm gì nữa, thì Đường Bội không rõ, nhưng khi quy tắc của trận đấu hôm nay được tuyên bố, cô bỗng nhiên đã hiểu.

Gió thổi qua gò má, khiến trên mặt của Đường Bội được tô thêm đám mây hồng minh diễm.

Khoảng cách với chỗ ngồi của khách quý không còn xa, nhưng cô cũng không có động tác biểu diễn dư thừa.

Bạch Chi San nhìn bóng lưng Đường Bội, có phần vui sướng khi người khác gặp họa, cô ta cho rằng mình có người chống lưng, là có thể coi thường lời nói của Minh thiếu sao?

Minh Hiền rõ ràng từng nói, thuật cưỡi ngựa có thể tăng thêm vài phần biểu diễn.

Bất thành linh, khi mọi người đang cảm thấy khó hiểu, thậm chí có chút thất vọng thì Đường Bội vẫn luôn nằm ở trên ngựa tiến lên bỗng nhiên di chuyển.

Bóng hình mềm mại màu đỏ bỗng nhiên ngược lên, Đường Bội mạnh dạn buông một tay ra, tay trái đưa đến bên miệng làm động tác uống rượu.

Động tác bất chợt này của cô thậm chí có phần đột ngột, nhưng nếu đã là diễn viên, thì không thể để trận đấu giống như buổi tập thể dục, mà phải có một vài động tác khó để nâng đến bầu không khí đến cao trào.

Diễn viên, phải dùng biểu diễn để chinh phục người xem và chinh phục giám khảo.

Ban này vẫn một mực yên lặng tiến về phía trước, nhưng động tác giả vờ ảm rượu của Đường Bội lúc này, khiến hình ảnh nhàm chán vừa rồi hoàn toàn biến mất.

Trong phút chốc cô như biến thành nữ tướng vừa uống rượu, vừa phóng khoáng phóng ngựa trên thảo nguyên.

Máy quay bắt được cảm xúc trên mặt Đường Bội lúc này, chỉ thấy hai gò má cô phỉm hồng, xinh đẹp vô song. Ánh sáng trong mắt sáng lạn như ngôi sao, dường như mang theo vài phần men say, nồng lung.

Đường Bội liếc nhìn về phía nhóm khách quý, chỉ do dự trong một giây, hai tay bỗng nhiên buông dây cương ra, chân dậm lên bàn đạp đứng lên.

“A!”

Khán giả phát ra tiếng kinh hô, ngay cả Mạc Thành cũng không nhịn được mà thét lên tiếng kinh hãi.

Đường Bội lại cười xinh đẹp, trước khi phóng ngựa thoáng qua ba vị khách quý, khi ngựa cô lướt qua trước mặt Sở Quân Hàn, cô bỗng nghiêng người thò người ra, cánh tay ôm lấy eo của anh, sau đó ôm lấy cả người Sở thiếu cao lớn hơn so cả cô lên ngựa.

Toàn bộ mã trường yên lặng trong vài giây, sau đó tiếng vỗ tay vang lên như sấm nổ.

Động tác vừa rồi của Đường Bội không những có độ khó cực cao mà lại rất đẹp mắt.

Tào Mạn Mạn và Tuyên Mễ Kỳ đều tao nhã lịch sự mời Hạ Tử Diệu lên ngựa, tuy rằng anh hùng và người đẹp hai người cùng cưỡi chung một con ngựa khiến người ta vui tai vui mắt nhưng lại thiếu đi một chút gì đó.

Mà động tác của Đường Bội đột nhiên khiến bọn họ hiểu được chút gì đó thiếu sót là gì...Chính là....

Ngang bướng!

Trên mã trường trời trong xanh, mây cũng trong xanh, được cưỡi ngựa, uống rượu ôm người đẹp trong tay...Có lẽ là giấc mộng của rất nhiều người.

Đường Bội tuy rằng là con gái nhưng đã biến giấc mơ của bọn họ thành hành động một cách chân thực.

“Giỏi lắm!” Sau tiếng vỗ tay và tiếng khen ngợi lộn xộn, thậm chí có người còn huyýt sáo đùa vui rất ngả ngớn.

Đường Bội cười, hơi nghiêng người ngoái đầu nhìn Sở Quân Hàn.

Khuôn mặt Sở thiếu còn có chút lạnh lùng, nhưng tay ôm eo lại hơi dùng sức.

Sau khi Anh bị Đường Bội kéo lên ngựa thì vẫn luôn không lên tiếng, lúc này nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô mang theo nụ cười thì không nhịn được ôm người trong lòng chặt hơn một chút.

Anh cúi người khẽ trách mắng bên tai cô: “Thật sự quá liều lĩnh!”

Nhưng giọng điệu lại rất dịu dàng, không nghe ra chút tức giận.

Đường Bội cười khanh khách né tránh khí nóng bên tai khiến ngay cả lòng cô cũng ngứa ngáy: “Bây giờ anh bị bản đại vương đoạt về làm áp trại phu nhân rồi, sợ sao?”

Sở Quân Hàn dùng cánh tay kia ôm lấy eo không đầy nắm tay của Đường Bội, khẽ hôn lên bên tai cô, thanh âm khàn khàn đến gọi cảm:

“Được, anh sẽ hầu hạ đại vương thật tốt.”

Môi anh vô cùng nóng khiến hai gò má Đường Bội vốn ửng hồng càng thêm nóng hơn.

Cô mỉm cười, nỗi lo lắng cuối cùng nơi đáy lòng đã hoàn toàn tan biến trước lời nói đùa của anh.

Đường Bội không có giảm tốc độ ngựa, gió thổi tung bụi tóc của cô rơi ra vài sợi triền miên đan cài vào tóc Sở Quân Hàn.

Sở Quân Hàn rõ ràng cao lớn hơn cô nhiều, nhưng Đường Bội bị Sở đại thiếu ở trong ngực lại không có cảm giác như chim nhỏ nép vào lòng người.

Trên mặt nở nụ cười xinh đẹp, sóng mắt lưu chuyển còn mang theo vài phần phóng túng của phong thái nữ tướng khi uống rượu cười nói kéo người khác lên ngựa.

Gần đến vạch xuất phát, cả Sở Quân Hàn và Đường Bội đều ngẩn ngơ, cảm thấy đoạn đường này quá ngắn.

Khi diện mạo của đám người Bạch Chi San càng trở nên rõ ràng, Sở Quân Hàn lại nói giọng khàn khàn bên tai cô: “Lần tới, lại đến đây cười ngựa.”

“Được.” Đường Bội cười đáp, cúi đầu nói: “Đừng có thêm ai nữa.”

Sở Quân Hàn không nói thêm, chỉ đem thân thể ở trong ngực ôm chặt hơn.

Trong khoảnh khắc, anh bỗng nhiên có suy nghĩ thiên hoang địa lão*, dường như người phụ nữ anh ôm trong ngực, chính là toàn bộ thế giới của anh.

Thiên hoang địa lão* : lâu như trời đất, thời gian dài đằng đẳng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Bắt Chước Bùa

Phong Triệt vượt qua điểm cuối như một con gió.

Đường Bội dùng bàn tay trắng nõn nắm dây cương, để Phong Triệt giảm bước chân lại.

Cô lại không biết, lúc này mình với Sở Quân Hàn cùng ngồi trên một con ngựa giống như thần tiên quyến lữ, Sở Quân Hàn tuấn tú khôi ngô, còn Đường Bội thì xinh đẹp động lòng người, lại thêm Phong Triệt, thấp thoáng như một bức họa.

Nhóm thợ quay phim và chụp ảnh cũng không chút khách khí ghi lại khoảnh khắc rung động này.

Đẹp giống như một bức tranh nhưng cũng khiến cho Bạch Chi San và đám người Thịnh Lan chưa bắt đầu trận đấu hầu như muốn cắn nát cả răng.

Cánh tay Sở Quân Hàn ôm eo Đường Bội, nét dịu dàng hiếm gặp trong mắt anh, và nụ cười càng lúc càng tươi trên môi Đường Bội...Đều làm cho các cô như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, thân thể gần như không ngồi vững trên ngựa, đều hận vì sao người biểu diễn đầu tiên không

phải là bọn họ?

Sớm biết rằng, Sở đại thiếu bình dị và gần gũi như vậy bọn họ nên mời anh đầu tiên, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng anh!

Bạch Chi San cắn môi, kể tiếp đến phiên cô rồi.

Cô lôi kéo cương ngựa, gắng gượng nói với Đường Bội bằng giọng điệu cứng nhắc: “Đường Bội, trận đấu của tôi sắp bắt đầu rồi.”

Đường Bội trong nháy mắt liền hiểu được dụng ý của cô ta.

Trước khi bắt đầu trận đấu của một tuyển thủ, thì vị khách quý cần trở lại chỗ ngồi của mình.

Cô cười nhạt, nếu như đã là thi đấu, thì phải thắng khiến các cô ấy tâm phục khẩu phục.

Vì thế cô hơi nghiêng đầu nói khẽ với Sở Quân Hàn: “Anh nên về chỗ rồi.”

“Ừ.” Sở Quân Hàn cúi đầu lên tiếng, ánh mắt dời khỏi người Đường Bội, một ít gió xuân cuối cùng cũng đổi mắt cũng đông lại, lạnh lùng đảo qua Bạch Chi San.

Hồ hấp của Bạch Chi San như bị kiềm hãm, chưa từng bị ánh mắt nguy hiểm nào nhìn chăm chú như vậy.

Người ban nãy ngồi ở phía sau Đường Bội, nhả nhận, ôn hòa như gió xuân, giống như chỉ là ảo giác của riêng cô.

Mà ánh mắt như tên ngắm trước mắt của Sở đại thiếu, mới giống dáng vẻ của đế vương ám dạ trong truyền thuyết.

Con ngựa dưới thân Bạch Chi San dường như cũng cảm nhận được sự bất an và cứng nhắc của cô, nên đứng cào móng trước, bất an phát ra tiếng thở phì phì trong mũi.

Sở Quân Hàn lúc này mới từ trên ngựa Phong Triệt xoay người xuống ngựa.

Xe mặt cỏ tới đón anh đã đến bên cạnh, chỉ là không tiến lên quấy rầy boss mà thôi.

Tài xế xe hơi đồng tình liếc mắt nhìn Bạch Chi San một cái, thật muốn nói cho cô ấy biết, người bị boss nhìn như thế, đều là bất hạnh.

Bạch Chi San không biết những thứ này.

Cô vốn đang lo lắng, nhưng nhìn thấy Sở Quân Hàn trở về xe mặt cỏ, không hề có chút lưu luyến Đường Bội, thì trong lòng dần dần hình thành một suy nghĩ lớn mật.

Cô xinh đẹp động lòng người hơn Đường Bội, vóc người cũng lồi lõm hơn cô ta, với lại còn nổi tiếng hơn!

Nếu Đường Bội đã mời được Sở thiếu, cô nhất định cũng có thể.

Hướng chi... Bạch Chi San có phần khinh thường liếc mắt nhìn Đường Bội, xem ra cô ta không lừa mình nếu như Sở thiếu có tình ý gì với cô ta thì tại sao cô ta phải tham gia thi đấu với bọn cô? Đến bây giờ còn chưa nổi tiếng?

Sự đặc ý trong mắt cô ta đương nhiên không qua được Đường Bội, thậm chí khi ánh mắt cô ta lóe lên tia sáng, cô cũng đoán được trong đó chứa ý định gì chính xác đến mười mươi.

Nhưng, Đường Bội cười nhẹ nhàng, dĩ nhiên, cô sẽ không có lòng tốt đi nhắc nhở cô ta, Sở Quân Hàn tuổi còn trẻ nhưng có thể nắm toàn bộ giang sơn của Sở thị trong lòng bàn tay, không đơn giản chỉ vì anh là con trai một của nhà họ Sở!

Đế vương ám dạ, danh xưng này đã giải thích vấn đề một cách rõ ràng rồi!

Cô lôi kéo dây cương của Phong Triệt, đi về phía chỗ nghỉ ngơi dành cho tuyển thủ đã thi đấu xong.

Chỗ đó cách chỗ ngồi của nhóm khách quý rất gần, tầm nhìn không tệ, các cô có thể nhìn thấy màn biểu diễn của những tuyển thủ còn lại.

Đường Bội xoay người xuống ngựa, đem dây cương của Phong Triệt buộc ở cọc ngựa ngoài khu nghỉ ngơi, mỉm cười ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Tào Mạn Mạn.

Mạc Thành và Nhan Ninh giống như kẻ xướng người họa, giới thiệu Bạch Chi San xong, nếu so với 2 vị minh tinh trước, Bạch Chi San thành danh lâu hơn, và nổi tiếng hơn, khán giả ở trường quay cũng không tiếc dành cho cô ấy những tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Không đầy một lát, bóng hình trên ngựa của Bạch Chi San đã dọc theo mã trường chạy về phía nhóm khách quý bên này.

Có thể quyết định học theo phương pháp Đường Bội, hoặc cô ấy vốn không am hiểu về biểu diễn, động tác của cô ấy rất đơn giản, chỉ có khi đi ngang qua khán giả, cô ấy xoay người vẫy tay cười ngọt ngào với khán giả khiến họ vỗ tay và reo hò.

Rất nhanh, Bạch Chi San thu liễm tinh thần, cười đắc ý liếc mắt nhìn Đường Bội một cái, dây cương rung lên, trực tiếp giục ngựa chạy tới chỗ nhóm khách quý.

Ngựa trắng xoay người một cái ở trước mặt nhóm khách quý, chỉ là cô ta chưa kịp cười đến trước mặt bọn họ thì đã lộ vẻ luống cuống tay chân.

Nhưng, những thứ này đều không quan trọng, chỉ cần có thể thu hút Sở thiếu. . .

Bạch Chi San bình tĩnh không chế con ngựa, lộ ra nụ cười ngọt ngào với Sở Quân Hàn.

Ánh mắt cô vốn là mắt hạnh, khi cười lộ lên là lúc mê người nhất, cô có trăm phần trăm tự tin, không có người đàn ông nào không bị nụ cười của cô hấp dẫn. . .

Sau đó, cô ta từ trên ngựa thò người ra, vươn hai tay về phía Sở Quân Hàn.

Đó là một tư thế xin ôm tiêu chuẩn, nếu đổi lại là người đàn ông khác, e rằng trước nụ cười ngọt ngào như vậy đã phóng nhào lên từ lâu, đảo khách thành chủ, chủ động ôm Bạch Chi San lên ngựa, sau đó sẽ thúc ngựa mà chạy.

Đây chỉ là suy nghĩ riêng của Bạch Chi San, cô nghĩ đối mặt với người đẹp chủ động sả vào lòng lại trước mặt rất nhiều người như vậy, Sở Quân Hàn nhất định sẽ không chối từ.

Cô ta không bắt chước Đường Bội hoàn toàn, đây là chỗ thông minh Bạch Chi San khác so với Đường Phi Phi, bởi vì cô biết mình không học được, nếu như làm không tốt còn có thể trở thành trò cười cho người khác.

Nhưng, cô tin tưởng mình, nhất định không bại dưới vũ khí của Đường Bội.

Bầu không khí của hiện trường dần dần có phần xấu hổ.

Bạch Chi San cười ngựa không quá giỏi, Minh Hiền mời cô ấy là vì tính cách hoạt bát và tác phong gan dạ của cô ta. Lúc này Bạch Chi San chỉ ngồi nửa người trên ngựa, muốn duy trì cân bằng cũng là điều hết sức khó khăn.

Cảnh tượng tốt đẹp trong tưởng tượng không xuất hiện như cô ta mong muốn, Sở Quân Hàn từ đầu đến cuối, ngay cả dư quang khóe mắt cũng chưa từng đảo qua nhìn cô ấy.

Anh chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ ấy, thi thoảng thì nhìn về phía chỗ ngồi, giống như một đế vương cao quý không cần phải nhìn những thần dân nằm ở dưới lòng bàn chân anh.

Vị trí của 3 người khách quý cách hơi xa, cũng là vì phòng ngựa con ngựa không cẩn thận sẽ đá trúng người khác.

Minh Hiền vẫn không có chút biểu tình.

Hạ Tử Diệu nổi tiếng là thân sĩ, nhưng đã nhìn không được. Hướng chỉ. . .

Chẳng qua là với vị trí chỗ ngồi của anh, cho dù muốn hóa giải cảnh tượng xấu hổ này của Bạch Chi San chỉ càng khiến cô ấy trông càng thêm buồn cười và thảm hại hơn mà thôi.

Hạ Tử Diệu hơi xoay người một chút, dứt khoát xoay người qua, khẽ cười nói với Sở Quân Hàn: “Sở thiếu, Bạch tiểu thư hẳn là muốn mời anh.”

Ánh mắt Sở Quân Hàn dừng lại trên người Bạch Chi San, Bạch Chi San sớm đã chống đỡ không nổi, nay cảm thấy vui mừng đến phát khóc.

Cô cơ hồ tràn ngập cảm kích liếc mắt nhìn Hạ Tử Diệu một cái, trong lòng cũng không khỏi đắc ý, sức quyến rũ của mình hóa ra lại có sức ảnh hưởng với Thiên Vương Hạ như vậy.

Nhưng, ánh mắt cô quay lại nhìn Sở Quân Hàn, thấy anh không có động tĩnh gì cả.

Bạch Chi San ngồi ở trên ngựa, càng ngày càng khó chống đỡ, chỉ cảm thấy hai chân bủn rủn, thân duỗi về phía Sở Quân Hàn đau nhức khó chịu, gần như sắp ngã xuống ngựa.

“Sở thiếu. . .” Bạch Chi San hạ quyết tâm, gọi một tiếng nũng nịu.

Thanh âm ấy uyển chuyển, êm tai, câu hồn đoạt phách, ngay cả Minh Hiền cũng bị hấp dẫn phải quay mặt lại.

Ánh mắt ba người bọn họ đều dồn hết lên người Bạch Chi San, hình như đã cho cô động lực vô hạn, khiến cô ổn định lại thân thể của mình một cách miễn cưỡng, nũng nịu gọi: “Sở thiếu, tôi có thể mời anh không?”

Những lời này cực kỳ bạo dạn, lời nói chứa đầy hàm ý, cũng phù hợp cũng với tác phong tràn đầy hoạt bát của cô ta.

Lần này, chung quanh nhóm khách quý đều trở nên yên tĩnh, mọi người đều im lặng chờ đợi kết cục....

Người đẹp kiều diễm như thế chủ động ngã vào lòng, thế giới này rốt cuộc còn có Liễu Hạ Huệ hay không?

“Sở thiếu sẽ lên ngựa sao?”

Ước chừng biết rõ mình sẽ không giành chiến thắng, giọng điệu của Tào Mạn Mạn lại hết sức bàng quan, bình tĩnh, cô quay đầu nhìn về phía Đường Bội, vừa cười vừa hỏi:

“Cô cảm thấy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Nhục Nhã

Đường Bội nghe vậy cười mà không nói.

Tào Mạn Mạn hỏi cô thế nhằm mục đích gì cô cũng lười đi suy nghĩ, dù sao rốt cuộc cũng không tạo thành ảnh hưởng gì lớn.

Nhưng cô biết, trên đời này có lẽ thực sự không có Liễu Hạ Huệ, song, đối mặt với một người trên đời này không thiếu phụ nữ tình nguyện sa vào lòng anh thì lựa chọn của Bạch Chi San quả là quyết định ngu ngốc.

Quả nhiên, Sở Quân Hàn chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô ta, sau đó chuyển ánh mắt rất nhanh, hồ hững nói: “Tôi chỉ cười ngựa nhanh nhất, cũng chỉ ôm người đẹp nhất.”

Anh cũng không từ chối trắng trợn, nhưng ngụ ý lại rất rõ ràng.

Bạch Chi San rốt cuộc cũng không kìm chế được nước mắt, lẳng lặng rơi xuống.

Lời cự tuyệt lạnh lùng trước mặt nhiều người như vậy, đối với cô mà nói còn nhục nhã, đau đớn hơn so với trời sập!

Đường Bội!

Bạch Chi San không dám tiếp tục trêu chọc Sở thiếu. Mọi đồ mọng no đủ cơ hồ đã bị cô ta cắn nát!

Bạch Chi San cô thề với trời, tuyệt đối sẽ mang nỗi nhục hôm nay trả lại cho Đường Bội gấp 10 lần!

Thân thể mềm mại gắng gượng đã lâu, cuối cùng cũng không chịu nổi những đả kích liên tục!

Bạch Chi San mặc trang phục cười ngựa màu hồng, thân thể cô ta từ từ rơi xuống đất.

Hiện trường trở nên xôn xao!

Có lẽ không ngờ trong trận đấu lại xảy ra cảnh tượng như vậy, cho nên hai người dẫn chương trình có năng lực ứng biến khá ổn cũng trở nên cứng đờ!

Minh Hiền và Hạ Từ Diệu cũng không tự chủ liếc mắt nhìn Sở Quân Hàn một cái, lúc này mới song song từ trên chỗ ngồi đứng lên.

Đạo diễn và tổ quay phim là người của Minh Hiền, từ trước đến nay vô cùng hiểu tâm tư của Minh thiếu, vì thế lập tức chỉ 4 người quay phim khác kéo màn ảnh lại gần, ghi lại mỗi góc độ trên mặt Bạch Chi San, quay lại từng biểu cảm trên mặt của cô ta vào trong máy quay.

Minh Hiền quay đầu liếc nhìn đạo diễn và thợ quay phim, đối phương làm động tác OK với anh, anh không nói gì nữa, lại lạnh nhạt ngồi trên vị trí.

Người trong showbiz đều biết, cậu chủ nhỏ nhà họ Minh là người biên tập chương trình tài giỏi, hơn nữa còn là người tạo nên ngôi sao. Nhưng

càng đi sâu thì mọi người càng hiểu anh là Minh thiếu lãnh liệt và lý trí cao không thể chạm, chưa từng biểu hiện sự ôn hòa và mềm mỏng ở trước mặt người nào, lại càng cách biệt hơn so với anh.

Cho nên, ở hiện trường, người đưa tay nâng Bạch Chi San dậy chỉ có mình Hạ Tử Diệu.

Thậm chí anh còn vỗ nhẹ vào bả vai cô, cười ôn hòa với cô nói: “Thắng bại là chuyện thường của binh gia, không cần để trong lòng.”

Một câu nói đã nhẹ nhàng giúp cô che đậy những vết thương dữ tợn, dường như cô ấy chỉ là một tuyển thủ thua trận chứ không phải trải qua màn khó xử vừa rồi.

Nước mắt cô lại rơi xuống nhanh hơn.

Được nâng dậy, Bạch Chi San nhìn thấy sự thờ ơ và không chút để ý trong mắt Minh Hiên, không hiểu sao trong lòng cô lại thấy sợ hãi vô cùng.

Hai năm qua, tuy rằng Bạch Chi San nổi tiếng rất nhanh, nhưng bởi vì quá phô bày về hồn nhiên ngây thơ nên con đường biểu diễn rất hẹp. Lúc này đây, là cơ hội công ty của cô rất vất vả mới giành được, hy vọng cô có thể thay đổi hình tượng trong cảm nhận của khán giả, có thể mở rộng con đường diễn xuất.

Đường Phi Phi và Thịnh Lan có hậu thuẫn vững chắc, Khương Di Đồng lại có thực lực rất mạnh, công ty cũng không hy vọng cô đoạt giải quán quân.

Nhưng Bạch Chi San lại không ngờ, đi sai một nước khiến cô thua cả ván bài.

Chỉ sợ người bị loại từ vòng đầu tiên ngoài Đường Phi Phi với scandal khủng khiếp đó, người tiếp theo chính là cô.

Cô sợ tới mức cả người đều run rẩy lên, nếu như chuyện này thật sự bị đồn ra ngoài, vậy hình tượng của cô....

“Minh thiếu...” Nghĩ tới đây, Bạch Chi San bất chấp tất cả, đi vài bước đến trước mặt Minh Hiên, run giọng khẩn cầu: “Có thể... Có thể cho tôi thêm một cơ hội không? Bây giờ... Bây giờ...”

Cô ghen lời, đáng thương tội nghiệp nhìn Minh Hiên. Mất hạnh thật to, trong ánh mắt là những ủy khuất và cầu xin không nên lời.

Minh Hiên nhìn cô, nhú mày.

Bạch Chi San thấy thế, vội vàng tiến sát vài bước, cầu xin nói: “Minh thiếu, bây giờ tôi sẽ làm tốt hơn. Vừa nãy tôi ngồi không vững, tôi... hồi hộp quá.”

“Không được.” Lời nói giống như băng cứng được thốt ra từ môi mọng của Minh Hiên, anh lẳng lặng nhìn Bạch Chi San, tiếp tục nói: “Không thể vì cô mà phá hỏng quy tắc của trận đấu.”

Nói xong, anh cũng không nhìn Bạch Chi San mà quay đầu gật đầu với nhóm cộng tác của mình, ý bảo họ tiếp tục.

Rất nhanh, đã có người của tổ công tác đến mời Bạch Chi San ra khỏi trận đấu, cô cắn răng, đôi mắt dầm lệ lẳng lặng nhìn Minh Hiên vài lần, nhưng thấy anh ta từ đầu đến cuối vẫn không để ý đến mình mới cẩn thận theo nhân viên công tác rời khỏi.

Đường Bội vẫn luôn quan sát cả màn này, không khỏi ‘chặc’ một tiếng.

Sở Quân Hàn vô tình đến cỡ nào, cô có thể đoán được, nhưng không ngờ Minh Hiên lại là người quả quyết như vậy.

Đúng là người làm việc lớn thì không thể có lòng dạ đàn bà.

Cô xem như đã hiểu Minh Hiên thêm vài phần, ánh mắt nhìn về phía anh lại tràn ngập thương thức.

Bởi vì vòng đầu sẽ loại bỏ 2 người, mà Đường Phi Phi là một trong số đó, Bạch Chi San xem như là người thứ hai, Tào Mạn Mạn và Tuyên Mễ Kỳ xem ra may mắn hơn cô ta nhiều.

Khi Tào Mạn Mạn mở miệng lại, ngay cả giọng điệu cũng trở nên nhẹ nhàng thoải mái: “Các cô nói thử xem, Bạch Chi San có bị loại hay không?”

“Còn không sao?” Tuyên Mễ Kỳ cười lạnh một tiếng, có phần khinh thường nói: “Nếu như cô ta không bị loại thì Minh thiếu quá thiên vị rồi. Thật sự không xem trọng người xem.”

Tào Mạn Mạn không nhịn được liếc nhìn cô ta một cái.

Ngay cả Đường Bội cũng kinh ngạc nhìn cô.

Tuyên Mễ Kỳ ở trong nhóm luôn là người ít nói, không ngờ khi mở miệng lại dữ dội như thế.

Tuyên Mễ Kỳ lại cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Tôi chính là không quen nhìn, có một số người tự cho là có mấy đồng tiền dơ bẩn có thể gạt bỏ tất cả sự cố gắng của người khác ở trong giới, những người dựa vào đồng tiền có thể tùy tiện sửa đổi quy tắc.”

“Minh thiếu, Sở thiếu, bọn họ không phải là người như thế.” Tào Mạn Mạn thề lưỡi cười nhìn rất đáng yêu, hai bên đều không thể đắc tội, cho nên nói như thế.

Tuyên Mễ Kỳ cười nhưng không nói tiếp.

Các cô ở đây cũng chỉ có 3 người, cũng bởi vì vậy cô mới to gan hơn bình thường, nói ra những lời vẫn luôn dằn ở đáy lòng.

Đường Bội liếc nhìn cô ta từ trên xuống dưới, thành thật mà nói, bình thường Tuyên Mễ Kỳ để lại cho người khác ấn tượng không tồi, khiêm tốn lại ôn hòa, có thể giấu những suy nghĩ có gai này ở trong lòng và bày ra một mặt ôn hòa khác của mình, che đậy tốt như thế, quả thật là một nhân tài.

Cô cười nhẹ, nhàn nhạt nói: “Muốn thoát khỏi hiện tượng như vậy, thật ra rất đơn giản. Hoặc trở thành người đặt ra quy tắc, hay trở thành người không bị quy tắc trói buộc, nếu không cho dù có nhiều oán trách và bất mãn hơn nữa cũng chỉ khiến lòng bạn trở nên xấu hơn mà thôi.”

Cô nói xong cũng không hề nhìn Tuyên Mễ Kỳ cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của cô ta nhìn mình, bắt đầu tiếp tục xem trận đấu kế tiếp.

Người biểu diễn kế tiếp là Khương Dĩ Đồng, kỹ thuật biểu diễn tương đối tốt, duyên với khán giả vẫn không không tệ, hơn nữa vài tháng trước cô ấy mới đóng một bộ phim cổ trang, cho nên vừa mới ra trận đã nhận được tiếng vỗ tay nhiệt tình của mọi người.

Chỉ là chuyện xảy ra vừa rồi khiến lòng cô hơi sợ hãi, vì thế cuối cùng cô vẫn trung quy trung cử chọn Hạ Tử Diệu cũng không mang đến nhiều kinh ngạc lắm.

Người được sắp xếp biểu diễn cuối cùng, đương nhiên là ảnh hậu Thịnh Lan.

Cô ấy là ảnh hậu mới, nhân khí* vốn như ánh mặt trời ban trưa, phóng ngựa chạy đi, trên đường đều nghe được tiếng reo hò không ngừng của khán giả.

Thịnh Lan quả nhiên không khiến mọi người thất vọng, phong thái của ảnh hậu dĩ nhiên khác xa Bạch Chi San.

Cô ấy không lựa chọn Hạ Tử Diệu, người được mời những 3 lần, cũng không chọn Sở Quân Hàn, người khiến người khác dễ dàng vấp phải trở ngại, mà duỗi tay về phía Minh Hiền.

Thiếu gia nhà họ Minh từ trước đến nay luôn là đề tài thần bí, đi đến đâu cũng không thua kém tin tức về ảnh đế.

Lựa chọn của Thịnh Lan quả nhiên cực kỳ thông minh.

Minh Hiền tự mình sắp đặt tiết mục, trước mặt mọi người dĩ nhiên anh không thể không cho bọn họ một bậc thang để xuống. Anh đưa tay kéo bàn tay mềm của Thịnh Lan sau đó xoay người lên ngựa.

Tuần mã cao lớn lập tức lao thẳng về phía trước, chở hai người, hình ảnh ấy lại hết sức đẹp mắt, cũng đổi lại một trận hoan hô và vỗ tay.

Chỉ là, chờ sau khi 6 người biểu diễn xong, người lưu lại hồi ức sâu nhất trong lòng khán giả, có lẽ là người con gái ngồi trên lưng ngựa giả vờ uống rượu, phóng túng bất kham, dám ôm Sở thiếu lên ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Dựa theo thang điểm tiêu chuẩn mà Minh Hiền quy định ở đầu trận đấu, sau khi trận đấu kết thúc, tổ nhân viên công tác của chương trình đã bắt đầu tiến hành tính điểm một cách công khai.

Đầu tiên là cuộc bỏ phiếu của khán giả ở trường đua.

Vòng một, thực lực của ảnh hậu dĩ nhiên không ai sánh bằng, có 500 trăm khách mời đến hiện trường, thì số phiếu của cô ấy chiếm tối đa.

Mà Đường Bội chỉ là người mới trong làng giải trí, nhưng lại bất ngờ vượt lên theo sát Thịnh Lan đứng ở vị trí thứ hai, khiến cho vài nữ diễn viên ngay cả Khương Dĩ Đồng cũng cảm thấy kinh ngạc cực kì.

Bạch Chi San càng hung hăng trừng mắt nhìn Đường Bội, màn biểu diễn ban đầu của cô đã thất bại, còn trông vào chút tiếng tăm để vớt vát điểm số, thậm chí còn hy vọng nhờ vậy mình sẽ không bị loại.

Những vị trí tiếp theo cũng không có bất ngờ quá lớn, Khương Dĩ Đồng luôn chiếm được lòng khán giả nên đứng ở vị trí thứ ba.

Tiếp đó là người thi đấu be bét, nhưng lại được mệnh danh là nữ thần trạch nam, Bạch Chi San.

Xuống chút nữa là Tuyên Mễ Kỳ và Tào Mạn Mạn.

Mạc Thành vừa tuyên bố một số cá nhân đạt được điểm cao nhất, vừa nói: “Chỉ sợ sau trận thi đấu này, tên của Đường Bội sẽ vang vọng khắp cả nước.”

Lời của anh, nửa đùa nửa thật, nửa nghiêm túc.

Màn biểu diễn của Đường Bội đã để lại cho mọi người ấn tượng sâu đậm, hào phóng, khí phách nhưng không mất đi vẻ xinh đẹp, nếu như không phải Thịnh Lan năm ngoái vừa đoạt giải ảnh hậu, chỉ sợ với biểu hiện ngày hôm nay của cô và đoạn trailer tuyên truyền trên mạng, mọi người đã bỏ phiếu cho cô đoạt giải nhất rồi.

Nhan Ninh lại hiếm khi mỉm cười nói: “Điều đó là đương nhiên.”

Lời khen ngợi này đến từ hai vị dẫn chương trình đầy kinh nghiệm, khiến hội trường vang lên từng trận reo hò.

Nhưng rất nhanh, đợt cho điểm thứ hai đã có kết quả.

Đợt cho điểm thứ hai, chủ yếu lấy điểm từ những huấn luyện viên cười ngửa và ba vị khách quý.

Sở Quân Hàn không nhìn những cái tên khác, trực tiếp cho Đường Bội điểm tròn, những người khác đều được trợ lý bên cạnh anh thống nhất cho mỗi người 80 điểm, chỉ riêng Bạch Chi San là điểm lẻ.

Hạ Tử Diệu nhẹ nhàng mỉm cười, anh cho điểm rất công bằng, ngay cả Bạch Chi San ngã ngựa cũng đạt điểm tiêu chuẩn.

Cuối cùng là Minh Hiên.

Kỳ thật, tất cả mọi người ở đây đều biết Minh Hiên mới là người quan trọng nhất.

Anh chưa cho người khác nhìn điểm số của mình, phần còn lại phải chờ nhân viên công tác thu thập điểm số từ các huấn luyện viên rồi cùng giao lại cho nhân viên tính điểm.

Mạc Thành tiếp nhận kết quả đợt cho điểm thứ hai từ nhân viên công tác, bỗng nhiên cười thần bí nói: “Người đạt cao điểm nhất trong đợt hai, mọi người đoán là ai?”

Thật ra cũng không cần phải đoán.

Ba vị khách quý sẽ không để ý đến nữ diễn viên nào nổi tiếng hơn.

Những huấn luyện viên cười ngửa cũng sẽ căn cứ vào màn biểu diễn và kĩ thuật mà bọn họ thể hiện.

Hiên trường chần chờ vài giây, mới bắt đầu gọi tên thần tượng của họ.

Nhưng rất nhanh, tất cả những thanh âm hỗn loạn, ồn ào, đều bị một tiếng nói chinh tề, trấn áp:

“Người có số điểm cao nhất là ...”

“Đường Bội.”

Thanh âm đó vang vọng toàn bộ mã trường, đổi lấy mỉm cười của Mạc Thành, anh ta háng giọng, lớn tiếng tuyên bố nói: “Không sai, người có điểm cao nhất chính là Đường Bội tiểu thư, hơn nữa cô ấy đã vươn lên dẫn đầu danh sách.”

Đường Bội ở phía sau đài, lắng nghe, đột nhiên bật cười, khách quý cho điểm mặc dù chỉ chiếm 30%, nhưng cũng tương đương 3 phần trong 10 phần, thế nhưng điều khiến cô rung động, chính là, cô không nhận được quay mặt nhìn về bên trái.

Phòng nghỉ cách vách với mã trường, cô không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, nhưng cô có thể tưởng tượng ra, Sở Quân Hàn lúc này, có lẽ đang trung ra nét mặt thờ ơ, nhưng ở chỗ mọi người không nhìn thấy, khóe môi anh lại cong lên nụ cười dịu dàng.

Dường như giữa bọn họ tâm hữu linh tê*trong phòng nghỉ chuẩn bị cho khách quý, Sở Quân Hàn buông máy tính trong tay xuống, ánh mắt rời khỏi màn hình, nhìn ống kính quay Mạc Thành đang trực tiếp tới phòng nghỉ, ánh mắt dần trở nên dịu dàng.

Đợt cho điểm thứ hai kết thúc, điểm hai đợt trước cộng lại rồi chia tỉ lệ. Thịnh Lan vượt lên dẫn đầu Đường Bội, ở đằng sau các cô lần lượt là Khương Dĩ Đồng, Tuyên Mễ Kỳ, Bạch Chi San và Tào Mạn Mạn.

Tào Mạn Mạn chắc không ngờ tên mình lại xếp cuối cùng, mặt trắng không còn chút máu.

Thịnh Lan dùng ánh mắt sắc bén, liếc nhìn Đường Bội một cái, không khách khí nói: “Có gì đặc biệt hơn người?! Chỉ biết ôm đùi người nào đó.”

Bạch Chi San đương nhiên biết cô ta đang nói ai, cho nên vui sướng khi người khác gặp họa liếc mắt nhìn Đường Bội, nham hiểm nói: “Có một số người có số mệnh tốt, rõ ràng độ nổi tiếng không bằng chị Thịnh Lan nhưng nhờ làm người nào đó vui vẻ, nên điểm số cũng tăng vùn vụt theo.”

Cô ta lại cong khóe môi, vẻ mặt vô tội nói: “Nghe nói mã trường này là của người đó, điểm hạng nhất của phần cười ngửa là 20 điểm, chắc sẽ cho người nào ấy cao điểm nhất thôi. O, như vậy không phải cô ta sẽ giành hạng nhất mất sao?!”

Bạch Chi San nói tới đây, giả bộ dường như phát hiện mình đang nói chuyện không nên nói, đưa tay bịt miệng lại, vẻ mặt vui vẻ, cười ngọt ngào với Thịnh Lan: “Chị Thịnh Lan, em nói lỡ lời, cho dù là lòng khản giả hay là tài cười ngửa, chị cũng xứng đáng được đứng hạng nhất.”

Hai người kẻ xướng người họa, nhằm chĩa mũi nhọn vào ai đã quá rõ ràng rồi.

Khương Dĩ Đồng thậm chí có chút lo lắng nhìn cô.

Đường Bội dùng vẻ mặt thờ ơ, chuyên tâm nhìn máy tính trong tay, dường như không biết những lời đó đang nhắm vào mình.

Thịnh Lan thấy thế hừ lạnh một tiếng lại lạnh giọng nói: “Miễn là không xuất hiện hành vi gian dối, thì tôi tin tưởng, tôi tin các giám khảo sẽ biết quan sát. Và lại, người vạch ra quy tắc trận đấu lần này là Minh thiếu, đừng tưởng rằng mình đi theo người nhà họ Sở, thì có thể giành chiến thắng.”

Tào Mạn Mạn và Tuyên Mễ Kỳ đều cúi đầu, không muốn tham dự vào cuộc chiến tranh này, để tránh thành môn thất hỏa*, liên lụy người vô tội.

Đường Bội chậm rãi đứng lên, nụ cười tự tin mang theo vẻ thờ ơ, trước ánh mắt sắp phun lửa của đám người Thịnh Lan mà bước lên phía trước.

Lúc này, cả người cô đã thay bộ trang phục cười ngửa anh tuấn bằng bộ lễ phục dạ hội lộ vai màu xanh dương đậm, khiến dáng người xinh xắn của cô lộ ra trước mặt mọi người. Vạt váy bằng lụa mỏng được mở rộng từ eo, hơn nửa trên chân mang giày cao gót màu bạc, cùng màu với hoa tai, dây chuyền, vòng tay. Lần đầu tiên cô dùng hình tượng phụ nữ quyền rũ như thế xuất hiện trước mặt công chúng.

Có lẽ đã nhìn quen tư thế oai hùng và hào sảng của cô, nhưng giờ lại nhìn thấy dáng điệu này của cô, trong nháy mắt mọi người đều im lặng.

Ngay cả Mạc Thành và Nhan Ninh cũng kinh ngạc mở to hai mắt.

Mãi đến khi Đường Bội cười xinh đẹp đến trước mặt bọn họ, Mạc Thành mới tỉnh ngộ vỗ vỗ mặt mình, cười tự giễu nói: “Thật ngại quá, ban nãy tôi còn cho rằng công chúa của nước nào đến chứ”

Hình ảnh đó từ hiện trường, đã được truyền khách mọi nhà, mọi hộ.

Từ tiêu sái anh tuấn, hồng nhan không kém đáng mày râu, đến lần đầu tiên thể hiện tư thế oai hùng trên sân khấu, rồi dáng vẻ bướng bỉnh phóng khoáng bất kham khi ngồi trên lưng ngựa, ... Cuối cùng hóa thành cô gái xinh đẹp, quyền rũ mọi mặt!

Khán giả kinh ngạc sững sốt còn chưa qua thì tiếng vỗ tay đã thổi quét toàn bộ mã trường.

Mãi đến khi về đến biệt thự nghỉ ngơi lần trước, Đường Bội mới cảm thấy hơi mệt mỏi.

Trong biệt thự chỉ chừa lại chiếc đèn cốc, Tào Mạn Mạn và Tuyên Mễ Kỳ đã rời khỏi.

Nhất là Tào Mạn Mạn, có lẽ cô ấy cũng không muốn xuất hiện, cả Bạch Chi San như thế, cơ hồ đều khóc lóc rời đi.

Đường Bội chậm rãi bước vào cửa chính của biệt thự.

Cô khi ấy, và lúc này, dường như có cảm giác đã trải qua mấy đời.

“Bốp” Một tiếng vang nhỏ, đèn trần trong biệt thự bị người ta bật lên.

Phòng khách trong nháy mắt sáng như ban ngày, khiến Đường Bội không nhận được híp híp mắt lại, nhìn bóng dáng cao lớn đứng bên cạnh công tắc.

“Phải hình dung sự kinh ngạc của tôi như thế nào đây? À không, là khiếp sợ...” Minh Hiền đi từng bước một tới đối diện Đường Bội, trên khuôn mặt anh tuần không có nụ cười, ánh mắt thâm thúy nhìn hai mắt Đường Bội, nói với cô: “Đường Bội, biểu hiện và sự thông minh của cô nằm ngoài dự đoán của tôi. Tôi đã đưa ra quyết định chính xác nhất năm nay, chính là mời cô tham gia chương trình này.”

“Cám ơn.” Đường Bội không chút khách khí nhận lời ca ngợi của Minh Hiền, cười tươi như hoa nhìn người đàn ông đang đi tới trước mặt mình.

“Cô nghĩ như thế nào lại chọn Sở Quân Hàn? Lúc ấy nếu cô chọn Hạ Tử Diệu, chắc chắn hiệu quả sẽ không kém.” Minh Hiền lại hỏi.

“Hạ Tử Diệu?” Đường Bội hơi nghiêng đầu, cười nói: “Ảnh đế Hạ là người lịch sự, phong nhã, mặc dù anh ấy nổi tiếng, nhưng lại có quá nhiều người chọn.”

“Như vậy tôi thì sao?” Minh Hiền đột nhiên hỏi: “Tôi là người đã bày ra chương trình này, là người quyết định các cô nên đi hay ở.”

“Anh nghe lên đối thoại của chúng tôi?” Đường Bội cũng không tức giận chỉ thờ ơ cười nói: “Chọn anh, vậy màn biểu diễn đặc sắc ấy sẽ diễn cho ai coi? Cho dù chọn ảnh đế Hạ tôi cũng không chọn anh.”

“Cho nên Sở Quân Hàn là lựa chọn còn lại tốt nhất sao?” Minh Hiền nhìn cô thật sâu: “Hay là, vì anh ta là thiếu gia nhà họ Sở, là chủ nhân hiện tại của Sở gia, nắm trong tay khối tài sản khổng lồ?”

Câu hỏi của Minh Hiền ngày càng sắc bén, nhưng Đường Bội lại không chút sợ hãi trả lời: “Anh nghĩ tôi như vậy?”

“Bởi vì cô rất nhạy bén và thông minh, khiến tôi kinh ngạc hết lần này đến lần khác, vì thế tôi không chút nghi ngờ, cô chọn Sở Quân Hàn, quả thật là lựa chọn tốt nhất, một mũi tên trúng ba con chim!” Minh Hiền trầm giọng nói.

“Ồ?” Đường Bội nhẹ nhàng cười.

“Thứ nhất, nếu như chọn một người không nên chọn, thì Bạch Chỉ San ở phía sau chính là trợ lực miễn phí khiến hiệu quả việc lựa chọn Sở Quân Hàn của cô càng trở nên cao hơn. Thứ hai, có thể để tôi nhìn thấy màn biểu diễn đặc sắc nhất của cô. Thứ ba...” Minh Hiền phân tích một cách rất ung dung: “Sẽ làm Sở Quân Hàn nhìn cô bằng ánh mắt khác, có lẽ sẽ dùng ánh mắt khác để đối đãi với cô. Nhiều người phụ nữ yêu thương nhưng nhỏ, nhưng dám mạnh mẽ bắt Sở thiếu lên ngựa, e rằng từ cổ chí kim cô chính là người đầu tiên.”

“Hahaha...” Đường Bội khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói: “Có lẽ tất cả những gì anh nói đều đúng, nhưng mà anh vẫn thiếu một điểm.”

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy, sâu như bầu trời đêm của Minh Hiền, chậm rãi bổ sung: “Một điểm mấu chốt.”

“Cái gì?” Minh Hiền nhìn không được hỏi.

Cùng lúc đó, ở chỗ hành lang lầu hai trong biệt thự bọn họ đang ngồi, tám mình trong ngọn đèn mờ ảo ở góc rẽ cầu thang, Sở Quân Hàn mặt không biểu cảm đang yên tĩnh, nghiêm túc lắng nghe.

Tay anh nhẹ nhàng đặt ở trên tường hành lang, nhưng trợ lý theo bên anh nhiều năm hiểu được, đây là dấu hiệu báo trước sự cuồng nộ của Sở thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61 1: Bí Mật Giữa Người Yêu (1)

Trợ lý của Sở Quân Hàn tên là Văn Tư Miểu, anh đi theo bên cạnh thiếu gia đã gần 6 năm rồi.

Boss của anh chưa bao giờ để hiện vui giận lên trên mặt, hoặc giả, Văn Tư Miểu không hiểu, trên đời này có chuyện gì có thể lay động cảm xúc của Sở thiếu...

Nhưng hôm nay, anh đã biết.

Long nghịch lân, cũng biết tức giận.

Lúc này Văn Tư Miếu đang ôm một hộp gỗ được chế tác tinh xảo trong lòng, phía trên hộp là hoa văn Pháp màu đen, đây vốn là quà mừng là Sở thiếu chuẩn bị cho Đường Bội.

Nhưng, cảm thấy trên người ông chủ đang toát ra lửa giận, Văn Tư Miếu cảm thấy cái hộp này càng ngày càng nặng, khiến anh gần như sắp ôm không nổi nữa.

Dưới lầu, Đường tiểu thư có lẽ cũng không biết, mỗi một câu chữ kế tiếp của cô, đều sẽ tạo thành thiệp mời thông hành đến thiên đường hoặc địa ngục.

Văn Tư Miếu nhịn không được bước lên một bước.

Anh nhìn dưới ngọn đèn mờ mờ trên hành lang, trên mặt Sở Quân Hàn lộ ra nét mặt khó lường, đến nỗi anh có phản xúc động muốn lên tiếng vị Đường tiểu thư ở dưới lầu ấy, mỗi lời nói tiếp theo của cô ấy nên suy nghĩ tường tận trước khi nói.

Nhưng anh vừa mới khẽ động thì ánh mắt của Sở Quân Hàn giống như gió lạnh tháng chín quét lên thân anh, khiến thân thể Văn Tư Miếu cứng ngắc, không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể yên lặng cúi đầu, chậm rãi lùi trở về.

Đường Bội và Minh Hiền cũng không biết về thế giới ở trên lầu.

Hồi lâu, cô vẫn chưa trả lời vấn đề.

Mãi đến khi trên mặt Minh Hiền lộ ra nét vội vàng rõ ràng.

Ánh mắt anh nhìn ánh mắt Đường Bội, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi lần thứ hai: “Điểm mấu chốt... là gì?”

Đường Bội lúc này mới cười xinh đẹp, mở miệng nói với anh: “Minh thiếu là người biên tập chương trình tài ba, có lẽ đã nhìn thấy rất nhiều cảnh trong phim điện ảnh trên TV.”

Thanh âm của cô lúc nào cũng trong trẻo nhưng lạnh lùng, trầm tĩnh nhưng không biết có phải là ảo giác của Minh Hiền hay không, trong ban đêm yên tĩnh, chỉ có 2 người bọn họ ở biệt thự trống trải, giọng nói của cô lúc này, mang theo vẻ ngượng ngùng nhàn nhạt.

Khóe môi Đường Bội tươi cười nhưng càng thêm động lòng người.

Cô cười nhẹ nhàng, nói tiếp: “Trong phim điện ảnh hay là phim truyền hình thường có những đoạn kịch bản khi nam nữ chính gặp nhau lần đầu tiên hay là cứu biệt trùng phùng, khoảnh khắc đó, bọn họ chỉ nhìn thấy đối phương, tất cả sự vật chung quanh dường như đều mất đi màu sắc trong mắt họ. Cho nên, điểm mấu chốt nhất...”

Sắc mặt Minh Hiền đột nhiên trở nên khác thường, anh không thể nào tưởng tượng được mình có thể nghe được những lời nói cảm tính và gần gũi từ miệng người con gái lúc nào cũng bình tĩnh và lý trí.

Anh có phản nhú mảy, theo bản năng, anh muốn ngăn lại lời cô nói.

Thực giác nói cho anh biết, lời tiếp theo không phải là đáp án mà anh muốn nghe.

Nhưng Đường Bội không cho anh cơ hội, cô thoải mái nhìn vào mắt của Minh Hiền, cười càng lúc càng quyến rũ: “Khi tôi cười ngửa đến trước mặt Sở Quân Hàn, thì trong mắt tôi ngoại trừ anh ấy, tất cả mọi thứ xung quanh, dường như không tồn tại.”

Đường Bội nhàn nhạt cười, chuyển ánh mắt đi, nói bằng giọng ôn nhu: “Đây, mới là nguyên nhân mấu chốt.”

Tay đặt ở bên người Minh Hiền đột nhiên nắm chặt.

Dự cảm tệ nhất với anh mà nói đã biến thành sự thật, anh chỉ cảm thấy trên mặt cô xuất hiện nét dịu dàng hiếm có, lại như cô đánh một quyền vào ngực anh không chút lưu tình.

Trong nháy mắt, Minh Hiền cảm thấy ngực mình vừa ngọt ngào vừa đau, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Khi anh mở miệng, thanh âm đã có phần khàn khàn, mất tự nhiên: “Tại sao cô lại chủ động nói với tôi những việc này?”

“Sao?” Đường Bội hơi kinh ngạc: “Không phải anh chủ động hỏi à?”

“Cho dù là tôi chủ động hỏi! Cô cũng không nên...cũng không nên...Cũng không nên...” Minh Hiền đột nhiên cao giọng, có một luồng phẫn nộ bùng tràn vào lòng, khiến anh đổi giọng, chói tai, vang vọng khắp cả biệt thự.

Có lẽ chính anh cũng không ý thức được giọng nói của mình đã thay đổi, Minh Hiền nhắm chặt hai mắt, khi mở miệng lần nữa, giọng điệu đã trở nên bình tĩnh hơn nhiều:

“Vì sao lại nói lời thật với tôi?”

“Minh thiếu là người thông minh, tôi không thích nói dối người thông minh. Nói dối lần thứ nhất, thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, như vậy rất mệt mỏi.” Giống như không nhìn thấy sự luống cuống của Minh Hiền, Đường Bội khẽ cười nói: “Huống chi tôi cũng nghĩ, tôi đưa ra quyết định như vậy, sẽ có ảnh hưởng gì đến trận đấu hay là chuyện tiếp theo.”

Cô gật đầu với Minh Hiền, cười nói: “Nếu như Minh thiếu không có chuyện gì khác, tôi muốn về phòng nghỉ ngơi, hôm nay tôi hơi mệt.”

Một phút hôm nay của Văn Tư Miêu, dường như đã trải qua cả một đời.

Khi Đường Bội mở miệng nói xong câu ấy, anh cảm thấy như đất trời hồi xuân.

Lửa giận trên người Sở Quân Hàn tan biến trong nháy mắt, sự dao động cảm xúc của boss rõ ràng như thế, từ ngày anh đi theo anh ấy đến giờ, chưa bao giờ nhìn thấy.

Thời điểm Đường Bội gật đầu, chào tạm biệt với Minh Hiền, dọc theo thang lầu đi lên lầu hai, thì nét mặt trên mặt Sở Quân Hàn cũng càng lúc càng nhu hòa.

Ở chỗ ngoặt hành lang lầu hai, Đường Bội có phần bất ngờ không phòng bị, đã bị kéo vào vòng ôm ấm áp.

Trong mỗi phút chốc đã tràn ngập hương vị quen thuộc, áo khoác âu phục mềm mại ma sát gương mặt cô, hương nước hoa nhàn nhạt từ từ tỏa ra từ vòng ôm trong lòng cô, cuối cùng, thân thể của cô cũng mềm hẳn, nửa như thỏa hiệp, nửa như mỉm cười để đối phương tùy ý ôm mình vào lòng.

Sở Quân Hàn đặt cằm cương nghị lên đỉnh đầu cô, ngón tay thon dài sờ sờ tóc cô, sau đó theo lưng của cô đi xuống, rồi ôm trọn hông cô.

Tiếp đến, ôm cô thật chặt vào trong lòng mình.

“Anh muốn nghe lại một lần.” Thanh âm của anh từ trên đỉnh đầu truyền xuống, mang theo chút khêu gợi, khàn khàn.

“Hừm?” Đường Bội không nhìn thấy vẻ mặt anh, anh cũng không nhìn thấy biểu cảm của cô.

Cô hiếm khi ngoan ngoãn nằm ở trong lòng anh, nghe vậy hơi cong lên, cười giả hoạt như hồ ly nhỏ phúc hắc, cố tình hỏi: “Nghe cái gì?”

Giọng điệu hàm chứa ý cười rõ ràng, khiến tay anh ôm ở eo cô càng thêm chặt, giống như trừng phạt, lại giống như muốn ôm cô vào lòng ngực rộng lớn của mình.

Rất nhanh, bả vai của cô bị nắm lấy, lễ phục dạ hội lộ vai còn chưa kịp thay, khiến vai thom nhức mà của cô, hoàn toàn hiện hữu trước mặt Sở Quân Hàn.

Sở Quân Hàn hơi nhích ra một chút, cúi người hôn lên khóe môi của Đường Bội.

Hơi thở nóng rực của hai người quấn bện vào nhau.

Trên mặt Đường Bội vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, ý cười giữa đôi mắt tựa hồ như sắp tràn ra.

Sở Quân Hàn nhìn Đường Bội thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61 2: Bí Mật Giữa Người Yêu (2)

Nụ hôn của anh từ khóe môi cô, hướng lên trên, làn môi ẩm ướt lướt qua gò má trắng nõn không tí vết, nhẹ nhàng chạm vào làn mi khẽ run của cô, dịu dàng hôn lên trán, sau đó lại hôn trở về môi cô.

Đầu lưỡi nóng ẩm cạy mở môi của cô, dịu dàng cũng không cứng rắn tách hàm răng của cô ra, hơi thở của hai người đan cài ở cùng một chỗ...

Nụ hôn kết thúc, hô hấp của anh cũng không bình thường, ánh mắt càng trở nên sâu thẳm, giống như bầu trời đêm đầy sao lộng lẫy, có thể hút hồn người khác.

Trán anh đặt trên trán cô, anh thấp giọng yêu cầu: “Nói lại lần nữa xem.”

“Này...” Đường Bội cười khẽ, nhắc nhở: “Bên cạnh còn có người đấy.”

Mặc dù vừa lên lầu hai đã bị Sở Quân Hàn ôm vào lòng, nhưng phản ứng của Đường Bội từ trước đến nay rất nhanh nhẹn, cô liếc mắt một cái đã nhìn rõ tình hình trên lầu hai.

Người đàn ông đứng bên cạnh Sở Quân Hàn, vừa anh tuấn vừa nghiêm túc, mặc âu phục màu xám đậm chỉnh tề, caravat được thắt cẩn thận, áo sơ mi trắng được là phẳng phiu, hơn nữa trên mặt có đeo kính vừa nhìn thấy đã biết là một trong những tinh anh xã hội giống như Lục Tử Mặc.

“Ở đâu có người?” Sở Quân Hàn không nhịn được lại hôn hôn lên môi Đường Bội.

Môi cô cong lên nụ cười, khiến anh có xúc động muốn hôn mãi.

Đường như chỉ có như thế mới có thể nhắm nháp hương vị ngọt ngào và vui vẻ của cô.

Lúc Sở Quân Hàn ôm Đường Bội vào lòng, Văn Tư Miếu đã nhẹ nhàng rời đi.

Chiếc hộp vốn được anh ôm trong ngực, nay lặng lẽ đặt dựa vào tường.

“Đây là cái gì?” Ánh mắt Đường Bội dừng trên cái hộp gỗ: “Cho em à?”

“Ừ.” Sở Quân Hàn cũng không nhìn chiếc hộp kia, ánh mắt chỉ nhìn Đường Bội đắm đắm, thuận miệng trả lời.

“Bên trong là cái gì?” Đường Bội vừa nói vừa khẽ giãy giụa, muốn thoát khỏi vòng ôm của anh: “Nếu đã tặng cho em, em phải xem thử mình có thích không đã?”

“Em! Này! Đúng là đang đùa với lừa!” Tay Sở Quân Hàn càng thêm dùng sức, mắt khẽ híp, cơ hồ nói gần từng chữ.

Đường Bội sao có thể để ý đến những món quà người khác tặng cho mình? Nếu như cô thật sự để ý đến những thứ này, cũng sẽ không khiến anh thường xuyên không nhìn thấu, nắm không thấu.

Anh lại hôn lên trán của cô, không cho cô buom bướm trong lòng thoát khỏi vòng ôm của mình, ngược lại càng ôm chặt hơn, thanh âm càng lúc càng khàn khàn, tràn ngập khát vọng nói: “Ngày mai không có thi đâu.”

“Hôm sau cũng không có.” Đường Bội cười thấp giọng, nói tiếp.

Nhiệt độ ở lòng bàn tay anh, không hề có cách trở chạm vào vai trần của cô, nhiệt độ ấy từ bả vai truyền vào trong lòng cô, khiến thanh âm của cô cũng trở nên khàn khàn:

“Sở thiếu đã chuẩn bị sẵn sàng để ‘phục vụ’ em sao?”

Nói xong, Đường Bội ngẩng đầu nhìn Sở Quân Hàn.

Nụ cười trên mặt giáo hoạt giống như hồ ly, sóng mắt lưu chuyển, dường như bọn họ đã trở về hôm ở mã trường, cô cười, cười ngơ, không chút do dự kéo anh lên ngựa.

Trong nháy mắt đó, không chỉ có cô, kỳ thật, trong mắt anh, thế giới này chỉ còn lại nụ cười của Đường Bội!

Thời điểm bị hai cánh tay mạnh mẽ của anh ôm lấy, cho dù Đường Bội từ trước đến nay là người cường hãn, trên mặt cũng xuất hiện hai đám mây hồng.

Cô rũ mi mắt xuống, hiếm khi ngoan ngoãn dựa vào người Sở Quân Hàn, lông mi dài che đi ánh sáng trong mắt, lẳng bả tựa như nỉ non tiết lộ sự khàn trương của cô: “Hôm nay em ôm anh một lần, anh ôm em một lần, xem như hòa.”

Sở Quân Hàn cuối cùng cũng cười thành tiếng.

Từ góc của cô nhìn qua, vừa vặn có thể nhìn thấy độ cong khéo môi anh.

Cũng có thể cảm nhận rõ ràng, ngực anh đang phập phồng.

Tiếng tim không còn đập bình tĩnh khiến anh cảm thấy trái tim sắp nhảy vọt ra khỏi cổ họng.

Đẩy ra cửa phòng chỗ ở của cô, anh cúi người, hôn lên môi Đường Bội.

Giường lớn hăm sâu xuống, drap giường vẫn còn mùi thơm của ánh mặt trời khiến cả người Đường Bội cảm thấy ấm áp.

Cô đưa tay ôm lấy vai anh, nhìn đắm đắm vào đôi mắt sâu như hồ nước tĩnh mạch của anh, chậm rãi nhón người lên, chủ động hôn lên môi của anh.

Ngon đèn trong phòng đã tắt, rèm cửa sổ không được vén lên trọn vẹn, một luồng ánh sáng dịu dàng chui vào trong phòng, chiếu vào trên thân hình hai người đang đẩy dùa.

Đến khi chân trời lộ ra ánh sáng bạc, Đường Bội mới nằm lên giường, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh, khoe môi cong lên nụ cười yếu ớt, trong mắt tràn đầy ngọt ngào.

Sở Quân Hàn nhắm mắt lại nằm ngửa bên cạnh cô, mới bình ổn lại hơi thở một lát, thì anh không nhận được nắm lấy bàn tay mềm mại đang tác quái trên mặt mình thấp giọng uy hiếp:

“Lại đùa với lửa...”

Đường Bội cười haha: “Sở thiếu, cũng là lần đầu tiên sao?”

Sở Quân Hàn cũng không mở mắt, xoay người dùng một tay ôm lấy Đường Bội, để đầu của cô dựa vào trong lồng ngực của mình.

Anh cũng không trả lời vấn đề, mặc dù đó không phải chuyện gì mất mặt, nhưng với thân phận và địa vị của mình, chuyện tối hôm qua, lần đầu tiên anh không kiểm soát được bản thân mình.

Anh chỉ ôm thân thể Đường Bội vào lòng, thân thể cô vừa vận khảm vào trong lồng ngực anh, khiến anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn, cảm nhẹ nhàng cọ xát trên tóc cô hai lần, dịu dàng nói:

“Ngủ đi.”

Nhưng hết lần này đến lần khác vẫn không ngủ được.

Quanh năm huấn luyện gian khổ, không những rèn luyện cho cô có phản ứng nhạy cảm và bản lĩnh nhanh nhẹn, hơn nữa còn tôi luyện cho cô một ý chí cứng cỏi như sắt thép.

Ngón tay cô nhẹ nhàng trượt xuống ngực anh, tối hôm qua đã hoàn toàn chứng thực suy nghĩ của cô- Sở thiếu gia thoát nhìn không quá cường tráng, nhưng vóc người cũng rất khỏe mạnh!

“Đường Bội!” Sở Quân Hàn nắm lấy bàn tay đang phá phách của cô, thanh âm khàn đến nỗi khiến lòng Đường Bội cũng run rẩy theo: “Còn như vậy, thì đừng mong được ngủ.”

Đường Bội buồn bực cười một tiếng, hai tay ôm lấy eo gầy nhưng mạnh mẽ của anh, thấp giọng nói: “Được rồi, được rồi, ngủ đi, ngủ đi.”

Sở Quân Hàn thuận thế ôm cô chặt hơn một chút, giọng điệu ban nãy tuy rằng hơi trách móc nhưng càng nhiều thêm thỏa mãn nói không nên lời.

Một người kiêu ngạo, kiên cường, độc lập như Đường Bội, có lẽ cũng chỉ ở trước mặt anh, mới lộ ra một mặt như thế.

Mang theo sự thỏa mãn, Sở Quân Hàn có một giấc ngủ ngon trước nay chưa từng có

Khi Đường Bội tỉnh lại, bên người vẫn còn lưu lại hơi ấm, có lẽ Sở Quân Hàn vừa mới thức dậy không lâu.

Cô vừa mới chuẩn bị rời giường, rửa mặt chải đầu, thì cửa phòng bị người ta đẩy ra.

Sở Quân Hàn còn chưa bước vào thì mùi sữa sẽ nhẹ nhàng bay vào trước.

Trong tay anh cầm một cái khay, chờ anh đặt chúng lên bàn, lúc này mới xoay người nói với Đường Bội: “Đói bụng rồi phải không? Dậy ăn chút cháo đi.”

Đường Bội quả thật hơi đói bụng, nhưng cô không gấp.

Cô khởi động thân thể dựa vào đầu giường, hai tay đặt ở trên ngực, nhìn Sở Quân Hàn: “Đây là cái gì?”

Sở Quân Hàn đã múc cháo ở trong nồi đặt ở trên khay vào trong hai chén sứ trắng nhỏ, chần chờ một lát. Anh đưa lưng về phía Đường Bội, khiến đối phương không nhìn rõ biểu cảm của mình:

“Anh chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng bố mẹ anh ở chung với nhau, nhưng anh nghĩ, cho dù là lần đầu tiên anh nấu cháo, em cũng bằng lòng ăn thử.”

Anh nói xong liền đi tới bên giường, đưa áo ngủ sạch sẽ cho Đường Bội.

Trong chén sứ trắng là một món cháo sữa hương thơm lừng, hơn nữa có cả đĩa thức ăn nhỏ.

Sở Quân Hàn đưa tay cầm lấy thìa khuấy cháo giúp Đường Bội, khói chậm rãi bốc lên, làm mờ hồ những cảnh tượng trước mắt cô, khiến cô cảm thấy có chút gì đó không chân thực.

“Ném thử có ngọt hay không?” Sở Quân Hàn nói, sau đó đưa thìa cho Đường Bội: “Nếu chưa ngọt có thể bỏ thêm đường.”

Anh giàu có nhất nước, nắm giữ vô số tài sản, khách sạn và nhà hàng nhiều vô số kể, chi cần bằng đồng ý, mỗi ngày có thể đổi ăn ở một nhà hàng khác nhau, ăn đến già có lẽ cũng không lặp lại món ăn.

Nhưng Đường Bội tin, trên thế giới này, không ai có thể ném thử món cháo sữa do đích thân Sở thiếu gia tự tay nấu.

Cô cầm lấy thìa, nhẹ nhàng gõ lên thành chén, vang lên tiếng đing đing đang đang, cười khẽ nói: “Bát cháo này, em sợ mình không có tiền trả.”

“Không sao, em nhất định có thể thanh toán hóa đơn nổi.”

Anh đã uống một hớp nhỏ, môi và răng tràn đầy hương thơm của sữa.

Lúc anh đứng lên, cúi người hôn Đường Bội, thì mùi sữa lạnh lẽ tràn ngập vào môi lưỡi của hai người.

Đường Bội hơi rũ mi mắt xuống, hàng mi run run đã tiết lộ một ít tâm sự của cô, khiến tâm tình của anh càng thêm vui vẻ.

Sau một lúc lâu, Đường Bội đặt tay ở sau gáy của anh, chủ động hôn sâu hơn.

Chờ khi hai người tách ra thì gò má Đường Bội đã phồng hồng, khăn giọng cười nói với Sở Quân Hàn: “Em cảm thấy lòng đã đủ ngọt rồi, không cần cho thêm đường nữa.”

Cô suy nghĩ một chút lại nhẹ nhàng hôn hôn lên môi anh, bổ sung: “Ta sắp ngọt đến phát ngáy rồi.”

Thật sự ngọt khiến người ta phát ngáy chết suốt 3 ngày!

Đáng tiếc, 3 ngày sau đó, Tần Hạo Diễm đã liên tục gọi điện thoại đoạt mệnh, thúc giục mọi người trong đoàn phim ‘Chiến Ca’ muốn bắt đầu quay ngoại cảnh.

Sở Quân Hàn không thể rời xa Đường Bội nên nghĩ muốn nhường mã trường Vân Tiêu để anh ta quay ngoại cảnh.

Nhưng tính tình của Tần Hạo Diễm rất cổ quái, luôn thích làm theo ý mình quen rồi. Ngàn thiên vạn chuyển, cuối cùng chọn sa mạc hoang vắng ở vùng Tây Bắc để quay ngoại cảnh.

Thời gian chuẩn bị đến Tây Bắc quay phim vẫn còn nửa tháng, là vì trước đó Hạ Từ Diệu tự ý sửa đổi cảnh diễn, nên Tần Hạo Diễm cũng thuận tiện sửa lại phần ngoại cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61 3: Bí Mật Giữa Người Yêu (3)

Tiêu công chúa là Lạc nguyên soái chưa bao giờ dùng ngôn ngữ để làm rõ tình yêu của bọn họ, nhưng sự dằn dụa không rõ ràng ấy lại khiến Tần Hạo Diễm mềm lòng.

Ban đầu, chỉ muốn quay một người đàn ông mẫu mực giàu lòng hy sinh vì nước vì dân, người anh hùng oai phong trên chiến trường mà thôi.

Khi những cảnh quay được ghép lại với nhau, anh xem lại những phân cảnh ấy, nhìn thấy ánh mắt trao đổi của bọn họ, khi bọn họ chủ động buông bỏ chấp niệm, khiến cảnh chia tay càng lộ vẻ chân thực, trong lòng anh cũng khẽ động.

Con người kiên cường, nhu tình có lẽ sẽ chân thực hơn so với người cường ngạnh từ đầu đến cuối.

Cũng thu hút được lòng người hơn.

Khi Đường Bội gặp Tần Hạo Diễm thì phân đoạn diễn của Tiêu công chúa cũng được gia tăng nhiều hơn.

Phản ngoại cảnh của cô có 3 cảnh.

Cảnh thứ nhất, là khi Lạc Tu Vân lần đầu tiên gấp rút tiếp viện cho Tần quốc, bọn họ gặp nhau ở chiến trường, nhưng bóng hình bạch mã, giáp bạc của Lạc Tu Vân và hồng y của Tiêu công chúa đã in dấu thật sâu trong mắt nhau.

Lần gặp nhau thứ hai cũng là trên chiến trường khi đó, Lạc Tu Vân đã đánh giáp thiên hạ, là chiến thần tu la đánh đầu thắng đó. Mặc dù đã từng có một đoạn giao tình với Tiêu công chúa, nhưng sau khi tạm biệt, chiến tranh vô tình, từ lâu hai người đã sớm xóa bỏ đoạn hồi ức đó rồi.

Cuối cùng, Tiêu công chúa tử chiến, hi sinh vì Tổ quốc. Lúc bóng dáng như mây hồng ngã xuống trên chiến trường, binh sĩ Tần quốc đau khổ tột cùng, công chúa mà bọn họ kính yêu nhất, lại chết thảm trong tay của quân địch. Mà Lạc Tu Vân lại thừa cơ xua binh nam hạ, từng bước thôn tính toàn bộ lãnh thổ Tần quốc.

Thay đổi lớn nhất chính là cảnh thứ hai và cảnh thứ ba.

Đường Bội nhìn kịch bản nhủ thầm: “Tiêu công chúa và Lạc Tu Vân gặp nhau lần thứ hai đã là địch không phải là bạn. Với tính cách của nàng, làm sao có thể gặp chàng lúc nửa đêm? Tôi thấy điểm này không ổn lắm.”

“Ồ?” Khi quay phim, tính tình của Tần Hạo Diễm có phần nóng nảy, nhưng bình thường lại rất hòa nhã, vì thế anh mở miệng nói: “Nói suy nghĩ của cô xem.”

“Dù cho Tiêu công chúa thật sự yêu Lạc Tu Vân nhưng lúc này cô ấy đã gả cho con trai của thừa tướng. Lãnh binh ra chiến trường, cho dù có đối mặt với người yêu xưa, nhưng chiến trường đao kiếm không có mắt. Nàng lại là nguyên soái của một quốc gia, trách nhiệm nặng như thái sơn. Với tính cách của nàng tuyệt đối sẽ không rời doanh trại đi gặp Lạc Tu Vân.”

“Ừ.” Tần Hạo Diễm vừa đánh dấu trên kịch bản vừa nói: “Nói tiếp đi.”

“Thay vì lên gặp mặt, không bằng trước mặt thiên quân vạn mã, trước mặt binh sĩ hai nước, cạn ly rượu đoạn tuyệt. Như vậy mới càng giống tính cách của bọn họ.” Đường Bội nói.

Phản ngoại cảnh dù sao cũng chưa quay chính thức, Tần Hạo Diễm mời Đường Bội về trước thời hạn, vốn cũng có ý muốn bàn bạc kịch bản với cô.

Sau này, khi anh xem lại đoạn trailer, càng lúc anh càng cảm thấy muốn để cho Đường Bội tự do phát huy, hoặc là sửa đổi vài phân cảnh cũng không tệ.

Lúc này thấy cô nói chậm rãi, không nhịn được mở miệng: “Cô có nghĩ đến sẽ làm biên kịch không?”

“Tôi?” Đường Bội ngưng cười: “Đạo diễn Tần, đây mới là bộ phim đầu tiên của tôi, anh đừng có nói giỡn với tôi được không?”

“Không đùa.” Tần Hạo Diễm nghiêm túc nói: “Chính là bởi vì đây là lần đầu tiên cô chính thức đóng phim, nhưng có nhiều chỗ cô cảm nhận rất sâu sắc, vài lần thay đổi đều làm nổi bật nét chính. Không bằng cứ suy nghĩ nghiêm túc đi, đối với cô con đường đó cũng không tồi đâu.”

“Cảm ơn đạo diễn Tần.” Đường Bội cười xinh đẹp: “Tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc.”

Sau khi gặp mặt Tần Hạo Diễm, Lục Tử Mặc nhanh chóng đưa cô đến hiện trường khác.

Chương trình cho Minh Hiền biên tập ở đài truyền hình đã sớm truyền ra ngoài một cách hùng hực khí thế.

Hậu trường bảy nữ diễn viên luyện tập, những mâu thuẫn va chạm lẫn nhau, hơn nữa còn tung ra scandal của ‘thiên sứ’ Đường Phi Phi... Không hổ là nhà sản xuất vàng trong làng giải trí, tất cả đều được anh nắm bắt rất chuẩn.

Thịnh Lan vốn nổi tiếng như mặt trời ban trưa, số lượng fan trên weibo và trên mạng ngày một tăng, không ít người nói, thông qua chương trình này để bọn họ thấy được thêm nhiều mặt chân thực của ảnh hậu.

Gần đây, Khương Dĩ Đồng rất có duyên với khán giả, đại đa số thời gian cô đều bày ngọt ngào, dịu dàng trước mặt người xem, nhưng lần này phát huy tư thế oai hùng, cũng nhận được không ít lời khen ngợi, do đó lời mời từ các phim truyền hình khác cũng nhiều hơn.

Ngay cả Tuyên Mễ Kỳ và Tào Mạn Mạn mặc dù không nổi bằng bọn họ nhưng cũng được thom lây, cũng trở thành cái tên khá phổ biến.

Tào Mạn Mạn nhận được hai hợp đồng đại diện quảng cáo mới.

Tuyên Mễ Kỳ thì may mắn hơn, cô ấy vốn được mời tham dự một bộ phim truyền hình, đã sớm xác định nữ chính nhưng vì lý lịch của cô ta có vấn đề cho nên không có khả năng tham dự, đạo diễn vỗ đùi, lập tức mời Tuyên Mễ Kỳ thay thế cho vị nữ chính đó.

Chỉ có Bạch Chi San.

Tuy rằng cô ta miễn cưỡng được giữ lại, không vì biểu hiện ở trận thi đấu đầu tiên mà bị loại. Nhưng nếu so với những người khác, thì cô ấy thảm hại ít hơn scandal của Đường Phi Phi một chút mà thôi.

Những nhân hàng đại diện đều bị hủy bỏ, những chương trình liên hệ lên sóng đều bị hủy, ngay cả ba bộ phim điện ảnh đã giao vai diễn cho cô cũng có 2 bộ chủ động gọi điện thoại tới bày tỏ một cách khéo léo rằng bọn họ đã tìm được người mới thích hợp hơn, không làm phiền thời gian của Bạch tiểu thư.

Bạch Chi San cơ hồ đã ném vỡ tất cả những gì cô ta lấy được trong nhà của mình, nhưng cô cảm thấy cục tức kia vẫn nghẹn ở trong ngực.

Thời điểm điện thoại vang lên, cô đang ngồi xõm trên ghế sofa để thờ hồn hèn, nhìn cũng không nhìn thấy số trên màn hình đã vội vàng nói bằng giọng hung tợn:

“Không phải đã nói với cô rồi sao?! Mấy ngày nay đừng làm phiền tôi!”

“Xin hỏi có phải Bạch tiểu thư không?” Đầu dây bên kia không phải người đại diện của Bạch Chi San mà là một giọng nói trầm ổn, nghe qua là giọng nói của phụ nữ trung niên được tu dưỡng vô cùng tốt.

Bạch Chi San sững sốt một chút lúc này mới nhìn thấy số trên màn hình điện thoại.

Đây là số điện thoại riêng của cô, ngoại trừ người đại diện và người nhà ra, cho dù là có chuyện công hay riêng tìm cô cũng rất ít khi gọi đến số này. Người trong điện thoại có vài phần bản lĩnh.

“Đúng vậy.” Nghĩ như vậy, giọng điệu của Bạch Chi San cũng trở nên khách khí hơn.

“Xin chào, Bạch tiểu thư, tôi đã xem qua tiết mục thi đấu trực tiếp của cô, tôi nghĩ có lẽ cô sẽ cảm thấy hứng thú bàn bạc với chúng tôi vài vụ làm ăn.”

Người phụ nữ trung niên ung dung nói: “Không bằng chúng ta hẹn thời gian gặp mặt, con gái tôi nói cô là bạn tốt của nó, bây giờ ở mã trường Văn Tiêu người khác đều dùng những lời lẽ độc ác để vu khống nó, thời điểm bị người ta hãm hại, chỉ có Bạch tiểu thư tin tưởng nó, cùng nó...”

“Bà là...” Bạch Chi San có chút không dám tin: “Mẹ ....mẹ của Đường Phi Phi?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61 4: Bí Mật Giữa Người Yêu (4)

“Tâm tình của cô hình như rất tốt?” Lục Tử Mặc vừa lái xe vừa nhìn Đường Bội ngồi ở ghế lái phụ.

“Rõ ràng vậy sao?” Đường Bội hoàn toàn không che giấu tâm tình tốt của mình.

Cô cúi đầu nhìn máy tính trong tay mình, trên màn hình đang đưa tin về trận thi đấu đầu tiên của các cô.

Dĩ nhiên, trong đó đề cập nhiều nhất đến biểu hiện của Đường Bội.

Trên mạng có những trang web riêng, đoạn video quay lại phần biểu diễn của cô được đặt ở những trang mạng lớn.

Hình ảnh HD trong clip, có thể nhìn thấy Đường Bội giục ngựa chạy rất nhanh về phía trước, sau đó dừng cảm ngang ngành kéo Sở Quân Hàn lên ngựa.

Thiếu gia nhà họ Sở mặc dù rất thần bí, không tiếp nhận truyền thông phỏng vấn và chụp hình, nhưng nhà họ Sở giàu có nhất nước, từ trước đến nay luôn là đề tài để mọi người buôn lời rảnh rỗi.

Hướng chỉ lần biểu diễn đầu tiên của Sở thiếu, còn tuấn mỹ khôi ngô hơn so với dự đoán của nhiều người, hoàn toàn không kém với ảnh đế Hạ Tử Diệu nổi tiếng khắp thế giới.

Đường Bội dám đưa tay kéo Sở thiếu lên ngựa, khiến đại đa số mọi người phải rớt mắt kính và phần lớn trong bọn họ đều thảng thốt kêu lên: “Đẹp trai quá!”

Hơn nữa, đoạn trailer lúc trước đóng cặp với Hạ Tử Diệu được tung lên mạng, hình ảnh của Đường Bội đã sớm đi vào lòng người.

Càng làm cho mọi người điên cuồng chính là một phút trước cô vẫn là một kiện tướng anh hùng, tuấn mỹ, mà một phút sau cô lại khoác lên mình chiếc lễ phục dạ hội, đáng người thướt tha đứng ở trên sân khấu cười quyến rũ động lòng người.

Cho nên tuy rằng danh tiếng của nhiều nữ diễn viên được cải thiện, có người được thăng tiến hơn.

Nhưng không ai biết, sau trận đấu đó, người thắng lớn nhất chính là người mới bước vào làng giải trí Đường Bội.

“Cô không phải là người vì chút danh tiếng này mà vui như vậy.” Lục Tử Mặc vừa khồng chế tay lái một cách thuần thục, vừa nhìn lướt qua máy tính trong tay Đường Bội, sau đó bình tĩnh phân tích nói.

“Ai nói?” Đường Bội cười xinh đẹp: “Trong làng giải trí, có ai không muốn nổi tiếng?”

“...Tôi là người đại diện của cô.” Lục Tử Mặc có phần không nói nên lời: “Ở trước mặt tôi không cần che giấu bản thân mình.”

“Lục tiên sinh!” Đường Bội rớt cục cũng ngừng đầu nhìn Lục Tử Mặc: “Cũng bởi vì anh là người đại diện của tôi, chẳng lẽ anh không biết, những lúc như thế này, anh nên cảm thấy vui vẻ vì tôi mới đúng?”

Lời nói của cô tuy nghiêm túc nhưng ý cười buống bình nơi đáy mắt đã bán đứng suy nghĩ chân thực của cô.

Lục Tử Mặc ngẩn ra, khóe môi không nhịn được cong lên. Tay đặt trên vô-lăng run lên, suýt nữa đã muốn nâng lên vuốt tóc Đường Bội.

Nhiều lúc Đường Bội đều tỏ ra cao quý, kiêu ngạo khiến người ta cảm thấy chỉ có thể ngưỡng mộ.

Nhưng thi thoảng, cô lộ ra vẻ hoạt bát như lúc này khiến lòng người trở nên mềm mại.

“Khụ...” Lục Tử Mặc có chút mất tự nhiên, hắng một giọng một tiếng nói: “Nói việc chính đi. Đêm nay phải tham gia chương trình, tôi đã gửi email cho cô rồi, cô đã xem qua chưa?”

“Ừ.” Đường Bội tiếp tục lật tin tức trang web giải trí, vừa nói.

Đúng như Lục Tử Mặc nói, cô dĩ nhiên không vui vì một vài tin tức này mà điều làm cô vui chính là tin tức về Đường Phi Phi.

Ít nhất hiện tại, nhà họ Đường bày ra mọi cách phản kích vẫn còn nằm trong dự liệu của cô.

Cô đã sớm nghĩ tới, Đường gia sẽ không ngồi không bỏ mặc Đường Phi Phi, dù sao cô ta trên danh nghĩa của là đại tiểu thư nhà họ Đường. Huống chi, sau lưng Đường Phi Phi, còn có mẹ và nhà họ Tôn chống lưng, cho dù Đường Phong Ngôn không quan tâm đến con gái mình cũng sẽ cân nhắc suy nghĩ lực ảnh hưởng đối với Đường thị bây giờ.

Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương* (rết trăm chân chết vẫn đứng vững, rắn chết rồi vẫn còn nọc độc.)

Ban đầu, Đường Phong Ngôn mượn sức ảnh hưởng của nhà họ Tôn để phát triển Đường thị lớn mạnh. Hiện tại, mặc dù nhà họ Tôn bắt đầu xuống dốc, nhưng thế lực còn sót lại cũng đủ làm cho nhà họ Đường rung chuyển.

Đường Phong Ngôn là người máu lạnh, ích kỉ, có lẽ ông ta sẽ không quan tâm con gái mình chết sống, nhưng lại hết sức xem trọng Đường thị.

Đường Bội ngày ấy đã nhắc, nếu như Đường Phi Phi thua, cô sẽ công bố scandal của cô ta ra ngoài.

Đường Phi Phi sợ tới mức về nhà mấy ngày liền nhưng đều co đầu rút cổ không dám ra ngoài, vừa có biến động nhỏ, trong lòng đã run sợ, sợ trên một trang web giải trí nào đấy, đầu tiêu đề sẽ là tin tức về cô.

Đường Phong Ngôn tuy rằng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhưng cũng đành chịu.

Đường gia cơ hồ đã dốc toàn bộ quan hệ để áp chế tai tiếng và dòi sự chú ý của fan, đã tung ra hàng loạt tin đồn và điểm nghi vấn, nhằm giảm bớt ảnh hưởng tin tức mà Minh Hiên tuyên bố.

Bộ phận giao tiếp của nhà họ Đường làm việc rất có hiệu quả, nhưng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, tin tức scandal của Đường Phi Phi bị tung càng lúc càng nhiều, bọn họ không ngừng tập trung ở các trang web, tụ tập fan lại để dòi đi sự chú ý của mọi người, cố gắng giải thích giúp Đường Phi Phi, thậm chí không tiếc vu hãm cho một nữ minh tinh khác.

Đường Phi Phi nhìn những nội dung này mà cười hết sức vui vẻ.

Sáng sớm nay cô đã đoán được Đường gia sẽ làm thế, hơn nữa, Đường Phi Phi sẽ không bị hủy hoại bởi một lời tuyên bố của Minh Hiên.

Thế nhưng, cô vẫn còn chuẩn bị phía sau.

Cái đó, mới là đã kích trí mạng khiến cô ta thất bại hoàn toàn.

Đường Bội mỉm cười đóng máy tính lại, rất nhanh đã đến đài truyền hình, hôm nay cô phải tham gia buổi ghi hình nói chuyện trực tuyến.

Thời điểm Lục Tử Mặc thay cô chọn đã hết sức lưu ý, trong mắt anh, Đường Bội không phải người dễ dàng tham gia bất cứ chương trình phổ trương nào mà nghệ sĩ bình thường đều có thể tham gia.

Tuy rằng bây giờ cô chỉ là người mới trong làng giải trí.

Người dẫn chương trình là hoa đán đương thời của đài truyền hình – Tô Vũ Thiên. Một người phụ nữ xinh đẹp, hơn nữa lại rất thú vị, hóm hỉnh.

Người có thể tham gia chương trình cô ấy dẫn, không phải là ngôi sao lớn thì là ảnh hậu, ảnh đế, không biết có bao nhiêu người đã đến đây rồi.

Hôm nay Đường Bội mặc chiếc váy màu đen hết sức khéo léo, lộ ra vẻ tao nhã nhưng không mất vẻ quyến rũ.

Trên lỗ tai đeo hai khuyên tai trân châu dài buông xuống theo vành tai, kết hợp với dây chuyền trân châu, khiến cô trông càng thêm dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61 5: Bí Mật Giữa Người Yêu (5)

Từ lần từ biệt trước, đã lâu rồi bọn họ chưa từng gặp mặt. Lần đó nhờ hẹn ở đài truyền hình, khiến Đường Bội suýt nữa rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Nhưng hôm nay gặp lại, cô không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười với Ann nói: “Đã lâu không gặp.”

Ann cắn môi dưới, hốc mắt hơi đỏ lên.

Nhưng cô ấy cũng im lặng, giúp Đường Bội trang điểm.

Đồ trang sức trang nhã, tinh xảo rất tương xứng với quần áo hôm nay của Đường Bội, cuối cùng tô một chút son nước khiến cô càng lộ vẻ trí thức, dịu dàng.

“Bội Bội.” Ann xoay người buông son nước xuống, đưa lưng về phía Đường Bội, im lặng một chút mới mở miệng nói: “Lần trước...”

Chẳng qua là, khi hai chữ ấy vừa nói ra khỏi miệng cô ấy lại tiếp tục im lặng.

“Chuyện xảy ra lần trước, tôi tin không phải cô muốn hại tôi.” Đường Bội chờ rất lâu nhưng không nghe thấy phản sau câu nói của cô ấy, cuối cùng cũng mở miệng: “Tôi cũng tin, cô thật sự coi tôi là bạn. Cho nên nếu như có khó xử chỗ nào, hoặc là...” Cô chần chừ một chút lại nói:

“Nếu như có cần tôi giúp gì, chỉ cần cô bằng lòng nói ra, tôi có thể giúp cô bất cứ lúc nào.”

Ann ngẩng đầu lên, cô ấy vẫn không có dũng khí quay mặt lại nhìn Đường Bội, chỉ dám đối mặt với cô cách gương trang điểm.

Đường Bội trong gương, trên mặt duy trì nụ cười nhàn nhạt, nhưng ánh mắt nhìn về phía Ann lại vô cùng chân thành.

“Ann...” Đường Bội đứng lên, ôm lấy bả vai gầy yếu của cô từ phía sau, nói: “Tôi thật sự xem cô như bạn bè.”

Đường Bội dĩ nhiên không phải là người dễ dàng tin người khác, nhưng ngoại trừ lần trước, tất cả những gì Ann thể hiện trước mặt cô, đều nói cho cô biết, đây là một cô gái không tệ, là một người đáng kết bạn.

Hơn nữa, có một điều quan trọng hơn, nhưng Đường Bội không nói gì...

Nếu Ann thật sự có gì đó kì quái, cô tin người nào đó sẽ không để cô ấy tiếp tục làm thợ hóa trang cho mình.

Hôm nay tới tham gia chương trình này, ngoại trừ Đường Bội còn có một vị khách quý quan trọng khác: Chính là ảnh đế Hạ Tử Diệu.

Hai người bọn họ, mặc dù một người là ảnh đế được vinh danh nhiều lần, một người là diễn viên mới trên màn ảnh lớn, nhưng gần đây đều có nhiều tin tức liên quan đến bọn họ.

Đường Bội từ phòng hóa trang đi ra, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hạ Tử Diệu mặc âu phục màu xám đậm đứng ở trên hành lang.

Từ khi quay phim, bọn họ đã trở nên thân thuộc hơn, nhưng sau cảnh hôn xấu hổ lần trước, hai người vẫn chưa có nhiều thời gian tiếp xúc.

Cho dù trận đấu lần trước, anh đến tham dự với tư cách là khách quý, nhưng cô và anh vẫn không nói chuyện nhiều.

“Chào anh.” Nhìn thấy Hạ Tử Diệu cứ nhìn mình chằm chằm, Đường Bội cũng không ngại ngùng, mà tiến lên, thoải mái lên tiếng chào hỏi.

“Đêm nay cô rất đẹp.” Hạ Tử Diệu đánh giá Đường Bội từ trên xuống dưới vài lần rồi nhìn vào mắt cô, mỉm cười nhẹ giọng nói:

“Mấy ngày nay, rõ ràng chúng ta luôn gặp nhau, nhưng vì sao tôi cảm thấy đã lâu rồi chúng ta không gặp?”

Anh ở trước mặt người khác, mãi mãi duy trì phong độ của một quý ông, không bao giờ khiến người đối diện cảm thấy khó xử.

Lúc này, một tay anh bỏ trong túi, âu phục được cắt may khéo léo, thỏa đáng, cravat màu xanh đậm, kẹp cravat màu vàng kim được chế tác tinh xảo, quần áo được là cẩn thận, phẳng phiu, sạch sẽ... Lại thêm Hạ Tử Diệu nhận được vẻ bề ngoài trời ban, cho nên hình tượng ảnh đế càng thêm sáng ngời, xuất sắc.

“Anh Hạ thật biết nói đùa.” Đường Bội khẽ cười nói: “Thảo nào có rất nhiều người thích anh như vậy.”

“Vậy cô thì sao?” Vốn chỉ là một câu trò chuyện khách khí, chấm dứt hỏi han, nhưng Hạ Tử Diệu lại không muốn buông tha cho cô dễ dàng như vậy, theo đuổi không bỏ hỏi:

“Cô thấy tôi như thế nào?”

Đường Bội nheo mắt lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại nụ cười bình tĩnh, cười nói: “Mị lực của ảnh đế, có ai có thể cưỡng lại chứ?”

Hạ Tử Diệu nghe vậy, tiến lên một bước, định nói gì đó.

Nhưng đúng lúc này, Lục Tử Mặc đã đi tới phía sau Đường Bội.

Anh có phần đề phòng nhìn Hạ Tử Diệu, sau đó nói với Đường Bội: “Nhân viên công tác bảo hai người chuẩn bị, tôi chờ cô ở phòng nghỉ, sau khi chấm dứt, gọi điện cho tôi.”

“Được.” Đường Bội gật đầu, tự đáy lòng cảm ơn sự xuất hiện đúng lúc của anh ta, đã hóa giải cảnh tượng lúng túng vừa rồi.

Quả nhiên, rất nhanh đã có nhân viên công tác của đài truyền hình đến mời cô và anh tới sau cánh gà chờ đợi, cho dù Hạ Tử Diệu còn lời muốn nói, nhưng vẫn không kịp.

Tô Vũ Thiên là người phụ nữ hồn nhiên nhưng tràn ngập sức hút.

Cô ấy mặc bộ âu phục màu đen, mái tóc ngắn hơi xoăn khiến trông cô càng thêm nhanh nhẹn, mặc dù đối mặt với Đường Bội và Hạ Tử Diệu, một người là ảnh đế, người kia là người mới, cô cũng không làm người ta cảm thấy mình bên trọng bên khinh.

Đường Bội biết Tô Vũ Thiên là người chủ trì chương trình, chương trình của cô ấy toàn tiếp đón những người nổi tiếng, bầu không khí hết sức vui vẻ, không khiến khách quý cảm thấy không vui chút nào.

Chương trình của cô ấy không có kịch bản gốc, sẽ không để cho khách quý có sự chuẩn bị trước khi lên hình, khiến nó trở nên cứng nhắc, gượng gạo.

Dĩ nhiên, trước đó, cô ấy sẽ hỏi ý kiến của khách mời, đơn giản để biết giới hạn của đối phương.

Chờ đến 3 người ngồi vào vị trí, ngọn đèn bỗng nhiên sáng trưng, khán giả đã ngồi ở chỗ của mình, nhân viên công tác cũng vào vị trí công việc của riêng mình, chương trình chính thức bắt đầu.

“Hôm nay chúng ta rất vinh hạnh được mời đến hai vị khách quý.” Tô Vũ Thiên đi vào chủ đề chính rất nhanh, nhìn vào màn hình cười nói:

“Một người là người mà mọi người hết sức quen thuộc cũng là khách quen lâu năm của chương trình chúng ta, ảnh đế Hạ Tử Diệu, chúng ta hãy hoan nghênh sự hiện diện của anh ấy.”

Vừa nói, Tô Vũ Thiên vừa vỗ tay.

Ông kính chuyển về phía Hạ Tử Diệu, anh rất hào phóng phát tay về phía ông kính: “Chào mọi người, hôm nay tôi lại đến nhận khảo vấn của nữ vương Tô rồi.”

Một câu nói đùa, nhưng khiến cả trường quay tràn ngập tiếng vỗ tay và tiếng cười.

Tô Vũ Thiên được xưng là nữ vương trong showbiz, hơn phân nửa là vì cô ấy là con gái của giám đốc đài truyền hình Tinh Tự, xuất thân vô cùng tốt. Còn lại, những khách quý nam đến chương trình của cô đều phải tập trung tinh thần cao độ, nếu không, nói không chừng bị cô ấy moi ra tin tức lúc nào cũng không biết.

“Chắc...” Tô Vũ Thiên cũng không tức giận, chỉ cười, cảm thán nói: “Ảnh đế Hạ luôn có tác phong nhanh nhẹn, ở trong ngành cũng nổi tiếng là bậc quý ông. Hôm nay vừa đến đã vội vàng vạch rõ ranh giới với tôi, là vì nhắc nhở bên cạnh vẫn còn vị bạn gái xinh đẹp sao? Được, hãy cho một tràng pháo tay để hoan nghênh vị khách quý thứ hai của chúng tôi, trailer gần đây của cô khiến tôi rất ghen tị đó, Đường Bội tiểu thư.”

“Chào chị Vũ Thiên, chào tất cả mọi người.” Đường Bội tự nhiên chào hỏi Tô Vũ Thiên và khán giả trong trường quay.

“Nếu ảnh đế đại nhân đã che chở cho Đường Bội tiểu thư như vậy, tôi đây nhất định phải hỏi đến cùng, bộ phim đầu tiên, chương trình đầu tiên của Đường tiểu thư từ khi tham gia vào nghề đến nay đều hợp tác với ảnh đế Hạ. Như vậy, lúc bắt đầu, cô có cảm thấy áp lực không?” Tô Vũ Thiên lập tức vào chủ đề chính.

Chương trình của cô ấy từ trước đến nay đều nổi bật là tiết tấu nhanh chóng, đề tài nổi tiếng thú vị, Đường Bội đã từng xem qua chương trình, cũng từng tìm kiếm những chương trình đặc biệt của cô ấy để xem, ngược lại đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Cô cười cười nói: “Áp lực thì dĩ nhiên phải có, nhưng áp lực lúc quay phim phần lớn đều từ đạo diễn Tần hơn, là một diễn viên mới, đạo diễn vẫn còn e ngại vào sự diễn xuất của chúng tôi hơn.”

Đường Bội tỏ ra hơi sợ hãi.

Hung danh của đạo diễn Tần cho dù là người xem ở trường quay hay Tô Vũ Thiên cũng đều nghe qua, thế nên cả trường quay đều nổi lên nụ cười.

Hạ Tử Diệu biết, diễn viên mới khác có lẽ sẽ sợ đạo diễn Tần, nhưng Đường Bội thì không.

Cô vốn là một cô gái thông minh và nhạy cảm.

Từ khi tin tức hai người hợp tác lần đầu tiên trong bộ phim Chiến Ca được đưa tin, thậm chí đến scandal tình ái với người mới sau này, lần đầu tiên Hạ Tử Diệu cam tâm tình nguyện, thậm chí là vui vẻ bị truyền thông lợi dụng.

Đường Bội trước đây, hình như không để ý đến những chuyện này lắm.

Nhưng mà, không biết bắt đầu từ khi nào cô ấy lại chú ý giữ khoảng cách với anh, đến nỗi trước mặt công chúng và truyền thông vẫn bất động thanh sắc thanh minh cho mối quan hệ của cô và anh.

Từ khi nào, Hạ Tử Diệu cũng không rõ lắm.

Chỉ là, vì sao cô lại vậy, thì anh đã đoán được lẽ mờ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61 6: Bí Mật Giữa Người Yêu (6)

Từ Diệu? Từ Diệu?” Tô Vũ Thiên liên tục gọi Hạ Tử Diệu hai tiếng, cũng chưa thu hút được sự chú ý của anh, cuối cùng cô chớp chớp đôi mắt hoạt bát, lớn tiếng gọi:

“Ảnh đế Hạ.”

Hạ Tử Diệu đột nhiên hoảng hồn.

Tô Vũ Thiên mỉm cười, nửa đùa nửa thật nói: “Khụ, khụ, tôi biết rồi, sau này sẽ gọi anh là ảnh đế đại nhân.”

Cách nói nửa đùa nửa thật của Tô Vũ Thiên không những hóa giải sự lúng túng cho Hạ Tử Diệu, mà còn khiến bầu không khí của chương trình thêm phần thoải mái, cũng khiến cô có cái nhìn khác với người con gái ở trước mặt.

“Vừa rồi, ảnh đế Hạ đang nghĩ cái gì mà say sưa quá vậy?” Tô Vũ Thiên hỏi: “Ban này, chúng ta đang nói đến chuyện lý thú lúc hai người quay phim, chẳng lẽ anh đang nghĩ tới những chuyện thú vị lúc đóng chung với Đường Bội sao? Một người vui không bằng mọi người vui, tôi nghĩ mọi người ở đây rất muốn chia sẻ những kỉ niệm khiến ảnh đế đại nhân suy nghĩ đến xuất thần như vậy, có phải không?”

“Đúng!” Mọi người ở hiện trường đều đồng thời lên tiếng, sau đó vang lên trận vỗ tay sôi nổi.

Hạ Tử Diệu ho nhẹ một tiếng, cười nhìn Tô Vũ Thiên nói: “Tôi sai rồi, không nên thất thần trước mặt Tô tiểu thư xinh đẹp động lòng người như vậy, nữ vương Tô, cô hãy tha cho tôi đi.”

Anh dừng lại một chút lại tiếp tục nói: “Có điều, nếu như mọi người đã có hứng thú, tôi cũng không làm mọi người thất vọng.”

Đường Bội cũng không nhịn được mỉm cười, cuối cùng cũng hiểu được vì sao cô ấy được xưng là nữ vương Tô.

Không chỉ vì thân phận đại tiểu thư của đài truyền hình Tinh Tự, hơn thế nữa, chắc có lẽ vì cô ấy có khả năng tùy cơ ứng biến.

Lúc này, Hạ Tử Diệu xuất thần, lại dễ dàng được cô ấy dẫn dắt thành đề tài tiếp theo, người không biết có lẽ còn tưởng quá trình trao đổi giữa hai người quá tốt.

Thoáng cái có thể kéo gần khoảng cách giữa ảnh đế và người xem, cũng thuận thế dời đề tài câu chuyện về cho Hạ Tử Diệu và Đường Bội.

Tổ tiết mục hôm nay nếu đã mời hai người bọn họ đến cùng lúc, đương nhiên cũng có mục đích của bọn họ.

Hạ Tử Diệu tiếp tục hỏi tương, rồi lại kể đến những tình tiết thú vị lúc bọn họ quay phim, bằng giọng hài hước của mình anh đã khiến cả hội trường cười rất vui vẻ, cuối cùng vừa cười vừa nói: “Mọi người đừng nghĩ phong thái của cô ấy khi biểu diễn không hề thua đáng tu mi như trong trailer. Thật sự, khi diễn chung với cô ấy mới cảm nhận được áp lực thật sự.”

Đường Bội cũng cười nói: “Ngay cả ảnh đế cũng nói cảm thấy áp lực khi đóng chung với tôi, xem ra giá trị con người tôi thật sự đã tăng lên rồi.”

Diễn viên mới sợ nhất khi hợp tác với diễn viên kì cựu sẽ bị khí thế của đối phương lấn áp, không thể bộc lộ sức hút cũng như kĩ thuật biểu diễn của mình.

Hạ Tử Diệu nói vậy chính là muốn giúp Đường Bội.

Cô thuận thế tiếp nhận dẫn dắt câu chuyện, không khiến mọi người cảm thấy phản cảm, giọng nói vui đùa ngược lại khiến mọi người cảm thấy cô ấy rộng lượng, khéo léo, không chút giả tạo, kiêu cách.

“Thật ra, hôm nay mời hai vị đến đây, phần lớn là xuất phát từ tư tâm của tôi.” Tô Vũ Thiên cũng lập tức nói: “Một mặt chính là muốn được nhìn thấy phong thái chân thật của Đường tiểu thư. Mặt khác, có một vấn đề muốn hỏi cô Đường.”

Tô Vũ Thiên nói xong, cười thần bí lại nói: “Đảm bảo là vấn đề mà khán giả trường quay cũng như Tử Diệu đều hết sức tò mò.”

“Ồ?” Hạ Tử Diệu nghe đến đây, hứng thú cười nói: “Thì ra hôm nay Vũ Thiên đều vì tôi, tôi thật sự cảm thấy cảm động.”

“Vấn đề gì?” Đường Bội cười hỏi.

Kỳ thật, cô đã đoán được vài phần.

Quả nhiên, đã nghe Tô Vũ Thiên hỏi: “Cô xem, trước đây hai người đã từng hợp tác. Trong tiết mục tuyển chọn diễn viên lần này, anh ấy cũng có tham gia, thời điểm trận thi đấu bắt đầu, cô lại không chọn Tử Diệu mà lại chọn Sở thiếu thoát nhìn rất lạnh lùng?”

Tô Vũ Thiên nói tới đây còn phối hợp rung mình một cái, cười nói: “Sở thiếu mặc dù rất anh tuấn nhưng cô không biết anh ấy tạo cảm giác khiến người khác không thể đến gần sao?”

“Việc này...” Đường Bội cố ý kéo dài thanh âm.

Không chỉ có khán giả ở trường quay nín thở tràn ngập tò mò nhìn Đường Bội, ngay cả nét mặt Hạ Tử Diệu cũng trở nên nghiêm túc.

Vấn đề này, anh đã muốn hỏi từ lâu rồi.

Từ ngày đó, Đường Bội giục ngựa chạy qua trước mặt anh không chút do dự, duỗi tay về phía Sở Quân Hàn, anh đã muốn hỏi.

Vì sao không chọn anh?

Tại sao lại chọn Sở Quân Hàn?

Tô Vũ Thiên hai mắt sáng lấp lánh nhìn Đường Bội, khoe miệng mang theo nụ cười yếu ớt: “Cô cần phải trả lời cẩn thận, nếu như không phải câu trả lời khiến chúng tôi hài lòng, chúng tôi sẽ không bỏ qua để dàng như vậy đâu. Mọi người nói có đúng không?”

“Đúng!” Thanh âm của mọi người đồng loạt vang lên.

Đường Bội cười, cong cong khoe mắt, nói: “Chuyện thực ra là như vậy, ngày đó sau khi Mạc Thành tuyên bố quy tắc trận đấu, Minh thiếu mới nói cho chúng tôi biết mà trường Vân Tiêu là của Sở thiếu, hôm nay các người có ai định chọn anh ấy không? Khi ấy mọi người đều nhìn về phía bên kia, ảnh đế Hạ cười ảm áp giống như gió xuân, anh tuần lại khiến người ta vui vẻ. Sở thiếu tuy cũng tuần tú bất phạm, nhưng cũng như chị Vũ Thiên nói, trên người dân sẵn mắ ‘đừng lại gần tôi’ quá rõ ràng rồi.”

“Ừ, sau đó thì sao?” Tô Vũ Thiên bị Đường Bội gọi lên hứng thú nên vội vàng hỏi: “Chị Vũ Thiên nghĩ rằng, anh ấy rất khó gần, mọi người ở ngoài cũng quả quyết lắc đầu khi nghe thấy tên ‘ám dạ đế vương’, sao ai dám trêu chọc anh ấy chứ?” Đường Bội lại nói.

“Vậy tại sao cô vẫn chọn anh ấy?” Tô Vũ Thiên hỏi.

“Người đứng đầu Sở gia nề mặt như vậy, đích thân tới tham gia tiết mục, lại là khách quý. Kết quả ngồi nửa ngày lại bị ghê lạnh, bỏ rơi...”

Đường Bội cười nói: “Như vậy không nề mặt anh ấy chút nào, Minh thiếu cảm thấy vậy cũng không ổn, nên đã quyết định để mọi người rút thăm, ai ngồi vận khí của tôi lại không tốt, phải đi vuốt râu hùm.”

“Khụ khụ khụ...” Hạ Tử Diệu nhìn không được ho nhẹ, qua lời nói của cô, người đứng đầu nhà họ Sở đã rơi vào tình cảnh không có ai muốn, phải rút thăm ai mới là người xui xẻo đi thu phục ‘lão ma đầu’ như anh ấy.

Tô Vũ Thiên trừng mắt liếc nhìn Hạ Tử Diệu một cái, từ đầu không cho anh cơ hội nói chuyện mà tiếp tục hỏi Đường Bội: “Sau đó thì sao?”

“Tiếp đó...” Đường Bội vuốt tay, nở nụ cười: “Từ nhỏ đến lớn tôi không tốn 5 đồng tiền để mua xổ số, có lẽ tất cả may mắn đã dồn hết vào lần này rồi, ài...”

Cô nói xong thở dài một tiếng, lộ ra vẻ mặt tiếc nuối khiến người xem cười sảng sặc.

Nguyên nhân chân chính rốt cuộc là gì, không phải là điều mọi người muốn biết.

Tiết mục giải trí, có thể làm cho mọi người vui vẻ là được.

Tô Vũ Thiên có chút thương thức nhìn Đường Bội, Đường Bội thông minh, bình tĩnh như thế, thật ngoài sức tưởng tượng của cô.

Cô ấy nhất định sẽ nổi tiếng! Cô đưa ra kết luận dưới đáy lòng, sau đó cười cười chuyển sang đề tài khác.

Kế tiếp, không khí của chương trình rất vui vẻ.

Tô Vũ Thiên, Đường Bội, Hạ Tử Diệu, nói lời di dôm khiến mọi người đều bật cười to, ngay cả nhân viên công tác phụ trách ghi hình cũng phải bật cười.

Buổi ghi hình nửa ngày, rất nhanh đã kết thúc.

Bởi vì không phải là chương trình trực tiếp, nên tiết mục phải chờ tới chủ nhật mới lên sóng.

Sau khi tạm biệt Tô Vũ Thiên, Đường Bội cầm điện thoại chuẩn bị gọi điện cho Lục Từ Mặc, vừa đi tới phòng nghỉ.

Hạ Tử Diệu lại lên trước một bước, ngăn cản lối đi của cô, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên trước màn hình quay số của cô, rồi nói: “Cùng nhau ăn khuya chứ?”

Đường Bội rút tay về, nhìn Hạ Tử Diệu cười cự tuyệt nói: “Có lẽ không được, tôi muốn về nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Trở về?” Hạ Tử Diệu hơi nhăn mày, mở miệng muốn nói gì.

Nhưng phong cách lịch sự được tôi luyện mấy năm qua, khiến anh cuối cùng lựa chọn im lặng, chỉ khẽ gật đầu nói: “Muốn tôi đưa cô về không?”

Đường Bội khoát tay nắm di động nói: “Không dám làm phiền ảnh đế đại giá, người đại diện của tôi sẽ đưa tôi về.”

Cô vừa nói vừa vòng qua Hạ Tử Diệu, tiếp tục đi tới phòng nghỉ.

Hai ánh mắt phía sau vẫn luôn nhìn cô đi xa, nhưng Đường Bội lại không có ý quay đầu.

Trong mắt anh ánh lên tia phiến muộn, thật ra anh muốn hỏi rất nhiều.

Rút thăm gì? Anh đương nhiên biết cô chỉ nói vui, Sở Quân Hàn thân là con một của nhà họ Sở, nắm trong tay toàn bộ Sở gia, cho dù anh ta có xấu như ma, chỉ sợ thiếu thân cũng cam tâm tình nguyện lao đầu vào lửa.

Huống chi, anh ta còn tuấn mỹ, trẻ tuổi như thế.

Anh còn muốn hỏi, cô nói về, là về đâu? Anh thầm nghe những tin đồn trước đây của cô cộng với chuyện cô vẫn luôn ở khách sạn, cô biết cô đã không có nhà để về nữa.

Vậy, cô sẽ về đâu?

Anh còn muốn hỏi, trong trận thi đấu, lúc cô giục ngựa đến chọn khách quý, trong ánh mắt trong veo ấy, có bao giờ lưỡng lự giữa bóng hình của anh với Sở Quân Hàn không?

Nhưng, tất cả vẫn không thể bật khỏi miệng.

Ai bảo anh là anh để Hạ chứ?

Có phần tự giấu cười khổ một tiếng, anh xoay người đi về phòng nghỉ của mình.

Vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Tô Vũ Thiên hai tay vẫn ôm ở trước ngực, ánh mắt sáng ngời nhìn anh, cười hỏi: “Lần đầu tiên bị phụ nữ cự tuyệt, mùi vị như thế nào?”

“Không tốt lắm.” Hạ Tử Diệu cười miễn cưỡng.

“Anh nói...” Tô Vũ Thiên rõ ràng có phần nghiến ngấm “Anh nói, nếu như lúc tiết mục này lên sóng, câu trêu ghẹo của cô ấy đối với ám dụ để vương, có khi nào sẽ khiến anh ta nổi trận lôi đình không?”

“Có lẽ không.” Hạ Tử Diệu có chút không xác định.

Anh không hiểu Sở Quân Hàn, nhưng anh hiểu Đường Bội. Cô rất thông minh, tuyệt đối sẽ không để mình rơi vào cảnh nguy hiểm.

“Cho nên...” Tô Vũ Thiên vỗ nhẹ bả vai trước của Hạ Tử Diệu, cười nói: “Anh chuẩn bị đi ăn khuya, không bằng chúng ta cùng đi?”

Cùng là người thông minh trong giới giải trí, cô tin Hạ Tử Diệu không phải là đồ ngốc.

Vì thế, nói đến đây dừng lại là được.

Đường Bội có thể công khai cười đùa ở trước mặt công chúng như thế, người xem chỉ cảm thấy buồn cười, họ sẽ cười một cái, rồi không nghĩ nhiều.

Nhưng còn người ở trong showbiz, nhất là người có xuất thân không bình thường như cô và Hạ Tử Diệu đều biết, nếu như không phải có quan hệ thân thiết, thì trong tình hình như vậy, thiếu gia nhà họ Sở, đâu phải người tùy tiện để người khác lấy ra làm trò đùa?

Cô nhắc nhở anh một cách lặng lẽ, có lẽ Đường Bội không phải là người mà anh ấy nên mơ tưởng nữa.

Khi tiết mục được lên sóng, quả nhiên không bị cắt nhiều lắm.

Đoạn Đường Bội trêu chọc Sở Quân Hàn, khiến cho khán giả xem xong cũng bật cười.

Trong này, dĩ nhiên không bao gồm một người!

Minh Hiền!

Đường Bội!

Hai người hèn hạ!

Đường Phi Phi lúc này đang đứng ở trong phòng ngủ của mình, mái tóc dài từ trước đến giờ luôn được để ý tỉ mỉ, cũng rối loạn xõa ở sau đầu, rồi thành từng cục, khuôn mặt tái nhợt không son phấn, mặc áo ngủ rộng thùng thình ở nhà...

Nếu bị người ta nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không có ai tin đây chính là nữ diễn viên thiên sứ danh tiếng lẫy lừng...

Minh Hiền! Đường Bội!

TV trước mặt cô đang truyền hình tiết mục nói chuyện do Tô Vũ Thiên chủ trì, trong tiết mục Đường Bội xinh đẹp như hoa, cười hết sức trang nhã lại khéo léo. Hạ Tử Diệu ở bên cạnh giống như chàng kỵ sĩ của cô, khiến khí thế của cô càng thêm dẹt hoa trên gấm!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61 7: Bí Mật Giữa Người Yêu (7)

Còn đáng về hiện tại của mình thì sao?!

Bị hai người hèn hạ đó hại đến sa sút tinh thần lẫn thân thể!

Đường Phi Phi gục mặt xuống bàn, vừa viết hai cái tên vừa hung hăng gạch dấu chéo lên hai cái tên đó.

Khi cô ta viết dùng sức rất mạnh, ngòi bút cơ hồ muốn rạch nát cả trang giấy.

“Trốn ở chỗ này trút giận thì có ích gì?” Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông đột nhiên vang lên phía sau cô ta.

Cho dù không cần quay đầu lại, Đường Phi Phi cũng biết đó là ai.

“Ba, ba đã từng đồng ý với con, sẽ không để con xảy ra chuyện gì.” Đường Phi Phi vừa lạnh mặt tiếp tục viết hai cái tên, vừa nói bằng giọng lạnh lùng với Đường Phong Ngôn không biết từ khi nào đã đến sau lưng mình.

“Xem bộ dạng hiện tại của con xem?” Đường Phong Ngôn không để ý đến lời chần vãn của Đường Phi Phi mà nhìn cô ta cả người sa sút tinh thần, quần áo không chỉnh tề: “Nếu như bị người ta nhìn thấy, con còn muốn tiếp tục lẩn lộn trong làng giải trí sao?”

“Con đã sớm không muốn rồi.” Đường Phi Phi ném bút mạnh xuống, đứng lên nổi giận dùng lưng lưng trừng mắt nhìn Đường Phong Ngôn:

“Từ khi ba để con đi hầu hạ gã vừa mập vừa già ấy, con đã cảm thấy ghê tởm, muốn buồn nôn, muốn giết người rồi, muốn lôi kéo mọi người cùng xuống địa ngục! Đường Phong Ngôn con nói cho ba biết, nếu như Đường Bội thật sự khai ra chuyện đó con sẽ không khách sáo với ba đâu, con sẽ nói cho mọi người biết, tất cả mọi chuyện đều do ‘người ba tốt’ của lừa gạt con gái ‘thiên sứ ngây thơ không biết gì cả’ của ông ta chứ cô ta hoàn toàn không biết gì hết...”

“Bốp.” một tiếng giòn vang, Đường Phi Phi không dám tin, bụm mặt quay đầu đi.

Trên mặt đau đớn nóng bừng, khiến suy nghĩ cô ta hoàn toàn trống rỗng.

Chờ cô ta ngẩng đầu lên, mới phát hiện người đánh cô ta một bạt tai không phải là bố mà là...

“Mẹ...” Đường Phi Phi mở to hai mắt nhìn, run giọng khẽ nói, dường như không tin, người phụ nữ trung niên đáng người cao quý, mặc bộ đồ comple được cắt may khéo léo vừa người, đứng ở trước mặt mình chính là người vừa đánh cô một bạt tai.

“Tôi không có đứa con gái vì một chút việc nhỏ mà nói năng lỗ mồm với ba mình.”

Người phụ nữ trung niên xinh đẹp đó chính là mẹ Đường Phi Phi, Tôn Mặc Vân.

Bà tuy rằng đã hơn 40 tuổi nhưng do chăm sóc thích hợp, vì thế trên mặt trắng như tuyết không nhìn thấy một chút nếp nhăn. Trên người mặc quần áo cắt may vừa người, càng tôn lên khí chất ưu nhã của bà. Mái tóc đen nhánh được búi ở sau đầu, vòng cổ kim cương khiến người bà càng thêm cao quý.

Lúc này bà đang lặng lẽ nhìn con gái ruột mình, nhàn nhạt nói: “Lúc đầu muốn vào làng giải trí là lựa chọn của con, muốn nổi tiếng cũng là con cầu ba con giúp. Nhà họ Đường đã tốn nhiều tâm huyết để làm con nổi tiếng và con cũng biểu hiện không tệ, điều đó khiến mẹ rất hài lòng. Nhưng, chỉ gặp một việc nhỏ, mà con đã tự rối loạn trận tuyến, còn lớn tiếng với ba mình. Phi Phi, con khiến mẹ quá thất vọng.”

Giọt nước mắt ‘to như hạt châu’ lăn dài trên gò má cô ta, cô đáng thương tội nghiệp nhìn mẹ mình, phần lớn thời gian, bà đều che chở cho cô ta.

Nhưng điều kiện tiên quyết là cô ta không được làm tổn hại đến Đường gia, nhất là lợi ích của nhà họ Tôn.

Nghĩ đến đây, Đường Phi Phi có phần sốt ruột.

Ngược lại, Đường Phong Ngôn lại hơi nhú mày, nói với Tôn Mặc Vân: “Em cần gì phải đánh Phi Phi?”

Ông nhìn về phía Đường Phi Phi sợ tới mức cả người run rẩy, lệ rơi đầy mặt, dùng giọng nói ôn hòa nói với cô ta: “Phi Phi đừng trách mẹ con, bà ấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Hôm nay ba mẹ đến nói với con, sau hai ngày nữa, con có thể tiếp tục đi làm rồi.”

“Thật sao?” Đường Phi Phi không dám tin mở to hai mắt.

Thiếu gia nhà họ Minh, là nhà đầu tư kim sản xuất có tiếng trong làng giải trí, chính anh ta tự mình tuyên bố scandal kinh thiên động địa đó, vậy mà mới vài ngày ngắn ngủi đã được áp chế rồi?

Cô không tin!

“Ừ.” Đường Phong Ngôn gật đầu: “Cho nên con đừng tự chà đạp bản thân mình, bất luận như thế nào, cũng sẽ không bỏ mặc con không lo.” Ông dừng lại một chút, lại nói:

“Con sửa sang lại một chút đi, đừng chọc mẹ con tức giận.”

Đường Phi Phi vội vàng gật đầu rồi vội vàng vọt vào trong phòng tắm của mình.

“Con bé này...” Đường Phong Ngôn nhú mày: “Thật sự thiếu kiên nhẫn.”

“Từ từ sẽ được.” Tô Mặc Vân nhìn hai mắt Đường Phong Ngôn: “Dù sao Phi Phi cũng còn nhỏ.”

“Còn nhỏ, cũng là con gái duy nhất của em và anh. Sau này nhà họ Đường sẽ giao lại cho nó, nó trách người làm cha như anh quá tàn nhẫn, nếu không để nó sớm biết được thế giới này tàn nhẫn đến mức nào, thì về sau, sao nó có thể điều khiển toàn bộ nhà họ Đường?” Đường Phong Ngôn nói.

“Em sẽ từ từ dạy bảo Phi Phi, anh yên tâm đi, con của chúng ta tuyệt đối sẽ không kém cỏi đâu.” Tô Mặc Vân lại nói:

“Huống hồ, lần này nếu không phải con bé Đường Bội làm việc quá tuyệt tình, thì Phi Phi từ trước đến giờ vẫn làm rất khá.”

“Anh biết rồi.” Đường Phong Ngôn biết ban nãy vợ ông đánh Đường Phi Phi một bạt tai chỉ là đánh cho ông xem, mục đích thật sự của bà chính là Đường Bội:

“Anh sẽ nói với nó.”

“Không phải là vấn đề nói suông...” Tô Mặc Vân cười lạnh nói:

“Con bé đó trước nay rất bướng bỉnh, kiêu ngạo, chưa hề xem nhà họ Tôn của em ra gì, bây giờ lại không...” Bà nói đến đây, dừng một lát:

“Anh cũng nên cẩn thận, khó khăn lắm mới nuôi lớn một con chó, đừng bị nó cắn ngược một cái.”

“Thách nó cũng không dám!” Đường Phong Ngôn không muốn mất thể diện trước mặt Tô Mặc Vân: “Anh sẽ để nó biết, chuyện gì nên làm và chuyện gì không nên làm.”

“Hy vọng là vậy.” Tô Mặc Vân vừa nói vừa cười lạnh xoay người rời đi.

Mà lúc này, Đường Bội đang ngồi rảnh rỗi lướt web.

Ngày đó, sau khi ghi hình tiết mục xong cô đã trở về biệt thự của Sở Quân Hàn.

Nhưng đại thiếu gia nhà họ Sở cực kì bận rộn, tích lũy được nửa ngày rảnh rỗi, cái giá phải trả là công việc chất chồng như núi.

Không biết bây giờ anh đang bay đến nước nào để giải quyết công việc nữa. Đường Bội mừng rỡ, cô có thể ra tay để xử lý chuyện Đường Phi Phi.

Chỉ là, không biết có phải cô bị ảo giác không, mà cô thấy tất cả những người giúp việc trong nhà họ Sở, hay nhân viên, hay vệ sĩ đều đối với cô rất khách sáo.

Cô ở trên thư phòng lướt web một lát, không đợi cô đắn đo, rất nhanh đã có người mang trà thơm bốc hương nghi ngút với điểm tâm lên cho cô.

Cười cười và cảm ơn xong, Đường Bội cũng vừa đóng lại một trang web

Xem ra, Đường Phong Ngôn không hề bỏ mặc Đường Phi Phi.

Trải qua mấy ngày xử lý, quan hệ xã hội của Đường gia đã che đậy scandal Đường Phi Phi một cách khéo léo, thành vật hy sinh mà Minh Hiền cố ý tuyên truyền.

Dù sao đại tiểu thư nhà họ Đường xuất thân không tệ, sao có thể vì một trận đấu, mà hạ mình để hầu hạ cho một giám khảo.

Đường Bội mỉm cười, chuyện này hoàn toàn nằm trong dự liệu của cô.

Mặc dù lời nói của Minh Hiền đã đủ trọng lượng, nhưng trong làng giải trí kì quái này, không ai biết được, phía sau sự phồn hoa rực rỡ, có bao nhiêu mục nát và hư thối.

Đại đa số mọi người đều bị truyền thông dẫn dắt để tin tưởng vào sự việc mà họ nhìn thấy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61 8: Bí Mật Giữa Người Yêu (8)

Ngón tay cô nhẹ nhàng gõ vài cái lên bàn phím, phía dưới góc phải màn hình đã hiện lên khung đối thoại.

“Công chúa của tôi, em cuối cùng cũng nghĩ đến tôi rồi.” Trên màn hình màu đen, dòng chữ màu trắng hiện lên vô cùng bắt mắt.

Đường Bội cười cười, tiện tay gõ trả lời: “Tôi còn chưa cảm ơn anh, Lạc. Ngày đó tin tức của anh rất kịp thời cũng rất hữu ích.”

Lạc không có tiếp tục trả lời cô vấn đề này, mà hỏi vấn đề khác: “Tôi nhìn thấy công chúa ở tôi ở trên lưng ngựa, tư thế rất oai hùng, quả nhiên xinh đẹp không gì sánh được.”

“Cảm ơn.” Đường Bội lại cười.

“Nhưng tôi lại ghen tị với người đàn ông ôm em cười trên lưng ngựa.” Câu nói tiếp theo của Lạc đến rất nhanh.

“Tôi sẽ xem đó như lời khen ngợi.” Đường Bội bình tĩnh trả lời.

“Vị trí bên người công chúa, cần phải thuộc về kỵ sĩ trung thành với cô ấy nhất.” Lạc lại trả lời.

“Lạc?” Đường Bội hơi nhíu mày, Lạc chưa từng là người nói nhiều, bọn họ quen biết đã nhiều năm, mặc dù thi thoảng cũng đùa với đối phương một chút, nhưng sâu thẳm trong lòng bọn họ... lại lạnh lùng và lý trí.

“Dọa công chúa của tôi rồi sao?” Lạc trả lời bằng icon cười: “Tôi quên mất, kỵ sĩ không thể làm vậy. Anh ta ở trước mặt công chúa, mãi mãi duy trì sự trung thành và lễ độ. Cho dù muốn diệt trừ những côn trùng có hại bên cạnh cô ấy cũng vậy, không nên khiến máu tươi dọa công chúa của anh ta khiếp sợ.”

“Lạc.” Đường Bội nhíu chặt mày hơn.

“Haha... Công chúa của tôi thực sự coi trọng người đàn ông đó”

“Chuyện đó không liên quan đến anh!” Đường Bội lạnh lùng đáp trả một câu, tâm tình đang tốt gần như đều bị cảm xúc biến hóa của Lạc phá hỏng cả.

Bên kia im lặng thật lâu, lâu đến nỗi Đường Bội cảm thấy hôm nay không phải là thời điểm thích hợp để bàn việc chính với anh ta, thì tin nhắn mới của anh ta lại xuất hiện.

“Tôi rất vinh hạnh, mỗi lần em cần, người em nhớ đến đầu tiên luôn luôn là tôi. Tôi rất vui, công chúa của tôi.”

“... Tôi sẽ xem như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.” Đường Bội chậm rãi gõ một hàng chữ, sau đó nói: “Tôi chuẩn bị bắt đầu đối phó với Đường Phi Phi.”

“Tôi nghĩ em đã ra tay rồi.”

“Phía sau Đường Phi Phi vẫn còn có nhà họ Đường và nhà họ Tôn liên kết với nhau, cho nên tạm thời vẫn chưa thể nhổ tận gốc nhà họ Đường, động thủ thì quá sớm, sẽ đứt dây động rừng.”

“Vậy điều gì đã khiến em thay đổi ý kiến?” Lạc hỏi.

“Đường Phi Phi tự tìm đường chết.”

“Cô ta vốn ngu không ai bằng.” Lạc chế nhạo không chút khách khí.

“Cho nên tôi cần sự giúp đỡ của anh.” Đường Bội lại nói: “Tôi cần toàn bộ hệ thống internet đều tràn ngập thông tin chỉ trích cô ta.”

“Không có vấn đề gì, công chúa của tôi. Chẳng qua là, cứ như vậy tôi sợ người đàn ông bên cạnh em sẽ tức giận bởi vì cuộc hẹn của chúng ta cần phải kéo dài đến 20 ngày.”

“Được.” Đường Bội trả lời không chút do dự, rồi kéo khung chat xuống.

Cô mở xem lướt qua trang web cuối cùng, cảm điện thoại chậm rãi nhập vào ‘Ngày 28 tháng 4, rạng sáng 0 giờ’ sau đó gửi nó đi.

Lúc này ngoài cửa sổ đã đen kịt, khoảng cách 0 giờ chỉ còn hai giờ mà thôi.

Đường Bội chậm rãi khép lại màn hình vi tính, đứng lên rời khỏi thư phòng Sở Quân Hàn, chuẩn bị trở lại phòng ngủ đi tắm một cái thật thoải mái để chịu.

Trước khi đóng cửa thư phòng, cô đột nhiên quay đầu nhìn về phía bên trong.

Thư phòng được trang trí theo phong cách của Sở Quân Hàn, đen, trắng, xám tro là ba màu chủ đạo trong phòng.

Trên giá sách cao lớn, rộng rãi, được bày biện rất nhiều bộ sách khác nhau đến từ các nơi trên thế giới rất ngay ngắn chỉnh tề.

Bàn làm việc rộng rãi, phía sau là ghế dựa thoải mái.

Thứ duy nhất lộ ra vẻ nhu hòa chính là ghế sofa da ở đằng trước, cùng màu với bàn trà, phía trên bàn đặt một bộ trà cụ.

Nơi này, từng là nơi cô muốn xâm nhập, nhưng toi tả mà về, cuối cùng bị truy sát đến không có chỗ trốn, thậm chí nhà Họ Đường cũng xem cô như đồ bỏ mà ném xuống biển.

Cũng có vô số người muốn nhìn trộm bí mật trong đây, lại bị phòng vệ nghiêm của nhà họ Sở ngăn chặn ở ngoài cửa.

Hiện tại, cô có thể qua lại tự nhiên, thậm chí ôm hồng trà tinh khiết thơm ngát và ăn điểm tâm, tiêu phí thời gian cả buổi chiều.

Ngày 28 tháng 4, vừa vặn tròn một tháng ngày cô trọng sinh... Cũng là ngày kiếp trước cô cô độc chết trong nước biển lạnh như băng!

Ánh mắt Đường Bội đột nhiên trở nên kiên định và tràn ngập ý chí chiến đấu, cô chậm rãi đóng lại cửa thư phòng, tựa như đóng lại toàn bộ quá khứ và nghênh đón một khởi đầu mới.

Chiếm được lòng an ủi và hứa hẹn của bố mẹ, Đường Phi Phi làm thế nào cũng không ngờ rằng, con ác mộng cô ta cho rằng đã đi qua, nhưng khi một sự thật mới được vạch trần, mới đúng là ngày đầu tiên cô ta bước vào địa ngục.

Đường Bội tính thời gian rất chuẩn, thời điểm cô ta giành được hy vọng một lần nữa, cô sẽ đẩy cô ta từ trên mây rơi xuống, cảm giác phập phồng như vậy, có lẽ mới khiến đại tiểu thư nhà họ Đường được nuông chiều từ bé sụp đổ thật sự.

Một đêm này, cả thành phố S đều không ngủ, đèn đuốc sáng trưng trước sau như một tận đến khi trời sáng.

Nhưng, đối mặt với những tia nắng ấm áp đầu tiên mới lên của ngày xuân, Đường Bội lười biếng dựa vào ghế sau trong ô tô, chờ Lục Từ Mặc đưa cô đi gặp nhà biên kịch vàng của nhà họ Sở, Sở Dục Thành, thương lượng với anh ta về nhân vật mới.

Mà Đường Phi Phi lại bị tiếng chuông di động dồn dập đánh thức.

Đang buồn ngủ mờ mịt, nghe điện thoại nói mấy câu, Đường Phi Phi đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, đi chân trần vọt tới máy tính trước mặt, không dám tin mở máy tính lên, mở tin tức của cô ở trang giải trí lớn nhất toàn quốc.

Tiêu đề to lớn màu đỏ thẫm khiến ánh mắt cô ta đau đớn. Cô ta không dám tin ném điện thoại sang một bên rồi run run mở tin tức đó lên.

Tuy là ảnh chụp đã trải qua xử lý, nhưng vì góc chụp rất tốt, nên nhìn qua người khác có thể nhận ra đó là Đường Phi Phi.

Cho dù đã trải qua xử lý, nhưng ảnh chụp vẫn lộ liễu như vậy.

Nữ diễn viên thiên sứ trong cảm nhận của fan, đại tiểu thư nhà họ Đường luôn luôn thanh thuần, đáng yêu, thực ra là gái lầu xanh, ai cũng có thể lấy làm chồng.

Tin tức động trời này vừa mới tung ra đã trở thành tiêu điểm tìm kiếm trên mạng, cũng xứng đáng trở thành đầu đề cho các trang web giải trí.

“Không!” Đường Phi Phi tuyệt vọng ném chuột, hét lên một cách cuồng loạn.

Mà cùng lúc Đường Phong Ngôn nhận được báo cáo, lúc này đang lạnh lùng buông điện thoại trong tay xuống, Tôn Mặc Vân sáng sớm đã xông vào văn phòng tổng giám đốc Đường thị của ông, ông lạnh lùng nói:

“Tôi sẽ xử lý!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61 9: Bí Mật Giữa Người Yêu (9)

Xử lý như thế nào?” Tôn Mặc Vân cũng hơi kích động, bà tiện tay cầm máy quyền tạp chí mà trợ lý mua tới, cùng với báo giải trí hôm nay mới ra lò ném lên bàn công tác rộng rãi làm bằng gỗ lim của Đường Phong Ngôn, lạnh lùng hỏi:

“Bây giờ tôi muốn biết cách xử lý của ông! Đường Phi Phi là con gái của tôi, cũng là cháu gái của nhà họ Tôn, tôi với người nhà của tôi tuyệt đối sẽ không cho phép scandal như vậy xảy ra với con bé.”

Bà hít một hơi thật sâu, trong mắt lóe lên ánh sáng, nói không chút lưu tình:

“Ông còn muốn che chở cho con gái của tiện nhân kia tới khi nào?! Tai tiếng như thế, chẳng lẽ ông muốn con bé bị hắc thay nó sao?”

Rõ ràng là việc Đường Phi Phi làm, nhưng Tôn Mặc Vân nói mấy câu, đã đổ mọi tội lỗi lên đầu Đường Bội, mà Đường Phi Phi lại là người bị hại bị hắc thay người ta.

“Tôi biết rồi.” Đường Phong Ngôn nhàn nhạt nói.

Đường Bội gần đây không nghe lời, quả thực ông cần phải để cô nhận ra sai lầm của mình.

Dù sao con gái nhà họ Đường, có một đứa nổi tiếng, tài hoa ở trong làng giải trí là đủ rồi.

Ông cảm thấy điện thoại bị ông để xuống, trước ánh nhìn chăm chăm của Tôn Mặc Vân, không chút do dự bấm vào số quản lý phòng quan hệ xã hội:

“Tiền Tiền phải không? Đưa tin Đường Bội là con gái riêng nhà họ Đường, lần này đột nhiên xuất hiện là có ý định trả thù nhà họ Đường. ...Tung tin ra ngoài đi.”

“Tổng giám đốc Đường?”

Tiền Ý Viễn đã làm quản lý của phòng quan hệ xã hội nhiều năm, đương nhiên sẽ biết quan hệ của Đường Bội với nhà họ Đường. Cả con gái ruột của mình, và danh tiếng của mình cũng có thể lấy ra hy sinh.

“Đừng hỏi, chiếu theo lời tôi nói mà làm” Đường Phong Ngôn không có giải thích mà trực tiếp nhắc lại mệnh lệnh.

“Vâng.” Tiền Ý Viễn đáp.

“Bà hài lòng chưa?” Đường Phong Ngôn lạnh lùng liếc nhìn Tôn Mặc Vân một cái rồi cúp điện thoại.

“Đường Phong Ngôn, bộ dáng người cha hiền phần nộ của ông lúc này diễn cho ai xem đây?”

Tôn Mặc Vân cười lạnh nói: “Ông đừng quên, Phi Phi mới là con gái tôi và ông, cũng là tiểu thư duy nhất của nhà họ Đường, Đường Bội con

nghiệt chừng ấy, nếu ngoan ngoãn nghe lời thì thôi. Nếu không, hy sinh nó thì có liên quan gì?”

Bà nói xong, nắm lấy bao tay số lượng có hạn bị bà ném ở một bên, sửa lại tóc tai, khôi phục lại dáng vẻ ung dung trầm tĩnh của phu nhân cao quý, nhàn nhạt nói:

“Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng tôi nghe về scandal của Phi Phi.”

Nói xong, Tôn Mặc Vân ngạo nghễ ngẩng cao đầu, giày cao gót gõ trên mặt đất, phát ra từng tiếng ‘khắc khắc’ đã đi xa một mạch.

Đội bà đi xa, Đường Phong Ngôn mới ngồi vào trên ghế da rộng rãi của mình, vẻ mặt lạnh lùng.

Đường Bội không nghe lời, đương nhiên ông sẽ không bỏ qua.

Không chỉ không nghe lời, mà Tôn gia và Tôn Mặc Vân càng ngày càng ngang ngược, ông cũng không bỏ qua.

Chờ xem, Đường thị cuối cùng là thiên hạ của ông, không để cho người ngoài được nhúng tay vào.

Khi Lục Tử Mặc dừng xe, ngón tay nhẹ nhàng đặt trên tay lái.

Anh vẫn không nhìn Đường Bội mà chuyên chú nhìn về phía trước: “Xế chiều hôm nay, Sở tiên sinh sẽ về tới.”

“Ừ.” Đường Bội gật đầu, vừa mở cửa, xuống xe.

Khi đóng cửa xe, cô xoay người nhìn về phía Lục Tử Mặc không hề nhúc nhích, cười nói với anh: “Không phải anh cảm thấy, tôi nên tự mình đi đón anh ấy?”

“Tôi đang suy nghĩ đến tiết mục được phát sóng hôm qua.” Lục Tử Mặc quay đầu, nhìn về phía Đường Bội, thản nhiên nói:

“Sở tiên sinh rất vội, chắc là đã xem tiết mục rồi.”

“Ồ?” Đường Bội nhú mày cười: “Anh cảm thấy anh ấy sẽ trách tôi?”

Lục Tử Mặc không có trả lời.

Giống như Văn Tư Miêu, anh đã làm việc ở Sở thị nhiều năm. Nhưng, cho dù như thế, anh vẫn không nắm được suy nghĩ của ông chủ.

Nhìn vẻ mặt và bộ dạng thoải mái của Đường Bội, có lẽ anh đã có phần lo bỏ trắng răng rồi.

Dù sao, đối với ông chủ mà nói, Đường tiểu thư không giống.

“Vậy cô đã xem qua tiết mục chưa?” Anh không có trả lời, ngược lại chủ động hỏi.

“Ừ.” Đường Bội gật đầu.

Đường Bội cười, vỗ nhẹ cửa sổ xe như bày tỏ sự an ủi, nhưng vẫn do dự nói với người đại diện của mình: “Yên tâm đi, Sở thiếu sẽ không vì vậy mà giận tôi, anh ấy sẽ...”

Cô không tiếp tục nói hết, chỉ mỉm cười đứng thẳng thân thể, lại nói: “Không cần lo lắng, chỉ cần buổi chiều anh đến đón tôi qua chỗ anh ấy là được.”

Đó là bí mật nhỏ ngọt ngào chỉ có những người yêu nhau mới có thể biết được.

Nếu như...

Cô với Sở Quân Hàn cũng được xem như người yêu!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62 1: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều (1)

Sở Dực Thành sống trong một khu chung cư cao tầng xa hoa cách trung tâm thành phố rất gần. Ở đây giữa ồn ào có yên tĩnh, giao thông sinh hoạt hết sức thuận tiện, đối diện với công viên xanh cũng không tồi.

Nhà của Sở Dực Thành ở trên tầng cao nhất, tuy rằng phòng ốc không rộng rãi bằng biệt thự, nhưng sống một mình cũng không lộ ra quá mức cô đơn.

Buổi tối rất khác biệt, từ phòng khách đẩy cửa sổ ra ngoài, kết hợp với một ban công lớn.

Toàn bộ ban công đều làm bằng thủy tinh trong suốt, cách lớp thủy tinh, đêm tối có thể tha hồ nhìn ngắm bầu trời xinh đẹp.

Ở thành phố S tắc đất như tắc vàng, một căn nhà với giá trị xa xỉ như vậy, chỉ sợ chỉ có những người có tài như Sở Dực Thành mới dám ở.

“Cô thích nơi này?”

Khách khách khí mời Đường Bội vào phòng, ngày đó gặp gỡ ở biệt thự nhà họ Sở, khí chất có phần điên cuồng giống với nhà nghệ thuật mà Sở Dực Thành mang lại, giờ đây dường như chỉ còn là ảo giác.

Sở Dực Thành mặc chiếc áo lông Cashmere cao cổ màu xám, mái tóc dày, trên chiếc mũi cao thẳng là chiếc kính mắt gọng đen.

Ngũ quan của anh ta cũng không anh tuấn lắm, nhưng vai rộng chân dài, cả người ăn mặc thoải mái, anh ta khiến người đối diện cảm thấy rất khá.

“Ban công này rất tốt.” Đường Bội quay đầu từ trước cửa sổ sát đất, cười trang nhã thừa nhận: “Trồng một ít hoa ở đây nhất định rất đẹp.”

Trên ban công chỉ đặt một chiếc đàn piano màu đen trắng xen lẫn, trên mặt đàn phản chiếu ánh sáng lạnh lùng, lộ ra vẻ lạnh lẽo lại tịch mịch.

“Hoa?” Sở Dực Thành cười haha, tính cách rất thoải mái: “Tôi trồng hoa không sống nổi.”

Anh bụng hai ly nước tới, thờ ơ nói: “Phòng đối diện cũng có kết cấu giống hệt, nếu cô thích, cứ bảo Quân Hàn tặng nó cho cô.”

“Ách...” Đường Bội không nghĩ tới, nơi này cũng là tài sản của nhà họ Sở.

Kỳ thật, cũng không có gì bất ngờ, sản nghiệp nhà họ Sở trải rộng khắp mọi ngành nghề, được gọi là đế quốc thương nghiệp cũng không phải do mọi người tặng bốc, mà do anh có rất nhiều sản nghiệp giá trị khổng lồ.

“Cậu ta ít khi đến đây, chắc chắn không tiếc đâu.” Sở Dực Thành ngẩng đầu, cười nói với Đường Bội: “Người được cậu ta coi trọng, chắc chắn cậu ta sẽ rất hào phóng.”

“Ồ?” Đường Bội ngồi xuống đối diện Sở Dực Thành.

Ghế sofa mềm mại, bàn trà tròn bóng, trên sàn không có một hạt bụi, khói trà lượn lờ...tất cả đều tràn ngập hương vị gia đình, rất khó tưởng tượng đây chỉ là nhà của một người đàn ông độc thân.

Anh đặt một cuốn tài liệu ở trên bàn trà, chậm rãi nói: “Cô thật sự biết dùng súng, hay luyện qua lúc quay phim?”

Sở Dực Thành hỏi rất thẳng thắn, không hề có ý khách sáo.

“Đã từng đọc qua một ít kiến thức liên quan.” Đường Bội mỉm cười, trả lời rất uyển chuyển.

“Ngoại trừ ngày đó dùng súng, còn những thứ khác thì sao?” Sở Dực Thành liếc nhìn Đường Bội, lại hỏi.

“Mỗi thứ đều biết một ít.” Đường Bội trả lời khách khí.

Những thứ cô học trước đây rất phức tạp, đừng nói là súng lục, ngay cả những thứ lớn hơn như máy móc vũ khí thậm chí là những binh khí lạnh (dao, mã tấu) cũng từng tiếp xúc qua. Những lời này không chỉ nói khách sáo, lúc quay phim sẽ dùng súng, cô nghĩ vẫn chưa đến nỗi vượt quá phạm vi học tập của cô.

“Vậy thì tốt rồi.” Sở Dực Thành mở kịch bản ra lại nói: “Trước đó, tôi đã từng nói với cô trong điện thoại, tôi viết một câu chuyện về một cô gái kiêu ngạo, nhưng đó chỉ là lúc mới đầu, sau đó cô ấy lột xác càng mạnh mẽ hơn. Trong đó, quá trình biến hóa chính là chỗ khó nhất.”

Anh nói, rồi rút một điều thuốc từ hộp sắt dưới bàn trà rồi nhìn Đường Bội hỏi:

“Muốn không?”

“Cảm ơn.” Đường Bội đưa tay nhận lấy điều thuốc trong tay anh.

Sở Dực Thành hơi nheo mắt lại.

Đường Bội cũng không châm lửa.

Ngón tay cô thon dài và đều đều, tuy rằng đã luyện tập võ từ nhỏ nhưng ngón tay cũng không thô to, những móng tay màu hồng phấn được cắt tỉa gọn gàng dưới ánh đèn lộ ra ánh sáng óng ánh.

Điều thuốc của đàn ông nặng hơn, hơn nữa lại ngắn, thô không đẹp mắt, không giống với điều thuốc của phụ nữ, dài nhỏ xinh đẹp, rất hợp với ngón tay của họ.

Đường Bội lại vững vàng dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp điều thuốc, nhẹ nhàng đặt hai cái lên bàn trà.

Khi thu tay lại, tuy rằng chưa hề châm lửa, nhưng cô bỗng gác một chân lên đùi, điều thuốc trên tay được cô đưa từ từ đến bên miệng. Ban này vẫn còn tiền lùi hữu lễ, Đường Bội lúc này hoàn toàn biến mất. Cho dù chỉ trang điểm nhạt, nhưng ánh nhìn không kiên nhẫn khi cô nhìn Sở Dực Thành, trong nháy mắt đã biến thành một nữ xã hội đen trên phố, mỉa hoặc.

Cô cong khóe môi lên, điều thuốc nhẹ nhàng cọ sát bên môi, không chút để ý hỏi:

“Có chuyện gì thì nói nhanh đi?! Cho rằng bản tiểu thư có rất nhiều thời gian sao?”

Nói xong lại duỗi tay đẩy cái cốc trên bàn trà, nói bằng giọng không kiên nhẫn:

“Này! Anh coi bản tiểu thư là học sinh tiểu học sao? Để tôi uống nước trái cây? Nói cho anh biết, 10 tuổi tôi đã bắt đầu ngàn ly không say rồi... Mau đổi bia qua đây.”

Sở Dực Thành giật mình, bỗng nhiên cười lên ha ha

Anh mê kịch và điện ảnh, trong hiện thực có rất ít chuyện khiến anh có thể cười lên tiếng.

Nhưng, Đường Bội thật ngoài dự đoán của anh, biến đổi thất thường, vậy mà đã biến thành một nữ xã hội đen mười phần vẹn mười.

Cho nên anh không thể không thừa nhận, trên thế giới này vẫn có thiên tài tồn tại.

Đường Bội cười xinh đẹp với anh, đặt điều thuốc lên bàn trà, rồi vuốt lại tóc hai bên má.

Dáng vẻ của cô vẫn không thay đổi, quần áo và trang sức vẫn giống như ban này, thậm chí ngay cả tóc và trang điểm cũng không thay đổi. Nhưng ánh mắt nhìn về phía Sở Dực Thành lại trở nên sắc bén.

“Những chuyện khác không cần nhiều lời.” Mối anh đào khẽ mở, cô chậm rãi nói từng chữ.

Giọng điệu bình thản, trầm tĩnh không có vẻ kiêu ngạo như nữ xã hội đen vừa này, nhưng sự bình tĩnh và sắc bén như thế lại khiến Sở Dực Thành cảm thấy áp lực.

“Nếu đã giao kịch bản cho tôi, diễn như thế nào, làm như thế nào, anh không cần quan tâm nhiều.” Đường Bội đặt kịch bản lên, rồi chậm rãi nói:

“Nếu như cần anh dạy tôi phải làm từng bước như thế nào, tôi nghĩ Sở tiên sinh sẽ không chọn tôi làm đối tượng hợp tác đâu.”

Cô nói tới đây, khẽ mỉm cười với Sở Dực Thành.

Nụ cười đó động lòng người đến mức nào không nói nhưng lại rất kiều diễm. Đường như, từ mặt mũi của cô, còn có thể nhìn thấy dáng dấp của nữ xã hội đen ban này.

Nhưng thế sự trên thế giới đã sớm xoay vần, cô đã lột xác thành bướm, vứt lại những năm tháng hết sức lông bông của mình.

“...Được.” Sở Dực Thành kinh ngạc nhìn Đường Bội, phải qua rất lâu anh mới phục hồi tinh thần lại, ngồi trở lại sofa nhìn Đường Bội ở phía đối diện mới chậm rãi nói:

“Xem ra tôi không chọn làm người, hai người với hai thân phận, Đường tiểu thư nắm bắt rất tốt.”

Đường Bội khẽ cười, lấy ngón tay ra khỏi kịch bản nói: “Vừa rồi tôi chỉ đoán lung tung thôi, cảm giác Sở tiên sinh muốn chính là như vậy, nếu có chỗ nào mạo phạm, mong rằng anh bỏ qua cho.”

“Làm sao có thể? Cô diễn rất khá.” Sở Dực Thành ngẩng đầu nhìn Đường Bội, trong ánh mắt lộ ra tia hoài niệm, hình như xuyên thấu qua gương mặt cô để nhìn một người khác.

Anh cúi đầu nhìn hai cốc nước trái cây trên bàn trà, tự giễu cười nói:

“Tôi quên hỏi, cô có cần đổi đồ uống khác không?”

“Không cần, nước trái cây là được rồi, cảm ơn Sở tiên sinh.” Đường Bội cười, bung nước trái cây lên uống một ngụm.

“Gọi Sở tiên sinh như vậy nghe xa lạ lắm.” Sở Dực Thành cười lắc đầu nói: “Mặc dù tôi chỉ lớn hơn cô vài tuổi, nhưng Quân Việt vẫn gọi tôi là chú, cô cứ gọi tôi như vậy đi.”

Hiện tại lại đến phiên Đường Bội ngăn ra.

Sở Dực Thành đối với cô quá mức quen thuộc, cô tin chuyện của cô và Sở Quân Hàn không truyền đi nhanh thế, Sở Dực Thành đã rời khỏi nhà họ Sở để sống một mình, vì sao anh ta lại chắc chắn như vậy?

“Thế nào?” Sở Dực Thành khép lại kịch bản, đưa cho Đường Bội, chậm rãi nói:

“Đừng lo, Quân Việt sẽ không làm những chuyện khiến con không vui, chỉ là chúng ta đều làm trong giới giải trí, làm chủ như tôi chiều cô bạn gái của cháu mình cũng không phải chuyện gì đáng ngại.”

Anh đứng lên vỗ vỗ bả vai Đường Bội, thái độ hoàn toàn giống như bậc trưởng bối với tiểu bối, cười nói: “Hôm nay vẫn chưa kịp chuẩn bị quà gặp mặt, lần sau sẽ bổ sung.”

“Cảm ơn...” Đường Bội ngẩng đầu nhìn về phía Sở Dực Thành, nhà biên kịch vàng thoát nhìn rất đặc lập độc hành(*), nhưng dưới lớp dung mạo bình thường ấy lại ẩn chứa điều gì đó không bình thường nói không nên lời.

“Chú...” Đường Bội lại nhẹ nhàng bổ sung một tiếng.

Đường Bội từ trong nhà Sở Dực Thành đi ra thì mặt trời đã ngã về tây.

Thâm thoát, bọn họ đã hàn huyên rất nhiều, về kịch bản, về thái độ tu dưỡng của diễn viên, về kĩ thuật biểu diễn thậm chí cả những chuyện làm biên kịch...

Sở Dực Thành là một người đàn ông từng trải, những lời anh ta sẵn lòng chỉ dạy, Đường Bội cũng học được không ít kinh nghiệm từ đó.

Lục Tử Mặc ăn xong cơm trưa thì đến chờ Đường Bội, chờ cô từ trên lầu đi xuống thì anh đang ngồi trong xe lướt web.

Nghe thấy động tĩnh, anh theo bản năng để ipad lên trên giá ở đằng trước, liếc mắt nhìn Đường Bội một cái hỏi:

“Trở về biệt thự?”

“Không đi đón Sở thiếu?” Đường Bội tự thắt dây an toàn cho mình, cười nói.

Cô đóng cửa xe, chần chờ một lát mới nói: “Có một số việc gạt tôi không bằng lấy ra chúng ta cùng nhau thương lượng giải quyết, dù sao tin tức trên mạng có thể nhìn thấy, tôi sớm muộn gì cũng sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62 2: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều (2)

Edit: Tịnh An

Mới một ngày mà scandal về nhà họ Đường đã thay đổi nhân vật chính.

Đường Bội có vài phản tương tự Đường Phi Phi, vốn là chuyện không ít người trong làng giải trí biết đến, trước đó đã từng có scandal đóng thế.

Lúc này trên các trang web giải trí lớn, không biết từ đâu xuất hiện tin tức đầy trời, thì ra Đường Bội chính là con gái riêng của nhà họ Đường.

Lần này trở về nhằm trả thù nhà họ Đường với cha cô Đường Phong Ngôn.

Vì thế Đường Phi Phi hoàn toàn là người chịu tội thay bị kéo vào cuộc chiến trả thù, cũng là vũ khí Đường Bội lợi dụng để trả thù Đường Phong Ngôn.

Còn những bức ảnh, bây giờ mọi người đều biết khoa học rất phát triển, việc ghép những bức ảnh khó coi để làm nhục Đường Phi Phi quả thật là việc dễ dàng.

Còn những chuyện xảy ra ở mã trường Vân Tiêu, Đường gia cũng có lý do nguyên vẹn để tin tưởng, Đường Bội vì muốn trả thù mà giờ thủ đoạn hèn hạ.

Vì để lấy sự tin tưởng của công chúng, lần này Đường Phong Ngôn đã đánh cược tất cả vốn ban đầu.

Chẳng những tung ra những bằng chứng xác thực Đường Bội là con gái ruột của mình, hơn nữa những chuyện xảy ra với Đường Phi Phi ở mã trường, bọn họ còn tìm được nhân chứng.

Đường Bội mỉm cười nhìn đáng về đáng thương tội nghiệp của Bạch Chi San ở trên mạng, bọn họ đã mượn sức cô ta, trái lại có phần nằm ngoài dự đoán của cô.

Bạch Chi San chỉ tường thuật một cách đơn giản về những hồi ức tình bạn tốt đẹp giữa cô ta và Đường Phi Phi, hơn nữa còn lên án Đường Bội ở mã trường đã ức hiếp cô với Đường Phi Phi yếu đuối như thế nào.

“Cô ta lúc nào cũng ỷ vào vóc người cao gầy của mình, nên thường đầu đá cười ngửa trên mã trường, nhiều lần suýt đụng ngã người khác.”

Bạch Chi San nghĩ lại mà rùng mình: “Hẳn là cô ấy sợ mình là người mới, cạnh tranh không thắng nổi nhân khí của vài người khác, cho nên mới dùng hết mọi thủ đoạn và nghĩ mọi biện pháp khiến chúng tôi bị loại.”

Đường Bội thờ ơ lật những tin tức trên mạng, phản ứng của Đường Phong Ngôn có phần ngoài dự liệu của cô.

Nhưng, tất cả đều nằm trong kế hoạch.

Đối với Đường Phong Ngôn mà nói, ông ta sẽ không bỏ qua bất cứ thứ gì có thể lợi dụng.

Con gái cũng được, thanh danh cũng được, gia đình cũng được... Chỉ cần ông ta có thể đứng ở đỉnh cao nhất trong tập đoàn Đường thị, cảm quyền lực và tiền bạc trong tay, thì ông ta có thể trở thành một người đàn ông máu lạnh như vậy.

Lục Tử Mặc vừa lái xe, vừa liếc mắt nhìn Đường Bội một cái, hỏi: “Chuyện này...”

“Tôi có thể dàn xếp.” Đường Bội quay đầu cười với anh ấy.

Cô lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn, hôm qua anh ta hứa sẽ giúp cô công kích trên mạng internet, kỳ thật, Đường Bội đã chuẩn bị cho Đường Phong Ngôn một món quà hậu lễ.

Cô sớm biết, nhà họ Đường, à không, ít nhất là nhà họ Tôn sẽ không trơ mắt nhìn Đường Phi Phi rơi vào vũng bùn.

Cô đang chờ, Đường Phi Phi hết lần này đến lần khác cho rằng có thể xoay chuyển tình thế, khi cô ta tin rằng mình có thể tiếp tục trèo lên, thì cô sẽ cho cô ta một kích thật mạnh.

“Ngày mai tôi không ra ngoài, tất cả các hoạt động đều hủy bỏ.” Đường Bội thu hồi điện thoại, nói với Lục Tử Mặc.

Ánh mắt cô trong suốt sáng ngời, tràn ngập tự tin và kiêu ngạo.

Đường Phi Phi chỉ là một đóa hoa được nuôi lớn trong nhà ấm, chắc hẳn qua không bao lâu, sẽ bị những đả kích này lần lượt hủy hoại đến mức không gượng dậy nổi.

Vậy, so với trực tiếp bức tử cô ta, càng khiến cô ta đau đớn hơn nhiều.

Đường Bội hơi nheo mắt lại.

Cô vĩnh viễn không thể nào quên được, mỗi lần bọn họ dùng sức khỏe của em trai để uy hiếp cô, cảm dỗ cô, cảm giác bồi hồi đó cứ lơ lửng giữa thiên đường và địa ngục.

Khi Đường Bội trở lại biệt thự Sở Quân Hàn, đã sắp 7 giờ, thời gian cơm chiều đã qua từ lâu.

Cô vừa đưa áo khoác cho người hầu, vừa hỏi: “Sở thiếu đầu? Đang ở trong thư phòng?”

“Thiếu gia đang chờ cô.” Giúp cô cất kỹ áo khoác, người hầu thấp giọng nói: “Cậu ấy đang ở trong nhà ăn.”

Trong phòng ăn, bữa tối đã được dọn lên, hương thơm nóng hổi xông vào mũi, những bát đĩa được lau chùi sáng ngời được bày ở trên bàn.

Khi Đường Bội bước vào, anh đang dặn dò người hầu mở cửa ra.

Hơi nóng tỏa ra khắp nhà ăn, Sở Quân Hàn tiện tay kéo ghế dựa bên cạnh mình ra, thản nhiên nói: “Qua đây ăn cơm đi.”

“Anh không cần chờ em đâu.” Đường Bội cười xinh đẹp với anh, có chút áy náy, cũng có chút cảm động.

Cô từ từ đi đến, ngồi xuống bên cạnh Sở Quân Hàn.

Thức ăn trên bàn, phần lớn đều hợp với khẩu vị của cô, tay nghề đầu bếp nhà họ Sở quả nhiên khác xa với bên ngoài, ăn vào khiến người ta cảm thấy ngon miệng vô cùng.

“Ném thử xem” Sở Quân Hàn đưa thìa cho cô rồi nói: “Anh không biết em thích ăn món gì, nên anh bảo họ ghi lại những món ăn mà em từng ăn ở nhà rồi những món em hay dùng bên ngoài, hy vọng sẽ hợp với khẩu vị của em.”

Đôi thìa trên tay cô dừng lại giây lát.

Cô im lặng một hồi, khoe môi chậm rãi rướn lên nụ cười dịu dàng.

“Em rất thích.” Cô từ từ nuốt một miếng cá chưng, quay đầu nhìn về phía Sở Quân Hàn, cười đến hai mắt cong cong: “Cảm ơn.”

Cô đi tới gần, tặng cho anh một nụ hôn vẫn còn vẹn mùi cá chưng.

Chỉ là một nụ hôn lướt qua.

Sau khi hôn xong, cô ngồi lại vị trí, bắt đầu chăm chú ăn cơm chiều.

Động tác của cô quá mức tự nhiên, nhưng sự mất tự nhiên trên mặt đã bán đứng tâm tư cô.

Gò má phồng hờn thẹn thùng, khiến ánh mắt Sở Quân Hàn cũng dần dần trở nên ôn hòa.

Bữa tối của hai người, so với bữa tối của một người, thì nhiều thức ăn hơn.

Khi Đường Bội chậm rãi uống nước trái cây, ngồi trên sofa trong thư phòng của Sở Quân Hàn, đôi phương bắt đầu xử lý văn kiện.

Cô nuốt một ngụm nước trái cây, đột nhiên hỏi: “Tiết mục ngày hôm qua, anh đã xem rồi?”

“Ừ” Ánh mắt anh đặt trên văn kiện, cũng không hỏi Đường Bội là tiết mục gì, chỉ thuận miệng trả lời.

Thời gian của thiếu gia nhà họ Sở không nhiều, những chương trình giải trí thông thường đương nhiên không thu hút sự chú ý của anh. Đường Bội hỏi, chắc chắn ám chỉ tiết mục kia mà thôi.

“Nghe thấy em nói gì không?” Đường Bội hỏi.

Cô uốn người ở trên sofa, nhàn nhã giống như một con mèo, lười nhác khép hờ hai mắt, hưởng thụ nước trái cây tinh khiết và tươi mới.

Đường Bội có chút hài lòng khẽ thở dài.

Thi thoảng, những nơi khiến cô an tâm, cô sẵn lòng sống một cuộc sống nhàn nhã, tự do tự tại như thế.

“Ừ...” Im lặng một lát, Sở Quân Hàn rút cuộc trả lời.

“Biểu hiện của em thế nào?” Đường Bội ngồi ngay lại, cười đến mức giáo hoạt, ánh mắt sáng ngời hơi nheo lại nhìn Sở Quân Hàn, dáng vẻ ấy rất giống con hồ ly phúc hắc.

Sở Quân Hàn ngẩng đầu nhìn về phía Đường Bội, ánh mắt trở nên hơi thâm trầm.

“Qua đây, anh sẽ nói cho em biết.” Sở Quân Hàn buông bút trong tay xuống.

Đường Bội khẽ cười một tiếng, nhảy xuống sofa, đi chân trần vài bước đến bên cạnh Sở Quân Hàn.

Sở Quân Hàn cúi người, ôm cô ngồi yên ở trên bàn, đưa tay nhẹ nhàng luồn vào bên tóc của cô, đến sau tai cô thì nhẹ nhàng thở dài nói:

“Em ấy...”

Anh dừng lại một chút mới tiếp tục nói: “Thật ra anh cũng không ngại, nếu như em bằng lòng, em có thể nói với cả thế giới này biết, em là người yêu của anh.”

Lời anh còn chưa nói xong.

Đường Bội đã cúi người ôm lấy vai anh, sau đó chặn môi của anh lại.

Môi lưỡi mềm mại nóng rực, triền miên dây dưa ở cùng một chỗ, bọn họ trao đổi hơi thở lẫn nhau...

Đó mới là nụ hôn thật sự thuộc về những người yêu nhau!

Nụ hôn ít ỏi mang theo mục đích lại khiến tim người ta gần như muốn nổ tung!

Nụ hôn vừa kết thúc, cô hơi buông anh ra, sau đó từ trên cao nhìn xuống anh.

Trán cô đặt lên trán anh, nghe thấy hít thở của hai người, Đường Bội đột nhiên mỉm cười nói: “Đời này của em, chọn lựa chính xác nhất chính là hôm đó không có lên vào thư phòng của anh mà lên vào phòng ngủ đẩy ngã anh.”

Mở đầu không lấy làm vui vẻ, nhưng đã trở thành vé thông đến thiên đường.

Sở Quân Hàn muốn nói gì đó thì nụ hôn của cô lại rơi xuống.

Một người không có gì cả, từ trước đến nay vẫn luôn cô độc, gặp được một người sẵn lòng đối xử tốt với bạn, thậm chí nguyện ý chờ đợi và thay đổi vì bạn.

Thời điểm Sở Quân Hàn ôm cô đứng lên, cô đưa tay cời lấy cà vạt của anh.

“Này...” Cô thổi khí vào tai anh: “Anh đây là muốn... Từ nay quân vương chẳng lâm triều nha...”

“Ừ...” Sở Quân Hàn hơi nghiêng đầu, vừa hôn lên má cô, thì thầm khẽ nói:

“Khoái lạc trước mắt, ngày mai mặt trời vẫn mọc. Từ nay quân vương chẳng lâm triều.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62 3: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều (3)

Anh ngồi nửa dựa vào đầu giường, tay nhẹ nhàng đặt ở trên vai trần, hồ hững nhìn cảnh vật tràn đầy sức sống ngoài cửa sổ.

Lúc này đã cuối tháng tư, đầu tháng năm, sắc xuân đã nồng, đập vào tầm mắt toàn một mảng xanh biếc.

Phòng ngủ của Sở Quân Hàn mở ra, nối liền với ban công, Đường Bội chỉ cảm thấy vừa quen thuộc, vừa thú vị.

Cô đã từng đến nơi này mấy lần, ôm theo mối hận muốn chinh chết Đường Phi Phi cũng như liên lụy toàn bộ nhà họ Đường, còn xem người đàn ông trước mặt nhìn như lạnh lùng, nhưng cô lại không chút sợ hãi mà đẩy ngã anh.

“Đang cười cái gì?”

Sở Quân Hàn đã sớm chú ý đến nụ cười bên môi cô, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt cô, sau đó dừng lại ở đôi môi cô.

“Không có gì.” Đường Bội miễn cưỡng cố gắng chặn lần lần ở trên giường, thoải mái rên rỉ nói: “Hôm nay em không muốn đi đâu cả.”

“Vậy thì ở nhà một ngày đi.”

“Còn anh?” Đường Bội khởi động nửa người, nhìn anh hỏi: “Cùng em?”

“Anh có chút chuyện phải xử lý, tối về anh ăn cơm với em.” Sở Quân Hàn xoa xoa tóc cô, chuẩn bị xuống giường rửa mặt chải đầu.

Anh vừa mới động dậy, Đường Bội đã nhẹ nhàng ôm lấy eo anh.

Sau đó áp thân thể mềm mại vào sau lưng anh.

Sở Quân Hàn dùng tất cả động tác, anh lẳng lặng cúi đầu nhìn cánh tay ở trên eo mình, chậm rãi đưa tay cầm lấy chúng.

“Đường Bội...”

Sở Quân Hàn im lặng hồi lâu, mới trầm giọng nói: “Đường Bội, em không thể gạt anh ra ngoài thế giới của anh, có một số chuyện, anh đi làm thay em, sẽ dễ dàng hơn nhiều so với em tự đi làm”

Anh dừng lại một chút mới chậm rãi nói: “Quá khứ đã qua, nhưng bây giờ em đã là người của anh. Nếu vẫn như vậy, em đặt anh ở đâu chứ?”

“Em có thể tự giải quyết.” Đường Bội nằm ở trên lưng anh, hơi rầu rĩ nói.

Sở Quân Hàn than nhẹ một tiếng, kéo tay Đường Bội ra, xoay người đối mặt với cô.

“Anh biết em có khả năng ấy, cũng biết kế hoạch của em rất hoàn chỉnh, có thể khiến toàn bộ nhà họ Đường rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Nhưng, anh không cho phép...”

Anh dừng lại một lát, mới oán hận lặp lại: “Anh không cho phép, em có chuyện gì, người đầu tiên em nghĩ đến, là người đàn ông kia.”

Ngay từ đầu, Đường Bội vẫn hơi cúi đầu.

Nhưng nghe đến đó, cô đột nhiên ngẩng mặt nhìn Sở Quân Hàn.

Nụ cười trên mặt càng rõ ràng cuối cùng cười ‘haha’ thành tiếng, nhào lên ôm lấy Sở Quân Hàn: “Hóa ra anh đang ghen với Lạc sao?”

“...” Sở Quân Hàn trầm mặc không nói gì.

Chẳng lẽ cô không biết, người đàn ông đó trước giờ ăn thịt người không cần nhả xương à?

Đường Bội cười đủ rồi, mới xoay người ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nói với Sở Quân Hàn:

“Lạc là bạn của em, giữa em với anh ấy có một giao dịch, già trẻ đều không gạt, công bằng cực kì.”

“...” Sở Quân Hàn vẫn không nói lời nào.

“Huống hồ...” Đường Bội ngồi ở trên giường, lộ ra dáng vẻ lo lắng điềm đạm đáng yêu nhìn Sở Quân Hàn: “Muốn dựa vào danh nghĩa người phụ nữ của Sở thiếu thì em có khác gì bọn họ? Anh sẽ để ý đến em sao?”

Tuy rằng nét mặt cô là giả vờ nhưng anh vẫn mềm lòng.

Đánh chết anh cũng không tin, Đường Bội sẽ lo lắng chuyện này.

Nếu anh không để ý đến cô, cô nhất định cũng sẽ tiến lên đẩy anh ngã mà thôi.

Đây là việc cô nên làm.

Sở Quân Hàn có phần bất đắc dĩ, đưa tay xoa xoa tóc Đường Bội hỏi: “Như vậy em tính làm thế nào?”

Nói đến đây, đôi mắt ban nãy vẫn còn đáng yêu, mong đợi nhìn Sở Quân Hàn đã hoàn toàn biến mất.

Trên mặt Đường Bội lại hiện lên nụ cười tự tin, cười nói: “Em cam đoan, sẽ khiến Đường Phi Phi hận vì đã sinh ra trên đời này.”

Lục Tử Mặc thay Đường Bội từ chối tất cả hoạt động, khiến cô như mai danh ẩn tích, vờ vờ suốt 3 ngày.

Ba ngày, có lẽ trong mắt phần lớn mọi người đó là khoảng thời gian rất ngắn.

Nhưng đối với làng giải trí mà nói, ba ngày đủ để một diễn viên mới nổi danh, cũng đủ khiến cho một nữ diễn viên từng thất thế ngóc đầu trở lại, cũng đủ khiến trắng đen đảo lộn vô số lần.

Đường Phi Phi lợi dụng ba ngày này để vênh vào tự đắc xuất hiện trước mặt người khác.

Đĩ nhiên, diễn viên ‘thiên sứ’ trước mặt ống kính mãi mãi ngây thơ và hồn nhiên như thế, là biểu tượng hết sức thuần khiết.

Đường Bội thoải mái để chịu nằm ở trên sofa, xem trực tiếp cuộc phỏng vấn của Đường Phi Phi

Nhà họ Đường và nhà họ Tôn lần này vì Đường Phi Phi đã dốc hết sức lực, bọn họ mời đến rất nhiều phóng viên có quan hệ khá tốt với hai nhà, hơn nữa mỗi bên đều phát rất nhiều bao lì xì lớn, bảo đảm bọn họ sẽ không hỏi những vấn đề không nên hỏi.

Đường Phi Phi trang điểm nghiêm chỉnh, mặc chiếc váy trắng mà cô ta thích nhất, từng tầng được viền hoa xòe ra, hơn nữa trên cổ còn đeo sợi dây chuyền trân châu trong suốt, quả thật có vài phần thuần khiết.

Hơn nữa, ánh mắt của cô ta từ khi xuất hiện vẫn luôn hồng hồng, giống như nhận rất nhiều oan ức.

“Nói như vậy, tin đồn gần đây về Đường tiểu thư, đều do... Ách.. Con gái riêng của Đường tiên sinh, Đường Bội tiểu thư hãm hại một cách ác ý sao?”

Vấn đề được khẳng định hơn là muốn hỏi, Đường Phong Ngôn đã bằng lòng hy sinh danh dự của mình vì con gái, cũng không để ý chuyện này bại lộ trước mặt truyền thông.

Mấy ngày nay, tin tức Đường Bội là con gái riêng của ông ấy, dường như đã tràn ngập trên các mặt báo, ai ai cũng biết.

Đường Bội không thêm để ý, lại không lộ diện trước mặt người khác, người đại diện đi theo cô cũng bảo trì im lặng, khiến mọi người miên man bất định, thậm chí còn ngầm khẳng định những việc này do Đường Bội làm.

Vốn là một ngôi sao mới đang lên, nhưng cuối cùng lại trở về vũng bùn.

Hơn nữa nhà họ Tôn không biết hữu ý hay vô ý, lại miêu tả mẹ Đường Bội thành một người đàn bà dơ bẩn không biết xấu hổ, dụ dỗ chồng của người khác, khiến cho bọn họ càng thêm khinh thường hành động của Đường Bội.

Đường Phi Phi nghe phóng viên đưa ra câu hỏi, vành mắt quả nhiên càng đỏ hơn, nghẹn ngào sau một lúc lâu mới nói:

“Tôi chưa bao giờ biết, mình còn có một đứa em gái như vậy.”

Câu trả lời vừa hào phóng, thiện lương, thỏa đáng như thế, khiến mọi người trước màn hình TV hay internet đều cảm thấy có hảo cảm và đồng tình với cô ta.

“Nếu như biết...” Đường Phi Phi nghẹn ngào nói: “Tôi nhất định sẽ đón em ấy về nhà, dù sao em ấy cũng là em gái của tôi. Như thế, như thế... Con bé sẽ không hận ba vì đã từ bỏ nó?”

“Nói như vậy, cô Phi Phi không hận cô ấy sao? Dù sao cô ấy vì trả thù Đường tiên sinh mà cuốn người vô tội như cô vào việc này.” Một phóng viên khác vội vàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62 4: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều (4)

Câu này sai lệch quá mức, khiến Đường Bội suýt nữa nhin không được cười lên tiếng.

Đường Phi Phi không hận cô?

Vậy thì bảo cô không hận Đường Phi Phi, là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra!

“Thực ra, tôi có thể hiểu được cảm giác của con bé. Trước đây, khi đến viện mồ côi để thăm những đứa trẻ bị cha mẹ bỏ rơi, luôn luôn cảm thấy bọn chúng rất đáng thương. Cho dù có người trong xã hội có lòng tốt chìa tay ra giúp đỡ, khiến bọn chúng có một nơi che mưa che nắng. Không có chame ở bên cạnh, những lúc đói khát, bị bệnh không có người quan tâm chú ý. Cho nên...” Đường Phi Phi lại nức nở vài tiếng:

“Nếu cô ấy thật sự là em gái của tôi, đồng ý trở về nhà họ Đường, thì chúng tôi nhất định sẽ bồi thường cho em ấy. Thay vì để em ấy hận ba tôi, không bằng để em ấy cảm nhận tình cảm gia đình ấm áp, tôi tin em ấy sẽ không hận chúng tôi nữa, và chuyện giống như ngày hôm nay, tuyệt đối sẽ không xảy ra lần nữa.”

“Phi Phi, cô thật sự rất tốt bụng.” Nữ phóng viên nêu câu hỏi, khen ngợi một cách khoa trương: “Cô có biết có không, suýt nữa cô đã bị ‘người là em gái’ hại chết rồi?”

“Làm sao có thể chứ?” Trên mặt Đường Phi Phi vẫn còn nước mắt, ánh mắt hồng hồng, cũng lộ ra nụ cười thuần khiết, ôn nhu nói:

“Có mọi người tin tưởng tôi, ủng hộ tôi. Cho dù có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không suy sụp, vì thế...”

Cô ta vừa nói, vừa chấp hai tay lại, nhẹ nhàng quơ quơ về phía ống kính, thấp giọng nói: “Tuy rằng xảy ra chuyện như vậy tôi cũng rất đau lòng cũng rất tủi thân. Nhưng vẫn xin mọi người nhất định, nhất định phải tha thứ cho Đường Bội. Tôi tin em ấy cũng không phải thật muốn đối xử với tôi như vậy. Cảm ơn mọi người.”

Đường Bội suýt ói ra.

Cô làm người thế thân cho Đường Phi Phi, làm vệ sĩ mấy năm nay, đã nhìn thấy cô ta biểu diễn dối trá trước màn ảnh không ít lần, nhưng chưa từng cảm thấy giống như hiện tại---

Nếu Đường Phi Phi chịu dồn một chút tâm tư này vào diễn xuất, thì thành tựu của cô ta tuyệt đối không chỉ dừng ở hiện tại.

Chỉ có điều, cô ta đặc ý không được bao lâu đâu.

Màn hình máy tính bị cô đặt bên cạnh đã tắt ngấm từ lâu, giờ đột nhiên phát sáng.

Trên màn hình nổi lên rất nhiều thứ, sau đó điện thoại của Lạc vang lên: “Mọi chuyện đã sẵn sàng, công chúa của tôi.”

Khỏe mỗi Đường Bội lộ ra nụ cười vui sướng, cô nhấn phím enter trên laptop

“Có lên đi! Chị gái tốt của tôi!” Đường Bội nhẹ nhàng cười, ngón tay dùng sức ấn xuống, những số liệu quay cuồng đột nhiên dừng lại, những chương trình đã im lặng vận hành.

Lúc này những người đang xem trực tiếp phóng vấn trên máy tính hay TV nhất định sẽ tròn mắt há hốc mồm.

Những hình ảnh gốc ban đầu bỗng nhiên bị vắn vẹo vài cái, sau đó đổi thành nội dung khác.

Trong clip, bóng dáng ở chính giữa, rõ ràng là người lúc này vẫn còn ngồi trước ống kính, Đường Phi Phi.

Người đứng bên cạnh cô ta không phải là trợ lý Hứa Tử Ninh sao?

Chỉ thấy Đường Phi Phi ở trước mặt mọi người cực kì thiện lương thuần khiết, bỗng đưa tay hung dữ nhéo lên cánh tay của Hứa Tử Ninh một cái, nổi giận mắg:

“Con tiện nhân Đường Bội đâu? Vì sao còn chưa tới?”

Hứa Tử Ninh nhìn thấy ma quỷ của Đường Phi Phi lại đến lần nữa, vừa nhò giọng trả lời: “Điện thoại của cô ấy gọi không được... Để tôi gọi lại thử xem... A...”

“Tiểu tiện nhân! Ngay cả mày cũng muốn trốn tránh tao! Đừng quên trong nhà mày còn có ba đứa ghê còn phải đi học, mày muốn bọn chúng đối chết sao?” Đường Phi Phi vừa mắg, vừa nhéo mấy cái lên tay và lên người Hứa Tử Ninh.

Bởi vì uy hiếp của cô ta, Hứa Tử Ninh không dám trốn tránh, chỉ có thể lau nước mắt nhẫn nại.

Khó trách Hứa Tử Ninh lại ghét cô như vậy, thì ra mỗi lần vì chuyện của cô, Đường Phi Phi luôn trút giận lên người cô ta? Đường Bội vừa nghĩ vừa thích ý nâng rượu đỏ trên bàn lên uống một ngụm.

Màn biểu diễn chân chính vẫn còn ở phía sau.

Sau khi trọng sinh, cô đã bắt đầu thu thập những tài liệu này.

Nhưng, thủ đoạn uy hiếp của Đường gia trước sau vẫn vụng về như thế, ép Hứa Tử Ninh đi vào khuôn khổ, cũng dùng cách đó để dọa dẫm cô, không có gì khác biệt.

Hình ảnh lại vắn vẹo vài cái, sau đó đổi thành một đoạn video khác.

Nhân vật chính trong video vẫn là Đường Phi Phi.

Trên hình là một phòng trong nhà ăn khách sạn năm sao, bởi vì không có sự có mặt của những người khác nên Đường Phi Phi như chim nhỏ nép

vào lòng người đàn ông trung niên.

Người đàn ông ấy, những người aithường theo dõi tin tức thương nghiệp đều biết rõ, người đàn ông trungniên hơn 40 tuổi này là tổng giám đốc tập đoàn Sứ thị, Sứ Hồng Đạt.

Chẳng qua là, dường như lâu rồi ông ta chưa xuất hiện trước mặt công chúng, cổ phiếu của Sứ thị gần đây cũng rớt thảm hại.

Nhưng Sứ Hồng Đạt cũng là người nổi tiếng thích những minh tinh trẻ tuổi.

Tài sản của ông ta hùng hậu, trong giới giải trí có không ít minh tinh nổi tiếng đã bị ông ta dùng thủ đoạn dụ dỗ, lúc này ngay cả Đường Phi Phỉ cũng dụ ngoạn ngồi trên bắp đùi ông ta, vừa cười duyên làm nũng vừadùng miệng để móm rượu cho Sứ Hồng Đạt.

Thanh âm của bọn họ cũngtruyền rõ ràng vào tai mỗi người đang xem video: “Tổng giám đốc Sứ, anh bảo người ta đến đây với anh, chuyện anh đồng ý với người ta, anh lại không làm, thật xấu quá đi.”

“Chuyện anh đồng ý với em, có khi nào anh không làm?” Sứ Hồng Đạt cười haha, nhéo vào thắt lưng Đường Phi Phỉ, cố ý nói: “Ngày đó em nói muốn anh làm cho em hôm sau không rồigiường nỏ, chẳng phải đêm đó anh đã lừa mình bởi quân tử, khiến em sung sướng cả đêm sao?”

“Đáng ghét!” Đường Phi Phỉ gất giọng khiến nhiều người đang xem video toàn thân đều nổi da gà.

Bọn họ thật sự không có cách nào tưởng tượng, thân là tiểu thư nhà họ Đường, xuất thân hào môn, lại là nữ minh tinh ‘thiên sứ’ nổi tiếng trong vòng giải trí, vì sao Đường Phi Phỉ phải làm chuyện như vậy.

Hơn nữa, Đường Phi Phỉ thế này, cùng với hình ảnh bày ra trước mặt người khác, quả thật khác biệt quá lớn.

Kỳ thật, cảnh tượng trước đó, đáng về hung tợn của cô ta khi đối với Hứa Ninh, đã đủ khiến fan của cô ta thất vọng rồi.

Hướng chi...

Hình ảnh trong clip càng trở nên khó coi, Sứ Hồng Đạt không ngừng nói những lời ô uế, hai người sắp diễn một màn hoạt sắc sinh hương bất nhã trong phòng rồi.

May là, hình ảnh đã chuyển đổi.

Lúc này, đang ở trong biệt thự mã trường Vân Tiêu.

Nội dung của video là Sở Quân Hàn giao cho cô.

Mã trường Vân Tiêu vì bảo đảm an toàn của khách quý, ở bên ngoài tất cả biệt thự đều lắp đặt thiết bị theo dõi.

Đương nhiên bên trong biệt thự cũng có.

Bộ dạng lén lút của Đường Phi Phỉ được quay hết sức rõ ràng.

Đó là cảnh cô ta lặng lẽ mò đến biệt thự của Minh Hiền, ở góc độ quay phim, vừa vặn có thể nhìn thấy Đường Phi Phỉ đang bước nhanh đến biệt thự số 7.

Đi nhanh, chân dài phía dưới áo gió lộ ra rõ ràng.

Cảnh trong video chỉ vồn vện vài phút, nhưng khán giả trước màn hình máy tính cũng ồ lên.

Ban đầu, bọn họ còn nghi ngờ với lời Minh Hiền tuyên bố trong buổi họp báo, nhưng bây giờ bọn họ đều tin tưởng.

Đường Phi Phỉ ra ngoài như vậy, đáng về lén lút như muốn đi làm chuyện xấu, làm sao giống như lời cô ta nói, cô ta vô tội?

Mà lúc này, Đường Phi Phỉ tiếp nhận phỏng vấn vẫn đang sắm vai thiên sứ trước ống kính, mà không biết cách màn hình mọi người đã nhìn thấy sựthối rửa một cách rõ ràng.

Đường Bội cười khe khẽ, màn biểu diễn thật sự vẫn chưa trình diễn đâu.

Khi màn hình TV tắt lần nữa, những biểu hiện ban nãy của Đường Phi Phỉ khiến khán giả ghê tởm mà phi nhỏ, bỗng được chuyển đến hiện trường phỏng vấn trực tuyến.

Trên màn ảnh, ánh mắt Đường Phi Phỉ vẫn hồng hồng, cô ta đang nói tới những chuyện thú vị mà cô ta chơi đùa với bọn trẻ ở trại mồ côi, hơn nữa còn không quên xin mọi người ‘tha thứ’ cho sự không hiểu chuyện của mình và em gái Đường Bội ‘ thiếu sót tình thương’ từ bé.

Nghĩ đến đáng về hung tợn của cô ta khi mắng Đường Bội trong clip: “Đường Bội, con tiện nhân này.” Rồi nhìn lại đáng về nũng nịu bây giờ.

Khán giả đều cảm thấy thật điên khủng!

Không thể để cho một người ghê tởm như thế lừa gạt công chúng!

Đây là ý tưởng mọi người nhất trí lúc này!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63 1: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy? (1)

Đường Phi Phi lại hoàn toàn không biết gì cả.

Cô ta đang cười ngọt ngào, tiếp nhận lời ca ngợi có phần khoa trương của phóng viên nữ sớm đã bị nhà họ Đường mua chuộc: “Phi Phi rất thích đến trại mồ côi để chơi với mấy đứa trẻ sao? Cô quá tốt bụng rồi.”

“Đúng vậy, cuối cùng tôi cũng cảm thấy ánh mắt và tâm hồn của bọn trẻ là thứ thuần khiết nhất trên thế giới này, ở chung với chúng, tôi có thể quên rất nhiều phiền não, cũng có thể khiến tôi cảm thấy thế giới này tràn ngập ấm áp.” Đường Phi Phi cười hết sức thuần khiết và say mê.

Các phóng viên chung quanh đều nở nụ cười thiện ý, nữ phóng viên đó lại tiếp tục khen: “Phi Phi thật sự là nữ minh tinh lương thiện nhất mà tôi từng gặp, công việc của cô bận rộn và phát triển như vậy, nhưng vẫn rút thời gian đi làm bạn với bọn trẻ, cho đi những thứ chúng cần, thật sự không dễ dàng.”

Lần này, Đường Phi Phi chỉ ngượng ngùng cười, không nói nữa.

Người xem trước TV dường như muốn nôn ra.

Còn những người xem trên mạng cũng không khá hơn.

Rất nhanh đã có người phát down lại những đoạn video được cắt nối và biên tập lại ban nãy, rồi đem chúng tung lên trang web giải trí lớn nhất trên mạng.

Cái tên Đường Phi Phi bỗng vọt lên top tìm kiếm trên mạng.

Trên weibo càng có nhiều đề tài khác nhau.

“Đường Phi Phi mau rút khỏi làng giải trí.”

Trong khoảng thời gian ngắn, trên mạng đã tràn ngập tiếng gọi ầm ĩ của cư dân mạng.

Hiện trường phỏng vấn vốn đã đi hơn phân nửa, nhưng bất tri bất giác lại phát hiện điều không thích hợp.

Ban đầu, nhân viên công tác bảo vệ ở hiện trường bởi vì nhàm chán nên lướt weibo.

Sau đó, khi anh ta nhìn thấy những hình ảnh trần trụi ở trong khách sạn, thì lộ ra nụ cười không có ý tốt.

Tin tức từ một góc rất nhanh bị truyền ra ngoài, các phóng viên vốn cầm tiền của Đường gia, im lặng ngồi xem Đường Phi Phi diễn trò, dần dần bắt đầu trở nên xôn xao.

Đường Phi Phi cũng nhận ra bầu không khí hiện trường thay đổi, cô hơi bất an nhìn nữ phóng viên chính phụ trách nêu câu hỏi:

“Ngoại trừ lúc rảnh rỗi đến viện mồ côi thăm bọn trẻ, tôi còn thích đánh đàn và vẽ tranh. Cũng sẽ dạy bọn nhỏ vẽ tranh, tuy nét vẽ còn rất non nớt, nhưng màu sắc và cảnh vật nhiều người cũng không theo kịp.”

Hiện trường xôn xao lúc này càng lúc càng lớn, càng có nhiều phóng viên lấy điện thoại để cập nhật tin tức mới nhất.

Hứa Từ Ninh không dám tin nhìn điện thoại, tuy rằng hình ảnh rất nhỏ nhưng hết sức rõ ràng. Sắc mặt của cô ta dần dần trở nên tái nhợt, gần

như muốn tông cửa xông ra ngoài.

Người đại diện của Đường Phi Phi, Tiết Trạch lúc này của ở hiện trường, anh ta chậm rãi bỏ điện thoại di động vào trong túi, lạnh lùng trừng mắt nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hứa Tử Ninh, thấp giọng, chậm rãi nói:

“Cô biết, nên làm như thế nào?”

“Vâng.” Hứa Tử Ninh cúi đầu, run giọng hồi đáp.

Tiết Trạch mặt không thay đổi võ vố vai Hứa Tử Ninh rồi đi đến bên cạnh Đường Phi Phi.

Mặc dù biết đã xảy ra chuyện đáng sợ nhưng mặt anh vẫn không thay đổi, thoát nhìn vẫn là một tinh anh trầm ổn, giỏi giang.

“Phi Phi, hôm nay tạm dừng ở đây thôi.” Tiết Trạch thấp giọng nói với Đường Phi Phi.

“Được.” Đường Phi Phi quay đầu cười với anh ta, chuẩn bị đứng lên rồi khỏi.

Tuy rằng cô không biết xảy ra chuyện gì nhưng nhìn nét mặt ngưng trọng của Tiết Trạch, cô mơ hồ cảm thấy không ổn, ngay cả động tác cũng nhanh hơn vài phần.

“Đường Phi Phi tiểu thư, có thể trả lời tôi một chuyện không?” Đúng lúc này, một người phóng viên ngồi ở hàng ghế cuối cùng, chưa từng hỏi câu nào, đột nhiên đứng lên.

Đường Phi Phi ngẩn ra, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tiết Trạch.

“Thực xin lỗi.” Tiết Trạch tiến lên ngăn ở phía trước Đường Phi Phi: “Đường Phi Phi tiểu thư còn có việc bận khác, không thể tiếp tục tiếp nhận phỏng vấn của mọi người, cuộc họp báo hôm nay kết thúc ở đây, mọi người hãy về đi.”

Anh ta vừa nói, vừa nghiêm mặt nhìn Hứa Tử Ninh đang trắng bệch cả mặt đứng dựa vào tường, ý bảo cô mang Đường Phi Phi rời khỏi.

Từ trước đến nay, Hứa Tử Ninh hết sức thông minh, hôm nay cô ta giống như bị trúng ma chú, cô ấy hình như không nhìn thấy ánh mắt của Tiết Trạch, vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

“Chỉ một vấn đề thôi, Đường Phi Phi tiểu thư.” Tên phóng viên kia vẫn chưa hết hy vọng, cứ đuổi thẳng cổ nhìn về phía Đường Phi Phi.

Những nhà báo phóng viên xuất hiện hôm nay đều là những người có quan hệ thân thiết với nhà họ Đường hoặc đã nhận lợi ích của nhà họ Đường.

Nhưng, tên gia hỏa này bỗng nhiên xuất hiện, cũng khiến cho Tiết Trạch nhăn mày.

“Đường Phi Phi tiểu thư.”

Anh ta đột nhiên cảm lấy di động trong tay giơ lên cao, trên màn hình vừa vặn chiếu đến lúc Đường Phi Phi và Sử Hồng Đạt ở trong khách sạn tình chàng ý thiếp: “Đường Phi Phi tiểu thư, xin hỏi nữ chính trong đoạn video này là cô sao?”

Toàn trường đều rộ lên.

Kỳ thật, ban nãy tất cả mọi người đều len lén len mạng để xem tiến triển của sự việc, rất nhiều người ở đây đã xem qua đoạn clip này.

Nhưng thanh âm làm nũng và dáng vẻ kịch cỡm của Đường Phi Phi truyền ra từ tiếng loa di động khiến mọi người cảm thấy nổi da gà.

Đường Phi Phi cảm thấy trời đất quay cuồng.

May mà Tiết Trạch kịp thời xoay người, đỡ lấy cô ta suýt ngã xuống đất.

Khi đó, cô xin Sử Hồng Đạt giúp mình vu khống Đường Bội, khiến cô ta bị dính scandal, làm giảm con giận cô ta đã cướp đi vai diễn của cô trong bộ phim Chiến Ca.

Không ngờ Sử Hồng Đạt không thể kéo Đường Bội xuống nước, ngược lại còn bị rớt một cách không rõ ràng.

Ngay cả cô lâu rồi cũng không gặp ông ta, chỉ biết cổ phiếu của tập đoàn Sử thị gần đây rớt giá liên tục.

“Đường Phi Phi tiểu thư!” Người phóng viên ấy đợi lâu không thấy cô trả lời, không cam lòng hỏi tiếp.

Tiết Trạch đỡ Đường Phi Phi đứng vững, cô run run nhìn qua.

Từng gương mặt vốn đối với cô đầy thiện ý và lấy lòng, lúc này dường như đã thay đổi, thay đổi thành nét mặt dữ tợn, đang mở miệng to như bồn máu, sẵn sàng nuốt chửng cô bất kì lúc nào.

Trên mặt bọn họ, giống như mang theo nụ cười xấu xa, chuẩn bị xem kịch vui. ...

Đường Phi Phi ‘um’ một tiếng, trực tiếp té xỉu ở trong lòng Tiết Trạch.

“Phi Phi! Phi Phi!” Tiết Trạch vội vàng ôm cô lên, vừa lay thân thể cô vừa cảm tức nhìn người phóng viên: “Tôi nghĩ tình trạng sức khỏe của Đường Phi Phi tiểu thư lúc này cần được nhập viện, không thể trả lời câu hỏi của anh.”

Anh ta dừng một chút, trong ánh mắt bắn ra ánh sáng lạnh, lạnh lùng nhìn về phía người phóng viên có phần xa lạ: “Về chuyện này, Đường gia sẽ cho truyền thông cũng như tất cả mọi người một câu trả lời. Chuyện anh phi báng danh dự của Đường Phi Phi tiểu thư, Đường gia sẽ giữ lại truy cứu.”

Dáng hình của người phóng viên kia rất cao hơn, trên đầu đội mũ lưỡi trai. Vành nón được kéo xuống thấp, che khuất mặt mày của anh, khiến người ta không nhìn rõ dung mạo của anh.

Nhưng rõ ràng có thể nhìn thấy đôi môi mỏng của anh hơi cong lên, không chút để ý nói:

“Xin cứ tự nhiên.”

Tin tức mới nhất năm nay của làng giải trí, dường như đều có liên quan đến Đường Phi Phi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63 2: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy? (2)

Ban đầu các phóng viên vốn nhận được lợi ích đến phỏng vấn Đường Phi Phi, giúp cô ta tạo dựng lại hình tượng một lần nữa với bên ngoài, nhưng lại giống như bị hút thêm máu gà.

Từ khi người phóng viên trẻ tuổi này đứng lên đặt câu hỏi với Đường Phi Phi, máy ghi âm, máy chụp hình, máy quay phim trong tay bọn họ đã hoạt động liên hồi.

Một giờ sau, Đường Phi Phi được đưa về nhà họ Đường.

Mà trên internet, tin tức mà phóng viên đưa tin, giống như sấm sét, phủ khắp các trang giải trí trên mạng.

Đường Phi Phi lập tức leo lên vị trí tên mình tính được tìm kiếm nhiều nhất.

Nhưng, có lẽ, không ai muốn chia sẻ vinh quang của cô ta lúc này.

“Haiz” Không ai chú ý tới, người phóng viên nam lặng lẽ rời khỏi hội trường phỏng vấn, một tay đang cầm điện thoại, một tay đang thưởng thức đỉnh mũ lưỡi trai.

Sau khi lấy mũ ra, anh càng lộ vẻ cao lớn rắn rỏi. Da thịt màu lúa mạch, khiến anh trông rất khỏe mạnh.

Không còn khí thế bức người ban nãy, khi anh tiếp điện thoại, lại lộ ra nụ cười rục rịch.

Nụ cười trên đường nét rõ ràng của khuôn mặt, càng tôn lên nét anh tuấn của anh. Sóng mũi cao thẳng, khác hoàn toàn với mọi người qua lại trên đường, đôi mắt anh có màu xanh đậm thuần khiết.

Dường như nghe thấy điều gì đó rất vui vẻ, người đàn ông trẻ tuổi khẽ nhếch mày lên, lông mi dài dài cụp xuống, khẽ cười nói: “Em quyết định là được.”

Đối phương nói gì đó với anh, anh cười rồi cúp điện thoại.

Chờ khi màn hình di động tối lại, anh mới giống như tín đồ chân thành, cúi đầu khẽ hôn lên màn hình, thấp giọng nỉ non nói:

“Đã lâu không gặp, công chúa của tôi.”

*

Sau khi đưa Đường Bội đến khách sạn cô yêu cầu, Lạc Tử Mặc hơi lo lắng hỏi: “Tôi ở dưới chờ cô?”

“Không cần.” Đường Bội cười, vẫy vẫy tay với anh ta.

Nụ cười trên mặt cô từ khi ra khỏi cửa không hề biến mất, có thể nhận ra tâm tình của cô tốt vô cùng.

Thời điểm mở cửa xuống xe, dường như nhận ra sự lo lắng sâu sắc trong mắt Lạc Tử Mặc, cô dừng lại, quay đầu cười với anh ta: “Yên tâm đi, tôi không sao đâu.”

Đường Bội không nói, khi cô với Lạc ở chung, cho dù là sát thủ mạnh nhất thế giới, chỉ sợ cũng không dám ra tay với bọn họ, tuyệt đối có thể đảm bảo an toàn.

Tuy rằng, Lạc ở trong mắt người khác, là nhân vật nguy hiểm với cô.

Khách sạn Kỳ Hạ tập đoàn Sở thị, không chỉ có khí thế huy hoàng ở bề ngoài, sắp xếp bên trong cũng cực kì xa hoa, thoải mái.

Trên ghế lô trong quán cà phê trên tầng cao nhất của tập đoàn Sở thị, có góc nhìn độc nhất vô nhị ở thành phố S.

Mỗi một căn phòng đều có một mặt tường là cửa sổ sát đất, phía trước cửa sổ được sắp xếp đệm thoải mái dành cho tri kỷ, có thể khiến mọi người tìm được góc nhỏ trong thế giới nhỏ nhỏ của mình, thả hồn hưởng thụ thời gian nhàn nhã sau giờ nghỉ trưa một cách thoải mái.

Vì để những người khác cho dù có nằm trên mặt đất, cũng có thể thu hết phần nửa cảnh sắc của thành phố S trong tầm mắt.

Đường Bội vừa vào đây, ý cười trong mắt càng thêm rõ ràng.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, chậm rãi đi đến bên cạnh người đàn ông đang thả lỏng nằm trên mặt đất, hơi cúi người, nhìn anh ta vẫn đang nhắm mắt, cười nói:

“Lạc...”

Cô duỗi bàn tay ra, cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Người đàn ông đang nằm, chính là người Đường Bội gọi là ‘Lạc’

Anh ta cũng không mở mắt, chỉ nắm lấy tay Đường Bội một cách chính xác, thấp giọng rên rỉ nói: “Công chúa của tôi, em biết tôi nhớ em nhiều bao nhiêu không?”

“Anh vẫn không thay đổi.” Cô cười, rút tay mình lại.

Cô chậm rãi ngồi xuống bên cạnh bàn duy nhất trong phòng.

Trên bàn đã bày sẵn một ly cà phê thơm tinh khiết, hơi nóng lượn lờ bốc lên, Đường Bội dùng thìa nhẹ nhàng khuấy đều, cà phê trong ly, cười nói:

“Tôi thật không nghĩ tới, anh lại tự mình đến đây.”

Lạc ngồi dậy từ trên mặt đất, anh đỡ lấy một cái chân dài, ngón tay thon dài chống cằm, khe khẽ tựa đầu trên đầu gối.

Đôi mắt màu xanh đậm từ từ đảo qua bầu trời thành phố S phồn hoa bên ngoài cửa sổ, cuối cùng dừng lại trên mặt Đường Bội.

“Nửa thìa sữa, một thìa đường, nhiệt độ cà phê vừa đủ.”

Áo khoác mặc trên người trước đó đã được cởi ra, anh từ trên mặt đất đứng dậy.

Anh mặc chiếc quần jean hưu nhân, chiếc áo sơ mi tay dài màu đỏ.

Nếu có người nhìn thấy anh như vậy, có lẽ sẽ khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Người đàn ông khổng lồ chế gần phân nửa thế giới ngằm ở Châu Âu, ‘Tiểu Diện Hồ’ tiếng tăm lừng lẫy, lại ăn mặc một cách tùy ý, giống như trang phục của sinh viên đại học.

Đường Bội uống một ngụm cà phê, ý cười trên khóe môi càng đậm: “Dáng vẻ này của anh, vẫn giống như năm đó.”

“Bội Bội.” Lạc ngồi xuống ghé tựa bên cạnh cô, cười như mây trời nước chảy: “Em lại thay đổi rất nhiều.”

Hôm nay Đường Bội mặc một chiếc váy liền màu trắng.

Trên váy có những bông hoa lớn lớn nhỏ nhỏ, màu xanh biếc rải rác dọc theo thân váy.

Bên ngoài mặc chiếc áo khoác màu đồng, khuyên tai phi thủy cang làm nổi bật vành tai trắng nõn. Mái tóc được cột ở sau ót, khiến cô trông như tinh linh ở trong rừng sâu, tràn ngập sức sống.

“Đến Trung Quốc có chuyện gì sao?” Đường Bội lại hỏi.

“Tôi đã xem tiết mục của em.” Lạc cười một cách tùy ý, giống như đang nói chuyện của một người khác: “Em ở trên lưng ngựa, vẫn mê người như trước vậy.”

“Cảm ơn.” Đường Bội cười nói.

“Tôi đã từng nói với em, tôi rất ghét người đàn ông phía sau em. Vị trí phía sau công chúa, cần phải dành cho kỵ sĩ trung thành nhất.” Lạc hơi rũ mi mắt xuống, lông mi dài che khuất ánh sáng lạnh băng trong mắt.

Anh thực ra là một người đàn ông có sức quyến rũ, thành thực ngang bướng và nguy hiểm, trong lúc lơ đãng sẽ lộ ra sự hồn nhiên chân thành và yếu ớt.

Nhưng nếu bởi vì vậy mà bạn sinh lòng đồng cảm, điều đó đồng nghĩa với việc ngày tận thế của bạn sắp đến.

“Tôi cũng nói với anh.” Đường Bội trầm mặt xuống: “Đó là chuyện của tôi.”

“Hahaha...” Lạc cúi đầu cười: “Công chúa của tôi, vì một người đàn ông tràn ngập dã tâm, bắt đầu hoài nghi kỵ sĩ của mình rồi.”

Anh vươn tay về phía gò má Đường Bội, nhưng đối phương lại né tránh một cách không do dự, hơi nheo mắt lại, trong mắt lộ ra ánh sáng phức tạp.

“Sở Quân Hàn không phải là một người dã tâm.” Đường Bội nói: “Phía sau anh ấy còn có toàn bộ nhà họ Sở.”

Ngón tay Lạc dừng giữa không trung, nhưng hình như anh ta không cảm thấy chút lúng túng nào: “Em đang lo lắng cho tôi, hay là lo lắng cho anh ta?”

“Hôm nay...” Đường Bội nhìn vào đôi mắt màu xanh đậm: “Tôi muốn để anh gặp anh ấy.”

“Haha...” Lạc lại cười rất tùy ý: “Anh ta sẽ không đồng ý gặp tôi.”

“Lạc, chúng ta đã quen nhau 14 năm rồi, 14 năm nay, anh là người duy nhất tôi tin tưởng.”

Nét mặt của Lạc rốt cục cũng trở nên nghiêm túc.

“Nên tôi muốn anh gặp mặt anh ấy, cũng giống như lúc trước, tôi để anh gặp Tử Thái. Tôi không hy vọng một ngày nào đó chúng ta vì bọn họ mà xuất hiện trong hoàn cảnh đối địch, anh lại nói, xin lỗi, anh không biết bọn họ là những người quan trọng với tôi.” Đường Bội nhẹ nhàng nói.

“Em... động lòng rồi.” Lạc nhẹ nhàng kết luận.

“Hiểu lầm là sự tổn thương lớn nhất.” Đường Bội nói.

“Em động lòng rồi.” Lạc đột nhiên đứng lên.

Anh ban nãy, vẫn ăn mặc một cách tùy ý giống như sinh viên đại học.

Lúc này, người đàn ông nhìn Đường Bội từ trên cao xuống, mới thực là người nắm hơn phân nửa thế giới ngằm trong tay.

Anh hít cặp mắt mê người màu lam, lạnh lẽo nhìn Đường Bội, dường như không thể tin được, cô gái trước mắt, một ngày cũng biết động tâm.

Đường Bội không chút sợ hãi đứng lên.

Tuy rằng cô không cao bằng anh ta, nhưng dáng vẻ ưỡn thẳng sống lưng cũng khiến người ta không thể xem thường.

“Công chúa của tôi...” Lạc khe khẽ kêu lên: “Sao em có thể động lòng với người khác?”

Đúng lúc này, bên ngoài phòng truyền đến tiếng đập cửa.

Ánh mắt Lạc chuyển đến trên cửa phòng đóng chặt.

“Là anh ta sao?” Lạc hỏi.

Đường Bội không có trả lời, cô chỉ xoay người đi đến cửa phòng, một tay đã đặt trên nắm cửa.

“Bội Bội...” Lạc khẽ cười, nhàn nhạt nói: “Lúc này tôi không nhận ra em nữa rồi.”

Trong khoảnh khắc cửa phòng mở ra, thì cửa sổ sát đất cũng vang lên mấy tiếng vỡ vụn.

Thời điểm Sở Quân Hàn đẩy cửa vào, vừa vận nhìn thấy bóng dáng màu đỏ từ cửa sổ nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63 3: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy? (3)

“Anh ta đi rồi!”

Sở Quân Hàn chậm rãi đi tới trước cửa sổ đã bể tan tành, nhìn xuống cảnh vật bên ngoài.

Nơi này là nơi cao nhất thành phố S, một khi không có thủy tinh ngăn lại, gió thổi vào phòng, thổi tung mái tóc của Đường Bội.

Gió ở trên cao sắc bén vô cùng, cắt vào da thịt khiến người ta đau đớn.

Sở Quân Hàn như không hề có cảm giác, chỉ đứng ở tại chỗ quan sát nhà cao tầng ở bên ngoài.

Từ khi Lạc bắt đầu nhảy xuống, Đường Bội vẫn luôn duy trì tư thế, không có nhúc nhích. Mãi đến khi Sở Quân Hàn trở về bên cạnh cô, đưa tay khẽ đỡ bờ vai cô lại, lập lại nói:

“Anh ta đã đi rồi!”

Anh cực kì không thích người phụ nữ của mình bởi vì người đàn ông khác, xuất hiện cảm xúc dao động.

“Anh ấy có địch ý với anh.” Đường Bội nhàn nhạt nói.

“Thì sao?”

Sở Quân Hàn nheo mắt, nếu bàn về địch ý, anh cảm thấy anh căm ghét anh ta không thua gì anh ta ghét mình.

“Anh ấy sẽ không ra tay lưu tình với thiếu gia nhà họ Sở, nhưng cũng không tổn thương người của em.” Đường Bội đương nhiên biết suy nghĩ của Sở Quân Hàn, cô hơi nghiêng đầu, cắn môi, lập lại một lần: “Tuyệt sẽ không đụng đến người của em.”

Ngón cái Sở Quân Hàn lướt qua môi Đường Bội lại hỏi lần thứ hai: “Thì sao?”

“Cho nên em muốn anh ấy gặp anh, muốn anh ấy nhớ kỹ mặt anh, nhớ là anh là người em giới thiệu cho anh ấy quen, anh ấy sẽ không thương tổn anh.” Đường Bội thở dài:

“Nhưng anh ấy giao hoạt hơn so với ngày trước rất nhiều.”

“Anh ta không động được anh.” Sở Quân Hàn nhàn nhạt nói.

“Anh không hiểu Lạc.” Đường Bội hơi nghiêng đầu: “Em đã quen anh ấy 14 năm rồi, từ trước đến nay em chưa từng thấy thợ săn nào giao hoạt cũng như nhẫn tại hơn anh ta.”

“Cho nên?”

“Cho nên, em cảm thấy...” Khi Đường Bội nhìn về phía anh, trong mắt tràn đầy ý cười giao hoạt: “Phải nhanh đóng dấu cho anh một cái, một dấu

ấn thuộc về em”

Sở Quân Hàn chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên.

Anh vẫn cảm thấy những lời này phải do anh nói, không ngờ lại bị cô gái giàu hoạt này đoạt trước.

“Chẳng hạn như...” Đường Bội kiễng chân lên, kéo thấp cổ Sở Quân Hàn, nhẹ nhàng cắn một cái bên gáy của anh.

Môi mềm mại chạm lên, mót vào cấn cổ anh, cuối cùng còn nghịch ngợm thè đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm qua chỗ bị cô mót.

“Miễn cưỡng vậy đi...” Cô buông Sở Quân Hàn ra, lùi một bước nhìn tác phẩm của mình, thờ dãi nói: “Em không nghĩ tới anh ấy sẽ đích thân đến thành phố S, vài ngày nữa em phải đến Tây Bắc quay phim, anh nhất định phải cẩn thận.”

Sở Quân Hàn hơi thất vọng, đưa tay sờ vào nơi mình bị hôn, Đường Bội không dùng lực quá mạnh, nhưng cảm thấy nơi đó nóng như bị thiêu đốt, giống như thật sự bị người ta đóng dấu sở hữu thuộc về họ.

Đường Phi Phi sắp điên rồi.

Toàn bộ nhà họ Đường, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy tiếng khóc và tiếng hét chói tai của đại tiểu thư, bay ra từ phòng ngủ của cô ta, xen lẫn với tiếng nguyên rủa và tiếng chửi mắng ác độc, cả đêm chưa từng ngừng nghỉ.

Sắc mặt Tôn Mặc Vân khó coi đến cực kì, ngồi ở đối diện Đường Phong Ngôn, im lặng rất lâu mới chậm rãi thở ra một hơi hỏi: “Kế tiếp, ông còn biện pháp gì?”

Sắc mặt Đường Phong Ngôn cũng không dễ coi hơn Tôn Mặc Vân, nhưng ông ta chỉ ‘bóp’ một tiếng, ném cây bút lên trên bàn, lạnh giọng nói: “Nhà họ Tôn không nên nhúng tay vào việc này.

“Ông đang nói cái gì?” Tôn Mặc Vân bỗng cao giọng: “Ông đang trách tôi? Sao ông không đi trách đứa con gái bảo bối của ả tiện nhân khiến nhà họ Đường và nhà họ Tôn suýt mất hết mặt mũi! Giờ ông lại trách tôi nhúng tay vào chuyện con gái bảo bối của ông?”

“Chẳng lẽ bà không hiểu Đường Bội?” Đường Phong Ngôn lạnh lùng ngắt lời bà: “Một khi liên quan đến chuyện của Tử Thái và mẹ của nó, nó sẽ dễ dàng thỏa hiệp hay là tức giận?”

“Đường Phong Ngôn!” Tôn Mặc Vân đứng lên, hình tượng phu nhân cao quý không còn lại gì cả: “Tôi mặc kệ là vì người mẹ không biết xấu hổ của nó, hay là nó đã biết đứa em trai đoán mệnh của nó đã chết, ông còn không hiểu? Đường Bội đã không còn là con chó mà ông nuôi nữa rồi! Cô ta đã bắt đầu cắn trả rồi! Nếu ông còn tưởng mình có thể khống chế cô ta, vậy thì chờ chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi!”

Bà cười lạnh một tiếng, lại nói: “Chẳng lẽ ông còn khờ khạo cho rằng, đứa con gái lòng dạ như rắn độc, ngay cả chị gái của mình có thể đẩy vào hố lửa, còn nhớ đến tình cảm cha con sao? Hahaha... Đường Phong Ngôn, nếu như thật sự muốn trả thù, sợ là Đường Bội còn hận ông hơn bọn tôi gấp mấy lần đấy.”

“Nhà họ Tôn, sẽ không dễ yên như vậy!” Tôn Mặc Vân chậm rãi nói: “Đường Bội cho rằng cô ta ôm đùi của thiếu gia nhà họ Sở, thì có thể đối phó chúng ta không kiêng nể gì sao, sao không ngắm lại, nhà họ Sở đó có thân phận địa vị gì? Thiếu gia nhà họ Sở muốn dạng người đẹp nào mà không có? Sao có thể yêu thích cô ta chứ?”

“Ít nhất...” Đường Phong Ngôn híp mắt, nhìn Tôn Mặc Vân lạnh lẽo nói: “Khi nhà họ Sở còn theo giúp nó, thì nó vẫn có thể hủy diệt nhà họ Tôn!”

“Ông đang uy hiếp tôi?” Tôn Mặc Vân khề la lên: “Ông còn dám uy hiếp tôi?! Đường Phong Ngôn, đừng tưởng rằng ông cười hả hê xem kịch vui, thì nhà họ Đường có thể đặt mình ở ngoài! Nếu để cho Đường Bội biết, em trai bảo bối của nó vì sao từ bé lại ốm yếu nhiều bệnh, cô ta sẽ đối phó với nhà họ Tôn đã nhẫn tâm đuổi mẹ cô ta đi? Hay là với người nhẫn tâm bỏ thuốc với vợ đang mang thai con của mình?”

“Bóp” một tiếng giòn vang, vang lên trong căn phòng trống trải.

Đường Phong Ngôn lạnh lùng nhìn Tôn Mặc Vân hỏi: “Nếu như chúng ta còn đấu tranh nội bộ như vậy, người ngư ông đắc lợi sẽ là ai?”

Ông cầm điện thoại, tuy có chút do dự nhưng vẫn ấn xuống dãy số đó: “L, cậu hiện tại đã đến thành phố S chưa?”

Điện thoại được kết nối, tiếng gió vù vù thổi qua màng nhĩ của Đường Phong Ngôn: “Tôi đã đến thành phố S rồi tổng giám đốc Đường.”

“Chuyện lần trước, đại khái là có người họ Sở nhúng tay vào, cho nên tôi không trách cậu. Nhưng, bây giờ tôi hy vọng cậu có thể đảm bảo tuyệt đối không thể sơ sót lần nữa.” Đường Phong Ngôn bình tĩnh nói:

“Cậu làm được không?”

“Hahaha...” Tiếng gió cắt tiếng cười của Lạc thành vụn nhỏ: “Chỉ cần tổng giám đốc Đường giao đủ tiền, như vậy tôi tuyệt đối có lòng tin. Chỉ có

điều, tôi có ý tốt nhắc nhở khách hàng của tôi, bây giờ nhà họ Sở sẽ nhúng tay vào hoàn toàn, bởi vì Sở Quân Hàn ấy dường như đã si mê con gái ông rồi!”

**

Đường Phi Phi xuất hiện lần nữa trước mặt công chúng đã là chuyện trong buổi họp báo buổi chiều cách đó một ngày.

Tin tức trên mạng về ‘Đường Phi Phi mau dứt khỏi làng giải trí’ vẫn chưa lắng xuống, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Bất kể là khán giả online, hay là người qua đường, đều bày ra trí tuệ và sự thông minh của mình, dùng hình của Đường Phi Phi photoshop ra nhiều loại, không chỗ nào không tràn ngập chấm biếm.

Đường Bội tham dự hoạt động là vì buổi họp báo phim mới của Sở Dực Thành.

Biên kịch tồn tại trong làng giải trí, luôn có một ít kì diệu.

Giống như ở đây có rất nhiều diễn viên không có tiếng tăm, hoặc những nhà biên kịch không nổi danh, sức ảnh hưởng của bọn họ cũng rất yếu.

Tên của bọn họ, có lẽ chỉ có những người cẩn thận, mới có thể chú ý đến sự xuất hiện của chúng ở đầu và cuối phim mà thôi.

Nhưng Kelvin Chu lại khác

Tên của anh ta một khi đã xuất hiện ở hàng biên kịch, nghiễm nhiên trở thành bảo chứng cho doanh thu phòng vé cũng như danh tiếng của bộ phim.

Cái gọi là ‘tạo ra những ngôi sao phát cuồng’ chính là chỉ những diễn viên đã từng đóng phim của anh ta, cho dù là vai chính hay vai phụ, dường như tất cả đều nhất minh kinh nhân(*). Trong đó không thiếu những người dựa vào phim điện ảnh của anh mà đăng quan ảnh đế, ảnh hậu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63 4: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy? (4)

Đã hơn 1 năm, Sở Dực Thành không có ra phim mới, nghe nói vẫn luôn lưỡng lự chọn nữ chính, lần này chủ động thông báo với phương tiện truyền thông, mời dự họp báo bộ phim mới sắp quay, khiến cho cả thế giới điện ảnh đều sôi nổi hẳn lên.

Sau đó, điều khiến mọi người mở rộng tầm mắt chính là Sở Dực Thành là người luôn thích làm theo ý mình, nhưng lúc này anh ta chưa chọn người vào vai nam chính, thậm chí còn chưa quyết định hợp tác với vị đạo diễn nào, chỉ công bố vai nữ chính.

Hoạt động như vậy, Đường Bội đương nhiên phải trang điểm đẹp để tham dự.

Vì để phối hợp với kịch bản tuyên truyền, hôm nay Đường Bội cố ý mặc một bộ đồ phá cách hở rốn, bên ngoài đeo thắt lưng màu đen, vòng cổ kim loại và một số đồ trang sức.

Trên chân mang một đôi ủng quá gối, những vật trang sức màu đồng thau dưới ánh đèn flash càng thêm sáng rỡ.

Hai chân thon dài được bao bọc kín đáo trong ủng, chiếc váy ngắn bằng da cùng màu, ôm gọn đường cong xinh xắn của cô.

Ngay cả cách trang điểm, vì để phối hợp với trang phục, mà trang điểm mắt theo tông màu khói.

Mái tóc dài của cô được cắt ngắn hơn một ít, được nhà tạo mẫu tạo thành những lọn tóc xoắn hơi có phần lộn xộn.

Vòng cổ thiên nga được làm bằng bảo thạch màu đen, lẳng lẳng nằm ở giữa xương quai xanh cá tính của cô.

Đường Bội vừa mới lên sân khấu, gần như đã hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Có phóng viên nhanh nhẹn đã giành đặt câu hỏi trước: “Xin hỏi Đường Bội tiểu thư, mấy hôm trước, bên ngoài luôn truyền tin tức rằng cô là con gái riêng của tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, thậm chí để trả thù cha mình, cô đã kết thân với chị gái mình, sau đó làm ra những chuyện mờ ám. Hôm nay cô trang điểm như vậy xuất hiện trước mặt công chúng, không lo lắng càng tỏ sẽ càng đen sao?”

Cách trang điểm của Đường mặc dù tràn ngập cảm giác thần bí lại thu hút ánh mắt của mọi người nhưng lại hơi giống với tiểu thái muội, trong mắt

nhiều người, cô trang điểm như thế lúc này thật sự không thích hợp.

“Đúng vậy.” Đường Bội khẽ cười: “Nhưng làm sao đây? Có thể diễn bất kì vai gì trong phim của KelvinChu, tôi cũng dốc hết toàn sức lực để cố gắng. Huống chi, Sở tiên sinh còn coi trọng như vậy, giao vai nữ chính cho tôi. Cho dù có bị hắt thành than, cũng chỉ có thể nguyện chết vì Bá Nhạc mà thôi.”

Hiện trường vang lên tiếng cười.

Thực ra, các phóng viên thích phỏng vấn những người như Đường Bội.

Thú vị, hài hước, những vấn đề khó khăn đều có thể cười, trả lời một cách dễ dàng, không khiến bầu không khí hiện trường trở nên lúng túng, cũng biết tạo nhiều đề tài cho phóng viên viết bài.

“Như vậy, xin hỏi Đường Bội tiểu thư, cô có thể giành được cơ hội biểu diễn nhân vật lần này, có liên quan đến những vấn đề gần đây của cô không?” Một phóng viên khác lập tức đứng lên, có phần hung hăng hỏi:

“Hay là muốn nói thân phận và tính cách của cô phù hợp với nhân vật của Sở tiên sinh? Giống như cách ăn mặc hôm nay của cô?”

Đường Bội mỉm cười, điềm tĩnh, tự nhiên nói: “Nếu như diễn viên chỉ có thể diễn những nhân vật giống với tính cách mình, vậy không phải trong làng giải trí sẽ kín người hết chỗ sao? Hơn nữa, nói thế, diễn viên đều thành duy nhất hết rồi?”

“Vậy cô cho là mình giành được vai diễn này là nhờ scandal hay là do thực lực?” Tên phóng viên kia vẫn không chịu buông tha, tiếp tục truy hỏi.

“Việc này...” Đường Bội chớp chớp mắt với anh ta, cười nói: “Vị phóng viên này, anh nghĩ khi cái tên KelvinChu xuất hiện, còn cần bắt cứ chiêu trò gì để tuyên truyền sao?”

Cô dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Tôi nghĩ hôm nay các bạn đến đây đều không phải nhắm vào tôi phải không? Mọi người đến đây hẳn là vì tin tức của ngài KelvinChu?”

Những lời này vừa nói ra, quả thật khiến người ta khó có thể phản bác.

Trên thực tế, những phóng viên đến đây đều không hay biết sự xuất hiện của Đường Bội, bọn họ đến vì Sở Dực Thành.

Mãi đến khi gặp được cô, nghĩ đến scandal rùm ben mấy ngày nay nên mới tranh thủ giành đặt câu hỏi với cô.

Trong mắt bọn họ, Đường Bội chỉ là người mới trong làng giải trí, chỉ sợ không nói được mấy câu, đã khai ra hết mọi chuyện.

Nhưng thật không ngờ.

Cô ấy lại lão luyện như vậy, cô ấy dời sự chú ý sang Sở Dực Thành.

Sở Dực Thành quả nhiên đã tiếp nhận phỏng vấn.

Hôm nay anh ta không mặc quần áo thoải mái ở nhà như hôm trước, mà cả người mặc bộ âu phục màu đen.

Tóc đã được xử lý tỉ mỉ, khiến cả người anh trông trẻ tuổi hơn rất nhiều.

Kính đen được tháo xuống, trong ánh mắt là sự tự tin chỉ có những người thành công mới có.

“Nếu tôi đã chọn Đường Bội đóng nữ chính, thì cô ấy phải là sự lựa chọn thích hợp nhất, nếu như các bạn có gì nghi ngờ, thay vì ngồi ở đây dùng ngôn ngữ để tranh cãi, không bằng chờ phim ra rạp, mọi người tự mình đến đó xem sẽ hiểu.” Sở Dực Thành nói xong, khẽ cười:

“Dĩ nhiên, các bạn phóng viên ở đây nếu còn lòng tin với tôi, vậy rất hoan nghênh các bạn đến buổi họp báo phim.”

Sở Dực Thành đã chuyển đề tài đến buổi họp báo phim mới, không khó nhìn ra anh hoàn toàn tin tưởng vào Đường Bội, sự bảo vệ không nói rõ ai cũng biết.

Hiện trường im lặng một lát sau, những phóng viên luôn gọi về tùy mặt gửi lời, rất biết nghe lời đã chuyển đề tài về bộ phim mới.

Sau khi buổi họp báo chấm dứt, cô với Sở Dực Thành sóng vai đi về phía bãi đỗ xe.

Cô nhin không được, mỉm cười với Sở Dực Thành: “Chú nhỏ, cảm ơn chú.”

“Đã gọi chú một tiếng chú nhỏ thì không cần nói cảm ơn.” Sở Dực Thành nhàn nhạt nói: “Huống chi, chú cũng không lấy phim mình ra đùa, nhất là bộ phim này.”

Anh nói xong, gíơ chìa khóa trong tay lên: “Muốn chú đưa về không?”

“Không cần.” Đường Bội cười xinh đẹp.

Lục Tử Mặc đã sớm chờ cô ở chỗ này, muộn một chút cô còn phải đến chỗ Tần Hạo Diễm để thử trang phục. Quay ngoại cảnh sắp đến rồi, phải vì phải đến Tây Bắc xa xôi, Tần Hạo Diễm đã chuẩn bị trang phục tạo hình cho bọn họ để tránh bọn họ phải mang nhiều đồ đi xa không tiện.

“Được rồi.” Sở Dực Thành vừa chuẩn bị lên xe, dường như nhớ tới gì đó, quay đầu nói với Đường Bội: “Nghe nói cháu sắp đi quay ngoại cảnh Chiến Ca, có lẽ chờ khi cháu trở về, sẽ đến sinh nhật của Quân Hàn.”

Anh ta nói xong, mở cửa xe rồi ngồi vào trong xe.

Cách tám thủy tinh, Đường Bội lùi sang một bên, phát phát tay với Sở Dực Thành ngồi đối diện trong xe, nét mặt tươi cười như hoa.

Trên người cô mặc chiếc áo da màu đen, khiến Sở Dực Thành hoảng hốt trong tích tắc, phảng phất như thời gian quay ngược về bảy tám năm trước, có người cũng như vậy, lúc nào cũng sẵn lòng nhìn anh cười hết sức rực rỡ, hơi khom người đứng ở bên cạnh xe anh.

Mỗi một lần tạm biệt đều bị cô cố gắng kéo dài thật lâu...

Mỗi một lần như vừa được tạm biệt, đều sẽ biến thành vĩnh biệt...

Sau này, một câu thành sấm.

Bọn họ tạm biệt, dường như đã cách mấy đời.

Sở Dực Thành lắc đầu, cúi đầu khởi động xe...

Khi phim điện ảnh được công chiếu, không biết cô ấy có dẫn theo con trai, và chồng của mình đến xem, đến nhìn lại bọn họ đã từng thế sự xoay vần?

Chờ Đường Bội thử xong trang phục trở lại biệt thự nhà họ Sở thì Sở Quân Hàn đã trở về.

Trong thư phòng, anh vẫn vui đầu vào công việc, khi Đường Bội nhẹ nhàng đẩy cửa vào, vừa vặn nghe thấy thanh âm của mình từ bên trong truyền ra.

“Này?” Cô thoải mái đẩy cửa ra, đứng ở cửa cười như không cười nhìn Sở Quân Hàn.

Ánh mắt đối phương mặc dù đang đặt trên văn kiện, nhưng trên màn hình vi tính, đúng là hình ảnh tin tức cô trong buổi họp báo chiều nay.

“Tạo hình mới như thế nào?” Đường Bội chậm rãi đi tới bên cạnh anh, cúi người hít một cùng anh thưởng thức tạo hình của mình.

“Rất thích hợp với em.” Sở Quân Hàn vừa nói, vừa nhẹ nhàng sờ lên dấu hôn hôm qua bị Đường Bội cắn.

Dấu vết đã mờ rất nhiều, nhưng hiếm khi anh đùa vui nói:

“Cô gái xinh đẹp, sẽ không cắn người.”

“Anh đang nhắc nhở em sao? Hay là muốn thử thêm một cái?” Cô nhanh chóng nhào người tới, bỗng đột nhiên hỏi: “Em cảm thấy mỗi lần chú nhỏ nhìn em, giống như đang xuyên qua em để nhìn một người khác.”

Sở Quân Hàn giật mình, bỗng nhiên hỏi: “Cái gì?”

“Anh không biết sao? Hai lần rồi, mỗi lần chú nhỏ nhìn em như đang nhìn người khác... Có lẽ...” Cô nhìn mình chăm chăm trên màn hình máy tính, nhìn khuôn mặt được trang điểm yêu mị, đột nhiên nở nụ cười: “Có lẽ đang nhìn nữ chính trong phim?”

“Em gọi chú ấy là chú nhỏ?” Sở Quân Hàn tựa hồ không nghe thấy những lời khác của cô, chỉ nhấn mạnh hỏi.

“Chẳng lẽ nên gọi là Sở tiên sinh?” Đường Bội cười hỏi.

Sở Quân Hàn khẽ vươn tay, ôm chặt cô vào trong ngực mình.

Anh vui đầu vào bên gáy cô, hít sâu một hơi, khiến trong ngực anh tràn ngập hơi thở của cô, mới khẽ giọng bắt mẫn nói:

“Em gọi chú ấy là chú nhỏ?... Lại gọi anh là Sở thiếu? Đường Bội, nhà họ Sở chỉ có một mình anh là con thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64 1: Tình Yêu Cần Được Giữ Gìn (1)

Đường Bội ngồi trên đùi Sở Quân Hàn, mặc anh ôm lấy eo mình thật chặt, cười thuận miệng nói: “Em biết, Sở thiếu gia từ khi sinh ra đã ngậm thìa vàng, cũng là người thừa kế duy nhất.”

“Ừ, còn gì nữa?” Cẩm anh đặt trên vai cô, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phun lên gáy cô, thấp giọng hỏi: “Em gọi chú nhỏ là chú nhỏ, vậy gọi anh là gì?”

“Sở thiếu...” Đường Bội cố ý kéo dài thanh âm.

Thanh âm còn chưa dứt, thì cô cảm thấy trên cổ đau xót, cô bị anh cắn một cái.

“Sở tổng?” Đường Bội vừa cười vừa né tránh công kích của anh, lại như đùa mà la lên:

“Sở boss, ...vậy được rồi chứ?”

“Không được.” Sở Quân Hàn ôm cô càng chặt hơn.

Anh hít một hơi thật sâu, thật ra anh cũng không để ý cách cô gọi anh.

Có đôi khi sự thân thiết giữa hai người, không thể hiện qua cách xưng hô.

Kỳ thực, anh muốn hỏi, là chuyện khác.

“Hôm trước, trên tầng cao nhất trong quán cà phê, em nói để lại cho anh dấu ấn của em...” Sở Quân Hàn lóng ngóng, thấp giọng nói: “Anh nghĩ, em đang cầu hôn anh.”

Thân thể mềm mại ôm trong ngực đột nhiên cứng lại.

Nụ cười vui vẻ trên mặt Đường Bội bỗng cứng lại.

Cầu hôn?!

Tại sao Sở Quân Hàn lại nghĩ như vậy?!

Bọn họ quen nhau bao lâu? Trong lòng anh bắt đầu nghĩ đến chuyện hôn nhân khi nào?

Đường Bội hơi nghi ngờ.

Đôi mày cô nhăn lại giống như ngọn núi lớn, đôi mắt vốn sáng ngời, nhưng dường như cũng bị đám sương mù bao phủ, thân thể mềm mại dựa vào Sở Quân Hàn cũng ngồi thẳng dậy, sống lưng thẳng tắp, cô rời khỏi lồng ngực anh, không tiếp tục dựa vào anh nữa.

Đây là một trong những cái anh ghét nhất ở Đường Bội.

Anh khẽ vươn tay, nắm cầm Đường Bội, xoay mặt cô đối diện với mặt mình.

Trong đôi mắt thâm thúy mắt đầu tích tụ tức giận.

“Là anh suy nghĩ nhiều sao?” Sở Quân Hàn lạnh lùng hỏi.

“Chúng ta mới quen nhau không bao lâu...” Đường Bội quả nhiên có hơi do dự.

“Vậy, em muốn giới thiệu bạn của em cho anh biết là vì cái gì?” Sở Quân Hàn không chút buông lỏng, truy hỏi.

“Lạc hơi bất mãn với em, em không muốn hai người gặp nhau lại đứng ở hai mặt đối lập.” Đường Bội nhìn anh: “Sau khi em giới thiệu cho hai người làm quen, anh ấy muốn làm gì, cũng nghĩ đến suy nghĩ của em.”

“Em gọi anh ta là Lạc... Còn gọi anh là Sở thiếu?!” Sở Quân Hàn hơi nheo mắt lại, tức giận cơ hồ biến thành bão táp, nồng tình mật ý ban này, dường như đã cách một đời.

Anh nắm cầm Đường Bội, tới gần, hôn lên môi cô.

Đây là nụ hôn không có bao nhiêu dịu dàng.

Gần như có phần thô lỗ, giày vò đôi môi mỏng của Đường Bội, tham lam đảo qua mỗi chỗ trong khoang miệng cô, tựa hồ chỉ có như thế, mới khiến anh có thể chiếm được cô một cách trọn vẹn, khiến cô chỉ thuộc về duy nhất một mình anh.

Đó là kết cục tốt nhất.

Nụ hôn Sở Quân Hàn không duy trì bao lâu, Đường Bội đưa tay vùng vẫy, dễ dàng thoát ra khỏi lòng anh.

“Đường Bội!” Sở Quân Hàn hít một hơi thật sâu, cổ lăm lăm khiến bản thân mình tỉnh táo lại, duy trì giọng điệu bình tĩnh:

“Em muốn làm gì, anh không can thiệp, nhưng em không được phép, đặt anh ở ngoài thế giới của em.”

“Em không có!” Đường Bội đứng trước mặt anh, ánh mắt vốn còn chút mê mang, nhưng khi nghe thấy lời chỉ trích như vậy, đột nhiên sáng ngời lên.

Cô ngẩng đầu nhìn Sở Quân Hàn, trong mắt là sự kiên định, khiến người ta không thể nghi ngờ.

“Từ lâu em đã không đặt anh ở ngoài thế giới của mình.”

Đường Bội vừa nói, vừa hơi cúi đầu: “Chỉ là...”

Cô khẽ thở dài, đó là bí mật chôn giấu sâu trong đáy lòng cô.

Cô không biết Sở Quân Hàn âm thầm tra xét cô bao lâu, cũng không biết anh ấy đã tra được bao nhiêu.

Có lẽ thật sự như Lục Tử Mặc nói, Sở Quân Hàn không muốn đi điều tra những chuyện cô không muốn nói với anh.

Lại có thể, anh đã sớm biết được mọi chuyện nhưng vẫn im lặng, chờ cô mở rộng cửa lòng.

Đường Bội nhắm chặt hai mắt, khi mở to, thì ánh mắt đã trở nên kiên định và trong veo hơn lúc này: “Có lẽ anh không biết, em còn một người em trai...”

Cô nhìn Sở Quân Hàn, chủ đề câu chuyện một khi đã bắt đầu, nói ra miệng lại không khó như tưởng tượng.

“Mấy ngày trước, trong tin tức Đường Phong Ngôn không có nói dối, có lẽ anh cũng biết rõ, em thật sự là con gái của ông ta. Nhưng nhà họ Đường, từ trước đến nay cũng không đồng ý thừa nhận sự tồn tại của em và em trai em.”

Cô nói tới đây dừng một chút, nghĩ đến khoảng thời gian gian khổ hồi nhỏ, nhớ tới mẹ vất vả và em trai gầy yếu.

Nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt đáng yêu của cậu, chưa từng hiện lên vẻ hồn nhiên và vui vẻ của đứa nhỏ nên có.

Hốc mắt cô lại nóng lên.

Những ký ức đã lâu này, cô vốn cho là chúng đã trở nên mờ hồ từ lâu, không ngờ khi nhớ lại, lại ào ào như dãi núi lấp biển ập về phía cô, giống như chỉ mới diễn ra ngày hôm qua.

“Em trai của em sinh ra, sức khỏe vốn rất yếu, có bệnh tim bẩm sinh. Nếu như bọn em đến nhà họ Đường, thằng bé rất có thể có được sự chăm sóc tốt nhất, có được đội ngũ y bác sĩ ưu tú chữa bệnh cho nó, cũng giống như những đứa trẻ bình thường khác, khỏe mạnh, vui vẻ, lớn lên. Trước khi nó 4 tuổi, cuộc sống của bọn em rất cực khổ, mẹ không thể không làm nhiều việc, vì để nuôi sống em và em trai.” Cô nhìn Sở Quân Hàn, cười nhạt, nụ cười lạnh bạc mà lẻ loi: “Cho nên, nó không thể tiếp tục trị liệu, không có biện pháp nào khác, mỗi ngày đều leo đèo đi theo em.”

“...Đường Bội...” Thanh âm Sở Quân Hàn trở nên khàn khàn.

Anh chỉ muốn nghe những lời thật lòng của cô, không ngờ lại buộc cô vạch ra vết thương tàn khốc. Nhìn ánh sáng thê lương và lạnh lùng nơi khóe mắt cô, Sở Quân Hàn cảm thấy ánh mắt cô như lưỡi dao sắc bén cắm vào ngực anh, khiến anh cũng cảm thấy đau đớn.

“Không sao.” Đường Bội dường như đã biết tâm tư của anh, chỉ lắc đầu, chậm rãi ngồi xuống sofa, tiếp tục nói: “Có lẽ anh không biết, lúc mẹ em mang thai em trai, bị đuổi ra khỏi cổng nhà họ Đường. Ngày Tôn Mặc Vân dẫn theo Đường Phi Phi gả vào nhà họ Đường, ngày đó mẹ nắm tay

eo, chán nản rời khỏi nhà họ Đường bằng cửa sau. Có thể vì thế, nên sau khi em trai sinh ra mới ốm yếu như vậy.”

“Lúc mẹ sắp chết, Đường Phong Ngôn lại xuất hiện trước mặt bọn em. Ai có thể nghĩ đến đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, nhưng vợ trước của ông ta lại sống trong khu ổ chuột ở thành phố S.”

Cô nhớ tới khi còn bé, ở cách vách có động tĩnh gì đều có thể nghe rõ ràng.

Nhớ tới mẹ hết sức xinh đẹp, nhưng gương mặt dần dần trở nên gầy yếu, vàng như nến, và đôi mắt bà từ từ mất đi ánh sáng.

Mái tóc vốn đẹp như mây, nhưng khi sắp chết lại trở nên rối bù.

Hàng xóm chung quanh biết mẹ em, có thể không cách nào tưởng tượng được, người phụ nữ một ngày làm bốn phần công việc, thoạt nhìn rất nhỏ gầy, đã từng là thiên kim xinh đẹp trong xã hội thượng lưu.

“Em không biết Đường Phong Ngôn đã nói gì với mẹ nhưng sau khi an táng, em trai được đưa vào bệnh viện, còn em được đưa đi huấn luyện.”

“Ông ta không muốn em gọi ông là ba, nhất là trước mặt vợ mới của ông, chỉ có thể cung kính gọi Đường tiên sinh, kêu Tôn Mặc Vân là Đường phu nhân. Còn Đường Phi Phi, người chị cùng cha khác mẹ với em, em chỉ có thể gọi là tiểu thư.” Đường Bội hơi châm chọc cười, lại nói:

“Cuối tháng, Đường Phong Ngôn sẽ kiểm tra tình hình huấn luyện của em, nếu như đạt yêu cầu của ông ta, ông ta mới cho em nghỉ ngơi ba ngày đi gặp em trai. ...Đó chính là niềm vui và sự chờ đợi duy nhất thời thơ ấu của em.”

Cô nói tới đây, cuối cùng quay đầu nhìn Sở Quân Hàn: “Khi Đường Phi Phi mặc váy công chúa ngồi luyện đàn, thì em phải lẩn qua lẩn lại trên mặt đất, trên tay không phải cầm đàn violon tao nhã mà cầm những vũ khí lạnh lẽo.”

“Đường Bội...” Sở Quân Hàn không thể kiềm được.

Anh từ trên ghế mình đứng lên, bước đến ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay ôm cô vào lòng, trên mặt là sự đau lòng không thể che giấu được:

“Đừng nói nữa.”

“Anh để em nói hết đi!” Đường Bội tránh khỏi lòng anh, nói bằng giọng quật cường:

“Năm em 12 tuổi, Đường Phong Ngôn đưa em đến Châu Phi, tiếp nhận huấn luyện tàn khốc sinh tồn ở dã ngoại, ở đây em gặp lại Lạc đã từng cùng em đánh nhau kịch liệt, tại khu rừng dã ngoại ăn thịt người không cần nhà xương, nếu như không có Lạc, có lẽ em đã sớm biến thành miếng mồi cho bọn chúng rồi, cho nên em rất biết ơn anh ấy, tin tưởng anh ấy, anh ấy là người bạn duy nhất trong từng ấy năm của em.”

“Liên tiếp 3 năm, em chưa nhìn thấy Tử Thái... Ách... Tử Thái là em trai của em. Chờ khi em trở về, thằng bé đã được đưa sang Mỹ, nơi có kỹ thuật chữa bệnh tiên tiến nhất, Đường Phong Ngôn nói chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, ông ta sẽ trị bệnh cho Tử Thái.”

Trong ánh mắt Đường Bội rồi cuộc hiện lên ánh sáng phản nộ: “Em luôn cho rằng, ông ta là bố Tử Thái, cho dù vì muốn em nghe lời nên mới lợi dụng Tử Thái uy hiếp em. Dù sao cũng có vài phần tình cảm, không ngờ ông ta lại máu lạnh như thế.”

“Hàng tháng, Đường Phong Ngôn sẽ gửi những bức ảnh mới nhất của Tử Thái cho em, cũng để thằng bé viết thư cho em. Nhưng mỗi năm chỉ gặp một lần. Ông ta không muốn em có quá nhiều tình cảm, lo sẽ ảnh hưởng đến nhiệm vụ ông ta giao cho em. Sau này khi Đường Phi Phi tiến vào làng giải trí, em cũng vậy, trở thành thể thân và vệ sĩ của đại tiểu thư bảo bối duy nhất của nhà họ Đường.”

Đường Bội nói tới đây, cuối cùng mới nhẹ nhàng thở dốc một hơi.

Những hờn ức dĩ nhiên không chỉ có như vậy, nhưng khiến cô vạch toạt vết thương trước mặt người khác đến mức này, đã là giới hạn của cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64 2: Tình Yêu Cần Được Giữ Gìn (2)

“Sở thiếu...”

Đường Bội quay đầu nhìn hai mắt tràn đầy đau khổ, áy náy và đau lòng của Sở Quân Hàn, giọng điệu một lần nữa lại trở nên bình tĩnh:

“Em nói với anh, không phải vì muốn anh đồng tình với quá khứ của em. Ngày đó ở mã trường Văn Tiêu...” Mặt Đường Bội đỏ lên, nhớ tới một đêm điên cuồng vừa ngọt ngào, thanh âm cũng trở nên mềm mại:

“Anh nói không biết bố mẹ mình sống chung như thế nào. Em cũng vậy, em không biết kết hôn có quan trọng hay không, cũng không biết trở thành vợ chồng có khác biệt gì với chúng ta bây giờ không. Nhưng em...”

Cô hơi nghiêng đầu, có chút ngạc nhiên nhìn Sở Quân Hàn, một hồi lâu mới nói với anh: “Khi em còn làm thể thân cho Đường Phi Phi, đã từng xem qua rất nhiều kịch bản phim truyền hình. Nam chính và nữ chính thường vì rất nhiều hiểu lầm, mỗi người một nơi, có khi từ biệt đó là mãi mãi. Như anh đã nói, anh là con trai độc nhất của nhà họ Sở, em không dám tin, vị trí bên cạnh anh và trong trái tim anh lại dành cho em. Bởi vì trên thực tế, ngay từ đầu em không tin anh. Bây giờ cũng vậy, em cũng không tin chủ nhân của nhà họ Sở lại dùng chân vì em, cả đời này không thay đổi.”

“Cho nên...” Thanh âm của Đường Bội thấp dần, nhưng càng thêm kiên định nói với anh: “Em đồng ý nói với anh việc này, không phải vì muốn anh áy náy, hay đồng cảm... Em chỉ, chỉ không hy vọng, chúng ta vì một vài nguyên nhân lại sinh ra hiểu lầm không thể bù đắp.”

Sở Quân Hàn nhắm chặt hai mắt, hai tay ôm lấy Đường Bội

Đường Bội của anh, luôn tươi cười giảo hoạt như con hồ ly, nhưng bên trong lại cất giấu nhiều tâm sự... Khiến cho lòng anh đau đớn.

Anh cũng không có cách nào tưởng tượng, Đường Bội lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, muốn khiến cô tin tưởng và tiếp nhận một người, có thể yên tâm ngủ say bên cạnh người đó, phải cần bao nhiêu dũng khí, bao nhiêu cố gắng?

Giống như anh.

“Sẽ không...” Sở Quân Hàn hôn lên tóc Đường Bội.

Từ khi cô vào ở trong biệt thự nhà họ Sở, mùi hương trên tóc cô đã giống với Sở Quân Hàn, cảm giác ngày càng quen thuộc như thế khiến lòng anh cũng trở nên mềm mại.

“Đàn ông Sở gia, một khi đã yêu, đời này sẽ không thay lòng.” Sở Quân Hàn hôn trán Đường Bội, từ từ đi xuống, thấp giọng nói: “Vì thế em đừng lo lắng nữa.”

Giữa bọn họ, thử dò xét như gần như xa, ung dung thản nhiên, tất cả đều dừng lại ở đây.

Đường Bội do dự hồi lâu, rốt cuộc cũng đưa tay ôm lấy chiếc lưng rộng lớn của Sở Quân Hàn.

Cảm giác dựa sát vào nhau như vậy, có chút giống với cô hồi nhỏ, vào mùa đông lạnh như băng, cô với em trai cũng ngồi dựa vào nhau ở trong phòng, chờ mẹ tan ca, mang cơm chiều trở về.

Nương tựa lẫn nhau.

Vì thế sẽ không cô đơn.

Anh ôm Đường Bội, gần như hôn khắp toàn thân cô, trong ánh mắt dường như chỉ còn lại đau lòng và xót xa. Dường như muốn thông qua nụ hôn nóng bỏng ấy để truyền cho Đường Bội hiểu.

Do đó, khi Đường Bội tỉnh lại vào ngày hôm sau, cảm thấy chuyện hôm qua hơi lơ mơ, không chân thật, giống như một giấc mơ.

Cô ôm chầm, im lặng một mình tựa vào trên giường một lát.

Trầm mặc một hồi cô mới vén chăn xuống giường, rửa mặt chải đầu đơn giản, chuẩn bị xuống lầu dùng bữa sáng.

Ài ngờ Đường Bội vừa mới đi đến cửa, đã bị sự thay đổi bố trí bên trong khiến cô chấn động.

Nhà ăn biệt thự Sở gia được trang trí hết sức lộng lẫy, đèn trần và bàn ăn theo phong cách Baroque, sự thay đổi của nó khiến gian phòng thoạt nhìn hết sức hoa lệ.

Nhưng lúc này ở trên bàn lại bày một đôi thiên sứ nhỏ màu hồng nhạt.

Ở giữa hai thiên sứ có bày một chiếc bánh gato cao ba tầng.

Bánh ngọt được làm hết sức đẹp đẽ, đường viền màu xanh bao phủ toàn bộ thân bánh, mặt trên còn có màu hồng, màu trắng và màu vàng nhạt, trông rất đáng yêu.

Ở bên trong lại có một bánh ngọt khác.

Phía trên bánh ngọt được trang trí thành hình trăm hoa đua nở trên mặt cỏ, có một phòng ở bằng năm thật to, phía trước phòng, có một con thỏ trắng, một tiểu thiên sứ, thiên nga trắng đang tụ tập cùng một chỗ, giống như đang nhảy múa.

Bên trong nữa, có một cái bánh làm thành hình con ốc đáng yêu. Giống như kẹo ốc được miêu tả trong chuyện cổ tích, nóc nhà bằng kẹo socola, cửa sổ bằng kẹo ngọt, tường ngoài được trang trí bằng hoa đủ màu.

Toàn bộ nhà ăn có khoảng 20 loại bánh ngọt khác nhau

Đường Bội nhìn thấy cực kì kinh ngạc cũng nghi ngờ cực kì.

Cho dù Sở gia muốn phát triển thêm ngành bánh ngọt, cũng không cần biến nhà họ Sở thành kho hàng nha!

Cô đi vào bên trong.

Càng đi vào trong, những bánh ngọt hiện ra càng đẹp.

Cái cuối cùng được làm bằng bơ, phía trên có hình thiếu nữ mặc lễ phục dạ hội xinh đẹp.

Tầng tầng lớp lớp bơ sữa, tạo thành đường viền hoa tinh xảo, từng đóa từng đóa nở ra, giống như vạt váy lễ phục dạ hội.

Trên mặt thiếu nữ còn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Trên bờ vai thanh tú, còn có con bướm màu tím.

Bướm bướm muốn bay khiến Đường Bội không nhịn được chạm vào cánh bướm

Ngón tay chạm vào con bướm, trong lòng cảm thấy ngọt ngào

Sở Quân Hàn giống như bạch mã hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích, chậm rãi từ ngoài nhà ăn đi đến.

Đường Bội xoay người nhìn anh.

Cách bánh ngọt, cô và anh đối diện nhau

“Chú Thường chuẩn bị đây.” Ánh mắt Sở Quân Hàn đảo qua tất cả bánh ngọt trên bàn và trên mặt đất:

“Anh nghĩ, sinh nhật của con gái thường thích có nhiều bánh ngọt, những năm qua anh không thể ở bên cạnh em, sinh nhật năm nay của em chưa tới... Nhưng anh muốn... Anh nghĩ...”

Chủ nhân của nhà họ nhà Sở dù xuất hiện ở đâu cũng ung dung bình tĩnh, là tiêu điểm ánh mắt của mọi người.

Lúc này, anh tựa hồ có phần lúng túng, quên mất không biết nên nói như thế nào.

Anh dừng lại một chút rồi nhìn vào hai mắt của Đường Bội: “Anh không quen nói mấy lời ngọt ngào.”

Anh chậm rãi đi tới bên cạnh Đường Bội, ngón tay quẹt một miếng bơ đưa đến bên môi cô.

Hương vị ngọt ngào từ từ thấm vào khóe môi, Đường Bội cảm thấy vị ngọt truyền vào từ đầu lưỡi, khiến lòng cô cũng được lấp đầy.

Lưỡi Sở Quân Hàn, ôn nhu liếm qua môi cô, mỉm cười nhìn Đường Bội không nói một lời nào, thấp giọng nói:

“Nhưng anh sẽ cố gắng mang lại hạnh phúc cho em nửa đời còn lại.”

Thực ra, bọn họ cũng không phải là những người giỏi bày tỏ tình cảm.

Nhưng Đường Bội bằng lòng mở miệng vết thương ra cho anh xem, cũng sẵn lòng làm tiêu tan hiểu lầm và khó chịu trong lòng anh, cô cho anh biết quá khứ của mình, khoảnh khắc cô bắt đầu dùng phương pháp của mình để cố gắng vì đoạn tình cảm này, Sở Quân Hàn đã thề, sẽ không bao giờ buông cô ra.

Bọn họ trao nhau nụ hôn, hơi thở ngọt ngào trong phòng như được lấp đầy.

Nụ hôn này so với bánh ngọt bơ trên đời, còn ngọt ngào hơn.

Vì thế, chiều hôm đó, khi Đường Bội ôm iPad nói chuyện với Lạc, cô bị cảm động đến không nói nên lời, cô thề sẽ bảo vệ đoạn tình cảm này, sẽ

không để nghi ngờ và hiểu lầm phá hủy chân thành của Sở Quân Hàn, đang bình tĩnh ngồi ở trước bàn xem văn kiện.

Ít nhất, bên ngoài anh không biểu hiện chút bất mãn nào.

“Công chúa của tôi, bây giờ xem như giải quyết Đường Phi Phi một cách triệt để sao?”

“Phía sau Đường Phi Phi còn có nhà họ Tôn.” Đường Bội trả lời không chút do dự: “Nhất là Tôn Mặc Vân chắc chắn sẽ không ngồi yên.”

“Không chỉ có Tôn Mặc Vân, ngay cả Đường Phong Ngôn cũng không ngồi yên, lão hồ ly đó cũng có một mặt cha hiền sao? Tôi còn cho rằng lúc này ông ta sẽ cắt đứt quan hệ và vứt bỏ Đường Phi Phi, đón em về làm đại tiểu thư của nhà họ Đường.”

“Trong tay nhà họ Tôn ngoại trừ nắm 20% cổ phần của nhà họ Đường, nhất định còn có thứ gì đó mà chúng ta không biết, uy hiếp Đường Phong Ngôn không thể không bảo vệ Đường Phi Phi.” Đường Bội lưỡng lự, sau đó tiếp tục gõ chữ.

“Những chuyện này nếu dựa vào máy móc, không bằng dựa vào lòng người sẽ đáng tin hơn.” Lạc nhàn nhạt nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy, Tôn Mặc Vân chắc chắn chứa lại đường lui cho mình.” Đường Bội tự tin cười cười.

Bây giờ, làm thế nào để hạ gục nhà họ Đường hoàn toàn, cô vẫn chưa nắm chắc.

Nhưng có sự trợ giúp của Sở Quân Hàn, cũng xem như cho cô một lối tắt.

Nhưng, thù của mẹ, thù của em trai, thù của chính mình. . . Không có gì có thể so sánh bằng việc cô có thể tự tay đưa bọn họ vào địa ngục, chỉ có như vậy cô mới cảm thấy vui vẻ.

Hon nữa, Từ Thái. . .

Cô khẽ thờ dài, vẫn nhìn không được hỏi: “Có tin tức của Từ Thái chưa?”

“Có tôi sẽ nói với em trước tiên, dùng để chứng minh với công chúa điện hạ, vẫn là kỵ sĩ tôi trung thành và đáng tin cậy nhất.” Lạc trả lời rất nhanh nhưng không phải là tin tức Đường Bội muốn.

“Sở thiếu. . .” Đường Bội ngập ngừng, đột nhiên lên tiếng gọi.

“Ừ.” Sở Quân Hàn lập tức lên tiếng đáp.

“Tôi qua em có nói với anh, em có một em trai, tên là Từ Thái. . . Nhà họ Đường sau khi đưa thằng bé đến Mỹ trị liệu, thì có tin đồn rằng thằng bé đã chết, nhưng em phát hiện thằng bé vẫn chưa chết. Có thể phiền anh giúp em điều tra xem nó đang ở đâu không?”

Lạc vẫn hay nhắc nhở cô chuyện của Từ Thái, thật ra hoàn toàn có thể nhờ Sở Quân Hàn.

Lúc trước vì không tin tưởng, không biết anh đối với cô như thế nào.

Nhưng hiện tại, quả thực như anh nói, không cần đặt anh ở ngoài thế giới của cô.

“Được.” Sở Quân Hàn lập tức đồng ý.

Anh dừng lại một chút: “Chuyện của nhà họ Đường. . .”

“Lúc nào em cần giúp đỡ, nhất định sẽ nói với anh.” Đường Bội ngẩng đầu, mỉm cười với anh.

Cô có suy tính và kế hoạch của mình, trước tiên phải vận ngã nhà họ Tôn cũng như những gì họ đang nắm, về phần bí mật của Đường Phong Ngôn.

Nếu thật sự muốn giết Đường Phong Ngôn và Đường Phi Phi, quả thật không phải là một chuyện khó khăn.

Nhưng cách trả thù một người tốt nhất, tuyệt đối không đưa bọn họ đến gần cái chết. Mà khiến bọn họ rơi vào vũng bùn vô hạn, không có cách nào chết đi, cũng không có cách nào bò lên lần nữa, mãi mãi sống trong tuyệt vọng và sợ hãi, cách trả thù đó còn đáng sợ hơn so với cái chết.

Cô không giống tượng tượng của bên ngoài, lập tức đứng ra chỉ trách Đường Phi Phi và biện bạch vì mình là con gái riêng của nhà họ Đường.

Đường Phi Phi rút từ trên mây trước, chỉ sợ thời gian dài cũng không gượng dậy nổi. Trí nhớ của mọi người cũng không đến nỗi tệ, chuyện của Đường Phi Phi cũng đủ lớn để bọn họ bàn tán trong giờ rảnh rỗi thật lâu.

Con người không bị ép đến đường cùng, sao có thể lộ ra bí mật lớn nhất.

Đêm qua khi nói với anh về những kí ức đã qua, có một chuyện cô vẫn chưa nói.

Cô là em gái của Đường Phi Phi, Tôn Mặc Vân sau khi đuổi mẹ cô ra khỏi cửa mới gả vào nhà họ Đường, trở thành Đường phu nhân. Trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến Đường Phong Ngôn dứt khoát vứt bỏ mẹ con cô?!

Hồi bé, Đường Bội cũng không chú ý đến những chi tiết này, không ngờ một lần Lạc lại vô tình hỏi cô, vì sao cô lại là em gái, khi ấy, cô mới bùng tình hiểu ra, quả nhiên trong sự việc này có nhiều điểm khả nghi.

Đường Phong Ngôn miệng cứng khó cạy, vậy chỉ có thể công kích từ phía nhà họ Tôn.

Khi nhà họ Tôn bị ép đến không còn đường để đi, mà nhà họ Đường vẫn bình an vô sự. Vì quan hệ lợi ích, nhà họ Tôn nhất định sẽ không chịu để yên.

Nhất là Tôn Mặc Vân, chắc chắn bà ta sẽ dùng mọi cách để kéo Đường Phong Ngôn xuống nước. Cho dù chết, cũng phải kéo một kẻ chết thay!

Mà Đường Bội cũng tin, người cha máu lạnh, tàn nhẫn của cô, một khi có cơ hội, tuyệt đối sẽ nghĩ cách thoát khỏi sự khống chế của Tôn gia, đến nỗi không ngại, mượn dao giết người!

Cô lạnh lùng cười, tình cảnh như vậy, cô hết sức trông đợi.

Vì thế, cứ để Đường Phi Phi kéo dài hơi tàn thêm vài ngày đi.

Cô cam đoan, khi cô ta cho rằng, hy vọng tiếp theo đã giáng xuống, thì cô ta sẽ ngã một cách đau đớn.

Thậm chí so với bây giờ, càng nặng, càng đau hơn!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64 3: Tình Yêu Cần Được Giữ Gìn (3)

Tiếp tục im lặng trước mặt công chúng vài ngày, Đường Bội nhìn chủ đề ‘Đường Phi Phi mau rút ra khỏi làng giải trí’ đang diễn ra ngày càng ác liệt, trong lòng cô cảm thấy thoải mái, vui vẻ đi theo đoàn người Tàn Hạo Diễm đến Tây Bắc để quay ngoại cảnh.

Thật ra, ngay từ đầu cô cướp vai của Đường Phi Phi, chỉ muốn khiến cô ta khó chịu thôi.

Nhưng sau này, cô từ từ cảm thấy, chỉ cần cô vẫn còn tồn tại ở trong làng giải trí một ngày, bọn người nhà họ Đường và nhà họ Tôn như ghen ở cổ họng, muốn nuốt không được, muốn nhổ cũng không xong.

Tiếp đó, cô lại phát hiện, quay phim là một chuyện thú vị, không đến nỗi nào.

Khi cô làm thế thân cho Đường Phi Phi, thường chỉ cần lặp lại những cảnh đánh võ, hoặc những cảnh nguy hiểm trước ống kính, không có cơ hội để bộc lộ diễn xuất.

Và lại, làng giải trí là nơi khiến người ta nổi tiếng chỉ sau một đêm.

Cô tin, cô càng nổi tiếng ở trong làng giải trí, thì cuộc sống của Đường Phi Phi sẽ càng khó khăn. Nghĩ đến bây giờ, mỗi lần nhìn thấy tin tức hay cô xuất hiện trên TV, bọn họ nhất định tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Mặc dù gió ở Tây Bắc rất lạnh, nhưng Đường Bội vẫn không nhịn được cười cười.

Hạ Tử Diệu vừa vịn đứng ở bên cạnh cô, thấy thế nhìn không được hỏi: “Cô thích nơi này?”

“Vùng đất rộng lớn, khiến người ta cảm thấy vui vẻ, quả thật là một nơi không tồi.”

Đường Bội dõi mắt trông về phía xa, phía xa xa là đất vàng và thảo nguyên nối liền không ngắt.

Tàn Hạo Diễm chọn nơi này, vì hợp ý bầu không khí mà nó mang lại.

“Kịch bản mới sửa, cô đã xem qua chưa?” Hạ Tử Diệu hỏi.

Giao tiếp giữa bọn họ bây giờ dường như đã thân thiện hơn trước, nhưng vẫn còn tồn tại cảm giác khách sáo, anh không thích cảm giác như vậy.

Tựa như hiện tại, ảnh đế Hạ khiến nhiều người say mê, nhưng lại cảm thấy lúng túng vì không tìm được đề tài nói chuyện.

“Ừ.”

Kịch bản mới nhất, sau khi Tần Hạo Diễm và biên kịch bản bạc, quả nhiên tôn trọng ý kiến của Đường Bội, đã sửa lại phân cảnh thứ hai rất nhiều.

Tiêu công chúa không phải là một cô gái vô trách nhiệm, nửa đêm bỏ đi gặp tình lang của mình.

Sau khi gặp nhau ở chiến trường, hai người đã từng thương thức lẫn nhau, cũng yêu quý lẫn nhau, nhưng làm thế nào cũng không đến với nhau được, gặp nhau lần nữa lại trong tình cảnh như vậy.

Bọn họ giống như lần gặp đầu tiên, vẫn đứng ở hai đầu chiến tuyến đối lập.

Khi đó Tiêu công chúa đã là người con gái có chồng.

Chồng của nàng đã dốc hết toàn lực điều động lương thảo cũng như binh lực cả nước, cung cấp cho thê tử khiến nàng không phải lo nghĩ trước sau.

Ánh mắt nàng nhìn Lạc Tu Vân đã không còn tia thương thức và yêu say đắm như ngày xưa, mà tràn ngập mâu thuẫn, đau đớn và dằn vặt.

Sau đó nàng sai người đem đến một vò rượu.

Rượu đến chén cạn, cứ thế, trước mặt hàng trăm tướng sĩ, bọn họ ân đoạn nghĩa tuyệt, từ đây chỉ là kẻ thù.

Khi Hạ Tử Diệu nhận được kịch bản, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Anh biết nội dung kịch bản trước, cũng biết vì sao Tần Hạo Diễm lại lựa chọn kịch bản sửa chữa này.

Anh thậm chí cảm nhận được, đây là ám hiệu của Đường Bội về mối quan hệ của bọn họ.

Hạ Tử Diệu nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng trắng nõn như ngọc của cô, khe khẽ thở dài.

Đường Bội cũng không hỏi anh vì sao thở dài, giữa gió lớn Tây Bắc, tiếng thở của anh rất nhẹ, rất nhanh đã tan vào trong gió.

Im lặng thật lâu, Đường Bội lại cười nhẹ, thấp giọng nói: “Tôi vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp ảnh đế Hạ, nhớ sự giúp đỡ của anh ấy, cũng nhớ sự hài hước của anh ấy.”

Cô quay đầu nhìn về phía Hạ Tử Diệu, chủ động đưa tay mình ra: “Hy vọng bây giờ, vẫn hợp tác vui vẻ.”

Hạ Tử Diệu kinh ngạc nhìn Đường Bội một lát, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Anh vẫn là ảnh đế Hạ phong độ, không bao giờ thất lễ ở trước mặt phụ nữ, khiến các cô xuống đài không được hoặc cảm thấy khó xử.

“Người phụ nữ Lạc Tu Vân yêu duy nhất khi còn sống, chỉ có mình Tiêu công chúa.” Hạ Tử Diệu buông tay Đường Bội ra, nói bằng giọng nhàn nhạt: “Chỉ tiếc, trên đời này ngoại trừ tình yêu, còn có rất nhiều thứ. Cho nên, dù anh minh thần võ như Chiến thần Lạc Tu Vân cũng bị tình yêu làm mờ mắt.”

Anh ta cười cười, khi Đường Bội quay đầu nhìn về phía anh, thì nét cô đơn trên mặt ấy dường như đã bị quét sạch, lại khôi phục bộ dạng hài hước như trong miệng cô đã nói.

Thậm chí, anh ấy còn nói đùa với Đường Bội như những người bạn đã lâu không gặp: “Vói tư cách là tiền bối ở trong ngành, tôi cũng phải chứng tỏ giá trị của mình một chút. Chỉ bằng, tiếp theo, tôi sẽ đi bàn vấn đề thù lao với Tần Hạo Diễm, tôi dám chắc với cô anh ta sẽ nói tôi không bằng người mới, thậm chí còn ép giá tôi nữa đây.”

Hạ Tử Diệu đề nghị, kịch bản lại được sửa thêm vài cảnh.

Đường Bội ngược lại tỏ ra không sao cả, bởi vì lần này sửa nhiều nhất chính là phần diễn của Hạ Tử Diệu.

Quay ngoại cảnh ở Tây Bắc, theo kế hoạch của Tần Hạo Diễm sẽ diễn ra trong một tháng.

Đường Bội chỉ có ba cảnh.

Không biết vì muốn chiếu cố Đường Bội hay có người nói chuyện qua, mà anh đã quay ba cảnh ấy của cô trong vòng 10 ngày.

Thứ tự quay phim không giống với trình tự một bộ phim mà bạn xem trên rạp hay TV.

Thời điểm quay phim, cuối cùng cũng xuất hiện một cảnh, có thể bởi vì thời tiết, một vài nguyên nhân môi trường sắp đặt, vì thế cảnh Đường Bội diễn đầu tiên không phải màn cô với Lạc Tu Văn lần đầu gặp mặt mà là cảnh tử biệt.

Tiêu công chúa tử chiến, hy sinh cho tổ quốc, cuối cùng chết trong tư thế oai hùng ở chiến trường, da ngựa bọc thây.

Mà Lạc Tu Văn lại thừa cơ xua binh xuống nam, nhân lúc Tiêu công chúa chết trận, quân đội không có chủ soái, mà thôn tính binh mã Tần quốc, thực hiện bước đầu tiên mở rộng lãnh thổ Sở quốc.

Đương nhiên, những điều này để sau hãy bàn.

Sau khi Đường Bội thay trang phục xong, Tần Hạo Diễm bắt đầu giải thích cho cô cách diễn ở màn này.

Bây giờ anh hoàn toàn không xem Đường Bội như một diễn viên mới, đối với cô cũng hết sức đơn giản, những chỗ cần chú ý, chỉ cần thông báo với nhân viên công tác là được.

Một tiếng ‘action’ vang lên, Đường Bội xoay người lên ngựa.

Tài cưỡi ngựa của Tiêu công chúa là hạng nhất, Tần Hạo Diễm đã xem qua trận đấu trước của Đường Bội, nên cảm thấy rất yên tâm.

Hạ Tử Diệu là diễn viên gạo cội, vì thế anh cũng yên lòng.

Diễn viên quần chúng, mỗi người một vị trí, các nhiếp ảnh gia và thợ quay phim cũng vào chỗ của mình.

Kịch bản và lời thoại lướt nhanh qua đầu Đường Bội, trận đấu chính thức bắt đầu.

Trên chiến trường, cát vàng bay đầy trời, đao kiếm không có mất.

Tiêu công chúa đã lãnh binh chém giết hơn vài canh giờ, từ sáng sớm mãi đến khi mặt trời lặn.

Chiến giáp của nàng đã bị máu tươi nhuộm đỏ từ lâu, giống như màu đỏ lúc ráng chiều.

Xa xa, bóng người cưỡi trên chiến mã, cao lớn, lạnh như băng, từng là người đàn ông duy nhất khiến nàng rung động.

Nhưng lúc này, bọn họ chỉ là kẻ địch.

Lạc Tu Văn tựa hồ chú ý đến ánh mắt của Tiêu công chúa, giục ngựa đến trước mặt nàng.

Chiến trường vô tình, con người cũng vô tình.

Lạc Tu Văn cả người mặc chiến giáp màu bạc, trên người có nhiều vết máu, hai mắt rét lạnh đến thấu xương, giống như chiến thần tu la bước ra từ địa ngục.

Tiêu công chúa và hắn liếc nhìn nhau, hai người đều giờ tay cầm kiếm lên.

Không ai biết suy nghĩ trong lòng bọn họ lúc này. Các chiến sĩ ở chung quanh bọn họ đã sớm giết đỏ cả mắt, nhưng vẫn tiếp tục kéo thân thể mỏi mệt, chém giết không chút lùi bước.

Tiêu công chúa ra tay cũng không hề lưu tình.

Lạc Tu Văn cũng thế.

Cuộc gặp nửa năm trước trong thư phòng, với bọn họ mà nói, như đã cách mấy đời.

Khi nàng cắt áo bào đoạn tuyệt tình nghĩa đã khiến lòng Lạc Tu Văn lạnh lẽo.

Kiếm của hắn giống như giao long, đầu đầu cũng đánh vào chỗ hiểm của Tiêu công chúa.

Trời chiều ngã về tây, bầu trời đã bị hoàng hôn bao bọc, thi thoảng còn có cánh diều hâu bay qua, lộ vẻ tiêu điều lại trang nghiêm.

Hai người độ sức đã lâu, từ lúc bắt đầu khó phân thắng bại, dần dần cũng phân cao thấp.

Tiêu công chúa thân là con gái, mặc dù phụ nữ không thua đấng tu mi, nhưng danh tiếng chiến thần của Lạc Tu Vân ở bên ngoài, nào dễ đối phó như vậy?

Bỗng, chiến mã phía dưới cô lao đảo một cái, Tiêu công chúa còn chưa kịp phản ứng thì trường kiếm của Lạc Tu Vân đã như độc xà, chia vào bên gáy cô một cách chính xác.

“Đừng nhúc nhích!” Lạc Tu Vân nói.

Thân hình Tiêu công chúa dừng lại một lát, bỗng nhiên vung tay chớp lấy trường kiếm.

“Nàng điên rồi!”

Chỉ trong chớp mắt, máu tươi theo trường kiếm rơi xuống, trong ánh mắt nàng không có ánh sáng điên cuồng, chỉ có sự bình tĩnh, trấn định.

Thừa dịp Lạc Tu Vân ngẩn ngơ, nàng thúc ngựa rời đi.

Nếu như tiếp tục đấu, nàng không phải là đối thủ của Lạc Tu Vân.

Mà một khi nàng chết trận nàng có thể đoán trước binh nước nàng sẽ tan vỡ.

Không có gì, so với trên chiến trường mất đi chủ soái, mất đi lòng tin đó là đả kích lớn nhất đối với một đội quân.

Lạc Tu Vân cũng không đuổi theo, hắn ta hít thở, sau đó cầm lên trường cung treo bên lưng ngựa lên.

Giương cung, lắp tên, tên bắn ra như sao rơi.

Tài bắn cung của Lạc Tu Vân, chính là tuyệt nhất trên đại lục.

Tiêu công chúa không tài nào né tránh, mắt thấy mình sắp chết dưới mũi tên này.

Bọn họ quay cảnh này ở trên một ngọn núi nhỏ. Lúc này, Đường Bội cười ngựa chạy như điên dọc theo lưng núi, dựa theo yêu cầu kịch bản, lúc này nàng nên nép vào bụng ngựa nên trốn mũi tên.

Nhưng không biết có phải bởi vì cười lâu quá hay không, tinh lực của con ngựa nàng đang cười có vẻ không ổn lắm.

Đường Bội vừa mới xoay người, móng trước con ngựa bỗng nhiên mềm nhũn, cứ thế khụy xuống.

Nàng có phần bất ngờ không phòng ngự, nhưng phản ứng cực nhanh, tay khế chống ở trên lưng ngựa, xoay người muốn phóng về phía bên cạnh.

Hạ Tử Diệu với Tần Hạo Diễm đồng thời ngẩn ra, anh ta hô ‘Cát’ rồi đi về phía Đường Bội.

Đường Bội đã đứng lên, cười với mọi người, ý bảo mình không sao.

Đúng lúc này, ở cách đó không xa có một mũi tên như bắn chệch bay tới.

Mũi tên ấy không nghiêng không lệch, vừa vắn đâm trúng vào chiếc móng trước bị đau của con ngựa.

Con ngựa vốn hết sức dụ dỗ, lại bị kinh sợ, khiến nó hí dài một tiếng rồi từ trên mặt đất đứng dậy.

Đường Bội lúc bấy giờ đang đứng ở bên cạnh sườn núi, gần đó có một cái sườn dốc. Ngay cả cô phản ứng cực nhanh, muốn nhảy qua chỗ khác để né tránh con ngựa. Nhưng dù sao cô vừa mới quay phim suốt mấy tiếng đồng hồ, thân thể có chút mệt mỏi nên phản ứng không nhanh như bình thường.

Hướng chi, khi ngựa nổi điên sao có thể dễ dàng né tránh và khống chế như vậy.

Cô còn chưa kịp tránh né thì con ngựa đã hí dài một tiếng, bốn vó cứ cào loạn xạ trên mặt đất, thân ngựa cao lớn bỏ nhào lên người Đường Bội, khiến cả người cô đụng vào dốc đứng bên cạnh.

“Đường Bội!” Hạ Tử Diệu kinh hãi, dường như nghĩ cũng không nghĩ, anh ta xoay người xuống ngựa chạy tới chỗ Đường Bội.

Tần Hạo Diễm cũng biến sắc, anh ta vội vàng vọt tới.

Phản ứng của bọn họ cực nhanh, nhưng Đường Bội ở giữa không trung mất đi cân bằng, nên đã ngã xuống dọc theo sườn núi bên kia.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64 4: Tình Yêu Cần Được Giữ Gìn (4)

Sở Dực Thành ước chừng cũng biết yêu cầu của mình quá mức khó khăn, nếu không phải bản lĩnh Đường Bội rất cao, thì có lẽ sẽ bị thương nghiêm trọng thậm chí là mất mạng.

Anh ta đã đi tìm Sở Quân Hàn, nhưng Sở Quân Hàn không nói gì, chỉ đem video tai nạn ngày hôm đó đưa cho Sở Dực Thành.

Trong trường hợp khiến lòng người chấn động ấy, nếu không phải Đường Bội có thể tự cứu, nếu như cô cứ như vậy ngã nhào xuống chân dốc, cuối cùng sẽ biến thành hình dạng gì.

Mình quả thật đang làm khó người khác.

Đổi chỗ lại, nếu có người đối phó với Thích Bạch Phong như thế, anh chỉ sợ mình cũng vận dụng tất cả thể lực mà mình có thể, liều mạng với người đó.

Nhưng...

Trên đời này...

Chỉ có một Thích Bạch Phong mà thôi!

Sở Dực Thành than nhẹ một tiếng, hơi nhắm mắt lại, nhìn Đường Bội.

Sau một lúc lâu, anh ta mới chậm rãi nói: “Hãy khuyên Quân Hàn bỏ qua cho nhà họ Thích, bỏ qua cho Bạch Phong, sau này mạng của chú nhỏ chính là của cháu, dù cháu có chuyện gì nhờ vả, chú nhỏ cũng tuyệt đối không nhú mào.”

Đây đã biện pháp cuối cùng Sở Dực Thành có thể nghĩ đến.

Tuy rằng tiếp xúc không nhiều, nhưng ở trong giới giải trí gặp qua rất nhiều người, anh chợt nhận ra, mặc dù bình thường Đường Bội rất kiên định, nhưng đối với người tốt, cô hoàn toàn không có sức từ chối.

Lời vừa nói ra, trong nháy mắt, Sở Dực Thành cảm thấy mình thật bi ối, xấu hổ vô cùng.

Nhưng anh ta vẫn nhìn Đường Bội, nhẹ nhàng nói: “Cả đời Bạch Phong đã cực khổ rất nhiều, không dễ dàng gì có thể an ổn một chút. Chú chỉ hy vọng cô ấy có thêm vài năm vui vẻ và hạnh phúc, bù đắp những đau khổ ngày trước. Đường Bội, cháu muốn cái gì cũng được, hãy giúp chú khuyên Quân Hàn buông tha cho Bạch Phong đi.”

Lời kẻ của anh ta rất bi thương.

Nhưng vẫn không bằng một phần vạn bi thương nơi đáy mắt

Điều đó khiến Đường Bội chấn kinh.

“Chú nhỏ.”

Thân phận Sở Dực Thành như vậy, cho dù nhà họ Sở gạch tên, chỉ với trong giới giải trí, chỉ cần anh ta muốn, không biết có bao nhiêu cô gái tự nguyện dâng hiến.

Nhưng anh ta vẫn giữ mình trong sạch, gần như chưa từng xảy ra scandal.

Không thể ngờ được, anh ta là một người si tình.

Nhưng Đường Bội cô không phải là người dễ mềm lòng.

“Được, cháu đồng ý với chú.” Đường Bội nhìn nét bi thương đau đớn trên mặt Sở Dực Thành, đột nhiên mở miệng nói.

Ánh mắt Sở Dực Thành sáng lên, có phần kích động nhìn về phía Đường Bội, hỏi: “Cần chú làm gì?”

“Khi nhà họ Tôn sụp đổ, bảo Thích tiểu thư đứng ra làm chứng chỉ tội nhà họ Tôn có ý đồ mưu sát cháu.” Đường Bội nhìn Sở Dực Thành: “Thích tiểu thư sẽ đồng ý chứ?”

Cô cũng hiểu một vài quy tắc trên giang hồ, nếu như bảo nhà họ Thích đứng ra chỉ tội nhà họ Tôn đồng nghĩa với bọn họ mất hết uy tín danh dự, sau này thế lực hắc đạo ở thành phố S sẽ không nghe theo lời bọn họ nữa, thậm chí sẽ coi bọn họ như kẻ phản bội.

Nhưng đó là nhượng bộ lớn nhất Đường Bội dành cho Sở Dực Thành.

“Được.” Sở Dực Thành nói: “Chú sẽ khiến cô ấy đồng ý.”

Đường Bội đứng lên mỉm cười với Sở Dực Thành nói: “Chú nhỏ, cháu về trước đây.”

Sở Dực Thành tiễn Đường Bội đến cửa, khi Đường Bội mở cửa muốn rời đi, Sở Dực Thành đột nhiên thấp giọng nói: “Đường Bội, thật xin lỗi đã làm khó cháu.”

“Không có gì phải xin lỗi, chú.” Đường Bội xoay người, nhẹ giọng nói: “Người cháu muốn đối phó, từ đầu đến cuối là nhà họ Tôn, về phần nhà họ Thích... Nếu có thể khiến chủ vui vẻ, thì buông tha họ có sao đâu?”

Khi trở về xe, Đường Bội vẫn có chút khiếp sợ.

Cô chưa từng nhìn thấy ai giống Sở Dực Thành, có một tình yêu nồng nhiệt đến không che giấu.

Thế nên khi Lục Tử Mặc gọi cô mấy lần, cô mới hoảng hồn: “Sao vậy?”

“Về nhà sao?” Lục Tử Mặc không có hỏi cô vừa rồi xảy ra chuyện gì chỉ hỏi: “Hay là cô muốn đi đâu?”

“Trở về đi.” Đường Bội đưa tay chống đầu, nghiêng người dựa vào cửa sổ xe.

Cô suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “Cô có biết Sở tiên sinh, chính là chú nhỏ của Sở thiếu, vì sao bị gạch tên khỏi nhà họ Sở không?”

Lục Tử Mặc lại do dự, mới mở miệng nói: “Người nhà họ Sở biết được chuyện này không nhiều, Sở tiên sinh tự mình nói với cô à?”

“Ừ.” Đường Bội khẽ gật đầu.

“Thật ra tôi cũng không hiểu rõ lắm, chỉ nghe nói năm đó Sở tiên sinh vì một người con gái nên đã hủy hôn với vị hôn thê của mình. Vị hôn thê của ngài ấy là con dâu tác làm ăn với nhà họ Sở, mặc dù mọi người đều biết là đám cưới thương mại, hôn nhân chính trị, nhưng lại hủy hết danh dự của họ trước mặt bọn họ, khiến họ không xuống đài được, lúc ấy gia chủ tiền nhiệm nhà họ Sở - Sở lão gia, trong lúc tức giận đã đuổi Sở tiên sinh ra khỏi nhà họ Sở.” Lục Tử Mặc nói.

“Thì ra là thế.” Đường Bội gật đầu.

Lục Tử Mặc bỗng nhiên nhíu mày nhưng vẫn cứ nói: “Còn có một nguyên nhân quan trọng, là vì người phụ nữ đó đã là vợ của người khác. Sở tiên sinh trở mặt với gia tộc vì cô ấy, mới khiến Sở lão gia tức giận đến khó thở. Nhưng đối với hôn nhân của con cháu, ông ấy cũng không quá khắt khe.”

Đường Bội nghe đến đó, nhin không được cười xinh đẹp nói với Lục Tử Mặc: “Cảm ơn anh, anh đang muốn nói với tôi, không cần lo lắng những vấn đề như thế này thường xuất hiện trong nhà giàu, trưởng bối thường dùng gây đánh uyên ương sao?”

Lục Tử Mặc hiếm khi đỏ mặt.

Anh ta còn muốn nói gì, nhưng đột nhiên nheo mắt lại.

Đường Bội cũng lập tức phát hiện điều khác thường.

Có hai chiếc xe đang chạy song song đến, hơn nữa còn đỗ ở con đường trước mặt bọn họ

Giữa kính chiếu hậu, hai chiếc xe khác cũng bám đuôi mà đến, ngăn chặn lối đi của họ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67 1: Ghen (1)

Đường Bội nhẹ nhàng tháo dây an toàn trên người, rất bình tĩnh nói: “Xem ra là nhắm vào chúng ta rồi.”

Lục Tử Mặc không hề động đậy, anh yên tĩnh nhìn hai chiếc xe phía trước, khoe mắt đảo qua kính chiếu hậu, có lẽ đã đoán được đường thoát hiểm và tận dụng thời gian, nên khẽ nói với Đường Bội: “Một lát nữa, cô đi trước, bọn họ cứ để tôi đối phó.”

“Là địch hay là là bạn, vẫn chưa rõ ràng, hà tất phải kích động như vậy?” Đường Bội nhẹ nhàng gõ ngón tay thon dài trên cửa kính xe, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Lục Tử Mặc hỏi: “Anh có súng không?”

Anh biết cô rất mạnh, cũng biết cô rất độc lập.

Ngày đó, trong buổi đầu giá ở biệt thự nhà họ Sở, anh cũng có mặt.

Hàng loạt động tác kinh tài tuyệt đỉnh của Đường Bội đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Sở Quân Hàn, áp chế những người có mặt, cũng khiến Lục Tử Mặc anh nhớ kỹ cô gái xuất sắc này.

Nhưng mà...

Anh theo bản năng nhìn thoáng qua Đường Bội, trong mắt anh, màn biểu diễn lúc trước gần như chỉ mang ý nghĩa tính chất, ngay cả khi Đường Bội đã khỏe lại, cũng không nên dùng súng.

Đường Bội vừa vặn chờ đợi anh trả lời, thấy anh nhìn qua, mỉm cười với anh, có chút kinh ngạc.

“Chưa? Vậy không phải nên...”

Lục Tử Mặc chân chờ trong giây lát, anh biết tầm quan trọng của Đường Bội đối với Sở Quân Hàn, không biết thế lực hắc đạo đụng đến bảo bối mà Sở thiếu yêu thương sẽ dẫn đến hậu quả gì.

Nhưng sau một lát, anh vẫn đưa tay rút một cây súng màu đen khéo léo từ trong âu phục ra.

Cô thuận thế cầm lấy.

Ngón tay cô thon dài mon trón trên thân súng, lên còi vài cái, khiến Lục Tử Mặc liếc một cái đã nhìn ra, cô tuyệt đối là người trong nghề.

Đường Bội dường như không có cảm giác với ánh mắt tìm tòi của Lục Tử Mặc, cô nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Chỗ bọn họ hiện tại, là trên đường ngoại ô thông đến biệt thự nhà họ Sở.

Khác với thành phố phồn hoa, người ở đây ít lui tới, xe cũng vắng.

Trên đường bằng phẳng rộng rãi trống trải, cũng khó trách đối phương dám cản trở xe bọn họ giữa ban ngày ban mặt.

Sau khi bốn chiếc xe dừng lại, rất lâu sau cũng không có động tĩnh gì.

Đường Bội chớp mắt, đột nhiên đẩy cửa xe ra.

Hôm nay đi gặp Sở Dục Thành, cô mặc áo khoác âu phục tương đối thoải mái, khiến cô trông rất gọn gàng, nhanh nhẹn.

Lúc này cô không chút sợ hãi đứng ở bên cạnh cửa xe, nhưng để ngăn chặn bốn chiếc xe, thì phải khâm phục dũng khí của cô gái này.

Lục Tử Mặc vội vã đi theo Đường Bội xuống xe.

Anh tiến lên một bước đứng ở bên cạnh Đường Bội, hạ giọng nói với cô: “Đừng kích động, nơi này cũng không xa nhà họ Sở”

“Đối với cùng một loại người, chỉ khi anh mạnh hơn bọn họ, mới khiến họ thật sự tâm phục khẩu phục, sẽ không đến gây phiền toái cho anh nữa.” Nụ cười trên mặt cô không giảm, nhìn bốn chiếc xe hơi có rèm trước sau, cười xinh đẹp nói:

“Tôi nghĩ, người hiện tại ngăn chúng ta, chính là loại người này.”

Cô ôm hai tay trước ngực, nâng chiếc cằm ngạo nghễ, nói: “Tôi đã xuống xe rồi, còn không hiện thân sao?”

Giữa bốn chiếc xe vẫn im lặng, xuyên qua cửa kính sổ xe, Đường Bội có thể nhìn thấy mấy tên vệ sĩ ngồi ở phía sau tay lái, cô gần như cho rằng mấy chiếc xe này chỉ dừng ở trên đường, không phải nhắm vào cô mà đến.

Đúng lúc này, phía xa xa đột nhiên vang lên tiếng động cơ ô tô.

Đường Bội nhướng mắt nhìn, thì nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ hoa sen, đang rít gào mà đến.

Hai chiếc xe cản ở trước mặt bọn họ, giống như có sự ăn ý, vội vàng khởi động xe sang hai bên, nhường đường cho chiếc xe thể thao đó.

Lục Tử Mặc hơi lo lắng bước lên trước một bước, chặn Đường Bội ở sau lưng mình.

Đường Bội cười an ủi anh ta, không quá để ý chiếc xe thể thao đang đến trước mặt mình.

Trong nháy mắt, chiếc xe chỉ còn cách họ mấy thước, khi sắp gần cán lên Đường Bội, thì chiếc xe ấy đột nhiên xoay đuôi xe, vững vàng dừng ở trước hai chiếc xe hơi màu đen.

Cửa bốn chiếc xe bỗng được mở ra cùng một lúc.

Bao gồm cả người lái xe, thì có khoảng 16 người đàn ông mặc âu phục màu đen.

Bề ngoài của bọn họ đều rất bình thường, nhưng vóc người lại nổi bật, hết sức cao gầy.

Cửa chiếc xe màu đỏ được đẩy ra.

Đường Bội hơi nheo mắt lại.

Một đôi chân thon dài trắng nõn lộ ra, sau đó là chiếc váy ngắn màu xanh, khéo léo ôm lấy vòng eo xinh xắn kết hợp với chiếc áo khoác comple vừa người, áo sơ mi trắng gọn gàng để hở hai nút áo, lộ ra cái cổ trắng nõn với xương quai xanh như ẩn như hiện.

Ở giữa xương quai xanh là sợi dây chuyền kim cương sáng lấp lánh.

Cùng kiểu dáng với đôi khuyên tai bạch kim đeo trên lỗ tai cô ta.

Nhưng những thứ ấy cũng không bì với dung mạo của cô ấy.

Chiếc cằm khéo léo trên đường cong hoàn mỹ, sống mũi cao mà thẳng, dưới đầu mũi cô, là đôi môi hình trái tim xinh xắn.

Lông mi dài dài khiến cô trông ngọt ngào hồn nhiên như búp bê, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra ánh sáng bình tĩnh lý trí, cả người cô toát lên vẻ cao quý như nữ vương.

Cô ta tao nhã đứng ở bên cạnh xe, 16 tên vệ sĩ đồng loạt gọi “Đại tiểu thư” chậm rãi đi tới trước mặt Đường Bội.

Dáng người Đường Bội cao gầy, người phụ nữ trước mặt thấp hơn cô nửa cái đầu.

Nhưng gầy cao gót dưới chân cô ta cũng không cao, phù hợp với lái xe. Cô ta trông lớn hơn Đường Bội vài tuổi.

Khi đến gần, Đường Bội nhìn thấy rõ mặc dù trên mặt cô ta trang điểm hết sức tinh tế, nhưng trong mắt lại lộ ánh sáng tang thương.

Không phải ‘kiểu u buồn’ của những cô gái học đòi mà là dấu vết cô ấy đã trải qua năm tháng.

Hơn nữa, trên người cô ấy lại dung hợp vẻ ngọt ngào và cao quý khiến Đường Bội có thể mơ hồ đoán ra cô ấy là ai.

Người phụ nữ xa lạ, đi đến trước mặt Đường Bội, cũng không liếc nhìn những người cao to bên cạnh.

Lúc này, cô ta đứng ở trước mặt Đường Bội, cần ngửa đầu lên mới thấy rõ dáng dấp của cô. Nhưng cho dù đang nhìn lên, ánh mắt và nét mặt cô ta giống như đang nhìn xuống chúng sinh.

Là cao không thể chạm như vậy.

Cô đánh giá Đường Bội từ trên xuống dưới một hồi lâu, Đường Bội vẫn ôm hai tay ở trước ngực, khóe môi vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt tùy cô ta đánh giá.

Mãi đến khi Lục Tử Mặc hơi thiếu kiên nhẫn, đi về phía trước đứng ở bên cạnh Đường Bội.

Cô ta mới dời mắt khỏi người Đường Bội nhìn sang Lục Tử Mặc, hơi châm biếm nói: “Độ bình tĩnh của Lục tiên sinh dường như kém xa Đường tiểu thư, thảo nào Sở thiếu luôn luôn không vừa mắt với bất kì cô gái nào, lại có thể vừa mắt với cô.”

Cô ta vừa nói vừa nhìn Đường Bội, cười xinh đẹp, cười đến cong cong đôi mắt thật to, thậm chí chủ động vươn tay ra với Đường Bội, tự giới thiệu nói:

“Rất vui vì hôm nay được gặp Đường tiểu thư, tôi là Thích Bạch Phong.”

Quả nhiên là Thích Bạch Phong.

Đường Bội cũng không đưa tay nắm lấy tay cô ta.

Một người phụ nữ tràn ngập mâu thuẫn nhưng lại lộ ra vẻ hoàn mỹ, trên người mang theo loại độc ‘mê hoặc’ khó trách Sở Dực Thành lại si mê nhiều năm, thậm chí không tiếc cắt đứt với người nhà.

“Tôi nghĩ tôi cần thu hồi lời nói mới vừa rồi.” Đường Bội khẽ cười nói: “Chúng ta là địch không phải bạn, đối với việc cô Thích mới làm mấy hôm trước với tôi, thì giữa chúng ta không nên xuất hiện không khí thân mật như thế này.”

Khi ba chữ Thích Bạch Phong xuất hiện, thì Lục Tử Mặc cũng trở nên đề phòng.

“Đường tiểu thư là một người thông minh, ở trước mặt người thông minh tôi cũng không cần thiết phải nói dối.” Thích Bạch Phong cúi đầu cười, thu hồi tay mình, lại thần nhiên nói:

“Không sai, lúc quay phim, người bắn tên hại Đường tiểu thư là người của tôi. Nhưng hôm nay, tôi tới đây là vì muốn gặp Đường tiểu thư.”

“Thích tiểu thư là chủ nhân hiện tại của nhà họ Thích, công việc bận rộn, lại đặc biệt vì muốn gặp tôi mà đến, tôi thật không dám nhận.” Đường Bội cười nói:

“Có lẽ cô còn có lời muốn nói với tôi.”

Trong mắt Thích Bạch Phong lóe lên ánh sáng, cười haha nói: “Đường tiểu thư quả nhiên là người thông minh, nói chuyện với người thông minh, quả thực rất thoải mái.”

Nụ cười trên mặt cô ta không tắt, nhàn nhạt nói: “Tôi tự mình tới đây, còn muốn mời Đường tiểu thư đến nhà tôi chơi vài ngày, để tôi có thể thực hiện cương vị chủ nhà, tiếp đãi cô thật tốt, bù lại sai lầm trước đây của mình.”

“Chơi vài ngày hay là giam lỏng vài ngày?” Đường Bội cười nhún mày, lại nói: “Thích tiểu thư, không ngại nói cho cô biết, có lẽ cô cũng biết tôi vừa mới đi gặp Sở Dực Thành tiên sinh, bây giờ trên đường đi gặp anh ta về lại bị cô mang đi, không biết Sở thiếu sẽ nghĩ sao về Sở tiên sinh?”

Nụ cười trên mặt Thích Bạch Phong rốt cuộc cũng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67 2: Ghen (2)

Từ khi nhà họ Sở bắt đầu đối phó nhà họ Tôn, nhân tiện bắt đầu chèn ép nhà họ Thích, cô ta liền điều tra về Đường Bội.

Chỉ biết cô ấy là con gái riêng của Đường Phong Ngôn, lúc này nhân khí rất nổi, lọt vào mắt của khán giả, xem ra muốn gây xui xẻo cho nhà họ Đường báo thù cho bản thân mình.

Cũng biết gần đây Đường Bội rất nổi bật, là một người mới nhưng cô ấy đã nhận được vai nữ chính trong bộ phim điện ảnh sắp tới của Sở Dực Thành.

Cô ta đã xem qua tiết mục Đường Bội đua ngựa, cũng xem qua phim Đường Bội và Hạ Tử Diệu tuyên truyền, biết cô cưỡi ngựa rất tốt, thoát nhìn rất tiêu sái, dũng cảm, cũng rất oai hùng...

Nhưng, trong mắt Thích Bạch Phong, Đường Bội chỉ là một diễn viên nữ.

Ở trong mắt cô ta, bất kể là nữ diễn viên có nổi tiếng bao nhiêu, cho dù là Thịnh Lan vừa gặt hái được giải thưởng ảnh hậu, bất quá cũng chỉ có vậy.

Phụ nữ trong làng giải trí, ai không có vài phần bản lĩnh mê hoặc đàn ông?

Nhưng, ngoại trừ điều đó ra, thì các cô ấy cũng chỉ như thế.

Chờ gặp được Đường Bội, nói thật, người phụ nữ khi đối mặt với sự bao vây của cô ta, nhưng vẫn có thể bình tĩnh vững vàng như vậy, cô ta có vài phần thưởng thức.

Thế nhưng, nghĩ đến thân thể của cô, lại cảm thấy khinh thường.

Cho tới bây giờ, thứ nhẹ nhàng đặt trên bụng cô, chính là cây súng lục thật.

Đường Bội cười giống như một con hồ ly giả hoạt, nhẹ giọng nói với Thích Bạch Phong: “Làm sao bây giờ? Tôi đã đồng ý trở về ăn cơm tối với Sở thiếu, anh ấy vẫn còn đang chờ tôi.”

Bây giờ Thích Bạch Phong đã bình tĩnh trở lại, hiện tại cô đã hiểu có lẽ mình đã xem thường Đường Bội.

Nhưng, sau khi trải qua gió tanh mưa máu, cô ta đã sớm không còn là cô gái thiếu kiên nhẫn như trước kia.

Cho nên cô chưa nói gì cả, mà lẳng lặng chờ Đường Bội nói tiếp.

“Đã hứa gì với người khác thì nhất định phải thực hiện, cô nói có đúng không Thích tiểu thư?” Quả nhiên Đường Bội lại nói thêm.

“Không sai.” Thích Bạch Phong lẳng lặng trả lời.

“Vậy, tôi đồng ý với Sở Dục Thành, cầu xin Sở thiếu bỏ qua cho nhà họ Thích, có phải cũng nên làm không? Thích tiểu thư...” Trong giọng nói cô mang theo châm biếm.

Cô không rõ năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng theo ý cô, Sở Dục Thành có thể vì Thích Bạch Phong mà đưa ra quyết định như thế, mà Thích Bạch Phong lại hèn hạ, mai phục cô ở trên đường từ nhà Sở Dục Thành trở về, có ý muốn bắt cóc cô.

Nếu như cô ta thuận lợi, chỉ sợ bất kì ai cũng nghĩ Sở Dục Thành âm mưu với Thích Bạch Phong, cố ý dụ cô ra khỏi phạm vi bảo vệ của Sở Quân Hàn, sau đó ra tay bắt cóc cô để uy hiếp Sở Quân Hàn.

Sở Dục Thành có thể hy sinh kiêu ngạo vì Thích Bạch Phong, thậm chí còn dùng tính mạng làm điều kiện trao đổi với Đường Bội.

Thích Bạch Phong lại tính toán Sở Dục Thành, không hề quan tâm đến an nguy của anh ta.

Có thể lúc trước giữa bọn họ đã xảy ra rất nhiều chuyện khiến cô không thể tha thứ cho Sở Dục Thành, nhưng trả thù là trả thù. Lợi dụng tình yêu của người khác là vô tình xúc phạm đến đối phương, là cách làm mà Đường Bội khinh thường nhất.

Ánh mắt Đường Bội lạnh lẽo, đột nhiên nói: “Chuyện tôi đồng ý với Sở tiên sinh, nhất định sẽ làm được, vì thế những chuyện xảy ra ngày hôm nay, tôi sẽ xem như chưa từng xảy ra, nhưng mà Thích tiểu thư...” Đường Bội ra hiệu Lục Tử Mặc lên xe, dẫn Thích Bạch Phong đến bên cạnh xe, chậm rãi nói: “Bất quá tam, nếu như có lần nữa, cho dù là Sở tiên sinh, tôi cũng không khách sáo.”

Súng lục của cô đột nhiên dòi xuống bụng Thích Bạch Phong.

Ổng hãm thanh trang bị trên súng lục khéo léo cũng không phát ra một chút thanh âm, Thích Bạch Phong chỉ ngửi được mùi thuốc súng bốc lên.

Đường Bội cũng chưa nhìn phía sau mình, nhưng lại nỗ lực phát súng làm xẹp bốn lốp xe một cách chính xác.

Cô thu tay xong, thổi ngậm khí vào họng súng, cười nói: “Thích tiểu thư, chúng ta còn giằng co tiếp không?”

Thích Bạch Phong nhắm hai mắt lại, biết là lần này mình đã gặp phải đối thủ lợi hại.

Đối phương chẳng phải là đóa hoa mảnh mai trong nhà ấm của Sở đại thiếu, mà là một bông hồng có gai.

Khi mở mắt ra, Thích Bạch Phong từng trải qua nhiều sóng to gió lớn, bỗng bình tĩnh lại, ra lệnh rõ ràng:

“Các người đều tránh ra.”

16 người thanh niên cao to, bị thuật bắn súng chuẩn xác của Đường Bội làm rung động, nhưng không có mệnh lệnh của đại tiểu thư, không ai dám di chuyển.

Lúc này nghe đại tiểu thư ra lệnh, vội vàng dạt ra hai bên.

Đường Bội mỉm cười, thoải mái thả Thích Bạch Phong ra.

Cô xoay người, đi đến bên xe mình, Lục Tử Mặc cẩn thận đi ở phía sau cô.

“Tử Mặc.” Đường Bội đột nhiên quay đầu nói: “Đi thôi, lời Thích tiểu thư nói một lời đáng nghìn vàng, sẽ không ra tay với chúng ta đâu.”

Cô giương mắt nhìn về phía Thích Bạch Phong cười nói: “Phải không? Thích tiểu thư?”

Sắc mặt Thích Bạch Phong cũng không dễ coi, nhưng vẫn chậm rãi gật đầu.

Lần đầu tiên giao thủ xem như cô đã thất bại hoàn toàn, đổi lại là ai cũng không vui vẻ.

Đường Bội mở cửa xe, đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, ngừng đầu nói với Thích Bạch Phong: “Chờ bộ phim tôi đóng của Sở tiên sinh được công chiếu, hy vọng Thích tiểu thư sẽ đến tham gia.”

Cô cười đến mức quỵên rũ lúc này mới mở cửa xe, ngồi vào trong.

Lục Tử Mặc lập tức khởi động xe.

Chiếc xe BMW lao ra khỏi đó một khoảng, bấy giờ Đường Bội mới quay đầu nhìn bóng dáng Thích Bạch Phong vẫn đứng ở trên đường.

Giờ đây, cô ta đã không còn khí thế như mới xuất hiện mà lẻ loi đứng ở trên đường, lộ ra chút cô tịch.

Đường Bội than nhẹ một tiếng, quay đầu chăm chú nhìn về phía trước.

Một lát sau cô mới thấp giọng hỏi: “Anh biết Sở tiên sinh qua lại với Thích Bạch Phong?”

Lục Tử Mặc luôn hành động nhanh nhẹn, nhưng ban nãy dường như đang cố kìm nén cái gì đó, giải thích duy nhất, chính là anh biết mối quan hệ giữa Thích Bạch Phong và Sở Dực Thành.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67 3: Ghen (3)

Đường Bội dĩ nhiên sẽ không cho rằng, anh ấy sẽ nhường cơ hội biểu hiện cho mình, vậy giải thích duy nhất có lẽ anh biết chuyện giữa Thích Bạch Phong với Sở Dực Thành nên mới duy trì bình thản như thế.

“Biết một ít.” Lục Tử Mặc do dự, nhưng vẫn trả lời: “Năm đó, Thích tiểu thư cũng có tiếng tăm ở thành phố S, sau này lẻ loi một mình đi ra nước ngoài, nghe nói...”

Anh nói tới đây, không tự chủ được nhú mày, mới tiếp tục nói: “Khi đó sức khỏe cô ấy rất tệ, vừa đến nước Mỹ đã có người khiêng cô ấy đến bệnh viện.”

“Sở tiên sinh biết không?” Đường Bội hỏi.

“Biết.” Lục Tử Mặc bất đắc dĩ gật đầu nói: “Nhà họ Thích với nhà họ Sở lúc đó quan hệ không tồi, cô ấy được đưa đến bệnh viện thuộc nhà họ Sở.”

Anh lại dừng một chút: “Chờ cô ấy tỉnh lại, nghe nói mình đang nằm ở bệnh viện nhà họ Sở thì lấy cái chết để dọa, buộc chuyển viện. Về sau như thế nào thì tôi không rõ lắm.”

Lưỡng lự một lúc, Lục Tử Mặc vẫn nói với Đường Bội: “Năm đó chính tôi đã nói những tin tức này với Sở tiên sinh.”

Anh mãi mãi không quên nét mặt Sở Dực Thành khi đó.

Một người đàn ông luôn cao ngạo, kiêu ngạo đến tận xương, trên mặt lại không còn huyết sắc, trong mắt anh ta tràn ngập hối hận, nhất là khi nghe nói Thích Bạch Phong sinh non ở trên máy bay, suýt nữa một thi hai mạng, đàn ông nhà họ Sở chưa bao giờ bị chuyện gì đánh gục, vậy mà lại quỳ xuống trước sofa, đầu đón ôm lấy đầu của mình.

Sau đó, người trời nam kẻ đất bắc. Vận mệnh tàn nhẫn như vậy, hai người thật lòng yêu nhau cuối cùng càng lúc càng xa, giống như những người

xa lạ.

Mặc dù chuyện Thích Bạch Phong trở về thành phố S, tuy rằng Sở Dực Thành vì cô hung hăng rời khỏi nhà họ Sở, nhưng rốt cuộc cũng chẳng có ích gì nữa.

Không khí trong xe nhất thời rơi vào im lặng, ngay cả trên mặt Đường Bội cũng lộ vẻ bi thương.

Mãi đến khi trở về biệt thự nhà họ Sở, gặp được Sở Quân Hàn, bọn họ vẫn còn rơi vào chuyện giữa Thích Bạch Phong và Sở Dực Thành, không cách nào dứt ra được.

“Sao vậy?” Sở Quân Hàn hơi lo lắng, đưa tay chạm vào gương mặt cô: “Ra ngoài trở về thì mắt hờn mắt vía.”

“Không có gì.” Đường Bội cười trước hành động an ủi của anh: “Kịch bản chú nhỏ viết hay quá, vì thế em hơi nhập tâm.”

Sở Quân Hàn nhìn cô thật sâu, nhưng cũng không hỏi nữa.

Để cô đi gặp Sở Dực Thành, anh biết Sở Dực Thành nhất định sẽ cầu xin cho Thích Bạch Phong.

Muốn buông tha cho nhà họ Thích hay không, anh tôn trọng ý kiến của Đường Bội.

Đường Bội của anh, thoát nhìn kiên cường, kiêu hãnh, cái gì cũng không thể khiến cô gục ngã. Thật ra, trong lòng vô cùng mềm mại, đối với những người thật lòng với cô, từ trước đến nay đều luôn hiền lành và khoan dung.

Anh cảm thấy, nếu như không nói chuyện này với Đường Bội, sau này cô biết tất cả sẽ cảm thấy có lỗi với Sở Dực Thành.

Sở Quân Hàn đưa tay ôm lấy vai Đường Bội, dẫn cô về phía nhà ăn, an ủi nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, sớm biết như thế, anh sẽ không cho em đi gặp chú nhỏ.”

“Buông tha nhà họ Thích đi.” Đường Bội nhớ tới lời hứa của cô, nhàn nhạt nói: “Em đã hứa với chú nhỏ.”

“Em nghĩ kĩ chưa?” Sở Quân Hàn nhìn vào hai mắt Đường Bội nói: “Tuy rằng nhà họ Thích không phải là chủ mưu, nhưng người làm em bị thương là người của bọn họ.”

“Đúng, em đã nghĩ rất kỹ.” Đường Bội gật đầu nói: “Mục tiêu của em, cho tới bây giờ không phải nhà họ Thích.”

Cô hơi nheo mắt, cá cô muốn câu, luôn luôn chính xác.

Nhà họ Tôn bây giờ bị ép đến cùng đường, nhưng nhà họ Đường vẫn bình yên vô sự, chắc chắn nhà họ Tôn sẽ mau tức nước vỡ bờ, bất luận thế nào cũng phải kéo nhà họ Đường xuống nước cùng.

Cô hết sức chờ đợi, ngày chó cắn chó, nhất định sẽ mau đến.

Đợi vài ngày, nhà họ Tôn quả nhiên có tin tức mới truyền đến.

Dưới sự chèn ép của Sở Quân Hàn, cổ phiếu nhà họ Tôn liên tục rớt giá, khiến toàn bộ Tôn thị đều cảm thấy bất an.

Dựa theo ý Đường Bội, Sở Quân Hàn vẫn để lại chút hơi tàn cho bọn họ giãy dụa, nhưng ngày hôm qua, nhà họ Tôn vẫn trong tình cảnh bi thảm, đột nhiên nhận được sự trợ giúp mới.

Trong tin tức cuối cùng của buổi họp báo, Tôn Mặc Ngôn đặc biệt cảm ơn tổng giám đốc Đường thị, Đường Phong Ngôn, là ông đã vươn tay ra giúp đỡ khi Tôn thị gặp cảnh bấp bênh, khiến bọn họ có thể vượt qua khó khăn.

Đường gia quả nhiên là đồng minh tốt nhất của nhà họ Tôn.

Đường Bội cười nhẹ, đóng trang web tin tức họp báo của Tôn thị lại.

Nhà họ Tôn ngoài mặt bày tỏ cảm kích với nhà họ Đường, nhưng thực chất họ buộc chặt nhà họ Đường lại với họ, có sống cùng sống, có chết thì cùng chết.

Cũng ngầm nói cho cô biết, nhà họ Đường vẫn đứng bên cạnh nhà họ Tôn, muốn đánh, muốn trả thù, không chỉ nhắm vào nhà họ Tôn.

Đường Bội thiếu chút nữa cười lên tiếng.

Cô bỗng nhiên nghĩ đến lúc này biểu cảm trên mặt cha cô chắc là tràn ngập phần nộ và không cam lòng.

Đường Bội cười đủ rồi, lấy di động bấm số một người.

Đường Phong Ngôn có lẽ không bao giờ nghỉ đến, Đường Bội sẽ gọi cho ông vào giờ phút này.

Ông chán chường một lát mới bắt điện thoại. Đường Bội hoàn toàn có thể đoán được nét mặt ông ta lúc này toàn kinh ngạc nghi ngờ, thậm chí còn mang theo bất mãn với không cam lòng với mình.

Nhưng trong điện thoại lại truyền đến thanh âm của người cha hiền hoi hận cực kì.

“Bội Bội...” Đường Phong Ngôn khẽ gọi nữ danh của cô, sau đó thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: “Con rất hận ba?”

Cô đương nhiên rất hận ông, chỉ có điều đó không phải là mục đích hôm nay cô gọi đến.

“Vì sao phải giúp nhà họ Tôn?” Đường Bội lạnh lùng hỏi.

Cô cố gắng khiến thanh âm của mình lộ vẻ lạnh lùng và sắc bén, giống như việc Đường Phong Ngôn giúp đỡ nhà họ Tôn khiến cô vô cùng bất mãn: “Bọn họ năm lần bảy lượt hại tôi, lần này suýt giết tôi!” Đường Bội lớn tiếng nói.

“Bội Bội...” Đường Phong Ngôn lại cúi đầu gọi cô một tiếng, thở dài: “Mẹ Phi Phi dù sao cũng là người nhà họ Tôn. Các con đều là con gái của ba, ba không muốn làm tổn thương con, nhưng cũng không muốn tro mắt nhìn thấy Phi Phi sụp đổ.”

“À...” Đường Bội cười lạnh một tiếng, chỉ trích không chút lưu tình: “Ở trong lòng ông chỉ có một mình Đường Phi Phi là con gái, còn tôi thì có là gì?”

Cô thở dốc một hơi, cố ý nói: “Nếu không nghe lời, ông cũng biết giúp đỡ nhà họ Tôn là đối đầu với nhà họ Sở, cũng phải gánh hậu quả.”

“Bội Bội, con nghe ba giải thích.” Đường Phong Ngôn vội vã, sốt ruột nói: “Ba cũng không muốn như vậy, nhưng Phi Phi khóc lóc cầu xin ba, ba thật sự không hạ quyết tâm được.”

Ông ta dừng lại một chút lại hỏi dò: “Sở thiếu rất tức giận sao?”

Trong ánh mắt Đường Bội hiện lên ý lạnh, cố ý đè thấp thanh âm, lộ ra vẻ khờ dại: “Đương nhiên, hơn nữa ông cũng biết, Sở thiếu đối với tôi... Tuy rằng hiện tại có chút hứng thú, nhưng không biết...”

Giọng điệu cô ấp a ấp úng, rõ ràng khiến Đường Phong Ngôn hiểu lầm.

Lão hồ ly kia, im lặng một lát, rất nhanh nói với Đường Bội: “Không sao, con còn có ba, Bội Bội, bất luận xảy ra chuyện gì, ba cũng sẽ bảo vệ con.”

“Thật sao?” Trên mặt Đường Bội hiện lên nụ cười thắng lợi, nhưng trong miệng lại nói: “Vậy vì sao trước kia, ông vì Đường Phi Phi lại bỏ lơ thân phận của tôi? Ông cũng biết làm như vậy.... làm như vậy...Sẽ khiến tôi suýt nữa không sống yên trong giới này.”

“Thực xin lỗi Bội Bội, ba cũng bất đắc dĩ, nhà họ Tôn nắm trong tay 20% cổ phần Đường thị, khi đó nếu không làm như vậy bọn họ sẽ nhân cơ hội làm khó, hơn nữa...” Đường Phong Ngôn cái khó ló cái khôn nói: “Ba cũng vì bảo vệ con, cho dù nhà họ Tôn muốn làm gì cũng phải chú ý đến thân phận con là con gái của ba, không ngờ bọn họ lại mất trí như vậy.”

“Từ khi bọn họ ra tay với mẹ, ông nhìn không ra sao?” Đường Bội lạnh lùng nói.

“Xin lỗi Bội Bội...” Giọng nói Đường Phong Ngôn càng thêm dịu dàng.

Mặc dù không dám xác định 100%, nhưng trong khoảng thời gian nhà họ Tôn bị đá kích, nhà họ Đường vẫn không sao, chắc chắn Đường Bội vẫn niềm tình xưa.

Hơn nữa, sau khi ông nhúng tay giúp nhà họ Tôn, nhà họ Sở cũng không quay đầu công kích ông.

Thêm nữa, cuộc gọi này của Đường Bội, dường như ý tứ là nó muốn trả thù chỉ có nhà họ Tôn.

Chỉ có điều, nghe Đường Bội nói dường như cô cũng không thể chi phối quyết định của Sở Quân Hàn.

Vậy, vì sao ông không thừa cơ hội này liên thủ với nhà họ Sở, mượn dao giết người, tiết diệt sạch sẽ nhà họ Tôn.

Hơn nữa nhất định phải hủy bỏ bằng chứng trong tay họ trước khi chúng được giao đến tay Đường Bội. 20) { content.eq(midLength).after(""); }]>

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 68 1: Đường Phỉ Phỉ Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn (1)

Đêm hôm đó, trễ một chút, Đường Phong Ngôn quả nhiên chủ động gọi điện thoại cho Đường Bội, Sở Quân Hàn ngồi đối diện Đường Bội, nhìn nụ cười trên mặt cô giống như con hồ ly nhỏ, cảm thấy có chút may mắn, vì hiếm khi Đường Bội lộ ra biểu cảm như thế với anh.

Hơn nữa cho dù thi thoảng có thần thái như vậy, anh cũng vui vẻ chịu đựng bị “tính kẻ.”

Ngón tay Đường Bội gõ trên bàn phím vài cái, nghe Đường Phong Ngôn trong điện thoại sảm hỏi có lỗi với cô cỡ nào, có lỗi với mẹ và em trai cô ra sao.

Chỉ khi nghe đến tên Từ Thái, ánh mắt Đường Bội mới rung mình, phát ra ánh sang sắc bén.

Nhưng rất nhanh, cô đã thu liễm biểu cảm đó, sau đó dùng giọng điệu lười nhác thậm chí không kiên nhẫn đáp lại Đường Phong Ngôn một tiếng.

Đường Phong Ngôn dĩ nhiên rất hận.

Trong mắt ông, Đường Bội chỉ là một công cụ mà ông nuôi lớn mà thôi.

Hiện tại công cụ lại cần trả chủ nhân, hơn nữa lại có chủ nhân nhà họ Sở ở phía sau làm chỗ dựa, ở trước mặt mình cũng trở nên cao ngạo như thế, khiến ông hận đến mức muốn bóp nát di động trong tay.

Nhưng giọng điệu của ông nghe qua vẫn tràn ngập bi thương và hối hận.

Dù sao, so với Đường Bội, bây giờ ông càng muốn thu thập và thoát khỏi nhà họ Tôn.

Đường Phong Ngôn cảm thấy hài lòng, khiến mình bình tĩnh lại, tuy rằng Đường Bội bất mãn với ông nhưng xem ra càng hận Tôn Mặc Vân với nhà họ Tôn hơn. Chỉ cần mình biểu hiện ra đáng người cha, thì cô sẽ mềm lòng.

Đến lúc đó, ông có thể lợi dụng không chỉ riêng Đường Bội.

Nếu như Sở thiếu chưa chán ghét Đường Bội, ông có thể đạt được không ít lợi ích phía sau thế lực lớn mạnh của nhà họ Sở.

Kết quả như vậy, đương nhiên không thể tốt hơn.

Nghĩ như vậy, ông lại cầm điện thoại di động dằn dò Đường Bội vài câu, bảo cô phải giữ Sở Quân Hàn cho tốt.

Màn hình điện thoại sáng lên, nhưng nghĩ tới sự kiêu ngạo và quật cường của Đường Bội, nên ông đành từ bỏ ý định.

Không nên vẽ rắn thêm chân, ông hiện tại không thể chọc giận Đường Bội.

Mà Đường Bội từ khi gác điện thoại thì cười càng thêm đắc ý.

Thế nên Sở Quân Hàn cũng không nhìn được, nhìn cô vài lần: “Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

“Đường Phong Ngôn bị mắc lừa rồi.” Chỉ mấy từ ngắn ngủi những cũng nghe ra ý cười trong lời Đường Bội nói.

Cô cười tủm tỉm thu hồi di động.

Vài phút sau, trên màn hình lại hiện lên tin nhắn mới.

Đường Phong Ngôn quả nhiên thật sự đúng hẹn, đã bán lại những tin tức về một số vụ làm ăn bí mật của nhà họ Tôn cho Đường Bội.

Cô lướt nhanh qua những tin tức Đường Phong Ngôn cung cấp, lợi dụng chúng như thế nào, ngược lại khiến cô hơi khó xử.

Đối tượng hợp tác tốt nhất vốn là Lạc, nhưng gần đây Lạc...

Vẫn thôi. Kế tiếp là nhà họ Sở.

Nhưng Sở Quân Hàn ra tay áp chế nhà họ Tôn, thật muốn nhìn thấy bọn họ thất bại hoàn toàn, những bí mật thương nghiệp này, dĩ nhiên có thể dẹt hoa trên gấm, nhưng không cần thiết cho lắm.

Và lại, nếu tất cả đều do nhà họ Sở làm, thì nhà họ Tôn sẽ không cảm nhận được Đường Phong Ngôn tạo phản.

Người hợp tác tốt nhất, thật ra vẫn là nhà họ Liên.

Đường Bội nhẹ nhàng gõ ngón tay vài cái trên bàn phím, ngẩng đầu mỉm cười nhìn về phía Sở Quân Hàn, chớp chớp mắt hỏi: “Gần đây nhà họ Sở hợp tác với nhà họ Liên sao?”

Sở Quân Hàn tiếp tục xem văn kiện, cũng không ngẩng đầu lên: “Ừ.”

“Nghe nói tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, nghe nói đích thân đại thiếu nhà họ Liên – Liên Thiên Duệ đến thành phố S, xem ra bọn họ rất coi trọng việc hợp tác với Sở thị.” Đường Bội cười tủm tỉm, tiếp tục nói.

Sở Quân Hàn ngẩng đầu nhìn cô.

Đường Bội rất ít khi quan tâm đến việc làm ăn nhà họ Sở, cho dù họ ở chung trong một thư phòng, cô cũng không chủ động hỏi hoặc hỏi anh làm cái gì.

Lúc này thấy thái độ cô khác thường, Sở Quân Hàn có chút trầm tư, sắc mặt khó coi.

“Liên Thiên Duệ là thanh niên tài俊, năng lực quả thật rất mạnh, nhưng mà...” Sở Quân Hàn nhàn nhạt nói: “Anh ta đã có vị hôn thê rồi.”

Đường Bội không hiểu ra sao cả.

Nhưng rất nhanh sau đó liền phản ứng kịp.

“Này này, không phải anh...” Cô đột nhiên cười lên tiếng, đứng lên, bước vài bước đến phía sau Sở Quân Hàn, cúi người ôm lấy bờ vai anh, cười khanh khách nói: “Sở thiếu của em, mặc dù anh ghen em rất vui nhưng phải chú ý đối tượng một chút...”

Sở Quân Hàn thoáng cảm thấy hơi khó chịu.

Sao anh lại cảm thấy, giọng điệu này, lời nói này, với anh lại có vẻ thỏa đáng?

Đường Bội cũng tiếp tục nói: “Huống hồ, Sở thiếu là thanh niên tài俊, năng lực các phương diện khác đều rất mạnh, cho dù Liên Thiên Duệ thật sự ưu tú giống như anh nói, sao em có thể nhìn trúng anh ta?”

Cô có chút bướng bỉnh, cố ý khê cười bên tai anh, thổi khí như lan, khiến người đàn ông rõ ràng đang ngồi nghiêm túc làm việc, trái tim cảm thấy ngứa ngáy, không gãi không được.

Anh vừa muốn đưa tay kéo Đường Bội thì Đường Bội lại buông anh ra, cười tủm tỉm, chuyển về phía đối diện anh, nói: “Có một số thứ em muốn bán cho tập đoàn Liên thị. Ừm, có thể đưa, nhưng vẫn cần một người trung gian, khiến bọn họ tin nhiệm em.”

Sở Quân Hàn im lặng vài giây, đột nhiên mở miệng nói: “Có liên quan đến nhà họ Tôn?”

Ngoại trừ những chuyện có liên quan đến Đường Bội, Sở Quân Hàn là một người thông minh, vừa đoán đã đúng ngay.

Nụ cười trên mặt cô càng đậm, gật đầu.

Sở Quân Hàn nhẹ nhàng gõ ngón tay lên bàn vài cái, rất nhanh đã hiểu được ý cô.

Cô muốn lợi dụng nhà họ Liên để nuốt trọn nhà họ Tôn, khiến nhà họ Tôn biết Đường Phong Ngôn đã thắng thừng bán đứng bọn họ.

Nếu như mình ra tay, nhà họ Tôn chỉ biết anh trả đũa vì Đường Bội, không bằng nhà họ Liên ra tay, khiến nhà họ Tôn cảm thấy bốn bề đều là địch.

Đến lúc đó, bọn họ sẽ rơi vào vũng bùn, bí mật chủ yếu lại bị người khác lợi dụng để đối phó chính họ, đương nhiên sẽ nghi ngờ đến Đường Phong Ngôn, cho dù họ không nghi ngờ, nhưng Đường Bội cũng có cách khiến bọn họ nghi ngờ.

Sở Quân Hàn gật đầu: “Được, chắc chắn nhà họ Liên cũng không từ chối chuyện tốt như vậy.”

Đường Bội cần là nhà họ Sở đứng ra, liên lạc với nhà họ Liên, để tạo tín nhiệm.

“Cảm ơn.” Trên mặt Sở Quân Hàn ảm áp, Đường Bội đã bay nhanh tới hôn lên má anh một cái.

Để nhà họ Liên tham dự vào, thì lợi ích nhà họ Sở sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng nhìn đáng về không thèm để ý của Sở Quân Hàn, tuy rằng Đường Bội biết cũng có thể hiểu được, Sở Quân Hàn không để tâm đến tài sản nhà họ Tôn, nhưng trong lòng không nhận được cảm thấy ấm áp.

Sở Quân Hàn tuyệt đối là người thuộc trường phái hành động.

Buổi chiều ngày hôm sau, anh đã mang về lời đồng ý của nhà họ Liên.

Tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, Liên Thiên Duệ, không từ chối việc này, hướng chỉ lại do đích thân Sở Quân Hàn đề xuất.

Với anh ta mà nói, vốn là một chuyện tốt, nhưng anh ta lại đưa ra một yêu cầu.

Anh ta muốn nói chuyện với Đường Bội.

Tuy Sở Quân Hàn không muốn đồng ý nhưng vẫn chuyển ý của Liên Thiên Duệ đến Đường Bội.

“Muốn nói chuyện với em?” Đường Bội nhũn mày.

Thật ra chuyện này, cũng đơn giản như chuyển một gói bưu phẩm vậy.

Liên Thiên Duệ sẽ không tin ai ngoài nhà họ Sở, gặp mình thật ra là chuyện không cần thiết.

Cô nhũn mày nhưng cuối cùng lộ ra nụ cười nhợt nhạt, gật đầu đồng ý: “Được.”

Chỗ hẹn Liên Thiên Duệ là một nhà hàng Trung Quốc không tệ.

Bồi bàn đi phía sau Đường Bội, nhỏ giọng chỉ đường cho cô.

Nơi này được trang trí hết sức độc đáo, có hồ nước nhỏ bao quanh nhà hàng, bất kể bạn ngồi ở góc nào cũng có thể nghe được tiếng róc rách, ý xuân dạt dào.

Chuyển qua một số bình phong cổ, bồi bàn dẫn Đường Bội đến một phòng tốt nhất.

Điều kiện trang trí cũng giống với bên ngoài, bên trong phòng được lắp đặt hết sức tao nhã.

Nhưng điều hấp dẫn Đường Bội không phải trang trí tao nhã bên trong phòng, cũng không phải bàn ghế được làm bằng gỗ lê xa xỉ, mà là người đàn ông yên tĩnh ngồi ở chỗ đó.

Đường Bội nhìn thấy lần đầu tiên, chính là mặt nghiêng của anh.

Đường nét trên mặt Liên Thiên Duệ rất vững vàng, thâm thúy, sống mũi cao thẳng, mày kiếm vút cao, anh mặc bộ âu phục định chế màu đen, mỗi một cúc áo sơ mi bên trong đều được cài hết sức chỉnh tề, cả vạt cũng được thắt cẩn thận, giống như mái tóc màu đen của anh ta, được chải chuốt một cách tỉ mỉ.

Khi nâng tay, có thể nhìn thấy cúc áo tinh xảo nơi khủy tay.

Ngón tay thon dài khiến hai tay anh trông rất cứng cáp có lực.

Với kinh nghiệm từng trải của Đường Bội, Liên Thiên Duệ là một người giỏi chịu đựng, bên trong anh ta ẩn chứa sức mạnh người khác không thể nào đoán được.

Anh ta nghe động tĩnh, quay đầu nhìn về phía Đường Bội.

Ánh mắt rất sáng, ánh sáng ấy không quá sắc bén nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy áp lực.

Khi thế ấy, chỉ có người ở vị trí cao đã lâu mới có được.

Sở Quân Hàn cũng thế mà người đàn ông này cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68 2: Đường Phỉ Phỉ Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn (2)

Phục vụ đã sớm đi xuống.

Cho dù đứng trước mặt Sở Quân Việt, Đường Bội vẫn nói cười bình thường, nhưng khi đối mặt với Liên Thiên Duệ, cả người cô lại cứng ngắc.

Đường Bội hỏi thần.

Cô đưa tay bắt tay với Liên Thiên Duệ, mặc dù biểu cảm hơi mất tự nhiên, nhưng mắt cũng không quên nhìn Liên Thiên Duệ mấy lần, giọng nói trở nên bình tĩnh: "Liên tổng."

"Cô Đường, mời."

Bất luận có thích hay không, đối với khách mời mời tới, Liên Thiên Duệ tuyệt đối sẽ không thất lễ.

Hắn và Đường Bội ngồi xuống đối diện nhau, phục vụ nhanh chóng đưa thức ăn lên.

Đồ ăn chỗ này rất nổi tiếng, không chỉ có mùi vị ngon miệng, mà còn có tác dụng điều dưỡng cơ thể, là nơi thường hay lui tới của những phu nhân tiểu thư nhà giàu thành phố S.

Đường Bội đã từng tới đây vài lần, đối với thức ăn ở đây cũng khen không dứt miệng.

Nhưng hôm nay, cô lại không có tâm trạng đó.

Cô đột nhiên có chút kích động, rất muốn hỏi Liên Thiên Duệ mặt lạnh đối diện, tại sao lại muốn gặp riêng cô?

Nhưng lời đến môi, lại bị cô nuốt về.

Tất nhiên Liên Thiên Duệ không phải vì muốn ăn cơm mà tới đây.

Hắn không biểu lộ trực tiếp như Đường Bội, nhưng lấy sự nhạy bén của Đường Bội, làm sao không nhận thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của đối phương liên tục quét qua người mình.

Bầu không khí trong phòng bao yên lặng lạ thường.

Một bữa cơm được ăn trong sự im lặng.

Phục vụ dọn dẹp bát đĩa, sau đó bưng trà lên.

Lá trà xanh biếc, cốc sứ trắng tinh, tiếng đàn cổ như ẩn như hiện, tiếng nước chảy róc rách.... Khung cảnh như vậy, vốn nên làm người ta thoải mái, thư giãn.

Nhưng Đường Bội lại không có chút thoải mái nào.

"Hôm nay Liên tổng hẹn tôi ra đây, chắc chắn không phải vì muốn ăn một bữa cơm đơn giản như vậy?!" Đường Bội hít thở sâu mấy lần, cuối cùng hoàn toàn khôi phục sự bình tĩnh.

Cô không nhìn Liên Thiên Duệ nữa, đưa tay cầm chun trà, ngón tay như ngọc không có tỳ vết, đặt chung một chỗ với cốc sứ trắng, thật sự càng thêm mềm mại đẹp mắt.

Liên Thiên Duệ đưa mắt dõi theo động tác của Đường Bội, nhìn ngón tay Đường Bội.

Thời gian dùng cơm ngắn ngủi, hắn đã dò xét kỹ cô gái này từ trên xuống dưới.

Ngón tay của cô rất xinh đẹp, khác hoàn toàn so với những tiểu thư phu nhân nhà giàu mà hắn từng gặp.

Trên tay Đường Bội có vết chai, mặc dù không lộ rõ, nhưng không thể thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Liên Thiên Duệ.

Ánh mắt của Đường Bội cũng khác với những tiểu thư danh môn kia, thậm chí lúc cô thất thần khi thấy hắn, cũng không phải là vì bị diện mạo của hắn.

Ánh mắt của cô rất sạch sẽ, nhưng lại cất giấu sự giảo hoạt, làm người ta đoán không ra.

Nghe Đường Bội nói vậy, ánh mắt Liên Thiên Duệ chuyển từ tay lên mặt cô.

Nếu nói là nghiêng nước nghiêng thành, Đường Bội quả thật rất xinh đẹp, nhưng hẳn tin, mình đã từng thấy nhiều người còn đẹp hơn cả cô.

Hắn cũng chắc rằng, Sở thiếu, chắc chắn có thể tìm được một người phụ nữ đẹp hơn cô.

Hắn có chút hiếu kỳ, cô gái trước mắt này, có ma lực gì, lại có thể làm cho Sở thiếu vì chuyện của cô, đích thân mở miệng với hắn.

Dĩ nhiên, hắn càng tò mò hơn là, rõ ràng có thể nhẹ nhàng nuốt trọn miếng bánh ngọt là Tôn gia, vậy tại sao Sở Quân Việt lại vì một cô gái, mà tìm tới hắn để cũng hưởng cái bánh kia.

Nhưng mà, đó cũng không phải là nguyên nhân chính.

"Tôi đã xem tin tức." Giọng nói của Liên Thiên Duệ rất êm tai, trầm thấp từ tính, mang theo một chút quyến rũ: "Cô là con gái của tổng giám đốc tập đoàn Đường thị?"

Trực tiếp hỏi, không chút khách sáo, đây là lần gặp đầu tiên của hai người, anh ta không nên hỏi vấn đề này, nhất là với một người có quan hệ hợp tác với mình.

Đường Bội thoải mái cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ Liên tổng chỉ muốn nhìn thử bộ dáng cô con gái riêng của tổng giám đốc tập đoàn Đường thị sao?" Cô cười khẽ, mắt đối mắt với Liên Thiên Duệ: "Không ngờ, Liên tổng lại là kiểu người thích những tin tức này."

Đây là đang ngầm nói Liên Thiên Duệ nhiều chuyện.

Nhưng hình như hắn vẫn không có cảm giác gì, chỉ nói lại: "Nói vậy, tin tức đó là thật?"

Đường Bội thân nhiên cười, từ chối cho ý kiến.

Cô không tin, tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, mỗi ngày xử lý nhiều việc, lại chú đi chú ý một tin tức nhỏ.

Nhưng nhìn tình hình hiện giờ, Liên Thiên Duệ cũng không thật sự cần câu trả lời của cô.

Hắn từ từ uống một hớp trà, mùi trà bắt đầu tràn ngập khắp phòng bao.

"Nói như vậy, thời gian trước, con gái yêu của tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, mất hết mặt mũi trong chương trình phỏng vấn trên ti vi, cũng là cô Đường gây ra?" Liên Thiên Duệ đột nhiên lại hỏi.

Đường Bội cười, không chối, cũng không thừa nhận.

"Nếu tất cả đều là thật, vậy tôi có thể đoán được nguyên nhân cô Đường muốn hợp tác với tôi rồi." Liên Thiên Duệ nhẹ nhàng vuốt ve cổ sủ, trầm giọng nói: "Sở tổng vì nụ cười của người đẹp, có thể tình nguyện làm bất cứ chuyện gì. Nhưng tại sao tôi phải vì cô Đường mà đi đối phó với Tôn gia chứ?"

"Liên tổng nói đùa rồi." Đường Bội cười quyến rũ, mắt từ từ lạnh xuống----

Người đàn ông này điều tra cô, hơn nữa tuyệt đối đã điều tra từ sớm.

Tại sao anh ta lại điều tra cô?

Cô tỉnh bơ nhìn Liên Thiên Duệ, nói: "Huống chi Liên tổng dùng từ đối phó cũng không thích hợp, nếu hợp tác thành công, đối với Liên thị mà nói, tuyệt đối chỉ có tốt chứ không xấu."

"Tuy nói vậy, nhưng muốn lấy một nửa miếng bánh từ miệng Sở thị, thì có để lại tai họa ngầm hay không?" Liên Thiên Duệ cười nhạt: "Nếu như vì vậy mà đắc tội Sở gia, đối với tôi mà nói, tuyệt đối mất nhiều hơn được."

Đường Bội lại thất thần.

Cô không nghĩ là sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng nhìn nụ cười của Liên Thiên Duệ, lại làm cô hơi hoảng hốt, ở một góc nào đó trong ký ức, rất lâu rất lâu trước kia mà cô cho rằng mình đã quên, nhưng khi nụ cười kia xuất hiện, hình ảnh đó giống như một thước phim chạy qua đầu cô.

Trong trí nhớ, nụ cười kia lại rõ ràng như thế.

Rõ ràng đến mức làm cho lòng cô nóng lên.

"Cô Đường?" Giọng nói từ tốn của Liên Thiên Duệ vang lên, nhẹ nhàng kêu cô, gọi lý trí của cô trở về.

"Xin lỗi..." Đường Bội đứng lên: "Tôi đi vệ sinh một chút."

Không cần soi gương, cô cũng biết bây giờ mình nhất định rất chật vật.

Gò má hơi nóng lên, ngay cả hóng mắt cũng nóng lên.

Cô rất ít khi mất khống chế như vậy, nhưng ngồi trước mặt Liên Thiên Duệ, cô lại năm lần bảy lượt luống cuống, làm cô cảm thấy hơi khó tin.

Vỗ nước lên mặt mình, Đường Bội nhìn mình trong gương.

Ngũ quan của Liên Thiên Duệ lại xuất hiện trong đầu, tựa như đang đứng trong gương mỉm cười nhìn cô.

Cô lắc đầu một cái, đuổi ý nghĩ hoang đường kia ra ngoài.

Khi trở lại phòng bao, Liên Thiên Duệ đang nhìn ra cửa sổ.

Đối diện bên ngoài phòng bao của bọn họ là một rừng trúc.

Mùa này, đúng lúc là mùa trúc đẹp nhất, lá trúc xanh tươi mơn mẫm, có gió thổi qua, làm lá trúc đung đưa phát ra tiếng kêu, tựa như có thể tẩy sạch mọi dơ bẩn trên thế gian.

Nghे thấy tiếng động, Liên Thiên Duệ quay đầu nhìn về phía Đường Bội.

Đường Bội đứng ở bên cạnh bình phong, nhìn Liên Thiên Duệ không chớp mắt.

Trong trí nhớ, người kia cũng rất thích ngồi trong phòng, hoặc nằm trên giường, nhìn cảnh ngoài cửa sổ.

Mặc dù xuyên qua cửa sổ chỉ nhìn thấy một mảnh nhỏ hẹp, nhưng cậu vẫn rất háo hức, giống như đó là thế giới của mình.

Đường Bội cảm thấy hốc mắt của mình lại nóng lên.

Biểu cảm của Liên Thiên Duệ trở nên kỳ quái.

Đường Bội hơi cúi đầu, để lộ ra cái cổ trắng tinh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68 3: Đường Phỉ Phỉ Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn (3)

Cô cứ như vậy im lặng đứng cạnh bình phong, gió từ cửa sổ thổi vào làm tóc cô bay bay.

Bởi vì biết khung cảnh chỗ hẹn, nên hôm nay Đường Bội mặc quần áo có nét cổ của Trung Hoa, mặc dù không phải sườn xám tiêu chuẩn, nhưng cũng có nét của sườn xám, mái tóc được vén lên, lại làm cho cô có hương vị cổ trang.

Bông tai phi thúy lung lẳng, thiết kế cổ xưa, làm nổi bật làn da trắng như tuyết của Đường Bội.

Liên Thiên Duệ thấy vậy thì hơi ngơ ngác.

Đúng lúc này, Đường Bội ngẩng đầu lên.

Cảm xúc bối rối vừa rồi đã biến mất hết, gương mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, nụ cười đầy tự tin.

Cô ngồi xuống đối diện Liên Thiên Duệ lần nữa, cười tươi như hoa nói với hắn: "Chỗ Sở thiếu, tôi sẽ dùng giá cả công bằng để đổi lấy một nửa Tôn thị, cho nên Liên tổng không cần lo lắng sẽ để lại tai họa ngầm."

"Một nửa Tôn thị, tôi rất ngạc nhiên, cô Đường muốn trả giá ra sao?" Có thể là tức giận vì sự thất thân của mình, khi Liên Thiên Duệ lên tiếng lần nữa thì trong giọng nói hơi hùng hổ dọa người: "Hay cô Đường cảm thấy, đối với Sở thiếu mà nói, cô...." Hắn hơi híp mắt lại, lời lẽ không lễ phép:

"Trị giá một nửa Tôn thị, hoặc..... Nhiều hơn?"

Ánh mắt Đường Bội rét lạnh, ngay khi nghe thấy câu nói này, ký ức và hiện tại lập tức rời rạc-----

Người kia, tuyệt đối không bao giờ nói với cô như vậy!

Nụ cười trên mặt cô càng thêm tươi: "Liên tổng nói đùa rồi, Đường Bội tự biết giá trị của bản thân. Thật ra nếu Liên tổng có hứng thú, tôi có thể giúp Liên tổng." Cô nháy mắt một cái, cười nói: "Tập đoàn Liên thị cần nâng cấp và đổi mới hệ thống máy tính, tôi nghĩ, Liên tổng hẳn phải rất rõ ràng lợi ích trong này mới đúng."

Liên Thiên Duệ nheo mắt: "Liên thị có hệ thống bảo vệ riêng."

"Ừ, tôi biết." Đường Bội cười vô hại, gật đầu nói tiếp: "Trong B & L, tôi chính là B."

Liên Thiên Duệ kinh ngạc.

"Nhưng Liên tổng cứ yên tâm, tôi sẽ không vì lời anh vừa nói, mà làm gì Liên thị." Cô đứng lên, lần này đổi lại cô từ trên cao nhìn xuống Liên Thiên Duệ: "Cảm ơn Liên tổng đã bớt thời gian tới gặp tôi, bất luận anh vì nguyên nhân gì, nhưng chuyện của Tôn thị, cảm ơn đã giúp. Bữa cơm hôm nay, tôi mời."

Đường Bội thất thần vừa nãy hình như chỉ là ảo giác của Liên Thiên Duệ, Đường Bội lúc này mới thật sự là Đường Bội.

Cô cười như gió xuân nhìn Liên Thiên Duệ, sự kinh hoàng trong mắt đã biến mất, lúc này, chỉ có kiêu ngạo và ánh sáng tự tin, sắc bén đến mức làm người ta không dám nhìn thẳng vào cô.

Liên Thiên Duệ cũng không phải là người không nói lý, mọi khi, hẳn đều thân sĩ và khách sáo.

Sau đó, hắn đứng lên.

Đường Bội đưa một tay ra, cười tươi như hoa: "Nếu Liên tổng có hứng thú, tôi sẽ vì quý tập đoàn mà cung cấp một hệ thống an toàn mới, coi như cảm ơn anh."

Liên Thiên Duệ nắm tay Đường Bội.

Bàn tay có vết chai chạm vào tay hắn, vừa rồi hắn không nhìn lầm, trên tay Đường Bội, thật sự có vết chai.

"Mong chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ." Đường Bội cười động lòng người.

Lần này, tới lượt Liên Thiên Duệ kinh ngạc nhìn Đường Bội, không còn gì để nói.

Hắn biết Đường Bội, biết cô là đứa con gái mà tổng giám đốc tập đoàn Đường thị không cần, biết cô đang ở cùng một chỗ với Sở thiếu.... Hắn biết Đường Bội, so với bất kỳ kẻ nào đều nhiều hơn.

Nhưng hắn phát hiện, hắn tự cho là đúng nên thiếu chút nữa đã tự bêu xấu mình.

Ít nhất hắn không biết, tập đoàn B & L nửa đen nửa đỏ tiếng tăm lừng lẫy, ngay cả các tập đoàn lớn trên thế giới cũng kiêng dè kia, một nửa lại là của Đường Bội!

Vậy còn L?

Người hợp tác cao nhất với cô ta, là ai?

Đường Bội nói không sai, cho dù không có Sở Quân Việt, cô ta cũng có thể cùng mình công bằng trao đổi.

Như vậy cô ta lệ thuộc vào Sở Quân Việt, có lẽ từ đầu họ đã không thật sự cần mình, mà là....

Vì Sở Quân Việt?!

Liên Thiên Duệ bị ý nghĩ của mình làm kinh hãi!

Nếu sự thật là vậy, nhìn cô gái quyến rũ động lòng người trước mặt, dưới đáy mắt cô là sự giao hoạt, đột nhiên, hắn lại có chút hâm mộ Sở Quân Việt.

Rõ ràng Sở đại thiếu gia cũng giống như hắn, đứng trên đỉnh của một tập đoàn khổng lồ, cả đời dâng hiến cho tập đoàn.

Nhưng tại sao? Sở Quân Việt lại có thể tỉnh táo như vậy, và còn được người khác bao dung yêu thương?

Đường Bội đã đi, nhưng Liên Thiên Duệ vẫn còn ngồi trong phòng bao, không nhúc nhích.

Mái tóc dài bay bay của Đường Bội phất qua mặt hắn, trong gió vẫn còn lưu lại mùi thơm của Đường Bội.

Hắn nhắm hai mắt lại, buông lỏng bản thân dựa vào ghế.

Hắn đã nghe quá nhiều chuyện liên quan tới Đường Bội, cho tới khi chính thức gặp nhau, trong đầu của hắn chỉ có bộ dáng của người này.

Chân chính gặp nhau, mới phát hiện thì ra tất cả không giống với tưởng tượng của mình.

Đột nhiên hắn nhớ lại lời của người kia trước khi hắn rời khỏi Thụy Sĩ, suy nghĩ kỹ.

Người kia đã nói, nếu Đường Bội thật sự đặt một người trong lòng, thật sự để ý một người, thì người đó chắc chắn là người hạnh phúc vô cùng.

Lúc người kia nói chuyện, nụ cười trên mặt, bởi vì nhớ lại kỷ ức mà vô cùng an bình hạnh phúc.

Thật vậy!

Bây giờ Liên Thiên Duệ đã tin.

Liên Thiên Duệ mở mắt.

Hắn chờ một chút, như bị quỷ ám đưa tay cầm lấy chun trà của Đường Bội.

Ngay khi cúi đầu, Liên Thiên Duệ đột nhiên kinh hoàng, tựa như mới phát hiện mình đang làm gì.

Chun trà sứ bị đặt mạnh lên bàn gỗ, nước trà xanh nhạt tràn ra, nước trà vẫn còn khá nóng, có mấy giọt bùng vào tay Liên Thiên Duệ.

Hắn bị nóng rút tay lại, cúi đầu mặt không chút cảm xúc nhìn một màn này.

Trong lúc bất chợt, Liên Thiên Duệ đã hiểu nguyên nhân tại sao Sở Quân Việt có thể tìm được nhiều người đẹp hơn mà lại chỉ chọn một mình Đường Bội.

.....

Tôn Mặc Vân sắp điên rồi!

Không! Hắn là từ trên xuống dưới của Tôn gia đều sắp điên rồi!

Bọn họ không hiểu, hiện tại ở thành phố S Tôn gia vẫn không quá lớn mạnh, nhưng tại sao Sở gia và Liên gia lại liên thủ chèn ép bọn họ.

Hơn nữa hình như đối phương nắm trong tay không ít bí mật thương nghiệp của họ, ra tay nhanh chuẩn, mỗi lần ra tay thì Tôn gia chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề, đau đến mất thở.

Đường Phong nói sẽ trợ giúp Tôn gia, được hai ba ngày, rồi Tôn gia lại thở không ra hơi.

Hai ba ngày sau, rất nhanh, bọn họ lại gặp một vũng bùn lớn hơn, cũng đáng sợ hơn.

Sắc mặt Tôn Mặc Vân âm trầm ngồi đối diện Đường Phong.

Rõ ràng, Tôn gia đang vô cùng xui xẻo!

Rõ ràng, tin tức Đường gia giúp Tôn gia đã truyền ra ngoài!

Nhưng tại sao?! Đường Phong Ngôn và tập đoàn Đường thị vẫn không xảy ra chuyện gì.

"Là mày!" Tôn Mặc Vân đột nhiên cao giọng nói: "Đường Phong Ngôn, là mày! Mày bán cơ mật của Tôn thị cho Sở gia, đúng không?!"

"Cô lại nổi điên cái gì?!" Đường Phong Ngôn nhú mày, không kiên nhẫn và chán ghét nhìn Tôn Mặc Vân: "Giúp các người chống lại Sở gia, tôi đã dốc hết toàn lực. Ai biết Tôn gia lại có bản lĩnh lớn như vậy, trêu chọc một Sở gia chưa đủ, còn đi trêu chọc Liên gia!"

Ông ta vừa nói vừa mở hai tay ra, cau mày nhìn Tôn Mặc Vân, hỏi: "Cô nói đi, Đường Phong Ngôn tôi có tài đức gì mà có thể đối đầu với Sở gia và Liên gia?!"

Mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng Đường Phong Ngôn hết sức vui vẻ.

Đường Bội quả nhiên không hổ là con gái ông ta, sau khi lấy được những thứ đó, không trực tiếp đối đầu mà giao cho Sở Quân Việt để Sở gia liên hợp với Liên gia đối phó Tôn gia.

Như vậy, cho dù bọn Tôn Mặc Vân có hoài nghi, cũng không tìm được chứng cứ chỉ trích mình.

Xem ra, nó vẫn có mấy phần tình cảm với mình.

Nó vẫn luôn hận, nhưng chỉ hận Tôn Mặc Vân đã ép mẹ con nó mà thôi.

Đường Phong Ngôn đắc chí vừa lòng nhìn Tôn Mặc Vân chật vật không chịu nổi, lúc này Tôn Mặc Vân nào còn chút phong phạm của quý phu nhân, mà đã biến thành một mụ đàn bà đánh đá chanh chua.

"Đừng giả bộ." Tôn Mặc Vân nổi điên hét ầm lên: "Những tin tức cơ mật kia, nếu không phải do mày bán đứng, thì sao Liên gia có thể biết được hả?!"

Đường Phong Ngôn giễu cợt nói: "Tôn Mặc Vân, cô đừng như một con chó điên gặp ai cũng cắn được không? Nếu Liên gia và Sở gia muốn Tôn gia chết, thì các người hết hy vọng rồi. Trở về suy nghĩ cho tốt, trừ chộc giận Sở thiếu, các người đã đắc tội Liên tông lúc nào. Đừng có ở chỗ này của tôi nổi điên!"

Ông ta càng nói càng đắc ý, đường lui Đường Bội để lại cho ông ta, quả nhiên hoàn hảo vô khuyết, ông ta càng ngày càng hài lòng đưa con gái này. (D: từ từ cũng tới ông, gấp gi)

Thật ra thì, Đường Bội vẫn luôn có lợi hơn Đường Phi Phi.

Sau truyện lần này, nếu thật sự có thể đánh sập Tôn gia, ông ta không ngại nhân cơ hội tạo quan hệ tốt với Đường Bội, làm nó trở thành công cụ đắc lực cho mình.

"Đường Phong Ngôn." Tựa như bị biểu cảm của Đường Phong Ngôn kích thích, Tôn Mặc Vân tinh táo hơn một chút, bà ta hí hóp nhìn Đường Phong Ngôn, lạnh băng nói: "Tốt nhất đừng để tao biết những chuyện này là do mày làm. Nếu không...."

Bà ta đứng lên, uy hiếp nói: "Nếu tao chết, tao cũng sẽ kéo mày xuống địa ngục!"

Bà ta nói xong, xoay người đi khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc Đường thị, chỉ còn Đường Phong Ngôn mặt đầy lãnh ý ngồi đó.

Tôn gia thật sự không biết, bọn họ đã đắc tội với tập đoàn Liên thị từ lúc nào.

Loại tình hình này, trọng tâm không nằm ở những tập đoàn lớn trong nước, bình thường giữa bọn họ, nước sông không phạm nước giếng.

Hợp tác làm ăn cũng không có thì nói gì tới đắc tội?!

Toàn bộ Tôn gia, đã rơi vào một khung cảnh bi thảm.

Ai cũng biết, đắc tội Sở gia, lại trêu chọc vào Liên thị, Tôn gia làm sao có thể vượt qua chứ.

Cổ phiếu của Tôn thị, trong thời gian ngắn ngủi đã tan tành thành giấy vụn.

Nhân viên Tôn thị, tạm thời từ chức, ở lại không được mấy người, không ai tin tưởng Tôn thị có thể vượt qua nguy cơ lần này.

Ngay cả Tôn Mặc Vân cũng mất lòng tin!

Cha mẹ bà ta, tức ông bà ngoại của Đường Phi Phi, hai người già bảy mươi tuổi nhưng vẫn bảo dưỡng khá tốt, cơ thể hết sức cường tráng, so với người trung niên còn trẻ hơn mười mấy tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68 4: Đường Phỉ Phỉ Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn (4)

Nhưng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà bọn họ đã già đi rất nhiều.

Ông cụ Tôn vốn dĩ ít tóc bạc, qua một đêm tóc đã trắng xóa.

Bà cụ Tôn vốn dĩ da vẻ căng bóng, qua một đêm đã đầy nếp nhăn.

Nhưng dù vậy, bọn họ vẫn không trách Tôn Mặc Vân câu nào, không trách bởi vì bà ta vọng động mà mang họa đến cho Tôn gia.

Lúc này, cả nhà anh trai và chị dâu của Tôn Mặc Vân đều tập trung trong phòng khách Tôn gia.

Ông bà cụ Tôn ngồi ở giữa, biểu cảm của mỗi người đều vô cùng phức tạp.

Anh trai của Tôn Mặc Vân - Tôn Mặc Ngôn, kích động nói: "Mọi người còn do dự cái gì? Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta! Con nghe nói tổng giám đốc Liên thị anh tuấn trẻ tuổi, nếu như cậu ta coi trọng Phi Phi, đó là phúc của Phi Phi!"

Tôn Mặc Vân không lên tiếng, ông cụ Tôn nện đầu gậy xuống đất, lạnh lùng nói: "Không cần biết cậu ta là ai, chỉ cần Phi Phi không muốn, ba tuyệt đối sẽ không dùng con bé để đổi lấy sự bình an của Tôn thị!"

"Ba!" Giọng Tôn Mặc Ngôn cũng cao lên: "Sao ba biết Phi Phi không muốn? Phụ nữ muốn leo lên giường của Liên tổng giống như cá bơi ngoài biển, nếu cậu ta mở miệng nói muốn một người phụ nữ nào đó, sợ rằng người đó sẽ vui đến ngất xỉu. Bây giờ cậu ta chỉ đích danh nói muốn Phi Phi của chúng ta, Phi Phi làm sao có thể từ chối?"

"Đúng đó ba." Vợ Tôn Mặc Ngôn cũng phụ họa nói: "Hình của cậu ta ba cũng đã xem qua, một người đàn ông như vậy, cho dù phối với Phi Phi của chúng ta, cũng sẽ không thiệt thòi cho nó. Huống chi Phi Phi nó....."

Bà ta còn chưa nói hết câu, cánh ta đã bị Tôn Mặc Ngôn kéo, thế là không thể nói tiếp, nhưng biểu cảm trên mặt, hiện lên sự khinh bỉ.

Đừng tưởng bà ta chưa từng xem đoạn video kịch tính kia của Đường Phi Phi, người đàn ông xấu xí mập mạp như vậy mà cũng chủ động dán vào, nếu nó biết Liên tổng mở miệng nói muốn nó, chỉ sợ sẽ vui đến ngất xỉu.

Ông cụ Tôn không nói gì nữa, mặc dù ông ta đau lòng cháu gái, nhưng nghĩ tới tình huống của Tôn gia bây giờ, trong lòng không phải không do dự. Nếu đúng như lời con trai và con dâu nói, Liên Thiên Duệ anh tuấn lịch sự, Liên thị giàu nhất nhì cả nước, Đường Phi Phi lấy cậu ta, e rằng là nó với cao.

Nhưng mà..... Một người đàn ông như vậy, sao có thể thật lòng với Đường Phi Phi?!

Ánh mắt Tôn Mặc Ngôn chuyển đến trên người Tôn Mặc Vân, tỏ sát mặc với bà ta, ý kêu bà ta nói chuyện.

Tôn Mặc Vân há miệng, muốn nói gì đó.

Lúc này người vốn nên ở trên lầu hai, Đường Phi Phi mặt mũi tái nhợt, xuất hiện.

"Ông ngoại bà ngoại, mẹ, cậu.... Mọi người không cần nói nữa, con đi!"

Vừa dứt lời, hốc mắt cô ta lập tức đỏ lên, lệ nóng doanh trùng.

Đường Phi Phi ghen ngào tiếp tục nói: "Vi Tôn thị, vì ông ngoại bà ngoại, cho dù là địa ngục, con cũng sẽ đi. Nếu thật sự có thể dùng con để đổi lấy sự trợ giúp của Liên thị, vậy con sẽ.... Sẽ...."

Cô ta còn chưa nói hết câu, nước mắt đã rơi xuống như mưa.

Trong lòng Tôn Mặc Ngôn và vợ ông ta cực kỳ khinh bỉ, không biết Đường Phi Phi đã làm chuyện này bao nhiêu lần, giờ còn giải bộ ta đây trong trắng, uất ức vô cùng. Nhưng lại gạt được sự đồng tình của ba mẹ.

Nhưng bọn họ không thể không giả vờ hiền hòa, miệng không ngừng nói: "Phi Phi thật hiểu chuyện, uất ức cho con..." Vân vân...

Tôn Mặc Vân lo lắng nhìn Đường Phi Phi, nức nở nói: "Phi Phi...."

"Mẹ, không cần nói nữa. Tổ chim bị phá thì trứng làm sao có thể còn, con là con cháu Tôn gia, ở thời điểm này, sao con có thể bỏ mặc?"

Đường Phi Phi cười gượng với Tôn Mặc Vân, cố làm ra vẻ kiên cường, làm bà cụ Tôn mờ mắt.

"Phi Phi, đứa bé ngoan, bé ngoan....." Giọng nói của ông cụ Tôn hơi run rẩy: "Ông ngoại sẽ không bạc đãi con."

Lời vừa nói ra, làm sắc mặt của Tôn Mặc Ngôn và vợ, cùng với hai đứa con trai vẫn luôn im lặng lập tức khó coi.

Nhưng lúc này, việc quan trọng nhất là Tôn gia có thể vượt qua nguy cơ, nếu không, cái gì cũng vô ích.

Đường Phi Phi cúi đầu chào ông bà cụ Tôn, rung rung nước mắt xoay người đi về phòng mình.

Nhìn mình trong gương, vẻ mặt của cô ta đã hoàn toàn thay đổi.

Bộ dáng còn lả chã chực khóc, lệ nóng doanh tròng đầy uất ức vừa rồi còn đâu nữa. Bây giờ, mặc dù mặt cô ta vẫn tái nhợt, nhưng nụ cười đã hiện ra.

Gần như xài hết 200% tâm tư để chú ý ăn mặc, Đường Phi Phi mặc một cái váy yếm.

Vóc người cô ta vô cùng uyển chuyển.

Vai cân đối, bầu ngực đầy đặn, cánh môi hồng, mặt mày như tranh vẽ....

Đường Phi Phi nhìn vào gương nở một nụ cười quyến rũ tự tin!

Đường Bội có Sở Quân Việt làm chỗ dựa thì là cái thả gì, bây giờ đại thiếu gia Liên gia, đích thân mở miệng nói muốn mình tới chỗ anh ấy.

Nếu thật sự có thể làm cho Liên tổng rũ lòng thương xót, vậy mình có thể chống lại Đường Bội rồi.

Đường Phi Phi cười, nhưng lúc đi ra, cô ta lại giả vờ điềm đằm đáng yêu, bày ra dáng vẻ ‘vì gia tộc không thể không hy sinh.’

Dưới ánh nhìn của mọi người Tôn gia, cô ta bước lên xe Tôn Mặc Ngôn chuẩn bị sẵn.

Trong phòng tổng thống của Liên thị, Đường Phi Phi lần đầu tiên gặp được vị tổng giám đốc Liên thị rất ít xuất hiện trong nước.

Hắn ở ngoài còn đẹp hơn trong tạp chí, ngũ quan như được điêu khắc, đáng người hoàn mỹ, Đường Phi Phi lập tức bị hấp dẫn.

Cô ta nấc cở đỏ mặt, nhìn không chớp mắt, đứng nhìn người đàn ông anh tuấn cao ngất trước mặt, trong mắt đều là si mê.

Huống hồ, người đàn ông này còn có Liên thị, giàu nhất nhì nước.

Đường Phi Phi cảm thấy mình đang kiểm chế đến khó chịu.

Liên Thiên Duệ nghe được động tĩnh sau lưng, xoay đầu lại nhìn về phía Đường Phi Phi---- --.

Hắn cảm thấy mình bị điên rồi, sau khi nghe nói Đường Bội và Đường Phi Phi giống nhau năm phần, vùng vẫy mấy ngày, lại thật sự mở miệng bảo Tôn gia đưa Đường Phi Phi tới.

Nhưng vừa thấy, hắn lập tức thất vọng!

Gương mặt Đường Phi Phi quả thật giống với Đường Bội đôi chút, nhưng không có thứ hắn muốn.

Đôi mắt tràn đầy si mê kia, hoàn toàn không thể nào so sánh được với đôi mắt linh động giáo hoạt của Đường Bội.

Lối ăn mặc hấp dẫn kia, gương mặt được trang điểm tinh xảo, cùng những người phụ nữ bình thường muốn leo lên giường hắn thì có gì khác nhau?

Huống chi cô ta còn cười lấy lòng một cách dung tục, càng làm cho Liên Thiên Duệ mất hết khẩu vị.

"Liên tổng....." Tiếng nói như gió, nhưng không lạnh lẽo và êm tai như Đường Bội.

Liên Thiên Duệ hít mắt lại, siết chặt hai tay.

Hắn không kiên nhẫn dời mắt khỏi Đường Phi Phi, nhìn ra cửa sổ lần nữa, lạnh như băng nói: "Cút ra ngoài!"

Đường Phi Phi bất ngờ, nụ cười lấy lòng trên mặt chưa kịp thu hồi, gương mặt cứng đờ, làm cho cô ta vừa đáng thương lại vừa buồn cười!

"Cút ra ngoài!" Lạnh lùng nói lần thứ hai: "Đừng để tôi nói lần thứ ba!"

Một câu này, hoàn toàn đánh nát lý trí của Đường Phi Phi, lần này cô ta không khóc, mắt tròn to, mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy khó tin.

"Tại sao?" Đường Phi Phi lẩm bẩm, đột nhiên cao giọng hỏi: "Không phải anh để ý tới em sao?!"

Liên Thiên Duệ quay đầu, từ trên cao nhìn xuống, lạnh băng quét qua cô ta, giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ: "Sao tôi biết? Cô trù tướng mạo, thì không giống cô ấy một chút xiu nào!"

Đường Phi Phi đột nhiên hét lên: "Đường Bội?!" Anh vì con đàn bà đề tiện Đường Bội đó mới gọi tôi tới?!"

Cô ta cảm thấy một sự tức giận từ ngực xông lên, làm cô ta không thể nào khống chế bản thân: "Con điểm kia có gì tốt? Các người đều bị điên hết rồi sao? Chẳng lẽ anh không biết?! Nó và mẹ nó là đồ không biết xấu hổ, đi khắp nơi quyến rũ đàn ông..."

Cô ta còn chưa nói hết lời, cổ đã bị một bàn tay to bóp chặt.

Liên Thiên Duệ lạnh lùng nhìn cô ta.

Đôi mắt ác liệt lạnh như văng, tựa như một lưỡi dao sắc bén, làm cho Đường Phi Phi bị đông cứng từ đầu tới chân, không thể nói chuyện.

"Cút ra ngoài!"

Giống như vứt rác, Đường Phi Phi bị Liên Thiên Duệ tùy ý quăng xuống đất.

Hắn thông thả đi đến cạnh cô ta, lấy khăn lụa lau bàn tay vừa chạm vào cô ta.

Chiếc khăn mang theo mùi nước hoa nhẹ nhàng đập vào mặt Đường Phi Phi, Liên Thiên Duệ lạnh lùng nói: "Nếu để tôi nghe cô nói một chữ không tốt về cô ấy, Tôn gia, sẽ chết thảm hơn, nhanh hơn."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chân Tướng Đáng Sợ

Đường Phi Phi nằm trên đất thật lâu không nhúc nhích.

Động tác của Liên Thiên Duệ không thô lỗ, cô ta cũng không bị thương, nhưng trong ngực lại giống như có lửa, cô ta kìm nén đến mức khó chịu.

Từ khi nào mà cái đứa luôn chỉ có thể làm thế thân cho cô ta, luôn sống dưới sự sai khiến của cô ta - Đường Bội, lại vượt qua cô ta?!

Đường Phi Phi cô ta, đường đường là đại tiểu thư Đường gia, là nữ minh tinh 'Thiên sứ' có vô số fan, bây giờ lại thành thế thân cho Đường Bội?!

Môi Đường Phi Phi sắp bị cô ta cắn nát, cô ta nếm được một mùi vị ngai ngái.

Đó là hỗn hợp của hận và máu.

Cô ta ngẩng đầu nhìn Liên Thiên Duệ.

Nhìn từ góc này, Liên Thiên Duệ càng cao lớn hơn.

Sau khi ném ra câu nói kia, hắn lại quay ra cửa sổ, không nhìn Đường Phi Phi dù chỉ là một lần.

Mắt Đường Phi Phi tròn to đến đau, cô ta sẽ nhớ nổi nhục ngày hôm nay, nhớ đây là do con tiện nhân Đường Bội gây ra.

Cô ta chờ, chờ ngày Đường Bội bị Sở thiếu chơi chán rồi vứt bỏ.

Đến lúc đó, cô ta nhất định sẽ đòi lại cả gốc lẫn lãi tất cả sỉ nhục mà Đường Bội mang đến cho cô ta.

Đường Phi Phi từ từ đứng lên.

Chiếc váy yếm hơi xốc xếch, mái tóc được chăm chút tỉ mỉ cũng rối tung, lớp trang điểm tinh xảo bị nước mắt làm nhòe.....

Nhưng cô ta không quan tâm đến những thứ này, cắn răng nhìn bóng lưng Liên Thiên Duệ, nhìn người đàn ông cao ngạo lạnh lùng trước mặt, hít thở sâu mấy lần, cố gắng để giọng nói của mình nghe kiêu mỹ hơn một chút: "Liên tổng..."

Cô ta cúi người cúi đôi giày cao gót mười cm ra, chân không đạp lên thảm, chậm rãi đi về phía Liên Thiên Duệ.

Cuối cùng Liên Thiên Duệ cũng chịu quay đầu liếc nhìn cô ta, trong mắt đầy lãnh ý, cái gì cũng không nói.

Ánh mắt kia như đang nhìn rác rưởi, làm Đường Phi Phi thiếu chút cắn nát răng.

Nhưng cô ta chỉ có thể cắn ra máu rồi nuốt vào bụng, cười nói: "Liên tổng cũng biết, em là một diễn viên. Cho nên..." Cô ta nặn ra một nụ cười lấy lòng, tiếp tục nũng nịu nói: "Anh thích dạng người nào, em cũng có thể diễn thành dạng đó."

Trong lòng Đường Phi Phi hận đến nhỏ máu, nhưng cũng biết, bây giờ Liên Thiên Duệ, là cọng cỏ cứu mạng duy nhất của Tôn gia.

Cho dù nhục nhã hơn nữa, cô ta cũng phải bám chặt.

Nếu không, cô ta và Tôn gia, sẽ rơi xuống địa ngục, không bao giờ trở mình được nữa.

Liên Thiên Duệ híp mắt.

Đường Phi Phi đã gặp vô số người, lúc này cô ta biết, Liên tổng này, ít nhất có một chút hứng thú với mình.

Cô ta vội vàng cười kiêu kỳ với Liên Thiên Duệ, đưa tay nhẹ nhàng vén tóc ra sau lưng, để lộ đôi vai trắng nõn. Uốn ngực, làm lộ ra đường cong phái nữ.

"Liên tổng..." Đường Phi Phi bước tới gần Liên Thiên Duệ, cười quyến rũ, giọng nói là lút: "Bất luận anh thích dạng gì..." Cô ta chậm rãi nhấc tay phải lên, như bị lạnh, nhẹ nhàng đặt lên cánh tay trái, ngón tay thon dài kéo từ vai xuống cùi chỏ.

Đường Phi Phi biết rõ, tư thế này, vô cùng dụ dỗ người ta phạm tội.

Mặt Liên Thiên Duệ giãn ra.

Mắt của hắn càng thêm thâm trầm, tựa như hồ nước sâu thẳm.

Hắn dò xét nhìn Đường Phi Phi từ trên xuống dưới.

Đường Phi Phi vốn nên cảm thấy vui sướng, bởi vì Liên Thiên Duệ rốt cuộc cũng chịu nghiêm túc nhìn cô ta.

Nhưng ánh mắt kia, lại làm cô ta cảm thấy sau lưng có gai, suýt chút đã không giữ được nụ cười trên mặt.

"Đường Bội..." Liên Thiên Duệ chậm rãi mở miệng, khóe môi là nụ cười nhạt, nụ cười tràn đầy khinh bỉ: "Cô có thể diễn thành cô ấy sao?"

Cả người Đường Phi Phi cứng lại trong chốc lát, nhưng vẫn cười nói: "Tất nhiên, Liên tổng chắc chắn không biết, trước kia Đường Bội rất thích bắt chước em..."

Vừa nói cô ta vừa nhấc chân lên, móng chân đẹp đẽ, sơn màu đỏ, làm cho ngón chân cô ta giống như hoa anh đào.

Tận lực làm giảm tốc độ đặt chân xuống đất, Đường Phi Phi xài hết vốn liếng, muốn hấp dẫn sự chú ý của người đàn ông trước mặt.

"Chắc chắn anh không biết, lúc đó, Đường Bội có bao nhiêu quyến rũ lòng người..." Đường Phi Phi cười thần bí, không chút để ý, bởi họ Đường Bội.

Cô ta nâng một tay lên, từ từ đặt lên âu phục giá trị không nhỏ của Liên Thiên Duệ.

Xúc cảm nơi đầu ngón tay làm tim cô ta rung lên.

Liên Thiên Duệ tuyệt đối là loại mặc quần áo vào thì nhìn có vẻ gầy, nhưng cởi ra mới biết là loại có da thịt. Chỉ tiếp xúc nhẹ như thế, Đường Phi Phi đã cảm thấy sức mạnh và sự nóng bỏng truyền ra từ người Liên Thiên Duệ.

Liên Thiên Duệ cũng không động dậy.

Đường Phi Phi đắc ý.

Thật ra thì người đàn ông nào cũng vậy, khi phụ nữ chủ động, sao bọn họ có thể từ chối.

Cô ta nhẹ nhàng khoác tay phải lên cánh tay Liên Thiên Duệ, tay trái lặng lẽ kéo váy mình, tháo dây buộc cổ, váy.... tuột xuống.

Bộ ngực đầy đặn trắng như tuyết, Đường Phi Phi tin tưởng, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy, cũng sẽ không nhịn được mà cương cứng.

"Chắc chắn anh không biết, thật ra thì Đường Bội...." Đường Phi Phi vừa nói vừa che miệng cười khẽ, giống như nhớ lại chuyện gì đó rất buồn cười, rồi tiếp tục nói: "Nhưng chắc chắn đạo diễn Tần và Thiên Vương Hạ biết, Đường Bội có bao nhiêu quyến rũ. Giống như em.... Bây giờ vậy...."

Đường Phi Phi kéo tay lên trên, bàn tay mềm mại không xương chạm vào nút áo âu phục trước ngực Liên Thiên Duệ.

Đường Phi Phi dán người vào, bầu ngực tròn trịa mắt thấy sẽ chạm vào cánh tay Liên Thiên Duệ.

Tay cô ta, cũng đặt lên cúc áo thứ nhất trên âu phục của Liên Thiên Duệ.

Cổ tay mềm mại, đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt.

"A a a!" Đường Phi Phi đột nhiên hét thảm, khuôn mặt dữ tợn như ma quỷ.

"Trí nhớ của cô Đường, thật sự vô cùng kém!" Tay Liên Thiên Duệ giống như sắt thép, bóp chặt cổ tay Đường Phi Phi.

Hắn trơ mắt nhìn đôi mắt ngập nước vì đau của cô ta, không chút thương hoa tiếc ngọc.

"Lời tôi vừa nói, cô đã quên rồi sao?!"

Liên Thiên Duệ buông tay Đường Phi Phi ra.

Lần này không cần hắn ra tay, Đường Phi Phi lao đảo lui về sau mấy bước, mắt thẳng băng, chặt vật ngồi trên đất.

Liên Thiên Duệ hơi khom người, từ trên cao nhìn xuống, trong mắt, lạnh như núi băng ngàn năm, đâm vào da thịt Đường Phi Phi.

"Khó trách..." Liên Thiên Duệ khinh thường nói: "Đến cha của cô cũng cảm thấy, cô không bao giờ bằng Đường Bội, không coi cô ra gì."

Hắn nhếch môi, lạnh lùng, tàn nhẫn nói: "Không thể không nói, sự lựa chọn của Đường tổng, quả thật sáng suốt!"

Một kích trí mạng, trong nháy mắt Đường Phi Phi cảm thấy đầu óc trống rỗng, suýt nữa không thể nghĩ ra ý trong lời nói của Liên Thiên Duệ.

"Anh nói gì?!" Cô ta không dám tin lắm bầm hỏi: "Ba tôi.... Ông ấy.... Chọn Đường Bội."

Cô ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn Liên Thiên Duệ, không biết lấy dũng khí từ đâu, nghiêm túc hỏi: "Lời này có ý gì?!"

"Ý trên mặt chữ." Liên Thiên Duệ ném xuống những lời này, không muốn tiếp tục dây dưa với cô ta.

Hắn bước tới bàn, nhấn nút phía trên.

Rất nhanh, hai bảo vệ to con gõ cửa đi vào, chào hỏi Liên Thiên Duệ xong, một người một bên, kéo cánh tay Đường Phi Phi, muốn lôi cô ta ra ngoài.

"Buông ra!" Đường Phi Phi bị kéo, hồi thần.

Cô ta không để ý hình tượng dùng sức vùng vẫy, nhưng sao có thể chống lại nhân viên bảo vệ cao to lực lưỡng.

Đường Phi Phi ngừng giãy giụa, trợn to mắt nhìn Liên Thiên Duệ, trong mắt đều là khó tin: "Câu nói vừa rồi, cuối cùng là có ý gì? Ba từ bỏ tôi, chọn Đường Bội, là có ý gì?!"

Liên Thiên Duệ lười để ý tới cô ta, lạnh lùng vung tay lên, để bảo vệ kéo cô ta ra ngoài.

Đường Phi Phi không nhớ mình về nhà bằng cách nào.

Chỉ nhớ rõ ánh mắt của cậu mẹ và hai người anh họ, tràn đầy cười nhạo.

Nhưng bọn họ lập tức vậy lại, ân cần hỏi han.

Đường Phi Phi biết chuyện bọn họ muốn biết bây giờ là gì, nhưng cô ta không có tâm trạng đối phó với sự giả dối của cậu mẹ.

Cô ta ngẩng đầu nhìn Tôn Mặc Vân sắc mặt khó coi ngồi trên ghế salon, chạy nhanh đến cạnh bà ta, gấp gáp nắm chặt cánh tay bà ta.

Giống như bắt được cọng cỏ cuối cùng Đường Phi Phi thở dốc mấy hơi, lúc này mới vội và hỏi: "Mẹ? Ba đâu? Mấy ngày nay ba vẫn luôn giúp chúng ta, đúng không?"

Tôn Mặc Vân khẽ nhủ mảy, nghi hoặc hỏi: "Phi Phi, sao đột nhiên con lại hỏi tới ba?"

Đường Phi Phi không nói gì.

Hô hấp của cô ta càng gấp gáp hơn, làm cô ta cảm thấy mở miệng cũng khó khăn.

"Đừng vội." Tôn Mặc Vân vỗ nhẹ vai Đường Phi Phi mấy cái, thấy quần áo cô ta tán loạn, nhưng trên người không có dấu vết gì, hơi yên lòng một chút, cẩn thận dò xét nói: "Liên tông..."

"Đừng nhắc tới anh ta!" Đường Phi Phi đột nhiên cao giọng cắt lời mẹ mình, nói tiếp: "Anh ta vì Đường Bội! Vì con điểm kia mới gọi con tới! Hơn nữa...." Cô ta nuốt nước miếng, đôi mắt đỏ bừng đầy thù hận nhìn mẹ mình, nói từng chữ: "Anh ta nói cho con biết, tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, bỏ rơi con, chọn con điểm Đường Bội kia!"

"Cái gì?!" Không chỉ là Tôn Mặc Vân, ngay cả Tôn Mặc Ngôn cũng cao giọng hỏi.

"Ba của con, ông ấy bỏ rơi con! Ông ấy không quan tâm tình phụ tử! Ông ấy bán đứng Tôn gia! Ông ấy chuẩn bị ôm đùi con điểm leo lên giường Sở thiếu - Đường Bội!" Đường Phi Phi nói một hơi.

Cô ta thờ hờn nhìn Tôn Mặc Vân, nhìn mặt mẹ tái nhợt, chảy nước mắt: "Mẹ, ba không cần chúng ta sao?"

Tôn Mặc Vân chợt đứng lên, kéo tay Đường Phi Phi ra, cắn răng nghiêng lợi lạnh giọng nói: "Đường Phong Ngôn!"

Bà ta lạnh lùng nhìn Đường Phi Phi, nói như muốn xác nhận: "Lời con vừa nói, là thật?"

"Tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, không cần thiết phải lừa con." Đường Phi Phi lạnh lùng nói.

Tôn Mặc Vân hít mắt lại, một chút hy vọng trong lòng cũng bị dập tắt.

Đúng vậy, Liên gia không liên hệ gì tới bọn họ, tại sao đột nhiên lại ra tay với họ chứ.

Khi Liên Thiên Duệ mở miệng nói muốn Đường Phi Phi, bà ta còn tưởng rằng đối phương vì con gái mình, tất nhiên vui vẻ chấp tay dâng lên.

Lại không ngờ rằng...

"Mẹ muốn gặp Đường Bội!" Tôn Mặc Vân chậm rãi nói, trong mắt bà ta lóe lên ánh sáng khác thường, giống như người sắp chết thấy được hy vọng sống vậy, thậm chí bà ta còn cười: "Mẹ nói rồi, dù có chết, mẹ cũng sẽ kéo ông ta cùng xuống địa ngục."

Đường Bội cảm thấy, tình cảnh khôi hài nhất trên thế giới này, chắc là ngay bây giờ.

Nhưng một màn này, là kế hoạch cô đã sắp đặt từ lâu, cuối cùng cũng kết trái.

Trên bàn trong phòng bao, có một cái hộp nhỏ.

Tôn Mặc Vân sắc mặt tái nhợt ngồi đối diện cô, miễn cưỡng duy trì dáng điệu của một phu nhân nhà giàu.

Nhưng giờ phút này, thắng làm vua thua làm giặc, ai là người chiếm thế thượng phong, chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra ngay, cả người Tôn Mặc Vân cứng ngắc, lúng túng khó chịu.

Đường Bội im lặng nhìn Tôn Mặc Vân.

Người phụ nữ này, đã từng vênh vào hung hăng muốn làm chủ Đường gia, đuổi mẹ mình đang bụng mang dạ chửa ra ngoài, làm mẹ con ba người lâm vào cảnh sống đầu đường xó chợ, cuộc sống hết sức khó khăn.

Mẹ cô và Tôn Mặc Vân sinh cùng tháng cùng năm, nghe nói trước đó Tôn Mặc Vân còn mượn có này đến gần lấy lòng mẹ, mặt dày mày dạn nói muốn làm bạn với mẹ.

Sau đó, bà ta vênh vào ngang ngược cướp chồng của bạn, trở thành Đường phu nhân.

Sau khi mẹ chết, Đường Bội và Tử Thái bị đưa tới trước mặt Đường Phong Ngôn.

Vì cuộc sống gian khổ nên cô trưởng thành sớm, cảnh lúc đó cô vẫn còn nhớ rõ.

Cô nhớ khi đó Tôn Mặc Vân vênh vào ngang ngược ngồi cạnh Đường Phong Ngôn, mặt đầy không kiên nhẫn cùng khinh bỉ nhìn cô.

Nhớ bà ta ăn mặc xa hoa, cao quý.

Nhớ trên cổ bà ta, trên tay bà ta, đeo trang sức quý báu.

Nhớ làn da bà ta được bảo dưỡng, trắng nõn, cùng với đôi bàn tay thon dài như ngọc.

Mà mẹ của cô, khi qua đời, đã không còn xinh đẹp.

Mẹ của cô, chỉ có dấu vết năm tháng hằn sâu trên người.

Bà vẫn chưa qua tuổi ba mươi, vốn dĩ nên là một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng bà lại bị áp lực cuộc sống làm cho ngã quỵ.

Bà chỉ có một đôi tay đầy vết chai, mỗi lần vuốt má Đường Bội đều làm má cô đau rát.

Sắc mặt của bà cũng vì thiếu dinh dưỡng mà vàng vọt, hốc hác khó coi, không như Tôn Mặc Vân trắng nõn đầy đặn.

Đôi mắt của bà, bởi vì thức đêm làm việc đến rạng sáng mà thâm quầng trũng sâu.

Chớ đừng nói gì tới mái tóc đã sớm bạc trắng.

Đường Bội hít một hơi thật sâu, cô ép tất cả chua xót trong lòng xuống.

Cô bây giờ, có thể cho mẹ tất cả, nhưng mẹ ra đi quá sớm, không kịp đợi con gái che mưa chắn gió cho mẹ.

"Đường phu nhân." Đường Bội lạnh lùng nhìn Tôn Mặc Vân.

Một tiếng gọi đơn giản, lại làm Tôn Mặc Vân cứng người.

Dù khi đứng trước mặt Đường Phong Ngôn, bà ta cũng rất cường ngạnh, nếu so sánh, chắc chắn Đường Bội hận Đường Phong Ngôn hơn. Nhưng Tôn Mặc Vân hết sức rõ ràng, Đường Bội chắc chắn hận chết bà ta.

Nếu không có bà ta, mẹ của Đường Bội sẽ không chết sớm, Đường Bội cũng không từ thiên kim tiểu thư Đường gia biến thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi, bây giờ ngay cả đứa em trai cô yêu thương nhất cũng...

Khi tiếng gọi 'Đường phu nhân' kia lọt vào tai Tôn Mặc Vân, thì bà ta cảm thấy như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

Tất nhiên bà ta nhớ, năm đó mẹ Đường Bội qua đời, cô bị mang về Đường gia, bà ta đã vênh vào tự đắc như thế nào nói với cô, phải gọi bà ta là 'Đường phu nhân'.

"Đường phu nhân..." Đường Bội cười lạnh, cô biết tiếng gọi này, hoặc có lẽ là từng cử động của mình đều tạo thành ảnh hưởng lớn với người đàn bà trước mặt.

Chim sợ nà và không chịu nổi một chút đe dọa nào.

Đường Bội thư thái ngồi đó.

Tư thế của cô hết sức nhàn nhã, nhìn qua vô cùng thích ý.

So với cô thì sắc mặt Tôn Mặc Vân hết sức khó coi, dù bà ta vẫn miễn cưỡng duy trì sự ung dung bên ngoài.

"Bà nói thử xem, tại sao tôi phải bỏ qua cho Tôn gia?" Đường Bội nhẹ nhàng nói: "Tôi nghĩ Đường phu nhân không nên quên nhanh như vậy, năm đó mưa gió bão bùng, mẹ tôi, còn có tôi, bị đối xử như thế nào."

Chuyện đã qua 20 năm, nhưng Đường Bội vẫn nhớ rõ mồn một, quần áo bị nước mưa làm ướt, dính sát vào người có bao nhiêu giá rét.

Tôn Mặc Vân im lặng trong chốc lát.

Hồi lâu sau, mới nói: "Chuyện năm đó..... Chuyện năm đó....."

Ngay cả chính bà ta, cũng không nghĩ ra lý do để Đường Bội bỏ qua cho Tôn gia.

Giọng nói của bà ta run rẩy, nói xong câu cuối thì gần như im bật.

Cấn răng, Tôn Mặc Vân đột nhiên đặt tay lên chiếc hộp trên bàn, đẩy về phía Đường Bội.

"Chuyện năm đó..." Giọng nói của Tôn Mặc Vân đã bình tĩnh hơn chút, ít nhất bà ta có thể thuận lợi nói tiếp: "Sau khi cô xem thì sẽ hiểu."

Đường Bội im lặng nhìn cái hộp kia, không cử động cũng không nói gì.

Nụ cười nhạt ở khóe môi càng rõ ràng hơn, làm Tôn Mặc Vân cảm thấy đứng ngồi không yên, vô cùng khó chịu, Đường Bội tùy ý đẩy cái hộp về, nhẹ giọng nói: "Chuyện xảy ra năm đó, đã không còn quan trọng, nhưng mà, Tôn gia, kết thúc rồi."

Cô hít mắt lại, khinh thường quét qua cái hộp nhỏ đó, cái hộp giấy cũ kỹ.

Đường Bội làm nhiều chuyện như vậy, chính là vì muốn ép Tôn gia đưa ra bí mật.

Chuyện xảy ra năm đó, đối với cô mà nói, dĩ nhiên hết sức quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69 2: Chân Tướng Đáng Sợ (Tt)

Nhưng cô không thể để Tôn Mặc Vân biết được mục đích của mình.

Tôn Mặc Vân quá xảo quyệt, bà ta có thể thuận lợi đoạt được danh phận Đường phu nhân, chính là bằng chứng tốt nhất.

Đường Bội không muốn ở thời điểm mấu chốt này, để bà ta cho là mình có cơ hội lợi dụng cô và mượn cơ hội này để uy hiếp cô.

Quả nhiên Tôn Mặc Vân nóng nảy, chống với biểu cảm bất mãn của Đường Bội, lập tức cười nói: "Chẳng lẽ cô không muốn biết, tại sao em trai cô vừa sinh ra thể chất đã yếu như vậy?"

Trong lòng Đường Bội kinh hoàng, cánh tay để bên người siết chặt, sém chút đã bật dậy.

Sau lớp màn đen của đám hỏi hai nhà Đường - Tôn, là chân tướng còn đáng sợ hơn so với sự tưởng tượng của cô!

Cô thở nhẹ một cái, không để cho Tôn Mặc Vân nhìn ra sự khác thường của mình, cười lạnh.

Đường Bội sắc bén nhìn Tôn Mặc Vân, nói từng chữ một: "Đó không phải nhờ bà ban tặng sao? Tôi còn phải cảm ơn Đường phu nhân đã nhắc nhở, năm đó nếu không phải bà đuổi mẹ tôi đang bụng mang dạ chửa ra khỏi Đường gia trong đêm giông bão, làm mẹ tôi chỉ có thể ôm em trai bị bệnh, bắt lực nhìn con trai mình ngày một yếu đi mà không có tiền chữa trị, tại sao em trai tôi vừa sinh ra đã thể nhược nhiều bệnh, chưa từng có được một ngày khỏe mạnh như bao đứa trẻ khác, bà nên rõ hơn ai hết."

Mắt cô sắc như dao nhìn thẳng Tôn Mặc Vân, sắc mặt bà ta càng ảm đạm hơn.

"Không phải vậy!" Tôn Mặc Vân đột nhiên lớn tiếng nói.

"Không phải cái gì?" Đường Bội đặt tay trước người: "Bà không có đuổi mẹ tôi đi? Hay mẹ tôi bị bệnh không liên quan đến bà? Hay em trai tôi từ nhỏ không được chữa trị không liên quan đến bà?"

Cô hời hợt đáp, làm Tôn Mặc Vân không nói được câu gì.

"Không phải..." Bà ta lắp bắp.

Đường Bội đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói: "Tôi cảm thấy, hôm nay tôi gặp bà, hoàn toàn là lãng phí thời gian. Bà muốn nhớ lại chiến tích huy hoàng của mình, nhưng tôi không có tâm trạng ngồi đây nói nhảm với bà." Cô cười lạnh: "Tôn gia, phải chôn theo người mẹ đã chết, và.... Em trai của tôi!"

"Đường Bội! Bệnh của Đường Từ Thái, không phải vì mẹ cô sinh non mà tạo thành. Thật ra.... Thật ra...." Giọng Tôn Mặc Vân run rẩy: "Thật ra, nếu như mẹ cô không bị đuổi khỏi Đường gia, không kịp đợi Đường Từ Thái ra đời, mẹ con bọn họ đã mất mạng!" Tôn Mặc Vân vội vàng nói: "Cho nên mặc dù tôi đã sai rất nhiều, nhưng mà..... Nhưng mà.... Ít nhất tôi cũng coi như đã cứu mạng của hai người bọn họ."

Đường Bội đột nhiên xoay người, trong mắt bắn ra ánh sáng sắc lạnh.

"Bà nói gì?!" Cô lạnh giọng hỏi: "Bà biết mình đang nói gì sao?"

“Trong hộp, có đoạn ghi âm năm đó.” Tôn Mặc Vân nói bí mật lớn nhất kia ra, cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều.

Cô nhanh chóng mở hộp giấy ra, bên trong thật sự có một máy ghi âm nhỏ: “Bởi vì đã qua nhiều năm, đoạn ghi âm năm đó cũng bị nhiễu. Tôi đã mượn người xử lý, sau đó lưu vào đây.”

Tôn Mặc Vân vừa giải thích, vừa nhấn nút trên máy ghi âm.

“Người phụ nữ và đứa bé kia, không thể giữ lại....”

Cho dù đã qua hai mươi năm, cho dù đó là giọng của Đường Phong Ngôn khi còn trẻ, cho dù đúng như lời Tôn Mặc Vân, đoạn ghi âm này, đã có hơi mơ hồ, thậm chí còn có không ít tiếng ồn....

Nhưng Đường Bội vẫn nghe rõ, đó là giọng nói của Đường Phong Ngôn.

Lạnh lùng, tỉnh táo, máu lạnh.... Hoàn toàn là thái độ của một thương nhân vô tình.

Tôn Mặc Vân im lặng, bà ta biết, Đường Bội đã tin mình.

“Lúc đầu còn tính đợi cô ta sinh ra, mượn cơ hội lấy vài chỗ tốt từ nhà kia. Không ngờ đối phương còn tàn nhẫn hơn tao, ha ha.” Giọng nói của Đường Phong Ngôn có hơi rò rì: “Đã như vậy, thì làm cho cô ta khó sinh mà chết đi. Để tránh lưu lại hậu hoạn.”

“Đa.” Máy ghi âm phát ra giọng nói lạnh lùng của một người khác.

“Lòng dạ người kia cũng thật độc ác, không quá nửa năm đã làm một gia tộc sụp đổ. Thế giới này đúng là không công bằng, nhưng may mắn, hán không nhắm vào tao mà cho rằng cô ta là một con đàn bà dâm loạn, chắc....” Giọng nói của Đường Phong Ngôn lại vang lên, mang theo khinh thường và lãnh khốc: “Nghĩ lại, mặc dù không được thứ tốt gì, nhưng có thể toàn thân trở ra cũng coi như may mắn.”

Đoạn ghi âm kết thúc, không đầu không đuôi.

Mắt Đường Bội sắp bắn ra lửa, "cô ta" trong miệng Đường Phong Ngôn, chắc chắn là mẹ mình.

Cô biết Đường Phong Ngôn là thương nhân coi trọng lợi ích, nhưng không ngờ, ông ta lại vô tình đến vậy, ngay cả người vợ kết tóc với mình, cũng có thể đối xử nhẫn tâm độc ác đến vậy.

Không biết hán trong miệng ông ta là ai. (D: ta đoán nhé, người kia là ng yêu của mẹ DB, ông ấy trả thù gia đình bên ngoại của DB, nhưng kh muốn cs của mẹ DB gặp khó khăn, nên ông mới bỏ qua cho ĐPN, ai ngờ....-> chỉ là suy luận bừa của editor thôi nhé... ta kh có đọc cv trước.... đừng tin ta)

Gia tộc bị "hán" làm suy sụp, chẳng lẽ là....

Cô nhủ mày làm Tôn Mặc Vân hiểu lầm.

Bà ta cho là Đường Bội nghe không hiểu lời Đường Phong Ngôn nói, nên vội vàng giải thích: “Cô nghe hiểu không Đường Bội? Thật ra thì ban đầu Đường Phong Ngôn đã muốn hại chết mẹ cô. Nếu không phải tôi đuổi cô ta.... Cô ta bị tôi.... Bị tôi đuổi khỏi Đường gia, nhất định sẽ một xác hai mạng, em trai cô cũng không thể chào đời.”

Đường Bội không nói gì.

Tôn Mặc Vân có chút nóng nảy, bà ta biết Đường Bội không ưa gì mình, cũng không có căn cứ để tin đoạn đối thoại không đầu không đuôi này, nhưng không phải là không thể tin tưởng.

Bà ta vội vả móc một thứ khác từ trong hộp ra.

“Đây là...” Tôn Mặc Vân lấy hai bản kiểm tra đã có chút ố vàng ra đặt trước mặt Đường Bội, nói: “Đây là sau khi mẹ cô mang thai bốn tháng, Đường Phong Ngôn đưa cô ta đi xét nghiệm.”

“Xét nghiệm cái gì?” Đường Bội chậm rãi hỏi.

Giọng nói của cô không nghe ra vui giận, càng làm Tôn Mặc Vân căng thẳng hơn, bà ta vội vàng giải thích: “Xét nghiệm để chứng minh, đứa bé trong bụng mẹ cô, không phải của ông ta. Mà là....” Bà ta đặt bản báo cáo khác trước mặt Đường Bội, chỉ cho cô xem: “Của người đàn ông này.”

“Phản phạch.” Đường Bội gạt bản báo cáo trên bàn xuống, lạnh lùng nhìn Tôn Mặc Vân, nói: “Bà dám bôi nhọ mẹ tôi?!”

“Không có không có!” Hôm nay Tôn Mặc Vân đến đây, ôm hy vọng cầu may, cho là trong tay bà ta nắm bí mật, có thể dùng điều này để uy hiếp Đường Bội, thậm chí lấy được một vài chỗ tốt từ cô.

Nhưng thái độ của Đường Bội lại không lạnh không nóng làm bà ta sợ hãi.

Lúc này bà ta rất sợ Đường Bội hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Thật ra thì mẹ cô, cô ta chưa từng yêu Đường Phong Ngôn. Việc cô ta gả cho Đường Phong Ngôn, là bị người khác bày mưu lập kế.”

Bà ta dùng từ "gả cho", không phải chỉ vì lấy lòng Đường Bội.

Năm đó Đường Phong Ngôn muốn kết hôn với mẹ Đường Bội, là ông ta trèo cao.

Nếu như không phải ông ta dùng âm mưu quỷ kế, chắc chắn không thể cưới được mẹ Đường Bội.

Mẹ Đường Bội bị gài bẫy nên có thai, bắt buộc phải gả cho người đàn ông mình không yêu, bị người đàn ông mình yêu sâu đậm hiểu lầm, thậm chí nhiều năm sau không chút lưu tình, cương quyết trả thù..

Mẹ Đường Bội mắt sớm, có lẽ không phải chỉ vì bị gánh nặng cuộc sống chèn ép.

Đường Bội nhắm mắt.

Chân tướng từng tầng bị vạch trần, mỗi một tầng, đều là máu me đầm đìa.

Mẹ mắt sớm, khi đó cô còn quá nhỏ, nhưng vẫn nhớ, mẹ đã cười.

Trước đây cô cho rằng, vì em trai bị bệnh, và khó khăn trong cuộc sống mang tới áp lực cho bà.

Bây giờ cô mới biết, đau khổ của mẹ, còn nhiều hơn so với tưởng tượng của cô.

Như vậy, đối với đứa con gái chảy trên người dòng máu của kẻ thù, đã phá hủy tất cả tình yêu và tương lai cùng hạnh phúc của bà, tại sao? Tại sao bà còn cho nó tất cả yêu thương và âm áp?

Chẳng lẽ bà, không hận sao?

Đường Bội nhớ tới cái ôm ấm áp của mẹ khi còn bé, hốc mắt nóng lên.

Tôn Mặc Vân lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bà ta đã nói rồi, cho dù chết, bà ta cũng sẽ kéo Đường Phong Ngôn cùng xuống địa ngục.

“Thật ra thì...” Bà ta nói: “Sở dĩ Phi Phi là chị của cô, là bởi vì trước khi Đường Phong Ngôn bám vào gia tộc của mẹ cô, đã gian dối với tôi.” (D: Ông ĐPN này phải chết thảm mới dũa bụng ta)

Giọng nói của Tôn Mặc Vân có chút phiền muộn.

Những chuyện trước kia, bắt đầu từ khi bà ta yêu Đường Phong Ngôn, người đàn ông mặc dù không giàu sang ngút trời nhưng lại anh tuấn bức người, dần lộ ra.

“Tôi và ông ta đã sắp kết hôn, nhưng ông ta lại đã tâm bưng bưng, thế lực của Tôn gia không đủ để thỏa mãn ông ta, nên ông ta nghĩ đủ mọi cách để cưới được mẹ cô.” Tôn Mặc Vân tiếp tục nói: “Sau khi cưới, thật ra cuộc sống của ông ta cũng không vui vẻ gì, lúc đó mẹ cô đã mang thai cô, nhưng vẫn lạnh nhạt như nước với ông ta. Thứ Đường Phong Ngôn muốn là quyền lực, là chỗ tốt mà đám cưới mang tới, ông ta không hề quan tâm tình yêu. Nhưng ông ta không bao giờ ngờ tới, từng cử chỉ và hành động của ông ta, đã hủy diệt hạnh phúc của hai người phụ nữ.”

Tôn Mặc Vân nhắm hai mắt lại, một giọt nước mắt chảy xuống.

Đường Bội không biết có phải bà ta đang giả vờ hay không, nếu như trước kia bà ta không làm ra những chuyện đó, có lẽ cô sẽ bỏ qua cho Tôn gia.

Nhưng mà....

Thù ép chết mẹ, không đội trời chung!

“Nói tiếp.” Đường Bội lạnh lùng nói, cắt đứt sự đau thương của Tôn Mặc Vân.

Bà ta nhìn Đường Bội một cái, lại nói: “Sau đó tôi lấy được chứng cứ ông ta gài bẫy mẹ cô, tôi bắt ông ta phải ly dị với mẹ cô. Đoạn ghi âm vừa rồi, là do tôi uy hiếp ông ta, thương lượng kế hoạch hại chết mẹ cô với người khác trước mặt tôi.”

“Cho nên....” Đường Bội lạnh giọng nói: “Bà cũng tham gia?”

“Không có không có.” Tôn Mặc Vân vội giải thích: “Tôi không có tham gia.” Nhưng khi đó bà ta đã sớm bị ghen tị làm cho mê muội, thì sao có thể cứu tình địch của mình.

“Khi đó, Đường Phong Ngôn không kiêng kị thế lực của bên ngoại tôi sao?” Đường Bội hỏi.

“Trước đó, người yêu của mẹ cô trở về. Ông ta nghĩ mẹ cô vì tiền mà phản bội mình, bị hận thù che mắt. Cô cũng đã nghe được, không quá nửa năm, cả gia tộc sụp đổ, bị phá hủy trong chốc lát. Ông ngoại cô, cũng giận đến bệnh tim tái phát, rồi qua đời. Cho nên không có ai ra mặt cho mẹ cô nữa.”

“Vậy.... Từ Thái... Tại sao...” Giọng của Đường Bội hơi khô.

“Tôi không biết.” Tôn Mặc Vân nói thật.

Nhưng bà ta và Đường Bội, ít nhiều gì cũng có thể đoán được.

“Chứng cứ...” Đường Bội hít sâu một hơi, hốc mắt của cô căng đau, mẹ cô, dịu dàng hiền lành, cho cô và em trai tất cả yêu thương và ấm áp, lại... Lại....

Tôn Mặc Vân lấy thứ cuối cùng trong hộp ra, cũng là một cái máy ghi âm nhỏ: “Đây là đoạn ghi âm những lời nói sau khi Đường Phong Ngôn uống say bị tôi moi ra, cũng vì cái này, tôi mới có thể uy hiếp ông ta ly dị với mẹ cô, lấy tôi làm vợ, để Phi Phi chính thức trở thành đại tiểu thư Đường gia, không còn là đứa con gái riêng không danh không phận.”

Đường Bội nhận lấy máy ghi âm, cô không mở ngay, mà để nó và ba món đồ Tôn Mặc Vân đưa vào túi xách của mình.

“Tôi sẽ tìm người giám định thật giả.” Cô lạnh lùng nói: “Nếu như là thật, vậy tôi sẽ chừa lại hậu duệ cho Tôn gia. Anh trai của bà và hai đứa con trai của ông ta, cũng không phải không thể không chết.”

“Đường Bội!” Tôn Mặc Vân đột nhiên rơi nước mắt, bà ta đã nói hết tất cả bí mật, sự kiêu ngạo trước kia đã biến mất hết, giờ đây, đứng trước mặt Đường Bội, bà ta không có một chút sức lực nào: “Phi Phi nó.... Phi Phi nó.... Dù sao nó cũng là chị của cô, trên người chảy một nửa dòng máu giống cô, cô có thể.... Có thể bỏ qua cho nó hay không?” Tôn Mặc Vân khóc lóc cầu xin nói.

“Bà cảm thấy, sau khi biết được chân tướng năm đó, tôi sẽ để lại huyết mạch của Đường Phong Ngôn sao?” Đường Bội lạnh lùng nói.

Khi đặt tay lên chốt cửa, bỗng nhiên cô dừng lại, hỏi: “Là ai? Người phá hủy gia tộc bên ngoại tôi, là ai?”

“Tôi không biết...” Tôn Mặc Vân nói: “Ông ta không phải người của thành phố S, trước kia cũng chưa từng xuất hiện ở đây. Khi trở về báo thù, chỉ có một mình, nhưng thế lực sau lưng, vô cùng mạnh. Cho nên dù gia tộc của mẹ cô ở thành phố S cũng có căn cơ, nhưng vẫn thất bại thảm hại, giây giũa không được bao lâu.”

Bà ta dừng lại một chút, nhìn bóng lưng cứng ngắc của Đường Bội, cảm giác được hận ý thấu xương trên người cô, rùng mình nói: “Tôi chỉ thấy được ông ta một lần ở dạ tiệc, nghe có người gọi ông ta là.... Liên tam thiếu....”

“Liên..... Tam thiếu?!” Đường Bội lặp lại.

Liên gia!

Chẳng lẽ lại là Liên gia kia?!

Khi cửa phòng bao bị đóng lại, Tôn Mặc Vân suy sụp ngồi trên ghế, khuôn mặt tái nhợt mang theo nước mắt và nụ cười tàn nhẫn: “Đường Phong Ngôn, tao nói rồi, cho dù xuống địa ngục, tao cũng sẽ kéo mày theo!”

Khi Đường Bội trở lại biệt thự Sở gia, Sở Quân Việt vẫn chưa về.

Cô từ từ đi tới ghế salon bằng da, ngồi xuống, dựa lưng vào ghế, mở to hai mắt nhìn trần nhà, không nói gì.

Người hầu trong nhà bị dọa sợ, Đường Bội như vậy, bọn họ chưa từng gặp.

Trước giờ trên mặt cô đều mang theo nụ cười, tràn đầy sức sống.

Nhưng Đường Bội bây giờ, giống như bị lớp sương mù dày đặc bao quanh, nhìn vào có chút âm đạm.

“Mẹ....” Đường Bội nhắm mắt lại.

Trong phòng khách chỉ còn lại mình cô, bàn trà nhỏ trước mặt, có sữa nóng và điểm tâm người hầu vừa bung lên.

Nhưng cô không đụng tới.

Sở Quân Việt nhận được tin thì vội vàng về nhà, lúc này Đường Bội đã không còn ở phòng khách.

“Cô Đường đâu rồi?” Dùng sức kéo cả vạt xuống, Sở Quân Việt vừa bước lên lầu hai, vừa nói.

“Dạ, ở trong phòng ngủ.” Người giúp việc sau lưng vội vàng trả lời.

Nhận được câu trả lời mình muốn, Sở Quân Việt không nói gì thêm.

Sắc mặt của anh vô cùng âm u, trong đầu có vô số suy nghĩ thoáng qua.

Muốn phá nát Tôn gia, muốn hủy diệt tất cả những thứ làm Đường Bội không vui...

Đã lâu rồi anh chưa kích động và muốn làm nhiều điều cho một người như vậy.

Ngay khi Sở Quân Việt đẩy cửa phòng ngủ ra, đôi mắt anh lập tức trở nên dịu dàng.

Đường Bội đang nằm trên ghế ngoài hành lang.

Lúc này sắc trời đã tối, bên ngoài là một vùng âm u, giờ là đầu hè, tiếng côn trùng râm rang, tạo thành một bài hát êm tai.

Nhưng trong tai Đường Bội, chỉ có tiếng lá cây xào xạc, từng chút từng chút, khiêu khích trái tim cô.

Đoạn ghi âm Tôn Mặc Vân đưa sau cô đã nghe, chuyện xảy ra năm đó, cô cũng biết hết.

Mẹ chịu nhiều đau khổ, nhưng cho đến chết, vẫn không bạc đãi cô và Từ Thái nửa phần.

Bà cho cô và em trai tất cả ả ả ả, yêu thương chị em cô, che mưa chắn gió cho chị em cô, cố gắng hết sức để bọn họ được vui vẻ hạnh phúc lớn lên.

Nhưng tại sao người tốt lại không thể sống lâu?!

Tại sao kẻ tàn tật lương tâm không bằng rác rưởi như Đường Phong Ngôn lại có thể sống tốt?!

Đường Bội nhìn bóng tối trước mặt, đã nhiều năm, cô không khóc, bây giờ nước mắt lại rơi xuống như mưa.

Gió đêm thật lạnh, làm khô vệt nước mắt trên mặt cô, nhưng lại nhanh chóng bị một hàng nước mắt khác làm ướt.

Hai chân cô cũng đã lạnh, nhưng cô không muốn cử động, tựa như đã không còn cảm giác.

Cho đến khi, một đôi tay ả ả nhẹ nhàng đặt lên hai chân cô.

Đường Bội ngược đôi mắt ngẩn lẹ nhìn lên.

Sở Quân Việt đang cúi người, bọc hai bàn chân lạnh như băng của cô trong tay.

“Không sao....” Sở Quân Việt ngẩng đầu nhìn Đường Bội, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào mắt Đường Bội, dịu dàng lau nước mắt cho cô.

Anh dùng đôi tay ả ả của mình siết chặt hai bàn chân lạnh lẽo của cô.

Sau đó, Đường Bội nghe anh dịu dàng nói: “Anh đã về rồi. Cho nên không sao, Bội Bội...”

Đường Bội nhắm mắt lại.

Đột nhiên cô nhào tới, ôm chặt cổ Sở Quân Việt, rúc vào lồng ngực ả ả của anh.

Đã lâu rồi, không có ai, có thể làm cô an tâm như vậy, ả ả như vậy, thậm chí.... Uất ức như vậy!

Đường Bội gục đầu trên bờ vai rộng của Sở Quân Việt....

Đột nhiên khóc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70 1: Cám Ơn, Chúng Tôi Rất Thích

Sở Quân Việt ôm Đường Bội.

Vai anh nhanh chóng bị nước mắt làm ướt.

Nước mắt của Đường Bội, xuyên qua âu phục và áo sơ mi, thấm vào da thịt anh.

Anh cảm thấy gần như mình sắp bị phỏng.

Tiếng khóc của Đường Bội nhỏ dần, cảm xúc của cô vừa rồi, ngay cả cô cũng bất ngờ.

Sở Quân Việt bế Đường Bội lên.

Người trong ngực mềm mại, hiếm khi nhu thuận, toàn tâm toàn ý dựa vào anh. Lúc này anh mới phát hiện, thật ra Đường Bội rất gầy. Mặc dù khi đứng, cô luôn cười tự tin kiêu ngạo, làm người ta không biết rằng, thật ra cô cũng là một cô gái trẻ, sẽ khóc khi đau lòng.

“Không sao....” Lần đầu tiên Sở Quân Việt cảm thấy mình thật vụng về, anh chỉ có thể ôm chặt Đường Bội, xoay người ngồi xuống ghế.

Cô rúc sâu vào người anh, làm anh vừa cảm thấy thỏa mãn lại vừa đau lòng.

“Anh ở đây...” Sở Quân Việt vụng về vỗ lưng Đường Bội, động tác dịu dàng cẩn thận: “Sẽ không có chuyện gì....”

Anh lẩm bẩm nói.

“Mẹ em..... Mẹ.....” Đường Bội nghẹn ngào, cánh tay càng quấn chặt vai Sở Quân Việt hơn: “Em rất nhỏ.... Lúc em còn rất nhỏ mẹ đã qua đời.”

“Ừ.” Sở Quân Việt cúi đầu hôn lên tóc Đường Bội, đặt cằm lên đầu cô gái còn đang khóc thút thít, thấp giọng an ủi: “Có anh đây rồi, anh sẽ thay mẹ chăm sóc tốt cho em.”

“Không phải.... Không phải....” Đường Bội lắc đầu.

Tóc quần cạp tới cạp lui trên vai Sở Quân Việt, làm lòng anh rối bời.

Anh rất thích cảm giác này, anh biết mình suy nghĩ như thế là rất ích kỷ, nhưng anh thích như vậy, lúc này đây, anh giống như cả thế giới của Đường Bội vậy.

Anh lại ôm Đường Bội chặt hơn, mặc cho nước mắt của cô cọ lên âu phục chỉnh tề.

Đường Bội không ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, chỉ chôn vào vai anh, nghẹn ngào, nói: “Mẹ chịu rất nhiều cực khổ... Rất nhiều rất nhiều! Vì em và Từ Thái, mẹ vẫn luôn rất cực khổ!”

Nước mắt của cô càng rơi càng nhiều: “Tại sao em lại không lớn nhanh hơn một chút? Kiếm tiền nhanh một chút? Nếu vậy có lẽ mẹ sẽ không rời khỏi em sớm như thế!”

“Không thể trách em.” Sở Quân Việt ôm lấy Đường Bội, lại hôn lên tóc cô một cái. Trong mắt anh thoáng qua sự đau khổ: “Anh nên gặp em sớm hơn, nên gặp em lúc em còn nhỏ. Là anh đến trễ, ngoan....”

Anh mạnh mẽ nâng mặt Đường Bội lên.

Gương mặt trước giờ chỉ luôn tươi cười, lúc này lại đầy nước mắt.

Đôi môi mỏng đỏ mọng dính đầy nước mắt.

Sở Quân Việt xít tới, dịu dàng hôn lên môi Đường Bội.

Nước mắt mặn đắng bắt đầu truyền lên môi, cuối cùng đi sâu vào tim Sở Quân Việt.

Đường Bội rũ mắt xuống, lông mi dính nước mắt, che lại tất cả.

Cô im lặng để Sở Quân Việt hôn, im lặng nằm trong ngực anh, để vòng tay ấm áp của anh ôm lấy mình.

“Ngoan....” Sở Quân Việt ngừng hôn môi cô, nụ hôn của anh men từ môi lên khóe mắt cô.

Lưu luyến dịu dàng, hôn khô nước mắt của cô, cũng vuốt ve trái tim cô từng chút, từng chút một.

Cánh tay Sở Quân Việt có lực ôm chặt eo cô, nâng cơ thể mềm mại của cô lên, tựa như đang chống đỡ cả thế giới.

“Em nhớ mẹ...” Lông mi Đường Bội run rẩy, nước mắt lại rơi xuống.

Sở Quân Việt ôm cô chặt hơn, cơ thể của bọn họ dính sát vào nhau, nhìn vô cùng hài hòa và thân mật.

“Mẹ rất thương rất thương em, cho dù, cho dù em là con gái của Đường Phong Ngôn. Nhưng mẹ vẫn đối xử với em rất tốt.” Đường Bội thấp giọng nói.

Sở Quân Việt khẽ nhủ mảy, nhưng không cất lời Đường Bội.

“Bởi vì có em, nên mẹ mới phải gả cho Đường Phong Ngôn, rồi bỏ người mình yêu. Cuối cùng.. Cuối cùng còn phải chịu nhiều cực khổ như vậy!”

Nước mắt Đường Bội rơi xuống như mưa, thấm vào áo Sở Quân Việt.

“Nếu không phải em còn nhớ chuyện lúc nhỏ, em nhất định sẽ cho là, mẹ hận em! Nhưng mẹ lại rất thương em.... Rất thương rất thương...”

Rốt cuộc Sở Quân Việt đã hiểu khúc mắc của Đường Bội.

Không phải anh không điều tra Đường Bội.

Trên thực tế, hôm nay chân trước Tôn Mặc Vân nói chân tướng năm đó cho Đường Bội.

Chân sau Sở Quân Việt đã nghe được tin Đường Bội thần thò về tới nhà, nên vội và chạy về biệt thự, cũng biết được đại khái câu chuyện hôm nay.

Anh thấy, anh cần phải yêu thương Đường Bội nhiều hơn nữa.

Nhưng bây giờ, xem ra Đường Bội đang tự chán ghét bản thân mình---- -----.

Cô cảm thấy, là cô làm liên lụy mẹ mình.

Cô cảm thấy, bởi vì có sự tồn tại của cô, mà mẹ cô mới không có được hạnh phúc.

Quả nhiên, Đường Bội nói tiếp: “Nếu như không có em, bây giờ chắc chắn mẹ vẫn còn sống, hơn nữa cũng rất hạnh phúc. Từ Thái cũng không từ nhỏ đã yếu ớt, chưa từng có được một ngày bình thường như bao đứa bé khác.”

“Nếu như không có em, mẹ sẽ không phải gả cho Đường Phong Ngôn, mẹ sẽ lấy người đàn ông mẹ yêu, có được cuộc sống còn thoải mái hơn Tôn Mặc Vân.” Đường Bội ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, nước mắt lã chã, trong mắt đều là tối tăm và tuyệt vọng: “Anh biết không? Mỗi ngày, mẹ đều bận tới ba bốn giờ sáng. Mẹ mới ba mươi tuổi nhưng tóc đã bạc đi rất nhiều. Tay mẹ...”

Đường Bội run rẩy giơ tay mình lên, nhìn ngón tay trắng nõn, nhìn móng tay trong suốt mượt mà, run run nói: “Tay mẹ, rất thô, khi đông đến, sẽ có nhiều vết nứt. Mỗi lần mẹ sờ mặt em, em đều cảm thấy rất đau, rất khó chịu, rồi né tránh. Em thật sự là..... Là đứa con gái tệ nhất trên thế giới này!”

“Không phải vậy!” Sở Quân Việt kéo đầu Đường Bội vào ngực mình, không để cô nói tiếp nữa: “Không phải lỗi của em!”

“....” Trả lời anh, là tiếng khóc thút thít của Đường Bội.

“Bảo bối....” Sở Quân Việt cúi đầu hôn tóc cô, dịu dàng nói: “Không phải lỗi của em, là Đường Phong Ngôn, là Liên tam thiếu không điều tra rõ mà đã điên cuồng trả thù. Em đã làm đủ rồi, nếu mẹ em biết được, cũng sẽ vì em mà cảm thấy kiêu ngạo.”

“Sẽ không...” Đường Bội nói: Mẹ sẽ không thương em nữa, em không bảo vệ được em trai! Em tin tưởng Đường Phong Ngôn sẽ đối xử tốt với Từ Thái! Khi Từ Thái còn chưa ra đời, em đã biết rõ, là do Đường Phong Ngôn đuổi ba mẹ con chúng em đi! Nhưng em lại còn tin tưởng ông

ta?! Tin tưởng ông ta sẽ đối xử tốt với Tử Thái! Tin tưởng lời hứa sẽ chữa trị cho Tử Thái, để em trai của em có thể giống như bao đứa trẻ khác, vui vẻ lớn lên!”

“Đây không phải lỗi của em, Bội Bội, hãy nghe anh nói.” Sở Quân Việt vuốt lưng Đường Bội, làm cô tỉnh táo lại: “Khi đó, em còn rất nhỏ. Em đã làm rất tốt. Mẹ em, sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì em! Bất kỳ một người mẹ nào cũng sẽ kiêu ngạo vì có được đứa con gái tốt như em”

Động tác của anh rất dịu dàng, bàn tay to ấm áp nhẹ vỗ lên lưng Đường Bội, anh cảm giác được cơ thể trong ngực dần buông lỏng xuống

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Đường Bội vùng vẫy, lại bị Sở Quân Việt ôm chặt vào ngực, thấp giọng nói bên tai cô: “Không sao.”

Người hầu bưng sữa nóng lên rồi nhanh chóng đi ra.

Từ trước đến nay, người hầu trong nhà chưa từng thấy thiếu gia dịu dàng như vậy, cũng chưa từng thấy thiếu gia có biểu cảm phong phú như vậy, hơn nữa còn đau lòng vì người khác.

Khi đóng cửa lại, người hầu nhìn thấy Sở Quân Việt bưng ly sữa nóng lên, uống một hớp lớn.

Sau đó, anh cúi đầu, dịu dàng nắm cầm Đường Bội, đặt môi lên môi cô, dùng miệng hút cô uống sữa.

“Ngoan...” Anh vỗ lưng Đường Bội, dịu dàng nói: “Uống sữa, sau đó ngủ một giấc thật ngon. Bất luận xảy ra chuyện gì, đều có anh bên cạnh em”

Tối nay, Đường Bội yếu ớt như một đứa bé. Nhưng Sở Quân Việt không cảm thấy khó chịu, sâu trong lòng, anh còn hưởng thụ cảm giác này.

Mặc dù biết rõ mình nghĩ như vậy là không tốt, nhưng anh không khống chế được, muốn ôm chặt Đường Bội vào ngực, muốn cô bộc lộ cảm xúc với anh, không nên ôm tất cả tự chịu đựng, không chịu tin tưởng bất kỳ ai.

Kiên nhẫn hút hết ly sữa, cuối cùng Đường Bội dựa vào ngực Sở Quân Việt.

Anh bế cô lên.

Giường lớn mềm mại, sạch sẽ êm ái, tràn đầy mùi thơm của mặt trời, mới thích hợp để ngủ.

Sở Quân Việt đặt Đường Bội lên giường, anh ôm chặt lấy cô, để cô tựa đầu vào ngực mình, kéo chăn qua, đắp cho cả hai người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70 2: Cám Ơn, Chúng Tôi Rất Thích

“Đi ngủ...” Anh cúi đầu hôn lên trán Đường Bội, dịu dàng nói: “Anh yêu em”

Đường Bội khóc đến mệt nên ngủ rất say.

Chuyện xảy ra hôm nay quá nhiều, nhiều đến mức một người kiên cường như Đường Bội cũng sém chút gục ngã.

Sáng hôm sau, ánh mặt trời chiếu vào mặt, làm cô thức giấc.

Đường Bội từ từ mở mắt ra.

Sở Quân Việt đã dậy từ lâu, anh nửa nằm nửa ngồi trên giường, tay vuốt tóc Đường Bội.

Tay trái của anh, đang đặt remote điều chỉnh rèm cửa lên hộc tủ đầu giường.

Cảm giác được động tĩnh bên cạnh, Sở Quân Việt cúi đầu nhìn Đường Bội.

Mắt của cô hơi sưng, nhưng đã trong suốt như trước.

Không nói được rốt cuộc là cảm giác gì, thậm chí Sở Quân Việt còn cảm thấy hơi thất vọng.

Nhưng anh nhanh chóng yên tâm.

Đường Bội chớp mắt một cái, cười với anh.

Sáng hôm nay mặt trời rất ấm.

Ánh mặt trời chiếu lên người Đường Bội, làm nụ cười của cô sáng ngời.

Sở Quân Việt cảm thấy ngực mình giống như bị dao găm đâm vào, một thoáng kia anh cảm thấy thời gian dài đằng đẳng.

Đường Bội không ngồi dậy ngay.

Cô đưa tay ôm lấy eo Sở Quân Việt, tựa đầu lên bụng anh, miệng thì đang hát gì đó.

Giống như đang làm nũng, làm cho chút thất vọng trong lòng Sở Quân Việt hoàn toàn biến mất.

Anh đưa tay vén tóc Đường Bội ra sau tai, thấp giọng hỏi: “Em đang hát gì vậy?”

“Em đau đớn khóc thầm thiết trước mặt anh.....” Đường Bội hát ra tiếng.

Giọng nói khi vừa thức dậy, mang theo âm tiết khàn khàn của buổi sáng, làm lòng Sở Quân Việt rung động.

“Sau đó thì sao?” Đường Bội hát câu kia thì tiếp tục hát nhỏ lại, làm anh tò mò hỏi.

Tất nhiên là Sở thiếu chưa từng nghe những bài hát được lưu hành này.

Đường Bội cười ra tiếng, hát lời sau ra: “Nhưng chỉ có anh từng ở bên cạnh em lúc đầu, chỉ có anh hiểu rõ em, chúng ta không ở cùng nhau nhưng lại giống như tình nhân vậy, em đau đớn khóc thầm thiết trước mặt anh.....”

Sở Quân Việt kéo Đường Bội lên, chặn môi cô lại.

Bọn họ thân mật hôn nhau dưới ánh nắng ban mai.

Đường Bội đưa tay ôm cổ anh.

Mắt của cô trở nên linh động lần nữa, tròng mắt xoay tròn, khôi phục nụ cười gian xảo phức tạp như hồ ly.

“Cảm ơn anh....” Khi tách ra, hô hấp của hai người đã trở nên dồn dập.

Đường Bội cười nhìn Sở Quân Việt, cô nắm lấy cằm anh, cạ trán lên trán anh nói: “Cảm ơn sữa bò của anh, cảm ơn anh đã an ủi em, cảm ơn anh đã cho em ấm áp, cảm ơn anh....” Giọng nói của cô thấp xuống: “Tình yêu của em”

Đây là câu nói êm tai nhất mà kiếp này Sở Quân Việt nghe được.

Ngày hôm nay, cho dù Văn Tư Miểu đưa văn kiện tới tận nhà thì Sở Quân Việt cũng không giận dữ, Văn Tư Miểu cảm thấy gió xuân đập vào mặt mình.

Nụ cười ở khóe môi Sở Quân Việt không thể nào che giấu được.

Mặc dù nụ cười rất nhạt, nhưng Văn Tư Miểu cảm thấy hôm nay Sở thiếu không đi làm là vì-----

Bộ dáng này của anh nếu tới công ty không biết sẽ có bao nhiêu nhân viên nữ xuân tâm nhộn nhạo.

Văn Tư Miểu nhìn qua, thấy nụ cười trên môi Boss.

Đường Bội đang ngồi trên ghế salon trong thư phòng, hai tay gõ bàn phím laptop.

Văn Tư Miểu muốn nhìn cô kỹ một chút, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Ánh mặt tràn đầy cảnh cáo của Sở Quân Việt quét tới.

Hình như Đường Bội phát hiện động tác của bọn họ, ngẩng đầu nhìn lên, cười hỏi: “Em ảnh hưởng tới hai người?”

Nói xong, cô lập tức đứng lên, cầm laptop chuẩn bị đi.

“Không có.” Sở Quân Việt nói: “Cậu ta chỉ mang văn kiện tới cho anh, sẽ đi ngay.”

“À, vậy ư?” Đường Bội cười với Văn Tư Miêu, ngồi xuống.

Sở Quân Việt đã cảnh cáo như thế thì làm sao Văn Tư Miêu dám ở lại, chỉ có thể chào tạm biệt.

Sở Quân Việt không vội làm việc, đi tới bên cạnh Đường Bội, ngồi xuống, hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

Đường Bội vừa mở một trang web, tin tức về Liên tam thiếu hiện ra trước mặt.

“Không tra được tất cả thông tin về Liên tam thiếu.” Đường Bội nói.

Đôi mắt cô rét lạnh, nhếch môi, cười lạnh nói: “Nhưng tin đồn tình cảm lại nhiều không đến mức đếm xuể.”

Liên tam thiếu thần bí kia, là lăng tử nổi tiếng nhất Liên gia, là thiếu gia trắng hoa nhất cũng là đứa con làm ông cụ Liên đau đầu nhất.

Liên tam thiếu không phải tổng giám đốc Liên thị, cũng không nắm giữ bất kỳ chức vị quan trọng nào trong Liên thị.

Nhưng mọi người Liên gia đều biết, Liên tam thiếu kinh tài tuyệt đỉnh, từng là đứa con trai ông cụ Liên yêu thương nhất.

Trong hình, Liên tam thiếu hơn 40 tuổi đứng cười.

Liên tam thiếu là chú ruột của Liên Thiên Duệ, dáng dấp của hai người đứng là có hơi giống nhau.

Đường Bội nhíu mày, nói giống nhau, cô thấy người này chính là phiên bản lớn tuổi của em trai mình.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là em trai cô còn sống đến tuổi đó.

Trừ điều này, Liên tam thiếu thật sự là một người đàn ông vô cùng có sức quyến rũ.

Đôi mắt của người đàn ông này rất đẹp, mặc dù cười, nhưng trong mắt lại lạnh nhưng núi tuyết quanh năm không tan ở Thụy Sĩ, sự lạnh lẽo từ trong xương làm người khác không dám đến gần.

Sóng mũi cao thẳng, môi mỏng kiên nghị.

Có người nói, đàn ông môi mỏng thường rất bạc tình.

Đường Bội nhìn ảnh trong laptop, Liên tam thiếu đứng chụp hình chung với đủ loại người đẹp, xem ra đúng là tên bạc tình.

Người đàn ông này luôn mặc quần áo được đặt may thủ công. Vóc người cao lớn, khí chất cao quý, khi mặc những bộ đồ này lên trông người này càng thêm lịch lãm.

Đường Bội nhìn từng tấm hình.

Liên tam thiếu chưa từng kết hôn, không chỉ anh tuấn tao nhã, còn có Liên thị giàu nhất nhì nước sau lưng. Một người đàn ông như vậy, lại luôn độc thân, không biết đã có bao nhiêu phụ nữ muốn leo lên giường ông ta.

Những ai cũng biết, vị trí bên cạnh Liên tam thiếu, sẽ không để cho bất kỳ người phụ nữ nào giữ quá một tháng.

Cho nên, những cô gái trên hình, đều khác nhau.

Điểm giống duy nhất là, trong mắt bọn họ đều có khát vọng và tình yêu.

Đường Bội xem hết tất cả hình trên máy. Đây chỉ là những tin tức bên ngoài về Liên tam thiếu mà ai cũng tìm được.

Cô gõ mấy cái lên bàn phím, mở một mục khác ra.

Buồn cười, mấy năm nay cô và Lạc làm tường bảo vệ cho Liên gia, nhưng không ngờ rằng, có một ngày, cô lại đích thân xâm nhập vào hệ thống an toàn này, tìm thứ mình cần.

Sở Quân Việt đột nhiên đặt tay lên mu bàn tay Đường Bội, dịu dàng nói: “Chuyện này, hãy giao cho anh.”

Đường Bội không nói gì, nhíu mày.

“Liên gia, không phải Tôn gia, cũng không phải Đường gia.” Sở Quân Việt nói tiếp: “Cho dù là Sở gia, cũng không thể xem thường đối tác Liên gia này, không... Có lẽ nên nói là đối thủ.”

“Thù của mẹ, em muốn đích thân trả.” Lực tay Sở Quân Việt không lớn, nhưng Đường Bội cũng không rút ra.

Cô chỉ nhìn màn hình, kiên định nói: “Tất nhiên em sẽ không bỏ qua cho Đường Phong Ngôn. Em muốn nhìn thử xem rốt cuộc Liên tam thiếu này là người như thế nào mà lại có thể làm cho mẹ em yêu, và còn đích thân đẩy một người dịu dàng như mẹ em xuống địa ngục.”

Trong mắt cô đều là nghiêm túc, không còn mờ mịt và tuyệt vọng như tối qua.

Sở Quân Việt thu tay, khẽ thở dài.

Đường Bội quật cường và kiêu ngạo, anh rất yêu tính cách ấy. Nhưng, có lúc nó cũng làm anh cảm thấy bất an.

“Tần Hạo Diễm giục em trở lại quay phim rồi hả?” Im lặng một lúc, Sở Quân Việt đột nhiên đổi đề tài.

“Ừ.” Đường Bội gõ bàn phím, trả lời: “Vết thương của em đã sớm khỏi, Tôn gia cũng sắp xong rồi, còn Đường gia...” Cô híp mắt lại, âm trầm nói: “Em muốn để Đường Phong Ngôn ném thử, mùi vị đau khổ nhất trên thế gian này.”

Cô muốn Liên tam thiếu đích thân đưa Đường Phong Ngôn xuống địa ngục, để Đường Phong Ngôn, tự làm bậy, không thể sống!

Cô tin tưởng, Liên tam thiếu đích thân ra tay sẽ khiến cho Đường Phong Ngôn nếm được sự sợ hãi và đau khổ còn đáng sợ hơn cả chết.

Cô vẫn nhớ, năm đó không quá nửa năm, nhà ngoại của cô đã hoàn toàn sụp đổ, tất cả đều do Liên tam thiếu.

Nếu người đó đã hăng như vậy, thì để ông ta đi xử lý Đường Phong Ngôn đi.

Đường Bội nhấn phím cuối cùng.

Các ký hiệu phức tạp hiện trên màn hình laptop, tất cả các tin tức được bảo mật về Liên tam thiếu, thậm chí rất nhiều chuyện cơ mật của Liên gia, nhanh chóng xuất hiện trong laptop của cô.

Đường Bội chọn ra vài kế hoạch phát triển tiếp theo của Liên gia ở thành phố S, xử lý xong cô tiện tay gửi cho Đường Phong Ngôn.

Làm xong, cô ôm đầu gối ngồi trên salon, nhìn chăm chăm vào thông tin về Liên tam thiếu trong máy tính, nhớ kỹ, rồi đóng laptop lại.

Liên Tu Cận, cũng tức là Liên tam thiếu, là một truyền kỳ, sơ yếu lý lịch hoàn mỹ và vết nhơ duy nhất.

Khi Lục Tử Mặc tới đón Đường Bội, là sáng hai hôm sau.

Đường Bội đã không còn tiêu tụy như trước, nhưng cô không biết là, nhờ Văn Tư Miểu ban tặng, mà bây giờ thân tín của Sở Quân Việt đều biết địa vị của Đường Bội trong lòng Boss.

Mặc dù Lục Tử Mặc đã sớm biết chuyện của Sở Quân Việt và Đường Bội, nhưng trải qua những lời miêu tả sống động của Văn Tư Miểu, làm anh ta không nhận được mà nhìn cô thêm mấy lần.

“Nhìn gì thế?” Đường Bội cười tươi như hoa: “Mặt tôi đẹp lắm sao?”

“Thiếu phu nhân...” Lục Tử Mặc hiếm khi đùa giỡn: “Câu này không thể để Sở thiếu nghe được, Văn Tư Miểu đã nói, không ai có thể nhìn thiếu phu nhân quá một phút, nếu không Sở thiếu sẽ móc mắt người đó.”

Đường Bội không nhận được, cười ra tiếng.

Nụ cười trên mặt cô, khác hoàn toàn so với nụ cười lúc trước Lục Tử Mặc thấy.

Lần này, nụ cười của cô rất ngọt ngào, xuất phát từ nội tâm, ngay cả chân mày cũng có ý cười.

Không phải là nụ cười giả tạo nữa.

Lục Tử Mặc hơi hoảng hốt, nhưng nhanh chóng hồi thần lại, tập trung tinh thần lái xe.

Tần Hạo Diễm và Hạ Tử Diệu đối với sự trở lại của Đường Bội, vô cùng hoan nghênh.

Hạ Tử Diệu nhìn cô từ trên xuống dưới thật lâu, cho đến khi Đường Bội vén ống tay áo lên, phơi bày cánh tay trắng nõn trước mặt anh ta, Hạ Tử Diệu mới thờ phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Tần Hạo Diễm không nói gì, nhưng khi nhìn thấy cánh tay Đường Bội thì lập tức thả lỏng.

Đường Bội chỉ có ba cảnh ngoại cảnh, trước khi bị thương cô đã diễn được một nửa của phân cảnh kia, nên lúc nào chỉ còn hai cảnh nữa.

Tần Hạo Diễm rất yên tâm về cô, nói sơ qua cho cô biết rồi chỉ huy nhân viên tiến hành bố trí, chuẩn bị quay phim.

Tiếp theo đến phiên Đường Bội diễn, cô đã hóa trang xong, mặc quần áo nhân vật đứng một bên nhìn những người khác diễn.

Mặc dù chưa được nửa tháng, nhưng thật sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, khi Đường Bội trở lại đoàn phim, nghe lại bản nhạc này thì cảm giác như đã trôi qua mấy kiếp.

Hạ Tử Diệu đứng bên cạnh cô, hôm nay anh ta chỉ có cảnh quay chung với Đường Bội.

Hai người sống vai đứng chung một chỗ, mặc dù Đường Bội mặc chiến giáp, nhưng nhìn hai người vô cùng hài hòa.

Ai đi qua hai người cũng không nhận được mà nhìn bọn họ một cái.

Ảnh đế Hạ bị người khác nhìn đã thành quen nên rất ung dung tự nhiên, anh ta thờ ơ nhìn nam thứ diễn, thấp giọng nói: “Vết thương đã khỏi hoàn toàn chưa? Chờ lát nữa khi cười ngựa, sẽ không sao chứ?”

Đường Bội có chút bất đắc dĩ.

Cô thở dài, vén tay áo lên.

“Tôi sẽ không lấy cơ thể của mình ra đùa, ảnh đế Hạ!” Đường Bội nửa đùa nửa thật cười nói.

Mặt Hạ Tử Diệu hơi đỏ.

Anh ta không nói gì, từ chỗ người đó, anh ta đã biết được Lục Tử Mặc sau lưng Đường Bội đại biểu cho ai.

Thật ra thì trước đó, anh ta đã biết, người đàn ông bên cạnh Đường Bội là ai.

Có lẽ, là từ khi thấy đoạn quảng cáo "dreaming".

Hạ Tử Diệu nhắm mắt, khi mở ra lần nữa thì đã khôi phục bộ dáng quý ông hài hước, là ảnh đế không bao giờ thất lễ với các quý cô.

Anh ta cười nhún vai, nói: “Được rồi được rồi, hy vọng hình tượng của tôi trong lòng cô, sẽ khôi phục từ chú Hạ về ảnh đế đẹp trai ngời ngời.”

“Vậy anh phải cố gắng nhiều chút nữa.” Đường Bội cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70 3: Cám Ơn, Chúng Tôi Rất Thích

Tất cả lúng túng giữa bọn họ, giống như đã bị gió Tây Bắc thổi đi, còn lại, là tự nhiên vui vẻ, bạn bè hòa thuận.

Hôm nay cảnh Đường Bội diễn, là cảnh ân đoạn nghĩa tuyệt.

Tiêu công chúa và Lạc Tu Vân gặp lại nhau trên chiến trường.

Dung mạo của hai người không thay đổi.

Nam vẫn anh tuấn lãnh túc.

Nữ vẫn khuynh quốc khuynh thành.

Nhưng cái nhìn giữa thiên quân vạn mã, đối diện nhau, giống như là lần cuối tương phùng.

Tiêu công chúa biết, bọn họ không thể trở về như trước nữa.

Một binh lính nhanh chóng bung một vỏ rượu tới.

Lạc Tu Vân vẫy tay một cái, cũng có người mang một vỏ rượu tới cho "hắn".

Tiêu công chúa cầm vỏ rượu, giục ngựa, đứng trước vạn quân, cùng Lạc Tu Vân nhìn nhau từ xa.

“Không ngờ từ biệt mấy năm, khi gặp lại, lại vào tình cảnh thế này.” Giọng nữ êm tai vang lên giữa chiến trường.

Không gian yên tĩnh không có chút tiếng động.

Chiến sĩ phía sau bọn họ, không ít người đã từng tham gia lần chiến liên minh kia, đã thấy cảnh hai người đàn hát, biết Lạc nguyên soái và Tiêu công chúa có cùng chí hướng, trong mắt họ không chút che giấu thương thức dành cho đối phương.

Lạc Tu Vân giục ngựa, đôi mắt lạnh như băng.

"Hắn" là chiến thần của Sở quốc, là Tu La trên chiến trường, là thần trong lòng tướng sĩ.

Cuộc đời của "hắn", chỉ có một lần lệch khỏi quỹ đạo.

"Hắn" nhìn Tiêu công chúa mặc chiến giáp trước mặt, đôi mắt "nàng" cũng lạnh nhạt như vậy, từ từ giơ vỏ rượu trong tay lên.

“Ngày đó lần đầu gặp nhau trên chiến trường, công chúa điện hạ anh dũng không thua đáng mày râu, hào khí ngất trời, từng mời ta uống một ly rượu. Hôm nay, ta đáp lễ công chúa.”

“Rất hợp ý ta.” Tiêu công chúa giơ cao vỏ rượu, mở nắp vỏ ra.

Rượu cay từ cổ họng đi xuống, một đường xông thẳng vào tim.

Ở nơi Lạc Tu Vân không thấy được, đôi mắt của Tiêu công chúa đã sẫm đỏ bùng.

Rượu tràn ra hai gò má của ‘nàng’, làm cho người khác không phân biệt được, mắt ‘nàng’ bị rượu nồng làm cay, hai mắt bị nước mắt làm đỏ.

“Bụp.” Một tiếng vang giòn giã.

Vỏ rượu còn hơn một nửa bị Tiêu công chúa ném xuống đất, rượu văng đầy đất, mảnh vỡ khắp nơi.

“Chuyện cũ trước kia, các lần qua lại, từ nay về sau, giống như vỏ rượu này.” Tiêu công chúa dùng roi ngựa chỉ về phía mảnh vụn, cao giọng nói: “Giữa ta và ngươi, từ giờ phút này, là kẻ địch, không phải bằng hữu.”

"Nàng" không lưu luyến nữa, quát ngựa chạy về chỗ tướng sĩ của mình, thần dân của mình.

Đôi mắt "nàng" lại sáng lên lần nữa, không chút lùi bước và mềm yếu.

Nhưng không ai biết, khi rượu cay chảy xuống cổ họng, thứ mặn đắng dính trên môi kia, là giọt nước mắt mà Tiêu công chúa khóc cho người duy nhất kiếp này mình yêu.

“Cut!” Tàn Hạo Diễm cao giọng hét: “Rất tốt!”

Phân cảnh này chủ yếu là bộc lộ nội tâm, hoàn toàn trông cậy vào cảm xúc nội tâm của Hạ Tử Diệu và Đường Bội.

Tàn Hạo Diễm tua lại cảnh vừa nãy, xem lại màn diễn đặc sắc kia.

Màn hình chiếu lại cảnh Đường Bội ngựa đầu uống rượu.

Vừa rồi vì quay nhanh nên không nhìn ra, bây giờ xuyên qua màn hình Tàn Hạo Diễm thấy rất rõ ràng, trên mặt Đường Bội, có nước mắt chảy xuống, giọt nước mắt trong suốt như ngọc trai, làm ướt đôi môi cô, cũng làm hốc mắt cô đỏ lên.

“Cô gái này....” Phó đạo diễn Mạnh Gia Dụ không nhịn được thở dài một hơi, hắn chỉ muốn nhìn lại cảnh quay vừa rồi, dù sao Đường Bội vẫn là người mới, biểu đạt nội tâm có lẽ vẫn không bằng những diễn viên kỳ cựu.

Nhưng mà.....

Tàn Hạo Diễm nhìn cô, trong lòng cũng tương đối kinh ngạc.

Đường Bội diễn rất tốt, nhưng không ngờ lại kinh người đến thế, đúng là diễn viên trời sinh.

Cái này, người ta gọi là thiên tài.

Tần Hạo Diễm hí mắt nhìn về phía trước, Đường Bội đã sớm xuống ngựa, nói cười với Hạ Tử Diệu đi về phía này.

Nếu không phải hình ảnh kia còn phát trên màn hình, anh ta hoàn toàn không thể tin được, người đang nói cười trước mắt này, thật sự là người vừa diễn xong cảnh nội tâm phức tạp.

“Đạo diễn Tần.” Đường Bội cũng khom người xuống xem, Hạ Tử Diệu cũng bu lại xem.

“Không tệ lắm.” Hạ Tử Diệu khen.

Mới vừa rồi anh ta và Đường Bội cách rất xa, nên không nhìn rõ biểu cảm trên mặt cô. Lúc này lại thấy rất rõ, hình ảnh này, không cần xử lý nữa, có thể trực tiếp dùng làm quảng cáo.

“Chỉ bằng cảnh này, giải diễn viên mới xuất sắc nhất năm nay, trừ cô ra thì không có ai khác.” Hạ Tử Diệu nhìn Đường Bội một cái, nửa đùa nửa thật nói: “Nhưng đáng tiếc, đây chỉ là một vai phụ, nếu đây là vai chính thì cô chính là nữ chính xuất sắc nhất.”

Đường Bội cười khẽ, đánh gờn một cái, làm lời khen ngợi diệu xuống.

Tần Hạo Diễm nghiêm túc nói: “Giải diễn viên mới xuất sắc nhất cũng là một khởi đầu tốt.”

Đường Bội không nhịn được cười ra tiếng: “Hai người như vậy, là muốn tôi bay lên tận trời à?”

Cảnh diễn nội tâm khó khăn nhất đã xong, mấy phân cảnh còn lại Đường Bội diễn thoải mái hơn nhiều.

Tần Hạo Diễm cho diễn viên của mình tự do thể hiện, cứ căn cứ theo tình cảnh hiện tại mà diễn.

Cảnh Tiêu công chúa trúng tên bỏ mạng, bị Hạ Tử Diệu sửa lại.

Chiến thần Lạc Tu Vân ở trên chiến trường vẫn là Tu La.

Dường như "hắn" không có chút tình cảm nào, trừ lần trước khi ly biệt 'hắn' vào thư phòng gặp Tiêu công chúa, những lúc còn lại, 'hắn' đều tỉnh táo lý trí.

Mũi tên xé gió lao đi, Tiêu công chúa đang chỉ huy quân lính rút lui nên không thể nào tránh được.

Mũi tên đó, là do chiến thần bắn ra.

Không thể tránh, tên đã bắn ra, không phát nào hụt.

Trong nháy mắt, mũi tên đâm vào nơi yếu nhất của áo giáp trên người Tiêu công chúa.

Người ngồi trên lưng ngựa dường như không dám tin, "nàng" trọn to hai mắt, không dám tin xoay đầu nhìn Lạc Tu Vân.

Nhưng khi nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của chiến thần thì lập tức hạ mí mắt xuống.

"Nàng" vẫn ngồi trên lưng ngựa, đôi mắt luôn sáng ngời dần âm đạm xuống.

Chiến trường, chém giết dần cách xa "nàng", cả thế giới, giống như chỉ còn lại mình "nàng".

Đám binh sĩ Tần quốc rơi vào cảnh khổ chiến, vẫn chưa phát hiện ra, Tiêu công chúa mà họ kính yêu nhất, đã bị một mũi tên bắn trúng.

Một mũi tên của Lạc Tu Vân bắn ra thì sẽ có người chết, lúc này hô hấp của Tiêu công chúa đang nặng dần.....

‘Nàng’ nhắm mắt, tất cả hình ảnh trước kia xuất hiện trước mắt.

Cuối cùng, như ngừng lại ở lần đầu tiên gặp gỡ, bạch mã chiến giáp, Lạc Tu Vân khí thế hiên ngang.....

Có lẽ "hắn" không biết, cái nhìn kia, đối với Tiêu công chúa mà nói, chính là toàn bộ tình yêu của cuộc đời này.

Bóng dáng đơn bạc trên lưng chiến mã cuối cùng cũng không thể giữ vững, "nàng" ngẩng đầu nhìn về phía sau lưng....

Vốn dĩ cảnh này tới đây sẽ kết thúc, tiếp theo, chiến thần Lạc Tu Văn lãnh khóc vô tình sẽ nhân cơ hội xua binh chinh phạt, chiếm lấy toàn bộ Tần quốc.

Nhưng hành động của Hạ Tử Diệu làm mọi người kinh ngạc.

Động tác của Hạ Tử Diệu còn nhanh hơn Đường Bội đang ngã xuống.

Lạc Tu Văn cười chiến mã phi như gió đến cạnh Tiêu công chúa, ôm "hàng" vào ngực ngay khi "hàng" ngã xuống.

Chiến giáp của hai người đụng vào nhau, phát ra tiếng lách cách.

“Ta....” Tiêu công chúa từ từ giơ tay lên, nhưng không thể nào chạm vào mặt Lạc Tu Văn: “Ta....”

Khóe miệng của "hàng" đã có máu tràn ra, một cánh tay mạnh mẽ có chút thô bạo lau khóe môi "hàng".

"Hắn" đã từng hôn.

Cũng đã từng cười với "hàng".

"Hắn" ôm Tiêu công chúa còn sót lại một hơi thở cuối cùng, đột nhiên "hắn" cúi xuống hôn lên trán "hàng".

Cuối cùng tướng sĩ Tần quốc cũng phát hiện bất thường, họ chấn kinh buông lỏng vũ khí trong tay xuống, tiếng binh khí va chạm trên chiến trường rất cuộc cũng ngừng lại.

Bất luận là tướng sĩ Sở quốc hay Tần quốc đều quay đầu kinh ngạc nhìn về phía chủ soái của họ.

Môi của Lạc Tu Văn nhẹ nhàng in lên trán Tiêu công chúa, "hắn" rũ mi xuống che kín thần sắc trong mắt, trong đôi mắt ấy, là bi thương, đau đớn không thể nào hóa giải.

Người trong ngực dần dần mềm xuống.

Lúc này mặt trời ngã về Tây, ráng chiều như máu nhiễm đỏ bầu trời, kéo dài bóng của hai người, để bóng của bọn họ trải miên trên mặt đất.

Chiến trường yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có thể nghe được tiếng gió thổi qua kéo theo ngọn cỏ nhuốm máu.

Đây là một kết cục vô cùng bi thương.

Một vị nữ tướng đã qua đời.

Mặc dù "hàng" không ngăn cản được bước tiến thâm tóm thiên hạ của Sở quốc, nhưng lại làm cho cuộc đời của chiến thần Tu La Lạc Tu Văn thay đổi.

Những thế hệ sau nếu nhắc tới Lạc Tu Văn thì sẽ nhớ tới cuộc chiến này, nụ hôn mang theo máu tươi và giết chóc.

Tất cả sử gia đều cho rằng, sau khi Sở quốc thống nhất thiên hạ, Lạc Tu Văn buồn bã từ quan quy ẩn, nguyên nhân chính, là bởi vì Tiêu công chúa năm đó đã chết trong ngực "hắn".

Đến đây, Đường Bội đã quay xong tất cả phân cảnh của mình trong "Chiến Ca".

Cô là một diễn viên mới, nhưng Tần Hạo Diễm lại đích thân tổ chức một bữa tiệc ăn mừng cho cô, chúc mừng cô thuận lợi hoàn thành bộ phim đầu tiên.

Sau khi bữa tiệc ăn mừng kết thúc, Đường Bội trở lại phòng gọi điện thoại cho Sở Quân Việt.

Vừa rồi quá ồn, làm cho cô và anh không nói được gì.

“Ngày mai về?” Giọng của Sở Quân Việt truyền qua điện thoại di động, mặc dù có hơi nhạt, nhưng Đường Bội có thể tưởng tượng được biểu cảm của anh lúc này.

“Ừ, nhưng em suy nghĩ lại đã.” Đường Bội cố ý nói: “Hay là mấy hôm nữa em hẳn về nhỉ? Nhớ đâu đạo diễn Tần tìm ra chỗ nào không vừa ý, cần quay lại thì sao.”

“Bội Bội.” Sở Quân Việt biết cô đang cố ý trêu đùa mình, nhưng vẫn không nhịn được cao giọng, nói: “Ngày mai phải về ngay.”

Lần này, không phải câu nghi vấn, mà là câu cầu khiến.

Đường Bội cười khẽ, động tác sắp xếp quần áo trong tay không hề chậm lại.

“Tuân lệnh, Sở thiếu.”

Cô cười tủm tỉm cúp điện thoại, đặt nó sang một bên, tiếp tục xếp quần áo.

Màn hình vừa mới tắt, lúc này lại sáng lên.

Đường Bội quay đầu nhìn điện thoại, nụ cười trên mặt không giảm, đưa tay cầm lấy điện thoại.

“Lạc....” Cô cười nói: “Hiếm khi anh gọi điện thoại cho em.”

“Bội Bội....” Giọng nói trong điện thoại hơi không rõ, nghe có tiếng gió rất lớn, còn có tiếng cơ giới nổ ầm ầm: “Anh đặt vé máy bay cho em rồi, sáng mai từ thành phố X bay đến Thụy Sĩ.”

Đường Bội nhúm mày: “Cho em một lý do.”

“Anh tìm được cậu ấy...” Giọng của Lạc hơi thay đổi: “Bây giờ anh đang trên máy bay, chuẩn bị tới đó.”

Ngón tay Đường Bội đột nhiên cứng lại, cô không dám tin trọn to mắt, giọng nói có chút run rẩy: “Anh nói... Ai?”

“Đường Tử Thái.” Lạc đã lên máy bay, tiếng cánh quạt quay nhỏ hơn lúc này, giọng của anh ta cũng rõ ràng hơn: “Anh tìm được em trai của em rồi, Bội Bội, cậu ấy không chết, cậu ấy còn sống, đang ở Thụy Sĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Bỏ Lỡ Cầu Hôn

Edit + Beta: Mặc Doanh

“Anh nói gì....” Tay Đường Bội hơi run rẩy.

Mặc dù đã sớm đoán được, em trai có thể còn sống. Nhưng khi thật sự nghe thấy lời khẳng định của Lạc thì cô lại cảm thấy không chân thật.

Tay đang xếp quần áo lúc này đang siết chặt cái áo trong tay.

“Bội Bội....” Lạc bình tĩnh nói: “Tử Thái, em trai của em, còn sống.”

Một câu nói như chém đinh chặt sắt, làm Đường Bội không thể đứng vững, ngồi phịch xuống giường.

“Tốt quá....” Cô lắp bắp: “Thật tốt quá....”

Đây là một trong những tin tốt nhất mà cô nghe được từ khi sống lại!

Đường Bội hít sâu một hơi, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo: “Lạc, bây giờ Tử Thái đang ở Thụy Sĩ?”

“Đúng!” Giọng của Lạc có hơi chần chờ: “Tử Thái.... Cậu ấy..... Bây giờ.....”

“Bây giờ nó thế nào?” Đường Bội lại hỏi, giọng nói bất giác khản trương lên: “Có phải nó sống không được tốt hay không?”

“Em đừng lo.” Trước giờ khi nói đến chuyện Đường Bội quan tâm thì Lạc chưa bao giờ vòng vo, cũng sẽ không cố ý cắt ngang: “Bên cạnh cậu ấy có đội ngũ bác sĩ giỏi nhất thế giới, sẽ không có vấn đề gì. Nhưng mà.....”

“Lạc.” Đường Bội dần dần bình tĩnh lại, sự kích động khi vừa nghe tin tức về Tử Thái đã biến mất, giờ lại biết được cậu sống tốt, giọng nói của cô cũng hơi buông lỏng: “Anh không bao giờ áp a áp úng như vậy.”

“Bội Bội, trước đây em đã từng xâm nhập hệ thống an toàn của Liên gia.” Lạc đột nhiên chuyển sang chuyện khác: “Anh nhìn thấy em điều tra về Liên Tu Cận.”

Đường Bội nheo mắt lại, cô đã đoán được đại khái nguyên nhân Lạc nói chuyện như vậy rồi.

“Từ Thái ở Liên gia?” Cô bình tĩnh hỏi.

Lạc khẽ thở dài, anh ta nên sớm biết, Đường Bội thông minh như vậy, sao có thể không đoán ra chứ.

“Rất có thể.” Lạc nói: “Bây giờ anh vẫn chưa thể chắc chắn. Tóm lại, ngày mai gặp rồi nói tiếp.”

“Được.” Đường Bội lập tức đáp ứng.

Cô cúp điện thoại, đặt tay lên trán.

Thật ra thì từ lúc biết Từ Thái chưa chết, biết cậu và Liên tam thiếu có quan hệ, cô đã có dự cảm, có lẽ lúc ấy ngay cả Đường gia, Lạc và cô đều bị gạt, mang Từ Thái đi, chính là Liên gia.

Một câu nói, làm tâm trạng của cô hơi phức tạp.

Kinh ngạc chốc lát, Đường Bội lên tinh thần lần nữa-----.

Bất luận thế nào, em trai còn sống, đây là một tin tức vô cùng tốt!

Cô tiếp tục xếp quần áo.

Lúc này đã là nửa đêm, khi bữa tiệc kết thúc thì thời gian cũng đã trễ lắm rồi.

Đường Bội chần chờ một chút, vẫn cất điện thoại, giờ này chắc Sở Quân Việt đã ngủ rồi, ngày mai lại gọi nói cho anh biết cũng không muộn.

Đêm nay Đường Bội ngủ không yên ổn, một giấc mơ đầy màu sắc vây lấy cô.

Cô mơ thấy tuổi thơ đã lâu không xuất hiện, mơ thấy em trai gầy yếu, sắc mặt tái nhợt.

Cũng mơ thấy mẹ tiều tụy già nua.

Trong mơ có một người đàn ông cao lớn đứng trong dãy sáng ngược chiều, từ trên cao nhìn xuống ba mẹ con bọn họ đang gian khổ sống qua từng ngày.

Trong dãy sáng, Đường Bội không nhìn rõ mặt mũi của người đó, nhưng cô nhận ra đôi mắt kia, lạnh lùng đậm bạc, tựa như núi tuyết quanh năm, mang theo sự giễu cợt và khinh thường nhìn xuống bọn họ.

Cô không thích đôi mắt này!

Lúc thức dậy, trời đã sáng.

Khi Lạc Từ Mặc tới gõ cửa, Đường Bội đã ăn sáng rồi.

Tâm trạng Lạc Từ Mặc không tệ, đại đa số thời gian, anh ta đều mang theo dáng vẻ tinh anh nghiêm túc cầm đũa. Lúc này lại không thất cả vạt, tóc rũ xuống trán, làm cho anh ta trông trẻ thêm mấy phần.

“Gấp như vậy?” Lạc Từ Mặc làm việc cùng Đường Bội đã lâu, cũng hiểu tính cô.

Người thân cận đùa giỡn, cô không bao giờ tức giận.

Nào ngờ Đường Bội quơ quơ di động trong tay, nói: “Tôi không gọi cho Sở thiếu được, anh có thể liên lạc với anh ấy không?”

Lạc Từ Mặc cúi đầu nhìn điện thoại di động, tin nhắn Văn Tư Miểu gửi tới qua vẫn còn đó.

Lạc Từ Mặc lắc đầu, nói: “Hôm nay sợ rằng không thể liên lạc với Sở thiếu được.”

Đường Bội nhú mày, hỏi: “Có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.” Lạc Từ Mặc vẫn cười ung dung: “Thiếu phu nhân về rồi sẽ biết!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Lục Tử Mặc mới phát hiện có chỗ không đúng.

Biểu cảm của Đường Bội không ung dung như anh ta tưởng tượng, cô đang nhú chặt chân mày, cúi đầu bấm điện thoại lần nữa.

Giọng nữ tổng đài lạnh băng truyền tới: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Đường Bội để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc.

Về mặt của cô quá nghiêm túc, làm Lục Tử Mặc cũng trở nên thấp thòm, hỏi: “Thế nào?”

“Có phải Sở thiếu đã xảy ra chuyện gì không?” Đường Bội hỏi.

Nhưng rất nhanh, cô lắc đầu gạt bỏ: “Không, nếu anh ấy thật sự xảy ra chuyện thì biểu cảm của anh không nên như vậy.”

Cô nhìn Lục Tử Mặc, cau mày nói: “Hôm nay tôi không thể về thành phố S, tôi phải đi Thụy Sĩ.”

Lục Tử Mặc nhấn tin nhắn về cho cô, Đường Bội nói xong, cúi người nhấc vali dưới chân lên, nói: “Đưa tôi tới sân bay.”

“Cô Đường.” Rốt cuộc Lục Tử Mặc cũng ý thức được điểm không đúng: “Sở thiếu đang chờ cô về.”

“Tôi biết.” Đường Bội chần chờ một chút, không phải cô không tin Lục Tử Mặc, nhưng liên quan đến chuyện của Từ Thái, sau khi bị Đường Phong Ngôn lừa dối, cô không yên tâm.

Cô nhìn Lục Tử Mặc, nói lần nữa: “Tôi phải đi Thụy Sĩ, sau đó sẽ về thành phố S, bảo Sở thiếu không cần lo lắng cho tôi.”

Cô nhấc vali lên, nói với Lục Tử Mặc: “Đưa tôi tới sân bay.”

“Cô Đường.” Lục Tử Mặc có chút nóng nảy.

“Thế nào?” Đường Bội không rõ tại sao.

Có lẽ Sở Quân Việt sẽ vì cô về trễ mà không vui, nhưng cô tin, anh sẽ không vì vậy mà nóng giận với cô.

Lục Tử Mặc không biết nên giải thích thế nào mới đúng.

Văn Tư Miếu gửi tin nhắn nói Sở thiếu đang tạo một bất ngờ cho Đường Bội, cho nên trước đó không cho phép tiết lộ.

Thậm chí Sở Quân Việt còn đẩy hai ngày làm việc xuống để chuẩn bị, tắt điện thoại di động, chuyên tâm chuẩn bị.

Thậm chí việc không nghe điện thoại cũng là do anh sắp xếp.

Sở đại thiếu anh minh thần vũ, lần đầu tiên trong đời làm chuyện này, thật ra cũng ngay thơ vụng về như tất cả những người đàn ông khác.

Từ ba ngày trước đã bắt đầu bố trí biệt thự, vốn là biệt thự kiểu Châu Âu hoa lệ rộng rãi đầy phong tình, bị anh dày vò thành biệt thự màu hồng đầy hơi thở tình nhân lãng mạn.

Sáng sớm hôm nay, anh nhốt mình trong thư phòng, trong tay cầm một cái hộp nhỏ, vỏ hộp đã bị mồ hôi làm ướt.

Nhưng biểu cảm trên mặt Sở Quân Việt rất nghiêm túc, nghiêm túc giống như học sinh tiểu học ưu tú cần cù, học thuộc những lời thoại.

Thư mời đã được phát đi từ tuần trước, hy vọng những người này sẽ làm chứng cho thời khắc thần thánh đó của anh.

Sở Quân Việt cúi đầu xuống, nhẹ nhàng mở cái hộp trong tay ra.

Chiếc nhẫn kim cương hình trái tim màu hồng tỏa sáng dưới ánh đèn rực rỡ, chắc chắn bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ thích.

Mặc dù nhẫn đã sớm được chuẩn bị, nhưng Sở Quân Việt vẫn thấy thấp thòm.

Anh không thể xác định, liệu Đường Bội có thích màu hồng không?

Hay cô thích màu xanh da trời trong vắt lạnh lùng?

Hay trong suốt?

Sở Quân Việt nhú mày, có chút sốt ruột đi tới đi lui trong thư phòng.

So với anh, Lục Tử Mặc còn rầu hơn.

Anh ta không thể phá bỏ bất ngờ của Sở Quân Việt, cũng không dám nói chuyện kia ra.

Nhưng nếu không nói ra, anh ta lại không biết phải ngăn cản Đường Bội thế nào.

Lục Tử Mặc cuống cuống, dịch chuyển, ngăn cản lối đi của Đường Bội, trước ánh mắt khó hiểu của cô, anh ta nhanh trí nói: “Cô Đường, ngày mai là sinh nhật của Sở thiếu, cô quên rồi sao?”

Đường Bội tỉnh ngộ, khó trách Lục Tử Mặc lại khác thường.

Cô vỗ trán, thật ra cô luôn để chuyện này trong lòng, nếu không cũng sẽ không thương lượng với Tần Hạo Diễm, nhất định phải kết thúc tất cả phân cảnh trong ngày hôm qua, mục đích là muốn về trong hôm nay.

Nhưng cuộc gọi của Lạc đêm qua, đột nhiên chiếm cứ tất cả suy nghĩ của cô, làm cô quên mất chuyện này.

“Tôi sẽ cố gắng trở về trong tối mai.” Đường Bội do dự một chút, nói với Lục Tử Mặc.

“Nhưng mà...” Lục Tử Mặc giãy giụa lợi hại hơn.

Hàng năm, tới sinh nhật Sở Quân Việt, Sở gia sẽ tổ chức tiệc.

Sở thiếu không phải người thích náo nhiệt, nhận được thư mời, chỉ có người thân thích với Sở gia.

Nhưng năm nay, Sở Quân Việt làm sinh nhật trước một ngày.

Anh chuẩn bị trong ngày Đường Bội trở về, ở trước mặt mọi người, cầu hôn cô.

Sau đó, anh hy vọng có thể cùng cô, đơn độc đi qua sinh nhật.

Lục Tử Mặc thật sự không biết nên nói sao cho phải, anh ta nhìn Đường Bội chằm chằm, đột nhiên cúi đầu lấy điện thoại ra bấm số Văn Tư Miểu.

“Tôi, Lục Tử Mặc đây.” Điện thoại vừa được bắt máy, anh ta lập tức vội vàng nói: “Hôm nay cô Đường phải đi Thụy Sĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71 2: Bỏ Lỡ Cầu Hôn (Tt)

Lúc này Văn Tư Miểu đang bận đến mức chân không chạm đất, mặc dù hàng năm tới sinh nhật Sở Quân Việt đều sẽ tổ chức tiệc, nhưng không khiến hắn quá phiền lòng.

Nhưng năm nay khác với những năm trước.

“Cái gì?!” Nghe được lời Lục Tử Mặc nói, động tác trên tay Văn Tư Miểu dừng lại.

Hắn nhìn sảnh tiệc theo bản năng, bắt đầu từ hôm qua, đã có người đến, mặc dù nói mọi người đều là vì sinh nhật của Boss mà tới, nhưng.....

“Tại sao cô ấy lại đi hôm nay?” Văn Tư Miểu bất giác lên giọng: “Đùa gì thế?! Cho dù cậu có trối, cũng phải đưa cô ấy về!”

“Cậu dám không?” Lục Tử Mặc nói.

“Ặc....” Văn Tư Miểu cạn lời.

Hắn đi theo Sở Quân Việt đã lâu, đối với Boss nhà mình mặc dù không dám nói là hiểu rõ, nhưng cũng hơn người khác mấy phần.

“Nói chân tướng cho cô Đường.” Do dự mấy giây, Văn Tư Miểu quyết định: “Ừ, rồi kêu cô Đường phối hợp với chúng ta, làm bộ như không biết

chuyện gì.”

Đây là cách tốt nhất mà Văn Tư Miêu có thể nghĩ ra.

Mặc dù không tiếp xúc nhiều với Đường Bội, nhưng hẳn tin, cô gái được Boss coi trọng, chắc chắn rất thông minh.

Hắn cũng tin, lấy tính cách của Đường Bội, tuyệt đối sẽ không làm khó mình và Lục Từ Mặc.

Lục Từ Mặc cúp điện thoại.

Anh ta hít sâu một hơi, nhìn Đường Bội, nói: “Cô Đường, hôm nay Sở thiếu định cầu hôn cô. Cho nên, chuyện đi Thụy Sĩ, có thể dời xuống không? Một ngày thôi?!”

Từ khi anh ta gọi điện thoại, Đường Bội đã im lặng đứng chờ, khi nghe những lời này, cô sợ ngây người.

Cầu hôn?

Cầu hôn!

Sở Quân Việt cầu hôn cô?

Cô chớp mắt một cái, đầu óc trống rỗng nhìn Lục Từ Mặc.

Lục Từ Mặc không dám nhìn thẳng vào cô, cúi người nhắc vali bị anh ta ném dưới chân Đường Bội lên, nhanh chóng nói: “Hôm nay Sở thiếu muốn cho cô một bất ngờ, cho nên.... Cho nên.... Cô có thể tạm thời dời lại chuyện kia hay không?”

Thái độ có chút lúng túng.

Lục Từ Mặc đứng thẳng lên ngẩng đầu nhìn Đường Bội, nhưng phát hiện Đường Bội đã khôi phục sự ung dung.

Tin tức bất ngờ này làm cô thất thần trong chốc lát, nhưng lại nhanh chóng lấy lại lý trí.

Mặc dù... Hơi bất ngờ.

Nhưng Đường Bội không thể nào gạt mình, giờ phút này, cảm giác ngọt ngào dưới đáy lòng lặng lẽ dâng lên, tràn ra toàn thân, lâng lâng, không thể nào che giấu.

Chân mày và khóe mắt cô cũng mang theo nụ cười.

Sau đó nín cười, cười chum chim với Lục Từ Mặc, gạt đầu một cái.

Lục Từ Mặc ngẩn ngơ.

Đường Bội tự tin, kiên cường, cười kiêu ngạo ung dung.... Lúc này hai má lại ửng đỏ, mang theo sự thẹn thùng của thiếu nữ, làm người ta chói mắt.

“Được.” Đường Bội cho là Lục Từ Mặc không nhìn ra ý của mình, cô nhìn sang chỗ khác, hiếm khi xấu hổ gạt đầu, nói: “Tôi đang làm cái gì không biết.”

Xe thể thao màu đen lao nhanh đến sân bay, Đường Bội đưa tay nâng má, cảm thấy phong cảnh vô cùng đẹp, ngay cả vùng đất Tây Bắc mênh mông, bụi đất tung bay, cũng trở nên xinh đẹp dễ gần.

Gọi điện thoại cho Lạc, mặc dù cảm thấy hơi áy náy, nhưng mà.... Khóe môi Đường Bội cong hơn, nụ cười ngọt ngào như hòa tan tất cả, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng hãy cho cô ích kỷ một lần đi....

Có lẽ đến ngày mai, Từ Thái sẽ gặp được cả chị gái và anh rể.

“Bội Bội...” Giọng của Lạc mang theo sự mệt mỏi mơ hồ, làm Đường Bội càng áy náy hơn: “Đang lên máy bay à?”

“Lạc, hôm nay em không tới được.” Đường Bội thấp giọng nói, tiếng gọi có chút thân mật, Lục Từ Mặc đang chuyên tâm lái xe, cũng không nhận được mà nhìn cô một cái.

“Sao vậy? Giọng của Lạc trở nên lo lắng: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có, em rất khỏe.” Đường Bội giải thích: “Em đã đồng ý với Sở Quân Việt sẽ về gặp anh ấy, ngày mai....”

“Bội Bội!” Cô vẫn chưa nói xong, Lạc luôn tinh táo và lịch sự với cô, lần đầu tiên nóng nảy cắt lời cô: “Em không muốn gặp em trai em?”

“Không phải!” Giọng của Đường Bội càng thêm kiên định: “Em rất muốn gặp Từ Thái, cũng vô cùng muốn gặp nó ngay. Nhưng mà...” Cô chán chờ một chút, nói tiếp: “Em phải về thành phố S trước, có lẽ không cần chờ đến mai, em sẽ tới Thụy Sĩ.”

Đã sắp tới sân bay, từ thành phố X đến thành phố S chỉ mất hai tiếng rưỡi.

Sau khi kết thúc mọi chuyện, không cần đến ngày mai, tối nay cô sẽ bay đến Thụy Sĩ.

Sở gia tuyệt đối không thiếu máy bay tư nhân.

“Ha ha ha ha ha....” Lạc nghe vậy, đột nhiên thấp giọng cười: “Công chúa của anh, em thật...”

Lạc không nói hết câu.

Đường Bội có thể tưởng tượng, lúc này Lạc đang nhìn bầu trời, đôi mắt màu xanh lam còn tinh khiết hơn bầu trời.

“Bội Bội.” Khi Lạc lên tiếng lần nữa thì giọng nói đã lạnh xuống: “Ngày hôm qua vì không muốn em lo lắng, nên anh không nói cho em biết. Trên thực tế, không phải anh tìm được Từ Thái, mà là người Liên gia tự động tìm anh. Hôm nay, Đường Từ Thái sẽ phẫu thuật. Em cũng biết, phẫu thuật tim có bao nhiêu nguy hiểm. Cho nên trước khi phẫu thuật, nguyện vọng duy nhất của cậu ấy, là được gặp chị gái của mình.”

Giọng của Lạc truyền tới: “Công chúa của anh, vì một người đàn ông, mà em nỗ lực để cho đứa em trai em yêu thương, nằm trên bàn mổ lạnh băng chờ em sao?”

Lạc cười khẽ, không đợi Đường Bội trả lời thì đã cúp điện thoại.

Tay Đường Bội cứng ở không trung.

Từ ngày đầu biết nhau, Lạc chưa từng lừa cô.

Nhưng trong nháy mắt này, cô lại có một suy nghĩ hoang đường: "Đây là vì Lạc muốn lừa mình đi Thụy Sĩ, cho nên nói dối mình!"

Cô biết mình nghĩ vậy là không công bằng với Lạc, nhưng cô không thể nào ngăn cản suy nghĩ này.

Lục Tử Mặc lo lắng nhìn sắc mặt Đường Bội bỗng trở nên tái nhợt, nhưng anh ta không kịp nói gì, Đường Bội đã bấm một số điện thoại khác.

“Xin chào, tôi là Liên Thiên Duệ.” Điện thoại nhanh chóng được nhắc máy, giọng nói của Liên Thiên Duệ truyền ra: “Xin hỏi ai đầu dây?”

“Tôi là Đường Bội.” Đường Bội thản nhiên nói.

Liên Thiên Duệ im lặng trong giây lát, rồi nói: “Đường Bội, Từ Thái muốn gặp cô, tôi xin lỗi, Liên gia không nên giấu cậu ấy đi, đến lúc cần mới nói cho cô biết.”

Hắn dừng một chút, không giải thích nguyên nhân tại sao lại làm vậy, chỉ nói: “Nếu cô có thể đến gặp Từ Thái, tôi tin cậu ấy sẽ rất vui, tỷ lệ thành công cũng cao hơn.”

Đường Bội nhắm mắt, một ngọn lửa từ từ dâng lên trong lòng.

Không chỉ là sự phẫn nộ đối với Liên gia, không chỉ là lửa giận đối với chuyện Liên tam thiếu làm với mẹ cô, còn có..... Sự áy náy với Sở Quân Việt.

Cô không biết vì chuyện hôm nay, Sở Quân Việt đã chuẩn bị bao lâu.

Nhưng cô biết, nếu cô không xuất hiện, Sở Quân Việt sẽ không trách cô, nhưng nhất định anh sẽ rất thất vọng.

Nhưng điện thoại của anh vẫn không thể nào gọi được.

“Tôi phải đi Thụy Sĩ.” Đã đến sân bay, Đường Bội nhanh chóng cầm vali và hộ chiếu, xoay người nói với Lục Tử Mặc: “Còn về nguyên nhân, chờ tôi trở lại, tôi sẽ giải thích với Sở thiếu.”

“Cô Đường....” Lục Tử Mặc nhú mày.

Trước giờ không có ai, có thể làm cho gia chủ Sở gia chờ đợi.

Chưa từng có.

Cho dù bây giờ Đường Bội là độc nhất vô nhị trong lòng Sở Quân Việt, nhưng anh ta không thể chắc chắn, nếu Đường Bội thật sự bỏ qua Sở Quân Việt như vậy, đôi khi cô trở lại, thì cô có còn nắm giữ vị trí đó trong lòng Boss không.

“Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân không?” Lục Tử Mặc hỏi.

Anh ta tin tưởng, vừa rồi sự ngọt ngào trên mặt Đường Bội, không phải giả, cô thật sự đang cảm thấy vui vẻ vì chuyện sắp xảy ra.

“Mời lời không thể nói hết.” Đường Bội nói: “Sau khi anh về, hãy nói với Sở thiếu, tôi là vì Tử Thái, xin anh ấy đừng tức giận.”

Sân bay bắt đầu thông báo giờ bay, mời hành khách lên máy bay, Đường Bội không chần chờ nữa, cúi người nhấc vali lên, xoay người đi làm thủ tục.

Mặc dù Lục Tử Mặc biết mình nên ngăn cô lại, anh ta không dám chắc, Boss có thể vì vậy mà tức giận hay không.

Vì Tử Thái?

Tử Thái là ai?

Một người đàn ông sao?

Mất Lục Tử Mặc đột nhiên tròn to, chẳng lẽ là..... Đường Tử Thái?

Anh ta khiếp sợ nhìn bóng lưng Đường Bội, như vậy, Lạc trong miệng Đường Bội vừa rồi là ai?

Khi Đường Bội lên máy bay, lúc máy bay vững vàng cất cánh, Lục Tử Mặc một thân một mình trở lại thành phố S.

Văn Tư Miểu thấy anh ta, lập tức tròn to hai mắt: “Đường Bội đâu?”

“Đi Thụy Sĩ rồi.” Lục Tử Mặc tức giận nói.

Nhìn Lục Tử Mặc nhũn chặt chân mày, Văn Tư Miểu nóng nảy: “Cậu không nói cho cô ấy biết chuyện Sở thiếu làm sao?”

“Nói rồi.” Lục Tử Mặc nhìn Văn Tư Miểu: “Nhưng cô ấy vẫn đi.”

Trong lúc nhất thời Văn Tư Miểu không còn gì để nói, chỉ có thể kinh ngạc nhìn Lục Tử Mặc.

Văn Tư Miểu đi theo Sở Quân Việt, nên biết nhiều chuyện hơn Lục Tử Mặc. Hắn nhìn thấy sự ân ái giữa Boss và Đường Bội, biết chỉ cần một nụ cười của cô gái kia cũng có thể làm "ám dạ đế vương" đang tức giận yên lòng, cũng biết cô đối với Boss, quan trọng cỡ nào.

“Lý do....” Không hổ là trợ lý đặc biệt của Sở Quân Việt, sau khi khiếp sợ, Văn Tư Miểu nhanh chóng bình tĩnh lại: “Cô ấy làm vậy vì nguyên nhân gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71 3: Bỏ Lỡ Cầu Hôn (Tt)

Mắt hắn xuyên qua lớp kính, vô cùng sắc bén: “Lý do này, nhất định có thể thuyết phục Sở thiếu.”

Con giận của "ám dạ đế vương" không ai dám tùy tiện khiêu khích.

Văn Tư Miểu lo lắng không chỉ riêng Đường Bội, hắn đã thấy Sở Quân Việt coi trọng chuyện này đến mức nào, hắn nhất định phải bảo đảm, chuyện này không ảnh hưởng đến Sở gia và tập đoàn Sở thị.

Lục Tử Mặc còn chưa kịp trả lời, một giọng nói còn lạnh và dễ nghe hơn của Văn Tư Miểu đột nhiên vang lên.

“Đường Bội đâu?”

Sở Quân Việt buồn bực đi tới đi lui trong thư phòng bốn tiếng, đoán được thời gian Đường Bội về, nên đi ra ngoài.

Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc cùng đỡ.

Sở Quân Việt lạnh lùng nhìn Lục Tử Mặc, cau mày nói: “Cậu về một mình?”

Anh để Lục Tử Mặc đi theo Đường Bội, mới xảy ra chuyện Đường Bội bị thương, bây giờ Lục Tử Mặc còn dám đi riêng, bỏ lại mình Đường Bội?!

Mặt anh càng lạnh hơn.

Lục Tử Mặc bị khí thế của anh trấn trụ, ngửa đầu nhìn Sở Quân Việt, vội vàng nói: “Cô Đường đã đi Thụy Sĩ rồi.”

Sở Quân Việt không nói gì, nhưng chân mày càng nhíu chặt hơn.

“Lý do?” Tôi hôm qua trong điện thoại, rõ ràng Đường Bội đã đồng ý sẽ về trong hôm nay, Sở Quân Việt không tin, cô là một người nói không giữ lời.

“Cô ấy bảo tôi chuyển lời với anh, cô ấy vì Đường Tử Thái.” Lục Tử Mặc lại nói.

Nói xong, Lục Tử Mặc cầu nguyện, mong Boss đừng tức giận, anh ta không có dũng khí đứng trước mặt Boss đang giận dữ.

Quả nhiên, chân mày Sở Quân Việt lập tức giãn ra.

“Đường Tử Thái?” Anh cau mày: “Cô ấy tìm được cậu ta rồi?”

Cho dù là anh, bây giờ cũng chỉ có thể chắc chắn Đường Tử Thái còn sống, nhưng không thể nào tìm được tung tích của đối phương.

Không ngờ Đường Bội lại đột nhiên tìm được em trai mình.

Mặc dù không thể kìm nén sự thất vọng trong lòng, nhưng Sở Quân Việt không tức giận và lo lắng như lúc nãy nữa.

Nên giọng điệu cũng ôn hòa hơn lúc nãy rất nhiều: “Cô ấy biết khi nào? Làm sao biết?”

Mới vừa yên lòng, chân mày Sở Quân Việt lại nhíu lại.

Nếu như biết từ ngày hôm qua, Đường Bội sẽ không hứa với mình, còn đồng ý hôm nay sẽ về.

Như vậy, chỉ có khả năng là biết từ sau khi cúp điện thoại hoặc sáng hôm nay.

Trong đầu anh đã có câu trả lời.

Quả nhiên Lục Tử Mặc nói: “Cô Đường biết lúc nào thì tôi không biết, nhưng sáng nay, tôi nghe cô ấy nói chuyện điện thoại với một người tên là “Lạc”...”

Đây là lần đầu, Lục Tử Mặc nhìn thấy trong mắt Boss nhà mình đều là âm u.

Cũng là lần đầu tiên, cảm nhận trực tiếp lửa giận của "âm dạ đế vương", anh ta cảm thấy không khí xung quanh như bị đóng băng, làm cho giọng của anh ta cũng hạ thấp xuống, cuối cùng biến mất trong không khí.

“Đi Thụy Sĩ.” Sở Quân Việt nói: “Bây giờ, lập tức.”

“Sở thiếu?!” Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc kinh ngạc đồng thanh kêu thành tiếng.

Khách khứa nhận được thiệp mời đều đã đến thành phố S.

Có thể nhận được thiệp mời, đối với Sở gia mà nói, đều là đối tác quan trọng, còn có không ít bạn bè thân thích của Sở gia.

Chẳng lẽ Sở thiếu thật sự muốn bỏ mặc bọn họ, vì một người phụ nữ mà bay đến Thụy Sĩ?!

Sở Quân Việt nhắm mắt lại.

Đường Bội không về, tất nhiên anh rất thất vọng, nhưng không đến mức tức giận.

Vì anh biết, đối với Đường Bội, Đường Tử Thái quan trọng đến mức nào.

Làm một người yêu bao dung, chuyện giành vợ với em trai, Sở Quân Việt quyết không cho phép xảy ra trên người mình, để tránh làm Đường Bội khó xử.

Nhưng khi nghe được cái tên "Lạc" từ trong miệng Lục Tử Mặc, nghĩ đến cái người đứng dựa ở cửa phòng bệnh kia, người đàn ông anh tuấn vô cùng thân quen với Đường Bội, thì anh không không chế được trái tim của mình nữa.

“Buổi tiệc sẽ diễn ra trước thời hạn...” Khi Sở Quân Việt mở miệng lần nữa thì đã tỉnh táo hơn: “Vừa kết thúc, lập tức đi Thụy Sĩ.”

Toàn bộ Sở gia, từ trên xuống dưới đều bận như con quay.

Tất cả khách khứa có mặt ở đây đều rất tò mò, cảm xúc của Sở thiếu, tại sao hôm nay lại biểu hiện ra mặt?

Nhưng đều mọi người càng tò mò hơn là, hiếm khi thấy biệt thự Sở gia được bố trí ấm áp và lãng mạn như vậy, nhưng bên cạnh Sở thiếu, tại sao vẫn không thấy bóng dáng của phụ nữ?

Buổi tiệc được kết thúc trong không khí vội vã và ngột ngạt.

Lúc đợi Văn Tư Miểu sắp xếp máy bay tư nhân, Sở Quân Việt đưa tay kéo cái nơ tây trang trên cổ.

Vì chuyện hôm nay, nên anh ăn mặc vô cùng chỉnh tề, mặc lễ phục chính thống đuôi én màu đen, đeo nơ, tóc cũng được chải tỉ mỉ, nhìn vừa anh tuấn vừa nghiêm túc.

Anh móc chiếc nhẫn kim cương giá trị liền thành từ trong túi ra, tiện tay ném vào ngăn kéo bên trái bàn làm việc.

Anh ngồi trên ghế dựa rộng lớn, biết mình không nên giận cá chém thớt, nhưng có làm sao cũng không kiềm chế được sự lo lắng trong lòng.

“Boss.” Văn Tư Miểu gõ cửa phòng, thấp giọng nói: “Có thể đi rồi.”

Sở Quân Việt đứng lên.

Lúc sắp đi tới cửa, anh đột nhiên vòng trở về, lấy chiếc nhẫn ra, bỏ lại vào túi.

Sau đó, trước ánh mắt không dám nhìn thẳng của Văn Tư Miểu, sải bước đi ra ngoài.

Lúc này, Đường Bội đã xuống sân bay Thụy Sĩ.

Mở điện thoại lên, Lạc lập tức gọi tới.

Đường Bội vừa đi ra ngoài, vừa nghe điện thoại của Lạc.

“Em đến rồi.” Bay mười tiếng, làm giọng của Đường Bội hơi khàn.

“Công chúa của anh, hoan nghênh em đến Thụy Sĩ.” Giọng của Lạc truyền qua điện thoại.

Cô nhìn về phía trước, thấy Lạc mặc áo khoác dài mỏng đứng đó mỉm cười nhìn cô.

Cho dù đứng giữa vô số người Châu Âu cao lớn, Lạc cũng không thấp hơn họ.

Đôi mắt màu xanh lam mang theo ý cười nhìn Đường Bội, cất điện thoại, sải bước đi tới cạnh cô.

“Mệt không?” Lạc vuốt tóc Đường Bội, thấp giọng nói: “Xe ở bên ngoài, chúng ta đi thôi.”

Nói xong, Lạc thuận thế nhận lấy vali trong tay Đường Bội, dẫn cô ra ngoài.

Ở đây, là địa bàn của Lạc.

Đường Bội không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài, khi bọn họ lên xe chạy khỏi sân bay, có mấy chiếc xe màu đen nhỏ không quá bắt mắt, yên lặng chạy theo sau.

Lạc chú ý tới ánh mắt Đường Bội, mỉm cười nói với cô: “Không thích bọn họ đi theo?”

Đường Bội lắc đầu.

Ngồi máy bay thời gian dài, cho dù là cô, cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.

Đưa tay chống đầu tựa lên cửa sổ, cô thấp giọng nói: “Bây giờ đến chỗ Từ Thái luôn?”

“Đúng vậy.” Lạc dừng một chút, lại khẽ cười nói: “Vốn dĩ Liên gia muốn liên kết với Sở gia để nuốt trọn anh, nhưng gần đây, bọn họ lại giống như đang do dự.”

Lạc quay đầu nhìn Đường Bội một cái, trong đôi mắt thâm thúy như biển xanh có chút hài hước: “Em nói, đây là vì cái gì?”

Đường Bội đột nhiên cả kinh, khẽ cau mày nhìn Lạc.

Lạc lại chuyên chú lái xe, tựa như câu nói vừa rồi không phải do anh ta nói.

Đường Bội hí mắt---- -----.

Lạc đang.... Nhắc nhở mình?

Liên gia đối với mình, thật ra không có ý tốt?

Cô khẽ cong môi, Liên gia như thế nào, cô không muốn bình luận.

Nhưng Liên tam thiếu..... Cô không muốn thân thiết gì với ông ta.

Xe trực tiếp lái vào bãi đậu xe của một bệnh viện ở Zurich.

Bệnh viện này không quá lớn, nhưng theo lời Lạc nói, ở đây không chỉ có dụng cụ chữa bệnh tân tiến nhất thế giới, vì căn bệnh của Từ Thái, mà Liên gia gần như đã tìm tất cả các bác sĩ giỏi nhất thế giới về đây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71 4: Bỏ Lỡ Cầu Hôn (Tt)

Cô vừa xuống xe, người đầu tiên nhìn thấy không phải Từ Thái, mà là Liên Thiên Duệ.

Từ lần gặp mặt lần trước, Đường Bội chưa từng gặp lại Liên Thiên Duệ.

Thân là tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, tất nhiên hẳn rất bận rộn.

Đường Bội cũng hơi kinh ngạc, không ngờ hẳn lại tự xuống bãi đậu xe chờ bọn họ.

Lạc thờ ơ đi bên cạnh Đường Bội, cười như không cười nhìn Liên Thiên Duệ một cái, khẽ nói với Đường Bội: “Liên Thiên Duệ.”

“Em biết.” Đường Bội cũng nhìn Liên Thiên Duệ, thấp giọng trả lời Lạc.

Liên Thiên Duệ mặc tây trang màu đen, giống như lần đầu tiên gặp mặt, nút áo sơ mi vẫn vậy, cà ra vạt màu xanh đen, hẳn vẫn nghiêm túc như vậy.

Đường Bội gật đầu với hắn một cái, chủ động đưa tay ra: “Liên tổng.”

Cô cười chào hỏi.

Liên Thiên Duệ chăm chú nhìn cô một lúc, rồi nắm lấy tay cô.

Những vết chai trên tay Đường Bội nhẹ nhàng lau qua bàn tay hắn, làm cho Liên Thiên Duệ không tự chủ được mà hí mắt.

“Từ Thái đâu?” Đường Bội không có ý hàn huyên với hắn, vừa mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề.

Liên Thiên Duệ không nói gì, xoay người dẫn bọn họ đi tới phòng bệnh.

Đúng như lời Lạc nói, bệnh viện này không lớn, nhưng trang thiết bị lại rất tiên tiến, nhìn là biết, người bình thường không thể vào đây.

Trên đường đi, Đường Bội gần như không gặp được ai.

Thình thoảng có một hai bác sĩ mặc áo blue trắng đi ngang qua, bọn họ khách sáo chào hỏi Liên Thiên Duệ, dù nhìn thấy Đường Bội và Lạc, cũng không tò mò quan sát.

Một bệnh viện như vậy, không thể nghi ngờ là họ rất chú trọng chuyện trị liệu cho khách hàng.

Tầng cao nhất của bệnh viện, chỉ có một phòng bệnh.

Liên Thiên Duệ dẫn bọn họ đi đến đây, gõ lên cửa ba cái.

“Mời vào.” Giọng nam dịu dàng rõ ràng vang lên.

Nghe được giọng nói này, hốc mắt Đường Bội nóng lên---- ----.

Đã bao lâu cô không được nghe giọng nói dịu dàng ấm áp của em trai?

Hình như phát hiện biến hóa của Đường Bội, Liên Thiên Duệ chủ động nhường đường, để Đường Bội đứng trước cánh cửa phòng bệnh.

Hắn nhìn Lạc rồi khẽ nói với Đường Bội: “Chúng tôi sẽ không vào.”

Cảnh chị em gặp lại nhau sẽ rất cảm động, mặc dù rất muốn xem, nhưng Liên Thiên Duệ vẫn khắc chế suy nghĩ của mình.

Hắn vận chốt cửa thay Đường Bội, né người qua một bên để cô đi qua.

“Là anh hả?” Thật lâu mà không thấy ai đi vào, giọng nói của Từ Thái lại vang lên lần nữa.

Đường Bội hít thở sâu, đưa tay đặt lên cửa phòng bệnh.

Từ sau khi mẹ chết, cô và em trai sống nương tựa vào nhau. Từ Thái là người thân duy nhất của cô trên thế giới này, mặc dù cậu thể nhược nhiều bệnh, nhưng cậu lại rất hiểu lòng người, cậu là động lực và an ủi để cô kiên cường sống tiếp.

Nhưng sau khi biết được chân tướng từ miệng Tôn Mặc Vân, Đường Bội có chút không biết phải đối mặt với Từ Thái như thế nào.

Sự có mặt của cô, làm mẹ không thể không gả cho Đường Phong Ngôn.

Ba của cô, là người làm cho Từ Thái mất đi tuổi thơ khỏe mạnh như bao đứa trẻ khác từ khi mới sinh ra.

Cô.....

Cô nên đối mặt với Từ Thái như thế nào đây?!

Tay Đường Bội run rẩy.

Rõ ràng cửa không khóa, nhưng nặng tựa ngàn cân, làm cô không có dũng khí đẩy ra.

Đến khi một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Liên Thiên Duệ không nói gì, cũng không nhìn Đường Bội, hắn chỉ giúp cô đẩy cửa phòng bệnh ra, rồi lập tức thu tay lại.

“Cảm ơn.” Đường Bội thấp giọng nói.

Cô không nhìn biểu cảm trên mặt Liên Thiên Duệ, mà hít sâu lần nữa, bước vào phòng bệnh.

Phòng bệnh rộng lớn sáng sủa, trên giường bệnh trắng nõn rộng rãi, Đường Từ Thái đang ngồi dựa vào đầu giường.

Giống như trong trí nhớ của Đường Bội, chàng trai trước giờ không có sức khỏe bình thường như các bạn nhỏ cùng lứa, không thể chạy nhảy vui chơi dưới trời xanh mây trắng, đang mỉm cười nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cậu luôn cố gắng hết sức, vô cùng hiểu chuyện, luôn muốn dành cho Đường Bội sự an ủi lớn nhất.

Dù thế giới của cậu, vĩnh viễn chỉ có mảnh trời nhỏ qua khuôn cửa sổ.

Nghe thấy tiếng bước chân, Đường Từ Thái quay đầu nhìn về phía cửa.

Nụ cười trên mặt Đường Bội lập tức cứng lại.

Nhưng rất nhanh, nụ cười tươi rói như đóa hoa nở rộ xuất hiện trên mặt cậu.

“Chị.” Đường Từ Thái đột nhiên vén chăn lên, bước xuống giường.

Thân thể cậu so với Đường Bội nhìn thấy lần trước thì cường tráng hơn, sắc mặt cũng hồng nhuận, có thể thấy cậu được chăm sóc rất tốt.

“Chị.” Gần như là vừa kêu to vừa nhào tới, cậu thanh niên gầy gò cao hơn Đường Bội một chút đột nhiên đưa tay ra, ôm chặt lấy Đường Bội.

“Từ Thái...” Đường Bội đưa tay ôm lấy cậu, em trai chưa bao giờ thay đổi, vẫn dịu dàng và ấm áp như thế, trong chớp mắt, mặt cô đầy nước mắt.

“Từ Thái...” Cô không nhận được lắm cảm xúc, đưa tay ôm chặt sống lưng cao ngất của em trai.

“Chị, em thật sự rất vui!” Chiếc cảm thon gầy của Đường Từ Thái chống lên vai Đường Bội, cô cảm nhận được bên cổ dần ấm lên, Đường Từ Thái nghẹn ngào nói: “Em rất nhớ chị!”

“Chị cũng vậy.” Hai tay Đường Bội càng thêm dùng sức: “Chị còn tưởng rằng... Còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại em nữa. Là chị không tốt, đi tin Đường Phong Ngôn, giao em cho ông ta.... Chị xin lỗi em, Từ Thái.... Chị có lỗi với em...”

“Chị không hề có lỗi với em.” Đường Từ Thái dùng một chút.

Cậu muốn nói gì đó, bỗng nhiên cửa phòng bệnh bị đẩy ra lần nữa.

Cánh tay đang ôm Đường Bội của Đường Từ Thái đột nhiên cứng đờ.

Đứng trước cửa phòng bệnh, là một người đàn ông trung niên cao lớn đang đứng ngược sáng.

Đường Từ Thái không thấy rõ biểu cảm trên mặt ông ta, nhưng có thể cảm nhận được, đôi mắt kia đang lạnh lẽo nhìn Đường Bội, lạnh như băng, không chút tình cảm nào.

Hai cánh tay cậu đột nhiên căng thẳng, càng ôm Đường Bội chặt hơn.

Nét mặt vốn ôn hòa, trong nháy mắt trở nên lạnh lùng.

Không chút thối lui, cùng người nọ nhìn nhau!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72 1: Liên Tam Thiếu

Phát giác Đường Từ Thái đột nhiên cương cứng, Đường Bội nhú đôi mày thanh tú, tay vỗ nhẹ trên lưng cậu, hỏi: “Từ Thái?”

Đường Từ Thái không có động tác, vẫn lạnh như băng nhìn người kia, nhưng biểu cảm trên mặt dần trở nên dịu dàng.

“Không sao.” Cậu nhẹ giọng nói: “Chỉ vì quá nhớ chị, nên có hơi khản trương.”

Khi nói chuyện với Đường Bội cậu rất dịu dàng, tươi cười.

Nhưng khi nhìn người kia, lại lạnh như băng, xa cách ngàn dặm.

Đường Bội nào có dễ gạt như vậy, dù không nghe thấy tiếng mở cửa, nhưng không khí trong phòng đã thay đổi, em trai đột nhiên lạ thường, làm cô từ từ bình tĩnh lại.

Cô lại vỗ nhẹ lưng Đường Từ Thái, muốn rời khỏi ngực cậu.

Cánh tay ở hông cô đột nhiên căng thẳng, Đường Từ Thái lại càng ôm chặt cô hơn.

“Không sao đâu.” Đường Bội dịu dàng trấn an nói: “Chị sẽ không đi đâu hết, chị sẽ bảo vệ em.”

“Ha ha....” Đường Từ Thái vẫn chưa đáp lại thì người đàn ông đứng ở cửa đột nhiên cười to.

Tiếng cười vô cùng dễ nghe, mang theo sự ưu nhã của đàn ông thành thực, khiêu khích lòng người.

Nhưng nụ cười kia chứa đầy khinh thường, không chút che giấu, rõ ràng đang nói cho mọi người ở đây biết, ông ta đang cười nhạo Đường Bội, không biết tự lượng sức mình.

“Người này.....” Người đàn ông trung niên từ từ đi vào phòng bệnh.

Ông ta mặc âu phục màu xám tro cắt may vừa người, tóc đã hơi bạc được cắt tỉa chỉnh tề.

Nếu như nhìn kỹ, có thể thấy ở khóe mắt ông ta có nếp nhăn, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới sức quyến rũ của ông ta.

Sống mũi thẳng tắp, lông mày không rậm như Liên Thiên Duệ, nhưng lại làm cho ông ta càng thêm anh tuấn, trên người mang theo cảm giác tang thương nhân nhạ.

Trong đôi mắt như băng tuyết ngàn năm, đầy không đếm xỉa và chế giễu, nhưng chỉ cần một cái chớp mắt, cũng sẽ khiến phụ nữ như thiêu thân cam tâm tình nguyện lao đầu vào lửa.

Người đàn ông trung niên cực kỳ anh tuấn này, có thứ mà đàn ông trẻ tuổi không có, thứ thời gian ban tặng, cơ trí và ưu nhã.

Ông ta tùy ý đứng đó, cho dù là Liên Thiên Duệ - một người đàn ông vô cùng xuất sắc, tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, cũng bị yếu thế dưới hào quang của người này.

Chỉ có Lạc.

Lạc không chút để ý đi theo người đàn ông trung niên vào phòng bệnh, thông thả đi tới bên cạnh Đường Bội.

Nụ cười hài hước từ từ lan ra khóe môi, biểu cảm trào phúng, không chút đếm xỉa khí thế của người đàn ông trước mặt, thờ ơ nói: “Lâu rồi Liên tam thiếu không quan tâm chuyện của tập đoàn, xem ra đã không còn quen thuộc với chuyện vận hành của Liên thị rồi.”

Lạc khẽ hất cằm về phía Liên Thiên Duệ, cười nói: “Tam thiếu cứ hỏi Liên tổng thử, bây giờ Bội Bội đối với Liên thị, có ý nghĩa như thế nào?!”

Người đàn ông trung niên tràn đầy sức quyến rũ, ánh mắt đầy khinh thường, chính là nhân vật truyền kỳ của Liên thị - Liên tam thiếu.

Khi nghe được tiếng cười của ông ta, trong lòng Đường Bội lập tức xẹt qua vô số ý niệm.

Cô nhớ lại lời nói của Đường Phong Ngôn và Tôn Mặc Vân.

Nhớ lại tuổi thơ đầy khó khăn, áp lực và giá rét.

Nhớ tới em trai khôn khéo hiểu chuyện, nhưng thân thể gầy yếu.

Cuối cùng tất cả hình ảnh đọng lại trên gò má đầy nước mắt của mẹ, dung nhan đã sớm già nua tiều tụy, chỉ mới ba mươi tuổi, mà tóc đã bạc phơ.

Cô hít sâu một cái, chậm, nhưng kiên định đẩy em trai ra, chậm rãi xoay người.

Liên Tu Cận trước mặt, có chút khác biệt so với hình ảnh trong tạp chí và tin tức mà cô nhìn thấy.

Trên người ông ta, ưu nhã ung dung, tràn đầy khí chất quý tộc khiến người ta say mê, cho dù biết người đàn ông này tuyệt đối sẽ không dừng lại, nhưng dù chỉ có thể ở bên cạnh ông ta một giây, có thể được ông ta nhìn chăm chú, chỉ cần như vậy thôi, cũng sẽ có vô số phụ nữ lao đầu vào.

Bây giờ Liên tam thiếu đứng trước mặt Đường Bội, giống như một thanh kiếm đã dần lộ ra mũi nhọn, lạnh lẽo sắc bén.

Không có khí chất ưu nhã, cũng không có nụ cười yếu ớt.

Có chăng là sự khinh thường.

Nhưng khi cô nhìn ông ta, mắt Liên Tu Cận nhanh chóng lóe lên, một chút thất vọng không dễ phát giác.

Chút thất vọng kia biến mất cực nhanh, mọi người đều không cảm nhận được biến hóa của ông ta.

Nhưng Đường Bội nhìn thấy.

Cô vỗ nhẹ lên cánh tay của em trai đang đặt trên hông mình, trấn an tỏ ý không sao, sau đó cười chum chim nhìn Liên Tu Cận.

“Lần đầu gặp mặt, Liên tam thiếu.” Đường Bội cong môi, cười khê nhìn Liên Tu Cận, tự giới thiệu mình: “Tôi là Đường Bội.”

Nhưng nụ cười kia, chỉ dừng lại ở bên ngoài, không hề chạm đến đáy mắt.

Là một quý ông có sự giáo dục tốt, mặc dù vô cùng bất mãn và khinh thường Đường Bội, nhưng Liên Tu Cận vẫn đưa một cánh tay ra.

Đường Bội cúi đầu nhìn cái tay kia mấy giây, nhưng không nắm.

Không khí trong phòng bệnh có chút lúng túng.

Liên Tu Cận giống như không cảm thấy gì có gì không ổn, giống như không cảm nhận được sự không lễ phép của Đường Bội đối với mình.

Ông ta vẫn kia nhẫn đưa cánh tay ra.

Kiên nhẫn như vậy, động tác đầy bao dung, nhưng biểu cảm trên mặt càng lúc càng khinh thường.

Cho dù Lạc nói vậy, nhưng ánh mắt khi nhìn Đường Bội của Liên Tu Cận, vẫn dò xét, từ trên cao nhìn xuống, giống như đang nhìn cái gì đó dơ bẩn, mang theo sự ản ản và không kiên nhẫn hề hững.

Đường Bội đột nhiên cười khê.

Đôi mắt cô dòm khỏi cánh tay kia, dòm lên trên ống tay áo âu phục đắt tiền, chuyển đến chiếc áo sơ mi có giá trị không nhỏ, cà vạt, cuối cùng là mặt Liên Tu Cận.

“Rất thất vọng đúng không, Liên tam thiếu.” Đôi mắt Đường Bội lạnh như băng, nhưng lại cười tươi: “Mặc dù không phải là chuyện làm người ta vui vẻ gì, nhưng đáng đáp của tôi thật sự giống Đường Phong Ngôn nhiều hơn.”

Cô và Đường Phi Phi có năm phần tương tự, vì hai người giống Đường Phong Ngôn. Lúc còn trẻ Đường Phong Ngôn thua xa bây giờ, chính là nhờ đáng vẻ anh tuấn, mới bắt được tim Tôn Mặc Văn.

Lời vừa nói ra, ngay cả ánh của Liên Thiên Duệ khi nhìn Đường Bội, cũng trở nên ản ản.

Cánh tay ôm hông Đường Bội của Đường Từ Thái, càng thêm căng thẳng.

Lạc chậm rãi, giống như lơ đãng, đi tới giữa Đường Bội và Liên Tu Cận, để đảm bảo nếu như Liên Tu Cận có ra tay làm gì đó bất lợi với Đường Bội, anh ta có thể ra tay ngay lập tức.

Nụ cười trên mặt Liên Tu Cận hoàn toàn biến mất, đôi mắt tối tăm nhìn Đường Bội, trầm giọng nói: “Cô Đường có ý gì?”

Đường Bội cười khê.

Cuối cùng cô cũng đưa tay ra nắm lấy tay Liên Tu Cận, lòng bàn tay được bảo dưỡng cực tốt và lòng bàn tay có vết chai nhàn nhạt chạm vào nhau, khê cười nói: “Một đôi tay như vậy, bề ngoài như vậy, đúng là làm cho người ta không nhìn ra tuổi thật của tam thiếu. Khó trách đã qua nhiều năm, Liên gia thay đổi liên tục, nhưng cái tên của tam thiếu vẫn chưa từng thay đổi.”

Cô nhìn thẳng vào mặt Liên Tu Cận, đôi mắt với người có danh thiên tài của 20 năm trước, từng làm cho vô số người kinh ngạc, Liên tam thiếu, cô không chút sợ hãi nào.

Tay Đường Từ Thái đỏ mề hôi.

Thời gian cậu ở đây không tính là ngắn, cho nên biết rõ, người đàn ông trước mắt này có bao nhiêu ản ản bất định.

Mấy phút trước, ông ta có thể hiền hòa dịu dàng, ản ản hỏi han bạn.

Nhưng một giây tiếp theo, lại không che giấu chút chán ghét với bạn, lạnh lùng phất tay áo bỏ đi.

Từ Thái đã quen với Liên Tu Cận như vậy, nhưng không muốn Liên Tu Cận làm bị thương chị của mình.

“Chị.” Cậu trầm ngâm mấy giây, lập tức lên tiếng đòi lực chú ý của mọi người: “Ngồi máy bay lâu như vậy có mệt không? Chị có muốn đi nghỉ ngơi trước không?”

Lực chú ý của Đường Bội quả nhiên dời về người em trai mình.

Cô quay đầu ân cần nhìn cậu, không để ý ánh mắt của Liên Tu Cận nữa, dịu dàng nói với em trai: “Chị không mệt, ngược lại là em.... Từ Thái....”

Đường Bội đưa tay bóp nhẹ tay cậu, rất hài lòng cảm xúc dưới tay.

So với lần trước, ít nhất, đã không còn chỉ có da bọc xương.

“Phẫu thuật chuẩn bị tới đâu rồi?” Đường Bội hoàn toàn không đếm xỉa đến sự tồn tại của Liên tam thiếu, chỉ chuyên chú quan tâm Đường Từ Thái.

Bọn họ xa cách gặp lại, dĩ nhiên Đường Bội có rất nhiều chuyện với nói với em trai, nhưng cũng biết, bây giờ đối với cậu mà nói, quan trọng nhất là phẫu thuật.

“Gặp được chị, vậy hoàn toàn không có vấn đề.” Đường Từ Thái mỉm cười nhìn Đường Bội.

Cậu hơi khom người, kéo Đường Bội vào ngực mình. Che cô dưới đôi cánh của mình, thay cô chặn lại ánh mắt không thiện ý của Liên Tu Cận.

Đây là người cậu yêu nhất trên thế giới này, cũng là người thân duy nhất.

Vì cô, cậu sẽ cố chịu đựng qua cuộc phẫu thuật, cố gắng khỏe lại.

Nhìn hai chị em không coi ai ra gì ôm nhau trước mặt mọi người, khúc môi Lạc cong lên thành một nụ cười tà ác yếu ớt.

Lạc vẫn thờ ơ đứng giữa Đường Bội và Liên Tu Cận, hai tay đút trong túi áo khoác, im lặng nhìn vị Liên tam thiếu nổi tiếng kia.

Liên Tu Cận có rất nhiều tình nhân, nhiều đến mức ngay cả tòa soạn chuyên theo dõi scandal của doanh nhân cũng lười đi ghi chép về tình nhân của ông ta.

Mọi người đều nói ông ta vô tình vô tâm, là lăng tử trắng hoa nhất.

Cũng là lăng tử anh tuấn nhất, quyến rũ nhất.

Nhưng Lạc không cho là vậy.

Có vài người, không thể nhìn bề ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72 2: Liên Tam Thiếu (2)

“Chú ba.” Liên Thiên Duệ cũng phát giác Liên Tu Cận càng ngày càng lạnh, bước lên một bước, thấp giọng nói với ông: “Từ Thái và cô Đường cách xa đã lâu nay được gặp lại, hay cứ để bọn họ ở riêng với nhau một lúc?” Dừng một chút, Liên Thiên Duệ nói tiếp: “Một tiếng sau, Từ Thái phải vào phòng phẫu thuật. Chú ba, chú.....”

Liên Thiên Duệ đang ngẫm nhắc nhở chú ba của mình, lúc này, không nên chọc cho Từ Thái không vui.

Liên Tu Cận hạ mi.

Ông ta không nói gì, chỉ nhìn Đường Bội và Đường Từ Thái một cái, rồi xoay người bước ra ngoài.

Lưng vẫn thẳng tắp, đôi mắt vẫn lãnh túc, nhưng câu Đường Bội vừa nói, vẫn luôn lượn lờ trong lòng ông ta: Rất thất vọng đúng không, đáng đáp của tôi giống Đường Phong Ngôn nhiều hơn.

Liên Tu Cận cười lạnh.

Tại sao ông ta phải thất vọng?

Nếu như Đường Bội thật sự giống người phụ nữ kia, dù thế nào đi nữa, ông ta cũng sẽ không để cô xuất hiện ở đây.

Nhưng lớn lên giống Đường Phong Ngôn, cũng là tội của cô.

Lúc cửa phòng khép lại, Liên Tu Cận quay đầu nhìn vào phòng bệnh.

Cách cửa phòng, đứa con trai chưa bao giờ cho ông ta một nụ cười nào, đang mỉm cười thấp giọng nói gì đó với Đường Bội.

Ánh mắt của Đường Từ Thái khi nhìn Đường Bội vô cùng dịu dàng và trong trẻo, trừ đôi mắt kia, thì hình dáng cực kỳ giống mình lúc còn trẻ.

Lạc cũng đi theo bọn họ ra ngoài, anh ta xoay người đóng cửa phòng lại, thấy sắc mặt Liên Tu Cận âm trầm, Liên gia là một trong những gia tộc giàu có truyền kỳ, Lạc cũng là một người đàn ông thông minh mạnh mẽ, đưa một tay ra, tự giới thiệu: “Âu Dương Lạc.” Anh ta cười ngạo mạn: “Muốn đụng vào Đường Bội, Liên tam thiếu phải bước qua cửa ải của tôi trước.”

Liên Tu Cận híp mắt, không chút che giấu sự thương thức trong mắt: “Người thừa kế Âu Dương gia, cậu nên lựa chọn một con đường sáng hơn cho mình đi. Liên gia, có mấy cô gái vô cùng tốt. Có thể làm quen thử, trở thành bạn tốt.”

Liên Tu Cận vừa nói vừa quay đầu nhìn Âu Dương Lạc.

Âu Dương gia ở Âu Châu rất có lực ảnh hưởng về hắc đạo, từ đầu đến cuối không thể khinh thường.

Dù gả cho Âu Dương Lạc là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nhưng có thể cưới xin với Âu Dương gia, đối với Liên gia mà nói, tuyệt đối là một chuyện tốt.

“Chuyện này không nhọc Liên tam thiếu quan tâm.” Âu Dương Lạc nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tôi chỉ muốn bảo vệ, người phụ nữ tôi muốn bảo vệ.”

Trong đôi mắt xanh lam như bầu trời mênh mông, bắn ra ánh sáng sắc bén: “Bất luận cô ấy có cần hay không.”

Đây là đối với Liên tam thiếu, không chút lưu luyến, trắng trợn khiêu khích.

Đôi mắt Liên Tu Cận trở nên thâm trầm: “Cậu muốn đòi lực chú ý của tôi? Tôi hiểu người trẻ tuổi các người, bây giờ chỉ là ngựa non háu đá. Cần phải nhớ, chó bị tình yêu làm đầu óc mê muội, nếu không, một ngày nào đó sẽ phải trả một cái giá thể thảm.”

“A.....” Âu Dương Lạc cười thu tay lại: “Mỗi người đều có chí khác nhau, tôi chỉ cần mình không hối hận.”

Liên Tu Cận nhìn Âu Dương Lạc một cái thật sâu, chậm rãi nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì tự thu xếp ổn thỏa đi.”

“Chú ba....” Liên Thiên Duệ nhìn không khí giữa bọn họ dần xuất hiện tình huống dương cung bạt kiếm, không nhịn được khẽ gọi một tiếng, nói: “Đường Bội rất quan trọng với Từ Thái, chắc hẳn chú cũng nhìn ra.”

Liên Thiên Duệ dừng một chút, nói tiếp: “Nếu thật sự tổn thương Đường Bội, cả đời này, sợ rằng Từ Thái sẽ không bao giờ mở lòng.”

“Con của Liên Tu Cận này, không nên có tình cảm mềm yếu như vậy.” Liên Tu Cận không chút để ý lắc đầu: “Bằng không nó không xứng làm con chú, không xứng trở thành người Liên gia.”

Lúc này, bỗng nhiên cửa phòng bị mở ra từ bên trong.

Đường Từ Thái đã an tĩnh nằm trên giường rồi, mà Đường Bội, đang đứng ở cửa.

Cô xoay người lại, gật đầu với Đường Từ Thái đang nằm trên giường mà vẫn còn lưu luyến không thôi nhìn mình, cười nói: “Chờ em khỏe lại, chúng ta còn có rất nhiều thời gian để nói chuyện. Bây giờ em cần nghỉ ngơi, Từ Thái, chị tin em.”

Đường Bội nói xong, xoay người khép cửa phòng lại.

Không phải cô không muốn ở cạnh Từ Thái, cũng không phải vì tách ra quá lâu mà mất tự nhiên, chẳng qua là cô lo sợ tâm trạng cậu bị phập phồng quá lớn, sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu khi phẫu thuật.

Từ khi Đường Từ Thái được sinh ra, Đường Bội vẫn luôn lo lắng cho em trai, bệnh lâu thành quen, đối với phương diện này cũng hiểu rõ hơn người khác rất nhiều.

Nếu như không phải em trai không thể chịu được chấn động mạnh, không phải vì không có chỗ ở cố định, cuộc sống luôn mang theo lo lắng và sợ hãi, thì cô đã sớm nghĩ cách đưa cậu ra khỏi Đường gia, hai chị em sống nương tựa lẫn nhau, lưu lạc chân trời.

Nhưng, lúc trước, cô không đủ mạnh.

Đội khi cô đủ mạnh, thì lại...

Đường Bội đóng kỹ cửa phòng, xoay người nhìn ba người đàn ông đứng trên hành lang.

Nụ cười dịu dàng trên mặt đã biến mất từ lâu.

“Chúng ta đổi sang chỗ khác nói chuyện?!” Đường Bội lạnh lùng nhìn Liên Tu Cận, vừa rồi ở trước mặt Từ Thái, nên cô có thể cười nhìn người đàn ông này. Nhưng bây giờ đã rời khỏi tầm mắt của Từ Thái, cả người Đường Bội cũng trở nên sắc bén: “Tôi nghĩ, ông cũng không muốn ảnh hưởng đến tâm trạng của Từ Thái lúc này.”

Trong phòng tiếp khách không quá rộng nằm trên tầng cao nhất của bệnh viện.

Bàn trà bằng cẩm thạch, vừa đủ bốn cái ghế salon.

Lúc này Đường Bội đang ngồi đối diện Liên Tu Cận.

Âu Dương Lạc ngồi bên tay trái cô.

Liên Thiên Duệ thì ngồi ở bên kia.

Liên Tu Cận đã quan sát Đường Bội một lúc lâu, ông ta biết, Đường Bội cũng đang quan sát mình.

Cô gái này, hoàn toàn khác so với tượng tưởng của ông ta.

Kể từ khi ấy.... Ông ta đã không còn trông nom chuyện của người kia và con gái của bà ấy, cho nên cũng không biết, đây rõ ràng thiên kim tiểu thư của Đường gia, tuổi còn trẻ, tại sao không giống bông hoa được nuôi trong nhà kín, mà lại càng giống như cây cối lớn lên trong rừng hơ, đã tính mà bền bỉ.

Đường Bội cũng đang nhìn Liên Tu Cận.

Dáng vẻ của Từ Thái thật sự giống Liên Tu Cận, thậm chí cũng giống với Liên Thiên Duệ.

Cho dù không xét nghiệm, chỉ cần nhìn Liên tam thiếu, Từ Thái và Đường Phong Ngôn, tuyệt đối không ai nghĩ rằng Từ Thái là con trai Đường Phong Ngôn.

Nếu như không phải mẹ Đường Bội luôn cực nhọc, sức khỏe tiều tụy. Nếu như không phải bà sớm già yếu, mất đi vẻ thanh xuân, Đường Bội nên sớm nhận ra là-----.

Em trai không giống mình, cũng không giống mẹ, lại càng không giống Đường Phong Ngôn.

Về ngoài của Liên Tu Cận trông vẫn còn trẻ, phong độ nhẹ nhàng, mê hoặc lòng người.

Ông ta từng có nhiều tình nhân như vậy.

Nhưng mỗi ngày qua, đều sống trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Ông ta hủy diệt tất cả của mẹ, đích thân đẩy bà vào vũng bùn khổ cực, còn bản thân thì lại thoải mái tự tại.

Mắt Đường Bội càng ngày càng lạnh, giống như kim nhẹ nhàng đâm lên người Liên Tu Cận, làm cho người trước giờ luôn ung dung là ông ta cũng cảm thấy không thoải mái.

Liên Tu Cận nhú mày, hỏi: “Đã đến đây rồi, có gì thì cứ nói đi.”

Đường Bội cười lạnh.

Trước khi Từ Thái khỏe lại, cô sẽ không làm gì cả.

Cô không biết, trong lòng em trai, Liên tam thiếu là một sự tồn tại như thế nào.

Dù sao ông ta cũng là cha ruột của Từ Thái.

Cô từ từ thu hồi ánh mắt sắc bén, lạnh nhạt nói: “Ít nhất, trong lúc Từ Thái phẫu thuật và dưỡng bệnh, tôi hy vọng, chúng ta ở trước mặt nó, có thể chung đụng hòa bình, để tránh làm nó đau lòng.”

“Đúng là chị em tình thâm...” Liên Tu Cận châm chọc cười một tiếng: “Xem ra, cô cũng biết chuyện xảy ra năm đó.”

Đường Bội không nói gì.

“Nếu đã biết rồi, thì hãy nói rõ ràng, Liên gia đưa Tử Thái về đây, chịu chữa trị cho nó, chỉ vì nó có thể là huyết mạch duy nhất của tôi. Còn về tình cảm...” Ông ta cười như gió xuân, thờ ơ trào phúng nói: “Cô cảm thấy, tôi nên có cảm tình gì với nó đây? Tại sao phải vì nó mà phối hợp diễn tuồng với cô?”

“Chú ba.” Cho dù là Liên Thiên Duệ, cũng chưa từng thấy một Liên tam thiếu tràn đầy địch ý như vậy. Hắn không nhịn được chen miệng nói: “Cô Đường nói không sai, coi như là vì mong muốn Tử Thái được khỏe mạnh. Nó..... Dù sao cũng là đứa con trai duy nhất của chú.”

“Cảm ơn Liên tổng.” Đường Bội gật đầu với Liên Thiên Duệ.

Liên Tu Cận cho là cô rất muốn ngồi cùng ông ta để nói những chuyện này sao?

Nếu không phải vì Tử Thái.....

Cô hí hóp mắt nhìn Liên Tu Cận, đột nhiên cười: “Không biết Liên tam thiếu có biết mùi vị hối hận là thế nào không?”

Liên Tu Cận vẫn không trả lời cô, Đường Bội nói tiếp: “Mùi vị kia, giống như bị móng vuốt sắc nhọn cào thẳng vào tim, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy đau khổ, nhưng lại chỉ có thể sống qua từng ngày.”

Cô nhớ tới lúc mình nghe được tin Tử Thái chết từ miệng Đường Phi Phi, khi còn thành niên, cô ngu dốt, lại đi tin tên khốn Đường Phong Ngôn, đưa đứa em trai mình yêu thương nhất vào miệng chó sói.

Cô hối hận, đau khổ muốn chết.

Trong lúc trời dạt trên mặt biển lạnh băng, trong lòng cô đều là cảm giác đó.

Đau đến không muốn sống!

Đường Bội vô cùng chờ mong, có một ngày, những vết thương kia nằm trên người bọn chúng, để chúng hưởng thụ cảm giác đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72 3: Liên Tam Thiếu (3)

Cô đứng lên, nhìn Liên Tu Cận đột nhiên biến sắc, cười nói: "Hy vọng Liên tam thiếu, sẽ không có một ngày như vậy."

Âu Dương Lạc cũng đứng lên.

Từ đầu tới cuối, anh ta không nói gì cả, giống như một kỵ sĩ trung thành, không chút sơ xuất đứng cạnh Đường Bội, tràn đầy phòng bị Liên Tu Cận.

"Đường Bội!" Liên Tu Cận không nhúc nhích, nhưng lạnh lùng gọi Đường Bội - người đang muốn đi khỏi phòng tiếp khách.

Đường Bội ngừng lại, nhưng không quay đầu.

"Sau khi Tử Thái phẫu thuật xong, sẽ sửa thành họ Liên. Từ nay về sau, nó không còn là em trai cô nữa." Liên Tu Cận chậm rãi, trấn định nói: "Nếu như cô có thể khuyên nó đồng ý chuyện này, như vậy, tôi sẽ phối hợp với cô, ít nhất là ở trước mặt nó, tôi sẽ thân thiện hơn một chút."

Ông ta đứng lên, nhìn bóng lưng cao gầy hơi đơn bạc của Đường Bội, nói tiếp: "Muốn làm người Liên gia, làm con tôi, có quyền thừa kế của tôi, thì tuyệt đối không thể có một người chị họ Đường." (D: đệt cụ... Ông tự phụ vãi ra....)

Đường Bội cười khẽ.

Liên tam thiếu, trên đời này không phải ai cũng toan tính tranh đoạt quyền thế và tiền tài.

Cũng không phải tất cả mọi người, đều vì những thứ đó mà thay đổi.

Mẹ sẽ không!

Tử Thái cũng sẽ không!

Hốc mắt của cô hơi nóng lên, nhưng vẫn không quay đầu lại nhìn Liên Tu Cận, chỉ lạnh nhạt nói: "Chờ sau khi Tử Thái hoàn toàn khỏe lại, ông có thể tự mình hỏi nó, hỏi nó có chịu làm con của ông, làm người Liên gia hay không!"

Cô kéo cửa ra, tạm thời nuốt xuống tất cả thù hận và không cam lòng, nói tiếp: "Tôi không thể thay Tử Thái quyết định cuộc đời của nó. Trên thế giới này, không phải cứ có tiền có quyền thì có thể muốn làm gì thì làm."

Trên hành lang bệnh viện không có một bóng người, trống trải và yên tĩnh.

Bước chân Đường Bội càng lúc càng nhanh, cuối cùng gần như là chạy như bay đẩy cửa thoát hiểm ở cuối hành lang ra.

Cô mới bước vào trong mấy bước, đã bị Âu Dương Lạc đuổi kịp nắm vai, có chút cường ngạnh xoay người cô lại.

Âu Dương Lạc không nói gì, chỉ dùng một tay đè đầu cô lên vai mình, lo lắng gọi: "Bội Bội...."

Đường Bội chống trán trên vai Âu Dương Lạc, hốc mắt nóng rất, nhưng lại không rơi một giọt nước mắt nào.

"Bội Bội?" Âu Dương Lạc vỗ nhẹ lên lưng cô, ngón tay mơn trớn tóc cô, thấp giọng an ủi: "Muốn khóc, thì cứ khóc đi!"

Đường Bội lắc đầu.

Cô không phải là người thích khóc.

Trên thực tế, những năm qua cô sống rất khổ.

Nhưng lại rất ít khi rơi nước mắt.

"Em chỉ không cam lòng." Cô lầm bầm nói: "Nhìn thấy ông ta như vậy, em rất hận, hận muốn chết. Nhưng Tử Thái...."

"Anh biết, anh đều biết...." Âu Dương Lạc thu hồi về mặt cợt nhả bình thường, khẽ vuốt tóc cô, nói: "Nếu em không cam lòng, chúng ta sẽ đưa Tử Thái đi. Cậu ấy nhất định muốn làm em trai em hơn, chứ không phải là làm con trai Liên tam thiếu."

Đường Bội khẽ lắc đầu một cái.

Tử Thái là con trai Liên Tu Cận, đây là sự thật không thể nào thay đổi được.

Sau khi phẫu thuật thành công, sẽ phải tịnh dưỡng một thời gian.

Cô chưa từng được ba thương yêu, nên cũng không biết, trong lòng Tử Thái, Liên Tu Cận có địa vị như thế nào.

Khi cậu suy yếu nhất, lúc cần người ở cạnh nhất, nếu như có ba ruột bên cạnh, có được sự quan tâm chăm sóc của ba ruột, Tử Thái có cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng hay không?

Dẫu sao Liên gia, cũng chăm sóc Tử Thái rất tốt.

Vừa rồi khi Liên Tu Cận xuất hiện, Tử Thái khẩn trương.

Nếu như không quan tâm, thì tại sao lại phải khẩn trương?

"Tất cả chờ Tử Thái khỏe lại rồi nói sau." Đường Bội hít thở sâu nhiều lần, miễn cưỡng bản thân tỉnh táo lại.

"Vậy, vì Tử Thái, em sẽ tha thứ cho Liên tam thiếu sao?" Âu Dương Lạc đột nhiên hỏi.

Đường Bội xâm nhập hệ thống an toàn của Liên gia để điều tra về Liên Tu Cận, tất nhiên Âu Dương Lạc biết.

Cho dù không hiểu rõ nguyên nhân, nhưng từ biểu hiện của Đường Bội cũng có thể thấy được, cô đối với Liên tam thiếu này, có địch ý rất sâu đậm, không thể nào hóa giải.

Cả người Đường Bội cứng đờ.

Mẹ đã qua đời.

Nếu thật sự sẽ thương tổn đến Tử Thái, vậy trả thù Liên tam thiếu....

"Em không biết..." Cô lẩm bẩm nói: "Em thật sự không biết, nếu như Tử Thái...."

Nếu như Tử Thái muốn.... Muốn người ba này, muốn hưởng thụ tình cảm ba con, được ba yêu thương chăm sóc, vậy cô thật sự có thể phá hủy hạnh phúc mà khó khăn lắm em trai mới lấy được sao?

"Không sao hết, không sao hết...." Âu Dương Lạc trách bản thân đường đột, vội vàng trấn an cô: "Tất cả chờ Tử Thái khỏe lại rồi nói sau."

"Ừ...." Hồi lâu sau, Đường Bội mới thấp giọng đáp.

Trả thù Đường gia và Tôn gia, cô không chút kiêng kỵ, dù Đường Phong Ngôn là ba ruột của cô.

Nhưng khi dính dáng đến hạnh phúc của Tử Thái....

Cô nghĩ đến đứa em trai nhỏ, gầy yếu, nhớ tới từ nhỏ cậu đã khôn khéo hiểu chuyện, cố gắng không để mẹ lo lắng...

Cậu luôn an tĩnh như thế, cũng tịch mịch như thế.

Thế giới của cậu chỉ có một mảnh trời nhỏ qua khung cửa sổ.

Bây giờ khó khăn lắm Liên gia mới tìm được cậu.

Ba ruột của cậu, có thể cho cậu một bầu trời rộng lớn, còn có thể cho cậu giương cánh bay lượn.

Nếu như cô cứ khăng khăng làm theo ý mình, trả thù Liên tam thiếu, thì hạnh phúc của em trai, có phải cũng sẽ bị cô phá hủy hay không?

Đường Bội đau khổ nhắm hai mắt lại.

Bờ vai của Lạc rất rộng rãi, nhưng không biết tại sao, lúc này, cô càng muốn có Sở Quân Việt ở bên cạnh mình hơn.

Cô nhớ tới vòm ngực rộng rãi của anh, nhớ đôi tay dịu dàng hữu lực, nhớ đôi mắt xinh đẹp nhuốm đầy lo lắng....

Có lẽ thật sự có thần giao cách cảm, ngay lúc này, điện thoại của Đường Bội đột nhiên vang lên.

Cô vừa nhận điện thoại, giọng nói to rõ của Sở Quân Việt lập tức truyền vào tai: "Em đang ở đâu?"

Đường Bội còn chưa kịp trả lời, đã nghe Sở Quân Việt nói tiếp: "Anh đến Thụy Sĩ rồi."

Sắc mặt Âu Dương Lạc trầm xuống.

Anh ta thấy rõ, chỉ bằng một cuộc gọi, Đường Bội vốn vô cùng sốt ruột và bất an, đã bình tĩnh lại---- ----.

Cuộc gọi đó còn có tác dụng hơn sự an ủi của anh ta, đó là sự ấm áp mà một người đàn ông khác mang tới cho Đường Bội.

"Ở bệnh viện." Đường Bội thấp giọng đáp: "Tử Thái sẽ lập tức phẫu thuật."

"Ừ." Sở Quân Việt không hỏi nhiều, cũng không trách Đường Bội thất hứa, chỉ nói với cô: "Anh sẽ tới ngay."

Sở Quân Việt cúp điện thoại.

Văn Tư Miểu tìm người tới, đã xác định được vị trí của Đường Bội.

Xe lập tức xông ra, mặc dù chỉ là mấy câu đơn giản, nhưng Sở Quân Việt vẫn phát hiện, giọng của Đường Bội hơi khác thường.

Đó không phải là giọng điệu mừng rỡ khi tìm được em trai.

Cũng không phải là giọng điệu lo lắng khi em trai sắp lên bàn mổ.

Sở Quân Việt nhíu mày, lạnh lùng nói: "Nhanh hơn."

"Dạ." Văn Tư Miểu không dám hỏi nhiều, cố hết sức, tăng tốc.

Bốn mươi phút sau, tầng cuối của bệnh viện dưới cò Liên gia, cuối cùng Sở Quân Việt cũng sắp được gặp Đường Bội đã mười ngày không gặp.

Sắc mặt Đường Bội có chút tái nhợt.

Sở Quân Việt cau mày quan sát cô từ trên xuống dưới, khẽ vươn tay ôm lấy vai cô, hỏi: "Từ Thái đâu?"

"Vào phòng phẫu thuật." Đường Bội nói.

Vừa rồi, cô cùng đám người Liên Thiên Duệ, đưa em trai vào phòng phẫu thuật.

Liên Tu Cận nói được làm được, trước mặt Từ Thái, ông ta đã thu liễm địch ý với cô.

Ít nhất, bề ngoài ông ta vẫn bình thản.

"Ừ." Sở Quân Việt cạ cằm trên đỉnh đầu Đường Bội, an ủi: "Cậu ấy sẽ không có chuyện gì."

Anh ôm Đường Bội chặt hơn, cảm thấy người trong ngực đang dựa sát vào người mình hơn.

Trong mắt Sở Quân Việt, lộ ra ý cười thần nhiên.

Anh rũ mắt xuống nhìn Đường Bội, thấy sự giãy giụa dưới đáy mắt và sắc mặt tái nhợt của cô, lòng đau xót, chân mày nhíu chặt hơn.

Sở Quân Việt nói với cô: "Bây giờ, em cần phải nghỉ ngơi một chút. Chờ sau khi Từ Thái phẫu thuật xong, cậu ấy muốn gặp, là một người chị có tinh thần tốt."

Anh không đợi Đường Bội nói chuyện đã ôm cô xoay người bước đi.

Văn Tư Miểu hỏi được phòng cho thân nhân nghỉ ngơi, Sở Quân Việt đưa Đường Bội đến thẳng trên giường, đắp chăn cho cô, rồi như trấn an, cúi người hôn lên trán cô, thấp giọng nói: "Ngủ đi, sau khi ca phẫu thuật kết thúc, anh sẽ gọi em."

"Ừ." Đường Bội gật đầu.

Cô có không ít lời muốn nói với Sở Quân Việt.

Chuyện bỏ qua cầu hôn.

Chuyện Liên tam thiếu và Từ Thái.

... ..

Nhưng nếu thật sự giống như lời Sở Quân Việt nói, Từ Thái hy vọng được nhìn thấy, nhất định không phải là một người chị gái khí sắc nhợt nhạt.

Đường Bội hiếm khi nghe lời nhắm mắt lại.

Sở Quân Việt ngồi xuống bên cạnh, im lặng nhìn Đường Bội ngủ, cho đến khi hô hấp của cô dần có quy luật, anh mới im lặng đi ra khỏi phòng nghỉ ngơi.

Trên hành lang bên ngoài phòng nghỉ ngơi, Âu Dương Lạc đang đứng dựa lên tường.

Đèn trên hành lang không quá sáng, Âu Dương Lạc hơi cúi đầu, tóc trên trán rủ xuống, trông anh ta lúc này hoàn toàn im lặng, giống như một người đàn ông bình thường.

Nghe tiếng bước chân, anh ta ngẩng đầu nhìn về phía Sở Quân Việt.

Chỉ một cái nhìn, ánh sắc bén, rồi lập tức bình thường, trở lại thành người thừa kế thế lực ngầm mạnh nhất Châu Âu.

Trong đôi mắt tràn đầy địch ý, nhìn người chỉ vừa xuất hiện trong một thời gian ngắn ngủi, mà đã trở thành người trong lòng Đường Bội, chiếm lấy vị trí người đàn ông quan trọng của cô. Một chút cũng không muốn thừa nhận, người này, thậm chí sẽ vượt qua vị trí của mình trong lòng Đường Bội.

"Cô ấy ngủ rồi?" Âu Dương Lạc thần nhiên hỏi.

Ánh mắt Sở Quân Việt như đao gió cắt lên mặt Âu Dương Lạc.

Anh lạnh lùng nhìn người đàn ông anh tuần trước mặt, qua rất lâu, mới chậm rãi nói: "Tôi nói rồi, tôi không muốn đối phó anh, bởi vì anh là người bạn thân thiết nhất của cô ấy. Mà tôi, không muốn làm cho cô ấy đau lòng."

Âu Dương Lạc nhếch môi, không chút nhượng bộ nói: "Tôi không đụng vào anh, cũng là vì cô ấy rất quan tâm anh."

"A...." Sở Quân Việt cười lạnh: "Yêu một người, đừng bao giờ dùng thủ đoạn để lừa dối và tổn thương người đó."

Anh thông thả từng bước đi tới bên cạnh Âu Dương Lạc, lạnh nhạt hỏi: "Anh có biết tại sao anh thất bại không?"

Âu Dương Lạc không nói gì.

Nhưng động tác mím chặt môi của anh ta đã bán đứng anh ta.

"Anh ngăn cản được một lần, nhưng có thể ngăn cản được bao nhiêu lần nữa đây?" Sở Quân Việt nói tiếp: "Chỉ cần trái tim Đường Bội nằm ở chỗ tôi, cho dù không cầu hôn thì thế nào?"

Sở Quân Việt đi tới cạnh Âu Dương Lạc.

Bọn họ đều là những người đàn ông anh tuấn cao lớn, trong tay là thế lực lớn mạnh, đủ để bọn họ hô mưa gọi gió.

Nhưng lúc yêu một người, cho dù bạn đứng ở đỉnh cao thế giới, cho dù bạn có thể một tay che trời, thì khi yêu một người, bạn cũng chỉ là một con người bình thường như bao con người khác, có hi vọng ái ố.

"Khi anh dùng thủ đoạn hèn hạ để tiện bề mưu cầu tình yêu, anh đã thất bại thảm hại, mất đi tư cách chạm vào cô ấy."

Sở Quân Việt không nhìn Âu Dương Lạc, anh đang nhìn Liên Thiên Duệ đứng cuối hành lang không biết xuất hiện từ lúc nào, lạnh nhạt hỏi: "Tôi nói đúng không? Liên tổng."

Bọn họ chưa từng nghĩ rằng, sẽ có một ngày như thế này, ba người hội tụ ở trong một bệnh viện, bởi vì một người, đứng đối diện nhau ở trên hành lang mờ ảo.

Biểu cảm Liên Thiên Duệ cũng không đẹp đẽ gì.

Nhưng hắn vẫn không tránh né ánh mắt của Sở Quân Việt.

Hắn im lặng trong chốc lát, cuối cùng cũng lên tiếng: "Chúng ta đều là thương nhân, tự biết phải dùng nguồn tài nguyên trong tay như thế nào, mưu cầu lợi ích lớn nhất cho mình. Chúng tôi như vậy, Sở thiếu cũng như vậy thôi."

Liên Thiên Duệ đi về phía bọn họ, nói tiếp: "Anh có thể lợi dụng Minh Hiến và Hạ Tử Diệu, dẫn Đường Bội từng bước từng bước đi vào cuộc sống của anh, vậy tại sao tôi không thể lợi dụng Đường Tử Thái, làm cô ấy bước vào cuộc sống của tôi?"

Hắn không chút nhượng bộ nhìn Sở Quân Việt, lạnh lùng nói: "Ai cũng có thủ đoạn của riêng mình, có ai quang minh lỗi lạc hơn ai?"

"Ít nhất tôi chưa bao giờ tổn thương cô ấy." Sở Quân Việt nhìn vào mắt Liên Thiên Duệ, lạnh giọng nói: "Ít nhất, tôi sẽ không bi ố, làm cô ấy rơi vào đau khổ và cắn rứt."

"Ha ha ha..." Âu Dương Lạc vẫn luôn im lặng, lúc này giống như nghe được chuyện cười, cười châm chọc.

"Chưa bao giờ tổn thương cô ấy?" Âu Dương Lạc trào phúng nói: "Khổ nhục kế của Sở thiếu, đúng là dày công tôi luyện. Ở trường đua Vân Tiêu, trên địa bàn của anh, một huấn luyện viên nho nhỏ, có thể động tay động chân dưới mắt Sở thiếu sao?! Lại vừa vặn là, Sở thiếu vì hứng thú của mình, làm Bội Bội suýt chút xảy ra chuyện?! Còn đúng lúc ra tay làm anh hùng cứu mỹ nhân.... Tôi không tin số mạng..." Anh ta quay đầu nhìn Liên Thiên Duệ, cười nhạo hỏi: "Anh tin không?"

Sở Quân Việt lạnh lùng nhìn Âu Dương Lạc một cái, đột nhiên nói: "Vậy thì như thế nào?"

Anh chậm rãi hít một hơi, đôi mắt lạnh lùng như dao: "Chân chính có thể tổn thương cô ấy là cái gì, anh thật sự không biết?"

"Bội Bội kiên cường tinh táo, thứ quan tâm nhất là gì ẻ là hai người rất rõ ràng! Nhưng hai người vẫn lợi dụng thân tình đó để toan tính, làm ra chuyện như vậy, làm cô ấy đau lòng khổ sở, tuyệt đối...."

Sở Quân Việt lạnh lùng quét qua Âu Dương Lạc và Liên Thiên Duệ, nói từng chữ một: "Không! Thế! Tha! Thứ!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Tranh Đoạt

Khí thế của Sở Quân Việt quá mức khiếp người, làm Âu Dương Lạc và Liên Thiên Duệ cũng có chút thất thần.

Chốc lát sau, Âu Dương Lạc cười thành tiếng: “Sở Quân Việt, anh cho anh là ai? Thượng đế sao? Bội Bội vẫn chưa phải là người của anh, không tới phiên anh phán xét.”

Ánh mắt anh ta lạnh lùng, cặp mắt xanh lam giống như bão tố trên biển khơi, yên lặng dấy lên lửa giận kinh hoàng.

Âu Dương Lạc nhìn Sở Quân Việt, nụ cười trên môi giống như cây dao găm tẩm độc, quét qua mặt Sở Quân Việt, rồi rơi xuống tay anh: “Anh, còn chưa đủ tư cách.”

“Không phải của tôi?” Sở Quân Việt lặp lại mấy chữ này, cười: “Nếu không phải các người sắp xếp để Đường Tử Thái phẫu thuật vào hôm nay, các người nói, bây giờ Bội Bội là của ai?”

Sắc mặt của Âu Dương Lạc và Liên Thiên Duệ trở nên cực kỳ khó coi.

“Tại sao ca phẫu thuật của Đường Tử Thái lại thực hiện vào hôm nay, chắc hai người rõ hơn các bác sĩ ở đây.” Sở Quân Việt lấy một cái máy ghi âm nhỏ từ trong túi ra, nói tiếp: “Anh là người bạn duy nhất của Bội Bội, tôi không muốn làm cho cô ấy khó xử vì anh.”

Anh vừa nói, vừa thờ ơ đi tới bên cạnh Âu Dương Lạc, nhét cái máy ghi âm nhỏ vào túi áo anh ta, nói nhỏ vào tai anh ta: “Nhìn cho rõ, đối thủ của các người, là tôi! Chiêu trò như vậy, lần sau, đừng dùng trên người Bội Bội nữa.”

Sở Quân Việt nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa thì trong mắt đều là sự sắc bén, câu nói tràn đầy chỉ trích: “Trước giờ Bội Bội đã chịu bao nhiêu cực khổ, các người, biết rất rõ không phải sao?! Đừng ép tôi, phải đưa các người ra khỏi thế giới của cô ấy! Như vậy sẽ làm cô ấy tổn thương... Tôi không đành lòng, các người đành lòng sao?”

Lời nên nói đã nói xong, Sở Quân Việt không dừng lại nữa, xoay người đi vào phòng nghỉ ngơi.

Khi cánh cửa đóng lại lần nữa, Âu Dương Lạc đá mạnh vào tường một cái.

Trên máy ghi âm vẫn còn hơi ấm, anh ta lấy cái máy ghi âm nhỏ màu đen ra theo bản năng, quay đầu nhìn Liên Thiên Duệ.

Đối phương đang mặt không đổi sắc nhìn anh ta.

“Gần hai tháng, cô ấy lại lún sâu đến như vậy.” Liên Thiên Duệ có chút không dám tin nhủ mảy: “Anh tin không?”

“Hai tháng trước, tôi cũng không tin, trong sinh mạng của Bội Bội, sẽ có một người đàn ông, so với tôi, còn quan trọng hơn!”

Máy ghi âm vỡ vụn trong tay Âu Dương Lạc, anh ta nhẹ nhàng vung tay lên, chiếc máy kim loại rơi vào thùng rác.

Anh ta cúi đầu nhìn mảnh vỡ màu đen trên mặt đất, giống như nhìn thấy trái tim của mình vậy.

Liên Thiên Duệ đi tới, đưa chân đạp lên mảnh vỡ, hỏi: “Anh tin lời anh ta nói?”

Khóe môi Âu Dương Lạc miễn cưỡng giương lên: “Anh vẫn chưa thấy rõ? Anh ta là một đối thủ còn gian xảo hơn nhiều so với sự tưởng tượng của chúng ta.”

Âu Dương Lạc hít một hơi, nhìn mảnh vỡ.

Trong máy ghi âm đã ghi lại những gì, thật ra không quan trọng.

Nhưng Sở Quân Việt có được thứ đồ chơi này, tuyệt đối không phải mới có hôm nay.

Anh ta chắc chắn đã biết mình và Liên Thiên Duệ có âm mưu, đoán chừng anh ta cũng biết chuyện Đường Tử Thái ở Liên gia.

Có lẽ, còn biết sớm hơn mình.

“Ý anh là?” Liên Thiên Duệ có chút không dám tin: “Anh ta không phải vì Đường Bội đến Thụy Sĩ mới cho người điều tra tôi và anh?”

Nếu thật sự là vậy, thì phải tính toán thâm trầm biết bao?!

“A...” Âu Dương Lạc dứt hai tay vào túi áo: “Anh ta không chỉ tính kế tôi và anh, mà ngay cả Bội Bội cũng bị dính vào. Anh chờ xem, qua chuyện này, Bội Bội chắc chắn sẽ vừa áy náy vừa cảm động với anh ta! Đường đường là Sở đại thiếu, vì cô ấy, bỏ lại tất cả khách khứa, bỏ lại màn cầu hôn chuẩn bị suốt một tuần, bỏ lại tất cả kiêu ngạo và thể diện..... Ngày đêm bay tới Thụy Sĩ, không một câu oán trách, chỉ bao dung và quan tâm.... Tôi khinh!”

Trong đôi mắt xanh thâm lóe lên ánh sáng nguy hiểm, lần đầu tiên Âu Dương Lạc phát hiện, thì ra mình có thiên phú viết kịch bản.

Nhưng như vậy thì sao?!

Lợi dụng Từ Thái đưa Đường Bội tới Thụy Sĩ, là hành động ngu ngốc nhất của mình và Liên Thiên Duệ.

Sở Quân Việt chiếu ngược một quân, nếu thật sự như lời anh ta nói, thì anh ta không chỉ sẽ trở thành chỗ dựa đáng tin cậy của Đường Bội, còn thuận tiện bán cho mình và Liên Thiên Duệ một ân tình lớn.

Tương lai nếu như chuyện bị vạch trần, dù Bội Bội có trách mình và Liên Thiên Duệ, cũng sẽ không trách Sở Quân Việt.

Âu Dương Lạc hung hăng trợn mắt nhìn mảnh vụn máy ghi âm dưới đất.

Một lát sau, rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

“Nhưng anh ta nói không sai...” Âu Dương Lạc quay đầu nhìn Liên Thiên Duệ: “Bất luận như thế nào, cũng không nên lấy thù người khác yêu thương ra để tạo thành tổn thương cho họ.”

Nhưng anh ta không cam lòng!

Sở Quân Việt âm ngoan bá đạo cũng không thua bọn họ, nhưng tại sao lại giống như bọn họ còn bi ối hơn anh ta chứ?!

Liên Thiên Duệ trầm tư hồi lâu, than nhẹ một tiếng, nói: “Không hổ danh là gia chủ Sở gia.”

Chỉ có chút mưu tính mà đã bỏ xa bọn họ.

Thảo nào anh ta có thể quản lý gia sản khổng lồ của Sở gia một cách gọn gàng ngăn nắp như vậy.

'Ám dạ đế vương', quả nhiên danh bất hư truyền!

“Lần này, tôi thua tâm phục khẩu phục!” Âu Dương Lạc nói: “Nhưng lần sau...”

Anh ta ngẩng đầu nhìn về phía phòng nghỉ ngơi, lần sau ai chết trong tay ai còn chưa biết.

Nhưng....

Nhớ tới sự đau khổ và cắn rứt của Đường Bội....

Lần này! Lần này đúng là bọn họ sai.

Lần sau, anh ta sẽ rất cẩn thận, tuyệt đối sẽ không làm Đường Bội tổn thương, để cho gian kế của tên tiểu nhân Sở Quân Việt kia được như ý!

Lúc Đường Từ Thái tỉnh lại, hiệu quả của thuốc tê vẫn chưa hết.

Cậu mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy, không phải là mảnh trời như lửa thiêu đốt ngã về Tây ngoài cửa sổ.

Mà là chị của cậu, so với ráng chiều, còn rực rỡ hơn, nụ cười càng khiến người ta cảm thấy ấm áp hơn.

“Chúc mừng em Từ Thái!” Đường Bội dịu dàng hôn lên trán Đường Từ Thái, nói: “Em chiến thắng bệnh tật rồi, dũng sĩ nhỏ của chị!”

“Chị...” Giọng của Đường Từ Thái có chút khàn khàn.

Cậu không biết, sau khi mình rời khỏi bàn phẫu thuật, đã hôn mê hai ngày hai đêm.

May mắn, nửa năm qua cậu được Liên gia điều dưỡng rất tốt, cơ thể rắn chắc hơn trước kia không ít.

Nếu như là Đường Từ Thái trước kia, chỉ sợ thật sự sẽ ngủ mãi không tỉnh.

Nụ cười trên mặt Đường Bội còn chưa tắt, nước mắt đã rơi xuống.

“Chị...” Đường Từ Thái lại nhẹ giọng kêu.

Cậu giơ tay lên muốn lau nước mắt trên mặt cô, lại bị Đường Bội vươn tay, cẩn thận đỡ tay cậu xuống.

“Đừng cử động.” Đường Bội tiện tay lau nước mắt, cười nói: “Em có biết, trên người em có một vết thương lớn dường nào không?”

Cô cười ngồi bên giường Đường Từ Thái, nước mắt vừa rồi chảy ra là do quá vui mừng, không kiềm chế được nên đã rơi xuống.

Em trai, rốt cuộc cũng có thể khỏe mạnh như bao người khác? Tự do tự tại đi ra khoảng trời rộng lớn kia...

Đường Bội đưa tay dịu dàng đặt lên má Đường Từ Thái, lại hỏi: “Có khát không?”

Cô vừa nói, vừa cầm cái ly thủy tinh trên bàn lên, cẩn thận dùng bông gòn thấm nước, rồi nhẹ nhàng chấm lên môi Đường Từ Thái.

“Bác sĩ nói tạm thời em vẫn chưa uống nước được.” Đường Bội dịu dàng làm chuyện trong tay, nói tiếp: “Bác sĩ sẽ lập tức tới kiểm tra cho em.”

Vừa dứt, cửa phòng bệnh liền bị đẩy ra, một bác sĩ mặc áo blue trắng đi vào.

Người đàn ông tóc đen cao lớn anh tuấn, ánh mắt vô cùng hiền hòa.

Trên mặt là nụ cười khách sáo, chào hỏi Đường Bội, rồi kiểm tra cận kề cho Đường Từ Thái.

“Tình lại rồi thì không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.” Thu ông nghe lại, bác sĩ đi tới dụng cụ đo lường bên giường.

Tình trạng sức khỏe của Đường Từ Thái, toàn bộ được hiển thị trên đó.

Trên màn hình có 12 đường cong đang biến hóa có quy luật, hiện lên trạng thái tim đập của Đường Từ Thái.

Hài lòng gật đầu một cái, bác sĩ xoay người nhìn Đường Từ Thái nằm trên giường bệnh, rồi nhìn đôi mắt tràn đầy chờ mong của Đường Bội, cười nói: “Mấy ngày nay, cô Đường đã cực khổ rồi. Tình cảm của chị em hai người thật tốt.”

“Chị.” Chờ bác sĩ đi ra, Đường Từ Thái mới quay đầu nhìn Đường Bội, có chút không dám tin hỏi: “Em khỏe thật sao?”

“Ừ.” Đường Bội đưa tay sờ trán cậu, cười nói: “Mặc dù cần tịnh dưỡng một thời gian, nhưng em thật sự sẽ tốt hơn.”

“Thật tốt!” Đường Từ Thái lắm bầm nói.

Cậu vẫn có chút không dám tin quay đầu nhìn dụng cụ đo lường lần nữa, thấy những đường sóng nhịp tim trên màn hình, hốc mắt nóng lên.

“Ừ, thật sự rất tốt!” Đường Bội cười xít tới, nhẹ nhàng cạ vài cái lên vai Đường Từ Thái.

Chất vải mềm mại sạch sẽ cọ qua trán cô, mang theo nhiệt độ cơ thể và mùi hương của em trai, làm cô lại muốn khóc.

Nhưng, đây là thời điểm vui vẻ.

Cô hít sâu một hơi, vừa chuẩn bị ngẩng đầu lên, lại bị Đường Từ Thái nhẹ nhàng đỡ xuống.

Đường Bội không giãy giụa.

Thế này, làm cô nhớ tới lúc bọn họ còn nhỏ.

Khi đó, Từ Thái rất nhỏ gầy.

Vào đêm đông giá rét khi mẹ về trễ, bọn họ chỉ có thể ôm nhau co ro trong góc phòng, đắp cái chăn không quá ấm, hấp thu nhiệt độ trên cơ thể lẫn nhau.

“Chị...” Giống như có thần giao cách cảm, Đường Từ Thái nhìn lên trần nhà, thấp giọng nói: “Em rốt cuộc có thể..... Bảo vệ chị thật tốt.”

Thân thể Đường Bội nhẹ nhàng run lên một cái.

Khi đó, Đường Từ Thái cũng như vậy.

Chỉ là chỗ ở của bọn họ, không có trần nhà sạch sẽ thế này.

Đó là một căn phòng cũ kỹ, trần nhà đen đúa, loang lổ.

Dưới người bọn họ, cũng không có cái chân ấm áp thế này.

Nhưng cơ thể lại rất ấm áp.

Đường Tử Thái rất nhỏ gầy, cũng giống như bây giờ, dùng cánh tay gầy teo ôm chặt chị gái của mình, mềm nhũn nói: “Chị, nghe nói con trai trưởng thành, sẽ cao lớn hơn con gái. Vậy thì thật tốt quá, em có thể bảo vệ chị rồi.”

Ngày đó, Đường Bội vì em trai mình, đánh một trận với thằng con trai gần đó.

Bởi vì bọn chúng cười nhạo Tử Thái nhỏ gầy, thậm chí còn làm rơi một gốc áo len mà mẹ làm cho chị em bọn họ.

Em trai mới mặc lần đầu tiên, đã bị chúng đẩy ngã lên mặt đất, bị bùn đất làm rơi.

Tử Thái rất ít đi ra khỏi nhà, gần như bị những đứa con nít gần đó dọa sợ.

Đường Bội không biết lấy dũng khí từ đâu, cứ như vậy lao về phía thằng nhỏ đẩy ngã em trai.

Cô và nó đánh nhau.

Chờ khi về đến nhà, Đường Bội mới phát hiện em trai đang run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Yêu Một Người, Thì Nên Tin Tưởng!

Trong giây phút đấy, Đường Bội thật sự có xúc động muốn nói tất cả mọi chuyện cho Liên tam thiếu biết.

Cô thật sự muốn nhìn thử, cho đến lúc này, Liên Tu Cận luôn cao cao tại thượng, khi nghe được chuyện đó thì sẽ có biểu cảm gì.

“Chị...” Đường Tử Thái khẽ gọi cô một tiếng.

Tiếng gọi mang theo sự lo lắng của em trai, giống như một chậu nước lạnh tạt vào người Đường Bội, làm cho cô bình tĩnh lại.

Liên Tu Cận nhìn cô một cái thật sâu.

Cái nhìn kia gần như không có nhiệt độ, làm lửa giận của Đường Bội mới lui xuống, lại có khuynh hướng bốc cháy.

Nhưng cũng may, hình như bị lửa giận của cô áp chế, Liên Tu Cận không nói gì thêm nữa.

Ông ta vòng qua Đường Bội, đi thẳng tới chỗ Đường Tử Thái.

Đường Tử Thái cũng đã bình tĩnh lại, đang yên lặng nằm trên giường.

Ánh mắt dịu dàng, lo lắng nhìn Đường Bội.

Địch ý giữa Đường Bội và Liên Tu Cận thật sự quá rõ ràng.

Cho dù họ duy trì sự hòa nhã khi đứng trước mặt Đường Tử Thái, nhưng Đường Tử Thái vẫn có thể cảm nhận được địch ý giữa bọn họ.

Liên Tu Cận nhìn Đường Bội không vừa mắt, cậu cũng có thể đoán được nguyên nhân.

Nhưng chị hai lại không chút che giấu thù hận với Liên Tu Cận, thật sự làm Đường Tử Thái hơi kinh ngạc.

Nhưng bất luận thế nào, bên nào nặng bên nào nhẹ trong lòng mình Đường Tử Thái biết rõ.

Bởi vì sức khỏe, nên từ nhỏ Đường Tử Thái không để tâm trạng của mình quá chập chờn. Lúc này mặc dù trong lòng có nhiều nghi vấn, nhưng chỉ rũ mắt nằm đó, để cho người ta không nhìn ra được suy nghĩ của mình.

Cậu biết Liên Tu Cận đi tới bên cạnh giường mình, cũng biết ông ta đang nhìn mình.

Nhưng, hai ba con vốn không tính là quen thuộc, lại vì trận giương cung bạt kiếm vừa rồi mà càng thêm lúng túng, lúc này không biết nên nói gì!

Phòng bệnh trở nên yên tĩnh quý dị.

Đường Bội vẫn nhìn về hướng cửa, không xoay người lại.

Hồ hấp của cô hơi gấp rút, cô vô cùng lo lắng cho bản thân, sợ rằng nếu Liên tam thiếu lại có thái độ như vậy nữa thì bản thân sẽ nói ra tất cả mọi chuyện.

Vậy Từ Thái....

Không khí im lặng dần trở nên lúng túng.

Qua một lúc lâu, Đường Từ Thái lên tiếng: “Cám ơn ông đã đến thăm tôi.”

Giọng điệu của cậu, hơi hột, không giống như kiểu đối thoại của một người con trai vừa thoát ra khỏi quỷ môn quan nói với ba mình.

“.... Nghỉ ngơi cho khỏe.” Chắc là nhận ra thái độ của Đường Từ Thái đối với mình nên Liên tam thiếu im lặng trong chốc lát, nói: “Có cần gì, thì cứ nói với Thiên Duệ hoặc ba.”

Đường Từ Thái không nói gì.

Mí mắt cử động, lông mi thật dài, từ từ ngẩng đầu nhìn Liên Tu Cận.

“Ông Liên.” Giống như đã hạ quyết tâm, giọng của Đường Từ Thái cũng rõ ràng và tỉnh táo hơn: “Cám ơn ông nửa năm qua đã chăm sóc tôi, bất luận ông có thành kiến như thế nào với mẹ và chị tôi, thì mẹ vẫn là mẹ tôi. Còn có chị....” Cậu hít sâu một hơi, nói: “Chị ấy đối với tôi mà nói, là người quan trọng nhất trên thế giới này. Xin ông đừng bao giờ hành xử như vậy trước mặt tôi.”

Cậu nói chuyện rất khách sáo, trên thực tế, dù trong khoảng thời gian ở chung, giữa Liên Tu Cận và Đường Từ Thái không thân thiết như những ba con bình thường, nhưng cũng không hời hợt như vậy.

Liên Tu Cận đã hiểu, Đường Từ Thái đang nói với mình: Nếu như mình còn đối với mẹ nó như vậy, đối xử với Đường Bội như vậy, thì, giữa bọn họ, cái gì cũng không phải!

Con trai ruột của ông ta, con trai duy nhất, vì con nhỏ họ Đường quê mùa, vì người phụ nữ phản bội ông ta, không chút lưu tình phân chia ranh giới với ông ta....

“Con đang uy hiếp ba?” Liên Tu Cận hơi híp mắt lại, ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén, nhìn con trai mình.

Khi Đường Từ Thái ở đó, từ lúc giữ được tánh mạng, tới khi tỉnh lại, vẫn muốn đi tìm Đường Bội, bây giờ lại là như thế!

Giống như đối với cậu, chỉ cần chị gái là đủ, còn về ba, có cũng được mà không có cũng không sao!

Ông ta biết mình không phải người ba tốt, nhưng khoảng thời gia qua, ông ta cũng chưa từng bạc đãi Đường Từ Thái.

Dù ông ta luôn thù hận tên Đường Phong Ngôn căn bả và người phụ nữ phản bội kia.

“Tôi không dám.” Đường Từ Thái lạnh nhạt đối mặt với ba mình, nói: “Tôi cũng không nghĩ là tôi uy hiếp được ông.”

Thái độ của cậu càng thêm khách sáo, lửa giận trong lòng Liên Tu Cận cũng theo đó mà dâng cao.

Trong mắt chợt lóe lên sự tức giận, nhưng lại nhanh chóng bị ông ta đè xuống.

“Đi ra với tôi!” Ông ta xoay người sải bước đi về phía cửa, khi đi ngang qua Đường Bội thì lạnh lùng nói: “Tôi có vài lời muốn nói với cô.”

“Chị!” Đường Bội chưa trả lời thì Đường Từ Thái đã lên tiếng trước.

Trên mặt cậu toàn là lo lắng, làm Đường Bội cảm thấy ảm áp, cũng làm cho sắc mặt Liên Tu Cận lạnh hơn.

“Không sao!” Đường Bội cười trấn an Đường Từ Thái, đi theo Liên Tu Cận ra ngoài.

Hành lang tầng chót của bệnh viện, có một cửa thủy tinh lớn, mở ra một không gian nhỏ độc lập.

Chỗ họ đang đứng, có thể nhìn thấy cảnh đẹp xung quanh bệnh viện.

Nhưng Đường Bội và Liên Tu Cận không có tâm trạng này.

Gió thổi qua nhẹ nhàng lay động mái tóc Đường Bội, mùa này, gió ở Zurich thổi vào mặt, vẫn làm cho người ta cảm thấy hơi lạnh.

Nó thổi tan nụ cười dịu dàng trên mặt Đường Bội.

Cũng làm lửa giận của Liên Tu Cận hơi dịu xuống.

“Đừng quên cô đã đồng ý...”

“Ông Liên, tôi nghĩ ông hiểu lầm rồi!” Ông ta vừa mở miệng nói chuyện, đã bị Đường Bội không chút khách sáo cắt ngang: “Tôi chưa từng đồng ý gì với ông. Chuyện của Tử Thái, lúc vừa bắt đầu tôi đã nói rõ, tôi sẽ không quyết định thay nó.”

Dừng một chút, cô nói tiếp: “Bất luận là nó theo ông trở về Liên gia, hay muốn tiếp tục ở chung với tôi, tôi đều sẽ tôn trọng sự lựa chọn của nó. Tôi hy vọng, ông cũng có thể tôn trọng lựa chọn của nó.”

“Đi cùng cô?” Liên Tu Cận cười nhạt: “Ồ chung làm gì? Trong cái vòng hỗn loạn đó, nhìn cô và đủ loại đàn ông mập mờ, để sống à?” (D: ôi cái đm)

Mấy ngày nay, ông ta đã điều tra toàn bộ về Đường Bội.

Giới giải trí, scandal đầy trời, trắng cũng sẽ bị biến thành đen.

Huống chi từ lúc Đường Bội bước vào giới đến giờ, thật sự có vài tin tức không tốt.

Đường Bội im lặng nhìn Liên Tu Cận.

Trong mắt cô không có quá nhiều cảm xúc. không chút để tâm đến thái độ coi thường và nhục nhã của Liên Tu Cận.

Đôi mắt trong suốt sáng ngời bình tĩnh, làm Liên Tu Cận tức giận.

“Nếu như có một ngày, vị kia không cần cô nữa, cô định mang Tử Thái, tiếp tục sống cuộc sống lang bạc, không có bảo đảm sao?” Liên Tu Cận hung ác nói.

“A...” Giống như nghe được chuyện cười, Đường Bội cười khẽ một tiếng, nhìn Liên Tu Cận, chậm rãi nói: “Ông có tư cách gì mà nói như vậy?”

Không có bảo đảm, không có cuộc sống tốt, đúng, nhưng đó là trước đây. Tình trạng sức khỏe của em trai lúc trước rất tệ, quả thật cũng có một phần là vì nguyên nhân này.

Ai cũng có thể nói những lời này, nhưng Liên Tu Cận thì không có tư cách!

Cô điều tra được, nhiều năm qua Liên Tu Cận luôn sống trong sự xa mỹ, chỉ say mê cuộc sống vàng son.

Nhiều năm qua, bên cạnh ông ta chưa từng thiếu bóng tình nhân.

Liên tam thiếu xuất thân giàu có, sau lưng là Liên gia phú khả địch quốc, bản thân cũng là một tay kiếm tiền tài năng.

Mặc dù ông ta phong lưu, vô tình, nhưng nổi tiếng là tay hào phóng đối với tình nhân.

Cho nên dù không bàn đến vẻ ngoài xuất sắc và gia cảnh, chỉ riêng việc hào phóng với tình nhân cũng đủ để phụ nữ đổ xô vào.

Những tin đăng trên báo, Đường Bội tin, nhiều đó vẫn chưa bằng một phần trong tình sử của Liên Tu Cận.

Nhìn những tình nhân được ông ta đưa đi nhà hàng sang trọng, mua những xa xỉ phẩm số lượng có hạn...

Những người ngoài kia thỉnh thoảng sẽ nói, Liên tam thiếu lại vì tình nhân mới mà bỏ tiền mua tiếng cười của người đẹp.

Đường Bội cảm thấy vô cùng châm chọc.

Liên tam thiếu có thể làm nhiều chuyện vì tình nhân, có lẽ cũng có thể làm cho em trai có một tuổi thơ vui vẻ.

Nhưng ông ta không làm gì cả.

Sau khi biết chuyện xảy ra năm đó, lúc ở một mình, Đường Bội luôn không nhận được mà nghĩ tới năm đó khi mẹ thấy scandal về Liên tam thiếu, không biết mẹ có tâm trạng gì?!

Khi đó cô còn quá nhỏ, mẹ cũng không nói những chuyện này với cô!

Nhưng Đường Bội cảm thấy, nếu như những chuyện này xảy ra trên người mình, vậy cho dù cô bị gánh nặng mưu sinh ép tới gấp cả người, cô cũng sẽ không đi cầu xin người đã từng là tình nhân kia.

“Cô có ý gì?” Liên Tu Cận lạnh lùng nhìn Đường Bội, ông ta ghét biểu cảm trên mặt Đường Bội, nó giống như ông ta nợ bọn họ vậy.

“Ý trên mặt chữ.” Đường Bội không chút sợ hãi đối mặt với Liên Tu Cận: “Cho dù trong mắt ông tôi dùng cách không quá đẹp để sống, nhưng ít nhất tôi sẽ không ‘bán thân ăn uống no đủ’, lại trở mặt nhìn Từ Thái đối bụng.”

Cô cười tươi: “Huống chi Liên tam thiếu có nhiều tình nhân như vậy, còn hơn xa tin của tôi và các loại đàn ông kia.”

“Miệng lưỡi sắc bén!” Chân mày Liên Tu Cận nhíu chặt hơn: “Tại sao Từ Thái lại có người chị như vậy?! Tôi rất tò mò, người đời nói Sở đại thiếu mắt cao hơn đầu, tại sao lại nhìn trúng cô?!”

“Chuyện này không nhọc Liên tam thiếu quan tâm. Dù sao chắc ông cũng không có hứng thú biết.” Ánh mắt Đường Bội lạnh như băng, nụ cười lại vô cùng quyến rũ.

Trong lòng giống như có một cây cưa cưa qua tim cô. Diệp Gia Quán.

Một mặt, cô băn khoăn tình cảm ba con giữa ông ta và em trai, không thể quyết định bản thân có nên trả thù Liên tam thiếu hay không.

Mặt khác, thái độ khinh thường của Liên tam thiếu, giống như tưới dầu vào lửa, làm cô thường xuyên không kiềm chế được lửa giận.

“Nếu Từ Thái biết chị của nó là loại thế này, nó nhất định sẽ rất thất vọng.” Liên Tu Cận chậm rãi nói.

Ông ta híp mắt đánh giá Đường Bội, thật sự không nhìn ra, một cô gái như vậy thì có sức quyến rũ gì mà lại làm Đường Từ Thái hết lòng như vậy.

Cũng làm cho Sở đại thiếu mắt cao hơn đầu, nhìn trúng cô.

“Bất luận tôi làm gì, Từ Thái cũng sẽ không thất vọng về tôi.” Đường Bội không chút khách sáo đáp trả: “Bởi vì em trai của tôi nhìn người, là nhìn bằng tim, mà không phải nông cạn, dùng mắt để nhìn về bề ngoài rồi tự cho là đúng mà phán xét người khác.”

“Đúng là miệng lưỡi sắc bén thích đớp chát.” Liên Tu Cận châm chọc nói: “Cô cũng biểu hiện sự khác biệt của mình với người khác trước mặt Sở đại thiếu để hấp dẫn sự chú ý của cậu ta sao?”

Thật ra Liên Tu Cận không phải người cay độc như vậy.

Ông ta dịu dàng, quý ông, ở trong xã hội thượng lưu, cũng nổi tiếng y như chuyện ông ta phong lưu.

Nhưng khi đối mặt với Đường Bội, ông ta luôn không thể kiềm chế giọng điệu của mình, không tự chủ được mà châm chọc cô.

Đường Bội cười khê, đang tính trả lời thì một giọng nam lạnh lẽo vang lên: “Chuyện này không nhọc Liên tam thiếu quan tâm!” Giọng nói tràn đầy uy nghiêm, lại vô cùng dễ nghe vang lên phía sau bọn họ: “Bội Bội tốt chỗ nào, tôi biết là đủ.”

Đường Bội quay đầu lại.

Sở Quân Việt quả nhiên đứng phía sau cô.

Anh mặc áo sơ mi đen, trên cổ áo trắng tấp, là hoa văn đen như ẩn như hiện. Cà vạt màu xám tro, trông cách ăn mặc của anh hôm nay có hơi thoải mái hơn thường ngày.

Âu phục chất lượng tốt nhất mặc trên người Sở Quân Việt vô cùng lịch lãm, cùng ánh mắt của anh lúc này, thật sự là hơi không hợp.

Anh nhẹ nhàng kéo cà vạt của mình, đi tới bên cạnh Đường Bội.

Ánh mắt lạnh lẽo từ đầu đến cuối đều nhìn Liên Tu Cận.

“Liên tam thiếu là trưởng bối, tôi không muốn tranh cãi với ông. Nhưng mà...” Sở Quân Việt vòng tay ôm vai Đường Bội, bổ sung: “Tôi tin, trong gia giáo của Liên gia, hẳn không có dạy phải công kích phụ nữ.”

Anh nói chuyện luôn rất thẳng thắn, thậm chí có chút không khách sáo.

Nhưng đây chính là đặc quyền thuộc về Sở gia.

Sự thanh lãnh của Sở Quân Việt kết hợp với thân phận của anh, sau lưng có Sở gia, nên không làm người ta chán ghét một chút nào.

Ngược lại sẽ làm cho người ta sợ hãi.

Liên Tu Cận không đến mức sợ hãi.

Ông ta chỉ cau mày nhìn Sở Quân Việt một cái.

Sắc đẹp mê hoặc lòng người.

Đây là sai lầm của tất cả người trẻ tuổi, một người đã vậy, người thừa kế Âu Dương gia cũng vậy, ngay cả ông ta, lúc còn trẻ cũng đắm chìm trong đó, không thể tự kiềm chế?!

Nhưng Liên tam thiếu không có tư cách dạy dỗ gia chủ Sở gia.

Liên Tu Cận nhìn Sở Quân Việt trong chốc lát, cuối cùng hờ hững nhìn Đường Bội, nói: “Nếu bây giờ Sở thiếu chịu làm chỗ dựa cho cô, vậy cô tự giải quyết cho tốt đi.” (d: ngạo mạn, ghét!)

Ông ta vừa nói vừa xoay người đi ra ngoài, khi đi ngang qua người Sở Quân Việt, thì quay đầu nhìn anh một cái.

Sở Quân Việt đứng bên cạnh Đường Bội, tay ôm vai cô, ý muốn bảo vệ và ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ không thể khinh thường.

Liên Tu Cận hí hửng, lắc đầu đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74 2: Yêu Một Người, Thì Nên Tin Tưởng! (2)

Liên Tu Cận hí hửng, lắc đầu đi ra ngoài.

“Em đoán chắc chắn ông ta đang nghĩ, hồng nhan họa thủy, một Sở đại thiếu tốt như vậy, sẽ bị em hủy hoại trong chốc lát.” Chờ bóng dáng Liên Tu Cận biến mất trong thang máy, Đường Bội mới cười nói.

Sở Quân Việt đưa tay sờ mặt cô, hỏi: “Những lời ông ta nói làm em không vui?”

Đường Bội ngừng cười, có chút nặng nề gật đầu.

Cô yên lặng chốc lát, rồi ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, nói: “Chuyện năm đó...”

Chỉ mấy chữ, mà Đường Bội đã hơi nghẹn lời...

Cô cảm thấy cổ họng khô rát, giọng rất rấp, nói được ra tiếng, thì cũng hơi thay đổi.

Đường Bội do dự một chút, nói tiếp: “Anh cảm thấy em có nên nói cho Tử Thái biết không?”

Sở Quân Việt nhìn cô, hỏi: “Em đang lo lắng, Tử Thái sẽ không chịu nổi đả kích?”

Đường Bội gật đầu.

Em trai cô, từ nhỏ ít khi được vui vẻ, Đường Phong Ngôn lại chẳng đối xử tốt với bọn họ.

Hôm nay cuối cùng cậu cũng tìm được ba ruột, mặc dù, Liên Tu Cận đối với Đường Tử Thái không quá cưng chiều, nhưng ít ra ông ta đã cho cậu sự chăm sóc và trị liệu tốt nhất.

Còn em trai, đối với người ba đột ngột xuất hiện này, hình như, cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm.

“Thật ra, Từ Thái kiên cường hơn em nghĩ nhiều.” Sở Quân Việt nắm cảm cô, để cô ngẩng đầu đối mặt với mình, nói: “Em không cần luôn coi cậu ấy là một đứa bé cần em bảo vệ, thật ra, cậu ấy không yếu ớt như vậy đâu. Anh cho là, cậu ấy có quyền biết được sự thật.”

“Nhưng mà...” Đường Bội cau mày: “Từ Thái mới phẫu thuật xong!”

Sở Quân Việt gật đầu, nói: “Cho nên đừng nóng vội, cứ từ từ đi.”

Anh lại vuốt gò má Đường Bội, thờ dài nói: “Đừng buồn, Từ Thái nhìn thấy em như vậy, nhất định còn lo lắng hơn em. Bây giờ, cậu ấy cần phải tỉnh dưỡng thật tốt.”

“Ừ.” Đường Bội gật đầu.

Sở Quân Việt dừng một chút, rồi nói tiếp: “Tối hôm nay Sở gia có một bữa tiệc, em đi chung với anh không?”

Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng Đường Bội vừa quay đầu, đã thấy được đôi mắt đầy chờ mong của Sở Quân Việt.

Thật ra thì Sở đại thiếu rất ít khi thế này, đại đa số thời điểm, anh đều không cần dùng giọng điệu thương lượng này để nói chuyện với người khác.

Sự mong đợi, ánh mắt dịu dàng, làm cho tim Đường Bội mềm nhũn, gần như sẽ đồng ý ngay.

“Không thể không đi ư?” Nhưng cô lại nói: “Từ Thái ở bệnh viện một mình em không yên tâm.”

Cô còn chưa nói hết câu, trên mặt Sở Quân Việt đã hiện lên sự thất vọng nồng nặc làm cô có chút không nỡ.

“Không đi cũng không sao.” Sở Quân Việt thấp giọng nói: “Bọn họ cũng đã quen rồi, lúc nào anh cũng đi một mình thôi.”

Biết rõ, Sở thiếu không cần sự an ủi và đồng tình.

Nhưng anh cố ý yếu thế như vậy, sự thất vọng trên mặt làm trái tim Đường Bội khẽ run lên.

Mình vì Từ Thái, vắng mặt trong bữa tiệc mừng sinh nhật anh.

Ngay cả một lời chúc cũng không có, lại làm màn cầu hôn anh dày công chuẩn bị thành công cốc.

Anh lại còn ngày đêm bay tới Thụy Sĩ, không một câu than phiền, cũng không có chút trách cứ. Cứ như vậy, không oán hận câu nào thay cô gánh vác, lặng lẽ, dịu dàng đứng bên cạnh chống đỡ cô.

Lần này đổi thành Đường Bội vuốt tóc Sở Quân Việt, cười nói: “Được rồi, chờ sau khi Từ Thái ngủ, em sẽ đi cùng anh.”

Mắt Sở Quân Việt sáng lên. (D: thấy giống cún không mấy nàg... ha ha)

Anh càng như thế, lòng Đường Bội càng mềm đến rồi tỉnh rồi mù. (d: sụp bẫy rồi, ông là sói đó... Sói đó...)

Tâm trạng chốc cấn vì bị Liên Tu Cận quậy, hình như cũng theo biểu cảm của Sở Quân Việt mà tan thành mây khói.

Đường Bội chủ động nhón chân lên, dịu dàng hôn lên môi Sở Quân Việt.

Nụ hôn nhẹ, nhưng cũng làm hai người nếm được vị ngọt.

“Vậy anh chờ em đi chung?” Sở Quân Việt hỏi.

“Không cần đâu.” Đường Bội lắc đầu cười nói: “Anh là chủ nhân của bữa tiệc, sao có thể tới trễ chứ? Em tự đi được rồi!”

Cô cười khẽ, vươn tay nắm lấy cà vạt của anh, kéo cổ anh xuống, nói: “Đến lúc đó đừng để em thấy được, bên cạnh anh có một đám oanh oanh yến yến nha.”

Thật ra bây giờ Đường Từ Thái vẫn chưa thể xuống giường, vì vậy nên Đường Bội muốn ở bên cạnh cậu, tránh cho cậu buồn chán vì cứ nằm mãi ở trên giường.

Buổi tối, chắc là phát giác được tâm tư của Đường Bội, cậu nhìn bóng dáng bận rộn trong phòng bệnh, cười nói: “Chị, chị không cần thay quần áo đẹp một chút sao?”

Đường Bội quay đầu nhìn cậu, cười hỏi: “Em biết hả?”

“Ừm.” Đường Từ Thái kéo Đường Bội xuống.

Khi Đường Bội ở trong phòng bệnh với cậu, luôn ăn mặc thoải mái, tóc buộc thành đuôi ngựa, mặc quần áo đơn giản để tiện làm việc.

Cậu vén tóc mai của Đường Bội ra sau tai, cười nói: “Chị đi đi, em cũng nên ngủ rồi. Chị của em, phải là tiêu điểm của mọi người, là người xinh đẹp nhất!”

Đường Bội cúi đầu khẽ hôn lên trán cậu, mỉm cười gật đầu.

Sở gia ở Zurich có mấy quán rượu, nơi mở tiệc lần này là một chỗ nằm ngoài ô, có phong cảnh tốt nhất.

Lúc Đường Bội đến, trời đã tối, hoàng hôn bao phủ cả vùng đất, nhưng hình như đã quên mất nơi này.

Đèn đuốc sáng trưng, quán rượu được sơn toàn bộ bằng màu trắng, nhìn từ bên ngoài thì không quá xa hoa. Thậm chí còn có cảm giác nơi này đã hòa nhập cùng cảnh quang xung quanh, nhìn vô cùng tự nhiên.

Nhưng không cần đi vào bên trong, chỉ nhìn từ bên ngoài, một mảnh hoa cỏ, lan chạm khác... Cũng có thể thấy chủ quán rất tỉ mỉ, chăm chỉ.

Cô tới hơi trễ, nên không thấy có bao nhiêu xe.

Lúc này đi tới trước biệt thự dùng để tổ chức tiệc, qua mặt kiếng, có thể nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp bên trong.

Cho dù là chủ nhân của bữa tiệc, nhưng Sở Quân Việt vẫn không hoàn toàn đặt tâm tư vào nó.

Mặc dù từ trước đến nay anh luôn lạnh lùng cao ngạo, nhưng từ nhỏ đã được giáo dục tốt, nên anh chưa bao giờ thất lễ trong những bữa tiệc thế này.

Nhưng hôm nay trong lòng Sở Quân Việt, có chút nhộn nhạo.

Khách đến hôm nay, trừ đối tác làm ăn của Sở gia, còn có người của chính giới, giới thượng lưu cùng với doanh nhân.

Người người đều ăn mặc xinh đẹp, dáng vẻ là lướt, dung mạo xinh đẹp, nụ cười quyến rũ.

Nhưng ánh mắt của anh, chỉ nhìn chăm chăm về phía cửa, thỉnh thoảng có người tới bắt chuyện thì anh đáp lại rồi không nói nữa.

Có mời thương nhân, dĩ nhiên sẽ không thiếu Liên gia.

Huống chi bất luận Liên Thiên Duệ và Sở Quân Việt từng có chuyện gì không vui, nhưng ngoài mặt, bây giờ Liên gia vẫn là đối tác quan trọng của Sở gia.

Liên Thiên Duệ mặc âu phục màu đen, vạt áo hơi dài làm hấn càng thêm cao lớn, móng tay cắt giữa tỉ mỉ, tóc tai gọn gàng... Cùng Liên đại thiếu lúc trước không có gì khác nhau, trông hấn bây giờ vừa nghiêm túc vừa cấm dục.

Hắn bung một ly rượu để dài, từ từ đi tới bên cạnh Sở Quân Việt, chào hỏi đôi câu rồi im lặng.

Qua một lúc lâu, ánh mắt Liên Thiên Duệ bay tới một góc trong sảnh tiệc.

Ở đó, có một cây dương cầm màu trắng, có người đang ngồi trước cây đàn, ngón tay xinh đẹp đặt trên phím đàn.

Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ đều không nhận ra người đánh đàn là ai, cô gái mặc dạ phục màu hồng sen, tóc dài đen nhánh xõa sau lưng, thanh nhã quyến rũ.

Tai đeo bông tai kim cương sáng chói, dưới ánh đèn, không ai có thể nói rõ rốt cuộc là ánh sáng của kim cương thu hút ánh mắt của người khác, hay vì dung nhan xuất chúng của cô gái đánh đàn.

Nhưng Liên Thiên Duệ cảm thấy, Liên tam thiếu đang đứng bên người cô gái, thường thức nhìn cô gái đánh đàn, chắc hẳn đang cho rằng, tuyệt sắc dung nhan, không thể thắng được kim cương sáng chói.

Trong những bữa tiệc xã giao, mặc dù Liên tam thiếu lớn tuổi hơn Liên Thiên Duệ, nhưng lại được hoan nghênh hơn Liên Thiên Duệ nhiều.

Nhưng ông ta thật sự rất lịch lãm và anh tuấn!

Âu phục mặc trên cơ thể cao lớn, trên người không có chút mỡ thừa, gương mặt được bảo dưỡng vẫn anh tuấn và có sức quyến rũ... Trên môi là nụ cười nhạt, đôi mắt thâm thúy ẩn chứa tang thương, đây tuyệt đối là thứ mà người trẻ tuổi không thể nào có được.

Cô gái tóc đen xinh đẹp đàn xong, tiếng vỗ tay lập tức vang lên.

Nụ cười trên mặt Liên Tu Cận càng thêm rõ ràng, ông ta hơi khom lưng, thấp giọng nói gì đó bên tai cô gái kia.

Mặc dù không nghe được ông ta nói gì, nhưng có thể đoán được đó là một lời tỏ tình làm người ta động lòng, bởi vì cô gái kia đang đỏ mặt, nụ cười cũng trở nên thẹn thùng.

Liên Thiên Duệ than nhẹ một tiếng, đổi một ly rượu từ trên khay của phục vụ.

Sở Quân Việt nhìn theo ánh mắt Liên Thiên Duệ, trong mắt lóe lên sự khinh thường, giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên: “Nếu chú ba của anh không làm vậy, anh sẽ cảm thấy không quen à?”

Liên Thiên Duệ hơi kinh ngạc quay đầu nhìn Sở Quân Việt, thờ dài nói: “Ông nội để tôi tìm Từ Thái về, vì hy vọng chú ấy có thể thu liễm hơn một chút.” Hắn cười bất đắc dĩ: “Nhưng nhìn đi, ai cũng không thể làm chú ấy thay đổi.”

Sở Quân Việt không nói gì, chỉ cùng Liên Thiên Duệ nhìn về phía Liên Tu Cận, cô gái đánh đàn đã đổi thành người khác, nhiều người quay quanh ông ta, trong mấy phút ngắn ngủi, ông ta đã trở thành tiêu điểm của phái nữ.

Thật ra thì Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ đều là mỹ nam xuất sắc.

Nhưng bọn họ, một người quá lạnh lùng, hình tượng lạnh lẽo đã hình thành từ lâu, làm người ta không dám đến gần.

Mà người còn lại thì quá nghiêm túc, cho dù đang ở chỗ này, vẫn mang theo sự nghiêm túc khi đang làm việc.

Đối mắt với người như vậy, nếu so sánh với Liên Tu Cận hài hước, đại đa số mọi người đều tìm Liên Tu Cận hài hước lịch lãm thôi.

Ánh mắt của bọn họ không thể làm người khác khinh thường, ngay cả Liên Tu Cận cũng cảm nhận được cái nhìn chăm chú của bọn họ.

Ông ta hơi nghiêng người sang, nhìn thẳng vào mắt Sở Quân Việt.

Một lát sau, ông ta mỉm cười nói gì đó với những người bên cạnh, những thiên kim tiểu thư nhanh chóng tách ra.

Liên Tu Cận bước đi ung dung, từ từ đi tới chỗ Sở Quân Việt.

Chuyện xảy ra ở bệnh viện lúc sáng, giống như chỉ là nhất thời, không để lại chút lúng túng nào.

Ông ta nâng ly cộng ly với Sở Quân Việt, mỉm cười chào hỏi: “Sở thiếu là chủ nhân của bữa tiệc, mà mặt luôn lạnh lùng đứng đây, e là không tốt lắm đâu.” (D: nhiều chuyện, liên quan gì ông... xùy...!)

Sở Quân Việt bung ly rượu lên uống một ngụm, hờ hững nói: “Tôi quen rồi, bọn họ cũng vậy.”

Sở đại thiếu mang theo hào quang của Sở gia, còn anh tuấn và trẻ tuổi như thế, tất nhiên không thể nào thiếu gái xinh muốn bay vào.

Nhưng ‘ám dạ đế vương’ nổi tiếng, cho dù anh chỉ đứng đó không làm gì, trên người vẫn có khí thế tự nhiên ‘người lạ chớ đến gần’, làm cho người ta hận không thể tránh đi thật xa.

Nào có ai dám như Đường Bội, chủ động sáp tới, vừa đẩy ngã, vừa trêu đùa, sỗ sàng với Sở đại thiếu, Sở Quân Việt cảm thấy, đến khi anh chết đi, cũng không tìm được người thứ hai như vậy trên đời này.

Liên Tu Cận gia nhập, không thể nghi ngờ là làm cho đoàn thể ba người càng thêm nổi bật.

Nhưng chỗ có Sở Quân Việt, người dám chủ động tới chào hỏi rất ít.

Từ từ, xung quanh ba người bọn họ hình thành một không gian tĩnh lặng, cho đến khi một giọng nói dịu dàng chen vào: “Sở thiếu...”

Không phải giọng của Đường Bội, Sở Quân Việt không có hứng thú quay đầu nhìn.

Ngược lại là Liên Tu Cận, ông ta cười như không cười nhìn người phụ nữ phía sau.

Người tới là một mỹ nhân Phương Đông, mặc dù không xinh đẹp đến mức chói mắt, nhưng cũng dịu dàng xinh xắn.

Mặc sườn xám Trung Hoa, làm cho cô ta có thêm mấy phần phong thái của cô gái Giang Nam, xinh đẹp động lòng người, ở chỗ đầy quần áo hoa lệ này, trong bữa tiệc long trọng, lại có mấy phần không hợp, rất khác biệt.

Cô gái có một mái tóc đen nhánh, được búi lại và cố định bằng một cây trâm, rất hợp với bộ đồ đang mặc.

Làn da như trứng ngỗng, mặt mũi tinh xảo như tranh vẽ, đôi mắt như nước hồ xuân. ....

Những thứ này, nhìn toàn thể, giống như mỹ nữ trung cổ, khiến người ta thoải mái.

Nụ cười trên mặt Liên Tu Cận càng rõ ràng hơn, người phụ nữ này nhìn như con nai con, nhưng thực chất lại tâm cơ thâm trầm.

Cô ta ăn mặc như vậy, trong buổi tiệc mà tất cả mọi người đều mặc dạ phục quyến rũ, quả thật rất thu hút sự chú ý của người khác.

Chỉ tiếc, ngay cả một ánh mắt của Sở Quân Việt cũng không nhận được, vì không được đáp lại làm gò má của cô ta đỏ lên, đôi mắt xuất hiện sự hoảng hốt, tay chân luống cuống đứng đó.

Cái ví cô ta cầm, lúc này cũng bị bóp chặt đến vận vẹo.

Liên Thiên Duệ liếc cô ta một cái, rồi lại dời mắt sang chỗ khác.

Hai người đàn ông xuất sắc của Liên gia, một người phong lưu, một người cực đoan, khi nghiêm túc lại mang theo chút tà khí. ... Mặc Doanh RF

Huống chi điều này làm cho việc xã giao trở nên lạ lẫm.

Liên Tu Cận vốn muốn giải vây thay cô ta, nhưng nghĩ lại, cũng không mở miệng, tiếp tục uống rượu.

Cho đến khi mặt cô gái kia càng lúc càng đỏ, lúng túng gần như muốn khóc.

Mây nhàn mặt cười, làm người ta thương tiếc.

Nhưng hết lần này đến lần khác, ba người đàn ông không ai mềm lòng.

Cô ta cắn môi dưới, đứng ở đó một lúc lâu, nhớ lại mục đích khi tới đây, rốt cuộc lấy hết dũng khí, nói: “Sở thiếu, Đường. ... Đường Bội cô ấy. ... Cô ấy không tới đây sao?”

Ánh mắt Liên Thiên Duệ rét lạnh.

Cuối cùng Sở Quân Việt cũng hờ hững chuyển mắt sang chỗ cô ta.

Anh cảm thấy người này hơi quen mặt, nhưng không thể nào nhớ nổi đây là ai.

Người nọ khẽ cắn môi, đôi môi đỏ mọng dính vào hàm răng trắng tinh, làm cho người ta không nhận được mà muốn cắn một cái.

Nhưng Sở Quân Việt chỉ lạnh lùng nhìn cô ta, hỏi: “Cô là ai?”

“Tôi là Khương Dĩ Đồng.”

Cái tên này giống như tên của tiểu thư thế gia thời cổ, đây là người trước kia từng tham gia tiết mục của Minh Hiền cùng Đường Bội – Khương Dĩ Đồng.

Thật ra lấy thân phận của cô ta, thì không có tư cách nhận được thiệp mời của Sở gia, người dẫn cô ta tới, mới là người nhận được thiệp mời.

Đối với hành động đột nhiên này của Khương Dĩ Đồng, không ai có ý muốn ngăn cản, ngược lại háng hái đứng xem, nhìn thử xem tiếp theo cô gái ngượng ngùng này sẽ làm gì.

Khương Dĩ Đồng giới thiệu bản thân xong, cũng tự nhiên hơn một chút.

Cô ta chào hỏi Liên Thiên Duệ, Liên Tu Cận, rồi ngượng ngùng mỉm cười nhìn Sở Quân Việt, nói: “Mấy hôm trước tôi tới Thụy Sĩ, gặp được Bội Bội ở sân bay.”

Mặc dù không thân quen gì với Đường Bội, nhưng cô ta lại gọi tên Đường Bội một cách rất tự nhiên.

Thấy ánh mắt Sở Quân Việt hơi chuyên chú hơn, cô ta cười nói tiếp: “Lúc ấy muốn tới chào hỏi cô ấy, sau khi kết thúc cuộc thi cưới ngựa, thì không có cơ hội gặp cô ấy. Nhưng mà...” Cô ta dừng một chút, giống như đang ngại chuyện gì đó, tiếp tục nói: “Nhưng hình như Bội Bội đi chung với Sở thiếu, tôi thấy không tiện quấy rầy, nên thôi. Hôm nay nghe nói Sở gia mở tiệc, tôi nghĩ nếu Bội Bội đã đến Thụy sĩ với anh, thì có lẽ sẽ gặp được cô ấy ở đây, không ngờ tìm khắp hội trường mà cũng không thấy cô ấy đâu. Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán Cho nên tôi mới lỏm lén tới đây, hy vọng sẽ không làm Sở thiếu, Liên tổng, Liên tam thiếu khó chịu.”

“Cô và cô ấy rất thân nhau?” Sở Quân Việt lạnh lùng hỏi một câu.

“Mặc dù chưa biết nhau lâu, nhưng trong những người cùng tham gia tiết mục lần trước, tôi rất thích nói chuyện với Bội Bội, chúng tôi cũng tương đối hợp nhau.” Khương Dĩ Đồng cười nói: “Bình thường tôi và Bội Bội đều rất bận, hiếm khi có thể gặp nhau ở đây, cũng coi như là có duyên phận.”

Nụ cười của cô ta càng lúc càng tự nhiên, giống như không hề bị khí lạnh trên người Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ ảnh hưởng.

Mỗi lần nhắc tới Đường Bội, ý cười trong mắt càng nhiều hơn vài phần, làm người ta cảm thấy quan hệ của cô ta và Đường Bội rất tốt.

Cô ta lại còn gọi tên Đường Bội thân mật và tự nhiên như thế, Sở Quân Việt nhìn cô ta thêm một cái, thân nhiên nói: “Chút nữa cô ấy sẽ đến.”

Khương Dĩ Đồng cười một tiếng, gật đầu với bọn họ, nói: “Cám ơn Sở Thiếu, vậy lát nữa tôi sẽ tới tìm Bội Bội sau. Không quấy rầy mọi người nữa.”

Nhân duyên của cô ta không bao giờ tệ, luôn biết tiến thoái thỏa đáng, cách cô ta dùng lúc này cũng không nhìn ra chút vấn đề gì.

Giống như thật sự không tìm được Đường Bội, cho nên mới liều một phen tới hỏi Sở Quân Việt.

Đội cô ta đi xa, Liên Tu Cận hí hửng mắt nhìn theo bóng lưng cô ta, sau đó quay đầu nhìn Sở Quân Việt, hỏi: “Cậu tin lời cô ta nói?”

Sở Quân Việt lắc đầu.

Bạn của Đường Bội, chỉ có một mình Âu Dương Lạc. Cô bước chân vào giới giải trí chỉ là do tình cờ, hơn nữa lấy tính cách hồ ly phức tạp của cô, đối với anh còn phòng bị thật lâu rồi mới từ từ tiếp nhận, thì sao lại vì một tiết mục chỉ có mấy ngày mà thân thiết với người phụ nữ tên Khương Dĩ Đồng này chứ?!

Cho nên chắc chắn Khương Dĩ Đồng nói dối.

Nhưng là lời nói dối nửa thật nửa giả.

Liên Tu Cận lại nhìn về hướng Khương Dĩ Đồng rời khỏi, hỏi: “Vậy là cô ta tới vì cậu.”

Ông ta cười lạnh: “Vi muốn có được sự coi trọng của Sở thiếu, mà sử dụng nhiều thủ đoạn bịp bợm như vậy, người phụ nữ này đúng là phí tâm phí sức.”

Sở Quân Việt không nói gì.

Liên Tu Cận lại hỏi: “Hôm đó ở sân bay, người cô ta nhìn thấy không phải Sở thiếu đúng không?”

Bọn họ đều biết mục đích của Khương Dĩ Đồng.

Một mặt, đương nhiên là muốn vì hấp dẫn sự chú ý của Sở Quân Việt.

Mặt khác, cũng là quan trọng nhất, cô ta muốn chia rẽ quan hệ của Sở Quân Việt và Đường Bội.

Trong giới giải trí không biết có bao nhiêu người ghen tỵ vì Đường Bội là một người mới mà lại lên như điều gặp gió, Khương Dĩ Đồng này không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng.

Nhưng cách làm của cô ta, lại rất thông minh.

Có lẽ trong mắt cô ta, đối với người như Sở Quân Việt mà nói, Đường Bội tốt, cô gái khác cũng tốt, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi khôn khéo nghe lời, không hơn.

Cô ta cũng đã nghiên cứu, người như Sở Quân Việt, bên cạnh dạng người đẹp gì cũng có, nếu Đường Bội đi sai một bước, dù chỉ là hiểu lầm, cũng đủ trở thành ngòi nổ để Sở Quân Việt vứt bỏ cô.

Cho nên cô ta nói, ngày đó gặp Đường Bội ở sân bay, hơn nữa còn rất rõ ràng, người đi cùng Đường Bội, không phải Sở Quân Việt——.

Bất luận là Sở Quân Việt hay Âu Dương Lạc, chỉ cần gặp một lần, cho dù có ném họ ở trong hàng vạn người, cũng sẽ không bị nhìn lầm.

“Chắc...” Chắc Liên Tu Cận cũng đã nghĩ ra điểm mấu chốt trong đó, khẽ thờ dài: “Đúng là... Nhưng chắc hẳn cô ta cũng không dám nói bừa, như vậy, hôm đó Đường Bội ở sân bay, bên cạnh đúng là có một người đàn ông khác?”

Ánh mắt của ông ta chuyển lên người Liên Thiên Duệ, cười nhạt hỏi: “Là Thiên Duệ? Hay Âu Dương Lạc?”

Sở Quân Việt không trả lời.

Ánh mắt của anh trở nên nghiêm túc, nhìn Liên Tu Cận, hỏi: “Liên tam thiếu muốn nói gì?”

“Lời tôi nói lúc sáng, chắc hẳn cậu cũng nghe được. Đường Bội là một cô gái không quyền không thế, muốn sống tốt và sống một cách thoải mái trong xã hội này, thì tất nhiên phải dựa vào người khác.” Liên Tu Cận cười lạnh: “Trong giới giải trí, không bao giờ thiếu scandal và những mối quan hệ hỗn loạn. Nghe được scandal của cô ta lần thứ nhất, cậu có thể cười, vậy lần thứ hai, lần thứ ba thì sao?”

Dừng một chút, ông ta nói tiếp: “Lần đầu thì có thể nói là người khác hiểu lầm, lần hai thì có thể nói là cố ý, vậy lần ba, lần bốn thì sao... Cậu có thể phân biệt thật giả trong đó sao? Tôi nghĩ ngay cả Đường Bội, cũng không thể giải thích được.”

Sở Quân Việt híp mắt.

Anh nhìn Liên Tu Cận không chớp mắt, đột nhiên cười.

Nụ cười của anh rất lạnh, tràn đầy khinh thường đối với Liên Tu Cận, cùng sự kiêu ngạo không rõ: “Rất đơn giản.”

Mặc dù giọng của anh không lớn, nhưng lại vô cùng kiên định: “Yêu một người, thì nên tin tưởng người đó. Ngay cả chuyện này cũng không làm được, vì vài câu nói của người khác mà nghi ngờ người yêu của mình... Người như vậy, không có tư cách theo đuổi tình yêu và hạnh phúc!”

Lần này, sắc mặt Liên Tu Cận trở nên khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Tư Cách Để Trở Thành Một Người Cha

“Tin tưởng...” Qua thật lâu, Liên Tu Cận mới chậm rãi lập lại hai từ này, nụ cười trên khóe môi giống như hoa anh túc, chất độc cảm dỗ chết người.

“Đúng là một từ ngữ tốt đẹp.” Ông ta nói.

Khi Sở Quân Việt nói câu vừa rồi trên mặt là sự khinh thường không chút che giấu cùng sự đắc ý sâu sắc làm mắt ông ta đau nhói.

Ánh mắt Liên Tu Cận lại bay về hướng Khương Dĩ Đồng, thản nhiên hỏi: “Lời vừa rồi cô Khương nói, cậu có thể không tin. Nhưng đây là lần đầu tiên, là người đầu tiên dám nói những lời này trước mặt cậu. Vậy lần tiếp theo thì sao? Sau này nếu như càng ngày càng có nhiều người nói, nếu như có một ngày, cậu tận mắt nhìn thấy cô ta ở cùng người đàn ông khác, còn vô cùng thân mật, khi đó, cậu còn có thể tiếp tục tin tưởng sao? Trong lòng cậu sẽ không hoài nghi một chút nào sao?”

Liên Tu Cận cười lạnh: “Một chút hoài nghi, cũng giống như một kẻ hờ trong núi băng, mặc dù không nổi bật, nhưng lại có thể làm cả núi băng sụp đổ.”

Sở Quân Việt thờ ơ chớp mắt một cái, nói: “Vậy, mời Liên tam thiếu nhìn cho kỹ.”

“Ừ?” Liên Tu Cận hơi mờ mịt.

Ông ta cho là những lời này của Sở Quân Việt, là bảo ông ta chống mắt lên xem, xem anh và Đường Bội đi được bao xa.

Ông ta đang muốn nói thêm gì đó, lại thấy Sở Quân Việt thuận tay lấy ly rượu trong khay của một phục vụ.

Đúng lúc này, cửa sảnh đã đóng một lúc lâu lại bị mở ra từ bên ngoài.

Trong nháy mắt khi cửa bị đẩy ra, có không ít người nhìn về phía cửa.

Trên mặt Đường Bội là nụ cười nhạt, nhìn thấy bởi vì sự xuất hiện của mình làm sảnh tiệc yên tĩnh lại thì nụ cười trên môi càng thêm rõ ràng.

Cô nhớ trước kia, lúc vẫn còn ở thành phố S, Hạ Tử Diệu dẫn cô đi dự dạ tiệc bán đấu giá của Sở gia. Khi đó Đường Phi Phi được chủ nhân của dạ tiệc mời lên, cũng được nhiều người chú ý như vậy.

Hôm nay Đường Bội, xác thực xinh đẹp không thể tả.

Lễ phục lộ nửa vai, có chút mùi vị lười biếng của phu nhân quý tộc trong những bức tranh Hy Lạp cổ.

Phân vai của bộ lễ phục màu trắng, bên hông màu xanh đậm, ôm sát vòng eo nhỏ nhắn, phơi bày dáng người quyến rũ.

Xuống chút nữa là phần đuôi thật dài màu phấn nhạt, ba màu sắc đan xen, một bộ lễ phục đơn giản thoải mái, nhìn Đường Bội bây giờ, tựa như tiên nữ giáng trần vậy, ưu nhã nhưng không mất đi vẻ quyến rũ, sự cảm động khó nói thành lời.

Chân mang đôi giày cao gót màu bạc đính kim cương.

Tóc được vén ra sau, để lộ chiếc cổ trắng nõn, trên rai tai xinh xắn là đôi bông tai kim cương lấp lánh như sao. Xương quai xanh quyến rũ, kết hợp với đôi bông tai kim cương sáng lấp lánh làm người ta say mê.

Cho dù không đi trễ, Đường Bội cũng sẽ trở thành tâm điểm của mọi người trong nháy mắt.

Dĩ nhiên cũng bao gồm ba người đang đứng giữa đại sảnh là Sở Quân Việt, Liên Thiên Duệ và Liên Tu Cận.

Dù trong đại sảnh có rất nhiều người nhìn cô, nhưng người Đường Bội chú ý tới đầu tiên, là người đang yên lặng đứng đó, đang nhìn cô chăm chú – Sở Quân Việt.

Cô ngước mặt lên, khẽ cười với anh.

Sau đó ung dung bước lên, cười chum chim đi về phía anh.

Sở Quân Việt đứng nghênh đón.

Đường Bội xinh đẹp, trở thành tiêu điểm của toàn hội trường, lại là người phụ nữ duy nhất mà Sở đại thiếu bầy tỏ sự thân thiện, ánh mắt của mọi người ở đây, hoàn toàn không thể dời khỏi hai người bọn họ.

Sở đại thiếu trước giờ lạnh lùng cao quý, ánh mắt khi nhìn Đường Bội lại vô cùng dịu dàng, vô cùng tự nhiên!

Anh vòng tay qua eo Đường Bội một cách tự nhiên, cúi đầu nhẹ hôn lên trán Đường Bội, sau đó ôm trọn eo cô, dẫn cô vào phòng khách.

Mặc dù không có ai giám trừu chọc Sở đại thiếu, nhưng không biết có phải bọn họ bị ảo giác hay không, mà sau khi Đường Bội xuất hiện, Sở đại thiếu trước giờ toàn lạnh lùng như núi băng bỗng dung xuất hiện chút hơi thở dịu dàng thuộc về con người.

Liên Thiên Duệ vẫn đứng nguyên tại chỗ, có một chút thất thần.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Đường Bội như vậy.

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, hắn đối với Đường Bội là tò mò, hắn biết đến Đường Bội qua lời kể của Đường Tử Thái trong thời gian cậu nằm trên giường dưỡng bệnh.

Liên Thiên Duệ thích nụ cười ấm áp dịu dàng trên môi Đường Tử Thái khi nói đến Đường Bội, thích đôi mắt tràn đầy sức sống, cũng như Đường Bội trong miệng cậu——.

Lúc đó làm cho hắn có cảm giác sống rất chân thật, mà không phải là ngày qua ngày chỉ có thể đảm nhiệm tốt chức tổng giám đốc Liên thị, công việc khô khan lặp đi lặp lại.

Sau đó, hắn gặp được Đường Bội.

Khi cô nhìn hắn, trên mặt không giấu được sự kinh ngạc, cùng với thất thần, làm trong lòng Liên Thiên Duệ vô cùng thoải mái.

Hắn thích cảm giác được cô nhìn chăm chú, bởi vì hắn biết, cái nhìn của Đường Bội, không phải đang nhìn tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, mà là nhìn Liên Thiên Duệ hắn.

Nhưng bất luận là lần gặp đầu tiên, hay lần gặp thứ hai ở Thụy Sĩ, hắn nhìn thấy, đều là một Đường Bội lạnh lẽo phóng khoáng,

Nhưng hôm nay.....

Khi cô xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Hôm nay Đường Bội, khác hoàn toàn so với những lần gặp trước kia.

Hôm nay, cô triệt để quyến rũ lòng người, đối với đàn ông mà nói, cô là một người phụ nữ tràn đầy sức quyến rũ từ đầu đến chân.

Tổng giám đốc tập đoàn Liên thị không có hứng thú với phụ nữ, đây vốn không phải là bí mật lớn lao gì.

Nhưng Liên Thiên Duệ cảm thấy, Đường Bội như vậy, làm cho mình không thể nào dời mắt.

Nhưng giờ phút này đây cô đang cười cười nói nói ngọt ngào bên cạnh một người đàn ông khác, rúc vào khuỷu tay của một người đàn ông xuất sắc không kém gì mình, từ từ đi tới chỗ mình.

Một giây kia, đột nhiên hấn hoàn toàn hiểu tâm trạng của Âu Dương Lạc.

Nếu như hấn cũng biết Đường Bội hơn mười năm, chắc hấn cũng sẽ không cam lòng như vậy, không cam lòng để một người đàn ông mới quen biết không lâu nắm giữ vị trí quan trọng trong lòng cô, lai mưu đồ, đánh nhãn, chiếm cô làm của riêng.

“Liên tổng.” Sở Quân Việt và Đường Bội đi tới trước mặt bọn họ, Đường Bội thân thiện cười chào hỏi Liên Thiên Duệ, kéo hấn khỏi trạng thái thất thần.

Liên Thiên Duệ đưa tay nắm tay Đường Bội, lòng bàn tay mềm mại, những nốt chai khó mà lờ đi.

Khi nhẹ nhàng lao qua, làm cho tim hấn cũng trở nên rộn ràng.

Đường Bội nhanh chóng thu tay mình lại, cười nhạt gật đầu với Liên Tu Cận, chào hỏi: “Liên tam thiếu.”

Thái độ của cô đối với Liên Tu Cận hồ hững hơn rất nhiều, trong mắt là sự lạnh lẽo không chút che giấu.

Liên Tu Cận không so đo, chỉ nhìn cô một cái thật sâu, cười nói với Sở Quân Việt: “Vậy chúng tôi không quấy rầy Sở thiếu nữa.”

Ông ta giờ ly rượu lên, nhấp một miếng, rồi kéo tay Liên Thiên Duệ, tỏ ý hấn sẽ đi với mình.

Mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng Liên Tu Cận lão làng đến bậc nào? Tất nhiên là ông ta nhìn thấu sự khác thường của Liên Thiên Duệ.

Chủ cháu hai người đi xa, đến khi đi tới bàn đồ ăn phong phú, Liên Tu Cận thờ ơ cầm một cái đĩa, chọn đồ ăn, thân nhiên nói: “Tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, không nên thất thần nhìn chăm chăm vào một người phụ nữ. Nhất là...”

Liên Tu Cận quay đầu nhìn về phía Liên Thiên Duệ, không chút nể nang nói: “Người phụ nữ đó còn là Đường Bội.”

Liên Thiên Duệ không nói gì.

Hấn cũng học theo chú ba mình, cầm một cái đĩa, gấp đồ ăn.

“Sở Quân Việt đã bị cô ta mê hoặc tới mức đi năng lực phán đoán, chú không hy vọng con cũng bước lên con đường đó.” Liên Tu Cận vỗ vai Liên Thiên Duệ, nói: “Phụ nữ trong giới giải trí, giả vờ quá tốt, tâm tư quá thâm trầm, gặp dịp thì chơi, bọn người đó rất tham lam, một khi bị dây vào, hậu quả khó mà lường được.... Bọn họ cũng không phải là một người bạn tốt lành gì.”

“Chú ba.” Rốt cuộc Liên Thiên Duệ cũng đáp lại, hấn quay đầu nhìn Liên Tu Cận, nói: “Nhất định là chú chưa từng nói chuyện với Từ Thái thật tốt.”

Nếu như chú từng nói chuyện với Đường Từ Thái, chú sẽ không nói ra những lời như vậy.

Hấn quay đầu chuyên tâm chọn thức ăn, lạnh nhạt nói: “Sở thiếu thông minh cường thế, nếu như Đường Bội thật sự giống như lời chú nói, là loại người gặp dịp thì chơi, dối trá lọc lừa, thì sao có thể qua mặt được anh ta?!”

Hấn híp mắt, nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, Đường Bội đối với Sở Quân Việt tình bơ, nhưng lại vô cùng thân thiết và quan tâm.

Không phải mình cũng chính vì vậy mà mới động lòng, thậm chí nhất thời kích động, ngu xuẩn gọi Đường Phi Phi tới sao?

“Huống chi con cho rằng lời Sở thiếu nói rất có đạo lý, yêu một người, nếu như không chịu tin tưởng, thì có tư cách gì để trách để oán tại sao mình không có được tình yêu và hạnh phúc chứ?” Liên Thiên Duệ từ tốn nói.

Hấn biết, đây là những lời chạm vào vẫy ngược của Liên Tu Cận.

Nhưng vừa rồi khi nghe Sở Quân Việt nói vậy, hấn cũng không cảm thấy buồn cười, mà lại cảm thấy hăm mộ từ sâu trong lòng.

Nếu như trên đời này, có thể gặp được một người như vậy, cô ấy đáng để hấn toàn tâm toàn ý đợi chờ, toàn tâm toàn ý tin tưởng và bảo vệ, thì đó chính là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Liên Tu Cận nghe vậy, quả nhiên mặt trầm xuống.

Ông ta thật sự cảm thấy vô lý, cháu mình ưu tú như thế, lại giống như Sở Quân Việt – bị sắc đẹp mê hoặc, mất đi năng lực phán đoán và lý trí, nói ra những lời như vậy.

“Thiên Duệ.” Liên Tu Cận lạnh lùng nói: “Những lời như vậy con không nên nói ra. Người thừa kế Liên thị, tại sao lại ngậy thơ như vậy?”

Liên Thiên Duệ một chút cũng không nhượng bộ quay đầu đối mặt với Liên Tu Cận.

Hắn rất cao, thân hình cao ngất, đã sớm không thua kém Liên Tu Cận.

“Chú ba, chú nên dành nhiều thời gian để quan tâm Từ Thái.” Hắn khẽ thở dài, nói: “Từ nhỏ Từ Thái đã không có ba ở bên cạnh, cơ thể yếu ớt, bây giờ vất vả lắm chúng ta mới tìm được nó, Từ Thái đã đi tới quý môn quan một lần. Nó vừa mới phẫu thuật xong, đây là thời gian cần có người thân bên cạnh. Nếu như chú vẫn duy trì thái độ không lạnh không nóng với nó, chờ đến lúc chú muốn đối xử tốt với nó, thì nó đã hoàn toàn không cần, hoặc đã đi cùng Đường Bội, không muốn ở lại Liên gia và thậm chí là coi thường, chú sẽ làm thế nào?”

“Vậy cứ để nó đi cùng với con nhỏ đó.” Tâm trạng Liên Tu Cận tệ đến cực điểm, gần như âm trầm nói với cháu mình: “Thiên Duệ, con không phải là loại người thích nói chuyện như vậy, giờ là sao đây?”

Không nên nói vậy, Liên Thiên Duệ chưa từng nói chuyện với ông ta như vậy, ngay cả chuyện công cũng chưa từng.

Giống như vậy, chú cháu nói chuyện mang theo chút thân tình, chưa từng vượt khuôn.

“Con chỉ lo lắng, có một ngày, chú sẽ hối hận.” Liên Thiên Duệ cũng biết mình lời mình nói đã đi quá giới hạn.

Nhưng hắn luôn cảm thấy, nếu cứ để chuyện phát triển theo hướng này, thì cuối cùng Liên Tu Cận sẽ mất hết tất cả.

Con trai ruột không chịu nhận mình, lại đi theo con gái của kẻ thù, chuyện như vậy, đối với Liên Tu Cận mà nói, nhất định là đã kích trầm trọng.

Nhưng Liên Thiên Duệ cảm thấy, không phải mình nói chuyện có lý, phân tích tốt, thì chú ấy sẽ thay đổi, kết quả cuối cùng, thật sự có thể xảy ra theo hướng đó.

Liên Tu Cận hừ lạnh một tiếng, không muốn nghe cháu mình nói tiếp.

Ông ta cảm thấy bữa tiệc tối nay làm cho ông ta không thoải mái, cảm giác rất tệ, nên xoa người bước về hướng cửa.

Gió lạnh buổi tối luôn dễ dàng làm người ta thanh tĩnh.

Xe thể thao màu đen lao vào màn đêm, gió đêm thổi qua làm con giận của Liên Tu Cận dịu xuống.

Ngay cả chính bản thân ông ta cũng hết sức bất ngờ, ông ta vậy mà lại về một mình, chứ không phải đi ra cùng một người phụ nữ không thể nào nhớ được dáng vẻ, mơ màng rơi vào ôn nhu hương.

Xe thể thao gào thét chạy trên con đường rộng rãi, Liên Tu Cận vốn muốn tới bar để uống rượu, nhưng trong đầu đột nhiên lóe lên những lời nói của Liên Thiên Duệ, cộng thêm lời nói không chút lưu tình của Đường Bội lúc sáng đan vào nhau.

Mặt ông ta trầm xuống.

Tại sao tất cả mọi người, đều cho rằng mình đối xử không tốt với Từ Thái?

Đối với một người phụ nữ phản bội mình lãng lẽ sinh con cho mình, dù trên người nó chảy một nửa dòng máu của mình, ông ta chịu đưa nó về nhà mình, để nó được chữa trị, vậy là ông ta đã hết lòng rồi!

Xe thể thao bỗng nhiên quay đầu, không chút chần chừ chuyển hướng đến bệnh viện.

Đường Từ Thái vẫn chưa ngủ.

Giường bệnh run một cái, đèn đọc sách ở đầu giường vẫn sáng.

Liên Tu Cận nhìn xuyên qua ô thủy tinh nhỏ trên cửa, nhìn thấy rõ biểu cảm trên mặt con trai mình.

Thật ra dung mạo của Đường Từ Thái rất giống ông ta, người từng gặp bọn họ, sẽ biết rõ quan hệ của họ.

Những trư một điểm, Từ Thái gầy hơn ông ta rất nhiều.

Lúc này cậu đang cụp mắt xuống, trong tay là một tập tranh. Ánh mắt dịu dàng tĩnh lặng, xem ra không có lực công kích như Liên tam thiếu anh

tuần giàu lực công kích, vẻ đẹp của cậu rất dịu dàng, nhu hòa.

Liên Tu Cận đột nhiên nắm chặt chốt cửa, không chút chần chừ mở cửa ra, sải bước đi vào.

“Chị, sao sớm như vậy đã....” Nghe được tiếng mở cửa Đường Tử Thái mừng rỡ ngẩng đầu và nụ cười trên mặt lập tức tắt lịm.

“Ông Liên.” Đường Tử Thái không kịp che dấu sự thất vọng trong mắt, đồng thời làm mất Liên Tu Cận đau nhói.

“Không hoan nghênh ba tới?” Liên Tu Cận đi tới cạnh giường, nhìn Đường Tử Thái, hỏi.

“Không phải.” Đường Tử Thái lắc đầu, nhìn ra sau lưng ông ta theo bản năng, lẩm bẩm hỏi: “Dạ tiệc vẫn chưa kết thúc sao?”

Cậu không phải đồ ngốc, ở chung với Liên Tu Cận mấy tháng, đối với Liên tam thiếu phong lưu hoa tâm này cậu cũng hiểu vài phần.

Ở những nơi như vậy, Liên tam thiếu luôn là tâm điểm của phái nữ, tuyệt đối sẽ không rời khỏi đó sớm như vậy.

Trừ phi, ông ta đã tìm được mục tiêu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75 2: Tư Cách Để Trở Thành Một Người Cha (2)

Trừ phi, ông ta đã tìm được mục tiêu của mình.

Trên mặt Liên Tu Cận nhanh chóng thoáng qua một chút bối rối.

Ông ta lập tức đoán được ẩn ý trong câu nói của Đường Tử Thái, thẹn quá thành giận nên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường cậu: “Tối nay chắc Đường Bội sẽ không về, ba....” Ông ta hơi lúng túng dừng một chút, nói tiếp: “Ba tới thăm con, xem con có cần gì không.”

“Cảm ơn.” Đường Tử Thái cười với ông ta, nói: “Không có gì cần làm phiền tới ông cả, ông về ngủ sớm một chút đi.”

Liên Tu Cận không nhúc nhích.

Ông ta cũng cảm thấy, từ sau khi Đường Bội xuất hiện, thái độ của Đường Tử Thái đối với mình đã thay đổi.

Không! Nói chính xác là sau khi mình đối xử không thân thiện với Đường Bội, thái độ của Tử Thái đối với mình đã thay đổi.

Quan hệ trong mấy tháng sống chung của bọn họ, yếu ớt đến mức không chịu nổi một đòn. Đường Bội không cần làm gì mà Đường Tử Thái cũng hướng về phía cô.

Liên Tu Cận cảm thấy rất khó tin.

Ông ta không cho là, Đường Bội, có thể cho Đường Tử Thái một cuộc sống tốt hơn mình.

Liên Tu Cận vội vã, đưa tay kéo quyển sách trước mặt Đường Tử Thái về phía mình.

Đó là một quyển sách thiếu nhi của mấy năm trước, màu sắc vô cùng ấm áp. Bên trong có rất ít chữ, rất thích hợp để trẻ con xem.

Mặc dù trước giờ Liên Tu Cận chưa từng xem quyển sách này, nhưng ông ta biết, đây là một quyển sách thiếu nhi thịnh hành, trong mười mấy năm qua nó đã được tái bản rất nhiều lần.

Trên người ông ta vẫn mặc lễ phục dạ tiệc, và có cả mùi nước hoa nhàn nhạt của phụ nữ.

Ông ta ngồi gần, nên Đường Tử Thái phát hiện ra, có chút khó chịu nhúu mày.

“Con thích loại sách này?” Không khí trở nên lúng túng nên giọng của Liên Tu Cận cũng cứng ngắt.

“Không phải thích.” Mặc dù Đường Tử Thái không thích trên người Liên Tu Cận có mùi nước hoa của phụ nữ, nhưng vẫn trả lời: “Lúc còn rất nhỏ, đã từng xem. Nhưng khi đó sách rất cũ, mất rất nhiều trang, những trang còn lại, màu sắc cũng bị phai hết rồi.” Cậu vừa nói vừa bắt gặp ánh mắt

cười: “Chỉ trong sách vốn đã ít, hình ảnh cũng mờ, chị phải cố hết sức mới miễn cưỡng kể thành một câu chuyện cho tôi nghe.”

Thật ra khi đó Đường Bội biết cũng ít chữ, cuốn sách cũ nát mặc dù thiếu nhiều trang, nhưng Đường Bội dựa vào những tấm ảnh kia, thêu dệt ra nhiều mẫu chuyện khác nhau cho Đường Từ Thái nghe.

Có khi, là chuyện cô được nghe khi còn nhỏ, nhưng cũng không thể kể hoàn chỉnh.

Có khi, là do cô tưởng tượng ra, miễn cưỡng kể thành chuyện.

Đối với Đường Từ Thái gần như không thể đi ra khỏi cửa thì những thứ này chính là cả thế giới của cậu.

Cậu vừa nói vừa cúi đầu nhìn, mặc dù đã qua rất nhiều năm, nhưng vì đã xem qua nhiều lần, nên Đường Từ Thái có ấn tượng rất sâu với quyển sách này, sâu đến mức cậu có thể kể hết toàn bộ nội dung của quyển sách.

“Thì ra hoàn toàn là những câu chuyện hoàn toàn khác nhau. . .” Cậu lẩm bẩm một câu, khi còn bé quyển sách kia thật sự quá cũ nát, những câu chuyện Đường Bội căn cứ vào đó để kể, hoàn toàn khác với nguyên tác.

Phòng bệnh trở nên yên tĩnh quý dị.

Liên Tu Cận hơi nghi hoặc nhìn Đường Từ Thái, nếu như không phải vì biết vấn đề sức khỏe của cậu, biết cậu ít tiếp xúc với bên ngoài, biết cậu không thể nói dối.

Ông ta sẽ hoài nghi vừa rồi chỉ là đóng kịch.

Ông ta không tin, lấy lòng tham cùng sự xin đẹp của người phụ nữ kia, mà lại không thể mua cho con mình một quyển sách.

Nhưng Đường Từ Thái dường như mới phản ứng được bên cạnh mình còn có một người, cậu ngẩng đầu lên cười với Liên Tu Cận, nói: “Sở thiếu đưa không ít sách thế này tới, anh ấy nói tôi nằm trên giường mà đọc sách thì không tiện lắm, nhìn tranh sẽ tốt hơn.” Cậu dừng một chút, nói tiếp: “Anh ấy đối xử với chị hai rất tốt.”

Sở Quân Việt làm những chuyện này, đương nhiên là vì Đường Bội, Đường Từ Thái cực kỳ rõ ràng.

Anh yêu ai yêu cả đương đi lối về, vì chị mình mà làm những chuyện kia cho mình, thậm chí còn không thua kém sự quan tâm của Liên Thiên Duệ và Liên Tu Cận đối với mình.

Nói thế nào đây nhỉ?

Đường Từ Thái thấy được, người đó rất cẩn thận và quan tâm cậu.

Anh có thể nghĩ ra nhiều cái mà người Liên gia không nghĩ tới, ví dụ như đưa tập tranh này tới, ví dụ như Sở thiếu bận trăm công nghìn việc, ấy vậy mà lại cố định ngày đưa ba bữa cơm tới cho Đường Bội.

Đường Từ Thái không biết anh làm vậy vì cái gì, nhưng cậu nhìn thấy nụ cười ngọt ngào trên mặt chị gái.

Như vậy là đủ rồi.

“Con. .... Con. ....” Liên Tu Cận im lặng một lúc lâu, rồi cuộc mở miệng.

Ông ta không biết mình nên hỏi thế nào.

“Ừ?” Đường Từ Thái nghi ngờ nhìn ông ta, khó hiểu nhú mày, hỏi: “Sao vậy?”

Liên Tu Cận vừa muốn nói chuyện, lại thấy đôi mắt Đường Từ Thái đột nhiên sáng lên.

Ngay sau đó, cửa phòng bệnh bị mở ra.

T

“Chị!” Trên mặt Đường Từ Thái là nụ cười tươi rói, so với sự thất vọng hời hợt vừa rồi càng làm cho Liên Tu Cận nhức mắt.

“Từ Thái.” Giọng nói dịu dàng của Đường Bội truyền tới từ sau lưng ông ta, ngay sau đó, cô chạy tới bên cạnh giường, khom người kiểm tra trước ngực Đường Từ Thái, cau mày có chút trách cứ nói: “Không phải em nói muốn đi ngủ sao? Bác sĩ nói nếu muốn vết thương mau lành thì không thể ngồi lâu.”

Cô vừa nói, vừa rút tập tranh trong tay Đường Từ Thái, đưa tay xoa tóc cậu, giận trách: “Không thể chờ chị về rồi kể cho em nghe à?”

“Chị...” Nụ cười trên mặt Đường Tử Thái là nụ cười phát ra từ nội tâm, cậu le lưỡi, cười nói: “Chị đã đọc cho em nghe nhiều lần lắm rồi, lần nào cũng không giống nhau. Em muốn tự xem, cuối cùng trong tranh miêu tả câu chuyện như thế nào.”

Dừng một chút, cậu hỏi tiếp: “Sao chị về sớm vậy? Không phải là đi dự tiệc cùng Sở thiếu sao?”

“Chị cậu không yên tâm về cậu.” Chắc Sở Quân Việt bận gì đó, nên lúc này mới đi vào phòng bệnh.

Anh vừa nói lỏng cả vạt, vừa nói: “Cô ấy nói nếu cô ấy.... Không.... Ở cùng cậu, chắc chắn cậu sẽ không nghe theo lời dặn của bác sĩ.”

Giọng của Sở Quân Việt mặc dù vẫn có chút thanh lãnh, nhưng lúc nói chuyện với Đường Tử Thái, rõ ràng đã coi cậu là người mình, bởi vì trong giọng nói của anh có ý trêu đùa.

Liên Tu Cận nghe anh nói vậy thì hơi kinh ngạc.

“Tiệc tùng như vậy cũng không có gì vui, chờ em có thể đi lại, chị sẽ dẫn em tới đó.” Đường Bội cười biau môi, đỡ Đường Tử Thái nằm xuống, lúc này mới nhìn về phía Liên Tu Cận, lên tiếng chào hỏi: “Liên tam thiếu.”

Liên Tu Cận chưa từng thấy lúng túng như bây giờ.

Vừa rồi không khí giữa ba người bọn họ thật sự quá ảm áp hài hòa, làm cho ông ta cảm thấy mình hoàn toàn không thể chen vào thế giới của bọn họ.

Người không thích tiếp xúc với người khác là Sở Quân Việt, vậy mà lại lộ ra một mặt như thế trước mặt bọn họ.

Ông ta kinh ngạc, đồng thời trong lòng còn có một cảm giác nóng nảy khác lạ.

Liên Tu Cận gật đầu với Đường Bội, Sở Quân Việt bước tới, lạnh nhạt chào hỏi: “Liên tam thiếu.”

Dừng một chút, anh lại nói: “Ở đây có tôi và Bội Bội, ông về cứ về nghỉ ngơi đi.”

Đây là lệnh đuổi khách thứ hai mà Liên Tu Cận nhận được trong tối nay.

Dù đều vô cùng lễ phép, nhưng lại làm ông ta cảm thấy ảo não.

Dù thế, ngoài mặt ông ta vẫn tỉnh bơ, đứng lên nói tạm biệt Sở Quân Việt và Đường Bội, cuối cùng ánh mắt chuyển lên người Đường Tử Thái.

Đường Tử Thái cũng không nhìn ông ta, chỉ thấp giọng nói về tình huống của bữa tiệc hôm nay với Đường Bội. Nghe cô nói thức ăn có thể tự chọn, cùng với phong cảnh xinh đẹp bên ngoài, trên mặt cậu lại bắt gặp lộ ra chút mong đợi.

Đường Bội cười, đưa tay lên xoa trán cậu, nói: “Vậy em hãy khỏe nhanh một chút, khi em khỏe rồi, em muốn đi cùng được.”

Liên Tu Cận nặng nề nhìn động tác của hai chị em bọn họ, cho đến khi Đường Bội phát giác ánh mắt của ông ta, đưa tay khẽ đẩy vai Đường Tử Thái.

Lúc này cậu mới ngẩng đầu lên nhìn Liên Tu Cận, cười nói: “Đi đường cẩn thận, ông Liên, cảm ơn ông đã đến thăm tôi, hẹn gặp lại.”

Mặc dù không đến mức tức giận, nhưng như vậy lại làm Liên Tu Cận cảm thấy vô cùng không tốt.

Ông ta rất ít khi có cảm xúc như vậy, những tình nhân trước kia, cho dù biết rõ ông ta vô tình, lúc ở trước mặt ông ta, vẫn sẽ dùng hết vốn liếng, chỉ hy vọng ánh mắt ông ta dừng lại trên người bọn họ lâu một chút.

Nhưng rất hiển nhiên, trong căn phòng này không ai muốn lãng phí ánh mắt trên người ông ta.

“Anh tiễn Liên tam thiếu.” Cho đến khi ông ta mở cửa phòng, Sở Quân Việt đột nhiên nói với Đường Bội.

“Không phiền Sở thiếu.” Liên Tu Cận nghe vậy, quay đầu từ chối.

“Đi thôi.” Sở Quân Việt lại không cho ông ta cơ hội từ chối, sải bước đi lên, chủ động mở cửa giùm ông ta.

Liên Tu Cận như có điều suy nghĩ nhìn Sở Quân Việt.

Ngay khi rời mắt khỏi Đường Bội, thì sẽ khôi phục đáng vẻ lạnh nhạt, ‘ám dạ đế vương’ làm người ta không thể nào tới gần.

Ma lực của tình yêu, đúng là đáng sợ.

Trên hành lang không có ai, hai người đàn ông to lớn đứng trong thang máy, bầu không khí có hơi lúng túng.

Nhưng Liên Tu Cận biết, chắc chắn Sở Quân Việt có lời muốn nói với mình.

Quả nhiên, khi xuống tới bãi đậu xe dưới tầng hầm, chắc chắn xung quanh không có người khác, Sở Quân Việt mới nhìn Liên Tu Cận, thản nhiên nói: “Chắc tam thiếu cũng thấy, đáng về khi hai chị em cô ấy ở chung với nhau.”

Liên Tu Cận im lặng một chút, hỏi: “Cậu muốn nói gì?”

“Bội Bội rất quan tâm người em trai này, nếu như Từ Thái thật sự ở lại Thụy Sĩ, không ở bên cạnh cô ấy nữa, cô ấy nhất định sẽ rất đau lòng và mất mát. Cho dù đó là sự lựa chọn của Đường Từ Thái.” Sở Quân Việt lạnh lùng nói.

Liên Tu Cận nghe được ý tứ trong lời nói của anh.

Sự lúng túng vừa rồi, làm cho ông ta hơi thất thần.

Bây giờ đơn độc đối mặt với Sở Quân Việt, ông ta mới khôi phục sự ung dung, khôn khéo.

“Vây ý của Sở thiếu là...”

“Tôi không thích nhìn thấy cô ấy đau lòng.” Sở Quân Việt từ tốn nói: “Tôi nghĩ Từ Thái cũng sẽ không muốn nhìn thấy chị gái của mình đau khổ. Hai mươi năm qua, Liên tam thiếu tự do tự tại, giờ sao phải để một người tự nhiên xuất hiện, quấy rầy cuộc sống của ông chứ?”

“Cậu có ý gì?” Liên Tu Cận híp mắt lại: “Cậu muốn tôi bỏ rơi con của mình?”

“A...” Sở Quân Việt cười khẽ.

Anh vốn dĩ không tính nói lời này, bởi vì dường như Liên Tu Cận căn bản không quan tâm đến sự tồn tại của Đường Từ Thái. Mặc dù Đường Bội nói sẽ tôn trọng sự lựa chọn của Đường Từ Thái, nhưng Sở Quân Việt không nói gì, vì anh chưa bao giờ nghĩ rằng Đường Từ Thái sẽ chọn Liên Tu Cận.

Nhưng đứa bé kia, thật sự quá nhạy cảm.

Dường như cậu rất lo lắng rằng mình sẽ trở thành gánh nặng của Đường Bội, cũng lo lắng sự hiện hữu của mình sẽ ảnh hưởng tới quan hệ của Sở Quân Việt và Đường Bội.

Cậu quá mức cẩn thận, rất có thể, là bởi vì một chút dịu dàng lấy lòng của Liên Tu Cận, làm trái tim cậu lựa chọn ở lại Thụy Sĩ.

Mặc dù Sở Quân Việt không thích tiếp xúc với người khác quá nhiều, nhưng đối với lòng người, anh nhìn thấy rất rõ, đây là bản lĩnh mà một người thừa kế phải có.

Cho nên anh mới chủ động nói tiền Liên Tu Cận, mục đích là muốn nói chuyện với ông ta.

“Ý của Sở thiếu, là muốn tôi chủ động từ bỏ Từ Thái, để nó không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi cùng Đường Bội?” Dường như Liên Tu Cận bị tiếng cười của Sở Quân Việt chọc giận.

Ông ta híp mắt lại, ánh mắt như kim bắn về phía Sở Quân Việt.

Cho dù ngoài kia ai cũng sợ Sở đại thiếu, nhưng ông ta thì không.

Ông ta là Liên tam thiếu, thế lực sau lưng, không thua Sở gia.

“Không phải hoàn toàn không có lựa chọn khác.” Sở Quân Việt lạnh nhạt nói: “Nếu thật sự để Đường Từ Thái lựa chọn, thì tôi không lo lắng chút nào cả.”

“Cậu có ý gì?” Lửa giận trong lòng Liên Tu Cận càng ngày càng tăng, nhưng ngoài mặt, vẫn tỉnh bơ nhìn Sở Quân Việt, chỉ là, ánh mắt ông ta càng ngày càng sắc bén, làm ánh mắt Sở Quân Việt cũng lạnh xuống theo.

“Liên tam thiếu thật sự không hiểu con trai mình một chút nào hết.” Sở Quân Việt từ tốn nói: “Liên Thiên Duệ thì lại hiểu em họ của mình hơn một chút.”

Anh nhìn sang bên kia, chiếc xe màu đen không quá xa hoa, nghiêm túc giống như con người Liên Thiên Duệ vậy.

Cửa xe mở ra, Liên Thiên Duệ nghiêm túc bước ra.

“Tôi không có ý nghe lén.” Hắn giơ tay, nói tiếp: “Định chào hỏi hai người, nhưng hai người lại nói chuyện trước một bước.”

Thấy hắn, Liên Tu Cận lại nhớ lại những lời hắn nói trong bữa tiệc, ông ta suy nghĩ những lời nói đó.

Nếu như không phải vì những lời nói kia, ông ta cũng sẽ không đột nhiên rời khỏi đó và rời xuất hiện ở đây.

Sở Quân Việt gật đầu chào hỏi Liên Thiên Duệ, từ tốn nói: “Lời Liên tổng nói, hẳn là tam thiếu sẽ thấy tin tưởng hơn.”

“Lời cậu ta vừa nói, có ý gì?” Quả nhiên Liên Tu Cận quay đầu nhìn về phía Liên Thiên Duệ, không chút khách sáo, hỏi.

“Thật ra thì Từ Thái...” Liên Thiên Duệ cảm thấy có chút lúng túng, trước ánh mắt hờ hững của Sở Quân Việt, cùng với sự áp bách từ chủ mình, thậm chí trong ánh mắt còn có chút thẹn quá thành giận, hắn nói tiếp: “Chắc là bị hoàn cảnh từ nhỏ ảnh hưởng, thật ra thì Từ Thái vô cùng hiểu chuyện.”

Liên Thiên Duệ cân nhắc cách dùng từ, nói: “Con không biết lúc trước nó như thế nào, nhưng trong thời gian ở Liên gia, nó thật sự hiểu chuyện đến mức làm người ta cảm thấy đau lòng. Không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, sẽ tuyệt đối không phiền đến người khác, dù con đã nói với nó rất nhiều lần, bảo nó không cần quá kiêng dè. Nhưng bề ngoài nó luôn miệng đồng ý, khi xoay người lại vẫn như trước, đối với ai cũng khách sáo.”

Liên Tu Cận không nói gì, chuyện này không cần Liên Thiên Duệ nói, ông ta cũng biết.

Ông ta đón Đường Từ Thái về, rồi thờ ơ với cậu.

Trước giờ luôn im lặng, không làm ảnh hưởng đến sinh hoạt của nhau, không để người kia cảm thấy trong nhà có thêm một người mà cảm thấy khó chịu.

Liên Thiên Duệ có chút lúng túng nói tiếp: “Chắc chú cũng hiểu ý của con, cho nên sau đó chú mới dẫn những người phụ nữ kia về nhà?”

Hắn không nói sai.

Nửa tháng đầu khi Liên Tu Cận đón Đường Từ Thái về nhà, quả thật có hơi tu thân dưỡng tính, ít nhất sẽ không đưa mấy cô tình nhân kia về nhà.

Nhưng cũng chỉ có nửa tháng mà thôi.

Sự tồn tại của Đường Từ Thái thật sự quá mức yên lặng, yên lặng đến mức làm Liên Tu Cận rất yên tâm, cho dù ông ta đưa tình nhân về nhà, cậu cũng không có phản ứng gì.

Cho nên ông ta nhanh chóng lập lại tình trạng cũ.

Sâu trong lòng, ông ta thậm chí còn cảm thấy vui sướng, để Đường Từ Thái thấy những chuyện này, giống như cũng có một người khác đang nhìn thấy, để cô ta biết, cho dù cô ta phản bội ông ta, lừa gạt ông ta, tổn thương ông ta, nhưng ông ta vẫn không suy sụp, cuộc sống vẫn vậy, phong phú nhiều màu sắc.

Vẫn có nhiều tình nhân xinh đẹp, mỗi ngày trôi qua thật vui vẻ.

Lúc này Liên Thiên Duệ lại nói ra trước mặt Sở Quân Việt, làm mặt Liên Tu Cận tối sầm xuống.

Liên Thiên Duệ lại nói: “Cho nên, con nghĩ cho dù Từ Thái rất muốn đi cùng chị gái của mình, nhưng nó sẽ lo lắng, sợ mình làm Sở thiếu không vui, sợ mình ảnh hưởng đến hạnh phúc của chị gái, cuối cùng sẽ đưa ra lựa chọn trái với lòng mình.”

Đây đã là lần thứ hai Liên Tu Cận nghe được câu ‘trái với lòng mình’ trong một thời gian ngắn.

Từ miệng Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ nói ra, lại châm chọc tới vậy.

Hai người kia, vốn là đều cao cao tại thượng, chưa bao giờ biết thông cảm cho người khác. Lúc này lại lần lượt chỉ trích ông ta, nói ông ta không biết thông cảm cho người khác.

Liên Tu Cận cười lạnh: “Sao các người biết? Từ Thái lựa chọn ở lại không phải do cam tâm tình nguyện?”

“Ông cảm thấy có thể không?” Sở Quân Việt không chút lưu tình nói: “Ông đã thấy, khi hai chị em họ ở cùng với nhau hòa hợp và ảm áp tới mức nào. Ông cảm thấy, cái thân tình tràn ngập nguy cơ của ông và Đường Từ Thái, có thể so sánh với tình cảm của cậu ấy và Bội Bội?”

Dừng một chút, anh nói tiếp: “Mặc dù tôi đang cố hết sức để cậu ấy cảm thấy tôi coi cậu ấy là người nhà. Nhưng mà...”

Anh không nói hết, mà là nhiu mảy một cái.

Nhưng Liên Thiên Duệ cùng Liên Tu Cận đều hiểu ý anh.

Lấy tính cách và thân phận của Sở Quân Việt, có thể đối xử nhiệt tình thân thiết với Đường Tử Thái như vậy. Trong mấy ngày ngắn ngủi, quả thực khó tin, nhưng thật sự là anh đã hoàn toàn tiếp nhận.

“Cho nên Liên tam thiếu.” Sở Quân Việt lại nói: “Ông đã sớm buông bỏ thân phận và trách nhiệm của một người cha, lúc này cần gì lại đột nhiên muốn làm một người cha tốt? Ông có thể duy trì sự vui vẻ kiên nhẫn này bao lâu? Cần gì phải cho Tử Thái hy vọng, rồi lại đẩy cậu ấy rớt từ trên cao xuống lần nữa? Như vậy tôi chắc chắn mình có thể thuyết phục được Tử Thái, để cậu ấy yên tâm, cùng tôi và Bội Bội trở về. Bội Bội sẽ không đau lòng mất mát, ông cũng có thể tiếp tục sống cuộc sống của riêng mình, như vậy không phải tất cả mọi người đều vui sao?”

Anh rất hiếm khi nói những lời thế này, Sở Quân Việt như vậy, làm cho Liên Thiên Duệ và Liên Tu Cận đều có chút kinh ngạc.

“Nếu như tôi không đồng ý?” Liên Tu Cận im lặng trong chốc lát, rồi nói: “Cho dù cậu là gia chủ Sở gia, cũng không thể nào bắt tôi buông bỏ con của mình, cũng không có tư cách để bắt Tử Thái rời bỏ cha của nó. Nói giống như là tôi sai, tôi tội ác tày trời, thật ra các người đều vì Đường Bội, có chỗ nào nghĩ cho Tử Thái chứ?”

“A. ....” Sở Quân Việt cười lạnh một tiếng, nói: “Khi còn nhỏ Đường Tử Thái đã sống thế nào, nếu ông muốn, thì điều tra một chút là biết hết. Năm đó đã lựa chọn không quan tâm, vậy mà bây giờ lại giả tạo muốn sắm vai một người cha tốt.”

Anh chậm chạp cười một tiếng, trào phúng nói: “Tôi không có tư cách bắt Tử Thái rời bỏ cha của mình, nhưng trước đó, ông càng không có tư cách để làm cha của cậu ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76 1: Thù Mới Hận Cũ (1)

Sở Quân Việt nói xong thì không đếm xỉa đến Liên Tu Cận nữa.

Nếu như không phải tự bản thân phốt lò, không muốn quan tâm, Sở Quân Việt tin tưởng, lấy năng lực của Liên tam thiếu thì làm sao có thể không điều tra được những chuyện kia.

Trong quá khứ, ông ta muốn chọn cuộc sống thế nào, anh không muốn xen vào, cũng không trông nom.

Nhưng bây giờ có liên quan đến Đường Bội, anh sẽ không bỏ mặc.

Ánh mắt của anh dừng lại trên mặt Liên Tu Cận chốc lát, rồi lạnh nhạt quét qua Liên Thiên Duệ.

“Còn nữa....” Sở Quân Việt nói tiếp: “Đường Tử Thái là một người độc lập có chủ kiến của riêng mình, chứ không phải là con rối của Liên gia, cũng không phải là dụng cụ để bắt Liên tam thiếu quay đầu.”

Sở Quân Việt không tin, trong thời gian Liên gia tìm Đường Tử Thái về sẽ không điều tra thân thế của cậu. Để chắc chắn trăm phần trăm cậu là giọt máu duy nhất bên ngoài của Liên Tu Cận, chỉ sợ ngay cả chuyện từ bé đến lớn của cậu cũng bị tra sạch.

Bọn họ điều tra, nhưng lại gạt Liên Tu Cận.

Mục đích của ông cụ Liên thật sự quá rõ ràng, chính là muốn dùng đứa con duy nhất này, kích thích trách nhiệm của một người cha của Liên Tu Cận.

Có lẽ ông ta không hài lòng về mẹ của Đường Tử Thái, nhưng người đã chết, thì ông ta vô cùng tình nguyện nhận đứa cháu trai này.

Nhưng chuyện năm đó, cũng không cần nói ra.

Điều Liên gia muốn, là Liên tam thiếu phản khởi một lần nữa.

Mà không phải là một Liên tam thiếu sau khi biết được chân tướng, không biết sẽ biến thành hình dạng gì.

Liên Thiên Duệ trầm mặt xuống, muốn nói gì đó.

Nhưng Sở Quân Việt lên tiếng trước một bước.

Anh nhìn Liên Thiên Duệ, từ tốn nói: “Hơn nữa, cậu ấy còn là đứa em trai mà người phụ nữ của tôi quan tâm nhất.”

Ý uy hiếp trong lời nói rõ ràng rành rành, làm người ta muốn khinh thường cũng khó.

Sắc mặt của hai người đàn ông xuất sắc nhất Liên gia lúc này cũng trở nên khó coi.

Sở Quân Việt chỉ lạnh nhạt lờ mờ bọn họ, xoay người đi tới thang máy.

Trong phòng bệnh vẫn là một mảnh ảm áp.

Đường Tử Thái nằm trên giường bệnh, Đường Bội đang đọc truyện cho cậu nghe. Cô nói rất nhanh, trong mắt là nụ cười gian xảo.

“Dưới đây biển sâu, không có công chúa, mà là Vu nữ. Cô ấy bảo vệ bảo vật của Long Vương, không để cho bất kỳ ai mang nó đi, đợi Long Vương chuyển thế trở về.”

Đường Bội kể xong, ‘bụp’ một tiếng khép sách lại, cười nói: “Câu chuyện đến đây là kết thúc, chị nói cho em biết rồi mà, hoàng tử và công chúa không nhất định sẽ hạnh phúc bên nhau.”

Cô chớp mắt, cười nói: “Em còn không chịu tin chị, bây giờ đã tin chưa hả?”

Đường Tử Thái bắt mắt làm bầm một tiếng, đưa tay muốn cướp quyển sách tranh: “Vừa rồi em mới xem có một nửa, nhưng câu chuyện không phải là như vậy mà.”

“Chị nói phải là phải.” Đường Bội cười tránh tay của cậu.

Cô vừa dịu dàng nhét tay Đường Tử Thái vào trong chăn, vừa gõ nhẹ lên trán cậu: “Em là một thằng con trai, sao không thích manga võ hiệp, mà lại thích chuyện cổ tích hoàng tử và công chúa chứ? Như vậy là không được đâu, sẽ bị người khác cười đó!”

“Chị.....” Đường Tử Thái ngoan ngoãn nằm trên giường, miệng vẫn nói: “Kết cục tốt chẳng lẽ không được sao?”

“Vậy quá giả.” Đường Bội hé miệng cười khế, nói: “Nếu hoàng tử luôn thành đôi với công chúa, vậy cô bé lọ lem phải làm sao đây?”

“Không phải cô bé lọ lem đã có chàng phù thủy đẹp trai bảo vệ rồi sao?” Đường Tử Thái lẩm bẩm hỏi.

“Ặc.... Cái này hả.....”

Chắc Đường Bội cũng không nghĩ ra, khi còn bé mình vì muốn dỗ em trai ngủ mà bịa ra những chuyện cổ tích ngây thơ buồn cười, không ngờ em trai lại nhớ tất cả.

Cô nghiêng đầu nhìn Đường Tử Thái, dưới ánh đèn, ngũ quan của em trai vô vùng hoàn mỹ, thật sự rất giống Liên Tu Cận, nhưng lại dịu dàng và ảm áp hơn nhiều.

Cô cười một tiếng, nói tiếp: “Cho nên, không phải là tất cả các câu chuyện đều do hoàng tử và công chúa làm nhân vật chính, câu chuyện của cô bé lọ lem và chàng phù thủy cũng rất đẹp không phải sao?”

“Ừ.” Đường Tử Thái gật đầu.

Thật ra bọn họ đã sớm qua khỏi cái tuổi xem truyện thiếu nhi, nhưng kỷ niệm tuổi thơ thật sự quá ít, ít đến mức cho dù là bây giờ, bọn họ cũng không nhận được mà muốn tìm lại những thiếu sót của thuở bé.

“Chị....” Đường Tử Thái khẽ nói: “Dù Sở thiếu không phải hoàng tử, chỉ cần anh ấy đối xử tốt với chị, em cũng sẽ rất thích anh ấy.”

“Ha ha...” Đường Bội cười to, cúi đầu sửa chăn lại cho Đường Tử Thái, dịu dàng nói: “Anh ấy chính là hoàng tử chân chính. Ngủ đi, không còn sớm nữa.”

“Ừ.” Đường Tử Thái gật đầu.

Đường Bội tắt hết đèn, chỉ để lại đèn ngủ nhỏ. Diệp Gia Quán.

Cô vừa mở cửa ra, đã nhìn thấy Sở Quân Việt đứng dựa tường trên hành lang.

Bởi vì là buổi tối, nên đèn hành lang bệnh viện được mở hết, trông rất ảm áp và yên tĩnh.

Ánh sáng vòng quanh cánh mũi thẳng tắp của Sở Quân Việt, cùng với chiếc cằm cương nghị, còn có đôi lông mi thật dài.

Áo sơ mi sườn thẳng, cà vạt bị anh nới lỏng một tí, nhìn anh lúc này có hơi hoang dã.

“Trở lại lúc nào thế?” Đường Bội cười khẽ, đóng cửa lại rồi đi tới bên cạnh anh.

Cô đưa tay chạm vào má Sở Quân Việt, dưới ánh đèn gò má của anh càng hoàn mỹ và nhu hòa hơn nhiều.

“Cũng được một lúc rồi.” Sở Quân Việt bắt được tay Đường Bội, kéo đến môi rồi hôn một cái, thấp giọng nói: “Khi em nói đến cái kết của câu chuyện kia.”

Trong mắt của anh cũng xuất hiện lên ý cười tự nhiên, nhớ tới kết cục mà Đường Bội kể, rồi lời giải thích đúng lý hợp tình của cô, không nhịn được nói: “Em rất thích bắt nạt em trai em.”

“Khi còn nhỏ, vì sức khỏe của Tử Thái không tốt, tiền kiếm được, mẹ đều dùng để lo cơm áo, còn lại đều để chữa bệnh cho nó, lúc ấy đâu có tiền để mua những thứ này.” Đường Bội cười híp mắt nói: “Sau đó, ở kế bên nhà có một di dạy trẻ, di ấy cho bọn em mấy cuốn sách cũ mà nhà trẻ không cần nữa. Mặc dù đã cũ, nhưng đối với Tử Thái quanh năm không thể bước ra khỏi cửa mà nói, có mấy cuốn sách đó, đã giúp nó đỡ buồn hơn.”

Sở Quân Việt nắm chặt tay cô.

Hai người giống như học sinh lần đầu tiên nói chuyện yêu đương, tay nắm tay đi về phía thang máy.

Đường Bội tiếp tục nói: “Nhưng cũng không quá thuận lợi, tại vì truyện trên sách tranh quá đơn giản, nên em đành phải kể những câu truyện trước kia em nghe cho Tử Thái nghe.”

Cô suy nghĩ một chút, lại nói: “Từ nhỏ Tử Thái đã vô cùng thông minh, trí nhớ hơn người. Chuyện từng nghe một lần, nó luôn nhớ rất kỹ. Có lần mẹ đã ôm nó khóc rất lâu....”

Nói tới đây, trong lòng Đường Bội đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Cô có chút ghen lời.

Sở Quân Việt siết chặt tay cô hơn, dịu dàng hỏi: “Sao đó thì sao?”

Mười ngón tay đan vào nhau, ngón tay Sở Quân Việt thon dài có lực, lòng bàn tay ấm áp làm Đường Bội cảm thấy an toàn, cô quay đầu cười với anh, thấp giọng tiếp tục nói: “Khi còn nhỏ em không hiểu chuyện, thấy mẹ khóc thảm như vậy, em nghĩ rằng mẹ phải đưa em trai đi, hoặc bệnh của em trai không thể chữa khỏi. Sau này lớn lên mới hiểu ra, khi đó, chắc là mẹ cảm thấy có lỗi với Tử Thái, bởi vì bà không có cách cho chúng em một cuộc sống tốt, cũng không có cách cho chúng em học hành. Tài năng của Tử Thái, chắc sẽ bị mai một.”

Nói đến phần sau, giọng cô hơi khàn khàn.

Sở Quân Việt đau xót trong lòng.

Thang máy nhanh chóng xuống tới bãi đậu xe, anh ôm Đường Bội vào lòng, cảm đặt trên đầu cô, nói: “Sở gia có một hạng mục, tài trợ cho trẻ em không có điều kiện học hành.”

Anh biết mọi thứ đã thay đổi, nhưng vẫn trầm giọng nói: “Anh sẽ bảo bọn họ gia tăng đầu tư, hy vọng sau này, sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa.”

“Ừ.” Đường Bội dựa vào ngực anh, cảm nhận nhịp đập trái tim, cảm nhận sự ấm áp của anh, lại cười: “Chờ Tử Thái khỏe lại, nó muốn học cái gì, sẽ học được cái đó.”

“Ừ.” Sở Quân Việt không chậm chút trễ trả lời.

Anh ôm Đường Bội ngồi vào xe, tài xế lái xe đưa bọn họ tới một căn nhà ở trung tâm thành phố Zurich.

Mặc dù Sở Quân Việt rất ít tới đây, nhưng trong căn hộ cái gì cũng có, thậm chí còn có nguyên liệu nấu ăn tươi mới.

Anh mở tủ lạnh ra, quay đầu hỏi Đường Bội: “Buổi tối không ăn gì, có đói bụng không?”

Đường Bội cười đi tới cạnh anh, khom người nhìn vào tủ lạnh, hỏi: “Sở thiếu muốn đích thân xuống bếp hả?”

Trên mặt Sở Quân Việt xuất hiện một chút ngại ngùng, từ tốn nói: “Nấu cháo nhồi bột mì thì làm được.”

Đường Bội cười khẽ, cúi đầu nhìn một chút, cười nói: “Để em.”

Người trải qua huấn luyện dã ngoại tàn khốc, có thể giải quyết vấn đề no ấm cơ bản nhất.

Cô nhanh chóng làm xong món cơm chiên trứng, lại làm hai món ăn đơn giản, sau đó nghiêng đầu nhìn Sở Quân Việt, cười nói: “Chỉ có canh trứng cà chua thôi.”

Lúc bụng đồ ăn lên bàn, Đường Bội thật sự không thể tưởng tượng được, cô sẽ cùng gia chủ Sở gia, ngồi đối diện nhau trong căn hộ nằm ở trung tâm thành phố Zurich – tất đất tất vàng, cùng nhau ăn một bữa cơm đơn giản.

Sở Quân Việt ăn uống có chế độ từ nhỏ sợ rằng chưa từng ăn những món này.

“Sao hả?” Đường Bội lấy muỗng gỗ nhẹ lên vành chén của anh.

Động tác này có chút không lễ phép, ít nhất là hoàn toàn trái ngược với những lễ nghi Sở Quân Việt học từ nhỏ, nhưng anh chỉ cảm thấy ấm áp và thân mật, không chút để ý gạt đầu, nói: “Rất ngon.”

Hai người ăn xong thì tắm rửa.

Một ngày ngắn ngủi, lại xảy ra rất nhiều chuyện.

Lúc đặt lưng lên giường, Đường Bội không nhận được mà thở dài thỏa mãn.

Sở Quân Việt khẽ vươn tay, kéo cô vào ngực, cái chăn lông vũ mềm mại bao bọc lấy bọn họ.

Cô tựa vào ngực Sở Quân Việt, nhưng thực tế là đang đưa tay chống đỡ cơ thể mình, tay trái nhẹ nhàng sờ cảm anh, cười hỏi: “Vậy bây giờ Sở thiếu có thể nói cho em biết, hôm nay anh đã nói gì với Liên tam thiếu không?”

Sở Quân Việt nhìn cô không chớp mắt, chỉ cảm thấy cơ thể mềm mại trên người, Đường Bội cười tươi như hoa, làm tim anh nóng lên theo.

Anh khẽ ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn lên cổ tay Đường Bội.

Đó là chỗ nhạy cảm, Đường Bội cũng cười khúc khích, nhẹ nhàng rút tay lại.

Tay Sở Quân Việt trượt từ lưng Đường Bội xuống, lúc đi qua eo cô, tay thoáng dùng lực, kéo cô áp lên người mình.

“Ê...” Đường Bội bất mãn liếc nhìn anh một cái, dứt khoát bắt lấy cổ tay anh, kéo cao kên đỉnh đầu, cười nói: “Đừng hòng lấp liếm cho qua nhé.”

Sở Quân Việt thả lỏng cơ thể, mặc cho cô kiểm chế hai tay, ngực hơi phập phồng, hồi lâu mới nói: “Em nghĩ anh sẽ nói gì?”

“Ừm...” Đường Bội đảo tròn mắt, cười nói: “Chắc là uy hiếp Liên tam thiếu, để ông ta không đánh chủ ý lên người Tử Thái, muốn ông ta biết khó mà lui, không nên cướp Tử Thái với em?”

Sở Quân Việt vẫn không trả lời, đôi mắt thâm thúy nhìn Đường Bội không chớp, giống như muốn hút linh hồn của cô vào chỗ sâu nhất trong mắt mình.

Sau khi Đường Bội nói xong câu đó, nụ cười trên mặt cũng tắt.

Cô chống đỡ cơ thể, nhìn vào mắt Sở Quân Việt, hồi lâu sau khẽ thở dài, cúi đầu chủ động hôn lên môi anh, nói: “Cảm ơn anh.”

Uy hiếp người khác như vậy, thật sự không giống tác phong của Sở đại thiếu.

Anh vì ai, tất nhiên Đường Bội biết.

Cô tách ra, nhìn vào mắt Sở Quân Việt. Bởi vì muốn tạo hình tượng giống như nhân vật trong phim của Sở Dực Thành, nên cô để tóc dài, mái tóc mềm mượt lướt qua gò má Sở Quân Việt.

Đường Bội cũng không buông cổ tay anh ra, cúi đầu nhìn một chút, rồi lại hôn lên môi anh lần nữa.

Truyện được đăng chính thức ở Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép! Diệp Gia Quán. Truyện được cập nhật trước ở Diệp Gia Quán 1-3 ngày so với diễn đàn. Ngoài ra, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép, phi chính chủ!

Đầu lười mềm mại nhẹ nhàng lướt qua môi anh, sau đó thoáng dùng sức, tách đôi môi anh ra.

Đường Bội hôn vô cùng chuyên tâm, nụ hôn của cô còn mang theo chút trẻ con.

Nhưng sự trẻ con này, làm cho lòng Sở đại thiếu ngửa ngáy.

“Bội Bội...” Khi tách ra lần nữa, hơi thở của anh cũng trở nên nặng nề.

“Ừ?” Đường Bội cười buông cổ tay anh ra.

Sở Quân Việt nhẹ nhàng vén tóc cô lên, lòng bàn tay ấm áp xẹt qua gò má trắng nõn.

Tay anh trượt đến gáy cô, kéo cô sát vào ngực mình hơn.

.....

Sáng hôm sau, Đường Bội dậy rất sớm.

Tối hôm qua Sở Quân Việt cũng không quá đáng.

Nhưng đợi khi cô kéo rèm cửa sổ ra, tia nắng sáng sớm mùa hè chiếu vào thì Sở Quân Việt còn nheo mắt.

Nắng ban mai chiếu lên Đường Bội, trên người cô đang mặc áo sơ mi của anh.

Mặc dù cô cao gầy, nhưng nếu so sánh với Sở Quân Việt thì vẫn nhỏ hơn nhiều. Ít nhất, áo sơ mi của anh mặc trên người cô, vạt áo cũng đủ để che kín một nửa đùi của cô.

Nút áo trên cùng không cài lại, lộ ra xương quai xanh như ẩn như hiện.

Lúc này, Đường Bội quay đầu cười với anh.

Ánh mắt trời rơi vào mặt cô, làm nụ cười của cô càng thêm rực rỡ và ấm áp.

Trong nháy mắt đó, Sở Quân Việt cảm thấy trái tim giống như bị cái gì đó đánh trúng, đập chậm mất một nhịp, làm anh có chút mê mang, cổ họng cũng hơi khô.

“Chào buổi sáng” Đường Bội nhảy lên giường, mở lên môi anh một cái, nói: “Em phải đến bệnh viện.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76 2: (Diệp Gia Quán)

“Chào buổi sáng” Đường Bội nhảy lên giường, mở lên môi anh một cái, nói: “Em phải đến bệnh viện.”

“Anh cùng đi với em” Lúc này Sở Quân Việt mới tìm lại được giọng nói của mình, đưa tay sửa lại cổ áo sơ mi cho cô, cài lại nút áo trên cùng.

Nếu như còn nhìn tiếp, anh không biết mình có thể để cô đi hay không.

Nhưng một người đàn ông tốt thành thực biết quan tâm, tuyệt đối sẽ không để cho người phụ nữ của mình, khó xử giữa mình và em vợ.

“Không cần.” Đường Bội nói: “Anh cũng có rất nhiều chuyện phải làm đúng không? Tự em đi là được rồi.”

“Ừ.” Sở Quân Việt gật đầu, nhớ lại cuộc nói chuyện với Văn Tư Miểu, nói với cô: “Lục Tử Mặc gọi điện thoại cho Văn Tư Miểu, hình như Minh Hiên đang tìm em.”

“Hà?” Đường Bội nhú mày, đột nhiên nhớ lại, mình còn đang tham gia tiết mục của Minh Hiên, vòng đầu tiên đã loại hai người rồi.

Sau đó, hình như còn hai vòng thi.

Nghĩ tới đây, cô lại không nhịn được mà nhú mày một cái, nói: “Bây giờ Từ Thái như vậy, sao em đi được chứ?”

“Bội Bội.” Sở Quân Việt vuốt chân mày cô, vuốt mặt cô, nói: “Nếu em không muốn tham gia, anh sẽ bảo Lục Tử Mặc xử lý giúp em.”

Vừa nói anh vừa kéo cô vào ngực mình, hưởng thụ vẻ đẹp sáng sớm của cô, nói: “Anh chỉ mong, em không đi đâu cả, chỉ cần ngây ngô ở bên cạnh anh, để anh nhìn là được rồi.”

Quả nhiên, Đường Bội lập tức ngẩng đầu lên, hé miệng cười nói: “Vậy cũng không được.”

Cô tuyệt đối sẽ không hoàn toàn phụ thuộc vào Sở Quân Việt, điểm này Sở Quân Việt đã sớm biết.

Anh không biết rốt cuộc là mình nên cảm thấy kiêu ngạo hay thất vọng, nhìn Đường Bội bước xuống giường, vừa tìm điện thoại, vừa nói với anh: “Chờ em hỏi Lục Từ Mặc, xem thời gian cụ thể rồi nói sau.”

Lúc đầu khi bước vào giới giải trí, có lẽ chỉ vì cướp vai của Đường Phi Phi, để bọn họ thấy được mình xinh đẹp thế nào trên màn ảnh, để bọn họ cảm thấy khó chịu.

Nhưng sau khi chân chính gia nhập, Đường Bội cảm thấy, đóng phim cũng có rất nhiều thú vui.

Ví dụ như vai Tiểu công chúa.

Tần Hạo Diễm rất hài lòng về cô, tuy nhiên, sự vui vẻ mà Đường Bội nói không phải vì điều đó.

Cho nên khi Minh Hiền nói đến vai nữ chính trong bộ phim lịch sử giả tưởng kia, thật ra cô cũng có chút mong đợi.

Lục Từ Mặc nhanh chóng nghe điện thoại, dù còn rất sớm, nhưng giọng của anh ta lại rất tỉnh táo: “Cuối cùng cũng chịu liên lạc với tôi, cô Đường! Lúc nào cô mới trở về?”

“Em trai tôi vừa phẫu thuật tim xong.” Giọng của Lục Từ Mặc không tính là quá tốt, nhưng vì đã dần thân quen, Đường Bội lại có thể nghe ra sự vui sướng trong lời nói của anh ta: “Ít nhất phải chờ nó ổn định lại, tôi mới có thể về nước.”

“Ừ.” Lục Từ Mặc hỏi: “Tình huống của cậu ấy thế nào rồi?”

Thật ra thì, Văn Tư Miểu cũng đã kể sơ với Lục Từ Mặc. Nhưng anh ta đâu phải người đại diện chính thống, nói là giúp Đường Bội nổi tiếng, chỉ bằng nói là giúp Đường Bội cân bằng mối quan hệ với giới giải trí.

“Cảm ơn anh, phẫu thuật rất thành công.” Nói đến Đường Tử Thái, nụ cười trên mặt Đường Bội càng sâu hơn: “Mặc dù còn phải tịnh dưỡng một khoảng thời gian.”

“Ừ, chúc mừng cô Đường.” Lục Từ Mặc nói.

Anh ta dừng một lúc, rồi mới nói đến chuyện công: “Minh thiếu đã liên lạc với tôi nhiều lần rồi, vốn là vòng hai đã tổ chức vào tuần trước, nhưng cân nhắc về thời gian của các cô, nên mới dời đến tuần tới. Cũng chính là...” Anh ta xem lịch, nói tiếp: “Cũng chính là ngày 15 tháng 6, cô có thể trở về không?”

“Vậy không phải chỉ còn bốn ngày ư?” Đường Bội ngẩn ra, nói: “Sợ rằng không được, khi đó e rằng vết thương của Tử Thái vẫn chưa cắt chỉ.”

Sự nghiệp nghệ thuật đúng là thú vị, nhưng Tử Thái, quan trọng hơn nhiều.

“Cho nên...” Lục Từ Mặc hỏi: “Cô muốn rút khỏi cuộc thi? Hay để tôi thương lượng với Minh thiếu, nhờ anh ta dời ngày lại?”

“Nhưng mà, hình như thời gian của anh ta cũng rất gấp.” Không đợi Đường Bội trả lời, Lục Từ Mặc đã nói tiếp: “Hơn nữa còn phải tương tác với thường gian của mấy người còn lại.”

“Đây...” Đường Bội nhủ mảy.

Rút khỏi cuộc thi thật sự rất đáng tiếc, nhưng mà...

Cô chút có không biết phải làm sao, nhưng vẫn nhanh chóng hạ quyết tâm: “Vậy chỉ có thể nói xin lỗi Minh thiếu, tôi không thể...”

Cô còn chưa nói hết, điện thoại di động đã bị Sở Quân Việt lấy.

Anh vẫn nghe Đường Bội và Lục Từ Mặc nói chuyện, lúc này liền lấy điện thoại.

Bên kia điện thoại Lục Từ Mặc đang hỏi: “Muốn rút khỏi cuộc thi sao? Vậy khá là đáng tiếc. Trong vòng một, biểu hiện của cô rất tốt. Nhìn ý Minh thiếu, thi thêm một vòng nữa, thì cô thắng chắc rồi.”

“Kêu Minh Hiền thay đổi thời gian.” Sở Quân Việt chờ anh ta nói xong, mới lạnh nhạt nói.

Lục Tử Mặc không ngờ trong mấy giây ngắn ngủi mà bên kia điện thoại đã đổi người.

Anh ta run sợ mấy giây, mới hít sâu một hơi, đáp: “Dạ, Sở thiếu.”

“Đời đến ngày 20 tháng 6.” Sở Quân Việt lại nói: “Kêu Minh Hiền sắp xếp thời gian, nói với anh ta Bội Bội nhất định sẽ tham gia.”

“Dạ.” Lục Tử Mặc vội vàng trả lời.

Sở Quân Việt nói xong thì trả điện thoại lại cho Đường Bội, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Đường Bội nhìn theo bóng lưng anh, le lưỡi một cái, mới nói với Lục Tử Mặc đang đứng người ở đầu dây bên kia: “Xin lỗi, vừa rồi quá bất ngờ, tôi không có đề phòng.”

“Cô hai của tôi ơi!” Lục Tử Mặc thở hổn hển nói: “Cô và Sở thiếu ở cùng nhau, ít nhất cũng nên nói với tôi một tiếng chứ. Sáng sớm đã bị hù, sẽ chết sớm lắm cô biết không!”

“Khụ khụ...” Đường Bội cười khan vài tiếng, nói: “Sở thiếu còn ở đây, ở ngay bên cạnh, giọng của anh vừa rồi, có hơi lớn...”

Lục Tử Mặc hơi ngừng lại.

“Gạt anh thôi.” Đường Bội không nhịn được cười ra tiếng.

Lúc mới đầu, Lục Tử Mặc luôn đeo mác tinh anh lạnh lùng, nhưng bây giờ càng ngày càng có xu thế sụp đổ hình tượng.

Hơn nữa hình như, cũng càng ngày càng coi mình là người đại diện của Đường Bội. ... Và cả bạn bè.

“.....” Lục Tử Mặc không còn gì để nói, uể oải xác nhận lịch làm việc với Đường Bội lần nữa: “Vậy thời gian là ngày 20 tháng 6, mong cô về trước một ngày, lên máy bay thì nói cho tôi biết, tôi sẽ đến sân bay đón cô.”

Dừng một chút, như nhớ ra cái gì đó, anh ta nói tiếp: “Dĩ nhiên, nếu cô và Sở thiếu về cùng nhau, vậy thì càng dễ hơn.”

“Được.” Giọng của Đường Bội, mang theo ý cười.

Mặc dù chuyện với Liên tam thiếu làm cô có chút muộn phiền, nhưng em trai phẫu thuật thành công, đã có thể hóa giải tất cả bức dọc do người khác mang đến.

Lúc đến thăm Đường Tử Thái, Đường Bội liền nói với cậu chuyện này.

Rõ ràng Đường Tử Thái rất vui, lập tức cười nói: “Thật tốt, em có thể nhìn chị thi đấu thông qua ti vi.”

Dừng một chút, cậu nói tiếp: “Chờ chị thi trận tiếp, chắc em đã khỏe, em sẽ đến đó cổ vũ cho chị.”

Em trai luôn hiểu chuyện và quan tâm như vậy, làm Đường Bội không nhịn được mà đưa tay xoa đầu cậu.

Một ngày trước khi cô về nước, vết thương dữ tợn trước ngực Đường Tử Thái, cuối cùng cũng được cắt chỉ.

Đường Bội bắt an đứng bên cạnh, nghe bác sĩ tuyên bố “Tình huống hồi phục của vết thương rất tốt”, cô mới yên lòng, cười với cậu một tiếng.

Sáng sớm hôm sau, cô lên máy bay tư nhân của Sở gia.

Vì để cô yên tâm, Sở Quân Việt đặc biệt mời hai hộ lý chuyên nghiệp đến chăm sóc Đường Tử Thái.

Dù vậy, lúc đi Đường Bội vẫn cẩn thận từng bước, nếu như những người trước kia từng thấy cô hiện ngang trước ống kính, nhìn thấy dáng vẻ của cô bây giờ, chắc sẽ khó có thể liên kết với vị nữ tướng trong cuộc thi kia.

Lúc đến thành phố S, đã là chạng vạng.

Nghỉ ngơi một đêm, rạng sáng hôm sau, Lục Tử Mặc đến đón Đường Bội.

Trên đường lái xe đưa Đường Bội đến đài truyền hình Minh Gia Kỳ Hạ, anh ta hỏi: “Lịch làm việc tôi gửi cô đã xem chưa?”

“Ừ.” Đường Bội gật đầu, đưa tay chống cằm, tựa vào cửa sổ xe.

“À, đúng rồi.” Cô đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Gần đây Đường Phi Phi thế nào?”

Khoảng thời gian này cô luôn ở Tây Bắc để quay phim, sau đó lại bay sang Thụy Sĩ, bận chăm sóc em trai, đâu có thời gian để chú ý tới tin trong nước.

“Tôn gia hoàn toàn xong rồi.” Lục Tử Mặc không chỉ là người đại diện cho Đường Bội trong giới giải trí, mà còn là kiện tướng đặc lực của Sở gia, lập tức nói với Đường Bội: “Mấy ngày trước đã tuyên bố phá sản, nghe nói gần đây cả nhà bọn họ ở trong một căn nhà trọ nhỏ, cuộc sống rất khó khăn.”

Trong mắt Đường Bội lóe lên ánh sáng lạnh, kết cục như vậy, là trừng phạt đúng tội.

“Còn Đường Phi Phi thì sao?” Cô lại hỏi: “Và cả Tôn Mặc Vân nữa.”

“Tôn Mặc Vân đi tìm Đường Phong Ngôn quậy, nghe nói vừa mắng vừa khóc, làm tập đoàn Đường thị rối thành một cục, còn uy hiếp Đường Phong Ngôn, kêu ông ta giúp Đường Phi Phi.” Lục Tử Mặc cười lạnh, trào phúng nói: “Cô cũng biết Đường Phong Ngôn là một người thế nào, ông ta kêu người lạng lẹ đưa Tôn Mặc Vân đi, đưa về nhà trọ nhỏ của Tôn gia, uy hiếp bà ta, nếu bà ta còn dám tới quậy nữa sẽ đưa bà ta vào bệnh viện tâm thần, nhưng người còn lại của Tôn gia, một người cũng sẽ không tha.”

“Đúng là tác phong của ông ta...” Đường Bội không chút cảm xúc nói.

Cho dù là người vợ đầu ấp tai gối hơn hai mươi năm, một khi không còn giá trị lợi dụng, Đường Phong Ngôn sẽ trở mặt ngay, ông ta rất máu lạnh vô tình.

“Gần đây Đường Phi Phi sống rất không tốt.” Lục Tử Mặc nói tiếp: “Hợp đồng của cô ta và công ty đến kỳ, trước lại gây ra tai tiếng lớn như vậy, gần như là không còn một chút giá trị nào. Nhưng tình trạng của Tôn gia bây giờ, cô ta chỉ có thể tiếp tục kiếm tiền.”

“Ồ?” Đường Bội cười một tiếng, trong giới giải trí có bao nhiêu phân biệt đối xử, cô làm thế thân cho Đường Phi Phi mấy năm, sao có thể không rõ.

Khi đó Đường Phi Phi còn là Đại tiểu thư Đường gia, là ‘thiên sứ’ trong lòng người hâm mộ, đi tới chỗ nào cũng bị đuổi theo, ai cũng xem cô ta như công chúa.

Bây giờ, sợ rằng cô ta ngay cả lúc Đường Bội mới bước vào giới giải trí cũng không bằng.

Cái vòng lẩn quẩn này chính là như vậy, khi bạn qua thời, thì chỉ có thể nhìn sắc mặt của người khác mà làm việc, bị ăn hiếp cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, phải nở nụ cười chủ động đi bọ đỡ người khác.

“Dù sao cô ta cũng là Đại tiểu thư Đường gia trên danh nghĩa, chẳng lẽ Đường Phong Ngôn ngay cả mặt mũi cũng không cần?” Đường Bội lại hỏi.

Trước mặt người ngoài, Đường Phong Ngôn có bao nhiêu giả tạo, cô rất rõ ràng.

Cho dù ông ta đã hoàn toàn buông bỏ Đường Phi Phi, nhưng chỉ cần còn có người biết Đường Phi Phi là con gái của ông ta, vậy ông ta sẽ quan tâm đến sĩ diện của mình, không thể làm quá trớn.

“Đường Phong Ngôn rất yêu quý mặt mũi của mình, cũng không dám xen vào chuyện này nữa. Huống chi...” Lục Tử Mặc cười lạnh, nói tiếp: “Ông ta yêu nhiều hơn là tiền và tập đoàn Đường thị, không phải sao?”

Đường Bội hơi nheo mắt lại.

Lục Tử Mặc lại nói: “Có người nói cho ông ta biết, nếu dám xen vào chuyện của Đường Phi Phi và Tôn gia, vậy Đường thị cũng sẽ rơi vào kết cục như thế, nên Đường Phong Ngôn nào dám xen vào chuyện của Tôn gia nữa.”

Đường Bội quay đầu nhìn về phía Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc đang chuyên tâm nhìn về phía trước, tay cầm lái cũng rất ổn định.

Người ngồi bên cạnh anh ta lúc này, là người quý giá nhất đối với Boss nhà mình, anh ta không dám lơ lửng.

Cảm nhận được ánh mắt của Đường Bội, anh ta vẫn không quay đầu nhìn cô, chỉ nói: “Cô Đường, trước giờ tôi chưa từng thấy Sở thiếu đối xử tốt với một người như vậy.”

“Tôi biết.” Đường Bội gật đầu.

Sở Quân Việt đối xử tốt với mình, xa hơn Lục Tử Mặc nghĩ nhiều.

Lục Tử Mặc không nói gì thêm, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Có lúc nói chuyện với người thông minh chính là thoải mái như vậy, không cần phải nói quá nhiều, tất cả đều không nói gì.

BMW màu đen lái vào bãi đậu xe của đài truyền hình, Lục Tử Mặc mở cửa xuống xe, rồi chạy qua mở cửa cho Đường Bội.

Đây không phải là lần đầu Đường Bội tới đây, nhưng qua những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, trở lại chốn cũ, lại có cảm giác như đã qua mấy đời.

Người trong đài truyền hình, cho dù chưa gặp được Đường Bội ngoài đời, bây giờ ai cũng biết cô là ai.

Dù sao cũng đã tham gia tiết mục của Minh Hiền, còn đi phỏng vấn chung với Hạ Tử Diệu, hơn nữa còn là diễn viên trong phim của Tần Hạo Diễm – đạo diễn số một trong nước....

Một người mới, dù là chỉ có một vai nhỏ trong phim của Tần Hạo Diễm, cũng đủ để nổi tiếng trong một đêm.

Hướng hồ, Đường Bội còn chiếm cả ba cái.

Dọc theo đường đi, ai gặp cô, bất luận có quen hay không quen, đều thân thiện mỉm cười chào hỏi cô.

Mãi cho đến lúc bước vào phòng hóa trang đài truyền hình chuẩn bị riêng cho mình, cô mới nhún vai, cười nói: “Thật sự có hơi không quen.”

“Giới giải trí chính là như vậy.” Lục Tử Mặc ngồi xuống ghế salon, thản nhiên nói: “Nhìn lâu thì quen thôi.”

Đường Bội nhún mày, cười chế nhạo nói: “Anh Lục, hình như thời gian anh bước vào giới giải trí còn ngắn hơn tôi đấy? Sao lại giờ giọng tiền bối ở đây vậy hả....”

Bọn họ đang trêu ghẹo lẫn nhau, cửa phòng hóa trang bỗng bị người ta đẩy ra, Ann vội vã đi vào.

Tóc của cô ấy đã ngắn đi một chút, nhìn càng đáng yêu hơn.

Lúc này thấy Đường Bội, gần như là nhào tới ôm cô, cười nói: “Tại sao mới nửa tháng không gặp cậu mà mình đã nhớ cậu nhiều đến vậy.”

Đường Bội cười ôm lấy thân hình gầy gò tràn đầy sức sống trước người, cười nói: “Đây chính là một ngày không thấy như cách ba thu.”

Ann lập tức trang điểm cho Đường Bội.

Hôm nay chỉ là mở màn cho vòng hai, giống như lần trước vậy, chỉ giới thiệu năm diễn viên còn lại, thuận tiện tuyên bố nội dung của vòng hai.

Ann tỉ mỉ tỉa tóc cho Đường Bội, sau đó trang điểm cho cô, rồi đi tới trước mặt cô, nhìn một chút, nói: “Vòng hai hình như là đấu võ, cậu mặc cái này có hợp không?”

Quần áo hôm nay Đường Bội mặc, là váy cổ trang thủy mị, dưới bàn tay ma quỷ của Ann, cô đeo bộ tóc giả thời xưa, kiểu tóc cũng được làm theo kiểu cổ trang, nhìn vào đúng là không thấy có chỗ nào hợp để đấu võ.

Đường Bội suy nghĩ một chút, nói: “Cũng đâu phải là hôm nay, hẳn là không có vấn đề.”

Nói xong cô đứng lên, hoạt động gân cốt.

Cho dù Ann nhanh tay, nhưng cô cũng ngồi mất một tiếng.

Lục Tử Mặc cũng đứng lên, nói: “Chuẩn bị xong rồi nhì, chúng ta đi ra đi.”

“Được.” Đường Bội gật đầu.

Phòng hóa trang của cô nằm ở cuối hành lang tầng 18, rất yên tĩnh, không có ai tới quấy rầy.

Đây coi như là quyền lợi đặc biệt mà đài truyền hình cho cô, tầng lầu này là dành cho những diễn viên hạng S, tổng cộng có bốn phòng hóa trang, bình thường rất ít khi dùng tới.

Hơn nữa chỗ quay là ở tầng 20, nên rất thuận tiện.

Cho dù là Thịnh Lan, lúc này cũng phải sử dụng phòng hóa trang ở lầu 13, ở đó rất ồn.

Đường Bội đặt tay lên nắm cửa, đột nhiên dừng lại.

Lục Tử Mặc và Ann đi sau lưng cô cũng cảm thấy kỳ quái.

Ann muốn nói gì đó, nhưng Đường Bội quay đầu đưa ngón trỏ lên miệng trước.

Lục Tử Mặc và Ann gật đầu, ngay cả hô hấp cũng hạ thấp xuống.

Trên hành lang trống trải, giọng của một nam một nữ vô cùng rõ ràng truyền vào tai bọn họ.

Mặc dù hai người kia đã hạ thấp giọng, nhưng chắc là không ngờ tầng này lại có người sử dụng, động tác của bọn họ có chút không kiêng kỵ.

“Tâm can... Bảo bối...” Người đàn ông thở hổn hển cười vô cùng dâm đãng, vừa thở hổn hển, vừa thân mật gọi, sau đó cười nói: “Miệng nhỏ của em thật ngọt.”

Người phụ nữ không nói gì, chỉ khẽ hừ nhẹ mấy tiếng, giọng nói ngọt ngào, làm bộ lấy lòng, làm Ann nổi da gà hết cả người.

“Bảo bối ngoan...” Người đàn ông nói chuyện, không biết ông ta làm gì, mà giọng của người phụ nữ lại vang lên lần nữa, nhưng rõ ràng lần này xen lẫn mấy phần đau khổ: “Em ngoan ngoan nghe lời... Để cho anh... Để cho anh vui sướng... Anh sẽ không bạc đãi em!”

Cho dù là Ann, cũng đoán ra bọn họ đang làm gì.

Mặt Ann hơi nóng lên, nhẹ kéo vạt áo Đường Bội, khi Đường Bội quay đầu thì dùng khẩu hình hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Đường Bội cười với Ann.

Đây là lần đầu tiên Ann thấy Đường Bội cười như thế, mang theo sự châm chọc và khinh thường không thể nói rõ, trong mắt đều là lạnh lùng.

Ngay cả Lục Tử Mặc, cũng đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Anh ta móc chiếc điện thoại di động từ trong túi ra, chống với cặp mắt của Đường Bội, gật đầu với cô.

Đường Bội cười với Ann, đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Ann, cánh tay vẫn đặt ở nắm cửa bỗng nhiên vận mạnh một cái.

Gần như hoàn toàn không cho người bên ngoài có cơ hội thở dốc, cô đã sải bước đi ra.

“Aaaaaaaaaaaaaa!”

“Cô là ai?! Sao dám chạy tới đây hả?!”

Bên ngoài lập tức vang lên tiếng hét sợ hãi của phụ nữ, cùng với tiếng quát giận của đàn ông.

Đường Bội cười nhạt, cao cao tại thượng nhìn đôi nam nữ kia.

Trên môi cô là nụ cười lạnh lùng, giống như đóa hoa độc quyền rũ nhất trong đêm đen, nhưng đồng thời cũng khiến người ta sợ hãi.

Lục Tử Mặc đi bên cạnh cô, đã ‘tách tách tách’ chụp hình liên tục.

Điện thoại di động có tính năng vô cùng tốt, chụp rõ nét từng biểu cảm và dáng vẻ người phụ nữ đang ôm ngực nằm sát dưới đất kia.

Đường Bội nhìn hình trên điện thoại, quay đầu nhìn người phụ nữ vô cùng chặt vật kia.

Ánh mắt khinh thường quét qua người đàn ông đứng trong góc, đó là một người đàn ông trung niên gần 50 tuổi, rất thấp, bụng phệ, đầu hói, mắt hí, mặt tròn mà ngắn, tóm lại là vừa thô tục vừa xấu xí.

Lúc này ông ta đang vội vàng kéo quần lên, ngẩng đầu muốn chửi người quấy rầy chuyện tốt của mình mà còn dám chụp hình.

Vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh sáng lạnh trong mắt Đường Bội.

Ông ta chỉ sững sờ trong chốc lát, rồi lập tức nhớ ra cô gái trước mặt là ai. Sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, mỡ cả người dường như cũng run theo.

Đường Bội cười khẩy, đi về phía trước một bước, hơi khom người nhìn người phụ nữ đang trần trụi, liều mạng che người dưới đất, cười lạnh nói: “Đã lâu không gặp, cô Đường Phi Phi.”

Cô dừng một chút, xoay mặt, quét qua người đàn ông trung niên mập mạp xấu xí kia, cười nói: “Ông đúng là trước sau như một... Thật có nhã hứng!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Vĩnh Viễn Không Thể

Cánh tay ôm trước ngực của Đường Phi Phi run rẩy như lá vàng trong gió thu, cả người gần như xụi lơ trên mặt đất, biểu cảm trên mặt vừa hoảng hốt vừa căm hận.

Tóc của cô ta đã sớm bị mồ hôi làm ướt, tán loạn bù xù dán lên vai.

Lúc này nghe thấy lời Đường Bội nói, cô ta đột nhiên ngẩng đầu lên, dữ tợn nhìn Đường Bội.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng, trước giờ khi đứng trước mặt mọi người, cô ta luôn giả vờ trong sáng thẹn thùng.

Bây giờ lại ác độc, lạnh lẽo thâm sâu như cái giếng cổ.

“Con khốn!” Đường Phi Phi thấp giọng mắng: “Mày phá hủy tất cả của tao, tao tuyệt đối sẽ không tha cho mày!”

Đường Bội cười khế, cao cao tại thượng, khinh thường nhìn Đường Phi Phi.

Khi trước cô ta là ‘thiên sứ’, mà cô chỉ có thể làm thế thân cho cô ta, vì em trai, cô phải làm cho Đường gia và cô ta rất nhiều chuyện mà cô không muốn làm.

Nhưng bây giờ....

Đứng trong đài truyền hình lớn nhất thành phố S, cô được đối xử giống như khách VIP.

Người sắp xếp chương trình nổi tiếng – Minh Hiền, lại đích thân mời cô tham gia tiết mục quan trọng của mình.

Khác nhau một trời một vực.

Đường Bội hơi khom người, tâm trạng tốt nhìn Đường Phi Phi quần áo xốc xếch đang nằm dưới đất không dám đứng lên, cười nói: “Đường Phi Phi, cho dù mày có không cam tâm, thì mày có thể làm gì đây?”

Cô đứng thẳng lên, thờ ơ nhìn Đường Phi Phi, cô ta mắt tự nhiên kéo đôi chân trần về, môi còn hơi sưng đỏ, biểu cảm trên mặt vô cùng dữ tợn, lớp trang điểm cũng hơi lem.

“Quên chưa nói cho cô biết...” Đường Bội cười tươi: “Em trai của tôi, Từ Thái, trước đây không lâu vừa mới phẫu thuật xong ở bệnh viện tốt nhất Thụy Sĩ, sau đó sức khỏe đã dần hồi phục. Tin tức tốt như vậy, bất luận thế nào tôi cũng phải chia sẻ với cô.”

“Con chó! Thằng khốn đó nó cũng... A a a a a!” Đường Phi Phi đột nhiên hét lên.

Người đàn ông trung niên đã tát cô ta một bạt tai, ngăn cản lời nói tiếp của cô ta.

Cả người Đường Phi Phi nằm sấp úp một bên.

Người đàn ông trung niên kia rõ ràng là không nương tay, mặt của cô ta nhanh chóng sưng đỏ, đôi môi vốn đã hơi sưng lúc này cũng bị rách, một vết máu tràn ra.

“Con điên, mày có biết trước mặt mày là ai không?” Người đàn ông trung niên nghiêm nghị quát: “Mày miệng mồm bản thủ, mày không muốn ở lại trong giới này nữa phải không?”

Nói xong, ông ta không đếm xỉa gì tới Đường Phi Phi, cười lấy lòng sắp tới gần Đường Bội, cười nịnh nọt nói: “Cô Đường, cô ta không hiểu chuyện, tôi sẽ dạy dỗ cô ta thật tốt, cô ngàn vạn lần đừng để lời cô ta trong lòng.”

Ông ta nói xong, lại đuổi chân đá Đường Phi Phi, mắng: “Còn không mau cầu xin cô Đường tha thứ, tao cho mày biết, những lời mày vừa nói, nếu cô Đường muốn so đo với mày, chắc chắn mày sẽ không thể ở lại giới giải trí.”

Đường Phi Phi hận đến mức chảy máu mắt.

Không lâu trước đây, cô ta mới là đại tiểu thư Đường gia được mọi người lấy lòng.

Mà Đường Bội, chỉ có thể làm một thể thân, một vệ sĩ.

Nhưng bây giờ...

Cô ta cắn răng, ngẩng đầu hung tợn nhìn Đường Bội, trên mặt là năm ngón tay đỏ hồng, vết máu trên khóe môi càng làm cho cô ta chặt vật hơn.

Còn Đường Bội – cả người đồ xinh hàng hiệu, quyến rũ khoan khoái.

“Đồ...”

“Chát!”

Lần này người đàn ông trung niên ra tay nhanh hơn, Đường Phi Phi vừa mới mở miệng, đã bị ông ta tát một cái.

“Đồ điên, cô Đường không so đo với mày, mày còn đắc ý có phải không?” Người đàn ông trung niên vừa mắng, vừa cười lấy lòng Đường Bội, nói: “Cô Đường, đừng để con điểm này làm bẩn tai của cô, tiết mục cũng sắp bắt đầu rồi, hay là, cô đi ra đó trước đi, ở đây tôi sẽ xử lý.”

Ông ta cười, mắt híp thành một đường, mỡ cả người cũng run rẩy theo.

Nói xong câu đó, ông ta lại lấy lòng nhìn Lục Tử Mặc, nói: “À, ảnh chụp trong điện thoại của cậu này, không biết..... Không biết...”

Người đàn ông trung niên vừa nói vừa xoa tay: “Không biết cô Đường có thể xóa hay không? Con điểm này chủ động quyến rũ, tôi thật sự không cảm lòng được. Cô cũng biết đó, đàn ông mà, ai cũng...”

Ông ta chớp mắt với Lục Tử Mặc, mỡ toàn thân che mắt con mắt ti hí, làm cho người ta không nhìn thấy rõ đôi mắt hạt đậu của ông ta.

Lục Tử Mặc nhìn Đường Bội, lạnh nhạt nói: “Chỉ cần ông đừng làm ra chuyện gì khiến cô Đường không vui, hình, tuyệt đối sẽ không bị truyền ra ngoài.”

“Dạ, dạ.” Người đàn ông trung niên liếc mạt gật đầu, lại khinh thường nhìn Đường Phi Phi một cái, cười lạnh nói: “Con điểm này quyến rũ tôi, là vì muốn dựa vào tôi để lấy vài hợp đồng. May có cô Đường cảnh tỉnh, sao tôi có thể không phân công tư như vậy chứ?”

Ông ta lại cười lấy lòng nhìn Đường Bội, nói: “Cô yên tâm, tôi sẽ không cho cô ta bất cứ thứ gì hết.”

Ông ta đâu phải người ngu.

Nói đúng ra thì người lẫn lộn trong giới giải trí đều không phải người ngu.

Chuyện giữa Đường Bội và Đường Phi Phi, đã truyền trong giới rất lâu.

Quá trình như thế nào, không ai chú ý.

Thứ mọi người nhìn, là kết quả.

Mà kết quả vừa vặn chính là Đường Bội thắng, bây giờ mặc dù là người mới, nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian, Hạ Tử Diệu có danh tiếng như mặt trời ban trưa, Tàn Hạo Diễm và Minh Hiên năng lực xuất chúng, cùng với nhà biên kịch Sở Dục Thành đầy tài hoa, trừ phi Đường Bội thật sự là một đứa ngu, nếu không chờ đến sang năm, toàn cục của giới giải sẽ hoàn toàn thay đổi.

Huống chi, Đường Bội đâu phải người yếu.

Xem phim và tiết mục cô tham gia thì biết, cho dù không có người đàn ông thần bí kia đứng sau lưng, Đường Bội cũng sẽ nổi như cồn trong vòng một năm, người mới có tài nhất.

Ban đầu người đàn ông trung niên bị dọa sợ, nhưng nhanh chóng phản ứng kịp.

Người này, là khách quý mà đài truyền hình tự mình mời tới. Nhận được đãi ngộ mà ngay cả ảnh hậu Thịnh Lan của năm ngoái – đang nổi tiếng như mặt trời ban trưa không thể nào nhận được.

Nghĩ tới đây, ông ta cười càng thêm nịnh nọt.

Khom lưng, nói với Đường Bội: “Cô Đường, thang máy ở ngay phía trước, tôi đưa cô tới đó.”

“Vậy thì làm phiền.” Đường Bội cười khẽ.

“Đâu có đâu có.” Người đàn ông trung niên cực kỳ kích động, nói ngay.

Nói xong thì lập tức chạy tới trước thang máy, nhấn nút thang máy dùm Đường Bội.

Lúc cửa thang máy mở ra, ông ta vội vàng rúc sang một bên, khom người nhìn Đường Bội đi vào.

Đợi đến khi cửa thang máy khép lại, ông ta mới đứng thẳng lên, ánh mắt cũng trở nên âm ngoan.

Đường Phi Phi bị bọn họ xem nhẹ, lúc này đang khó khăn ngồi dậy, miễn cưỡng mặc bộ đồ nhún nhúm lên người.

Nhưng cô ta vừa mới khoác áo lên, người đàn ông trung niên đã sải bước đi tới, vươn tay nắm chặt càm cô ta, nâng đầu cô ta lên, trào phúng nói: “Không nhìn ra nha Đường đại tiểu thư, cô lại dám mắng người kia.”

Ông ta vỗ mấy cái lên mặt Đường Phi Phi, lạnh giọng nói: “Còn muốn sống, còn muốn có công việc, tốt nhất nên ngoan một chút.”

Dừng một chút, ông ta nói: “Mày có biết cô ta là ai không? Cô ta là người mà Sở đại thiếu đang nâng niu, bọn tao gặp cô ta cũng phải cúi đầu cười xòa, mày còn dám lớn lối với cô ta. Sao đây? Mày còn nghĩ mình là thiên kim tiểu thư Đường gia sao?”

Ông ta thấy ánh mắt căm hận của Đường Phi Phi, lại vỗ vào má cô ta mấy cái, mới đẩy cô ta, lạnh lùng nói: “Cút đi, đừng dùng ánh mắt như thế nhìn người khác. Giới này chính là như vậy, mày cũng không phải người rớt đài duy nhất. Nếu hận như vậy thì nghĩ biện pháp bỏ lên đi. Nhưng mà...” Ông ta cười châm chọc: “Lấy thân thể của mày bây giờ, không biết còn có ai chịu bao mày.”

Nói xong, ông ta lấy áo của Đường Phi Phi xoa tay, nói: “Hôm nay không có hứng thú, chờ qua một thời gian, nếu cô ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ giới thiệu công việc cho cô.”

Nói xong, ông ta không dừng lại nữa, xoay người sải bước đi về phía thang máy.

Đường Phi Phi mở to mắt đến sắp rớt ra ngoài, hai tay nắm chặt vạt áo, vận nó càng thêm nhún nhúm.

“Đường Bội...” Cô ta nghiến răng nói ra cái tên này. (Thôi đi, tự chuốc lấy, hại người đã rồi bây giờ làm như kiểu mình là người bị hại, ầm, cuối cùng cũng chết cứng nhé. Chết chết mới vừa bụng đọc giả!)

Đường Bội là nguồn gốc của con các mộng, người làm cô ta ngã từ trên mây xuống, sớm muộn gì cô ta cũng sẽ đạp Đường Bội dưới chân lần nữa.

Đáng tiếc, lúc này cô ta không thể làm gì Đường Bội.

Đường Bội, Lục Tử Mặc và Ann đang đứng ở tầng 20.

Vòng hai, là đấu võ.

Minh Hiền không nói rõ về vấn đề này, hôm nay cũng không phải là cuộc thi chính thức, mà chỉ là giới thiệu những người còn lại thôi.

Nhưng mà so với vòng thứ nhất, lần này nội dung thi sẽ khác.

Lúc Đường Bội bước vào phòng nghỉ ngơi tầng 20 thì Minh Hiền cũng đang ở đó.

Đám người Bạch Chi San, Khương Dĩ Đồng vẫn chưa tới, Minh Hiền đang đứng cùng mấy nhân viên, dặn dò bọn họ chú ý một số chuyện.

Thấy Đường Bội đến, Minh Hiền sải bước đi qua, ánh mắt sắc bén nhìn cô từ trên xuống dưới, thân nhiên nói: “Cuối cùng cũng tới.”

Đường Bội cười với anh ta, nói: “Xin lỗi, vừa rồi có xảy ra một vài chuyện, nên tôi đến trễ.”

Minh Hiền cau mày, nói: “Cô biết ý của tôi không phải như vậy.”

Anh ta nhìn thẳng vào mắt Đường Bội, như muốn thông qua đôi mắt cô nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô.

Một lát sau, anh ta hỏi: “Em trai cô phẫu thuật thế nào rồi?”

“Rất thành công.” Đường Bội cười thật lòng, nói: “Cám ơn đã quan tâm.”

Minh Hiền gật đầu, lại nói: “Vậy không uống công chúng tôi chờ cô lâu như vậy.”

“Chuyện này.... Tôi xin lỗi...” Đường Bội cười áy náy: “Vốn dĩ tôi đã chuẩn bị rút lui, may nhờ Minh thiếu đại nhân đại lượng, chịu chờ tôi.”

Thật ra thì thái độ của Minh Hiền cũng không có ý trách móc gì, nhưng Đường Bội vẫn nói: “Bởi vì quá lo cho sức khỏe của em trai, dù có trở về, chắc cũng không thể nào tập trung vào cuộc thi được.”

Cô xoay mặt, nụ cười có thêm mấy phần gian xảo: “Chắc hẳn Minh thiếu cũng không muốn thấy một thí sinh không tập trung vào cuộc thi, đúng không?!”

Minh Hiền híp mắt.

Từ lúc Đường Bội quen biết anh ta tới nay, mặc dù không châm chọc một cách quá đáng, nhưng cô luôn kiêu ngạo, lúc giao đầu với anh ta cũng không yếu thế.

Tinh cách có mấy phần nữ vương.

Lúc này lại cười tươi như hoa, hình như cô đã thay đổi.

Nhưng sự thay đổi này cũng không làm giảm sự kiêu ngạo từ trong xương của cô, chẳng qua là cô có thêm vài phần quyến rũ dịu dàng của phái nữ.

Đôi mắt Minh Hiền trở nên thâm trầm, dĩ nhiên anh ta biết nguyên nhân làm Đường Bội trở nên như vậy.

Chuyển mắt sang bên kia, hơi lúng túng gật đầu, Minh Hiền nói: “Vậy bây giờ có thể chuyển tâm thi đấu chưa?”

“Tất nhiên rồi!” Đường Bội cười tươi.

Minh Hiền xoay đầu lại theo bản năng, nhìn biểu cảm trên mặt Đường Bội, trong lòng lại có chút kích động, muốn vuốt tóc người đang cười gian xảo, nhưng lại vô cùng quyến rũ trước mặt.

Ngón tay vừa động, anh ta lập tức tỉnh táo lại.

Nhưng khi nói chuyện lần nữa thì giọng nói cũng hơi cứng: “Vậy thi được.”

Thời gian để bọn họ nói chuyện không nhiều.

Bạch Chi San, Khương Dĩ Đồng đã tới.

Ở vòng thứ nhất Bạch Chi San làm ra chuyện cười cho mọi người, nên khoảng thời gian này tỷ số và độ yêu thích của cô ta cũng giảm đi rất nhiều. Khi thấy Đường Bội thì tất nhiên là vô cùng bất mãn.

Cô ta hừ khế, ngay cả chào cũng không thèm chào Đường Bội, ngẩng đầu đi qua người cô, cười tươi rồi chào hỏi Minh Hiền.

Khương Dĩ Đồng nhìn thấy Đường Bội, vô cùng hòa nhã đi tới.

Trước giờ, ở trong giới cô ta nổi tiếng là người biết tiến biết thoái, khách sáo chào hỏi Minh Hiền rồi mới quay đầu nhìn Đường Bội, nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lần, cười nói: “Lần trước gặp cô, cô mặc quần phục vô cùng anh vũ. Lúc đua ngựa, lại khí thế cuồn cuộn, bây giờ lại mặc đồ thủy mị như vậy, thật sự là có hơi không quen đó.”

Hôm nay Khương Dĩ Đồng mặc bộ lễ phục lần trước mặc khi đi tham gia dạ tiệc ở Thụy Sĩ.

Chẳng qua là hôm nay cô ta làm tóc theo kiểu cổ điển và cầu kỳ hơn, nhìn cô ta lúc này rất giống một mỹ nữ thời xưa.

Bạch Chi San mặc đồ cổ trang màu hồng, tóc buông xuống hai bên, đồ trang sức cũng là màu hồng, trông cô ta có thêm mấy phần hoạt bát hào phóng, nhưng cũng rất hợp với khí chất của cô ta.

Khương Dĩ Đồng nắm tay Đường Bội, cười nói: “Lần trước tôi cũng đi Thụy Sĩ, nghe nói cô cũng ở đó, tôi còn nghĩ chúng ta có thể gặp nhau. Kết quả tôi lại quá bận, không có thời gian đi gặp cô.”

Cô ta cười rất ôn hòa, giọng điệu thân mật, nhưng biểu cảm trên mặt lại không có một chút lấy lòng nào.

Giống như đang nói chuyện với bạn cũ đã lâu không gặp, cũng không bởi vì giá trị con người Đường Bội lên như điều gặp gió mà nịnh nọt.

Đường Bội nhìn cô ta một cái thật sâu.

Lần trước gặp Khương Dĩ Đồng, thật ra ấn tượng của cô đối với cô ta cũng không tệ lắm, nhất là cô ta từng làm Đường Phi Phi ngâm bồ hòn làm ngọt, nên Đường Bội cũng coi trọng cô ta mấy phần.

Nhưng lúc này, cô ta kéo tay cô, cười thân thiết, làm Đường Bội không quen.

Cô cười với cô ta một tiếng, nói: “Sau này sẽ có cơ hội.”

“Nói cũng phải, bây giờ không phải chúng ta đã gặp nhau sao.” Khương Dĩ Đồng vẫn biểu hiện sự thân thiết, không bởi vì Đường Bội không lạnh không nóng mà cảm thấy lúng túng.

Bạch Chi San ngồi bên cạnh thấy vậy thì hừ lạnh, cười nhạo nói: “Người ta căn bản là không đếm xỉa tới cô, còn chủ động lấy mặt nóng áp vào cái miệng lạnh. Cô cũng được coi như là dân lão làng trong giới, đối tốt với một người mới như vậy, khó trách đã qua nhiều năm như thế mà cô vẫn chỉ có thể đóng vai phụ.”

Câu nói của cô ta thật sự quá châm chọc, ngay cả Minh Hiền đang thảo luận với nhân viên hậu trường cũng quay lại nhìn cô ta.

Ánh mắt Đường Bội cũng bay về phía Bạch Chi San.

Bạch Chi San này, chỉ là trò cười trong vòng một, danh tiếng tuột xuống gần như không còn gì.

Sau đó còn cực sai chỗ, giả vờ thân thiết với Đường Phi Phi trước mặt phóng viên.

Về sau tai tiếng của Đường Phi Phi hoàn toàn bị phơi bày, Bạch Chi San cũng cực kỳ chật vật.

Nghe nói đoạn thời gian đó, luôn có người chạy theo cô ta, hỏi tình cảm giữa cô ta và Đường Phi Phi tốt như vậy, khi thấy được những tin này cô ta có cảm nghĩ như thế nào.

Người nào thẳng tính, thậm chí còn thay mặt số đông nói ra hết, làm cho Bạch Chi San vô cùng tức giận.

Lúc này chú ý tới ánh mắt Đường Bội, cô ta ưỡn ngực, ngao ngễ nói: “Sao hả? Cô Đường tức giận vì tôi không ôm đùi cô cầu xin à?”

Cô ta hất cằm về phía Khương Dĩ Đồng, cười lạnh nói: “Một người chưa đủ sao?”

Đường Bội nhú mày.

Cô chưa kịp nói gì, Khương Dĩ Đồng đã lên tiếng: “Không cần để ý cô ta!”

Khương Dĩ Đồng khinh thường nhìn Bạch Chi San, tựa như trong mắt cô ta Bạch Chi San chỉ là một đồng rác: “Chờ cô nổi tiếng, sẽ có nhiều lời ra tiếng vào nhắm vào cô hơn, đừng để những chuyện này trong lòng, nếu không chính là tự mình làm khổ mình.”

Lúc Khương Dĩ Đồng nói câu này, hoàn toàn là giọng điệu của một người từng trải.

Đường Bội cười, rút tay ra, gạt đầu nói: “Cô nói có lý.”

Vừa ngồi xuống không lâu thì người cuối cùng cũng đến.

Trước mặt người khác Tuyên Mỹ Kỳ luôn khiêm tốn, cố gắng hạ sự tồn tại của mình xuống, ngay cả quần áo trên người cũng là đồ thời nhà Hán bình thường, so sánh với mấy người khác thì không có điểm nhấn riêng của mình.

Mà Thịnh Lan, người cũng như tên, quần áo lộng lẫy.

Cô ta mặc một bộ sườn xám màu đen, phía trên có một đóa hoa làm bằng thủ công tinh xảo, phơi bày vóc dáng quyến rũ.

Mái tóc dài màu đen được quấn sau ót, nhìn giống như một tiểu thư danh môn cao quý.

Tai đeo đôi bông ngọc phi thúy trong suốt, trên cổ tay trắng nõn là một vòng tay phi thúy.

Trên cổ cũng là một sợi dây chuyền phi thúy.

Đồ trang sức giống nhau, có vài người lại làm nó trở nên tục tũn, nhưng khi Thịnh Lan đeo, lại hào phóng tự nhiên, làm cho vẻ đẹp của cô ta càng thêm quý khí.

Đây cũng là khí thế mà chỉ có ảnh hậu mới có.

Vòng đầu tiên bại dưới tay Đường Bội, dù bề ngoài Thịnh Lan nói không sao, nhưng trong lòng lại căm ghét Đường Bội.

Dĩ nhiên cô ta không có hứng thú với phần thưởng của cuộc thi này, mà thứ cô ta hứng thú là bộ phim của Minh gia trong năm nay, nghe nói bộ đó

có số tiền đầu tư hơn trăm triệu.

Có thể trở thành nữ chính của bộ phim đó, chắc chắn trong ba năm liên tiếp danh tiếng của cô ta sẽ không chìm.

Cho nên sau khi Thịnh Lan đi vào, ánh mắt khi nhìn Đường Bội cũng không thân thiện.

Nhưng so với Bạch Chi San thì ảnh hậu vẫn biết cách cư xử hơn.

Cô ta gật đầu với Đường Bội, coi như chào hỏi, rồi kiêu ngạo ngồi xuống vị trí của mình, chờ tiết mục bắt đầu.

Minh Hiền cũng đã đi tới, anh ta gật đầu với năm nữ diễn viên, nói: “Sau khi thảo luận, thì hôm nay trước khi bước ra mọi người sẽ được bóc thăm từ MC, sau đó mọi người có ba phút để thể hiện, phải lột tả được chủ đề mà ban tổ chức đưa ra.

Dừng một chút anh ta nói tiếp: “Hơn nữa, phải liên kết giữa cảm kỳ thi họa và võ. Hiểu chưa?”

“Rõ.” Mọi người rồi rít gật đầu.

So với đua ngựa, thật ra thì cuộc thi như vậy đối với mọi người mà nói thì dễ hơn một chút.

Mắt Thịnh Lan lạnh lẽo, không có ý tốt quét qua người Đường Bội.

Trừ Đường Bội, mấy người khác đều có kinh nghiệm đóng phim cổ trang. Bộ phim năm ngoái cô ta đóng, vừa vặn là phim cổ trang. Vai cô ta diễn là một tài nữ tinh thông cảm kỳ thi họa, thông minh tuyệt đỉnh.

Cho nên cô ta rất tự tin, khi vòng hai bắt đầu, cô ta sẽ hạ khí thế của Đường Bội.

“Ba ngày sau vòng hai sẽ chính thức bắt đầu. Chắc hẳn mọi người cũng nghe được ít nhiều, người đoạt giải nhất trong cuộc thi lần này, sẽ trở thành nữ chính trong bộ phim mà Minh thị đầu tư năm nay.” Minh Hiền lại nói.

Anh ta vừa nói xong câu này, mặc dù mọi người đã biết ít nhiều, nhưng vẫn không nhịn được mà cảm thấy kích động.

Ngay cả Tuyên Mễ Kỳ luôn im lặng cũng lộ ra sự khát khao.

Bạch Chi San, kích động đến mức ngáy người———.

Bây giờ danh tiếng của cô ta đã giảm đi nhiều, đây là cơ hội tốt để cô ta trở mình!

“Cho nên nội dung của vòng hai, chính là kỹ xảo. Cũng không phải kỹ xảo.” Minh Hiền từ tốn nói: “Mọi người cần phải dựa theo chủ đề hôm nay, tự dựng lên một kịch bản để diễn trong vòng 15’.”

Dừng một chút, Minh Hiền nói tiếp: “Đến lúc đó, chúng tôi sẽ mời vài người khách quý cùng tham dự, biểu diễn chung với mọi người.”

“A?” Bạch Chi San khôi phục sự hoạt bát: “Ảnh đế hạ cũng có nằm trong danh sách khách quý ư?”

Hiện tại cô ta rất có hảo cảm với Hạ Tử Diệu, ngày đó ở trường đua, cô ta chật vật như vậy, người duy nhất đồng tình với cô ta, giúp cô ta chỉ có Hạ Tử Diệu.

Vừa hỏi xong, mặt Bạch Chi San lập tức đỏ lên.

Minh Hiền lạnh nhạt nhìn cô ta một cái, không trả lời, tiếp tục nói: “Những người khách quý này, hoàn toàn khác với lần trước, có người chưa bao giờ làm diễn viên, có người mới tốt nghiệp từ trường sân khấu điện ảnh. Có người là lão làng kỳ cựu trong giới, cũng có nam diễn viên bị anti.” Minh Hiền lại nói: “Đến lúc đó sẽ quyết định bằng cách rút thăm, rút trúng thăm nào thì các cô sẽ biểu diễn cùng người đó.”

“Nhớ kỹ, biểu hiện của người diễn chung với các cô, cũng là tiêu chuẩn để chấm điểm.”

Cách làm như thế, không thể nghi ngờ là đã tăng độ khó lên.

Thử nghĩ lại, nếu như Thịnh Lan rút được là một người mới, có lẽ dưới khí thế mạnh mẽ của ảnh hậu, biểu hiện của người đó sẽ vô cùng tệ hại.

Nếu biểu hiện của bạn diễn là tiêu chuẩn để chấm điểm của giám khảo, vậy cho dù biểu hiện của Thịnh Lan có tốt thế nào đi nữa cũng khó có thể giành được giải nhất.

“Ngoài ra, giữa các cô và những nam khách quý, cần có một thời gian trao đổi.” Minh Hiền nói.

Vừa rồi còn cảm thấy mừng vì nội dung của vòng hai dễ hơn vòng một, đám người Bạch Chi San vô cùng tự tin, sau khi nghe Minh Hiền nói hết thì

nhân nhó nhìn nhau.

Chỉ có Thịnh Lan và Đường Bội, vẫn vô cùng bình tĩnh nhìn Minh Hiền.

“Được rồi, tiết mục sắp bắt đầu, nếu còn có gì không hiểu, thì có thể trao đổi với tôi.” Minh Hiền chuyển mắt sang người Đường Bội, nói với cô: “Vì là người đứng đầu vòng một, nên Đường Bội, cô là người dự thi đầu tiên.”

Hai MC kim bài Mạc Thành và Nhan Ninh đã bắt đầu mở màn.

Trở thành người đứng đầu vòng một, nên lần này cũng được khán giả chú ý nhiều hơn.

Mạc Thành cười với khán giả, cố làm ra vẻ thần bí nói: “Mọi người kêu gào tên nữ thần của mình trong lòng, nhưng đừng quên hai người MC chúng tôi nha. Phải biết...”

Anh ta dừng một chút, cố ý làm người xem tò mò, thần bí nói tiếp: “Hôm nay, là do tôi và Nhan Ninh quyết định sự sinh tử của nữ thần của các bạn.”

Mạc Thành ho nhẹ một tiếng, giọng điệu trở nên đặc ý: “Một chút nữa chúng tôi bảo nữ thần của các bạn làm gì, nữ thần của các bạn cũng phải làm đó.”

Khán giả cười rộ lên.

Nhan Ninh giả vờ phun nước miếng: “Đừng tin cái giả tưởng của tên hâm mộ cuồng nhiệt này, chuyện duy nhất anh ta có thể làm, chính là rút một tờ giấy trong một đồng giấy mà thôi.”

Khán giả lại cười rộ lên.

Mạc Thành cố ý sự mặt xuống, bất mãn nói: “Phải biết rằng trong một tuần qua blog của tôi không thấy thêm một lượt theo dõi nào, làm một người của công chúng, đây là chuyện mất mặt cỡ nào chứ? Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, thì tôi chỉ có thể tự mua fan thôi.”

Khán giả lại tiếp tục cười.

Nhan Ninh trừng mắt, không nhìn anh ta nữa, nói: “Nói đến blog, mọi người có biết, gần đây có một blog của một người, số fan cứ tăng lên vùn vụt?”

“Đường Bội!” Phía dưới vang lên tiếng hô to.

Đường Bội cũng sốt một chút.

Gần đây cô bận muốn chết, cũng trải qua nhiều chuyện. Mặc dù nghe theo Lục Tử Mạc lập một blog, nhưng lại chưa bao giờ vào đó.

Lúc này Mạc Thành và Nhan Ninh nói như vậy, mới nhớ tới, hình như mình, thật sự có lập một blog.

Mạc Thành lập tức đi vào đề tài, nói: “Nhắc mới nhớ, đã lâu rồi tôi không nhìn thấy nữ vương Đường Bội của chúng ta, một hồi tôi phải thỉnh giáo cô ấy, làm sao để fan tăng nhanh hơn.”

“Rất đơn giản.” Nhan Ninh nói: “Chỉ cần tiếp theo, anh có thể làm tốt hơn Đường Bội là được.”

Nói xong, Nhan Ninh vung tay lên, nhiều dòng chữ xuất hiện trên màn hình lớn.

Mấy giây sau, Mạc Thành đột nhiên hét lớn: “Ngừng!”

Màn hình dừng lại, hai người xuất hiện trên màn hình lớn.

“Trương Húc, Công Tôn đại nương. Haizzz...” Mạc Thành khoa trương thở dài nói: “Ban tổ chức thật là, hai người này hoàn toàn bất đồng, sao có thể gộp chung với nhau chứ?”

“Hơn nữa còn phải liên quan đến cảm kỳ thư họa, còn phải liên quan đến võ... Ặc? Nói như vậy, Trương Húc cuồng viết, Công Tôn đại nương giỏi kiếm, vậy không phải là có liên quan đến nhau rồi sao?” Mạc Thành tình ngộ.

“Vậy nếu là anh, thì phải diễn thế nào?” Nhan Ninh hỏi.

“Cái này...” Mạc Thành lại khoa trương nhú mày, nói: “Được rồi, tôi quyết định hỏi fan hâm mộ, vậy sẽ dễ hơn nhiều.”

Trương Húc khinh thường thiên hạ, không kiềm chế được lối hành văn.

Giai nhân Công Tôn thị múa kiếm kinh động bốn phương.

Quả thật rất khó để liên kết với nhau.

“Ha ha.” Nhan Ninh cười một tiếng, nói: “VẬY xin mời Đường Bội ra sân khấu, để cô ấy cho chúng ta thấy một màn biểu diễn mãn nhãn.”

Đường Bội đứng sau cánh gà đã chuẩn bị xong, khẽ nhú mảy một cái.

Minh Hiền đứng bên cạnh cô thấy vậy thì hỏi: “Vẫn chưa nghĩ ra được sẽ làm gì?”

Đường Bội lắc đầu, nói: “Không phải.”

Cô lo lắng, là cuộc thi ba ngày sau.

Hiếm khi Minh Hiền nhìn cô từ trên xuống dưới.

Cô đang mặc một bộ đồ cổ trang thủy mi, thật sự không thích hợp để diễn cảnh đánh đấm.

Nhưng chỉ còn ba phút, căn bản không kịp để thay quần áo.

Khi Minh Hiền cảm thấy có hơi đau đầu thì Đường Bội đã bước ra.

Cô mặc bộ đồ của tiểu thư khuê các thời cổ đại, ngay cả cách đi bộ, cũng ưu nhã hào phóng, không nhìn được lát sau cô sẽ biểu diễn chủ đề kia.

Khán giả cũng có chút ngây ngẩn, nhìn Đường Bội duyên dáng đi ra, khán giả, Mạc Thành, Nhan Ninh, đều không nhận được mà dụi mắt một cái——.

Đường Bội luôn anh vũ hào phóng, vậy mà lại có một mặt quyến rũ xinh đẹp dịu dàng như vậy?

Nhưng mà...

Tiếp theo cô phải biểu diễn thế nào đây?

Minh Hiền cùng tất cả mọi người đều thắc mắc điều này.

Đường Bội cười với mọi người.

Nụ cười của cô ngượng ngùng mà động lòng người, giống như tiểu thư khuê các lần đầu tiên bước ra khỏi nhà, còn mang theo mấy phần e thẹn.

Mắt cô đột nhiên sáng lên, đưa tay lên không trung quơ nhẹ một cái, giống như là cảm thứ gì lên vậy.

Khán giả nhanh chóng biết được cô cảm thứ gì, Đường Bội hơi thấp đầu xuống, uống gì đó.

Mặc dù không có dụng cụ thật, động tác của Đường Bội chỉ là giả tưởng, nhưng nhìn vào lại vô cùng chân thật.

Động tác uống rượu của cô rất dè dặt, không nhìn ra chút cuồng ngạo hào phóng nào của lần trước, cô lúc này, vô cùng giống với tiểu thư khuê các ở cổ đại.

Nhưng sau khi thực hiện động tác uống rượu, mắt của cô càng lúc càng sáng, động tác cũng càng lúc càng thoải mái.

Cuối cùng, cô làm ra dáng vẻ ném ly rượu trên tay.

Tiểu thư khuê các vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, ánh mắt Đường Bội vô cùng sáng, ngay cả nụ cười cũng không còn ngượng ngùng, mà trở nên cực kỳ cuồng ngạo.

Đôi mắt cô sáng ngời quét qua toàn bộ khán đài, đưa tay ra sau lưng.

Hai thanh kiếm đạo cụ bị cô cầm gọn trong tay.

Mặc dù Đường Bội rất hiểu về súng ống đạn dược, nhưng thật ra thứ cô rành nhất là vũ khí lạnh.

Như dao găm và kiếm, cho dù đang mơ, cô cũng có thể sử dụng vô cùng thành thạo.

Lúc này đoản kiếm trong tay, cô giống như cá gặp nước, dáng người uyển chuyển đi quanh sân khấu, thật sự——.

Xưa kia có giai nhân Công Tôn thị, múa kiếm lay động bốn phương!

Kiếm trong tay tỏa ra ánh sáng lạnh, động tác lưu loát.

Khi khán giả bị mê hoặc, thì bỗng có một người kinh ngạc tròn to hai mắt: “Cô ấy... Cô ấy đang viết chữ?”

Lối viết thảo của Trương Húc, vốn tung trung nghiêm cẩn nổi tiếng thiên hạ.

Lúc này mặc dù Đường Bội đầy men say, nhưng nhất cử nhất động lại tự thành quy luật, dùng kiếm viết ra 《cổ thi tứ thiếp》 của Trương Húc.

Động tác kết hợp nhu cương, thiên biến vạn hóa, thần thái phiêu dật, lưu loát liền mạch, người xem sáng khoái tinh thần, giống như được trở về thời Đường theo động tác của cô.

Cuối cùng, Đường Bội hợp kiếm lại, dòng chữ rơi xuống, cô đang nghiêm nghị đứng trên sân khấu, ngâm nga ngâm: “Hư giả thiên tầm thượng, vô hương vạn lý vân.”

Giọng trầm thấp phong cách cổ xưa trang nghiêm, làm cho khán đài yên tĩnh lại.

So sánh với vừa rồi và hiện tại, hoàn toàn khác nhau.

Các khán giả còn đang đắm chìm trong màn múa kiếm của cô, đột nhiên thấy Đường Bội như vậy, ngay cả vỗ tay cũng quên.

Chốc lát sau, tiếng vỗ tay vang lên từ một góc, rồi dần trải rộng toàn trường.

Mặc dù đa số mọi người đều không nhận ra chữ Đường Bội viết vừa rồi, nhưng lực độ và khí thế như vậy, cũng đã đủ để người ta cảm thấy niềm vui tràn trề.

Tiếng vỗ tay càng lúc càng vang dội, Đường Bội mỉm cười, cúi người với khán giả, rồi lui về phía sau.

Trên mặt mọi người lộ ra sự lưu luyến, vừa rồi vẫn chưa nhìn đủ mà!

Đường Tử Thái vuốt màn hình, lúc này trên màn ảnh là cảnh Đường Bội đang ngâm thơ.

Cậu nhẹ nhàng chạm vào má Đường Bội, tựa như có thể xuyên qua màn hình, cảm nhận được sự xinh đẹp của cô, kiều ngạo, tràn đầy sức sống.

Liên Tu Cận ngồi bên cạnh thấy vậy thì hừ lạnh, nói: “Bán rẻ tiếng cười, cô ta chỉ được như thế thôi.”

Đường Tử Thái nhú mày.

Từ sau khi Đường Bội về nước, Liên Tu Cận thường xuyên đến bệnh viện hơn.

Liên tam thiếu luôn phong lưu đa tình, lại chịu bỏ qua đám oanh oanh yến yến, bỏ qua vườn hoa, mỗi ngày đến phòng bệnh của cậu, giống như đã quyết định, phải thừa dịp Đường Bội không có ở đây, kéo trái tim con trai về phía mình.

Còn lời uy hiếp của Sở Quân Việt...

Ngón tay Liên Tu Cận khẽ run.

Thật sự giống như lời Sở Quân Việt nói, chỉ cần ông ta muốn, cho dù chuyện đã qua rất lâu, ông ta vẫn có thể tra được tất cả những gì mình muốn biết.

Trên bàn trong thư phòng đang chất một đồng tài liệu thật dày.

Liên Tu Cận vẫn chưa xem.

Không biết tại sao, mỗi lần ông ta muốn chạm vào đồng tài liệu kia thì ông ta lại nhớ tới sự khinh thường trên mặt Sở Quân Việt.

Nhớ đến lúc Sở Quân Việt nói mình không có tư cách làm cha.

Mỗi lần muốn mở tài liệu ra, ông ta lại cảm thấy sợ hãi.

Sau mấy lần lập đi lập lại, Liên tam thiếu quyết định, trước tiên ông ta phải có tư cách để làm cha, rồi mới tìm hiểu chuyện xảy ra năm đó.

Cho nên ông ta đến đây.

Đường Tử Thái đúng là một người dễ ở chung, đúng như lời Liên Thiên Duệ và Sở Quân Việt nói, cậu thật sự quá yên tĩnh, cũng quá cẩn thận, không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, cậu sẽ không làm phiền bất kỳ ai.

Lần này Liên Tu Cận xài hết tất cả sự kiên nhẫn của mình, từng chút từng chút tìm hiểu con trai mình, muốn tăng thêm một chút tiền cược cho tương lai.

Đường Tử Thái không từ chối, nhưng cũng không quá nhiệt tình với ông ta.

Hai cha con có diện mạo giống y như nhau, dưới ánh mặt trời ấm áp sau buổi trưa, cùng nhau xem một cái video, gần đây xuất hiện nhiều lần.

Chắc là phát hiện thay đổi của Đường Tử Thái, biểu cảm của Liên Tu Cận cứng lại, cố làm ra vẻ tùy tiện nói: “Được rồi, con cảm thấy cô ta tốt là được.”

Đối với đối thủ lớn nhất có thể tranh giành con trai với mình, Liên Tu Cận bắt mắt với Đường Bội, không chỉ vì cô là con gái của Đường Phong Ngôn, mà nhiều nhất chính là, ghen ăn tức ở, ngay cả Liên Tu Cận cũng không phát hiện ra, mình ghen tị với Đường Bội.

“Ông tiếp xúc nhiều với chị ấy, thì sẽ biết, chị ấy khiến người ta cảm thấy ấm áp.” Đường Tử Thái khẽ chạm vào màn hình, thấp giọng nói: “Chị ấy là người lương thiện nhất, dịu dàng nhất mà tôi từng gặp. Trên thế giới này, trừ mẹ ra, thì không có người cô gái nào tốt như chị ấy.”

Một lần chạm vào hai cái vảy ngược của Liên Tu Cận, biểu cảm trên mặt ông ta rất tệ.

“Tử Thái.” Ông ta trầm giọng nói: “Con không thể chỉ nhìn bề ngoài, Đường Bội có thể lẫn lộn trong cái phường nhuộm lớn kia, hiền lành, đơn thuần, dịu dàng... Những danh từ tốt đẹp này không có chút liên quan gì với cô ta cả.”

Liên tam thiếu thừa nhận mình có chút thương thức Đường Bội, nhưng tuyệt không chấp nhận, cô là người như vậy trong mắt con trai.

“Ông không hề hiểu chị ấy!” Đường Tử Thái hiếm khi lớn tiếng: “Ông mới là người nhìn người khác thông qua vẻ bề ngoài.”

“Thật sao?” Liên Tu Cận cười lạnh nói: “Nếu con không tin, thì có thể lên mạng tra thử, thì sẽ biết, cuộc sống riêng của người chị này, có bao nhiêu đặc sắc!”

Chỉ cần nhắc tới Đường Bội, thì bầu không khí khó có khi hòa hợp của hai cha con lại trở nên cứng nhắc.

Ánh mắt Liên Tu Cận âm trầm, thật sự ghét người phụ nữ chần ngán giữa hai cha con bọn họ, không chút lưu tình nói: “Ảnh đế Hạ Tử Diệu, đạo diễn thiên tài Tần Hạo Diễm, người sắp xếp kim bài tiểu thiếu gia Minh gia – Minh Hiến... Ngay cả chủ của Sở Quân Việt là Sở Dực Thành cũng nhìn cô ta bằng con mắt khác, cam tâm tình nguyện đứng sau bảo vệ cô ta. Một cô gái như vậy, sẽ đơn thuần sao?”

Liên Tu Cận khinh thường hừ lạnh, nói: “Tử Thái, con không thể cứ mãi sống trong thế giới đơn thuần, tương lai con sẽ thừa kế tất cả của ba, mặc dù thế giới này không tốt đẹp, nhưng chỉ khi biết mặt tối đó, con mới có thể bảo vệ tốt bản thân.”

“Chuyện đó có liên quan gì tới chị ấy?” Mặt Đường Tử Thái đỏ rần lên: “Chị ấy tốt như vậy, tất nhiên sẽ có người tự nguyện đối tốt với chị ấy!”

Cậu ít khi dùng giọng điệu như vậy để tranh chấp với người khác, lúc này lại không chút do dự tranh cãi với ba mình vì Đường Bội, không chút lùi bước: “Không phải tất cả mọi người đều giống như ông, lúc nào cũng có nhiều tình nhân như vậy, lúc nào cũng....”

Đường Tử Thái không nói được.

Liên Tu Cận đã giận đến mức híp mắt lại.

“Rất tốt!” Ông ta giương tay lên: “Con lại vì con gái của Đường Phong Ngôn mà nói chuyện với ba như vậy?! Cô ta có một người ba như vậy, lại có....”

Nói tới đây, Liên Tu Cận do dự một chút, nhanh chóng chuyển qua chuyện khác: “Đương nhiên sẽ không phải thứ tốt lành gì. Nếu không con nghĩ xem cô ta có thứ gì để được Sở thiếu ủng hộ?”

“Dù sao thì cũng không xấu xa như cái suy nghĩ thối nát của ông!” Đường Tử Thái nghiêm nghị nói.

“Thối nát?” Liên Tu Cận cười ha ha, nói: “Chẳng lẽ con cho là, Đường Bội cùng Sở Quân Việt, là trong sáng, ngây thơ giống như học sinh tiểu học vậy à, chỉ nắm tay nói chuyện yêu đương?”

“Sở thiếu muốn cưới chị ấy.” Luận về tài ăn nói, Đường Tử Thái không phải là đối thủ của Liên Tu Cận, cậu im lặng hồi lâu, đột nhiên nói: “Nếu không phải bởi vì tôi, có lẽ họ đã kết hôn rồi.”

“Vậy à....” Ánh mắt Liên Tu Cận đầy khinh thường: “Nhưng bọn họ vẫn chưa kết hôn, tương lai có kết hôn hay không, ai biết được?”

Ông ta cười nói: “Loại chuyện này, ở trong giới chúng ta, rất thường gặp. Cái gọi là tình yêu vĩnh cửu, giả tạo đến mức làm người ta ghê tởm.”

“Ông nói vậy.” Mặt Đường Từ Thái càng đỏ hơn.

Cậu há miệng, muốn nói chuyện thay Đường Bội, nhưng trái tim, đột nhiên đập mạnh. (Đm, ghét cái thằng cha Liên Tu Cận này hơn gì nữa.)

Bóng tối vô lực, đột nhiên chạy qua người cậu, ngón tay vừa rời chỉ vào Liên Tu Cận, cũng từ từ rũ xuống. (hu hu, Từ Thái của tuuuu)

Ánh mắt Liên Tu Cận trầm xuống, vươn tay đỡ lấy Đường Từ Thái, tay kia đã đè vào nút đỏ ở đầu giường.

Vừa rồi ông ta không có ý, nếu như không phải Đường Từ Thái muốn tranh chấp tới cùng, muốn bảo vệ con gái Đường Phong Ngón, ông ta cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Mặc dù ca phẫu thuật của Đường Từ Thái rất thành công, nhưng dù sao vẫn còn nằm trong thời kỳ tịnh dưỡng, tinh thần kích động như vậy, bác sĩ đã dặn đó là điều cấm tuyệt đối.

Liên Tu Cận ảo não, cẩn thận đặt Từ Thái lên giường.

Mặc dù động tác của ông ta không quá dịu dàng, nhưng vẫn nhẹ nhàng đáp chần cho cậu.

Nhưng đến khi Đường Bội bay từ thành phố S đến Zurich, Đường Từ Thái vẫn chưa tỉnh lại.

Cô không nhìn Liên Tu Cận cái nào, chỉ cau mày bận trước bận sau, đi theo bác sĩ hỏi tới hỏi lui.

Sở Quân Việt đi cùng cô, vừa bước vào phòng bệnh thì lập tức nhìn Liên Tu Cận một cái.

Thấy Đường Bội rối loạn, anh biết, tất cả vui mừng từ khi Đường Từ Thái tỉnh lại, bây giờ đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Sở Quân Việt đi tới trước mặt Liên Tu Cận đang sa sút tinh thần ngồi cạnh giường bệnh, nhìn ông ta chăm chăm, lạnh giọng nói: “Liên tam thiếu, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Nói xong anh xoay người đi ra ngoài.

Liên Tu Cận có chút bất an nhìn Đường Từ Thái một cái.

Khó khăn lắm sức khỏe cậu mới tốt hơn một chút. Nhưng bây giờ hai mắt lại nhắm chặt nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, giống như lúc nào cũng có thể biến mất vĩnh viễn.

Liên Tu Cận hít một hơi thật sâu, đứng lên đi theo Sở Quân Việt ra ngoài.

Không khí ở Zurich đã ấm áp hơn lần trước một chút, Sở Quân Việt đứng trên ngoài hành lang, gió thổi qua, làm cho mặt của anh có chút hư ảo.

Hồi lâu sau, anh mới xoay người lại nhìn Liên Tu Cận, lạnh nhạt hỏi: “Tam thiếu không điều tra chuyện năm đó?”

Đã tra, nhưng không dám xem.

Liên Tu Cận thầm nói trong lòng.

Bề ngoài, ông ta vẫn đứng thẳng lưng, không chút nhân nhượng nói: “Chuyện này không liên quan tới cậu.”

Sở Quân Việt cười lạnh, lấy một phong thư từ túi áo ngực, nói: “Gần tới sinh nhật của tam thiếu, trước khi lên máy bay, tôi đã đặc biệt chuẩn bị món quà mọn này, hy vọng tam thiếu sẽ thích.”

Nói xong, anh nhét phong thư vào tay Liên Tu Cận.

Sau đó, trở lại phòng bệnh.

Có lẽ Sở Quân Việt sẽ không can thiệp vì Đường Từ Thái, nhưng nhìn thấy lúc Đường Bội nhận được điện thoại của bệnh viện, biết Đường Từ Thái lại rơi vào hôn mê lần nữa, sắc mặt cô trắng bệch, thương tâm đến cực độ, làm cho Sở Quân Việt đau lòng đến mức muốn hủy diệt tất cả những người làm cô đau lòng.

Phong thư anh đưa cho Liên tam thiếu rất đơn giản, Liên Tu Cận vừa chạm vào, đã biết bên trong là thứ gì.

Vật bên trong rất mỏng, chỉ là một phần quà nhỏ.

Trên bia, không có chữ nào.

Mặc dù không biết rốt cuộc thứ bên trong là gì, nhưng không biết tại sao, tay Liên Tu Cận, lại run rẩy.

Gió Zurich mát mẻ, ánh mặt trời ấm áp.

Nhưng cho dù ánh mặt trời có ấm áp hơn nữa thì cũng không thể nào làm ấm trái tim Liên Tu Cận.

Phong thư đã mở, tấm hình ố vàng rơi xuống từ tay Liên Tu Cận, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Tấm hình, đã bị ố, nhìn không rõ, nhưng mặt sau, là dòng chữ mạnh mẽ có lực của Sở Quân Việt.

“Vinh viễn không thể nào nói lời xin lỗi!”

Từng chữ đâm thẳng vào tim gan!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Người Đã Chết, Mộ Vẫn Còn

Gió Zurich thổi qua tầng chót của bệnh viện, ánh mặt trời đầu hè dịu dàng chiếu xuống, nhưng Liên Tu Cận lại cảm thấy ánh mặt trời kia vô cùng chói mắt.

Ông ta khom lưng, nhìn tấm ảnh cũ nằm trên mặt đất.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, lay động tấm hình đang nằm trên mặt đất.

Tam thiếu luôn ung dung ưu nhã bị kinh sợ, cả người đều run rẩy.

Chữ viết phía sau tấm hình vô cùng rõ ràng, giống như một cây dao găm sắc bén đâm thẳng vào ngực ông ta.

Mặt ông ta tái nhợt, yên lặng đứng đó, cuối cùng lấy hết dũng khí, nhặt tấm hình lên.

Hình đã được chụp rất nhiều năm, máy ảnh thời đó không nét và đẹp như bây giờ, cũng không có màu, chỉ có hai màu đen trắng, có người mà cả đời Liên Tu Cận quen thuộc nhất, cũng xa lạ nhất.

Ông ta nhẹ nhàng vuốt ve bên trái tấm hình, đó là một cô bé đang cười rực rỡ.

Cô bé mới năm sáu tuổi, nhìn vô cùng non nớt và đáng yêu.

Nhưng gò má lại gầy gò, không giống như những cô biết cùng tuổi, có gương mặt trái táo nồn nà.

Nhưng nụ cười của cô bé rất rực rỡ, má lúm đồng tiền đáng yêu, đủ để lấp đầy tất cả.

Mặc dù cô bé trong hình tuổi còn nhỏ, nhưng Liên Tu Cận nhìn một cái liền nhận ra, cô bé gầy nhỏ đang cười ngây thơ trong sáng này, là Đường Bội khi còn bé.

Đôi mắt kia, sao Liên Tu Cận có thể nhìn lầm, mỗi khi cô nhìn Đường Tử Thái, nhìn em trai bảo bối của mình, cũng sẽ như vậy, ánh mắt dịu dàng yêu thương của một người chị dành cho em trai mình.

Đường Bội nhỏ trong hình, đang nhìn Đường Tử Thái nhỏ bên cạnh cô.

Tay phải cô bé nắm chặt tay của em trai, tay trái thì thân mật ôm vai Đường Tử Thái, nhìn vào đã biết, tình cảm của hai chị em vô cùng tốt.

Nhưng Đường Tử Thái nhỏ rất gầy!

Giương mặt của cậu lõm xuống, cánh tay cũng rất nhỏ, mắt mặc dù lớn, nhưng trong tấm ảnh đen trắng, có thể nhìn thấy quầng thâm mờ.

Cậu đang cười, nụ cười ngai ngùng non nớt, nhưng lại vô cùng hạnh phúc, rúc sát vào người Đường Bội, được cô ôm trong ngực.

Liên Tu Cận cảm giác trái tim mình giống như vừa bị giấy nhám chà qua, đầy thương tích, rồi lại bị quăng vào một chậu giấm.

Vừa đau vừa rất.

Đây là con trai ruột của ông ta!

Nhìn như dân tỵ nạn Châu Phi vậy!

Lúc ông ta đang say mê trong cuộc sống vàng son, mỗi ngày mơ màng lên giường với tình nhân, ăn ngon mặc đẹp, ở trong căn phòng xa hoa, chạy xe thể thao đặc chế, tặng quà đặc tiền cho tình nhân...

Khi ông ta làm những điều này, con trai ông ta, đang mặc quần áo mộc mạc, thân hình gầy gò!

Tay đang cầm tấm hình của Liên Tu Cận run rẩy, tấm hình mỏng lại nặng tựa ngàn cân làm ông ta gần như không thể nào cầm được.

Sở Quân Việt không hổ là đế vương cường hãn nhất trên thương trường, không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì mang theo khí thế vạn quân, một kích mất mạng, không cho người ta cơ hội thở dốc!

Huống hồ....

Liên Tu Cận cảm thấy mình sắp không thở nổi, người phụ nữ trong hình, đôi mắt đen trắng rõ ràng, lại ẩn chứa tang thương, cười nhìn ông ta.

Đó là người ông ta từng yêu đến tận xương tủy, những cũng hận đến tận xương tủy!

Đó là vết thương khắc cốt ghi tâm mà không ai dám nhắc tới trước mặt Liên tam thiếu trong hai mươi năm qua!

Tô Hải Dao, tiểu thư danh môn nổi tiếng thành phố S, đưa con gái duy nhất của Tô gia, đóa hoa xinh đẹp nho nhã nhất thành phố S năm đó, không biết bao người đàn ông quý dưới gấu váy của bà.

Năm đó Tô Hải Dao gả cho Đường Phong Ngôn, làm nhiều người nghi ngờ, trở thành đề tài tán gẫu của giới thượng lưu thành phố S.

Nhưng rất ít ai biết, trước khi gả cho Đường Phong Ngôn, bà đã từng có một tình yêu khắc cốt ghi tâm với Liên Tu Cận, người che giấu thân phận đến thành phố S du học.

Sau đó....

Liên Tu Cận nắm chặt lan can, ông ta cảm thấy mình đứng không vững.

Dựa theo tuổi của Đường Bội và Đường Từ Thái, thời điểm đó, Tô Hải Dao không quá 30 tuổi.

Tô Hải Dao là người đẹp nhất thành phố S năm đó, mới 30 tuổi, không thể có thay đổi quá lớn.

Nhưng Tô Hải Dao trong hình, mặc dù trên mặt là nụ cười dịu dàng vô cùng quen thuộc. Nhưng dung nhan tuyệt sắc đã sớm không còn tồn tại.

Thay vào đó, là dấu vết năm tháng và tang thương.

Không nên như vậy!

Liên Tu Cận run cầm cập, cho dù cô ta rời khỏi Tô gia, rời khỏi mình, lấy sắc đẹp và tâm cơ của cô ta, cho dù mang theo hai đứa bé, cũng sẽ sống rất tốt mới đúng!

Đây nhất định là do Sở Quân Việt cố ý làm ra, dùng để đánh bại mình!

Đúng! Nhất định là như vậy!

Liên Tu Cận che ngực xoay người.

Phía sau ông ta, là Đường Bội.

Cô khinh thường nhìn Liên Tu Cận!

Mặc dù cô không cao bằng Liên Tu Cận, nhưng ánh mắt kia, lại làm Liên Tu Cận cảm thấy mình đang bị người ta nhìn xuống từ trên cao.

Ngón tay ông ta run rẩy, tấm hình lại rơi xuống lần nữa, bay đến cạnh chân Đường Bội.

Đường Bội cuối đầu nhìn tấm hình trên đất, trong mắt xẹt qua sự kinh ngạc.

“Ồ?” Cô khom người nhặt tấm hình lên.

Khi cô còn bé, chụp hình không phổ biến như bây giờ, nhưng mỗi năm khi tới sinh nhật của hai chị em cô, mẹ đều dẫn bọn cô đi chụp hình, coi như đánh dấu kỷ niệm của ba mẹ con.

Lúc chụp tấm hình này, là sinh nhật năm ba tuổi của Từ Thái.

Khi đó cô đã có trí nhớ, có lẽ là do tuổi thơ gian khổ nên cô trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ cũng lứa, rất nhiều chuyện năm đó, cô đều nhớ rõ từng chi tiết một.

Cô nhớ nụ cười xấu hổ trên môi em trai, nhớ cảm giác khi bàn tay chai sần của mẹ đặt trên bả vai mình, cũng nhớ đến sự ấm áp khi mẹ ôm cô và em trai.

Nhưng tấm hình này, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Đường Bội nghi ngờ lật tấm hình lại.

Dòng chữ cứng rắn đập vào mắt, cô hơi ngẩn ra, lát sau, cô ngẩng đầu nhìn Liên Tu Cận.

Liên tam thiếu vừa rồi còn hăng hái, bây giờ giống như đã già đi mấy tuổi.

Sống lưng ông ta luôn thẳng tắp, vậy mà bây giờ lại cong xuống.

Đường Bội chớp mắt, đột nhiên nở nụ cười, chậm rãi đọc dòng chữ Sở Quân Việt viết: “Vĩnh viễn không thể nào nói lời xin lỗi.”

Từng chữ đâm thẳng vào tim, giống như thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng vào tim Liên Tu Cận, làm ông ta không thể nào duy trì sự kiêu ngạo, ngay khi Đường Bội đọc xong chữ cuối cùng, ông ta đưa tay che kín mặt mình, gào thét: “Đừng đọc nữa!”

Đường Bội cười lạnh nói: “Mới như vậy mà ông đã chịu không nổi. Khó trách cho đến khi mẹ mất, cũng không muốn dẫn Từ Thái đến tìm ông.”

Nụ cười của cô mang theo thuốc độc chết người, tiếp tục lăng trì lên vết thương của Liên Tu Cận: “Lần này đợi sau khi Từ Thái tỉnh lại, tôi sẽ dẫn nó về thành phố S. Ông, không có tư cách để làm một người cha, cũng không có tư cách chăm sóc Từ Thái!”

Cô lạnh lùng nói xong câu này, rồi không nhìn Liên Tu Cận đang run rẩy, xoay người đi về phòng bệnh.

Cô, vốn muốn nói cho ông ta biết chuyện này.

Vốn dĩ, cô còn đang do dự, sợ mình trả thù Liên tam thiếu sẽ làm em trai đau lòng.

Nhưng bây giờ không cần nghĩ nhiều nữa.

Từ Thái không cần một người cha không có trách nhiệm như vậy.

Mà Liên Tu Cận, cũng không muốn!

“Đường.... Đường Bội, chờ một chút!” Đường Bội mới đi được mấy bước, Liên Tu Cận lại gọi cô.

Giọng của ông ta, không còn khinh thường và ngạo mạn như lúc trước.

Giọng nói hơi khàn, mang theo sự khẩn cầu, Liên Tu Cận nói: “Tấm hình..... tấm hình kia...”

Mắt ông ta dán chặt vào tấm hình trên tay Đường Bội, nói: “Có thể trả lại cho tôi không?”

Đường Bội dừng bước, xoay người nhìn về phía Liên Tu Cận.

Cô đứng trong hành lang, dưới ánh đèn sáng chói, ánh mắt Đường Bội cũng trong suốt như vậy.

Trước ánh nhìn soi mói đó, Liên Tu Cận gần như không thể ngóc đầu lên được.

Nhưng ông ta vẫn nhìn tấm hình trong tay Đường Bội, nói: “Có thể cho tôi không?”

“Hai mươi năm trước, không phải ông đã tự mình vứt bỏ những thứ này sao?” Đường Bội nói: “Nếu như Liên tam thiếu muốn, thì muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu. Nhưng ông có từng nghĩ tới không, trước giờ ông chưa từng muốn nó sao?”

Giọng điệu của cô bình tĩnh, không nghe ra chút tri trích nào.

Nhưng càng là như thế, lại càng làm Liên Tu Cận khó chịu.

Đường Bội từ từ đi tới, cười khinh thường, nhét tấm hình cũ vào tay Liên Tu Cận.

Cô nhìn thẳng vào mắt Liên Tu Cận.

Người đàn ông trước mắt này, vô cùng tội tệ. Năm đó không hỏi nguyên do đã điên cuồng trả thù mẹ, làm Tô gia sụp đổ, hại mẹ bởi vì cực nhọc quá độ mà sớm rời bỏ mình và em trai, hại Từ Thái gần như không có một ngày được sống khỏe mạnh và vui vẻ....

Đường Bội nhắm mắt lại, cô hận ông ta bao nhiêu, đến hôm nay khi thấy Từ Thái bị Liên Tu Cận kích thích đến hôn mê, thì mới hoàn toàn biết.

Khi cô nhìn vào mắt Liên Tu Cận lần nữa, người đàn ông ngày hôm qua còn hăng hái, lúc này lại giống như một đứa bé làm sai, ánh mắt lập lòe và trốn tránh.

Nhưng Đường Bội không cho ông ta cơ hội tránh né, cô nhìn Liên Tu Cận, nhìn người là một trong những tên đầu sỏ hại mẹ và em trai cô, khẽ nói: “Lấy rồi, thì có lợi ích gì chứ? Dù ông có nói gì với tấm hình này, mẹ tôi cũng không nghe được.”

Sắc mặt của Liên Tu Cận, một thoáng kia, giống như gặp quỷ vậy.

Đường Bội không hổ danh là người phụ nữ Sở Quân Việt coi trọng, đối với suy nghĩ của anh cô rõ như lòng bàn tay.

Chỉ một câu đơn giản, đã nói rõ mục đích của Sở Quân Việt——.

Chỉ có thể nhìn, nhưng không thể nào chạm vào!

Cho dù hối hận, đau khổ, muốn nói lời xin lỗi, nhưng người đã chết, có thể nghe được lời ông ta nói sao?!

Ông ta mãi mãi cũng không thể cầu xin được sự tha thứ từ người kia.

Liên Tu Cận quỳ xuống.

Nhìn bóng lưng ngày càng xa của Đường Bội, ông ta không chống đỡ được cơ thể của mình, tay nắm chặt tấm hình cũ, quỳ trên sàn nhà lạnh lẽo của hành lang bệnh viện.

Ánh đèn chiếu xuống đỉnh đầu ông ta, Liên tam thiếu hôm qua còn phong lưu đa tình, bây giờ lại cô độc như vậy.

Ông ta mất hồn mất vía trở lại căn hộ của mình ở Zurich.

Ông ta rất ít khi tới đây ngủ, nhưng thường xuyên xử lý công việc ở đây, tài liệu tra được, cũng đang nằm trên bàn trong thư phòng.

Liên Tu Cận đặt tấm hình ở một bên, rồi từ từ mở sắp tài liệu ra.

Bởi vì muốn biết chi tiết, cho nên tài liệu rất dày, nhưng thật ra chuyện trong đây cũng không quá phức tạp.

Trong tài liệu viết lại cận kề cuộc sống sau khi Tô Hải Dao rời khỏi Đường gia cho đến khi qua đời.

Khi đó Tô gia đã sụp đổ, có mấy người trong dòng họ còn sống, nhưng sợ Liên Tu Cận trả thù nên không ai chịu giúp Tô Hải Dao.

Trên người bà không có tiền, còn dẫn theo một đứa con gái mới hơn ba tuổi.

Một đứa bé và một người phụ nữ có thai, không biết phải chịu bao nhiêu cực khổ, nhưng chỉ có thể nương tựa lẫn nhau, cắn răng mà sống.

Cho dù Liên Tu Cận không nhìn thấy, cũng có thể tưởng tượng được sự gian khổ trong đó.

Ông ta lật từng trang giấy, sau khi Tô Hải Dao sinh Từ Thái ra, bởi vì sức khỏe của Từ Thái mà chưa đầy một tháng, bà đã bắt đầu đi làm.

Bệnh của bà, đại khái chính là vì nguyên nhân này.

Thủ đoạn trả thù như sấm sét của Liên tam thiếu, đã làm cả thành phố S khiếp sợ.

Hơn nữa Đường gia và Tôn gia còn không chút lưu tình gây khó khăn cho Tô Hải Dao ở khắp nơi, làm bà cho dù có bằng nghiên cứu sinh của trường nổi tiếng ở nước ngoài, cũng rất khó có thể tìm được một công việc ổn định để nuôi hai đứa bé.

Đường đường là thiên kim tiểu thư Tô gia, cô gái tài giỏi nổi tiếng ở thành phố S, cuối cùng lại luân lạc đến mức chỉ có thể làm công việc nặng nhọc, cực kỳ hao tâm tổn sức.

Nếu như không phải vì hai đứa con thơ, Tô Hải Dao có lẽ có thể rời khỏi đó, nghĩ cách làm lại từ đầu.

Nhưng Từ Thái và Đường Bội còn quá nhỏ, bà không thể nào dẫn theo hai đứa trẻ mà bỏ đi, nên bà làm những công việc không cần trình độ học vấn, không cần hồ sơ, nhưng tiền kiếm được cũng không nhiều, mỗi ngày bà chỉ có thể cắn răng làm hai ba công việc.

Liên Tu Cận đọc tài liệu, những công việc Tô Hải Dao từng làm, tờ giấy trước mặt ông ta càng lúc càng trở nên mờ hồ.

Ông ta trốn tránh, lật nhanh qua trang khác, trốn khỏi cái nội dung này.

Lùi về sau, là nơi Tô Hải Dao từng sống.

Những căn phòng cũ ở nơi đó, đã sớm không còn tồn tại.

Người của Liên gia thật sự rất tận tâm, còn đi tìm cả hàng xóm năm đó của Tô Hải Dao, lấy được mấy tấm hình của dãy nhà cũ.

Mặt tường loang lổ, trần nhà thấp bé bẩn thỉu, không gian chật hẹp.... Đây chỉ là chỗ có thể che gió tránh mưa mà thôi, cả đời này của Liên tam thiếu, chưa bao giờ nghĩ tới, con ông ta, lại lớn lên trong hoàn cảnh như vậy.

Tài liệu đột nhiên bị gạt xuống đất, Liên Tu Cận ngửa đầu nhìn trần nhà, nhìn đèn chùm đắt tiền, lẳng mạn.

Chỉ là một cái đèn, có lẽ cũng đủ để đổi lấy một căn nhà tốt, sạch sẽ ấm áp, không lọt gió.

Nhưng chiếc đèn này, vẫn chói sáng, yên tĩnh nằm đó, tựa như đang cười nhạo Liên Tu Cận vô năng.

Tài liệu trên mặt đất, trang cuối cùng, là một lá thư viết tay.

Liên Tu Cận đứng lên từ trên ghế, từ từ đi tới, nhặt lá thư kia lên.

Chữ viết xinh đẹp quen thuộc, lúc hai người chưa chính thức yêu nhau, chuyện thường làm nhất, là viết thư cho nhau.

Cánh tay ông ta run rẩy, làm lá thư cũng run theo.

Đó là lá thư mà Tô Hải Dao viết cho anh họ của mình.

Trong thư, Tô Hải Dao nhờ anh họ mình giúp đỡ, bởi vì sức khỏe của Từ Thái thật sự đã quá yếu, mà tiền thuốc của cậu lại quá đắt đỏ, cho dù chỉ để duy trì tính mạng, không phẫu thuật, nhưng Tô Hải Dao lúc đó, không thể gánh nổi.

Thư đã gửi đi, đối phương nhận được, nhưng lại không giúp bà.

Không có ai rõ ràng hơn Liên Tu Cận, nguyên nhân là gì.

Liên Tu Cận không nhớ nổi tên của người đàn ông kia, ông ta chỉ nhớ năm đó, vì muốn để Tô Hải Dao nếm được mùi vị bị phản bội, đau khổ, ông ta đã ép tất cả thân thích của Tô gia, chuyển đến nơi khác, một người cũng không dám ở lại thành phố S để giúp Tô gia.

Thậm chí sau khi rời khỏi thành phố S, cũng không dám liên lạc với Tô Hải Dao, e sợ Liên tam thiếu sẽ trút giận lên đầu họ, liên lụy đến họ.

Lá thư rất cũ kỹ, bị Liên Tu Cận nắm chặt trong tay.

Ông ta ngồi xổm ở đó, run rẩy lấy tấm hình lấy được từ chỗ Đường Bội, đặt lên môi.

Nước mắt, từ từ chảy ra, rốt cuộc ông ta cũng biết, mùi vị hối hận mà Đường Bội nói.

Chuyện làm người khác đau khổ nhất trên đời này, là làm sai, mà không cầu xin tha thứ. Đến lúc muốn đi cầu xin tha thứ, thì phát hiện, người đã chết, mộ vẫn còn.

‘Bất luận ông có làm gì, bà ấy cũng không nhìn thấy, không nghe được, không cảm giác được!’

Hai mươi năm qua Liên Tu Cận chưa từng rơi nước mắt, lúc này lại nếm được vị nước mắt.

Nước mắt thấm ướt tấm hình, đôi mắt của người trong hình, dường như cũng bị dính nước mắt.

Nhưng Liên Tu Cận biết, người này sẽ không khóc vì mình.

Dòng cuối thư, chắc là Tô Hải Dao không có chỗ để trút hết phiền não trong lòng, tiện tay viết xuống——.

“Sức khỏe của Tử Thái rất yếu, em vốn định đưa nó về bên cạnh ba nó, kết quả kiểm tra ADN đã có, em còn muốn anh ta có thể biết được Tử Thái là con anh ta, ra tay tương trợ. Nhưng mỗi lần nhìn thấy anh ta ôm ấp tình nhân trên báo, anh ta cười vô cùng tự nhiên. E rằng đã sớm quên sự tồn tại của Tử Thái. Em không đành lòng để Tử Thái chịu uất ức, chỉ đành để nó ở lại bên cạnh mình, em thật ích kỷ. Nhưng chắc em không còn sống được bao lâu, chỉ mong có thể thấy Bội Bội và Tử Thái trưởng thành, như vậy cho dù sau này bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục, em cũng không oán không hối. Anh họ, sau khi em chết, thù hận của Liên tam thiếu sẽ phai đi, mong anh nể chút tình xưa, thay em chăm sóc hai đứa bé. Kiếp sau em nhất định kết cớ ngậm vành để báo đáp...”

*Kết cớ ngậm vành: Đèn on trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khoá không chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoá bị giặc bao vây, nhờ có hồn người ái thiếp kia kết cớ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoá thoát được.

Cách một đoạn, lại là một hàng chữ nhỏ——

“Thề cùng trời cuối đất, vĩnh viễn không gặp lại.”

Liên Tu Cận gần như sập đổ.

Ông ta nhốt bản thân trong căn hộ này, mấy ngày không ra ngoài, không nghe điện thoại, không đếm xỉa đến chuyện của Liên gia.

Ngay cả Liên Thiên Duệ, cũng không thể nào gặp được ông ta.

Cho đến ba ngày sau, rốt cuộc Liên Thiên Duệ không thể nhịn được nữa, dẫn theo chuyên viên, không để tâm đến lửa giận của Liên Tu Cận, trực tiếp phá cửa đi vào, gặp được chú ba của mình.

Liên Tu Cận nằm ngửa trên ghế sa lon ở phòng khách, nhìn lên trần nhà, không biết đang suy nghĩ gì.

Liên Thiên Duệ vừa đi vào, đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Bàn trà bên cạnh Liên Thiên Duệ, trên đất, có rất nhiều vỏ chai rượu.

Hắn cau mày cẩn thận tránh vỏ chai, từ từ đi tới bên cạnh Liên Tu Cận.

Mặc dù Liên Thiên Duệ chỉ là cháu của Liên Tu Cận, nhưng từ nhỏ đã ở cạnh ông ta, nên rất thân thiết với người chú này.

Hắn biết cuộc sống của Liên Tu Cận ra sao, cũng biết ông nội đối với chú ba có bao nhiêu bất lực.

Nhưng chú ba mà hắn thấy trước đây, luôn vững chắc mạnh mẽ, phong lưu đa tình, lúc giờ tay nhắc chân luôn mang theo sự ưu nhã ung dung.

Hắn chưa từng thấy chú ba sa sút tinh thần như một vũng bùn thế này.

Mới có mấy ngày, mà một người luôn hăng hái, lăn lộn trong buổi hoa, lại biến thành thế này.

Khóe mắt đầy nếp nhăn, một đầu tóc đen cũng bạc đi không ít.

Liên Tu Cận lúc này, không còn chút phong thái của Liên tam thiếu phong lưu nữa.

Ông ta giống như một người chết, hồn đã rời khỏi thế giới này.

Đôi mắt sáng thanh tỉnh, bây giờ đã đầy tơ máu, nhìn thẳng lên trần nhà, giống như không muốn sống tiếp.

“Chú ba.” Liên Thiên Duệ lắc vai ông ta.

Lúc này, hắn mới phát hiện cả người Liên Tu Cận nồng nặc mùi rượu, mới mấy ngày không gặp mà râu ria đã dài ra, từ khi Liên Thiên Duệ bắt đầu có trí nhớ, hắn chưa từng thấy chú ba mình chật vật như vậy.

“Chú ba.” Hắn lắc vai Liên Tu Cận, giọng to hơn một chút: “Tử Thái tỉnh rồi!”

Liên Tu Cận đột nhiên trợn to hai mắt.

Ông ta xoay người muốn ngồi dậy, nhưng cơ thể lại mềm nhũn, lăn qua lật lại trên ghế salon, cuối cùng té xuống.

Chai rượu bị ông ta đụng ngã, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Liên Tu Cận không rảnh quan tâm đến những thứ này, cẩn thận hỏi: “Tư Thái tỉnh rồi? Nó có sao không?”

“Đã không sao rồi, tình lúc tối hôm qua. Sáng nay Đường Bội gọi điện thoại cho con, cô ấy định đợi sau khi sức khỏe của Tư Thái ổn định hơn, sẽ dẫn nó về thành phố S. Chú ba...” Liên Thiên Duệ chần chờ: “Chuyện này con không thể nào xen vào, vẫn là tự chú xử lý đi.”

Hắn cau mày nhìn xung quanh, hỏi: “Chú ba, chú...”

Thân là tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, tất nhiên hắn biết Liên Tu Cận sai người đi điều tra chuyện gì.

Vốn cho là vật đổi sao dời, cho dù Liên Tu Cận tra được chuyện năm đó, cũng sẽ không quá đau khổ, nói không chừng còn kích thích trách nhiệm của một người cha, cũng để cho ông nội yên tâm.

Lại không ngờ....

Liên Tu Cận đưa tay che mặt, dựa vào ghế, thấp giọng cười.

Tiếng cười của ông ta càng lúc càng lớn, cuối cùng còn mang theo tiếng khóc nghẹn ngào.

“Tư Thái tỉnh thì thế nào? Đường Bội nói đúng, chú còn có tư cách để đi gặp nó sao?!” Liên Tu Cận không say đến mức hồ đồ, ít nhất ông ta vẫn nói chuyện một cách rõ ràng: “Chú không có tư cách để nó gọi một tiếng ba. Đường Bội dẫn nó đi, là chuyện tốt. Tư Thái cách xa chú, chắc chắn sẽ hạnh phúc hơn nhiều.”

“Chú ba.” Liên Thiên Duệ cau mày, đưa tay đỡ Liên Tu Cận.

Nhưng Liên Tu Cận hất tay Liên Thiên Duệ ra, từ từ đứng lên từ trên đất.

Ông ta loạng choạng đi về phía nhà vệ sinh, Liên Thiên Duệ cho là ông ta đi rửa mặt, vội vàng đi theo.

Ai ngờ mục tiêu của Liên Tu Cận lại là tủ rượu.

Ông ta không thèm nhìn mà lấy đại một chai, mở nắp ra đổ vào miệng của mình, tựa như thứ ông ta đang uống không phải là rượu mà chỉ là nước suối bình thường.

“Chú ba!” Liên Thiên Duệ bước lên lấy chai rượu trong tay ông ta: “Chú cứ từ bỏ như vậy sao?”

“Nếu không thì có thể làm gì?” Liên Tu Cận cười to, nói: “Hai mươi năm trước, chú đích thân ném xuống. Bây giờ muốn nhặt về, cũng phải xem người khác có đồng ý hay không.”

Ông ta lấy chai rượu lại, nói: “Tư Thái có Đường Bội là đủ rồi, Đường Bội sẽ bảo vệ nó thật tốt, cho nó hạnh phúc. Người làm cha là chú, chắc nó cũng không cần.”

“Cuối cùng con cũng biết, tại sao năm đó mẹ của Tư Thái lại không đến tìm chú.” Liên Thiên Duệ đột nhiên lạnh lùng nói.

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, Liên Tu Cận lập sững sờ.

Ông ta cười khổ, nói: “Chuyện này không phải rất đơn giản sao? Cô ấy không muốn gặp lại chú, nên sao có thể tới tìm chú? Người như chú làm sao xứng với cô ấy chứ, cô ấy không đến tìm chú là đúng rồi!”

“Không phải như vậy.” Liên Thiên Duệ không chút lưu tình nói: “Là bởi vì tính cách của chú.”

Dừng một chút, hắn nói tiếp: “Người trong thế gia, thành công nhiều hơn thất bại. Năm đó...” Hắn chần chờ một chút mới nói tiếp: “Năm đó xảy ra chuyện như vậy, chú căn bản không chịu điều tra rõ ràng mà đã trực tiếp phán mẹ của Tư Thái tử hình, chỉ vì chú sợ chân tướng không giống như chú nghĩ cho nên chú mới không dám điều tra, không dám đối mặt!”

Liên Thiên Duệ nói năng có khí phách kết luận: “Đó là lý do chú có thể can đảm đối mặt nhưng lại không dám. Tính cách như vậy, dễ dàng để người khác lừa, cho nên mới tổn thương.”

Hắn nói xong một chữ cuối cùng, Liên Tu Cận vẫn im lặng, giống như tượng gỗ, đứng im ở đó.

Liên Thiên Duệ nhủ thầm, lại nói: “Chú tự trách bản thân thì có ích gì? Mẹ của Tư Thái vĩnh viễn cũng không nhìn thấy không thể nghe được, nếu

như chú cứ hành hạ mình như vậy, sau đó say rượu mà chết, cho dù chú xuống địa phủ, thím cũng tuyệt đối không muốn thấy chú như vậy.”

Những lời này của Liên Thiên Duệ đâm trúng nỗi sợ hãi trong lòng Liên Tu Cận, ông ta khom người xuống, câu sau cùng trong lá thư, mấy ngày nay chỉ cần ông ta tỉnh táo, thì nó sẽ hiện lên trong đầu, làm cả người ông ta đau đớn.

Ông ta vĩnh viễn không thể nào cầu xin Dao Dao tha thứ.

Vĩnh viễn không thể!

Lời Liên Thiên Duệ nói, giống như chuyện ông ta sợ nhất biến thành sự thật, làm ông ta không thể đứng vững, chỉ có thể thờ hồn hèn quy ở đó, chịu đựng con đau từ ngực trái, khẽ cười nói: “Cô ấy đã sớm không muốn gặp chú, cô ấy nói, ‘thề cùng trời cuối đất, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại!’”

Liên Tu Cận nhắm chặt hai mắt, nói: “Chú sống hay chết, cô ấy cũng sẽ không liếc một cái. Chú làm gì, cũng không có tác dụng!” (D: mấy ngược nữ có cảm thấy vui sướng hông?)

Nói xong câu cuối, giọng điệu của ông ta cũng lớn hơn: “Cho nên con trông nom chú làm gì? Đi nói cho ông nội của con biết, coi như Liên gia, từ đây không có đứa con trai này!”

“Chú ba!” Liên Thiên Duệ nắm lấy cổ áo Liên Tu Cận, kéo ông ta lên, ép ông ta nhìn mình: “Vậy Từ Thái thì sao? Nó là đứa con duy nhất của chú, cũng là bảo bối quý giá nhất mà thím để lại cho chú, chú muốn bỏ mặc nó sao? Từ nhỏ Từ Thái đã không có ba, thím lại mất sớm, chỉ có mình người chị là Đường Bội đối tốt với nó. Hai mươi năm cuộc đời của nó không có một chút yên ổn, chẳng lẽ chú định để cho nó tiếp tục sống như vậy sao?”

“Nó có Đường Bội rồi...”

“Chị gái tất nhiên quan trọng, nhưng ba thì sao?” Liên Thiên Duệ kéo Liên Tu Cận tới trước mặt mình, gần từng chữ nói: “Chú ba, chú cứ tiếp tục trốn tránh, trốn tránh đến khi không thể cứu vãn, đến lúc đó, chú hối hận thì có còn kịp không?”

Liên Tu Cận đột nhiên mở mắt.

“Chú ba, không nên để Từ Thái trở thành tiếc nuối thứ hai của chú.” Liên Thiên Duệ nhìn thẳng vào mắt Liên Tu Cận, trầm giọng nói: “Và cả chuyện xảy ra năm đó, những kẻ đã hại thím không còn đường để về, chú cứ để bọn chúng tiêu dao tự tại như vậy sao?”

Hắn buông cổ áo Liên Tu Cận ra, thất vọng nói: “Nếu chú thật sự muốn như vậy, đừng nói thím và Từ Thái, mà con, cũng sẽ coi thường chú!”

“Đừng vậy!” Trong đôi mắt Liên Tu Cận đột nhiên xuất hiện hai ngọn lửa nóng hừng hực: “Đường Phong Ngôn! Tôn Mặc Vân! Còn có những kẻ đã hại Dao Dao.... Tao sẽ không buông tha cho bất kỳ ai!”

Tất nhiên, người vì yêu sinh hận hại Dao Dao rơi vào thảm cảnh, ông ta cũng sẽ không bỏ qua!

Hy vọng đến lúc đó, Dao Dao đang sống hạnh phúc trên thiên đường, có thể thảnh thơi nhìn lướt qua ông ta dưới địa ngục.

Như vậy, cũng đủ rồi!

Xế chiều hôm đó, Liên Tu Cận xuất hiện trong bệnh viện, đã tắm, hoàn toàn loại bỏ mùi rượu trên người mình, mặc quần áo sạch sẽ.

Lúc đẩy cửa phòng bệnh ra, Đường Bội đang nói chuyện với Đường Từ Thái.

Mặc dù đã tỉnh lại, nhưng sắc mặt Đường Từ Thái còn kém hơn vài phần so với lúc trước.

Nghe được tiếng mở cửa, hai chị em ngừng nói chuyện, không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa.

Ánh mắt Đường Từ Thái vẫn như trước, không có tri trích, không có than phiền, càng không có lạnh lùng... Nhưng lại thêm mấy phần hờ hợt xa cách.

Đường Bội thì không được như vậy.

Cô nhủ mày, đứng lên khom người sửa chấn lại cho Đường Từ Thái, thấp giọng nói: “Nói chuyện lâu như vậy, em nên nghỉ ngơi một chút, cứ ngủ một giấc đi, chị sẽ trở lại ngay.”

“Chị.” Không ngờ Đường Từ Thái lại nắm chặt tay cô, dịu dàng kiên định nói: “Em không sao rồi.”

Nói xong, cậu nhìn sang Liên Tu Cận, khẽ mỉm cười với ông ta, chào hỏi: “Ông Liên.”

Trước giờ cậu luôn gọi Liên Tu Cận như vậy, mặc dù trong lòng biết rõ, Liên Tu Cận là ba của cậu.

Nhưng trước giờ chưa từng có ai bảo cậu phải gọi như thế.

Trước kia, bởi vì trong lòng Liên Tu Cận vẫn còn cánh cánh chuyện năm xưa, khi đối mặt với con trai mình thì lúc nóng lúc lạnh, thái độ không được gọi là thân thiện. Nên cũng không kêu cậu gọi mình là ba, thậm chí còn cảm thấy duy trì khoảng cách như thế rất tốt.

Nhưng sau khi biết được chuyện kia, nghe cậu gọi ‘ông Liên’, ông ta lại cảm thấy vô cùng châm chọc.

Nhưng làm gì được đây?

Liên Tu Cận cười khỏ, coi thường sự khó chịu trong lòng, hỏi Đường Tử Thái: “Có đỡ hơn chưa? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Nói xong, ông ta liền bước tới giường bệnh của Đường Tử Thái.

Nhưng Đường Bội lại nhanh hơn ông ta một bước.

Cô lập tức sải bước đi tới trước mặt Liên Tu Cận, ngăn giữa hai người, lạnh lùng nói: “Liên tam thiếu, Tử Thái vừa mới tỉnh lại, xin ông giờ cao đánh khẽ, đừng kích thích nó nữa có được không?”

Liên Tu Cận cảm thấy lỗ hổng ở ngực càng lúc càng lớn thêm, nhưng đứng trước mặt ông ta, là Đường Bội – một cô gái cho dù bản thân không có bất cứ thứ gì vẫn liều mình bảo vệ Tử Thái.

Là cô gái gầy yếu, nhưng vẫn che chở Tử Thái trong ngực mình.

Là người mà dù ông ta có cưỡi ngựa cũng đuổi không kịp, người chị quan trọng nhất với Tử Thái – Đường Bội.

Ông ta cười khỏ, hạ thấp giọng, nói: “Tôi chỉ muốn đến thăm Tử Thái một chút.”

Đường Bội không tránh ra, vẫn phòng bị nhìn ông ta, lạnh lùng nói: “Ý tốt của tam thiếu chúng tôi xin nhận, mời ông về đi, tôi sẽ chăm sóc tốt Tử Thái.

“Chị. ...” Trên mặt Đường Tử Thái là nụ cười nhạt, nắm tay chị mình lắc lư hai cái, nhẹ giọng nói: “Chị đừng tức giận, ông Liên không phải cố ý.”

Không phải cậu có ý muốn bảo vệ Liên Tu Cận, thật ra trong lòng Đường Tử Thái, mơ hồ còn thấy hơi vui vẻ. (D: ha ha...)

Cậu rất thích rất thích Đường Bội vì bảo vệ mình mà phòng bị như vậy, giống như lúc còn nhỏ, Đường Bội vì cậu mà đánh nhau với một thằng con trai to con hơn cô.

Cậu thích chị như vậy.

Nhưng cậu không muốn thấy Đường Bội khó chịu.

“Huống chi em cũng không sao rồi, chị đừng tức giận nữa.” Đường Tử Thái lại lắc lư tay Đường Bội, nửa làm nũng, nửa khản cầu.

Đường Bội xoay người nhét tay cậu vào trong chăn, thấp giọng trách: “Ai nói em không có sao? Sắc mặt còn trắng hơn lúc trước.”

Dừng một chút, cô trấn an nói: “Em yên tâm đi, ông ta không thể làm gì chị.”

Chuyện năm đó, Đường Tử Thái biết rất ít, Đường Bội cũng không có ý định nói cho cậu biết.

Dù sao Liên Tu Cận cũng là ba cậu, nếu cậu biết chuyện năm xưa, chắc chắn sẽ rất khó chịu.

Cho nên. ....

Đường Bội lại nhìn sang Liên Tu Cận, nói với ông ta: “Chúng ta không nên quấy rầy Tử Thái nghỉ ngơi, đi ra ngoài nói chuyện đi.”

Liên Tu Cận gật đầu, ông ta cũng không có dũng khí để phơi bày sự kém cỏi của mình trước mặt Đường Tử Thái.

Trên hành lang, Liên Tu Cận nhìn Đường Bội lạnh lùng nhìn mình, lấy hết dũng khí nói: “Chuyện xảy ra năm đó, cô biết bao nhiêu?”

“Ông chắc chắn rằng ông muốn biết?” Đường Bội hỏi.

Liên Tu Cận nhú mày, nói: “Thật ra tôi có thể điều tra được, nhưng nếu cô biết. ...”

“Chân tướng của mọi chuyện, có thể sẽ làm ông không chịu nổi, Liên tam thiếu!” Ông ta còn chưa nói hết, đã bị Đường Bội cắt ngang.

Cô cười, nói: “Vốn dĩ tôi cũng định tặng ông một quà lớn trong ngày sinh nhật của ông, nhưng không ngờ chỉ cần một tấm hình đã làm ông quân lính tan rã.”

Cô bước tới gần Liên Tu Cận, đặt một cái máy ghi âm nhỏ vào tay ông ta, nói: “Nếu ông đã chủ động hỏi, vậy tôi sẽ giao nó cho ông.”

Cái máy ghi âm này, chứa toàn bộ những chuyện mà Tôn Mặc Vân moi ra được từ chỗ Đường Phong Ngôn, âm mưu quỷ kế của Đường Phong Ngôn năm đó hòng cưới được Tô Hải Dao.

Đây không chỉ là món quà lớn Đường Bội cho Liên Tu Cận, cũng là một món quà lớn mà cô tặng Đường Phong Ngôn.

Chẳng qua món quà này, cô tin tưởng Liên Tu Cận chắc chắn sẽ rất vui lòng nhận, vui lòng lắm, hơn nữa còn còn làm vô cùng tận lực.

Cô thu tay về, nhìn vào mắt Liên Tu Cận, lạnh nhạt nói: “Như vậy, chờ sau khi Từ Thái ổn hơn, tôi sẽ dẫn nó về thành phố S.”

Dừng một chút, cô nói tiếp: “Tôi hy vọng, khi còn sống, nó sẽ không biết chuyện xảy ra vào 20 năm trước, những chuyện kia, đủ để làm nó gục ngã. Cho nên, cả đời này, ông cũng không có cơ hội để nghe nó gọi một tiếng ba.”

Liên Tu Cận không nói gì.

Mặc dù biết chuyện phát triển tới mức này, toàn bộ là do mình gây ra, nhưng trong lòng vẫn không nhận được mà cảm thấy khó chịu.

Con trai duy nhất của ông ta, vĩnh viễn không thể nào thân thiết với ông ta và ông ta vĩnh viễn không thể nào có được hạnh phúc của gia đình.

Đường Bội còn muốn nói gì đó, nhưng cửa thang máy đột nhiên mở ra, Liên Thiên Duệ mặc âu phục màu xám tro bước ra.

Hắn nhìn Đường Bội và Liên Tu Cận, bước tới, chào hỏi Đường Bội, rồi quay đầu nhìn Liên Tu Cận, nói: “Chú ba, đã làm xong rồi.”

Liên Tu Cận gật đầu.

Liên Thiên Duệ quay đầu nhìn Đường Bội, nói với cô: “Cô Đường, chú ba chia tài sản trên danh nghĩa của mình ra thành ba phần. Một phần quyền góp cho quỹ từ thiện, coi như chi phí để chữa trị cho các em nhỏ bị bệnh tim. Một phần chuyển sang danh nghĩa của Từ Thái. Phần còn lại, chú ấy tặng cho cô, coi như đền đáp cho cô vì đã chăm sóc Từ Thái nhiều năm.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Ép Nát Cọng Cỏ Cuối Cùng Của Liên Tam Thiếu

Thái độ của Liên Thiên Duệ rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức Đường Bội không nhìn ra được chút ý đùa cợt nào trên mặt hắn.

“Có ý gì?” Đường Bội cười, khinh thường nhìn về phía Liên Tu Cận: “Dùng tiền để mua tình thân à?”

“Cô Đường.” Sắc mặt Liên Tu Cận trắng bệch, không biết phải trả lời Đường Bội như thế nào.

Liên Thiên Duệ nhìn chú ba của mình một cái, rồi nói với Đường Bội: “Từ Thái là đứa con duy nhất của chú ba tôi, những thứ đó vốn dĩ sẽ thuộc về Từ Thái, nhận sớm hay muộn thì cũng như vậy thôi, người một nhà vốn không cần so đo những chuyện này. Chú ba của tôi không có ý khinh thường hay mua chuộc hai người.”

“Ồ.” Đường Bội hí hóp mắt nhìn Liên Thiên Duệ, tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, lấy thái độ đối phó trên thương trường ra để đối phó với cô, thật đúng là vinh hạnh.

“Nếu như cô Đường thấy tiện thì có thể ký giấy chuyển nhượng ngay bây giờ. Hai căn biệt thự ở Thụy Sĩ của chú ba, một căn tặng cho Từ Thái, một căn tặng cho cô, phong cảnh ở đó rất đẹp, nếu cô Đường rảnh rỗi, có thể tới đó để giải sầu.” Liên Thiên Duệ nói tiếp: “Còn về những động sản và bất động sản khác, nếu như cô Đường đồng ý, chúng ta có thể hẹn thời gian, tôi sẽ giới thiệu cận kề cho cô.”

Dùng thái độ bàn công việc làm Liên Thiên Duệ không có chút yếu thế nào.

Trong mắt hắn là sự thành khẩn và nghiêm túc, giống như những thứ này vốn là của Đường Bội, hắn chỉ giữ gìn, bây giờ trả lại cho chủ cũ.

Đường Bội hít mắt.

Liên Thiên Duệ không hổ danh là tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, tuổi còn trẻ đã có thể nắm giữ một tập đoàn lớn mạnh, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào vận may, cũng không phải dựa vào gia tộc, mà là dựa vào thực lực.

Hắn thật sự vô cùng có năng lực!

Đáng tiếc người hắn đang đối mặt bây giờ là Đường Bội.

Cô cười nhạt, nhìn Liên Tu Cận nói: “Tôi nhớ tôi đã nói với tam thiếu, trên thế giới này, không phải có tiền là có thể mua được tất cả mọi thứ.”

Liên Tu Cận vẫn không nói gì.

Liên Thiên Duệ khẽ nhủ mày, nói: “Cô Đường hiểu lầm rồi, chú ba không muốn dùng tiền để mua thứ gì hết. Chỉ là tặng thôi, cho dù nhận những thứ này, Liên gia cũng sẽ không ép hai người làm chuyện gì cả.”

“Vậy thì tốt.” Đường Bội cười.

Liên Tu Cận thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên Đường Bội lại nói: “Nếu là tặng, vậy chắc hẳn Liên gia cũng không ép chúng tôi nhận. Nhưng mà...” Cô cười, vén tóc ra sau tai, trào phúng nói: “Liên tam thiếu là kẻ thù của tôi, tôi không hề lạnh đến mức mà để cho ông ta dùng tiền để đổi lấy được sự an lòng!”

“Cô Đường!” Chân mày Liên Thiên Duệ nhíu chặt hơn: “Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi. Từ Thái là em họ của tôi, là con ruột của chú ba, chú ấy đối tốt với nó là chuyện thường tình. Không phải cô cũng vì vậy mà mới không nói những chuyện kia cho Từ Thái biết sao?”

Đường Bội lạnh lùng nhìn Liên Thiên Duệ.

Ánh mắt lạnh lẽo sắc bén, làm Liên Thiên Duệ có chút rung động.

Sau đó, biểu cảm của Đường Bội trở nên nghiêm túc: “Không nói cho Từ Thái biết những chuyện kia, là vì tôi không thể nhìn em trai của tôi đau lòng, chứ không phải là đang giúp các người! Dù biết nếu nói cho Từ Thái nghe những chuyện này chắc chắn có thể cho Liên tam thiếu một kích trí mạng. Nhưng mà, tôi không ngu đến vậy, ngu đến mức dùng sự vui vẻ và hạnh phúc của em trai mình ra để trả thù người khác.”

Cô khinh miệt nhìn Liên tam thiếu, nói: “Tôi có một người mẹ vĩ đại và dịu dàng nhất trên thế giới này, dù tuổi thơ của chúng tôi không được sung sướng, nhưng chúng tôi có được sự yêu thương của mẹ, cho nên tôi tuyệt đối sẽ không lấy người mình yêu thương ra để trả thù kẻ thù.”

Nói tới đây đột nhiên Đường Bội cười hỏi: “Còn ông thì sao? Liên tam thiếu.”

Liên Tu Cận chưa bao giờ biết, công kích ngôn ngữ lại có sức mạnh lớn đến vậy, ông ta đau khổ giống như bị hàng ngàn hàng vạn mũi tên đâm vào tim.

Trái tim giống như bị thủng một lỗ to, cho dù cố gắng sửa chữa thế nào cũng không sửa được.

“Cô Đường, cô.....” Liên Thiên Duệ nhìn chú ba của mình, thấy ông ta lão đạo muốn ngã làm hắn bận lòng, đưa tay đỡ ông ta.

Lời Đường Bội nói mang theo lực công kích quá mạnh, nhưng Liên Tu Cận lại đưa tay ý bảo hắn không được nói gì, nên hắn không thể nói.

Sắc mặt Liên tam thiếu trắng bệch, những vằn đỏ cố gắng đứng trước mặt Đường Bội, khàn giọng nói: “Cô nói không sai, tôi thật sự không xứng để nói yêu mẹ cô, cũng không xứng để làm ba Từ Thái.”

Dừng một chút, ông ta nói tiếp: “Cô ấy là người lương thiện và dịu dàng nhất, đáng tiếc lúc còn sống, lại gặp phải một thằng khốn nạn là tôi.”

Ông ta siết chặt chiếc máy ghi âm Đường Bội đưa, mồ hôi trên tay đã thấm ướt nó.

Góc cạnh của máy ghi âm làm lòng bàn tay ông ta đau đớn.

Nhưng chỉ khi như vậy, ông ta mới có thể giữ lại chút lý trí cuối cùng để không gục ngã trước những câu nói sắc bén của Đường Bội.

Ông ta đẩy tay Liên Thiên Duệ ra, nhìn vào mắt Đường Bội, từ từ khom người xuống trước mặt cô.

Cúi người chín mươi độ, từ khi trưởng thành tới giờ, chỉ khi đứng trước mặt ông cụ Liên, Liên Tu Cận mới cúi đầu như vậy.

“Cám ơn cô đã đối xử tốt với Từ Thái nhiều năm qua, Đường Bội.” Ông ta dừng một chút, nhưng không ngẩng đầu lên, nói tiếp: “Kiếp này Liên Tu Cận tôi nợ cô, sống hay chết, tùy cô xử lý. Nhưng mà....”

Liên Tu Cận từ từ thẳng người lên, trong mắt là ánh sáng chết chóc: “Hãy đợi sau khi tôi đẩy những kẻ đó xuống địa ngục.”

Đây mới thật sự là Liên tam thiếu. Diệp gia quán.

Là thiên tài của Liên gia, là người làm cho Tô gia hoàn toàn biến mất.

Mặc dù sắc mặt của ông ta không tốt lắm, nhưng ánh mắt đã không còn hỗn loạn như vừa rồi.

“Chú ba...” Một lời hứa của người Liên gia đáng giá ngàn vàng, Liên Thiên Duệ nhìn Đường Bội – người đang nắm giữ sự sống chết của Liên tam thiếu, không nhìn được mà lẩm bẩm một tiếng.

Liên Tu Cận không nhìn hấn mà vẫn nhìn Đường Bội, giống như đang đợi thứ gì đó.

Ánh mắt Đường Bội nghiêm túc: “Dù ông nói vậy, nhưng tôi vẫn không thể tha thứ thay mẹ và Từ Thái để cho ông. Ông làm cả nhà ông ngoại nhà tan cửa nát, tôi và ông vĩnh viễn thù sâu như biển. Liên tam thiếu, có lẽ vì Từ Thái, tôi sẽ không bắt ông chết. Nhưng cả đời này, chỉ cần ông còn sống, chỉ cần tôi và ông còn gặp mặt, thái độ của tôi đối với ông vẫn vậy.”

“Tôi biết...” Liên Tu Cận nhìn cô, qua một lúc lâu, ông ta quay đầu lại, nói: “Dao Dao có một đứa con gái như cô, chắc cô ấy sẽ rất vui và kiêu ngạo. Đường Bội, cám ơn cô đã làm cho Dao Dao và Từ Thái nhiều như vậy.”

Nói xong, ông ta nắm chặt cái máy ghi âm, rồi xoay người sải bước đi tới thang máy.

“Chú ba!” Liên Thiên Duệ muốn đuổi theo ông ta, nhưng cuối cùng chỉ do dự nhìn theo bóng lưng Liên Tu Cận, sau đó chuyển mắt sang Đường Bội.

Cửa thang máy từ từ khép lại, tầng cao nhất của bệnh viện vốn có rất ít bệnh nhân, Liên Tu Cận vừa đi, không gian lập tức yên lặng đến mức lúng túng.

“Cô Đường.” Liên Thiên Duệ bước lên một bước, thấp giọng nói: “Chú ba vì chuyện đó mà hối hận không thôi, đã đau khổ đến không chịu nổi. Cô có thể nể tình Liên gia đã chăm sóc cho Từ Thái bấy lâu nay mà thân thiện với chú ấy một chút hay không?”

Hấn biết lời hấn nói làm cô khó chịu, nhưng Liên Tu Cận bây giờ, làm hấn không yên lòng.

Ba của Liên Thiên Duệ mắt sớm, ông nội nghiêm khắc, nên hấn rất thân với Liên Tu Cận.

“Không thể!” Đường Bội không chút chần chờ đáp: “Ân tình của Liên gia, tôi sẽ trả thay Từ Thái.”

“Cô biết rõ ý của tôi không phải như vậy!” Liên Thiên Duệ vội vàng nói.

“Sao tôi biết được?” Đường Bội nhìn Liên Thiên Duệ, lạnh nhạt nói: “Tôi và Liên tổng, không thân thiết tới vậy.”

Trước giờ cô là người yêu ghét rõ ràng, nghĩ đến việc Liên Thiên Duệ trấn trở cứu Đường Từ Thái về, giọng hơi dịu xuống một chút: “Trừ chuyện của Liên tam thiếu, những chuyện khác, chỉ cần Liên tổng mở miệng, tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực để giúp.”

Nói xong, cô gạt đầu với Liên Thiên Duệ, xoay người trở lại phòng bệnh.

Buổi tối hôm đó, Minh Hiên vội vã gọi video cho Đường Bội.

“Lại phải lùi cuộc thi lại?!” Minh Hiên xưa nay lạnh nhạt bây giờ cũng có hơi tức giận: “Đường Bội, nếu như không phải có chút hiểu cô, thì tôi sẽ cho rằng cô đang làm giá.”

“Minh thiếu.” Đường Bội đứng trong hành lang, thấp giọng nói: “Tôi thành thật xin lỗi, nhưng em trai tôi đột nhiên bất tỉnh, hôn mê mấy ngày mới tỉnh lại, tôi thật sự không thể nào về nước trong lúc này được.”

“Lúc Lục Từ Mặc nói chuyện này với tôi, đã hứa rằng, trong vòng năm ngày cô sẽ về nước. Cho nên tôi mới lùi cuộc thi lại hai ngày, Đường Bội, cô hoàn toàn không...” Nói được nửa câu, Minh Hiên dừng lại.

“Sao vậy?” Đường Bội hơi nghi hoặc nhíu mày, sau đó nói: “Thành thật rất xin lỗi Minh thiếu, tôi cũng rất thích cuộc thi này, nhưng vấn đề thời gian, tôi thật sự không thể nào sắp xếp được.”

Bên đầu điện thoại kia, Minh Hiên không nhìn được mà nhíu mày.

Lời vừa rồi suýt chút anh ta nói ra làm cho anh ta kinh ngạc, cho nên mới dừng lại.

Sau vòng một, hoặc có lẽ là sớm hơn, khi Minh Hiền nhận sự đề cử của Tần Hạo Diễm, tự mình đến trường quay Chiến ca để gặp Đường Bội, thì đã muốn giao vai nữ chính trong phim mới cho cô.

Nhưng cũng đã có nói, đây là bộ phim có chi phí đầu tư lớn nhất của Minh gia trong năm nay, cho dù Minh Hiền là đứa con được thương yêu nhất, cũng không dám tùy tiện làm theo ý mình mà dùng một nữ diễn viên mới.

Cho nên anh ta mới mời Đường Bội tham gia tiết mục tuyển tú.

Thân là người sắp đặt kim bài tiếng tăm lừng lẫy, anh ta nắm chắc, cho dù người tham gia tiết mục của anh ta là một người mới vô danh cũng có thể thông qua tiết mục này để bước lên một tầm cao mới.

Huống hồ Đường Bội còn có tài năng như thế.

Dự đoán khi tham gia, cô sẽ là thanh kiếm sáng sắc bén nhất trong ngày tuyết rơi. Nhưng lại mang theo tình cảm sâu sắc và khí thế hào hùng.

Khi cô mang theo khí thế hào hùng cười trên lưng ngựa, ngay cả Minh Hiền cũng bị cô thuyết phục, các khán giả điên cuồng trong đó, nhớ kỹ cô gái hào phóng oai hùng ngồi trên lưng ngựa trong trường đua.

Vòng thứ hai là biểu diễn.

Đã qua một tháng, tuy không tung ra bất kỳ tác phẩm mới nào, nhưng các loại tin tức và báo chí vẫn đưa tin về thực lực và khí thế của Đường Bội, trực tiếp đập tan những lời đồn vô căn cứ trước kia.

Bọn họ thấy được, là một Đường Bội xinh đẹp quyến rũ, kiêu ngạo cuồng dã.

Có thể nói, khoảng cách của cô với nhân vật nữ chính trong lòng Minh Hiền càng ngày càng gần.

Nhưng cô gái này... Lại làm anh ta phải lùi cuộc thi lại tới mấy lần!

Minh Hiền nhíu chặt mày, trầm giọng lại nói: “Bảy ngày, tôi cho cô thêm ba ngày, bất luận như thế nào, cô cũng phải nghĩ cách chạy về đây cho tôi.”

“Minh thiếu.” Đường Bội cũng nhíu chặt mày, cô không thích lật lọng, nhưng cho dù là cơ hội tốt hơn đi nữa, cũng không thể so với sức khỏe của em trai cô: “Xin lỗi, nhưng đối với tôi mà nói, sức khỏe của em trai tôi, không có gì có thể...”

Cô còn chưa nói hết, một cánh tay đột nhiên xuất hiện từ sau lưng.

Suýt chút nữa Đường Bội đã ra tay, nhưng lại ngửi được một mùi hương quen thuộc, cô nhanh chóng thu hồi động tác của mình.

Đường Tử Thái tươi cười đứng sau lưng Đường Bội, áp điện thoại của cô vào tai, mỉm cười nói: “Xin chào anh, tôi là em trai của Đường Bội, Đường Tử Thái.”

“Tử Thái!” Đường Bội cau mày: “Em làm gì vậy?”

Đường Tử Thái đưa ngón trỏ lên môi, ra dấu đừng nói chuyện với Đường Bội, sau đó nói tiếp: “Cám ơn anh đã quan tâm, sức khỏe của tôi đã tốt hơn nhiều rồi.”

Dừng một chút, cậu nói: “Được, anh yên tâm, tôi sẽ khuyên chị ấy.” Cậu cười dịu dàng, trong mắt mang theo sự mong đợi: “Tôi cũng rất thích tiết mục của chị tôi, lần nào tôi cũng xem đi xem lại nhiều lần.”

Minh Hiền hài lòng cúp điện thoại.

Bất luận Đường Tử Thái quan trọng với Đường Bội bao nhiêu, chỉ cần cậu có thể làm cho Đường Bội tiếp tục tham gia cuộc thi, vậy anh ta sẽ có thiện ý với cậu.

Minh Hiền đi vào phòng làm việc, mấy nhân viên đã thấp giọng thương lượng tình huống phân bổ của các nam khách quý và nữ diễn viên.

Mặc dù tuyên bố với bên ngoài là công chính liêm minh, sẽ bất thăm để quyết định. Nhưng mọi người đều biết, vì tính bất ngờ và thú vị của tiết mục, sẽ có một ngoại lệ, sẽ có một cặp đôi phối hợp hấp dẫn ánh mắt người xem, đây là tin nội bộ.

“Minh thiếu.” Một người trong đó nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn anh ta, hỏi: “Người mới này phân cho ảnh hậu Thịnh Lan à?” Mặc Doanh RF.

Thịnh Lan là ảnh hậu nổi tiếng trong giới điện ảnh ở thời điểm hiện tại, nếu như phối hợp với một người mới, vậy chắc chắn sẽ làm người ta vô cùng mong đợi.

“Không.” Minh Hiền nói: “Cho Đường Bội.”

Đó không phải là một người mới đơn giản, mà là người có năng lực có hậu đài.

Minh Hiền đi tới cạnh bàn làm việc, trên bàn là tư liệu của những nam khách quý, rút tài liệu của người vừa được nhắc đến ra.”

Người đàn ông trong hình, có một gương mặt hoàn hảo không tỳ vết.

Ngũ quan tuấn mỹ, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, cảm đoan chính kiến nghị, là mỹ nam cổ đại điển hình.

Môi mỏng hơi cong lên, nụ cười mang theo ba phần tà tứ, ánh mắt cũng nhuộm ý cười, sâu không lường được.

Mặc dù người này là người mới vừa tốt nghiệp ở trường sân khấu điện ảnh, nhưng thứ người này học không phải là diễn viên, mà là đạo diễn.

Nhưng vẫn chưa tốt nghiệp, vì từng tham gia diễn thành công vài vở kịch, nên đã đẩy hẳn vào con đường diễn viên này.

Cộng thêm đáng người tuấn mỹ yêu nghiệt, cho dù vẫn chưa chính thức bước vào giới, nhưng cũng đã có nhiều fan hâm mộ.

Minh Hiền đặt tài liệu xuống, như có điều suy nghĩ, nói: “Có lẽ người này sẽ trở thành nam diễn viên mới có tiềm lực nhất, đi cùng nữ diễn viên mới nổi bật nhất mới hợp lý.”

Ánh mắt của anh ta rất sắc bén, điều này đã nổi tiếng trong giới từ rất lâu rồi.

Nhân viên không hỏi thêm nữa, gập đầu tiếp tục công việc ghép đôi.

Cùng lúc đó, Đường Bội nhìn Đường Tử Thái đang trả điện thoại cho mình, nhíu mày: “Sao không khoác thêm áo mà đã đi ra ngoài?”

Đường Tử Thái chỉ mặc quần áo của bệnh nhân.

Thật ra thì bọn họ đang đứng trong hành lang, nên cũng sẽ không thấy lạnh.

Nhưng cậu vừa mới tỉnh lại, thân thể vẫn còn yếu, sắc mặt còn tái, ăn mặc như vậy lại càng thêm gầy yếu.

“Mau về giường nằm.” Đường Bội kéo tay cậu, dẫn cậu về phòng bệnh.

Đường Tử Thái nghe lời trở lại phòng, khấn cầu nhìn Đường Bội: “Chị, chị về nước tham gia cuộc thi đó đi.” Suy nghĩ một chút, cậu bổ sung: “Em rất thích tiết mục đó, rất rất rất thích chị như vậy.”

“Chuyện quan trọng bây giờ là em phải tịnh dưỡng cho tốt. Còn những chuyện khác, chờ em khỏe rồi nói sau.” Đường Bội không đồng ý với cậu, mà chỉ đắp chăn cho cậu.

“Chị...” Đường Tử Thái dè dặt tay Đường Bội.

Mặc dù vết mổ vẫn chưa lành, nhưng vẫn cử động được, cậu chống tay, ngồi dậy, nhìn Đường Bội, nói: “Chị... Xin chị đó.”

Mắt Đường Bội trầm xuống.

Cô biết tại sao Tử Thái lại làm vậy, trước giờ cậu đều rất hiểu chuyện, sợ bản thân trở thành gánh nặng của Đường Bội.

Nhưng cô không phải Liên Tu Cận, cô tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện khiến mình phải hối hận.

“Hãy nghe chị nói, Tử Thái.” Đường Bội dịu dàng đặt tay lên trán Đường Tử Thái: “Đối với chị mà nói, không có gì quan trọng bằng việc hai chị em mình được ở cùng nhau. Cơ hội này mặc dù tốt, nhưng sau này vẫn còn rất nhiều cơ hội như vậy.” Cô cười dịu dàng, đôi mắt trầm tĩnh, ảm áp: “Nhưng em trai thì chỉ có một thôi.”

“Chị...” Đường Tử Thái vùi sâu trong bàn tay ảm áp của Đường Bội.

Vết chai mờ nhạt chà qua mặt cậu, làm cậu hơi nhột, nhưng lại cảm thấy rất hạnh phúc: “Em không có cậy mạnh, cũng không phải sợ liên lụy chị, khoảng thời gian này em đã suy nghĩ rất nhiều, nếu sức khỏe tốt hơn, em cũng muốn làm một vài chuyện hữu dụng. Cho nên em muốn tạm ở lại Thụy Sĩ, học hội họa cho giỏi, sau này sẽ làm nhà thiết kế.”

Cậu ngẩng đầu lên cười với Đường Bội, nói: “Chị cũng biết mà từ nhỏ em đã thích vẽ rồi.”

Đường Bội ngưng mắt nhìn Đường Tử Thái, hơi nghi hoặc một chút: “Em... Không định trở về với chị sao? Em định ở lại Thụy Sĩ, là muốn...”

Cô còn chưa nói hết, Đường Tử Thái đã lắc đầu, cười nói: “Không phải em định ở lại Thụy Sĩ, chỉ là em muốn ở lại đây một thời gian để học. Với lại ở đây cũng thích hợp để dưỡng bệnh, chị...”

Cậu nắm tay Đường Bội, bao trọn tay cô trong tay mình.

Lúc nào, tay của cậu đã lớn hơn tay Đường Bội, dễ dàng nắm trọn tay cô.

“Em có ước mơ của mình, em muốn thực hiện nó. Em cũng mong chị có thể thực hiện được ước mơ của mình, có thể vui vẻ đi làm chuyện mình thích.” Cậu ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Đường Bội, dịu dàng hỏi: “Có được không?”

Đường Bội cúi đầu đặt trán lên trán em trai mình, hốc mắt đỏ lên.

Tử Thái vẫn luôn dịu dàng hiểu chuyện như thế, làm cô cảm thấy, có một đứa em trai như vậy thật tốt.

Ít nhất sự tồn tại của cậu, làm cho hơn hai mươi năm cuộc đời của cô chưa từng thấy cô đơn.

“Được.” Đường Bội khàn giọng nói.

Cô buông Đường Tử Thái ra, vuốt tóc cậu, cười nói: “Em nha, bây giờ càng ngày càng biết nói chuyện, những thứ này là ai dạy em?”

Mặt Đường Tử Thái koe lên một chút mắt tự nhiên, rồi nhanh chóng cười nói: “Lúc nói chuyện với anh hai Sở, anh hỏi sau này em muốn làm gì. Anh nói em còn trẻ, có thể từ từ lên kế hoạch cho con đường mình muốn đi, không cần sợ thất bại, anh và chị sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Đường Bội nghe vậy thì cười: “Anh hai Sở?”

Đường Tử Thái gật đầu, đùa với chị mình: “Em cảm thấy, anh càng hy vọng em gọi anh là anh rể hơn.”

Mặt Đường Bội đỏ lên.

Cô búng trán Đường Tử Thái một cái, cười nói: “Được rồi, em cứ nghỉ ngơi cho khỏe trước đã, còn chuyện tham gia cuộc thi, chị sẽ suy nghĩ kỹ.”

Nếu không phải vì Liên Tu Cận đột nhiên kích thích, sức khỏe của Đường Tử Thái cũng coi như đã khôi phục không tệ.

Ít nhất mỗi ngày khi bác sĩ kiểm tra, sẽ rất hài lòng gật đầu nói: “Tôi phát hiện mỗi lần có cô Đường ở đây thì tình trạng của cậu Đường lại tốt đến kỳ lạ.”

Đường Tử Thái có chút nóng nảy, tối hôm qua khó khăn lắm cậu mới thuyết phục được Đường Bội, nếu như chị lại vì cậu mà đổi ý thì coi như xong.

Cậu vội vàng nói: “Đó là vì bác sĩ rất giỏi, nên sức khỏe của tôi mới càng ngày càng tốt hơn.”

Cậu hít sâu một hơi, nói: “Ít nhất bây giờ, tôi cảm thấy rất tốt, cả người tràn đầy năng lượng, giống như có thể lập tức xuống giường chạy mấy vòng vậy.”

“Em đó...” Sao Đường Bội có thể không hiểu em trai của mình, cô vuốt tóc Đường Tử Thái, cười nói: “Yên tâm đi, chị cũng không muốn thua em trai của mình đâu.”

Sáng hôm sau, máy bay tư nhân của Sở gia, đưa Đường Bội về thành phố S.

Khoảng thời gian này cô lo lắng cho Đường Tử Thái, nên không để tâm đến cuộc thi, lúc này ngồi trên máy bay, cô mới bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Bởi vì vừa có vở vừa phải biểu diễn, lại phải có thêm cảm kỳ thư họa, còn phải phù hợp với chủ đề, hơn nữa lại còn kết hợp với một vị nam khách quý xa lạ... Cho dù là Đường Bội, cũng cảm thấy có hơi đau đầu.

Cô gõ nhẹ lên tay vịn mấy cái, làm Sở Quân Việt đang ngồi đối diện cũng phải nhìn cô mấy lần, cuối cùng anh không nhịn được nên hỏi: “Em đang suy nghĩ gì vậy?”

“Đang nghĩ đến chuyện biểu diễn.” Đường Bội không giấu giếm, khẽ thở dài. Nhưng khi nhìn đôi mắt đầy quan tâm của Sở Quân Việt thì máu phức hắc lại nổi lên, cười gian xảo nói: “Lần này không phải đua ngựa, không thể kéo Sở đại thiếu lên ngựa để thị uy với các giám khảo được!”

Sở Quân Việt nghe vậy, đột nhiên kéo tay cô, Đường Bội thuận thế để anh kéo qua, giạng chân trên đùi anh.

“Ê ê ê....” Đường Bội chặn môi Sở Quân Việt lại, cười híp mắt: “Em còn đang suy nghĩ đấy.”

“Chờ tí nữa anh sẽ nghĩ cùng em.” Sở Quân Việt nhẹ giọng nói.

“Chúng ta đang ở trên máy bay...” Đường Bội lại nói.

Nhưng ý cười trong mắt cô lại càng đậm hơn, không chút giấu giếm tâm trạng và suy nghĩ của mình lúc này.

“Không sao hết.” Giọng của Sở Quân Việt trở nên trầm thấp, khàn khàn nói: “Đây là máy bay của anh.”

“....”

Đường Bội không nhịn được mà cười ra tiếng, chủ động rút tay ra, cúi đầu hôn lên môi Sở Quân Việt.

Trên bầu trời nước Anh với độ cao hơn mười ngàn mét, đang trình diễn một màn thân mật nóng bỏng.

Thật lâu không thể lắng xuống.

.....

“Cảm ơn anh....”

Đường Bội nằm trong lòng Sở Quân Việt, giường trên máy bay không rộng được như giường ở nhà, nhưng vẫn đủ cho hai người nằm.

“Cảm ơn vì cái gì?” Sở Quân Việt vuốt tóc cô, có chút bất mãn nói: “Giữa chúng ta mà còn cần nói hai chữ này sao?”

Cô vẽ quanh vòm ngực trắng kiện không có chút thịt dư của Sở Quân Việt, giống như đang viết gì đó.

Trên mặt là nụ cười lười biếng: “Cảm ơn anh đã nói chuyện với Tử Thái.”

Sở Quân Việt nắm cái tay đang vẽ loạn trên người mình, nhắm mắt nói: “Lấy lòng em vợ, không phải là trách nhiệm và nghĩa vụ của mỗi người đàn ông sao?”

Đường Bội tựa đầu vào ngực anh, cười ra tiếng.

Sở Quân Việt trả lời một cách mát tự nhiên như vậy lại làm cô thấy ngọt như mật.

Cười xong cô có chút bức tức cắn lên ngực anh, giận trách: “Anh đang quyến rũ em hả!”

Vừa nói vừa chống người lên.

Khi bốn mắt giao nhau, trước đó chưa từng Đường Bội cảm thấy, khi Sở Quân Việt im lặng, lại đẹp trai như vậy.

Cô than nhẹ một tiếng, cúi đầu hôn xuống.

Sở Quân Việt ôm chặt gáy cô theo bản năng, để nụ hôn này sâu hơn, nhưng không có chút động tác dư thừa nào.

Chốc lát sau, anh kéo đầu Đường Bội vào vai mình, thấp giọng nói: “Ngủ đi, ngủ một chút.”

Đường Bội cười một tiếng, cắn nhẹ lên xương quai xanh của anh, híp mắt nhìn anh, hỏi: “Anh chắc không?”

“Ừ....” Sở Quân Việt đáp bằng giọng mũi, rồi càng ôm cô chặt hơn, cũng không làm gì tiếp.

Hai người dựa sát vào nhau, ngủ say.

Hơi thở của bọn họ quấn lấy nhau, ở trong không gian không ai dám quấy rầy, dần trở nên triền miên.

Ngày thứ ba, lần đầu tiên Đường Bội gặp được Cố Diệp.

Lúc Minh Hiền công bố thời gian và địa điểm thi đấu cũng không tiết lộ điều gì, chỉ nói với Đường Bội, ba tiếng trước khi vòng hai bắt đầu, cô phải đến đài truyền hình để chuẩn bị.

Đài truyền hình Minh gia kỳ hạ, vẫn giữ phòng hóa trang ở tầng 18 lại cho Đường Bội.

Sau khi Ann hỏi ý kiến của cô thì đội tóc giả lên cho cô, làm ra một kiểu tóc búi. Trên đỉnh đầu là trang sức khéo léo, búi tóc được cài trâm ngọc. Trên người mặc quần áo bằng lụa, đôi tay trắng nõn bị lụa mỏng bao phủ, chỉ để lộ cổ tay trắng như tuyết.

Tai đeo hoa tai hình trăng non, eo thắt đai lưng màu trắng.

Lần trước Đường Bội lên sân khấu, là tiểu thư khuê các ngượng ngùng ưu nhã, lần này, là một cô gái sáng sủa hoạt bát.

Lúc Lục Tử Mặc nhìn thấy cô như vậy thì cũng hơi kinh ngạc, nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lần, hỏi: “Lần trước lúc lên sân khấu, biểu hiện của cô vô vùng tốt. Lần này, hình như không giống lần trước?”

“Tất nhiên.” Đường Bội khẽ mỉm cười: “Nếu luôn làm giống nhau, khán giả sẽ chán!”

Cũng vì vậy mà cô mới mỗi lần là mỗi phong cách khác nhau.

Hình tượng lúc đầu của Đường Bội là một cô công chúa chiến quốc không thua đáng mảy râu, hiện ngang anh dũng mang theo nhu tình, công chúa khuyh quốc.

Sau đó, là Đường Bội cười ngửa, phóng khoáng vô song, dám mạnh mẽ bắt Sở đại thiếu lên lưng ngựa, tiêu sái mê hoặc lòng người.

Về sau, là một tiểu thư khuê các, sau khi uống rượu, bộc lộ sự phản nghịch sâu trong nội tâm, múa khúc kinh thiên.

Mà hôm nay....

Đường Bội cúi đầu đặt tay bên hông, ngừng đầu nói với Lục Tử Mặc: “Lục công tử.”

Cả người Lục Tử Mặc cứng đờ, lòng run lên.

Cuối cùng anh ta cũng biết ý nghĩa của từ nhập vai mà Tần Hạo Diễm nói.

Chỉ trong chớp mắt mà Đường Bội đã từ một cô gái hiện đại hào phóng biến thành một tiểu cô nương cổ đại làm người ta hài lòng, thật sự là không có một chút phản cảm nào.

Lục Tử Mặc hí mắt nhìn Đường Bội, khó trách Boss lại để mình làm người đại diện cho cô ấy, thậm chí còn chịu để cô ấy tiếp tục làm trong giới giải trí.

Chỉ vì Đường Bội thế này, thật sự quá mê hoặc lòng người, không ai có thể kháng cự được sự quyến rũ của cô.

Ngay cả Sở Quân Việt cũng vậy.

Hành lang lầu 18 trống trải yên tĩnh, nếu không lần đó người đàn ông trung niên kia cũng sẽ không chọn chỗ này để hú hí với Đường Phi Phi.

Nhưng khi Đường Bội đứng trên hành lang nói đùa với Lục Tử Mặc, cánh cửa của một căn phòng khác sau lưng cô đột nhiên bị người ta mở ra từ bên trong.

Một người đàn ông mặc đồ đen đi ra.

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai cao to, quần áo màu đen tôn lên dáng người của hắn, đai lưng màu đen hình đám mây, làm nổi bật sống lưng thẳng tắp, gầy gò có lực.

Trên vai được thêu một con phi ưng.

Đường thêu tinh tế, nhìn ra được người thêu bỏ ra rất nhiều tâm tư.

Lúc Đường Bội xoay người lại, hắn cũng đang đứng ở cửa, thấy Đường Bội thì cười với cô một cái.

Nụ cười kia mặc dù nhạt, nhưng vô cùng tà khí, làm nổi bật ngũ quan lập thể, tuấn mỹ tà khí giống như Bá Tước Ma cà rồng của Anh quốc.

“Xin chào.” Hắn đưa tay về phía Đường Bội: “Tôi là Cố Diệp.”

Sáng nay khi Đường Bội tới đài truyền hình, Minh Hiền có nói với cô rằng cô sẽ phối hợp với một người tên là Cố Diệp, anh chàng này vừa mới tốt nghiệp học viện đạo diễn ở trường sân khấu điện ảnh.

Lúc này Cố Diệp đang mặc quần áo theo yêu cầu của cô, Đường Bội hài lòng gật đầu một cái, giống như không hề để ý đến việc Cố Diệp đi ra từ phòng hóa trang của tầng 18, thoải mái bắt tay với hắn, cười nói: “Xin chào, hôm nay mong anh chỉ giáo nhiều hơn.”

Ban tổ chức cho các thí sinh và nam khách quý một tiếng để trao đổi với nhau, tất cả mọi người ngồi trong phòng nghỉ ngơi, xôn xao hết cả lên.

Đường Bội và Cố Diệp cũng không ngoại lệ.

Tại thành phố Zurich ở Thụy Sĩ, phòng bệnh của Đường Tử Thái vang lên tiếng gõ cửa.

Cậu ngẩng đầu khỏi màn hình máy tính xách tay, cất giọng nói: “Mời vào.”

Cửa phòng bệnh bị mở ra, Liên Tu Cận biến mất mấy ngày nay đang đứng ngoài cửa.

Ông ta vẫn mặc âu phục màu đen cao cấp, cà vạt màu xanh đen làm cho ông ta có tinh thần hơn mấy hôm trước.

Hai tay đang xách hai túi đồ, trợ lý của ông ta mở cửa xong thì đã lui ra sau.

“Tử Thái...” Liên tam thiếu lấy lòng cười với Đường Tử Thái, bỏ hai túi đồ trên tay xuống, dịu dàng nói: “Mấy hôm nay ba hơi bận nên không có thời gian đến thăm con, con đã khỏe hơn chưa?”

Ông ta cố gắng để giọng của mình tự nhiên hơn, nhưng sau lưng, thật lâu vẫn không nghe tiếng Đường Tử Thái trả lời.

Liên Tu Cận thấy hơi kỳ quái, như chim sợ náy, ngón tay run lên, sau đó mới từ từ xoay người lại, miễn cưỡng cười hỏi: “Sao vậy? Còn có chỗ nào khó chịu sao? Ba nghe Thiên Duệ nói, gần đây con khôi phục rất tốt.”

Dừng một chút, ông ta thấp giọng nói tiếp: “Chuyện lần trước, ba không cố ý, Tử Thái, xin lỗi. Sau này ba sẽ không như vậy nữa.”

Nói xong, ông ta ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt trong suốt của Đường Tử Thái, muốn làm cậu tin tưởng mình nên vội vàng nói: “Ba tới... Ba tới là muốn cùng con xem tiết mục chị của con tham gia, ba nghe nói biểu diễn của Đường Bội rất tốt.”

Liên tam thiếu có bao giờ xem tiết mục thể này đâu, khi nói ra những lời này, giọng điệu của ông ta cũng không được tự nhiên lắm.

Đường Tử Thái nhìn ông ta chốc lát, đôi mắt lạnh dần.

Đột nhiên cậu cười khế, nói: “Không phải ông Liên coi thường chị tôi sao?”

Liên Tu Cận nhú mày, Tử Thái hôm nay, làm cho ông ta cảm thấy hơi xa lạ.

Nhưng khi nhìn cậu thanh niên thanh tú nằm trên giường bệnh, ông ta lại không thể nói ra là kỳ quái chỗ nào.

Đường Tử Thái không cho ông ta nhiều thời gian suy nghĩ.

Cậu rút một tấm thẻ màu đen dưới gối ra, không chút chần chờ vén chăn bước xuống giường, từ từ đi tới trước mặt Liên Tu Cận.

Cậu nhét thẻ ATM vào tay Liên Tu Cận, dự cảm xấu làm bao trùm cả người làm ông ta run rẩy.

Một giây kia, Liên Tu Cận muốn xoay người đi khỏi nơi này, bởi vì ông ta có dự cảm, lời Tử Thái sắp nói, tuyệt đối sẽ làm ông ta không thể nào chịu nổi.

Nhưng Đường Tử Thái lại không cho ông ta cơ hội này.

Cậu khép tay Liên tam thiếu lại.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn Liên Tu Cận, nhìn người ba từ khi cậu sinh ra cho tới bây giờ chưa từng làm tròn trách nhiệm với cậu ngày nào, lại còn làm cho mẹ và chị gái cậu thương tích khắp người, chịu vô số đau khổ, từ tốn nói: “Bây giờ tiền trong thẻ vẫn chưa đủ, nhưng tôi sẽ nhanh chóng kiểm tiền gửi vào thẻ này, cho đến khi trả hết chi phí phẫu thuật, chữa trị, và những chi phí trong khoảng thời gian ở lại nhà ông.”

Ánh mắt và giọng nói của cậu thật sự quá lạnh, không còn hơi hőt và khách sáo như lúc có Đường Bội, đồng thời cũng không có chút ôn hòa nào của lúc trước.

“Tử Thái...” Giọng của Liên tam thiếu rất bé, gần như không thể nghe ra lời ông ta nói: “Con có ý gì? Con là con của ba, số tiền đó... Số tiền đó là ba nên cho... Ba không cần con....”

“Con trai?” Đường Tử Thái cười khế, nghiêng đầu nhìn Liên Tu Cận: “Hai mươi năm trước, hẳn đã không có, đúng chứ?”

Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng không đợi Liên Tu Cận trả lời, cậu đã lạnh nhạt nói: “Từ khi mẹ tôi qua đời, bắt đầu từ lúc chị vì tôi mà bị Đường gia uy hiếp, lợi dụng, thì tôi đã không còn là con của ông nữa.”

Đây là lời nói làm Liên Tu Cận sợ hãi nhất trong cuộc đời này.

Không!!!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Sở Thiếu Ghen

Edit + Beta: Mặc Doanh RF

Diệp Gia Quán

Liên Tu Cận biết mình không hiểu đứa con trai này, nhưng chưa từng cảm thấy giữa hai người lại xa cách đến vậy.

Cho tới bây giờ ông ta chưa từng thấy Đường Từ Thái xa lạ như thế này.

Cậu thanh niên gầy yếu trầm lặng khôn khéo, trên khóe môi lúc nào cũng mang theo một nụ cười nhạt, nhưng bây giờ, ánh mắt của cậu lại vô cùng lạnh lùng.

Lạnh đến mức làm Liên Tu Cận run mình, khàn giọng hỏi: “Từ Thái con. .... Con có ý gì?”

Giọng của Đường Từ Thái vẫn rất lạnh nhạt, cậu đã rút tay ra khỏi tay Liên Tu Cận, nhìn tấm thẻ màu đen trong tay ông ta, hai chữ thẻ ngân hàng lóe lên lạnh lẽo, cậu cong môi: “Tôi đã biết tất cả, Liên tam thiếu.”

Trước giờ cậu chưa từng gọi ông ta là ‘Liên tam thiếu’, tiếng ‘tam thiếu’ kia vốn là tôn xưng để người ngoài gọi, bởi vì mặc dù ông ta đã hơn 40 tuổi nhưng vẫn chưa kết hôn và lại còn rất phong lưu.

Nhưng lúc này được nói ra từ miệng Đường Từ Thái, lại vô cùng châm chọc.

“Từ Thái!” Liên Tu Cận sốt ruột, kéo tay Đường Từ Thái: “Con nghe ba giải thích.”

Tay ông ta run mạnh hơn, lòng nóng như lửa đốt. Thù hận và con trai, là cọng cỏ cuối cùng để ông ta kiên trì sống tiếp, nếu như ngay cả Đường Từ Thái cũng đối với ông ta như vậy, ông ta thật sự không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu.

Đường Từ Thái kéo tay ra, đầu ngón tay lạnh như băng lướt qua Liên Tu Cận, không có ý dừng lại.

“Đường Bội... Không phải cô ta đã nói là sẽ không nói cho con biết những chuyện này sao?” Liên Tu Cận đột nhiên nói.

Nhưng vừa nói xong thì ông ta biết, mình sai rồi.

Quả nhiên, Đường Từ Thái ngẩng đầu nhìn ông ta, mắt hơi híp lại, mặt còn lạnh lùng hơn vừa rồi: “Ông lại còn trách chị ấy?”

“Không phải!” Liên Tu Cận tay chân luống cuống trước mặt con trai mình: “Ba không có ý này!”

Trước giờ, chiều cao của ông ta luôn nổi bật trong đám đông.

Đường Từ Thái cũng không thấp, nhưng vì hồi con bé không đủ dinh dưỡng, lại ở nhà trong thời gian dài, không vận động nhiều, nên thấp hơn Liên Tu Cận không ít.

Nhưng khi cậu đối mặt với Liên Tu Cận, sống lưng thẳng tắp, không nhìn ra chút khiếp đảm nào.

Luận khí thế, người rơi vào thế hạ phong là Liên Tu Cận.

“Mời ông đi cho.” Đường Từ Thái lạnh giọng nói: “Tiền, tôi sẽ sớm trả lại cho ông.”

Nói xong, giống như không bao giờ muốn nhìn Liên Tu Cận nữa, xoay người trở lại giường bệnh.

Máy tính bảng vẫn chưa tắt, còn đang phát quảng cáo, ở góc phải cuối màn hình đã bắt đầu đếm ngược thời gian.

Đường Tử Thái ngồi dựa vào giường, giống như hoàn toàn bị tiết mục hấp dẫn và không biết trong phòng này còn có một người.

Liên Tu Cận từ từ bỏ tay xuống.

Thẻ ATM màu đen rơi xuống tấm thảm cao cấp, không phát ra tiếng động.

Liên Tu Cận rũ mắt xuống, kinh ngạc nhìn tấm thẻ một lúc lâu.

Ông ta khom người, nhặt tấm thẻ lên.

Nhưng tấm thẻ nhỏ nhỏ kia, giống như nặng cả ngàn ký, làm Liên Tu Cận cứ khom người như vậy, không thể đứng lên.

Không có ai nói chuyện, chỉ còn nghe tiếng của MC trong quảng cáo, Đường Tử Thái thà xem quảng cáo chứ không muốn nhìn Liên Tu Cận một cái.

Qua mấy phút, khúc nhạc dạo mở màn của tiết mục vang lên, Liên Tu Cận mới đứng thẳng người lên.

Bước chân của ông ta chưa từng nặng nề như vậy, chỉ là một cái khom lưng, nhưng giống như đã già đi mấy tuổi, cả người cũng trở nên ảm đạm.

Ông ta từ từ kéo cửa ra, bước chậm ra ngoài, động tác thật sự rất chậm.

Mặc dù biết là không thể nào, nhưng nếu Đường Tử Thái có thể cho ông ta một cái nhìn, dù chỉ là liếc mắt thì có lẽ ông ta sẽ buông hết tất cả tự ái và kiêu ngạo để cầu xin con trai tha thứ.

Nhưng từ đầu đến cuối, Đường Tử Thái vẫn không nhìn về hướng này.

Ánh mắt của cậu đã bị tiết mục trên màn hình hấp dẫn, vốn dĩ cảm giác tồn tại của người ba này đã rất yếu, giờ sợ rằng ngay cả một góc áo của Đường Bội, cũng không bằng.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh lại, ánh đèn trên hành lang hắt vào người Liên Tu Cận, ông ta từ từ ngồi xuống.

Trên đất không lạnh, nhưng cả người ông ta rất lạnh.

Cảm giác bị mọi người xa lánh, bị người thân coi là kẻ thù, cuối cùng ông ta cũng cảm nhận được.

Dao Dao năm đó, e rằng còn đau khổ hơn ông ta gấp mấy chục ngàn lần.

Cho nên, ông ta đỡ hơn bà ấy năm xưa nhiều lắm.

Ít nhất, Đường Tử Thái không giống như ông ta năm đó, không hỏi nguyên do đã đích thân đẩy ông ta xuống địa ngục.

Trong phòng bệnh, Đường Tử Thái thu mắt khỏi cửa phòng, chuyển xuống màn hình.

Vòng hai của tiết mục tuyển tú đã chính thức bắt đầu, Mạc Thành và Nhan Ninh đang bộc lộ quan điểm đối với các cặp đôi.

“Tôi biết, đa số người xem bây giờ đều có suy nghĩ giống nhau: Tại sao lại là bọn họ chứ?! Chúng tôi muốn gặp nữ thần!” Mạc Thành cười ha ha, nói: “Tôi rất hiểu tâm trạng của mọi người, nhưng có một câu gọi là ‘thả con tép để bắt con tôm’, cho nên trước khi nhìn thấy báu vật, mọi người phải chịu đựng vài phút, nếu như thời gian quảng cáo vừa rồi vẫn chưa đủ, vậy bây giờ mọi người có thể đi rửa tay. Bởi vì, tiết mục kế tiếp, tôi rất lo mọi người sẽ không thể chớp mắt được một cái nào hết.”

“Anh chắc chắn không?” Nhan Ninh hỏi.

“Tất nhiên. ....” Mạc Thành cười thần bí, đột nhiên hỏi: “Ảnh đế và ảnh hậu diễn chung với nhau, mọi người có muốn xem không?”

Muốn!” Khán giả cười to tiếp lời.

“Ừ.... Nghe nói hôm nay cô Khương Dĩ Đồng, xinh đẹp đến mức làm cho nhân viên của đài truyền hình choáng váng đến không thấy đường đi, mọi người có mong đợi không?”

“Mong đợi!” Lần này khán giả đáp còn lớn hơn.

Mặc dù biết Mạc Thành đang đùa nhưng khán giả vẫn không nhịn được mà bật cười.

“VẬY... Tôi sẽ bí mật nói cho mọi người biết, nữ vương Đường Bội của chúng ta, hôm nay... Khụ khụ...”

Mạc Thành mới nói được nửa câu đã bị Nhan Ninh khều một cái, ngăn cản nửa câu còn lại: “Tôi sẽ giới thiệu quy tắc cuộc thi.”

“ĐỪNG VẬY MÀ TIỂU NINH, hôm nay có mấy đóa hoa xinh đẹp trước mặt tôi, tôi đã rất lu mờ rồi, khó khăn lắm tôi mới hấp dẫn được ánh mắt của khán giả, sao cô lại đột nhiên chen vào giới thiệu quy tắc chứ?”

Nhan Ninh cười một tiếng, mặt không đổi sắc nói: “Quy tắc cuộc thi hôm nay rất đơn giản, mỗi diễn viên đều có năm phút để biểu diễn, phần dự thi của các diễn viên sẽ được chấm điểm theo hai cách, giám khảo chuyên gia chấm và là số phiếu của các bạn khán giả ở đây.”

Mặc dù mọi người đều không thích nghe giới thiệu quy tắc, nhưng có khúc dạo đầu hài hước của Mạc Thành, hơn nữa Nhan Ninh giới thiệu cũng rất ngắn gọn và đơn giản, nên khán giả vẫn nghiêm túc nghe.

“Phần chấm điểm của giám khảo chuyên gia, cũng sẽ tính luôn biểu hiện của nam khách quý. Cho nên, tối nay không phải là một người thi nữa.” Nhan Ninh nói.

Mạc Thành khoa trương thở phào nhẹ nhõm, nhảy mắt với khán giả: “Hết cách rồi, tôi bó tay rồi. Sau đây là khoảnh khắc mà các bạn thích nhất..... Cuộc trò chuyện của Đường Bội và Cô Diệp ở trong phòng nghỉ ngơi, mọi người có muốn xem không?”

“Muốn!” Lần này tiếng cười và tiếng hoan hô vang lên liên miên.

Người xem thích nhất là xem cảnh đối đầu, nhưng mà, hài hước, bọn họ càng thích hơn.

“Ừ ừ. Để tôi suy nghĩ thử xem....” Mạc Thành cố ý kéo dài, làm người xem hồi hộp.

“ĐƯỢC RỒI, đừng làm khán giả hồi hộp nữa.” Nhan Ninh lại không chút lưu tình cắt ngang lần nữa, nói: “Anh làm khán giả đợi quá lâu rồi.”

Mạc Thành đứng qua một bên, trên màn ảnh lớn sau lưng, là một đoạn clip đã được cắt sửa.

Mạc Thành đưa tay sờ mũi, đánh lui qua một bên, đưa tay chỉ lên màn hình sau lưng, lớn tiếng nói: “Vậy cuộc thi chính thức bắt đầu!”

Vừa dứt lời, màn hình lập tức thay đổi, nữ diễn viên đầu tiên xuất hiện.

Trên màn hình, Tuyên Mễ Kỳ mặc hoa phục ngồi trên ghế sa lon.

Đối diện cô ta, là một nam diễn viên đã ra nghề nhiều năm, nhưng vẫn luôn lơ lơ lửng lửng, không nổi cũng không chìm.

Bình thường Vu Nhạc Âm luôn luôn khiêm tốn, thường xem việc làm diễn viên như một phần công việc, chứ không phải là công cụ để nổi tiếng.

Người này làm việc bền vững, kỹ thuật tốt, không lánh nặng tìm nhẹ, cũng không làm mình làm mẩy, danh tiếng ở trong giới cũng không tệ, người mới và người có kinh nghiệm lâu năm đều chịu hợp tác với người này.

Lúc này ngồi trước mặt một diễn viên mới là Tuyên Mễ Kỳ, mặc dù đối phương vào giới trẻ hơn hẳn nhiều năm, nhưng hẳn vẫn thảo luận với Tuyên Mễ Kỳ rất nghiêm túc.

Nhưng hình ảnh hài hòa thế này, thường không quá hấp dẫn ánh mắt người khác, cho nên tổ đạo diễn cũng cắt mấy đoạn, đoạn clip kết thúc lúc Tuyên Mễ Kỳ đứng sau cánh gà.

Màn sân khấu được kéo ra, Tuyên Mễ Kỳ mặc quần áo lộng lẫy đứng sau tấm màn sân khấu.

Trên mặt trang điểm tinh tế, giữa trán còn vẽ một đóa hoa mai đỏ.

Trên người mặc cái áo màu đỏ thạch lưu, váy dài hoa mai xinh đẹp kết cấu phức tạp, tóc được quấn thành búi. Cài trâm minh châu. Eo thắt đai lưng tơ tằm, vừa xinh đẹp lại vừa quyến rũ.

Tuyên Mễ Kỳ rất biết cách ăn mặc, sau khi ngẩn ngơ, khán giả lập tức vỗ tay nhiệt liệt.

Mặt Tuyên Mễ Kỳ đỏ ửng, cúi người chào khán giả.

Màn che trên sân khấu bị kéo ra, đạo cụ diễn hiện ra trước mắt mọi người.

Trên thư án là một cái lư hương bằng đồng thau, khói hương lượn lờ.

Vì cần hiệu ứng thật, nên Minh Hiên yêu cầu nhân viên đài truyền hình phải tận lực thỏa mãn yêu cầu của các diễn viên, cho dù chỉ có năm phút

biểu diễn ngắn ngủi, nhưng mỗi chi tiết đều phải làm thật nhất có thể.

Bây giờ, các khán giả đều ngửi thấy mùi hương hoa mai.

Bên cạnh thư án, có một cây mai đạo cụ.

Sau khi Tuyên Mễ Kỳ cúi chào xong, thì đi tới đứng dưới cây.

Vóc dáng cô ta rất đẹp, lúc này, hai tay giơ khỏi đầu, khép thành hình nụ hoa, vòng eo thon nhỏ lộ ra, làm cho dáng vẻ của cô ta càng thêm là lướt.

Âm nhạc vang lên, Tuyên Mễ Kỳ đứng dưới tàng mai, bắt đầu múa, vạt váy được thêu hình hoa mai xòe ra theo động tác của cô ta, vũ điệu nhẹ nhàng linh động, đúng là có hơi giống với Mai Hoa tiên tử.

Lúc này, Vu Nhạc Âm bước ra.

Hắn mặc quần áo kiểu thư sinh, nhìn nho nhã lại có vài phần ngốc nghếch.

Tuyên Mễ Kỳ nhìn thấy hắn, đột nhiên dừng lại.

Ông kính kéo tới gần mặt họ hơn, các khán giả có thể nhìn thấy rõ ràng, Tuyên Mễ Kỳ vừa rồi còn đứng múa dưới tàng mai, bây giờ hai má đã ửng hồng, thẹn thùng nhìn Vu Nhạc Âm.

Nhưng thư sinh từ đầu đến cuối đều không nhìn cô gái đang đứng dưới tàng mai.

Tuyên Mễ Kỳ lại múa thêm chốc lát rồi mới phát hiện vấn đề này.

Cô ta khẽ cắn môi, giận dữ dậm chân hai cái, đột nhiên nhìn về phía thư án.

Trên thư án, còn có một cây đàn cổ.

Tuyên Mễ Kỳ đi tới đó, đứng vào sợi dây đàn, rồi đột nhiên cười một cái.

Cô ta sửa sang lại váy áo, từ từ ngồi xuống trước thư án, bàn tay trắng nõn lướt qua dây đàn, tiếng đàn cổ bắt đầu vang vọng toàn trường.

Nghe thấy tiếng đàn, cuối cùng Vu Nhạc Âm cũng từ từ quay đầu lại.

.....

Năm phút trôi qua rất nhanh, các khán giả cũng đã thấy rõ, Tuyên Mễ Kỳ biểu diễn rất giống Mai Hoa tiên tử. Kịch bản của cô ta, là Mai Hoa tiên tử xuống trần, gặp được một thư sinh ngốc, rồi hai người đem lòng yêu nhau, một câu chuyện cảm sất hòa bình.

Cuối cùng, đổi thành Vu Nhạc Âm khảy đàn, Tuyên Mễ Kỳ múa, một kết cục hoàn mỹ.

Hương thơm hoa mai ngập tràn, hơn nữa nhờ có bên phía tổ đạo diễn cố gắng tận lực nên người xem không chỉ có thể trực tiếp nhìn thấy Tuyên Mễ Kỳ trên sân khấu, còn có thể nhìn thấy rõ biểu cảm của cô ta thông qua màn hình lớn phía sau.

Vừa có thể nhìn vừa có thể nghe, làm cho mọi người không nhịn được mà cho một tràng pháo tay lớn.

Thật ra câu chuyện này rất đơn giản.

Đội ngũ giám khảo thảo luận đánh giá tiết mục của Tuyên Mễ Kỳ, cho một lời đánh giá đơn giản.

Nhưng cũng không có gì đặc biệt.

Tiếp theo là Bạch Chi San.

Ở vòng một, cô ta may mắn nên được ở lại, trong khoảng thời gian này còn có nhiều tai tiếng, thật sự là xui xẻo đến mức đen đủi.

Lúc bốc thăm, cô ta rút được phiếu viết về Tạ An và Hồng Phát.

Một người thích cờ vây, một người là mỹ nhân nổi tiếng.

Hợp tác với cô ta, là một nam ca sĩ kiêm diễn viên Vệ Viễn Kiệt.

Không thể không nói, Bạch Chi San quả thật quá xui, cờ vây vốn dĩ là một chủ đề khó, thêm nữa khí chất của cô ta và Hồng Phát thật sự khác

nhau một trời một vực. Kỹ thuật diễn của Vệ Viễn Kiệt lại bình thường, vừa bước vào giới điện ảnh một năm, chỉ có thể diễn vai nam phụ.

Trong clip giới thiệu, cô ta và Vệ Viễn Kiệt trao đổi với nhau rất hài hòa.

Nhưng vì quá hài hòa, mà đoạn clip xong rất nhanh, trực tiếp đi vào vấn đề chính.

Hôm nay Bạch Chi San mặc đồ đỏ, Vệ Viễn Kiệt thì mặc chiến phục.

Cô ta muốn thể hiện tinh tiết ‘trong mưu có mưu, quyết định thắng bại sau cùng’, điểm này đã được đề cập tới trong đoạn clip giới thiệu.

Nếu so sánh việc đánh cờ vậy với tình toán lừa người khác thì Bạch Chi San rành về sau hơn.

Trong giới giải trí hay là trong lòng khán giả, cô ta vẫn có một hình tượng tốt đẹp.

Lúc này cô ta mặc quần áo màu đỏ, áo khoác cũng màu đỏ thẫm, tóc được buộc đơn giản, nhìn qua có vài phần giống với hình tượng của nữ quân sư.

Vệ Viễn Kiệt anh khí bừng bừng đứng bên cạnh cô ta, hẳn có thân hình cao lớn, nên khi mặc quân trang cũng tương đối dễ nhìn.

Nhưng vừa mở màn đã gặp phải bi kịch.

Hai người vừa bước lên sân khấu đã đứng chào nhau, trên màn hình là hình ảnh phóng đại, quay luôn cả bàn cờ trước mặt họ.

Bạch Chi San là quân đen, ngón tay chạm vào quân cờ, hai người bắt đầu đánh cờ.

Thật ra mở đầu như vậy cũng không tệ.

Hình tượng của Bạch Chi San lúc này làm cho người ta cảm thấy mới mẻ, làm khán giả vô cùng mong đợi.

Nhưng màn biểu diễn kế tiếp lại làm mọi người không vui.

Toàn bộ quá trình biểu diễn của họ, đều là nói chuyện với nhau.

Hai người chỉ đánh cờ, rồi bàn đàm luận cuộc chiến hôm nay, cuối cùng đến thế cục thiên hạ.

Chắc là muốn bắt chước màn đối đầu của hai vua trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Lời thoại của hai bên vô cùng sắc bén!

Nhưng một diễn viên nra mùa như Vệ Viễn Kiệt làm sao có thể đạt được yêu cầu cao như vậy, thêm việc kịch bản của Bạch Chi San chỉ lấy lời thoại làm chủ, nên cũng không thấy có gì thu hút.

Hai người nói tới nói lui, mới phát hiện hơn phân nửa khán giả ở đây đều hơi mất kiên nhẫn.

Không hài hước, cũng không kịch tính, ai muốn coi đây?!

Cuối cùng, Bạch Chi San và Vệ Viễn Kiệt đứng lên.

Khán giả cho là tiết mục của bọn họ đã kết thúc, đồng loạt vỗ tay, vừa châu đầu ghé tai, vừa thở phào nhẹ nhõm.

Tất nhiên Bạch Chi San biết ý nghĩa của những tiếng vỗ tay này, mặt đỏ lên, gương mặt cô ta hiện rõ trên màn hình lớn.

Dáng vẻ của cô ta khi xấu hổ và tức giận, sinh động hơn vừa rồi nhiều.

Nhưng khi đọc lời thoại, lại có chút khác biệt.

“Nguyên soái, chúng ta nên đi thu chiến lợi phẩm.” Khi nói xong lời thoại, mặt Bạch Chi San càng đỏ hơn.

Nhưng lại không thể làm ra dáng vẻ hưng phấn vui mừng khi toàn quân đại thắng.

Biểu cảm cứng ngắt làm ban giám khảo và khán giả đều rói rít lắc đầu.

Nếu sánh với tiết mục của Tuyên Mỹ Kỳ, thì Bạch Chi San đã không thể thắng được.

Nhưng tiết mục vừa rồi, thật sự không phải sở trường của cô ta, mà là điểm yếu của cô ta.

Tiết mục không có gì hấp dẫn lại không chuyên nghiệp.

Ít nhất Tuyên Mỹ Kỳ còn nhảy múa, đánh đàn, người đẹp như ngọc, vóc dáng trêu chọc lòng người.

Bạch Chi San bắt chước bừa, muốn bắt chước Đường Bội, nhưng không ngờ cuối cùng lại gặt được một kết quả như vậy.

“Tạm.” Một giám khảo thờ dài lắc đầu, phê bình đúng trọng tâm: “Bất luận bạn rành về cái gì, người xem chỉ nhìn biểu hiện của bạn, thứ bạn nên làm, là thể hiện khía cạnh mà bạn thấy là ổn nhất, để che giấu chỗ thiếu sót của bản thân. Còn về việc lấy thừa bù thiếu, đó là công việc ở phía sau sân khấu.”

Mặt của Bạch Chi San đỏ bừng lên.

Cô ta nóng lòng cầu thành, muốn dùng cuộc thi này để trở mình, không ngờ lại thất bại thảm hại.

Đoán chừng sao này không chỉ nhân phẩm mà ngay cả kỹ thuật diễn của cô ta cũng sẽ bị lên án.

Tiếp theo, tới lượt Đường Bội.

Đường Bội ngồi trong phòng nghỉ ngơi, cũng có thể thấy được cảnh trên sân khấu thông qua ti vi, tại vì đây là buổi tường thuật trực tiếp, ti vi LCD tinh thể lỏng treo trên tường, chiếu rõ toàn bộ nội dung trên sân khấu lúc này.

Cô và Cố Diệp, mỗi người ngồi một cái ghế.

Bởi vì có máy quay phim quay lại toàn bộ quá trình khi họ ngồi trong phòng nghỉ ngơi, nên phần thảo luận của cô và Cố Diệp một tiếng sau mới bắt đầu, dựa theo quy tắc, lúc này bọn họ không được bàn luận về đề tài của mình, mà phải chuyên chú xem phần trình diễn của những người khác.

Thấy Bạch Chi San bắt chước vụng về như vậy, Cố Diệp nhếch môi, trào phúng nói: “Vấn này chúng ta thắng quá dễ dàng rồi.”

Hắn là người mới.

Nhưng cũng rất kiêu ngạo.

Đây là kết luận của Đường Bội sau mấy giờ tiếp xúc ngắn ngủi.

Đường Bội híp mắt, nói: “Sau chúng ta, còn có ảnh hậu Thịnh Lan, và cả Khương Dĩ Đồng danh tiếng lúc nào cũng tốt.”

Cô quay lại nhìn Cố Diệp, cười yếu ớt nói: “Đội bọn họ biểu diễn xong, rồi nói những lời này cũng không muộn.”

Cố Diệp cười không nói.

Hắn tài hoa hơn người, tướng mạo tuấn mỹ, lúc đi học khi người ta còn đang tính toán cho tương lai, hắn cũng đã tham gia vài bộ phim nổi tiếng, rất có triển vọng.

Hơn nữa thứ hắn học là đạo diễn.

“Bạch Chi San đang bắt chước cô.” Cố Diệp nhìn biểu cảm của Bạch Chi San.

Trên màn hình lớn, Bạch Chi San như rồng mây, có thể nhìn thấy nụ cười khế trên mặt cô ta,

“Đáng tiếc lại là bắt chước bừa.” Hắn không nể nang phê bình.

“Vậy sao?” Đường Bội mỉm cười.

Vốn dĩ Bạch Chi San là một cô gái vui vẻ tươi sáng như ánh mặt trời, lúc này lại cố làm ra vẻ hào phóng thâm trầm, đúng là có chút lồi thối lếch thếch.

“Ừ.” Cố Diệp gõ nhẹ lên tay vịn, đột nhiên quay đầu nhìn Đường Bội: “Tôi đột nhiên nghĩ ra một cách, chúng ta sửa một chi tiết nhỏ, có lẽ sẽ làm cho tiết mục càng thêm xuất sắc.”

“Bây giờ, chúng ta không thể thảo luận được.” Đường Bội không nhìn Cố Diệp, chỉ nhìn màn hình, nói: “Những nhân viên quay phim đang nhìn chúng ta.”

Cố Diệp cười một tiếng, nói: “Cũng được, tôi tin tưởng, lúc ấy, cô chắc chắn có thể theo kịp tôi.”

Nói xong, hắn đứng lên, trên ti vi, Bạch Chi San đã cúi người chào khán giả.

Hình ảnh trên màn hình bắt đầu thay đổi, ảnh của Đường Bội xuất hiện trên màn hình.

Nam diễn viên mới kiêm đạo diễn Cố Diệp, gần đây gây ra không biết bao nhiêu sóng gió, không hề thua kém Đường Bội, đây là lần đầu tiên hai người hợp tác, không chỉ người xem mà ngay cả cánh phóng viên cũng vô cùng cảm thấy hứng thú.

Trên màn hình lớn bắt đầu phát clip lúc hai người thảo luận.

Đường Bội quá có chủ kiến, Cố Diệp rất ngông cuồng, gần như mỗi một chi tiết nhỏ, cũng đều trải qua một lần tranh chấp cả hai mới nhất trí.

Về sau, không ít người xem đều nhìn thấy, nụ cười ở khóe môi Cố Diệp dần dần rõ hơn, ánh mắt khi nhìn Đường Bội cũng càng lúc càng hài hước, cho dù hắn đồng ý với chi tiết đó, nhưng cũng phải tranh luận với Đường Bội mấy câu mới chịu làm theo.....

Hắn mặc quần áo cổ trắng có hình phi ưng, Đường Bội mặc quần áo cổ trang là lượt.

Nhìn thế nào cũng thấy là——

Trúc mã đang trêu ghẹo thanh mai!

Những khán giả ở trường quay và cả những khán giả ngồi trước màn hình ti vi, điện thoại, lap top, đều tràn đầy hứng thú, hai mắt phát sáng.

Tổ tiết mục lặng lẽ thở phào một cái, quả nhiên ghép đôi cho Cố Diệp với Đường Bội là một lựa chọn đúng đắn, mới mấy phút ngắn ngủi mà ti lệ người xem trên mạng đã tăng vọt, và vẫn còn đang tăng không ngừng.

Minh Hiền đứng trong phòng điều khiển, nhìn Đường Bội và Cố Diệp trên màn hình đang đấu võ mồm, chân mày khẽ nhíu lại.

“Đoạn này rất dài?”

Thời gian phát clip của Đường Bội và Cố Diệp, dài hơn cả của Bạch Chi San và Tuyên Mễ Kỳ cộng lại.

Hết cách rồi, người xem thích xem mà!

Cuối cùng, mặt Đường Bội lạnh lẽo, âm trầm nhìn Cố Diệp.

Nhưng đối phương lại không chút để ý đưa tay lên vuốt tóc cô, mỉm cười nói: “Được rồi, đừng nóng giận, ta sẽ nhớ mà.”

Cố Diệp yêu nghiệt, vô cùng cá tính lại có một mặt nhu tình như vậy, mà nữ vương Đường Bội lại thể hiện đáng vẻ đáng yêu hiếm có, làm cho dân mạng gần như lật tung các diễn đàn giải trí lớn.

Lượt xem kéo tới như thác, khí thế hùng hậu làm cho người ta khó tin, cô lại còn là một người mới bước vào giới giải trí không lâu.

Mà màn hình lớn trên sân khấu lúc này cũng dừng lại.

Dĩ nhiên Đường Bội không tức giận thật.

Sự thay đổi này của Cố Diệp, thật ra là hắn đang diễn mà thôi.

Trong kịch bản của cô, hình tượng của Cố Diệp là như thế.

Là một hiệp khách ngông cuồng, cũng là một nam tử có ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh, cả đời chỉ yêu một người, chỉ dịu dàng với một người.

Tấm hình trên màn hình lúc này thật sự rất đẹp.

So với hai người lúc nãy, rõ ràng đoạn clip giới thiệu của Đường Bội và Cố Diệp dài hơn.

Đến lúc bọn họ bước ra sân khấu, trường quay vẫn được bao quanh trong tiếng cười, tiếng hoan hô, thậm chí còn có tiếng thét.

Đường Bội cười yếu ớt cúi người, trường quay lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Cô cười thần nhiên, đứng thẳng người.

Lối ăn mặc xinh xắn rạng rỡ, lại lấy được thêm một tràng pháo tay vang dội.

Mọi người đã quen thấy Đường Bội anh khí bùng bùng, đột nhiên thấy cô đáng yêu và dịu dàng như vậy, thật sự là có hơi không quen.

Màn che bị kéo ra lần nữa, Cố Diệp ngồi sau thư án, xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên thư án có một cây nến, hần đang viết gì đó.

Đường Bội nhẹ nhàng bước đến bên cạnh hần, cười khanh khách đưa tay che mắt hần lại.

Cố Diệp biểu cảm lạnh túc, mắt bị che lại, khóe môi lập tức nâng lên, lộ ra một nụ cười dịu dàng cực nhật.

Hần đưa tay kéo tay cô xuống, trong đôi mắt lạnh lùng là ý cười nhàn nhạt.

“Đừng làm rộn.” Hần nhẹ giọng nói.

Đường Bội cười một tiếng, từ từ đi tới bên cạnh hần, nâng cổ tay, bắt đầu mài mực.

Có người đẹp ở bên cạnh, hồng tự thiêm hương, là thứ mà không ít người mơ ước.

Lúc này khung cảnh trên sân khấu rất ấm áp, trong lúc Đường Bội mài mực, Cố Diệp đã từ từ đi ra sau lưng cô, nắm lấy cổ tay cô dạy cô viết chữ, thanh mai trúc mã, ngọt ngào vô tư.

Nhưng rất nhanh, chiến tranh bùng nổ.

Cố Diệp rất bận rộn.

Đường Bội khổ luyện thư pháp, chữ viết của cô càng ngày càng giống chữ viết của Cố Diệp y như đúc, bắt đầu chép sách viết văn thư gùm hần, bất ly bất khí, ở cạnh hần.

Mặc dù hai người rất bận rộn, nhưng độ ngọt ngào vẫn không giảm.

Nhưng từ từ, chân mây Cố Diệp càng nhiều càng chắc, chiến sự căng thẳng, Cố Diệp mặc chiến giáp ra trận.

Đường Bội ở lại, chờ hần trở về.

Mới chớp mắt mà một năm đã trôi qua, thư từ của hai người cũng đã chất đầy một chồng.

Đường Bội ngày ngày dựa cửa trông mong tình lang trở về, cũng càng ngày càng xinh đẹp động lòng người.

Đại quân thắng trận trở về, Cố Diệp chiến công hiển hách, vinh quang về quê, gửi cho người ở nhà một phong thư, rồi chuẩn bị mười dặm sinh lễ để đón Đường Bội về nhà.

Nhưng Cố Diệp lại không ngờ rằng, chờ đợi hần, lại là một cái kết như vậy.

Người thương ở nhà đã bị bắt đi, bị nghiêm hình tra tấn, chỉ vì có người nghe nói, chữ viết của ‘nàng’ giống chữ viết của Cao nguyên soái y như đúc, chúng muốn lợi dụng ‘nàng’ để vu khống tội tạo phản cho Cao nguyên soái.

Đường Bội liều chết không tuân, bị nhốt trong nhà lao u tối lạnh lẽo, dùng máu của mình, viết lại một bức thư cho tình lang.

Mặc dù chỉ là viết trên không trung, nhưng sắc mặt Đường Bội vẫn tái nhợt và rất nghiêm túc.

Mỗi chữ hạ xuống, động tác linh động xinh đẹp, giống như một điệu múa động lòng người.

Cảnh này làm cho mọi người nhớ lại hôm giới thiệu, cô múa kiếm viết thư pháp.

Chẳng qua là, Đường Bội hôm đó, tiêu sái cuồng phóng, giống như đang say, giống như thỏa mãn.

Nhưng Đường Bội hôm nay, lại đau khổ như vậy.

Khi viết đến đoạn giữa, cô vô cùng tuyệt vọng, khóc thê lương, hát khúc Đỗ Quyên, làm cho cả trường quay bị bao phủ trong không khí lạnh lẽo.

Tuyệt bút rơi xuống, Đường Bội ngã quy trên mặt đất.

Trong kế hoạch ban đầu, lúc này Cố Diệp sẽ chạy tới, rồi sau đó, hai người sẽ mãi mãi âm dương cách biệt.

Nhưng khi Cố Diệp chạy đến, không nói theo lời thoại lúc trước, mà là chạy nhanh đến chỗ Đường Bội, quỳ xuống nền đất lạnh như băng, ôm chặt

cô vào ngực.

Hắn tự tay lau đi mồ hôi trên trán cô, ở trước mặt cô, hẳn lúc nào cũng dịu dàng như thế.

Sau đó, hắn đột nhiên lãnh khốc tuyên bố: “Nếu nàng chết, ta sẽ bắt thiên hạ này chôn theo.”

Hai mắt hồ nén giận, gần như nhỏ máu, nhìn về phía xa xa, tựa như có một người đang đứng đó và người đó chính là người sợ hắn, muốn hãm hại hắn – vị vua đương triều: “Ta ổn định triều cương cho ngươi, ở chiến trường chinh chiến một năm. Ngươi vẫn còn nghi ngờ ta, nếu nàng chết, ta sẽ bắt ngươi và cả thiên hạ này chôn theo!”

Đường Bội từ từ mở hai mắt ra, nhìn Cố Diệp đang đau thương và tức giận.

Cô chỉ chần chờ một giây, rồi đưa tay đặt lên má hắn, khẽ nói: “Vì chàng, ta sẽ sống sót.”

Cố Diệp cúi đầu hôn lên trán cô, ôm cô đứng lên.

Đường Bội dựa vào vòm ngực rộng rãi trước mặt, tựa như biết, chỉ cần có hắn, thì ‘nàng’ sẽ bình an.

Cảnh cuối cùng, là Cố Diệp bế Đường Bội xuống sân khấu.

Các khán giả sửng sốt, đột nhiên đồng loạt vỗ tay.

Tiếng khen vang lên liên miên, hoàn hảo như vậy, một câu chuyện lời cuốn và hấp dẫn, mặc dù chỉ có mấy phút ngắn ngủi, nhưng lại khắc sâu trong đầu mọi người.

Đường Bội có diễn cảnh viết thư pháp, còn về kiếm, lần trước cô đã múa rồi.

Nhưng Công Tôn thị, không phải là người bền bỉ cường cứng bất khuất sao?

Cô và Cố Diệp một nhu một cương, dung mạo của hai người cũng vô cùng xuất sắc, sau khi Cố Diệp bế cô xuống sân khấu, trên mạng lập tức nổi lên một scandal.

Các diễn đàn lớn gần như sắp bị tin tức về hai người đánh sập, clip giới thiệu ngắn, cuối cùng là cảnh kết cực đẹp này, đều được cắt rồi đặt ở trong bài post.

Chủ đề hiện tại trên các trang web lớn là ‘Đường Bội và Cố Diệp đang yêu nhau’, một đề tài cực kỳ hấp dẫn, được dân mạng phổ biến rộng rãi, dần dần lọt vào top ba.

Trở lại phòng nghỉ ngơi, Đường Bội ngồi đối diện Cố Diệp, gõ tay lên ghế, mỉm cười nói: “Giải thích!”

“Như vậy không phải là rất tốt sao?” Trong tay Cố Diệp là máy tính bàn mà người đại diện vừa đưa, trên đó là tin tức về bọn họ trên một trang web giải trí lớn.

Tin tức ở trên web này, rất có giá trị.

Chuyện mới xảy ra có mấy phút ngắn ngủi, mà đã có trang web đưa nó lên trang nhất của chuyên mục tin tức giải trí.

Nhưng lúc này, Cố Diệp không cười như trong đoạn clip, hay dịu dàng và dung túng như trên sân khấu, mà là cười tà.

Ánh mắt của hắn không còn cung chiêu như vừa rồi, Đường Bội chắc chắn, vừa rồi Cố Diệp, và cả trong đoạn clip, chỉ là đang diễn mà thôi.

Cố Diệp nhìn Đường Bội ngồi đối diện mình, để máy tính bảng xuống giữa bàn trà, nghiêng người về phía trước, nhìn Đường Bội, nhẹ giọng nói: “Cô không cảm thấy, đây là cục diện chiến thắng sao?”

Đường Bội mỉm cười.

Hình ảnh trên màn hình máy tính bàn lúc này là cảnh lúc Cố Diệp xoa tóc cô, nụ cười kia vô cùng cung chiêu, không như Cố Diệp đang ngồi đối diện cô, biểu cảm trên mặt hắn lúc này, nếu có người thấy chắc chắn sẽ cho rằng hắn có thành kiến với Đường Bội.

“Tôi không cảm thấy vậy.” Đường Bội lạnh nhạt nói.

Cô thu nụ cười lại, từ từ đứng lên, nhìn Cố Diệp.

Cố Diệp cười khẽ, mở rộng hai tay ngồi dựa vào ghế.

“Cái gọi là cùng thắng, là khi hai người cùng cảm thấy vui, đó mới là cùng thắng. Nhưng bây giờ...” Đường Bội dừng một chút, nhìn thái độ không cho là đúng của Cố Diệp, lạnh nhạt nói: “Tôi cảm thấy chỉ có mình anh là cảm thấy vui về.”

“Scandal trong giới giải trí, vốn không phải là chuyện gì xấu.” Cố Diệp cười tà: “Huống chi không phải cô Đường đây cũng từng có scandal với anh để Hạ sao? Hay cô Đường cảm thấy, danh tiếng của tôi vẫn còn quá nhỏ, không xứng được đứng chung một chỗ với cô?”

Lời hần nói mang theo sự khiêu khích rõ rệt, nhưng nụ cười tà trên mặt vẫn không thay đổi, đáng vẻ kia, giống như không để Hạ Từ Diệu vào mắt.

“Không phải!” Đường Bội hơi khom người, nói: “Chỉ vì tôi không thích, đơn giản như thế thôi.”

Nói xong cô không nhìn Cố Diệp nữa, xoay người đi ra ngoài.

Phòng nghỉ ngơi nằm ở tầng 20, Đường Bội chuẩn bị đi xuống phòng hóa trang ở tầng 18, để Ann trang điểm lại cho cô.

Nguyên nhân quan trọng hơn là, cô không muốn ngồi cùng với Cố Diệp.

Người đàn ông này tính toán quá nhiều, tâm cơ thâm trầm, tuyệt đối đáng sợ hơn bề ngoài nhiều.

Huống chi, cô vẫn không quên, lúc mới gặp Cố Diệp, hần bước ra từ phòng hóa trang ở tầng 18.

Không ngờ cô vừa bước vào thang máy, cửa phòng nghỉ ngơi lại mở ra lần nữa.

“Cô Đường.” Cố Diệp chạy nhanh tới.

Đường Bội thờ ơ, không ngừng bấm nút đóng cửa thang máy.

Trong giới giải trí, đa số mọi người sẽ không từ chối một scandal vô hại như vậy, nhưng đó là người khác, chứ không phải là Đường Bội.

Mặc dù mọi người đều biết chuyện trong giới giải trí đa số là giả, đa số mọi người đều không để chuyện này trong lòng, nhưng cô có nguyên tắc của mình.

Trải qua tuổi thơ và thời niên thiếu như vậy, gần đây lại biết chuyện giữa mẹ và Liên tam thiếu, cô một chút cũng không muốn làm cho mình và Sở Quân Việt bước lên con đường không có lối về đó.

Tình yêu, cần cả hai cố gắng nắm giữ.

Cho nên cái nào có thể làm được, cô và anh sẽ cố gắng làm.

Hành lang lầu 18 vẫn rất yên tĩnh, vốn tầng này rất ít người đến, nên Cố Diệp vừa bước ra khỏi thang máy đã nhìn thấy bóng lưng của Đường Bội.

Hần theo kịp rất nhanh, chỉ đến sau Đường Bội mười mấy giây.

Cho nên đúng lúc thấy được, một người đàn ông tuấn mỹ, kéo Đường Bội vào ngực trước mặt hần.

Sau đó, không chút cố kỵ cúi đầu hôn lên môi Đường Bội.

Cố Diệp có chút giật mình, hần vừa định lên tiếng, thì người đàn ông đang chuyên chú hôn Đường Bội lại ngẩng đầu lên.

Hai mắt của Cố Diệp đã coi như là rất sáng, nhưng so sánh với người đàn ông này, vẫn không bằng được.

Người này có sống mũi rất thẳng, ngũ quan thâm thúy, mày rậm mắt sáng, độ đẹp trai không thua bất kỳ một nam diễn viên nào trong giới giải trí.

Trên người anh tản ra khí thế ác liệt, không có bất kỳ một nam diễn viên nào trong giới giải trí có được khí thế này.

Lúc này anh đang lạnh lùng không chút cố kỵ nhìn Cố Diệp.

Anh ôm Đường Bội chặt hơn!

Cái ôm đó biểu thị sự độc chiếm mãnh liệt, làm cho Cố Diệp kinh ngạc, ngờ ngác sững sờ đứng đó, quên mất lời mình muốn nói.

Cho đến khi...

Đường Bội bị người đàn ông đó hôn hô hấp có chút rối loạn, đột nhiên nhẹ nhàng đẩy Sở Quân Việt đang ghen tuông ra, trấn an hôn lên môi anh một cái, dựa vào ngực anh, nghiêng đầu nhìn Cố Diệp.

Cười xinh đẹp nói: “Anh Cố, chẳng lẽ anh không biết, không được nhìn khi người ta đang thân mật sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81 1: Đối Chọi

Trên hành lang tầng 18, đèn điện sáng chói, trên mặt Đường Bội là nụ cười ôn hòa, ngay cả đôi môi đỏ hồng cũng cong lên, như hoa nở rộ.

Cố Diệp hí hóp mắt, trong đầu thoáng qua rất nhiều ý nghĩ.

Tất nhiên hắn biết Sở Quân Việt là ai.

Nhưng vừa rồi hắn thấy rõ từ đầu tới cuối, mặc dù Sở Quân Việt cường ngạnh ôm hôn Đường Bội, nhưng trên mặt Đường Bội không có chút gì gọi là khó chịu hay tức giận.

Tới khi Đường Bội cười, hắn thấy rõ.....

Giữa bọn họ, không phải là quan hệ theo kiểu quy tắc ngầm giữa diễn viên và ông chủ lớn.

Cho dù Đường Bội là người bị ôm, nhưng biểu cảm trên mặt cô quá tự nhiên.

Tự nhiên đến mức làm Cố Diệp có cảm giác——

Sở thiếu tuổi trẻ tài cao, mới là người bị đè lên tường, bị cưỡng hôn.

“Sao thế?” Giọng của Đường Bội lại vang lên, nụ cười trên mặt càng thêm ngọt ngào, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng: “Vẫn chưa nhìn đủ sao?”

Cố Diệp đưa tay xoa trán mình.

Hắn cần thời gian để tiêu hóa cảnh tượng trước mặt.

“Xin lỗi...” Cố Diệp thấp giọng nói, xoay người trở về thang máy.

Lúc chờ thang máy, hắn nghe được giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ của Đường Bội: “Anh hù anh ta rồi!”

Hắn chưa kịp nghe Sở Quân Việt đáp lại, Sở thiếu cao cao tại thượng, nắm trọn Sở thị trong tay, tựa như vô cảm với tất cả mọi vật trên thế giới, lại sẽ có một ngày như vậy!

Hắn còn nhớ rõ, vừa rồi khi Sở Quân Việt kéo Đường Bội vào ngực, có bao nhiêu vội vàng và bá đạo.

Lúc đi vào thang máy, Cố Diệp quét mắt nhìn hai người kia, Đường Bội vẫn dựa vào ngực Sở Quân Việt.

Cộng thêm quần áo cô mặc hôm nay, thân phận của cô và Sở Quân Việt, rõ ràng cô nên như chim nhỏ nép vào lòng người, nhưng Cố Diệp lại không thấy một chút cảm giác lệ thuộc nào trên người cô.

Sở Quân Việt cũng vậy.

Anh đang nhìn Đường Bội, tay cô đang nắm kẹp cà vạt của anh.

Hôm nay Sở Quân Việt ăn mặc rất nghiêm túc, áo sơ mi màu đen, làm cho anh càng thêm lạnh lùng.

Ngay cả kẹp cà vạt, cũng là màu đen, chiếc kẹp cà vạt lóe ra ánh sáng lạnh.

Cộng thêm âu phục màu xám tro, không mang lại cảm xúc nhẹ nhàng, mà ngược lại, nó làm anh càng thêm lạnh lùng.

Cả người phát ra khí thế ‘người sống chớ quấy rầy’, ‘tôi đang tức giận’.

Anh bắt lấy tay Đường Bội, nhìn cô từ trên xuống dưới.

Rất khó có thể thấy được Đường Bội hoạt bát, ăn mặc đáng yêu càng làm cô thêm quyến rũ.

Khó trách...

Anh lơ đãng liếc qua thang máy đã đóng chặt.

“Sao tự nhiên anh lại đến đây?” Không thấy anh trả lời, Đường Bội cũng không nóng nảy, lại hỏi: “Không phải hôm nay anh rất bận sao?”

“Ừ.” Lần này Sở Quân Việt đáp một tiếng thật thấp.

Đúng vậy, hôm nay anh rất bận.

Anh cũng biết hôm nay Đường Bội sẽ thi vòng hai, cho nên vừa xử lý công việc, vừa nhìn chương trình phát sóng trực tiếp qua màn hình laptop.

Cho đến khi...

Nhìn thấy Cổ Diệp thân mật vuốt tóc Đường Bội.

“Vây...” Đường Bội ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, trong mắt là nụ cười gian xảo: “Sở đại thiếu của chúng ta, đang ghen hả?”

Nói xong, cô cười hân lên môi Sở Quân Việt.

Thân thể hai người dính sát vào nhau, cô có thể cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể anh.

Hết lần này đến lần khác, ngón tay Đường Bội vẫn không sợ chết mà đốt lửa.

Đầu ngón tay hơi lạnh xẹt qua chân mày Sở Quân Việt, sau đó chạm vào rái tai trái của anh. Ngón tay xoa rái tai lạnh lạnh của anh, kéo xuống cổ, cuối cùng trở lại ngực.

Đường Bội khẽ vươn tay kéo cả vạt Sở Quân Việt, ngửa đầu cắn lên yết hầu của anh.

Cánh môi nóng ẩm.

Để lại vết cắn không đậm không nhạt, nhưng có thể khiến người ta tìm gan ngứa ngáy.

Cuối cùng là cánh môi mỏng hấp dẫn.

“Em phải ra ngoài để nghe nhận xét rồi.” Cảm giác được cánh tay ôm mình càng lúc càng trở nên nóng bỏng, càng thêm có lực, Đường Bội dán lên Sở Quân Việt, lẩm bẩm nói.

Trong mắt cô là nụ cười xảo quyệt đặc ý như một con hồ ly nhỏ phúc hắc.

Nhưng biểu cảm lại rất nghiêm túc, giống như người vừa rồi chủ động trêu đùa Sở Quân Việt, không phải là cô: “Em mà không đi ra, Minh thiếu sẽ đích thân đến bắt người.”

Sở Quân Việt bắt mắt khẽ hừ một tiếng.

Anh học theo dáng vẻ của Đường Bội, khẽ cắn lên đôi môi kiều diễm ướt át.

Nhưng nghĩ đến việc Đường Bội còn phải đứng trước mặt công chúng, nên cũng không để lại dấu vết gì.

Sau đó, anh buông eo cô ra,

“Ngao nha.” Đường Bội vẫn dựa vào ngực anh, cười híp mắt, hôn lên môi anh một cái rồi dời đi thật nhanh.

“Nếu em không đi...” Sở Quân Việt cúi đầu, hơi thở nóng hổi phun bên tai Đường Bội, vành tai cô đỏ lên: “Anh sẽ mặc kệ em có thi đấu hay không đó.”

Giọng của anh khàn khàn, sự quyến rũ chỉ thuộc về đàn ông, làm Đường Bội không nhịn được mà cười ra tiếng, đưa tay đẩy nhẹ lên ngực anh một cái, đứng thẳng người.

Cô vuốt tóc, đi vào phòng hóa trang, trước cái nhìn soi mói của Sở Quân Việt.

Ann đứng trong phòng hóa trang, nhìn thấy cô thì mắt mở to đến mức sắp rớt ra ngoài: “Vừa rồi có phải... Phải... Phải...”

“Khụ khụ.” Đường Bội ho nhẹ, cười nói: “Minh cần trang điểm lại.”

Ann hít thở sâu một hơi, chớp mắt mấy lần, rồi kéo Đường Bội ngồi xuống.

Nhìn Đường Bội trong gương, mặt gương sáng bóng chiếu rõ từng biểu cảm trên mặt Đường Bội.

Hai người nhìn nhau qua gương, đột nhiên Ann cười đều cúi người xuống, nhìn vào môi Đường Bội, trêu chọc nói: “Thật ra thì như vậy cũng tốt, môi đỏ mọng kiểu điểm uớt ất, làm cho người ta không nhận được mà muốn ầu yếm vuốt ve.”

Đường Bội đưa tay véo má Ann một cái, cười nói: “Thiếu gia nói nhiều rồi.”

Trong phòng hóa trang có một cái tivi, lúc này, là màn biểu diễn của Khương Dĩ Đồng.

Cô ta mặc đồ cổ đại.

Loại quần áo này phơi bày hết sự xinh đẹp của người mặc, làm cho vóc người cô ta càng thêm là lướt.

Phía trên là một đóa hoa đang nở rộ, nhìn vừa xinh đẹp vừa phong tình.

Tóc được tết ở sau ót, cài trang sức màu vàng.

Trong lòng người hâm mộ, Khương Dĩ Đồng luôn thân thiện hiền hòa, là nữ diễn viên đạt chuẩn trong lòng mọi người.

Kỹ xảo của cô ta cũng được đại chúng công nhận.

Lúc này, nội dung vở kịch của cô ta, là một tài nữ tinh thông cầm kỳ thư họa, nhưng vì gia tộc nên không thể không gả cho một ông lão hơn năm mươi tuổi.

Mặc dù người kia đã lớn tuổi, nhưng lại vô cùng phong lưu, gây ra không ít nợ tình cảm.

Khương Dĩ Đồng xinh đẹp quyến rũ, nhưng lại làm ông ta nhanh chóng mất đi hứng thú, một khi bắt được mỹ nhân, thì ông ta sẽ tiếp tục truy đuổi những mỹ nhân khác.

Huống chi, trên đời này thiếu gì tài nữ xinh đẹp, trong mắt ông ta, người này giống như cá chết vậy, hoàn toàn không hiểu phong tình.

Tài hoa hơn người, nhưng lại gả cho một người không biết thưởng thức, lại vô cùng phong lưu, còn lớn hơn mình nhiều tuổi như vậy.... Khương Dĩ Đồng buồn khổ vô cùng.

May mắn, lúc này có một người đàn ông khác xuất hiện.

Hắn là cháu chồng của ‘nàng’, vừa đi học ở Phương Tây về, nhưng lại chỉ thích những cô gái Phương Đông quyến rũ

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81 2: Đôi Chọi (2)

Trong mắt hắn, người kia ngồi một mình trong mái đình, tựa lưng vào lang can nhìn về phía xa, hoặc khẽ vuốt cằm, hoặc vẽ tranh, hoặc bày cờ....
Đều rất đẹp.

Khương Dĩ Đồng cũng nhanh chóng cảm nhận được ánh mắt nóng rực của người kia.

Bọn họ lấy cảm kỳ thư họa làm mối đi tới một tình yêu tình khiết.

‘Nàng’ là một người thím trẻ đẹp không thể rời khỏi kim ốc.

Mà hắn, chính là người dám chống lại gia tộc, không ngừng đi về phía trước, tiếp thu tư tưởng giáo dục tiên tiến của Phương Tây, là một thanh niên tiến bộ.

Đây, nhất định là một tình yêu không có kết quả.

Cuối chuyện, chàng trai phải tiếp tục ra nước ngoài học, mà Khương Dĩ Đồng ngồi trên lầu đài lần cuối, lòng đầy tâm sự giao phó cho dây đàn, tiếng đàn ngân nga, làm lòng người xem ở dưới khán đài nặng trĩu, không ít người đỏ mắt.

Nhưng chàng trai đang bước đi đằng kia, lòng dạ cứng rắn, từ đầu tới cuối đều không thấy quay đầu lại một lần.

Trước ngực hắn, là vật đính ước, bức tranh Khương Dĩ Đồng vẽ cho hắn, phía trên có một bài thơ, tựa như lời giải thích cho tình yêu của bọn họ

“Hồi thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa thề nguyên sống chết.”

Sau lưng hắn, là Khương Dĩ Đồng, nhẹ nhàng rơi xuống đất, chết.

Đường Bội chớp mắt một cái, yên lặng nhìn màn hình, hiện trường yên lặng trong chốc lát rồi mới vang lên tiếng vỗ tay, chắc mọi người đã bị màn biểu diễn của cô ta hấp dẫn.

Tiếng vỗ tay càng lúc càng lớn, tiếng khen vang lên liên miên, ngay cả Ann đang trang điểm cho cô cũng nói: “So với hai lần trước thì cô ấy diễn tốt hơn nhiều.”

“Ừ.” Đường Bội gật đầu.

Khoảng thời gian này cô luôn lo lắng chuyện Từ Thái, những lời nói lần trước lúc gặp mặt Khương Dĩ Đồng hiện lên trong đầu cô.

Người phụ nữ này không đơn giản, từ đầu cô đã biết.

Cô ta có thể làm cho Đường Phi Phi hoàn toàn không chiếm được chỗ tốt nào, có thể đi tới vị trí ngày hôm nay, thật ra cô không cảm thấy kinh ngạc chút nào.

Ngày hôm nay, người diễn chung với cô ta còn tệ hơn bạn diễn của Bạch Chi San, người này tên là Nhạc Lương Tuấn.

Hắn nổi tiếng từ hồi thiếu niên, đã từng là ngôi sao nhỏ tuổi nổi tiếng toàn quốc.

Nhưng sau khi lớn lên, kỹ thuật biểu diễn của Nhạc Lương Tuấn không có chút tiến bộ, vẫn làm bộ đáng yêu như hồi thiếu niên.

Con nít mập mạp, hoặc tiểu chính thái giả bộ đáng yêu, có lẽ sẽ có rất nhiều người thích.

Nhưng một cậu thanh niên lại biểu diễn như vậy, độ yêu thích tất nhiên thấp hơn nhiều.

Cho nên mấy năm gần đây hắn cũng không quá sung sướng.

Lần này, cũng do người đại diện của Nhạc Lương Tuấn nắm bắt thời cơ, biết Minh Hiến muốn những người như thế, loại người không giống nhau nhưng lại là biết diễn, mất rất nhiều công sức mới có thể nhét hắn vào tiết mục này.

Nhưng khi nhìn màn biểu diễn vừa rồi, rõ ràng hắn cứng rắn hơn Khương Dĩ Đồng nhiều.

Nhưng mà, Đường Bội phải thừa nhận, Khương Dĩ Đồng lợi dụng điểm này rất tốt.

Khi cô ta tự biên tự diễn bộ truyện cảm kỳ này, giữa cô ta và Nhạc Lương Tuấn, từ mới bắt đầu đã dùng quan hệ thím cháu.

Cho nên giữa bọn họ, giống như độc dược cảm kỳ tràn đầy mê hoặc, làm cho người ta không nhận được mà muốn thử, nhưng lại tràn đầy sợ hãi đối với tương lai.

Nhạc Lương Tuấn cứng rắn, ngược lại làm cho hắn khi diễn thành người kia, càng thêm mâu thuẫn.

Hắn đối với tình yêu, tràn đầy khao khát.

Nhưng đối với chuyện đã thành sự thật thì tràn đầy sợ hãi.

Hắn cứng rắn, nhưng vì lời giải thích của bề trên mà do dự, hèn nhát giậm chân tại chỗ, là một người miệng cộp gan thò chưa từng chân chính trải qua sóng gió...

Bạn diễn của Khương Dĩ Đồng diễn không tốt cũng bị tính vào, có lẽ người xem không cảm nhận được dụng tâm lương khổ của cô ta, nhưng Đường Bội cảm thấy, chỉ cần giám khảo chuyên gia công chính, nhất định sẽ cho Khương Dĩ Đồng một đánh giá cao.

Tiếng vỗ tay trên ti vi dần thấp xuống, nhưng khi màn hình lớn xuất hiện hình ảnh mới, toàn trường đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, còn kèm theo tiếng thét chói tai của các cô gái.

Đường Bội nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy trên màn hình là tờ áp phích khuôn mặt không góc chết của Hạ Tử Diệu.

“Mị lực của ảnh đế Hạ đúng là trước sau như một mà.” Ngay cả Ann cũng không nhịn được mà cảm thán một câu: “Minh nghe nói quy tắc chấm điểm hôm nay sẽ tính luôn cả phần của khách mời, chỉ sợ rằng ba chữ Hạ Tử Diệu kia đã có thể gia tăng không ít rồi.”

“Ừ.” Đường Bội cũng gật đầu.

Ann nói đúng là sự thật, nhưng Cố Diệp....

Cô xoay mặt, Cố Diệp cũng không kém chút nào, điểm yếu của hắn, chỉ là tuổi nghề thấp hơn người khác mà thôi.

Thậm chí cô có thể đoán được, người đàn ông đẹp trai đến mức có hơi yêu nghiệt kia, nếu như cứ phát triển tiếp, tương lai chắc chắn sẽ tạo ra một thần thoại cho riêng mình trong giới giải trí.

Trên ti vi truyền ra giọng nói dịu dàng trước sau như một của Hạ Tử Diệu, anh ta cười chum chim nhìn một cái, gần như làm cho tất cả phái nữ sinh ra ảo giác: Hình như ảnh đế hạ đang nhìn tôi, đang coi trọng tôi.

Ngay cả ảnh hậu Thịnh Lan cũng không ngoại lệ.

Ở trước mặt người khác, cô ta là nữ vương kiêu ngạo.

Nhưng ở trước mặt Hạ Tử Diệu, cô ta xấu hổ giả vờ trong sáng, đã sớm mất đi khí thế vù vù cả lấp miệng em.

Mặc dù giữa bọn họ là bạn thân.

Nhưng tân ảnh hậu năm ngoái với một người mới nổi tiếng, nhưng trường thịnh không giảm, ngay cả ảnh đế cũng nắm được trong tay.

Giữa bọn họ, cho dù chỉ nói chuyện một câu bình thường với nhau, cũng sẽ có hâm mộ chịu ra tiền để biết.

Người xem dưới khán đài rất nhiệt tình, thỉnh thoảng có tiếng vỗ tay vang lên, tiếng cười cũng kéo tới.

Nhưng Ann không nhìn được màn biểu diễn này, bất mãn nói: “Đoạn clip này có là gì? Không bằng một góc đoạn clip vừa rồi của cậu và Cố Diệp.”

Ann vừa nói vừa đảo mắt, giống như phát hiện ra một bí mật lớn động trời vậy, khom người xuống hỏi nhỏ: “Nói vậy, người vừa rồi ở bên ngoài tới đây là vì màn biểu diễn của cậu phải không?”

Đường Bội đưa tay nhéo má Ann một cái, cười nói: “Nghĩ gì vậy hả? Mới mấy phút thôi mà.”

“Cái gì mà không thể chứ?” Bây giờ Ann càng ngày càng thân với Đường Bội, sự lạnh lẽo không câu chấp, có chút nam tính, giống như đã biến mất theo thời gian và sự quen thuộc của hai người rồi.

Ann, thật ra cũng chỉ là một cô gái tò mò, thích tám chuyện.

“Trụ sở chính của Sở thị nằm ở thành phố S, cách chỗ này rất gần.” Ann lại nói.

Đường Bội cười một tiếng, nhưng không trả lời vấn đề của cô ấy.

Vừa gọi mùi ghen tuông trên người Sở Quân Việt quá nồng, có lẽ thật sự tới vì chuyện này. Nhưng Sở thị cũng không gần với chỗ này lắm, chỉ có mấy phút, chắc là không tới được.

Anh.... Chắc đã tới đây từ sớm.

Mặc dù anh không nói, nhưng Đường Bội có thể đoán ra, anh tới vì xem cô biểu diễn.

Hoặc có lẽ anh muốn làm cô ngạc nhiên.

Từ ngày Sở Quân Việt xem một bộ phim tình cảm, cảnh nữ chính diễn giằng mắt tự nhiên, đến khi nam chính đến thì cười tươi như hoa vui đến khóc, cảm động khôn nguôi, đến giờ anh vẫn nhớ mãi không quên.

Mặc dù có thể thấy ở trong ti vi, nhưng Sở đại thiếu luôn nhờ phim ảnh để học tập các chiêu trong khi yêu, rất tin tưởng mấy chuyện này—

Khi bản thân đang trải qua giai đoạn quan trọng, nếu như có người yêu xuất hiện trước mặt mình, thì chắc chắn mình sẽ vui đến chảy nước mắt, thậm chí còn chủ động hôn người yêu.

Ừ, hôn thì có, mặc dù là anh chủ động.

Lúc này Sở Quân Việt đang ngồi ở ghế sau xe, giống như Đường Bội đang ngồi trước gương trang điểm vậy, trên khóe môi là một nụ cười nhàn nhạt, cũng chỉ có bọn họ mới hiểu, đó là một nụ cười ngọt ngào.

Văn Tư Miếu ngồi ở ghế lái phụ, chờ lâu mà không thấy cấp trên trả lời nên quay đầu lại nhìn.

Mặc dù đã lau sạch, nhưng vẫn không giấu được sự ngọt ngào trên mặt, gần như làm mù mắt của hắn.

Lòng Văn Tư Miếu ngứa ngáy, nhưng chỉ có thể ngồi nghiêm chỉnh, cái gì cũng không dám nói, chỉ có thể lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Lục Từ Mặc: “Đường Bội nhà anh làm cái gì? Boss cười ngọt chết tôi rồi này.”

“Anh muốn chết sao? Đường Bội không phải nhà tôi!” Lục Từ Mặc trả lời rất nhanh.

Nhưng hắn cũng không thể giải quyết vấn đề của Văn Tư Miếu, thật ra thì ngay cả hắn cũng không biết, tại sao sau khi Cố Diệp đuổi theo Đường Bội rồi chạy xuống lại đột nhiên trở nên hốt hoảng như vậy.

“Ê ê ê.....” Nhưng Ann không có nhiều bản khoăn như vậy.

Lúc này cô ấy vô cùng bất mãn, dứt khoát khom người vịn vai Đường Bội, lắc lư mấy cái, nũng nịu nói: “Đừng giấu cười một mình mà, nói nhanh lên, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế?”

Đường Bội vẫn cười, cố ý chọc tức Ann.

Cô nhìn lên màn hình, nói: “Xem diễn đi.”

Ảnh hậu Thịnh Lan diễn cùng ảnh đế Hạ Tử Diệu, cho dù ngay cả Mặc Thành cũng bị hấp dẫn.

Người xem im lặng lại, chăm chú ngồi xem, màn che được kéo ra, ra trước không phải Thịnh Lan mà là Hạ Tử Diệu mặc long bào.

Anh ta nổi tiếng đã lâu, từng diễn nhiều vai hoàng thượng, nhưng phần lớn đều là vai chính diện.

Nhưng Hạ Tử Diệu trên sân khấu lúc này, tùy ý ngồi trên long ý, trong mắt đều là tàn bạo, nụ cười đầy tà khí.

Anh ta không nói một câu gì, chỉ làm một động tác đơn giản, một nụ cười nhẹ không chạm tới đáy mắt, hình tượng quân vương tà từ đã được thể hiện một cách rõ rệt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81 3: Đôi Chọi (3)

Đây chính là năng lực của ảnh đế.

Giống như độc thoại, Hạ Tử Diệu lẩm bẩm nói: “Tự chọn phi? A....”

Mấy chữ đơn giản, không cần lời thoại dông dài, trên mặt hắn là nụ cười không kiên nhẫn rõ rệt, giọng nói giễu cợt đã cho khán giả biết tình tiết của câu chuyện này.

Chắc là một hoàng đế bất đắc dĩ, đang chọn phi tử, ngay cả quyền chọn người con gái mình yêu cũng không có.

Cuộc sống bị thao túng, một con bù nhìn, ngày ngày trôi qua trong mơ màng.

Ngay cả Đường Bội cũng bị màn biểu diễn của Hạ Tử Diệu hấp dẫn, đôi mắt chuyên chú nhìn lên màn ảnh.

Ann thờ dãi một tiếng: “Khó trách lại có nhiều đạo diễn thích ảnh đế Hạ như vậy, anh ta thật sự là diễn xuất như thần.”

Đường Bội gật đầu, tiếp tục nghiêm túc nhìn.

Diễn cùng ảnh để có kỹ thuật cao siêu như vậy, nếu như vô tình bị khí thế của anh ta chế trụ, nếu diễn vai đối thủ của anh ta, cho dù bản thân không hề kém, nhưng ấn tượng lưu lại trong lòng người khác cũng không quá tốt.

Thịnh Lan hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng bước chân, từ từ đi ra.

Cô ta mặc váy dài bằng lụa mỏng, tóc búi lên cao, búi tóc như mây, cài trâm cài phi thúy sang trọng.

Trâm cài có hình phượng hoàng, miệng ngậm dây tua thật dài, làm cho Thịnh Lan càng thêm cao quý và xinh đẹp.

Tiếng đàn vang lên, Thịnh Lan vung ống tay áo lên, gần như là vừa múa vừa đi ra.

Dáng múa uyển chuyển, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nhưng, người đàn ông mà cô ta muốn quyến rũ nhất, lại thờ ơ ngáp một cái, ngay cả liếc cũng không liếc cô ta.

Điều múa kết thúc, Thịnh Lan đứng trước mặt Hạ Tử Diệu, trên người không còn chút cao quý nào của lúc vừa đi ra.

Trên mặt cô ta mang theo sự sợ hãi và thẹn thùng, giống như không biết, đến tận cùng mình đã làm gì sai mà chọc người kia không vui.

Đứng im chốc lát, Hạ Tử Diệu đã sớm không chịu đựng được, ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói: “Tiếp tục.”

Giọng điệu hài hước mà tùy ý, không có chút tôn trọng nào.

Hốc mắt Thịnh Lan lập tức đỏ au nhưng không thể làm gì, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của quân vương, diễn tiếp.

Đánh đàn, thư pháp, vẽ...

Trong khoảng thời gian ngắn, cô ta đã diễn hết tất cả, nhưng vẫn không được người kia chú ý.

Thịnh Lan cắn răng, đột nhiên cất giọng nói: “Thần nữ rất sợ, cầu xin bệ hạ đánh với thần nữ một ván cờ. Nếu thần nữ thua, từ đầu về sau thần nữ sẽ không bước chân vào hoàng cung. Nếu bệ hạ thua, thì phải tuân theo lời hứa, cưới thần nữ làm hậu.”

Đây là lời yêu cầu cực kỳ lớn mật, cũng chỉ có tiểu thư phù thừa tướng, con của người nắm trong tay toàn bộ thực quyền trong triều mới dám xuất khẩu cuồng ngôn như vậy.

Một câu nói này, rốt cuộc đổi được một cái nhìn sâu sắc của hoàng thượng.

Hai người ngồi đối mặt với nhau, Thịnh Lan quần đen, đi trước.

Cũng là đánh cờ, vừa rồi Bạch Chỉ San đánh cờ khô khan vô vị, nhưng Thịnh Lan và Hạ Tử Diệu đánh cờ lại vô cùng thú vị, làm cho khán giả cảm thấy hứng thú.

Mặc dù hai người không nói nhiều, nhưng thỉnh thoảng mở miệng, con gái thừa tướng ược nuông chiều từ nhỏ, lòng kiêu ngạo bị khơi dậy, đã sớm quên mất, người trước mặt ‘nàng’ lúc này là quân vương nắm trọn thiên hạ trong tay, hai người thần thương khẩu chiến, người tới ta đi, chiến tranh ngoài miệng, không thể do với màn chém giết trên bàn cờ.

Mất thấy ván cờ sắp kết thúc, mặc dù khán giả không nhìn ra, nhưng từ vẻ bình tĩnh trên mặt Hạ Tử Diệu và nét đỏ ửng trên mặt Thịnh Lan, có thể thấy được— cô ta sẽ thua.

Nhưng lúc này, Hạ Tử Diệu đã nắm chắc phần thắng trong tay đột nhiên đẩy bản cờ.

Ống tay áo phất qua, đảo loạn ván cờ đã định trước.

Giọng của anh ta mất đi sự trêu chọc, mặc dù trên mặt vẫn thờ ơ như cũ: “Người thắng.”

Hạ Tử Diệu nhàn nhạt nói.

“Trẫm, sẽ tuân thủ lời hứa, cưới người làm hậu.” Anh ta lại nói.

Bị sự thay đổi này làm cho bối rối, Thịnh Lan há miệng, mờ mịt nhìn Hạ Tử Diệu.

Anh ta hơi ghé mắt, cao cao tại thượng nhìn xuống cô con gái của thừa tướng đương triều, ngây thơ hồn nhiên nhưng đầy dũng khí, đột nhiên than

nhẹ một tiếng.

Ngón tay thon dài phất qua môi ‘nàng’, khẽ vươn tay, kéo thân hình bé nhỏ trước mặt vào ngực mình.

Hoàng bao vây lấy ‘nàng’, Hạ Tử Diệu từ từ cúi đầu, nhưng khi nhìn vào đôi mắt u mê trong suốt của ‘nàng’ thì khẽ cười nói: “Nhắm mắt, cô gái ngọc.”

Thịnh Lan nghe lời nhắm mắt, lông mi thật dài run run, nhìn ra được lúc này ‘nàng’ đang bất an và e lệ.

Nhưng ‘nàng’ không biết, ngay khi mình nhắm mắt, vị đế vương lạnh lùng vừa nãy, đã biến mất, mà thay vào đó là sự dịu dàng thâm tình.

Lúc này hình ảnh dừng lại!

Trên màn hình lớn, là Thịnh Lan đẹp đến mức mộng ảo, cùng với cái nhìn chuyên chú và thâm tình của Hạ Tử Diệu.

Mấy giây sau, hai người tách ra, mỉm cười cúi đầu với khán giả.

Lúc này các khán giả mới như tỉnh mộng, vỗ tay như sấm.

Nhưng đa số mọi người đều cảm thấy không thỏa mãn.

“Sau đó thì sao?” Có người không nhịn được mà lớn tiếng hỏi.

“Sau đó?” Hạ Tử Diệu cười, thần bí nói: “Đương nhiên là hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau trọn đời.”

Khán giả lại cười vang.

Câu chuyện kết thúc, để lại cho khán giả là trí tưởng tượng bay cao bay xa, nhiều màu sắc, có lẽ so sánh với vở diễn từ đầu tới đuôi thì màn biểu diễn này còn khiến người ta có ấn tượng sâu hơn một chút.

Đến đây, năm diễn viên đều đã biểu diễn xong.

Mạc Thành và Nhan Ninh đi ra lần nữa.

Đường Bội và đám người Bạch Chi San, cùng với các bạn diễn của mình, đi lên sân khấu.

Mạc Thành cười tươi nhìn khán giả, hỏi: “Mọi người có thỏa mãn chưa hả?”

“Vẫn chưa!” Mọi người đồng thanh đáp.

“Tôi cũng chưa. Nhưng may là các vị này đều có rất nhiều tác phẩm hay, nếu bây giờ vẫn chưa đã ghiền vậy mong sau khi mọi người về nhà hãy tiếp tục ôn lại những màn biểu diễn sâu sắc này.” Dừng một chút Mạc Thành nói tiếp: “Được rồi, bây giờ trở lại chuyện chính, mời người xem bỏ phiếu, hãy bỏ phiếu cho người mình thích.”

Hình như Mạc Thành nhớ tới cái gì đó, nhanh chóng bổ sung: “Nhưng tôi nhắc mọi người một chút, bây giờ là bỏ phiếu cho năm cô diễn viên của chúng ta chứ không phải là năm vị khách mời nha.”

Nói xong, Mạc Thành nháy mắt với khán giả một cái, thần bí nói: “Nếu muốn vòng tiếp theo được xem nữ thần của mình diễn thì hãy bỏ phiếu cho cô ấy, để giữ cô ấy lại.”

“Được rồi.” Nhan Ninh cắt lời Mạc Thành: “Bây giờ mọi người chỉ nhìn mười ngôi sao đang đứng trên sân khấu, ai chịu nghe anh nói chứ.”

Nhan Ninh quay đầu nhìn xuống, hỏi: “Mọi người nói, có phải hay không?”

“Phải!” Các khán giả cười rộ lên.

“Vậy bây giờ, mọi người muốn ai đứng nhất đây?” Mạc Thành giả vờ bi thương ôm ngực, lại hỏi: “Tôi đếm một hai ba, chúng ta cùng nhau đọc tên nữ thần trong lòng mình lên! Một, hai, ba!”

“Đường Bội!”

“Thịnh Lan!”

“Dĩ Đồng!”

.....

Toàn trường trở nên ồn ào.

Mạc Thành lại cười nói: “Mọi người nhiệt tình quá, nhưng chúng ta sẽ phải cho điểm theo thứ tự biểu diễn.”

“Được!” Khán giả đồng thanh đáp.

“Như vậy người đầu tiên, cô Tuyên Mễ Kỳ!”

Mạc Thành vừa nói xong, Tuyên Mễ Kỳ và Vu Nhạc Âm tự động bước lên trước một bước, mỉm cười phát tay với khán giả.

Một giám khảo cũng đứng lên, bọn họ đều do Minh Hiền mời tới, sau lưng đều là chỗ dựa lớn, mặc dù bọn họ không biết hết những người ở đây, nhưng phần lớn các diễn viên đều biết họ.

Ví dụ như người này chính là người đã viết ra vô số vở kịch lịch sử, Ngô An Lan.

Ngô An Lan hắng giọng một cái, phê bình nói: “Cô Tuyên Mễ Kỳ lấy chủ đề là người tiên yêu nhau, đây là một chủ đề phổ biến và đầy nghệ thuật, nhưng bị hạn chế về thời gian và không gian, câu chuyện hơi ngắn và nhạt, sức cuốn hút vẫn chưa đủ, kết quả cuối cùng là cô Tuyên Mễ Kỳ được 25 điểm, Vu Nhạc Âm được 10 điểm. Tổng cộng là 35 điểm.”

Mặc dù Tuyên Mễ Kỳ không biểu hiện sự vui sướng, nhưng vẫn cúi đầu với giám khảo, sau đó cảm ơn khán giả, rồi lui xuống với Vu Nhạc Âm.

Từ lúc bắt đầu, Tuyên Mễ Kỳ cũng chưa từng nghĩ mình có thể thắng, yêu cầu của công ty là chỉ cần cô ta xuất hiện nhiều một chút, thể hiện thật tốt là được. Ôm lý tưởng học hỏi để đi thi nên Tuyên Mễ Kỳ cũng ung dung không ít.

Nhưng nhìn hiện trường náo nhiệt, sân khấu xinh đẹp và xuất sắc nhất, cùng với đoàn đội hùng hậu phía sau. . .

Trên mặt Tuyên Mễ Kỳ vẫn có chút mất mát.

Hôm nay, chỉ sợ là ngày cuối cùng cô ta có mặt ở đây.

Tiếp theo, là màn biểu diễn bất bất của Bạch Chi San.

Cô ta bước lên, sắc mặt hơi tái nhợt.

Vừa rồi lúc ngồi trong phòng nghỉ ngơi, cô ta xem phần biểu diễn phía sau, hận đến mức cắn chặt răng.

Nhất là khi xem màn biểu diễn của Đường Bội và Thịnh Lan, hai bọn nó hợp tác với bạn diễn tài năng như vậy, mà mình. . .

Nghĩ tới đây, cô ta lại không nhịn được mà cắn môi dưới.

Trước mặt đông đảo mọi người, tất nhiên cô ta không thể vu cả lấp miệng em như lúc này nói chuyện với Vệ Viễn Kiệt được.

Nhưng sự ghét bỏ trong lòng vẫn không giảm.

Sợ rằng Vệ Viễn Kiệt cũng có cùng suy nghĩ, lúc này biểu cảm trên mặt hắn có hơi khó coi.

Không khí giữa hai người ngột ngạt và xa cách như vậy, hoàn toàn bất đồng với ‘tình cảm’ trong đoạn clip giới thiệu.

Ngay cả giám khảo cũng nhận thấy được không khí giữa bọn họ, chứ đừng nói chỉ những phóng viên nhảy bén phía dưới.

Người đại diện của Bạch Chi San đứng sau cánh gà, giận đến mức suýt chút bóp nát cái ly trong tay.

Cô ta còn ngại gần đây tai tiếng không đủ nhiều sao?

Gần như là phản hận, người đại diện bắt đầu suy nghĩ, phải xin công ty hai người mới, phải nuôi dưỡng thật tốt.

Quả nhiên, giám khảo chuyên gia cho điểm rất thấp.

Bạch Chi San và Vệ Viễn Kiệt cộng lại, miễn cưỡng gần bằng số điểm của một mình Tuyên Mễ Kỳ.

Hai mươi bốn điểm!

Giống như một cái tát vang dội đánh thẳng vào mặt Bạch Chi San, mặt cô ta đỏ lên, suýt chút đứng không vững.

Nhưng cô ta cũng biết giờ không phải là lúc để tức giận, chỉ có thể cắn răng lui xuống.

Đúng lúc Đường Bội và Cố Diệp đi lên.

Cô ta không cam lòng hung ác trợn mắt nhìn Đường Bội, cả người Bạch Chi San đột nhiên lệch một cái, cố ý đưa chân gạt chân Đường Bội.

Lúc này bọn họ đang đứng sau lưng Mạc Thành và Nhan Ninh, người xem không thấy được.

Bạch Chi San biết nghĩ rằng nếu mình gạt chân Đường Bội lúc này thì không ai thấy được cho nên mới gan đầy mình mà làm thế.

Nhưng cô ta mới vừa nhích chân, Đường Bội đã di chuyển.

Động tác của Đường Bội quá nhanh, nhanh đến mức Bạch Chi San không phản ứng kịp.

Vốn cho rằng nhất định sẽ ‘vô tình’ đập trúng Đường Bội, lúc này lại rơi vào khoảng không, cô ta mất thăng bằng, lập tức ngã về phía trước.

Gần như theo bản năng, Bạch Chi San đưa tay kéo người bên cạnh.

Nhưng Vệ Viễn Kiệt vốn đứng bên cạnh cô ta, lúc này lại cau mày tinh bơ bước một bước nhỏ, đúng lúc tránh được tay của Bạch Chi San.

Ngay khi Bạch Chi San sắp ngã nhào, một cánh tay ấm áp đỡ lấy cô ta.

Bạch Chi San đứng vững lại, cảm kích nói: “Cảm ơn.”

Ngẩng đầu lên, đối mặt với gương mặt vui vẻ tươi tắn của Đường Bội.

“Cẩn thận chứ!” Đường Bội cười nhắc nhở: “Cô Bạch phải đi vững, té ngã, sẽ không tốt.”

Bạch Chi San có chuyện trong lòng, luôn cảm thấy trong lời nói của Đường Bội có ẩn ý.

Đường Bội nói cô ta đừng để té ngã.

Nhưng giống như đang nói địa vị của mình ở đây.

Bạch Chi San biết, sau cuộc thi này, cộng thêm những tai tiếng trước kia, chỉ sợ mình sẽ xuống dốc không phanh.

Mà những ánh sáng vốn thuộc về mình, những người hâm mộ, những vai diễn... Cũng sẽ bị người mới thay thế.

Có lẽ, chính là người phụ nữ đang cười tươi như hoa trước mặt.

Móng tay của cô ta bấm sâu vào thịt, những hình như cô ta không cảm thấy đau.

Đường Bội buông Bạch Chi San ra.

Cô cười nhjat, đi về phía trước trong tiếng vỗ tay và hoan hô của khán giả, Cố Diệp vẫn luôn đứng cạnh cô, thấp giọng nói: “Cô đỡ cô ta, nhưng hình như cô ta rất hận cô.”

Đường Bội khẽ mỉm cười, nhưng không trả lời.

Bạch Chi San đã đủ thảm, nếu như lúc này vẫn ngu ngốc không yên phận, vậy nhất định sẽ ngã thảm hơn.

Người xem yên lặng lại, giám khảo chuyên gia nhanh chóng công bố số điểm của Đường Bội: “Cô Đường Bội, mặc dù không thể hiện hết cảm kỳ thư họa, nhưng vở diễn của cô sinh động tự nhiên rõ nét, dùng thư pháp với cách như thế, một câu chuyện hoàn chỉnh được diễn dịch rõ ràng. Số điểm của cô là, 34 điểm.”

Khán giả vỗ tay.

Dừng một chút, giám khảo kia lại nói: “Cố Diệp là một người mới, diễn vai một người đàn ông lãnh tức vô tình rất tốt, đúng là đáng để khen ngợi. Số điểm của Cố Diệp là, 14 điểm.”

“Wow!” Khán giả lại vỗ tay nhiệt liệt.

Tổng số điểm của Đường Bội và Cố Diệp là 48 điểm, thật sự làm mọi người rung động.

Còn Thịnh Lan vẫn chưa biết số điểm của mình, đôi mắt cô ta lúc này đã trở nên ác liệt và lạnh lẽo.

Các khán giả lại liều mạng vỗ tay.

Đường Bội và Cố Diệp sóng vai cười tươi, cuối chào mọi người, lại làm cho tất cả mọi người vỗ tay điên cuồng.

Còn có người gan dạ la to: “Yêu nhau đi! Yêu nhau đi! Yêu nhau đi!”

Vốn chỉ là mấy câu nói đùa.

Nhưng các khán giả ở đây thích náo nhiệt không chê lớn chuyện, nhanh chóng đồng thanh la to những lời này, cả hội trường đều là câu ‘yêu nhau đi’, thật ra thì bàn về khí chất hay về ngoại, Cố Diệp và Đường Bội đều rất xứng đối.

Các khán giả đang ngồi trước màn ảnh nhỏ hình như cũng bị không khí ở đây lây nhiễm, trên internet lại nhanh chóng xuất hiện những dòng bình luận tương tự.

Duy nhất mất hứng, sợ rằng chỉ có một người.

Đúng lúc bây giờ Sở đại thiếu đang bận họp video, vẫn chưa biết chuyện xảy ra ở trường quay.

Nghe khán giả la hét nhiệt tình như vậy, Cố Diệp đột nhiên cười tà một cái.

Vốn dĩ là khuôn mặt đã đẹp đến yêu nghiệt lúc này lại có thêm mấy phần gian trá, hơn nữa hấn lại còn mặc đồ đen, thật sự có chút giống với giáo chủ ma giáo yêu nghiệt.

Hắn đưa tay ôm lấy bả vai Đường Bội, ngang ngược mướn phần nói: “Chờ ‘ta’ tìm được thần y để chữa khỏi bệnh, ‘ta’ nhất định sẽ dùng sinh lễ dài đến mười dặm, đến hỏi cưới ‘nàng’!”

Biểu cảm vô cùng tà khí.

Nét mặt của Đường Bội lại rất thoải mái, nụ cười không quá tự nhiên, thật sự là làm người ta khó phân biệt được thật giả.

Các khán giả sững sốt một chút, rồi lập tức ồn ào lần nữa.

Cố Diệp cười khẽ, rút tay khỏi vai Đường Bội.

Thật ra thì bọn họ cư xử với nhau như vậy, kém xa với thái độ trong đoạn clip giới thiệu, tuy là thỉnh thoảng cãi vã, không ai nhường ai, tạo ra cảm giác rất mập mờ.

Nhưng thuận theo khán giả diễn một màn đơn giản, đa số các diễn viên đều tình nguyện.

Ngay cả Mạc Thành cũng không nhịn được mà hô theo: “Nhìn kìa, tôi nói hai người mới của chúng ta rất xứng đôi, nhất định sẽ viết ra một câu chuyện vui tai vui mắt cho mà xem.”

Giống như phối hợp với không khí ở hiện trường, trên màn hình hiện lên đoạn clip thảo luận kịch bản của Đường Bội và Cố Diệp, vừa vặn chính là khúc Cố Diệp đưa tay xoa đầu Đường Bội.

Phía trên, môi của hắn đang cong lên, mặc dù vẫn có chút tà khí, nhưng ánh mắt khi nhìn Đường Bội lại cực kỳ chăm chú và—— Rất dịu dàng, cưng chiều.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82 1: Liên Tam Thiếu Về Nước

Ở trên sân khấu, Đường Bội cũng không làm khó Cố Diệp.

Trong giới giải trí, nhiều tin đồn thật thật giả giả, các khán giả cũng chỉ là xem náo nhiệt, bạn càng khản trương, họ sẽ càng cho là thật.

Cô cười mặc cho Cố Diệp ôm vai mình, hai người cúi đầu cảm ơn khán giả và giám khảo lần nữa, xoay người đi về vị trí của mình.

Bạch Chi San vẫn để xuôi hai tay, hơi cúi đầu, đôi mắt oán hận quét qua người Đường Bội.

Đường Bội giống như không nhìn thấy.

Ngược lại là Khương Dĩ Đồng, đang nhìn thoáng qua cô, cười thân thiện với cô.

Tiếp theo, đến lượt Khương Dĩ Đồng.

Quả nhiên giống như Đường Bội đoán, bản thân Khương Dĩ Đồng vốn không có gì xuất sắc, nhưng giám khảo thưởng thức sự sắp xếp của cô ta đối với Nhạc Lương Tuấn, vô cùng tán thưởng vì cô ta đã biến được một người tâm thường trở nên thần kỳ như thế, cho nên được 32 điểm.

Mặc dù kỹ thuật diễn của Nhạc Lương Tuấn không tốt, nhưng vì sự sắp xếp của Khương Dĩ Đồng, hắn cũng bớt giả vờ đáng yêu, cuối cùng được 12 điểm, so với tổ của Bạch Chi San thì tốt hơn nhiều.

Trong tiếng vỗ tay, Khương Dĩ Đồng trở lại cạnh Đường Bội.

Đường Bội cười với cô ta một cái.

Khương Dĩ Đồng cười đáp lại, nhẹ giọng nói: “Hy vọng lần tiếp theo, còn có thể đứng chung sân khấu với cô.”

“Chắc chẳng có thể.” Đường Bội khẽ mỉm cười.

Hôm nay tiết mục đến đây đã không cần phải đoán, người bị loại bỏ nhất định là Bạch Chi San và Tuyên Mễ Kỳ.

Nếu đoán, chính là không biết ai sẽ giành được hạng nhất.

Kỹ thuật diễn của Thịnh Lan và Hạ Tử Diệu vững vàng, danh tiếng lại tốt, có nhiều người hâm mộ, nên nếu so sánh thì chắc chắn vòng này vị trí đứng đầu là của Thịnh Lan.

Khương Dĩ Đồng dịu dàng nhìn Cố Diệp một chút, gật đầu với hắn, sau đó nghiêng đầu, đúng lúc hướng về phía Thịnh Lan đang đứng giữa sân khấu.

Lúc này trên mặt Thịnh Lan là nụ cười tự tin.

Hạ Tử Diệu thì lịch sự đứng bên cạnh cô ta.

Tất nhiên giám khảo và hai người đều biết, nhất là Hạ Tử Diệu, mặc dù anh ta trẻ tuổi, nhưng đã ở trong giới giải trí nhiều năm, đã hợp tác với rất nhiều người.

Giám khảo ngồi giữa nhìn anh ta, lắc đầu cười, nói: “Cậu tới bắt nạt người chơi sao?”

Mặc dù tất cả mọi người đều biết giám khảo nói đùa, nhưng trong câu này có thể nghe ra hai ý:

Thứ nhất, người này quen với Hạ Tử Diệu, nếu không sẽ không nói giỡn thế này.

Thứ hai, người này cảm thấy biểu hiện của Hạ Tử Diệu vô cùng tốt, cho nên mới dùng từ ‘bắt nạt’ này.

Quả nhiên, đối với Hạ Tử Diệu, giám khảo cho 15 điểm, số điểm tối đa.

Khán giả lập tức vỗ tay như sấm.

Hạ Tử Diệu cười sờ mũi mình, nói: “Cảm ơn.”

Sau đó tới lượt Thịnh Lan.

Ảnh hậu diễn tất nhiên là không có chỗ hờ nào để soi mói.

Giám khảo lập tức đứng lên, nghiêm túc bình luận: “Kỹ thuật diễn xuất của cô Thịnh Lan xuất chúng, lại nghiêm túc lựa chọn nhân vật, cô xây dựng hình tượng nhân vật là một cô gái yếu thế, vậy cho dù diễn chung với Hạ Tử Diệu cũng sẽ không bị khí thế của anh ta chèn ép. Còn có thể thể hiện tài năng của mình một cái triệt để nhất, điểm số của cô là, 34 điểm.”

Khán giả lập tức vỗ tay.

Như vậy điểm của năm người đã rõ.

Cao nhất là Thịnh Lan và Hạ Tử Diệu, không thể không nói, vàng sáng của ảnh để vô cùng có lợi.

Tiếp theo, chính là Đường Bội và Cố Diệp.

Tiếp nữa là nhóm Khương Dĩ Đồng.

Còn số điểm của Bạch Chi San và Tuyên Mễ Kỳ chênh lệch khá lớn với ba nhóm bọn họ, hơn nữa số fan cũng không bằng ba người, căn bản là nắm chắc phần thua.

Cùng lúc đó, kết quả bình chọn của người xem cũng đã có.

Mặc dù là bình chọn cho thí sinh chứ không phải là khách mời, nhưng người hâm mộ của Hạ Tử Diệu đều nghiêng về anh ta, cho nên chắc chắn sẽ bình chọn cho anh ta.

Màn ảnh lớn sau sân khấu loé lên, số lượt bình chọn nhanh chóng xuất hiện.

Đứng nhất, là Thịnh Lan.

Hiện trường có ba ngàn người xem, số lượt bình chọn của cô ta, chiếm một phần ba, hạng nhì là Đường Bội gần một ngàn lượt bình chọn.

Thịnh Lan và Đường Bội chiếm hết 1800 phiếu, còn lại 1200 phiếu, có vẻ hơi căng.

Nhưng mà kết quả này, lại không làm Đường Bội cảm thấy bất ngờ.

Hôm nay Thịnh Lan, bất luận là diễn hay nhân khí, đều có thể nói là được ông trời ưu ái.

Trên thực tế, vòng thứ nhất, cuối cùng cô có thể thắng Thịnh Lan, cảm lấy vị trí đứng đầu, thật ra đã làm cô thấy hơi bất ngờ.

Nhưng nhìn lại, biểu hiện của cô ở cuộc thi đua ngựa thật sự rất nổi trội, cho nên một người mới như cô mới có thể phân cao thấp nhân khí với ảnh hậu.

Vòng này, Thịnh Lan có Hạ Tử Diệu trợ giúp, nhân khí chắc chắn sẽ tăng thêm một bậc.

Điều này cũng không làm cho người ta kinh ngạc.

Cuối cùng Mạc Thành tuyên bố kết quả, Bạch Chi San và Tuyên Mễ Kỳ bị loại, ba người còn lại sẽ thi tiếp sau hai mươi ngày và cuộc thi đó là thi đấu võ.

“Chắc hẳn mọi người đều rất tò mò, tại sao những nữ diễn viên nổi tiếng này lại tập trung tham gia cùng một tiết mục như vậy.” Sau khi tuyên bố kết quả xong, Mạc Thành cười híp mắt nói: “Nhất là ảnh hậu Thịnh Lan, ảnh đế Hạ Tử Diệu, thật ra bọn họ chỉ cần ngồi ở nhà cũng đã có một đồng kịch bản đưa tới tận tay để bọn họ chọn. Vậy tại sao bọn họ lại tình nguyện đi tới đây để tham gia tiết mục này chứ? Mọi người có muốn biết không?”

“Muốn.” Các khán giả nhiệt tình đáp lại Mạc Thành.

“Ừ, mọi người nhiệt tình nếu tôi mà còn mặc cả nữa thì thật không đúng.” Mạc Thành cố ý thờ dài, thấp giọng nói: “Vậy tôi sẽ tiết lộ một chút tin nội bộ cho mọi người nghe nha....”

Thật ra thì dù Mạc Thành có ém thấp giọng thế nào đi nữa thì cũng vô dụng, tại vì micro đã phóng to lên rồi.

Nhưng khán giả vẫn cho Mạc Thành mặt mũi mà cười lên.

Nhan Ninh đứng bên cạnh không nể mặt họ khan mấy tiếng, không chút lưu tình ngắt lời: “Anh nhất định phải nói sao?”

Mạc Thành cố tỏ vẻ khổ não nhủ mảy nhưng vẫn do dự gật đầu, nói: “Mặc dù tôi biết sau khi tôi nói ra, vòng tiếp theo mọi người sẽ không chú ý tới MC là tôi nữa, nhưng tôi vẫn quyết định chia sẻ thông tin này với mọi người. Đó chính là.....”

Mạc Thành cố ý kéo dài câu nói: “Người chiến thắng cuối cùng, sẽ trở thành nữ chính trong bộ phim mới tập đoàn Minh thị.”

Nói tới đây, Mạc Thành dừng lại một chút, lúc mọi người trông mong thì cười nói: “Còn tên phim là gì thì không quan trọng.”

“Thôi mà.” Khán giả không chút khách sáo ngắt lời Mạc Thành.

“Tên phim là gì không quan trọng!” Mạc Thành lại nói.

“Ngừng ngừng ngừng!” Khán giả cười lớn tiếng hơn.

Nhưng Mạc Thành không chút để ý cười nói: “Quan trọng là bây giờ tôi biết danh sách nam diễn viên sẽ xuất hiện trong phim, bao gồm ít nhất ba ảnh đế, một người trong đó là nam phụ, hai người còn lại là đóng vai bạn bè!”

Mạc Thành đột nhiên tung tin nội bộ này làm khán giả sững sờ một chút rồi đột nhiên hét ầm lên.

“Cho nên. ....” Mạc Thành kéo dài, lại muốn vòng vo.

Nhan Ninh trừng mắt, nói: “Cho nên, vòng thi cuối cùng, mọi người sẽ thấy ba ảnh đế lên sân khấu. Mà những thí sinh của chúng ta, sẽ diễn chung với bọn họ.”

“Wow!!” Mạc Thành thở dài nói: “Vây chắc chắn sẽ rất áp lực!”

Các khán giả cười.

“Diễn chung với ba ảnh đế, vậy rất có thể sẽ bị khí thế của bọn họ ép tới mảnh vụn cũng không còn.” Mạc Thành lại cảm khái.

Ngay cả Thịnh Lan, cũng bị tin này làm chấn động.

Bọn họ cũng vừa biết tin này.

Chỉ một Hạ Tử Diệu, cô ta đã vắt hết đầu óc mới miễn cưỡng làm cho mình không bị lép vế khi diễn chung.

Nếu như có thêm hai ảnh đế nữa và khí thế của hai người đó đều không thua Hạ Tử Diệu, vậy thì có khả năng giọng khách át giọng chủ rất cao, kỹ thuật của bọn họ sẽ hoàn toàn bị chế trụ, cuối cùng không được chú ý một chút nào.

Khương Dĩ Đồng cũng nghĩ như vậy.

Nghe được tin này, trong lòng cô ta trở nên kích động.

Nhưng nhanh chóng bản khoăn giống như Thịnh Lan.

Chỉ có Đường Bội, vẫn trấn định bình tĩnh đứng đó, giống như không cảm thấy có vấn đề gì.

Nếu trách thì hãy trách khởi điểm của cô quá cao, vừa đi vào giới giải trí đã diễn chung với Hạ Tử Diệu.

Cho tới bây giờ Đường Bội vẫn chưa từng bị khí thế của ảnh đế áp chế, đối với chuyện kỹ thuật diễn bị áp chế trước ảnh đế vẫn là một cái khái niệm mơ hồ.

Mạc Thành lại nói: “Vì muốn cho mọi người ngạc nhiên và vui vẻ, vòng thi tiếp theo, Minh thị sẽ lấy ba đoạn ngắn trong phim chia đều tra đề ba cặp thí sinh và ảnh đế biểu diễn. Mọi người muốn xem không?”

“Muốn!” Các khán giả đồng thanh đáp.

Kỹ thuật diễn xuất, mọi người không nhìn ra, nhưng có thể cùng lúc nhìn thấy ba ảnh đế lên sân khấu thì chính là cơ hội khó có được.

Sau khi kết thúc, tất cả mọi người trở lại phòng nghỉ.

Còn chưa đi khỏi tầm mắt của mọi người, Bạch Chi San đã rùm beng với Vệ Viễn Kiệt.

Là một trong những người bị loại, nhất là còn đứng sau Tuyên Mễ Kỳ làm cho Bạch Chi San hận đến thiếu chút nữa cắn nát răng.

Vệ Viễn Kiệt cũng tức giận, vốn cho là tới đề mạt vàng, kết quả lại khen ngược, hắn có thể tưởng tượng, sau này kỹ thuật diễn của hắn sẽ bị lên án dìm đội hơn.

“Lúc dàn dựng kịch bản tôi đã nói, lời kịch của cô quá nhiều, cứ ngồi một chỗ nói nói nói, ai sẽ thích xem chứ?!” Vệ Viễn Kiệt tức giận: “Quả nhiên giành được hạng nhất đếm ngược.”

Hắn và Bạch Chi San đứng lúc đi ở trước Đường Bội và Khương Dĩ Đồng, giọng của hắn lại lớn, một câu này, gần như những nhân viên hậu trường cũng nghe được.

Mặt Bạch Chi San lúc xanh lúc trắng.

Cô ta vốn không phải là nhà biên kịch, những người cô ta quen cũng không có năng khiếu về mục này, vở diễn của cô ta đúng là có chút tệ hại.

Nhưng lúc này trước mặt nhiều người như vậy lại bị Vệ Viễn Kiệt lớn tiếng chê trách, làm cô ta cảm thấy mất mặt.

“Anh có ý gì hả?” Bạch Chi San không chút nhượng bộ nói: “Cho nên tất cả đều là lỗi của tôi? Ha, sao không nhìn lại lời thoại của anh đi, tại vì nó quá tệ nên kết quả mới như vậy đó chứ!”

“Cô?!” Mặt Vệ Viễn Kiệt cũng trở nên khó coi: “Trừ cô ra thì những người khác sẽ không có những lời thoại dài dòng vô vị như vậy! Cũng là đánh cờ mà nhóm của Thịnh Lan có bao nhiêu vui thú! Còn của cô thì sao?”

Thấy bọn họ càng lúc càng hăng, Đường Bội không nhịn được mà lắc đầu một cái, vòng qua bọn họ đi thẳng về phía trước.

Khương Dĩ Đồng dừng lại mấy giây, thấy Đường Bội đi cũng vội vàng đi theo.

Điều đáng nói là trên môi cô ta lại có một nụ cười nhạt, âm thầm nháy mắt với người đại diện của mình ở phía sau.

Người đại diện hiểu ý gật đầu.

Khương Dĩ Đồng biết, từ nay về sau, một đối thủ cạnh tranh của cô ta sẽ hoàn toàn biến mất trước mặt cô ta.

Cho dù Bạch Chi San vẫn có thể đứng trong giới giải trí, tai tiếng liên miên, cũng đã định sẵn cô ta khó có thể lấy được một vai diễn tốt.

Nếu cứ phát triển như vậy, trừ khi cô ta chịu bỏ công sức ra tìm kim chủ, nếu không, cô ta sẽ mãi lụi tàn như vậy.

Lúc đứng chờ thang máy với Đường Bội, Khương Dĩ Đồng đã cẩn thận thu hồi nụ cười, cẩn thận hỏi: “Hình như bọn họ tranh cãi rất dữ dội, có nên đi khuyên thử hay không?”

“Người đại diện của bọn họ sẽ khuyên.” Vốn dĩ Đường Bội cũng không có hảo cảm với Bạch Chi San, hướng chỉ vừa rồi trên sân khấu, Bạch Chi San còn muốn đập cô.

“Cũng đúng.” Khương Dĩ Đồng cười khẽ, chủ động tìm đề tài để nói: “Vòng thi cuối, áp lực hơi lớn.”

“Ừ.” Đường Bội lễ phép gật đầu.

“Cô có biết trừ ảnh đế Hạ thì hai người khác là ai không?” Khương Dĩ Đồng lại hỏi. (D: tui ghét con này gớm luôn.”

“Tôi không biết.” Đường Bội khách sáo trả lời.

Thang máy mở ra, Khương Dĩ Đồng thân mật kéo tay Đường Bội, cùng cô và Cố Diệp đi vào thang máy.

Trong lòng Đường Bội khẽ động, hơi ghé mắt nhìn Khương Dĩ Đồng.

Cô ta đang cười nhún nút tầng 12.

Nhưng Cố Diệp chìa tay ra, nhấn nút tầng 18.

Khương Dĩ Đồng ở trong giới giải trí lâu như vậy, vô cùng rõ ràng những chuyện này.

Lúc này trong mắt cô ta là sự kinh ngạc, nhưng bên ngoài vẫn không để lộ chút gì, tiếp tục thân mật kéo tay Đường Bội.

Đường Bội cũng không rút tay ra.

Khương Dĩ Đồng này làm cô càng ngày càng cảm thấy thú vị.

Thật ra thì trong lòng cô rất rõ ràng, trong lòng Khương Dĩ Đồng cũng rất rõ ràng, giữa bọn họ không có chút xú quen thuộc nào.

Chỉ đừng nói chi là quen thuộc đến mức này.

Nhưng bây giờ trong mắt đa số mọi người, cô và Khương Dĩ Đồng là chị em thân mật trong giới giải trí.

Cô hơi híp mắt lại, ngay khi Khương Dĩ Đồng chuẩn bị nói gì đó, thang máy đã đến tầng mười tám.

Khương Dĩ Đồng lui một bước để Cố Diệp đi ra.

Đường Bội vẫn bị cô ta kéo khẽ giật tay, cười nói: “Tôi cũng đến rồi.”

Nói xong, Đường Bội liền kéo cánh tay ra, khách sáo cười với cô ta một tiếng, rồi sóng vai với Cố Diệp đi ra ngoài.

Tầng mười tám, phòng hóa trang VIP.

Khương Dĩ Đồng đứng trong thang máy nhanh chóng thu hồi nụ cười thân thiện trên mặt, nhanh chóng móc điện thoại trong túi xách ra, cúi đầu xem tin nhắn.

Sau đó....

Hành lang tầng mười tám, ánh đèn vẫn sáng ngời.

Bốn phòng hóa trang, Đường Bội và Cố Diệp mỗi người chiếm một phòng.

Lúc này chỉ còn lại hai phòng hóa trang còn trống, lại có một phòng đã mở cửa.

Hạ Tử Diệu đã đến đây trước.

Anh ta là thiếu gia Hạ gia, lại là ảnh đế danh tiếng như mặt trời ban trưa, sử dụng nơi này cũng không làm người ta kinh ngạc.

Đường Bội suy nghĩ một chút, vẫn nói với Cố Diệp: “Tôi có lời muốn nói với anh Hạ, anh đi trước đi.”

Cố Diệp không hỏi nhiều, gật đầu một cái rồi đi.

Hắn đứng phía sau, cho dù Đường Bội không nói, hắn cũng tự giác duy trì khoảng cách của hai người.

Những cử chỉ thân mật dịu dàng kia chỉ biểu hiện trước ống kính, một khi rời khỏi ánh đèn sân khấu, thì cũng biến mất.

Còn lại chính là mối quan hệ với quen biết một hai ngày, nên có xa lạ và khoảng cách.

Đường Bội khoanh tay trước ngực, dựa vào cửa phòng hóa trang của Hạ Tử Diệu, cười híp mắt nhìn Hạ Tử Diệu trong gương, chủ động chào hỏi: “Hình như... Đã lâu không gặp?”

Lúc bọn họ đóng phim cùng nhau, mỗi ngày ngẩng đầu thấy cúi đầu gặp, hình như từ lúc Đường Bội bước vào giới giải trí tới nay, thời điểm xuất hiện cùng Hạ Tử Diệu trước ống kính rất nhiều.

Hạ Tử Diệu cười một tiếng, nhìn Đường Bội từ trên xuống dưới, cười nói: “Hiếm khi thấy cô mặc đồ như vậy.”

Đường Bội cười một tiếng, nói: “Đâu phải lúc nào tôi cũng là Tiêu công chúa.”

Dừng một chút, cô nói: “Anh đang chờ tôi?”

Không phải là cô tự luyến, nhưng thân là ảnh đế, Hạ Tử Diệu cũng rất chú trọng hình tượng cho nên không có chuyện để cửa mà tẩy trang.

Quả nhiên, Hạ Tử Diệu gật đầu với người thợ vừa gỡ tóc giả xuống giùm mình, tỏ ý tạm dừng.

Sau đó đứng lên, xoay người đối mặt với Đường Bội, chủ động hỏi: “Tôi nghe Minh Hiền nói đoạn thời gian trước em trai cô vừa làm phẫu thuật ở Thụy Sĩ, bây giờ cậu ấy sao rồi? Đã hồi phục hoàn toàn chưa?”

“Cũng không tệ lắm, cảm ơn đã quan tâm.” Đường Bội nói với anh ta: “Nhưng dù sao cũng là phẫu thuật tim, nên cần phải tịnh dưỡng một thời gian.”

“Ừ.” Hạ Tử Diệu gật đầu, nói: “Không thể gấp được, cứ từ từ đi.”

Anh ta từ từ đi tới trước mặt Đường Bội.

Hạ Tử Diệu còn mặc phục sức của hoàng đế Minh triều, nhìn anh ta lúc này càng cao lớn hơn, vì quần áo và trang sức nên làm nhạt đi sự phong độ và lịch sự của anh ta, Hạ Tử Diệu lúc này bất đồng với vị vua sống mơ hồ trên sân khấu, anh ta trở nên hơi xa lạ càng nghiêm túc lạnh lùng.

Lúc này anh ta khoanh tay trước ngực, đôi mắt thâm thúy nhìn Đường Bội đang mỉm cười với mình, đột nhiên khẽ thờ dài, nói: “Tôi còn tưởng rằng, hôm nay sẽ được hợp tác với cô.”

Đường Bội cười thản nhiên, đáp: “Khí thế của ảnh đế Hạ, chỉ có ảnh hậu mới có thể chống đỡ. Cùng lên sân khấu biểu diễn với ảnh đế, làm một

người mới, tôi cảm thấy áp lực rất lớn.”

Hạ Tử Diệu khẽ nhủ thầm.

Anh ta cũng có cảm giác giống Minh Hiền.

Đường Bội trước mặt, mặc dù vẫn kiêu ngạo độc lập, nhưng hình như đã thay đổi, cô hiện tại, làm cho người ta có cảm giác dịu dàng và ngọt ngào hơn rất nhiều.

Thay đổi như thế, ai là người tác động, thật sự không cần nói cũng biết.

Hạ Tử Diệu hít sâu một hơi, cũng học theo dáng vẻ đùa giỡn của Đường Bội: “Nếu như chỉ một mình tôi cô đã không chống đỡ được, vậy vòng sau cùng lên sân khấu biểu diễn với ba ánh đèn, vậy chẳng phải là chưa kịp lên sân khấu đã buông vũ khí và áo giáp xuống đầu hàng rồi sao?”

Đường Bội híp mắt, cười nói: “Đâu có giống nhau, cho đến bây giờ, bởi vì không thể lựa chọn cho nên chỉ có thể nhắm mắt lại.”

Hạ Tử Diệu ho nhẹ một tiếng, nói: “Thì ra tôi là ‘không có cách’, cho nên mới ‘nhắm mắt’ chọn đại.”

Những lời này đúng là có hơi mập mờ, Đường Bội cười lắc đầu, không đáp mà hỏi: “Đạo diễn Tần đã quay xong rồi?”

Hạ Tử Diệu cau mày hơi khoa trương nói: “Sao có thể chứ?! Chỉ lúc có cô ở đó, tính tình của anh ta mới tốt như thế. Gần đây cả đoàn phim gần như bị anh ta oanh tạc, tất cả mọi người đều mong chờ cô trở về như trong đáng cứu thế vậy.”

Đường Bội cười.

Tất nhiên cô biết Hạ Tử Diệu đang nói đùa với mình, cho nên cũng sẽ không coi lời này là thật.

“Nhưng nói thật, tôi có hứng thú với bộ phim của Minh thị, chỉ tiếc rằng thời gian không hợp, cho nên chỉ có thể đóng vai phụ, nếu không sẽ ghiền chết.” Hạ Tử Diệu lại nói.

“Sao?” Đường Bội có chút kinh ngạc, nhướn mày nhìn Hạ Tử Diệu: “Anh không phải nam chính?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82 2: Liên Tam Thiếu Về Nước (2)

Cô còn tưởng rằng, lấy giá trị con người của Hạ Tử Diệu, chịu tới tham gia tiết mục này, phối hợp tuyên truyền với Minh Hiền, là vì anh ta là nam chính.

Không ngờ, anh ta chỉ là diễn viên phụ.

“Không phải tôi.” Hạ Tử Diệu cười đáp.

Anh ta nhìn hướng vừa rồi Cố Diệp đi khỏi, xít lại gần cô, thấp giọng nói bên tai cô: “Nam chính, rất có thể sẽ là anh ta.”

Đường Bội như có điều suy nghĩ nhìn theo ánh mắt của Hạ Tử Diệu.

Hạ Tử Diệu lui ra, cười nói: “Lần này Minh Hiền đã tốn một số tiền khổng lồ đấy.”

Anh ta híp mắt lại.

Ánh mắt của Hạ Tử Diệu lúc này khác với thường ngày, không còn dịu dàng và quý ông như trước, mà mang theo sự công kích tràn đầy địch ý.

“Giữa anh và anh ta...” Đường Bội thấp giọng hỏi.

Sau lưng Cố Diệp có người chống lưng là chuyện rõ như ban ngày, nhưng chưa từng nghe Hạ Tử Diệu chèn ép hay có hiềm khích với người mới, anh ta đã ở trong giới giải trí lâu như vậy, đáng lẽ ra không nên có thái độ như thế với người mới mới đúng.

“Anh ta không đơn giản.” Hạ Tử Diệu nhàn nhạt nói: “Ánh mắt của anh ta rất tinh và chuẩn, đây là lợi dụng cô để quảng bá. Cô phải cẩn thận anh

ta.”

“Tôi biết.” Đường Bội gật đầu, nói: “Anh ta đã trực tiếp nói chuyện này với tôi.”

“À?” Lần này Hạ Tử Diệu có hơi bất ngờ.

“Huống chi tôi cũng là người mới, lợi dụng tôi để quảng bá, với anh ta cũng không phải là một lựa chọn tốt gì cho cam.” Đường Bội lại nói.

“Đường Bội, cô cũng đừng có nói vậy. Vừa vào giới đã có thể tham gia phim của Tần Hạo Diễm, vai cô diễn lại là một nhân vật quan trọng, hơn nữa cô còn là nữ chính trong bộ phim điện ảnh quan trọng của Kelvinchu, tiết mục của Minh Hiền... Cô đã không còn là một người mới nữa rồi.” Hạ Tử Diệu nói: “Giới giải trí bây giờ không đơn thuần, nếu như cô muốn tiếp tục ở lại trong giới, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân.”

Hạ Tử Diệu thành khẩn và nghiêm túc nói, làm lòng Đường Bội rung lên một cái.

Cô ngước đầu lên chống vói đôi mắt dịu dàng của Hạ Tử Diệu, gật đầu với anh ta một cái, cười nói: “Cám ơn anh đã nhắc nhở, tôi biết rồi.”

Hạ Tử Diệu không nói gì nữa.

Thật ra thì những lời này có vẻ dư thừa, đầu sao sau lưng Đường Bội đã có người kia.

Có anh ta bảo vệ, cho dù là ở trong cái phường nhuộm này, Đường Bội vẫn sẽ sống rất tốt.

Sau đó, quan hệ với mình, trừ bạn diễn, tất nhiên sẽ càng lúc càng xa.

Hạ Tử Diệu cười khẽ, chuyện này đúng là vừa làm anh ta thấy yên tâm vừa làm anh ta thấy cực kỳ tệ hại.

“Vậy vòng tiếp theo, cố gắng nhiều hơn nhé.” Hạ Tử Diệu nhanh chóng đè nén cảm xúc của mình xuống, cười nói: “Nếu như cần một ảnh để để luyện tập, lúc nào tôi cũng rảnh.”

“Phí mồi ảnh để Hạ cao bao nhiêu, tôi biết.” Đường Bội mỉm cười: “Không tới lúc cần thiết, tôi sẽ không tùy tiện sử dụng vũ khí bí mật này.”

Hai người trò chuyện với nhau rất tự nhiên, lại nói thêm mấy câu rồi Đường Bội về phòng hóa trang của mình.

Hạ Tử Diệu luôn luôn ga lăng vậy mà không hỏi Đường Bội có cần mình đưa về hay không.

Chỉ vì anh ta biết, sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Bãi đậu xe tầng ba của đài truyền hình Minh thị, ở đây rõ ràng vắng hơn nhiều.

Cho nên Đường Bội nhìn một cái đã thấy Văn Tư Miếu.

Văn Tư Miếu cười với cô một tiếng, mở cửa xe ra.

Nhìn Sở Quân Việt vì ý nghĩ ‘nhất định phải để người yêu thấy mình sau khi thi xong một cuộc thi quan trọng’ mà ngồi ở sau xe đợi nãy giờ, không gian trong xe rộng hơn nhiều so với những chiếc xe thông thường, có một cái bàn nhỏ, trên bàn là chiếc laptop, mà Sở Quân Việt đang mở cuộc họp video.

Đường Bội không nhin được mà cười ra tiếng.

Biểu cảm trên mặt Văn Tư Miếu cũng vô cùng quái dị.

Hắn nhìn Đường Bội đang vịn cửa và cười vô cùng vui sướng rồi lại cẩn thận nhìn Boss nhà mình mặt đầy nghiêm túc ngồi họp trong xe đồng thời đưa một tay về phía Đường Bội, lặng lẽ quay đầu ra hướng khác—

Hắn rất sợ một giây tiếp theo, mình sẽ bật cười giống như Đường Bội vậy.

Nhưng rất rõ ràng...

Đường Bội có thể cười!

Mình cười, chắc chắn sẽ chết rất khó coi!

Đường Bội cố gắng nhịn cười, tự nhiên nắm lấy tay Sở Quân Việt, ngồi xuống bên cạnh anh.

Trong video không có cô, nhưng về mặt Sở Quân Việt lập tức trở nên dịu dàng hơn làm cho người bên kia ngừng lại mười mấy giây.

Một chủ quản đang báo cáo, bởi vì sự dịu dàng trên mặt Sở Quân Việt mà kích động đến mức phát âm sai mấy chữ.

Xe yên lặng lái xe ra cửa tầng hầm.

Hạ Tử Diệu đứng trong thang máy đã thu hết chuyện vừa rồi vào mắt, lại không để lộ ra chút biểu cảm nào.

Sau đó, một người nữa đi ra.

Nụ cười trên mặt Cố Diệp tà khí bức người.

Hắn nhìn Hạ Tử Diệu chốc lát, sau đó quay đầu nhìn theo hướng rời khỏi của bọn người Sở Quân Việt, mỉm cười hỏi: “Sao hả? Có muốn hợp tác với tôi không?”

Ánh mắt Hạ Tử Diệu hơi thay đổi, nhìn thẳng vào mặt Cố Diệp.

“Chúng ta hợp tác... Tôi lấy thứ tôi muốn, mà Đường Bội, thuộc về anh!” Nụ cười của Cố Diệp không giảm, nhưng giọng điệu lại vô cùng nghiêm túc.

Hạ Tử Diệu nhìn hắn trong chốc lát, đột nhiên cười lên.

Tiếng cười lớn dần, mang theo sự châm chọc và khinh thường tột độ.

Nhưng Cố Diệp vẫn nhìn anh ta, nụ cười không giảm.

Cho đến khi Hạ Tử Diệu cười đủ, mới thờ ơ dời đi, nói: “Cô ấy không phải là một chiến lợi phẩm, nếu cậu coi thường cô ấy, sớm muộn gì, cậu cũng sẽ bị thua thiệt lớn. Người trẻ tuổi...”

Hạ Tử Diệu vỗ nhẹ bả vai Cố Diệp, lúc đi qua người hắn thì nói: “Một số lúc, khi có được một vài đồ vật và người bằng thủ đoạn đê tiện thì những thứ đó, cũng đã bị cậu đích thân phá hỏng hết những mặt tốt đẹp.”

Nói xong, Hạ Tử Diệu không ngừng lại nữa mà đi thẳng về phía xe của mình.

Trên thế giới này có quá nhiều thứ không thuộc về bạn, nếu như muốn mạnh mẽ giành vào tay mình, như vậy bạn có lẽ sẽ mất đi cơ hội duy nhất để thưởng thức vẻ đẹp của họ.

Đây là điều mà Cố Diệp không thể hiểu được trong lúc này, chỉ có người từng trải qua mưa gió cuộc đời, mới có thể hiểu được đạo lý này.

Cho nên lúc này hắn chỉ có thể im lặng nhìn theo bóng lưng Hạ Tử Diệu, vị anh đế luôn luôn lịch lãm và dịu dàng, sống lưng lúc nào cũng thẳng tắp, người giống như Hạ Tử Diệu, chính trực đến mức làm Cố Diệp khinh thường.

Nhưng hắn cũng biết, người giống như Hạ Tử Diệu, thường sống rất tùy tiện, rất ít người có thể bắt được nhược điểm của anh ta.

Mà Đường Bội không biết suýt chút nữa mình đã bị đưa ra làm chiến lợi phẩm, lúc này đang đưa tay chống má, cười lạnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sở Quân Việt ngồi bên cạnh vẫn chưa hợp xong, nhưng tay phải vẫn nắm tay Đường Bội không buông.

Bàn tay thon dài như đang cảm một món đồ chơi vô cùng thích, nhẹ nhàng cạ tới cạ lui trên lòng bàn tay Đường Bội, lúc thì đan vào kẻ tay cô, để tay cô và tay anh xít lại với nhau, lúc thì lại bao trọn bàn tay cô trong tay mình.

Hành động có chút trẻ con, làm cho nụ cười trên mặt Đường Bội càng lúc càng đậm.

Lòng bàn tay hơi ngứa làm cô không nhịn được mà quay đầu tròn mắt nhìn Sở Quân Việt một cái.

“Đừng quậy mà!” Đường Bội hạ thấp giọng khẽ mắng.

Nhưng Sở Quân Việt như không nghe, ngón tay càng chơi đùa vui vẻ hơn.

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đường Bội cúi đầu nhìn điện thoại của mình, thấy cái tên hiện trên màn hình rồi khẽ nhủ mày.

Mặc dù Sở Quân Việt chuyên chú nhìn vào màn hình laptop, nhưng vẫn liếc thấy vẻ mặt Đường Bội.

Thấy chân mày cô nhanh chóng giãn ra, thấp giọng nghe điện thoại: “Đường tổng.”

Nắm đầu ngón tay căng thẳng của Đường Bội, Đường Bội quay đầu cười trấn an Sở Quân Việt, nhẹ nhàng trở tay nắm tay anh, sau đó thấp giọng nói: “Gần đây tôi rất bận.”

Giọng điệu của cô càng ôn hòa lại càng giống như từ chối người ngoài ngàn dặm nhưng lại làm cho Đường Phong Ngôn không nhận được mà chủ động xấp tới gần.

“Bội Bội...” Đường Phong Ngôn dịu giọng, cười nói: “Tại sao lại gọi là Đường tổng? Bây giờ đã không có Tôn gia cản đường, con có thể.... Có thể...”

“Đường tổng.” Trong mắt Đường Bội lóe lên ánh sáng lạnh lẽo: “Bây giờ tôi đang ở bên ngoài.”

“À.” Đường Phong Ngôn lập tức vội vàng sửa lời: “Vụ chuyện này chúng ta nói sau.”

Đường Bội có gọi ông ta là ba hay không, thật ra ông ta không hề để ý. Nhưng bây giờ Đường Bội, không chỉ là một ngôi sao mới nổi, mà sau lưng còn có Sở gia, thật sự làm ông ta không thể nào buông tay.

“Lâu rồi chúng ta không gặp nhau, công việc hôm nay đã xong chưa? Ba tới đón con, chúng ta cùng đi ăn cơm.” Đường Phong Ngôn lại nói.

“Tối nay tôi bận.” Giọng của Đường Bội vẫn không lạnh không nóng, lạnh nhạt nói: “Có chuyện gì không?”

“Cũng không có chuyện gì quan trọng.” Đường Phong Ngôn cười nói: “Lần trước nhận được email của con, nhưng mà, con cũng biết, tập đoàn Liên thị...”

Ông ta còn chưa nói xong đã bị Đường Bội cắt ngang: “Email gì Liên quan đến tập đoàn Liên thị? Tôi không biết.”

Cửa kính sạch sẽ phản chiếu hình ảnh của Đường Bội.

Nếu Đường Phong Ngôn thấy nụ cười trong mắt Đường Bội lúc này, chắc chắn sẽ không nói ra câu tiếp theo.

Trong mắt cô là nụ cười nhạt, khóe môi nhếch lên, giống như đang thấy Đường Phong Ngôn gãi gựa khổ sở dưới địa ngục.

“Phải phải!” Đường Phong Ngôn vội vàng nói: “Không có email gì hết, Bội Bội, con cứ yên tâm, ba làm rất cẩn thận, mặc dù lấy được hai hạng mục, nhưng sẽ không để người ta nhìn ta đâu. Tuyệt đối không liên lụy đến bất kỳ ai.”

“Vậy sao?” Đường Bội cười nhạt, giọng vẫn bình thản: “Vậy chúc mừng ông.”

Người càng tham lam thì ngã càng đau.

Lần trước lúc cô điều tra về Liên tam thiếu thì thuận tay lấy tài liệu về mấy hạng mục cạnh tranh gửi cho Đường Phong Ngôn.

Cô biết, thứ giống như Đường Phong Ngôn nào biết cái gì gọi là thâm tình và tình yêu tình thương, trong lòng ông ta chỉ có tiền, người như vậy tuyệt đối không thể từ chối cái email có sức hấp dẫn cực lớn kia.

Quả nhiên, ông ta nhanh chóng muốn lợi dụng Đường Bội để mưu cầu tiền và quyền.

Khi đó Đường Bội không biết Liên Tu Cận sẽ làm như thế nào, nhưng khi đó cô nghĩ nếu Đường gia và Liên gia mâu thuẫn với nhau, tất nhiên không có gì xấu.

“Bội Bội...” Đường Phong Ngôn dò xét hỏi: “Con đang ở bên cạnh Sở thiếu sao?”

“Ừ.” Đường Bội thấp giọng đáp.

“Vậy, con có biết hạng mục Nam Giao...” Đường Phong Ngôn ngừng một chút rồi nói tiếp: “Cái hạng mục đó, Sở gia sẽ giao cho ai?”

Đường Bội hí hóp mắt, lại là cái hạng mục này!

Kiếp trước, vì hạng mục này mà cô bị đuổi giết, cuối cùng chết giữa biển lớn.

Bây giờ, Đường Phong Ngôn vẫn không hết hi vọng?!

Còn có mặt mũi nhắc tới?!

“Đường tổng!” Đường Bội lạnh lùng nói: “Ông cảm thấy tôi là người như thế nào? Sở thiếu là người như thế nào? Ông cảm thấy anh ấy sẽ nói chuyện này cho tôi biết sao? Tôi có tư cách biết à?”

Bàn tay nắm lấy tay cô đang siết chặt lại.

Đường Bội quay đầu nhìn Sở Quân Việt, anh đã hợp xong, chiếc laptop đã được đặt sang một bên.

Mà Sở Quân Việt đang quan tâm nhìn cô.

Đường Bội cười trấn an anh, tỏ ý mình không sao.

“À...” Đường Phong Ngôn cũng nghĩ Đường Bội không thể nào biết được chuyện cơ mật của Sở gia.

Trong mắt ông ta, Đường Bội và Sở Quân Việt bây giờ cũng giống như Đường Phi Phi và những người tình, ba nuôi lúc trước của cô ta, chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

Có điều ông ta không nói ra miệng, nếu chỉ là một món đồ chơi vậy sao không thừa dịp còn được thích mà lấy một vài thứ mình muốn, đúng là ngay cả tự giác của một món đồ chơi cũng không có.

Nhưng trước mặt Đường Bội, Đường Phong Ngôn không dám nói như đã từng nói với Đường Phi Phi.

Nhất là bây giờ, ông ta cảm thấy, rõ ràng sau khi có Sở Quân Việt làm chỗ dựa, Đường Bội càng ngày càng không nghe lời ông ta.

Suy nghĩ một chút rồi ông ta nói với Đường Bội: “Ba không có ý đó, nhưng con cũng biết, người như Sở thiếu muốn kiểu phụ nữ gì mà không có, nếu con sợ ý một chút, hoặc qua thời gian dài, cậu ta cũng sẽ...”

Đường Phong Ngôn dừng một chút, ông ta cảm thấy Đường Bội hẳn là đã hiểu liền nói tiếp: “Bội Bội à, phải nghĩ cho mình nhiều một chút. Con nhìn Phi Phi và mẹ của nó đi, ba và Tôn Mặc Vân sớm muộn gì cũng sẽ ly hôn, ba chỉ còn một đứa con là con. Sau này, Đường thị không phải sẽ là của con sao?”

Nụ cười trên mặt Đường Bội càng lúc càng lạnh, nhưng không nói gì hết.

Đường Phong Ngôn nói tiếp: “Thừa dịp bây giờ Sở thiếu còn thích con, con phải tính toán cho bản thân mình một chút chứ.”

Lời ông ta nói rất thành khẩn.

Sở Quân Việt đã áp tai qua từ nãy đến giờ, liếm viên tai Đường Bội, mỗi một chữ Đường Phong Ngôn nói anh đều nghe rõ ràng.

Anh nhú mày, mặt trầm xuống.

Nhưng Đường Bội nắm chặt ngón trỏ của anh, khẽ lắc đầu một cái, dừng một chút mới nói qua điện thoại: “Tôi biết rồi.”

Cô có ý thấp giọng, nghe như cô đang ở trong hoàn cảnh khó khăn và cảm thấy khó chịu cho bản thân mình, giống như bị lời nói của Đường Phong Ngôn làm cảm động.

Đường Phong Ngôn hài lòng cúp điện thoại, ông ta không tin, Sở Quân Việt sẽ thật sự cưới đứa con gái riêng không danh không phận này.

Nhưng trước đó, ông ta muốn giúp Đường thị có được nhiều chỗ tốt.

Đường Bội cúp điện thoại, quay đầu nhìn Sở Quân Việt.

Cô cười một tiếng, đưa tay捏 má anh, nói: “Tức gì vậy hả? Đường Phong Ngôn chính là như vậy mà.” N

“Em cũng cho là như vậy?” Giọng của Sở Quân Việt có chút trầm thấp: “Cũng cho là anh đối với em như vậy?”

“Ừ... Trên cơ bản là vậy....” Đường Bội kéo dài, cố ý nói: “Cụ thể thì... Có lẽ....”

Cô còn chưa nói hết câu đã bị Sở Quân Việt nắm chặt gáy, hôn.

Đường Bội vừa cười vừa vòng tay qua cổ anh, nói: “Ngốc, nếu thật sự như vậy thì sao em dám nói ra trước mặt anh chứ?! Làm vậy chẳng phải là làm cho Kim chủ của em tức giận, tự tìm phiền phức sao?”

Sở Quân Việt cọ mũi lên mũi cô, thấp giọng hỏi: “Kim chủ?”

Vừa nói vừa đưa tay bóp eo Đường Bội.

“Sở tổng... Sở thiếu....” Đường Bội vừa tránh vừa cười nói: “Đừng quậy, đang ở trên xe đó.”

“Đây là xe của anh!” Sở Quân Việt thấp giọng nói.

Không có được câu trả lời làm mình hài lòng, động tác của anh càng thêm càn rỡ.

Đường Bội đột nhiên xoay eo, dặng chân lên người anh, tay nhanh chóng kéo hai tay Sở Quân Việt lên đỉnh đầu của anh.

Cô cúi đầu xuống, nhìn vào mắt Sở Quân Việt rồi hôn lên môi anh một cái.

Sau đó hơi tách ra.

Mặc dù trên mặt cô là nụ cười nhạt, nhưng đôi mắt sáng ngời nghiêm túc làm lòng Sở Quân Việt rung động.

Đường Bội hơi cúi người xuống, áp môi lên lỗ tai Sở Quân Việt, tim Sở Quân Việt đập mạnh đến mức sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, tràn đầy mong chờ lời nói tiếp theo của Đường Bội.

Đúng lúc này điện thoại của Đường Bội lại vang lên.

Đây là tiếng chuông đặc biệt dành cho Từ Thái, Đường Bội do dự một giây rồi nhanh chóng nghe điện thoại.

Trong điện thoại, giọng của Từ Thái rất dịu dàng: “Chị, em xem tiết mục rồi, chị thật giỏi.”

“Cảm ơn em, Từ Thái.” Đường Bội cười dịu dàng nói.

“Chị...” Hình như Đường Từ Thái muốn nói gì đó, nhưng lại do dự không nói tiếp.

“Sao vậy Từ Thái?” Đường Bội hơi nhíu mày.

“Chị, Liên tam thiếu vừa lên máy bay, bay về nước.” Giống như hạ quyết tâm, Đường Từ Thái cắn răng nói với Đường Bội: “Em rất sợ ông ta về nước tìm chị để gây chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83 1: Cách Để Sở Thiếu Yên Tâm

“À?” Đường Bội không ngờ mình mới đi mấy ngày đã xảy ra chuyện như vậy.

Cho dù Đường Từ Thái không nhận Liên Tu Cận, nhưng sau khi ông ta biết chân tướng năm đó sẽ không dễ dàng buông Đường Từ Thái ra.

Cô nhíu mày một cái: “Đã xảy ra chuyện gì sao? Từ Thái?”

“Ừ....” Giọng điệu của Đường Từ Thái có hơi ngập ngừng, nhưng vẫn nhanh chóng nói: “Vừa rồi, trước khi tiết mục bắt đầu, em và Liên tam thiếu đã cãi nhau....”

“Cãi nhau?” Đường Bội cao giọng.

Cô rời khỏi người Sở Quân Việt, ngồi xuống ghế, hỏi: “Ông ta làm gì em sao?”

Đường Bội thật sự giận đến mức không kèm chế được.

Sở Quân Việt trấn an bao trọn bàn tay cô, để mười ngón tay của hai người quấn chặt vào nhau, nhưng chân mày Đường Bội cũng không giãn ra được.

“Không có không có, chị, chị đừng lo lắng.” Đường Từ Thái vội vàng nói: “Ông ta không làm gì em, chỉ là có một vài tranh chấp, sau đó thì ông ta bỏ đi.”

“Ừ....” Đường Bội từ chối cho ý kiến.

Trước giờ em trai của cô luôn hiền lành an tĩnh, sao có thể chủ động tranh chấp với người khác, nhất định là do Liên Tu Cận.

Hiện tại cô vô cùng hối hận, lẽ ra cô không nên để Đường Tử Thái ở lại Thụy Sĩ một mình, mặc dù có người của Sở Quân Việt chăm sóc, nhưng dù sao cũng là cách xa cô. Tử Thái chưa bao giờ muốn phiền đến người khác, chắc chắn sẽ càng thêm e dè cẩn thận.

“Ngày mai chị sẽ tới đó với em.” Đường Bội quả quyết nói, dù sao cũng thi xong rồi, tạm thời cô cũng không có việc gì.

“Chị, em thật sự không sao.” Đường Tử Thái thở dài, nguyên nhân chính, cậu không muốn nói, cũng không muốn để Đường Bội quá lo lắng, không thể làm gì khác hơn là nói: “Thật ra cũng không phải là cái gì lớn, chỉ là hình như Liên tam thiếu biết chuyện gì đó, tinh thần nhìn rất tệ. Khoảng hơn một tiếng sau, anh hai Liên tới thăm em, nói với em là Liên tam thiếu giao em cho anh, ông ta đã về nước rồi.

Đường Bội nhú mày, hỏi: “Thật sự không có chuyện gì? Em đừng gạt chị, như vậy sẽ càng làm cho chị lo lắng hơn.”

“Nếu chị không tin thì có thể gọi điện đến hỏi bác sĩ mà, xem hai hôm nay em có tốt hay không.” Đường Tử Thái không biết phải làm sao.

“Được rồi...” Đường Bội miễn cưỡng chấp nhận, nhưng vẫn nói: “Ngày mai chị sẽ tới Thụy Sĩ, dù sao bên này cũng không còn chuyện gì nữa rồi.”

Cô còn chưa nói xong, Sở Quân Việt đã lắc tay cô hai cái, thấp giọng nói: “Phim điện ảnh của chú út.”

Đường Bội nhú mày nhìn anh, trả lời bằng khẩu hình: “Sớm vậy à?”

Sở Quân Việt gật đầu một cái.

Thấy cô im lặng không nói tiếp, Đường Tử Thái nói: “Chị thật sự không cần lo cho em đâu, yên tâm làm chuyện của chị đi.” Dừng một chút, cậu nói: “Có thể nhìn thấy chị trên ti vi, em cũng rất vui vẻ.”

Đường Bội do dự.

Nhưng Đường Tử Thái lại nói: “Ngược lại em có hơi lo cho chị đó, Liên tam thiếu đột nhiên về nước, thật sự sẽ không gây ra chuyện bất lợi cho chị sao?”

“Sẽ không.” Điều này, Đường Bội vô cùng chắc chắn, mặc dù không biết ở Thụy Sĩ đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô tin tưởng, lần này Liên Tu Cận về nước, chắc chắn sẽ không đối đầu với cô.

Xui xẻo, là người khác!

Cúp điện thoại, Đường Bội cũng còn hơi do dự.

Sở Quân Việt ôm chặt eo cô, nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, tâm trạng khó chịu vừa rồi cũng vui đi nhiều.

“Em không cần quá bảo vệ Tử Thái, anh đã nói rồi, thật ra cậu ấy rất kiên cường.” Sở Quân Việt nói: “Đừng quên, cậu ấy là em trai của em. Trên người hai người chảy chung dòng máu kiên cường của mẹ.”

“Ừ.” Đường Bội gật đầu, nhưng chân mày vẫn không giãn ra.

Sở Quân Việt đưa tay phớt qua trán cô, nói: “Lục Tử Mặc không nói cho em biết phim của chú út sắp bấm máy sao?”

“Ừ.” Đường Bội đáp: “Chưa ai nói cho em biết hết.”

“Chú ấy tìm được nam chính rồi, lần này, chú ấy muốn đích thân làm, cho nên định bấm máy trong vài ngày tới. Anh thấy chậm nhất là ngày mai, chú ấy sẽ đích thân điện thoại cho em.” Sở Quân Việt lại nói.

Sở Dục Thành còn gấp gáp hơn với tưởng tượng của Sở Quân Việt, tối hôm đó, hần lập tức gửi kịch bản qua mail cho Đường Bội, cô xem sơ qua, những chỗ đã sửa đều được Sở Dục Thành tô đỏ.

Thật ra vẫn không có thay đổi gì nhiều, chỉ sửa một vài chi tiết.

Điều duy nhất làm cô kinh ngạc chính là cái kết.

Sở Dục Thành sắp xếp mọi chuyện gọn gàng ngăn nắp, nhưng kết cục lại là kết mở.

Đường Bội nhớ lại cô gái Thích Bạch Phong vừa vui vẻ vừa tang thương đó, nghĩ đến chiếc xe đỏ rực kia, chiếc xe thể thao nhiệt tình phóng tung giống như chủ của nó, trong lòng cô lại có chút khó chịu.

Không biết vào lúc này trong lòng Sở Dục Thành, có phải từ đầu tới cuối vẫn giấu một vết thương sâu không lành hay không.

Mặt dù đã trải qua sự mài mòn của năm tháng, nhưng vẫn rõ như trước, không phai nhạt theo thời gian.

Lúc điện thoại reo, Đường Bội cũng đã xem xong hàng cuối cùng của kịch bản.

Giọng của Sở Dực Thành truyền qua điện thoại, làm Đường Bội cảm thấy như bừng tỉnh từ trong mộng: “Bội Bội, đã xem kịch bản xong chưa?”

Bây giờ hẳn thật sự coi Đường Bội là cháu dâu của mình, kêu như nhanh của cô, như vậy càng thêm thân mật hơn.

“Đúng vậy.” Đường Bội thuận miệng đáp một tiếng, hỏi: “Chú, tại sao lại là kết mở?”

Có lẽ vì vấn đề của cô quá sắc bén, bắn trúng hồng tâm, làm Sở Dực Thành im lặng trong chốc lát. (Kết mở....)

“Xin lỗi...” Đường Bội vội vàng xin lỗi: “Con không nên hỏi như vậy.”

“Không!” Sở Dực Thành lại đột nhiên nói: “Con không sai, là chú sai. Ha ha...”

Hắn đột nhiên cười khê, mấy giây sau, mới nói: “Thật ra thì từ đầu đến cuối, chú vẫn là một thằng đàn ông hèn yếu, không dám đối mặt với thực tại. Kết phim, lấy tính cách của nữ chính thì thật sự rất khó quay đầu, nhưng để cô ấy đến với người khác, chú không đành lòng. Để cô ấy tha thứ cho nam chính, chú không làm được chuyện vô liêm sỉ như vậy.”

“Chú.” Đường Bội khẽ gọi.

“Không sao hết, Bội Bội.” Sở Dực Thành lại nói: “Có thể tìm được diễn viên thích hợp, quay được bộ phim này, chú đã rất hài lòng rồi.” Diệp Gia Quân yêu thương

Hắn cố làm cho giọng của mình phần chán hơn, như nhớ ra điều gì đó, Sở Dực Thành nói: “Mai đi ăn cơm với chú đi, thuận tiện gặp mặt nam chính luôn, hi vọng hai người có thể nhanh chóng làm quen với nhau, tình cảm của cặp diễn viên chính chính là trọng điểm.”

Đây là bộ phim điện ảnh do Sở Dực Thành tự mình làm đạo diễn, lại là câu chuyện rất quan trọng với hắn, tất nhiên hắn vô cùng xem trọng.

“Được.” Đường Bội đồng ý, hỏi: “Nam chính là ai vậy?”

“Hai người có biết nhau đó.” Sở Dực Thành cười lên: “Cũng coi như là từng hợp tác.”

“À... Hạ Tử Diệu sao?” Đường Bội có chút kinh ngạc, không phải Hạ Tử Diệu đang bận lắm sao, ngay cả bộ phim mới của Minh thị mà cũng chỉ đóng vai phụ thôi mà?

“Không phải cậu ấy.” Sở Dực Thành phủ nhận.

“Không phải anh Hạ...” Đường Bội đột nhiên chấn động: “Cố Diệp?”

“Đúng!” Sở Dực Thành nói: “Lúc người ta đề cử cậu ấy với chú, chú còn cảm thấy mặt mũi của người quá tốt. Nhưng kỹ thuật của cậu ta thật sự không tệ, tốt nghiệp hệ đạo diễn mà lại có kỹ thuật diễn như vậy, thật sự làm chú có hơi kinh ngạc. Hình như cậu ta cũng rất có hứng thú với việc làm đạo diễn, đúng lúc cũng là lần đầu chú làm đạo diễn, có một nam chính như vậy thì còn gì thích hợp hơn chứ.” (Dẫn sói vô nhà rồi chú ơi)

Dừng một chút, hắn nói tiếp: “Sau lại thấy con và cậu ta phối hợp diễn, chỉ có một thời gian ngắn như vậy mà con và cậu ta lại có thể ăn ý như thế, chú lại càng thêm yên tâm.”

“Nhưng kịch bản, trước không nói đến ngoại hình của anh ta, chỉ khí chất của anh ta thôi đã khác với nam chính rồi.” Đường Bội lại nói.

“Yên tâm đi Bội Bội, chú sẽ không dùng bộ phim này để đùa giỡn. Ngày mai gặp, con có thể thử kỹ thuật diễn của Cố Diệp.” Hình như Sở Dực Thành vô cùng hài lòng với Cố Diệp: “Con nhất định sẽ kinh ngạc.”

Thật ra thì không cần gặp mặt, Đường Bội cũng biết, Cố Diệp tuyệt đối là một thiên tài.

“Ừ.” Nếu Sở Dực Thành đã hài lòng như vậy thì cô không nói thêm gì nữa.

Hình như phát hiện cô chần chừ, Sở Dực Thành lại an ủi: “Còn về scandal của hai người, thật ra thì con không cần quá lo lắng. Giới giải trí chính là như vậy, thật thật giả giả, mọi người chỉ xem náo nhiệt, còn sau lưng là như thế nào, không có ai hưng thú tìm tòi đâu. Chỉ cần...” Nói tới đây, giọng điệu của hắn đã có hơi khổ sở: “Chỉ cần con và Quân Việt đủ kiên định thì sẽ không có gì có thể tách hai đứa ra.”

Cúp điện thoại, Đường Bội thật sự không ngờ mình và Cố Diệp lại có duyên như vậy.

Cô ôm đầu gối ngồi trên ghế salon trong thư phòng, đôi chân trắng như bạch ngọc gõ nhẹ vào thành ghế.

Những giờ Sở Quân Việt vẫn luôn vui đùa trong đống tài liệu, lúc này bỗng ngẩng đầu lên nhìn cô.

Ánh mắt của anh rơi vào hai chân Đường Bội, sau đó từ từ men leeb, cuối cùng ngừng lại trên mặt cô.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Sở Quân Việt khẽ cúi xuống, đi tới bên cạnh Đường Bội.

Anh chống hai tay lên ghế sa lon, cúi người nhìn Đường Bội, hoàn toàn vây cô chính giữa mình và ghế.

Đường Bội ngửa đầu nhìn Sở Quân Việt.

Khí thế của Sở đại thiếu rất dễ làm cho người ta cảm thấy áp bách, huống chi lúc này bọn họ còn như vậy.

Ở nhà anh không mặc áo khoác, áo sơ mi màu đen, tay áo xắn để lộ khuỷu tay, hai cúc áo trên cùng được mở ra, nhìn từ góc của Đường Bội, có thể nhìn thấy xương quai xanh của anh và cả, yết hầu hấp dẫn. Cười hé miệng cười một tiếng, ngả đầu vào ngực Sở Quân Việt, cả tóc của mình trên ngực anh.

Cô vừa tắm xong, tóc chưa khô nên làm ướt cả áo sơ mi của Sở Quân Việt.

Đường Bội ngửa đầu nhìn Sở Quân Việt, vì bị ướt nên áo anh không còn phẳng nữa mà có hơi nhăn nhúm.

Đường Bội chớp mắt một cái, cười nói: “Ướt rồi.”

Mắt Sở Quân Việt đột nhiên trở nên thâm trầm.

Ngón tay nhỏ nhắn bò lên ngực anh, móng tay bóng loáng nhỏ xinh, tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Đường Bội gỡ từng cúc áo của anh ra, ngón tay lạnh lạnh quét qua khuôn ngực ấm áp của Sở Quân Việt.

Mà cô, từ đầu đến cuối đều nhìn Sở Quân Việt, nụ cười trong mắt càng lúc càng đậm.

Đến cúc áo cuối cùng, Đường Bội không thể kiềm chế được, đưa tay nắm vạt áo sơ mi của Sở Quân Việt, nắm trên ngực anh, cười rộ lên.

Đừng tưởng rằng cô không thấy, vừa rồi khi cô nói đến cái tên ‘Cố Diệp’, người vốn vui đùa vào tài liệu, cứ như hoàn toàn không chú ý cô đang làm gì này đã lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc bén bay thẳng tới chỗ cô.

Đường Bội tin tưởng, nếu như lúc ấy Cố Diệp có ở đây, chắc chắn sẽ bị mắt của anh đâm thủng hai lỗ.

Cô vừa cười ha ha, vừa cọ chân lên người Sở Quân Việt.

Đôi chân thon dài xinh đẹp, lúc thì khép, lúc thì mở, không hề chịu yên phận.

Sở Quân Việt nhanh chóng giữ chặt cô.

Châm lửa xong rồi thì mặc kệ anh, tự cười một mình, Đường Bội coi anh thành mèo bệnh sao?

Anh thu tay lại, cúi người bế Đường Bội lên.

“Ê ê ê...” Đường Bội vòng tay qua cổ anh, cười hí hóp nói: “Chúng ta đều còn công việc phải làm mà.”

“Đừng để tâm...” Sở Quân Việt cúi người chặn miệng Đường Bội lại, nụ cười gian xảo trên môi cô cũng dần biến mất.

Vừa bế vừa hôn Đường Bội, tiện tay mở cửa thư phòng. Cop truyện là gâu gâu.

Trên hành lang lầu hai, ánh đèn ấm áp bao phủ hai người, Sở Quân Việt rời khỏi môi Đường Bội, nói: “Anh vẫn chưa tắm, tắm chung đi...” (D: ahahaha, tui trong sáng lắm nhen)

“Thôi, em mới tắm xong đó.” Đường Bội cười ôm chặt hai tay, khẽ cắn lên lỗ tai Sở Quân Việt, nói: “Lần sau chúng ta đừng làm việc chung phòng nữa nhé?!”

“Tại sao?” Sở Quân Việt bế cô đi về phía phòng ngủ, nói.

“Cứ như vậy thì hiệu suất rất thấp đó.” Đường Bội hí hóp, thổi khí vào lỗ tai Sở Quân Việt, thấp giọng nói.

“Đường Bội.” Ôm Đường Bội đi vào phòng ngủ, cho tới khi đặt cô lên giường lớn, Sở Quân Việt mới cúi người xuống.

Anh đưa tay ra, giam cầm Đường Bội trong thế giới nhỏ nhỏ của mình, nhìn sâu vào mắt Đường Bội.

Trời mới biết anh muốn giam Đường Bội lại trong thế giới nhỏ nhỏ của mình như thế nào, không cho ai nhìn cô, không cho ai đụng vào cô, ngoại trừ anh.

“Ừ?” Đường Bội vẫn đang cười, mãi không thấy Sở Quân Việt trả lời, nhưng cô cũng không có chút mất kiên nhẫn nào.

Xoay tròn mắt, cánh tay đặt trên vai cô của Sở Quân Việt thoáng dùng sức, kéo cô vào người anh.

Khoảng cách giữa bọn họ lúc này có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Từ trong mắt đối phương, họ có thể thấy rõ hình dáng của mình trong đó.

“Em biết anh muốn nói gì.” Đường Bội thổi khí lên cổ anh, khẽ liếm môi dưới của anh, mỉm cười nói tiếp: “Chẳng lẽ anh không tin em sao?”

“Anh tin em” Sở Quân Việt chống hai tay xuống giường: “Anh chỉ... Chỉ...”

Sở đại thiếu hiếm khi như vậy, anh ảo não cắn lên môi Đường Bội một cái, sau đó chôn đầu xuống hóm cổ của Đường Bội, thấp giọng nói: “Được rồi, anh đang ghen...”

Sở đại thiếu thoải mái thừa nhận.

Cái này không có gì phải mất mặt cả, cho dù người ta gọi anh là Ám Dạ đế vương thì như thế nào, anh cũng chỉ là một người đàn ông rơi vào tình yêu cuồng nhiệt thôi.

Lúc anh nói chuyện, hơi nóng phun lên cổ Đường Bội làm cho cô run rẩy một cái.

Một câu nói trầm thấp như vậy, không phải tỏ tình, cũng không mật ngọt, lại làm cho cô cảm thấy tê dại.

Đường Bội cười một tiếng, đột nhiên đổi khách thành chủ, đặt Sở Quân Việt ở dưới.

Cô nhìn Sở Quân Việt, nhìn chiếc áo sơ mi bị cô cởi, nhìn vòm ngực trắng kiến, nhìn đôi mắt thâm thúy như bầu trời đêm mệnh mông của anh....

Mà lúc này, trong đôi mắt thâm thúy ấy, chỉ có một ngôi sao.

Sở Quân Việt có thể có nhiều ngôi sao khác, nhưng anh lại cam nguyện để cô chiếm cả bầu trời mệnh mông.

Đường Bội cúi đầu hôn lên môi anh, khẽ cười nói: “Vậy hãy để em an ủi Sở đại thiếu ghen tuông của chúng ta đi.”

Bọn họ triền miên hôn nhau.

Làm cho hơi thở của mình xâm nhiễm đối phương.

Hành động vừa bí mật vừa thân mật, giống như đóng dấu chủ quyền lên người đối phương, tim bọn họ đập càng lúc càng nhanh.

.....

Chờ khi mây mưa qua đi, Đường Bội nằm sấp trên giường, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ sát đất.

Bởi vì ở biệt thự Sở gia, nên không kéo rèm cửa sổ lên, nhìn từ góc độ của cô, có thể thấy rõ những ngôi sao ngoài trời.

Ngôi sao mùa hè luôn rất đẹp, ánh sao sáng ngời, bầu trời giống như tấm vải lụa nhưng màu đen, dịu dàng lãng mạn và đa tình.

Sở Quân Việt dựa vào đầu giường, khẽ vuốt vai Đường Bội, hỏi: “Em sao vậy?”

Đường Bội hơi chống người lên nhìn anh, đột nhiên cười nói: “Cám ơn anh.”

“Cám ơn cái gì?” Sở Quân Việt có chút không hiểu.

Đường Bội cười híp mắt, cô xít tới, hôn một cái vang dội trên môi Sở Quân Việt.

Âm thanh giòn giã vang lên trong màn đêm yên tĩnh, làm cho mặt của hai người đều hơi đỏ lên.

Nhưng Đường Bội lại không trốn tránh, vẫn giữ tư thế này, nhìn vào mắt Sở Quân Việt, cười nói: “Cám ơn anh, cho dù vừa rồi gặp phải tình huống

như vậy, cũng không nói với em ‘đừng đóng phim nữa’.”

Nếu như Sở Quân Việt nói, có lẽ Đường Bội sẽ vì anh mà rời khỏi giới giải trí.

Dù sao bây giờ Đường Phi Phi là chim sợ nã, hôm đó ở đài truyền hình, có thể nói cô ta đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Cho nên một nửa mong muốn khi Đường Bội gia nhập giới giải trí đã được thực hiện.

Nhưng cô đã dần thích cảm giác khi đóng phim, cho nên sẽ có chút khó chịu.

“Anh rất muốn.” Sở Quân Việt ôm lấy cô, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, chậm rãi nói: “Anh muốn nhốt em lại, chỉ để mình anh nhìn thấy. Nhưng anh biết, như vậy em sẽ không vui.” (D: làm bao nhiêu bộ, tui vẫn thích bạn Ngôn Mục và bạn Mộc Tuyết nhà tui hơn... huu)

Ánh mắt của anh xa xưa, tràn đầy hoài niệm: “Đường Bội của anh, lúc vỗ cánh bay, mới là lúc xinh đẹp nhất. Anh không bỏ được, để em chỉ thuộc về một mình anh, chứ không phải là một vật xét nghiệm không có niềm vui.”

Đường Bội không nhịn được mà bật cười, nói: “Khó trách chú lại tài hoa hơn người như vậy, thật ra thì có phải người Sở gia đều có thiên phú về phương diện này?”

Sở Quân Việt bình thường lạnh như núi băng, hiếm khi thấy anh nói lời ngọt ngào, nhưng như thế càng làm cô lúng sâu hơn.

Sở Quân Việt cười một tiếng, hôn lên đỉnh đầu cô, nói: “Nếu em muốn nghe thì anh có thể nói nhiều hơn nữa. Bội Bội....” Anh dịu dàng gọi: “Ồ bên anh, chắc chắn sẽ rất cực khổ. Công việc của anh quá bận rộn, thời gian dành cho em quá ít, tương lai có thể chúng ta sẽ phải đối mặt với rất nhiều vấn đề. Nhưng mà, những chuyện người yêu có thể làm cho nhau, anh chắc chắn đều sẽ làm cho em.”

“Ừ, em biết mà...” Đường Bội thấp giọng đáp.

Sở Quân Việt đã làm đủ.

Cách hai ba ngày anh sẽ nhích thời gian ra để xem phim điện ảnh tình cảm, hoặc lúc rảnh rỗi sẽ đọc tiểu thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83 2: Cách Để Sở Thiếu Yên Tâm (2)

Bạn có thể tưởng tượng, người một phút trước còn đang nghiêm túc ngồi trong phòng họp, một phút sau đã cầm quyển tiểu thuyết tình cảm lên xem, đây là đáng về nghiêm túc học tập của ‘Ám Dạ đế vương’ à?

Trước kia Đường Bội chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhưng Sở Quân Việt lại làm được.

Không chỉ làm được, mà còn làm đến không biết mệt, còn cảm thấy đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Editor ở Diệp Gia Quán thật xinh đẹp.

Im lặng ôm nhau trong chốc lát, Đường Bội bước xuống giường mặc tạm áo choàng tắm vào.

Sau đó cô đứng ở mép giường, xoay người hỏi Sở Quân Việt: “Chiếc nhẫn đâu?”

“Hà?” Sở Quân Việt có chút không hiểu.

Đường Bội cười tự nhiên: “Em nghe Lục Từ Mặc nói, anh chuẩn bị cầu hôn em trong tiệc sinh nhật, còn chuẩn bị một chiếc nhẫn kim cương làm mù mắt người ta.”

Sở Quân Việt ngớ người, trong phim đâu có diễn như vậy. (@@, cho cái đĩa bay nè, 100.000\$ thôi)

Nữ chính được cầu hôn nên vô cùng thẹn thùng sau đó chờ nam chính đeo nhẫn vào tay mình không phải sao?

Đường Bội lại cười, nhìn Sở Quân Việt, hỏi: “Nếu vẫn chưa cầu hôn, vậy anh còn giữ chiếc nhẫn không?”

Sở Quân Việt gật đầu.

“Bây giờ nó đâu?” Đường Bội lại hỏi.

Không biết Đường Bội chuẩn bị làm gì, Sở Quân Việt chần chừ chốc lát rồi mở hộp tủ ở đầu giường, lấy cái hộp nhỏ đựng chiếc nhẫn ra.

Trong hộp nhưng tinh xảo, chiếc nhẫn kim cương màu hồng đang nằm đó.

Lục Tử Mặc nói không sai, chiếc nhẫn kim cương này, thật sự đủ sức cảm dỗ đa số mọi người.

Đường Bội đưa tay nhận lấy cái hộp.

Sở Quân Việt cảm thấy có chút không đúng, nhưng không đúng ở chỗ nào thì anh lại không nói ra được.

Anh chỉ có thể trở mặt nhìn Đường Bội lấy chiếc nhẫn từ trong hộp ra, sau đó mặt không đổi sắc đeo vào ngón áp út của mình.

Rốt cuộc Sở Quân Việt cũng biết là không đúng chỗ nào rồi.

Đã tưởng tượng rất nhiều, nào là buổi cầu hôn xinh đẹp lãng mạn, được người thân bạn bè chúc phúc, người yêu xấu hổ hạnh phúc...

Nhưng hoàn toàn không có!

Có chăng chỉ là, màn đêm yên tĩnh, Đường Bội khoác áo choàng tắm đứng ở cạnh giường.

Không có lời ngon tiếng ngọt, không có hoa tươi rượu đỏ, không có khách khứa vây quanh làm chứng...

Đường Bội xoay năm ngón tay ra, nghiêng đầu nhìn chốc lát, cười nói: “Đeo hằng ngày thì không tiện lắm, em chụp vài tấm hình đã.”

Cô lấy điện thoại di động, xòe tay ra chụp mấy tấm hình.

Sau đó cúi đầu nhìn vào điện thoại trong chốc lát.

“Em đang làm gì vậy?” Sở Quân Việt không nhịn được, hỏi.

“Không có gì.” Đường Bội cười gian xảo.

Cô tháo chiếc nhẫn ra, để lại vào trong hộp, sau đó nhảy lên giường ôm lấy Sở Quân Việt, nói: “Đi ngủ nào.”

Sở Quân Việt nghiêng đầu nhìn Đường Bội, cánh môi bất giác cong lên. Đường Bội điều chỉnh tư thế, tóc cọ qua vai anh mấy cái, tìm được vị trí thoải mái nhất, rồi yên tĩnh nằm ngủ.

Giây phút này, Sở Quân Việt cảm thấy tim mình mềm mại đến không tưởng.

Anh cẩn thận nằm xuống, ôm chặt Đường Bội vào lòng, hai thân thể dính sát vào nhau, cũng giống như linh hồn của họ, vô cùng thích hợp, quấn quít với nhau.

Sở Quân Việt cúi đầu hôn lên trán Đường Bội, lầm bầm nói: “Ngủ ngon.”

Tối hôm đó, một đêm không mộng mị.

Lúc anh thức dậy, Đường Bội đã rửa mặt chải đầu xong, ngồi dưới phòng ăn ăn sáng.

Ít khi Lục Tử Mặc xuất hiện ở biệt thự Sở gia sớm như vậy, giờ phút này đang ngồi trong phòng khách, mặt trầm như nước, không nói câu gì.

Sở Quân Việt chưa kịp đi xuống lầu đã nghe tiếng Đường Bội chào hỏi: “Tử Mặc, anh thật sự không muốn ăn sao?”

Mặc dù không nhìn thấy mặt cô, nhưng Sở Quân Việt cũng có thể tưởng tượng ra, lúc này trên mặt Đường Bội chắc chắn là nụ cười phúc hắc gian xảo.

Quả nhiên lại nghe Đường Bội nói tiếp: “Tôi sợ hôm nay anh sẽ rất bận.”

“Tôi không ăn được!” Lục Tử Mặc lạnh lùng nói.

Không phải anh ta tức giận, chỉ là có chút không chịu nổi Đường Bội tự nhiên bỏ đi.

“Không phải là đã sắp xếp xong rồi sao?” Đường Bội lại nói: “Chỉ là gặp một vài chuyện cho nên mới dời lại thôi mà.”

“Vậy sao được chứ?” Lục Tử Mặc kích động nhảy khỏi ghế salon, không thèm quan tâm mình đang ở trong biệt thự Sở gia, trên lầu còn có một con sư tử đang ngủ say.

Anh ta bước nhanh tới phòng ăn, nhìn Đường Bội bình thản ngồi ăn, vô cùng đau đớn nói: “Gia chủ Sở gia chính thức công khai cầu hôn, cùng với nửa đêm đứng ở mép giường đeo nhẫn đính hôn, có thể gặp chung với nhau được sao?”

Đường Bội khẽ mỉm cười, nói: “Có chỗ nào khác nhau đâu?”

Nụ cười của cô quá tự nhiên và hào phóng, làm cho sáng sớm, không, là từ nửa đêm hôm qua Lục Tử Mặc bị cánh nhà báo điện thoại khủng bố suốt nổ điện thoại sợ hãi.

Anh ta lập tức phản ứng, bây giờ mình đang ở đâu? Ngồi trước mặt mình là một người phụ nữ thế nào?

Gần đây anh ta có hơi dựa vào thân phận người đại diện quá đà, (3) hoặc là Đường Bội thật sự quá dễ sống chung, quá dễ nói chuyện, làm cho anh ta thỉnh thoảng quên mất bản phận của mình.

Không đợi anh ta tự cảnh tỉnh xong, Đường Bội đã để ly nước trái cây xuống, thản nhiên nói: “Đều là nhẫn của Sở thiếu, đều là đính hôn, đều là tôi và anh ấy.... Lúc nào, trường hợp gì, thì có gì khác nhau?”

Nói xong cô lại cười một tiếng, thu lại tất cả khí thế, nói: “Anh đang khẩn trương cái gì?”

“Tôi rất lo lắng, người khác sẽ viết bậy viết bạ.” Lục Tử Mặc lẩm bẩm nói.

Lời Đường Bội nói thật sự không sai, đối tượng và tín vật đính hôn không thay đổi, vậy rốt cuộc anh ta kích động cái gì?!

“Bảo bọn họ nói thật không được sao?” Đường Bội cười nói: “Anh cũng ăn một chút đi, lát nữa anh còn phải lái xe đưa tôi đi, tôi không muốn ngồi xe của một người không có sức lực.”

“Tôi còn phải lái xe đưa cô đi?!” Lục Tử Mặc khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, bây giờ lại dâng tới cổ họng.

“Tất nhiên.” Mặt Đường Bội lóe lên, đưa tay gỡ cài: “Chẳng lẽ, người đại diện của tôi, bởi vì chuyện đó mà định từ chức sao?”

“Tất nhiên là không phải!” Lục Tử Mặc vội vàng nói: “Nhưng cô có biết bây giờ đi ra ngoài sẽ phải đối mặt với tình huống như thế nào không?”

“Cũng đoán được một ít!” Đường Bội nói.

“Vậy cô còn muốn ra ngoài hả?” Lục Tử Mặc có chút không dám tin hỏi lại.

“Đúng vậy đó, đã hẹn ăn trưa với chú út rồi.” Đường Bội cười với Lục Tử Mặc, trấn an nói: “Yên tâm đi, chắc chắn chú út sẽ tìm một chỗ thích hợp không để ai quấy rầy.”

Ở phương diện này Sở Dục Thành luôn tỉ mỉ, quả nhiên hẳn chọn chỗ hẹn ở một club tư nhân, cách biệt thự Sở gia cũng không quá xa.

Chủ của club đó còn là một người rất có tiền và địa vị, nếu muốn làm hội viên, không phải là có tiền là được mà còn cần phải có người đề cử mới có thể thông qua điều kiện sàng lọc, cuối cùng trở thành hội viên chính thức.

Phí hàng năm cao đến năm trăm ngàn, không ít người lùi bước vì điều này.

Cách thời gian hẹn nửa tiếng, Đường Bội đã tới nơi.

Chỉ cần trở thành hội viên sẽ biết chỗ tốt của nó ngay, ở đây tuyệt đối bạn sẽ không bao giờ gặp người bạn không muốn gặp, tuyệt đối không có phóng viên hoặc chó săn bám đuôi bạn.

Dù vậy, khi Đường Bội lững thững đi đến phòng bao thì Lục Tử Mặc vẫn còn chút khẩn trương dò xét khắp nơi.

Anh ta bị những cuộc điện thoại kia làm sợ rồi, đám chó săn có mặt ở khắp mọi nơi, khoảng thời gian này làm người đại diện cho Đường Bội, Lục Tử Mặc cũng hiền lành hơn không ít.

Đường Bội tới sớm nửa tiếng nhưng không ngờ rằng có người còn tới sớm hơn cô.

Cách ăn mặc hôm nay của Cố Diệp không giống với hôm ở đài truyền hình.

Hắn mặc âu phục, áo sơ mi trắng gài nút đến cổ, trên mặt còn đeo một cái kính màu đen.

Hắn đang cúi đầu đọc báo, nghe tiếng mở cửa nên ngẩng đầu lên nhìn.

Trong nháy mắt đó, Đường Bội có cảm giác người mình nhìn thấy lúc này không phải là Cố Diệp đầy tà khí ở đài truyền hình.

Giống như cô đang thấy được chú út năm đó, chàng trai tài hoa hơn người, mới vừa bộc lộ tài năng đã được giới giải trí khen không dứt miệng – Sở Dực Thành.

Vì muốn quay tốt bộ phim này, Đường Bội đã nghiên cứu tất cả những chuyện Sở Dực Thành từng trải qua.

Những tư liệu liên quan đến Thích Bạch Phong trên internet rất ít, nhưng Sở Dực Thành là nhà biên kịch kim bài của giới giải trí, lại là người Sở gia, thật sự làm người khác chú ý.

Cố Diệp lúc này, biểu cảm lạnh lùng, giống như cả thế giới không có gì lọt vào mắt hắn.

Hắn nhìn vào mắt Đường Bội, trong mắt hòa lẫn một tia không kiên nhẫn, khinh thường, và cả một chút nhớ nhung mà ngay cả chính bản thân hắn cũng không nhận ra.

Ánh mắt này, phút chốc đã dẫn Đường Bội trở về năm đó, dẫn cô vào câu chuyện của Sở Dực Thành và Thích Bạch Phong.

Cô đứng ở cửa kính ngác mấy giây, đột nhiên nhếch môi cười một cái, từ từ đi tới trước mặt Cố Diệp, nói: “Biên kịch Sở nói anh rất thích hợp với vai diễn này, vốn dĩ tôi còn hơi không tin, bây giờ nhìn lại, kỹ xảo của anh, thật sự rất giỏi.”

Cố Diệp thấp giọng cười một tiếng.

Tiếng cười của hắn tràn đầy từ tính, vô cùng dễ nghe.

Lời nói thịnh hành của giới thượng lưu chính là, tiếng cười có thể làm cho lỗ tai của người ta mang thai. (WTF???)

Hắn lấy cái kính gọng đen trên mặt xuống đặt qua một bên, đưa tay nắm chặt tay Đường Bội, cười nói: “Cô Đường quá khen.”

Cố Diệp không đeo mắt kính, giống như thay đổi hoàn toàn.

Lúc cười lên, hắn lại trở về hình dáng không đứng đắn như trước, trong nháy mắt đã tẩy sạch sự kiêu ngạo và khí chất lúc nãy, biến thành người Đường Bội biết, người đàn ông không chút ngần ngại lợi dụng mình để tạo scandal ở đài truyền hình, Cố Diệp.

“Tôi chỉ nói thật thôi.” Đường Bội rút tay mình về, từ từ đi tới ghế đối diện ngồi xuống, nói: “Tôi tin tưởng ánh mắt của biên kịch Sở.”

Cố Diệp lại cười một cái, ngồi xuống ghế.

Trên bàn là tờ báo giải trí hắn vừa đọc.

Nhưng lúc này không có ai đụng vào nó, Cố Diệp nhìn Đường Bội, cười nói: “Mặc dù có chút lỗ năng, nhưng tôi có thể hỏi cô Đường một chuyện không?”

“Mời nói.” Đường Bội khách sáo trả lời.

Cố Diệp nhìn lướt qua tờ báo, hỏi: “Liên quan đến tin tức về cô Đường đột nhiên xuất hiện tối qua, tôi có thể coi nó là một scandal được tạo ra với mục đích nổi tiếng sao?”

“Nếu anh là một người có thể tạo scandal trước 20 ngày khi vòng thi cuối bắt đầu.” Đường Bội cười thản nhiên, không nặng không nhẹ đẩy vấn đề này về.

Cố Diệp nhìn cô thật sâu, đột nhiên hỏi: “Nói vậy, cô nghiêm túc?”

Đường Bội buông tay ra: “Cái này thì tôi không thể trả lời. Anh Cố cảm thấy thế nào, thì chính là như vậy đi.”

Tối hôm qua, cô không hề xúc động nhất thời, cũng không phải cố ý làm vậy, mà là thật lòng cảm thấy, đó chỉ là chuyện riêng của cô và anh.

Có liên quan gì với những người khác đâu?

Cần gì phải quan tâm đến cái nhìn của người khác?!

Cố Diệp còn muốn nói gì đó, nhưng Đường Bội khẽ nhủ mảy một cái, cúi đầu nhìn đồng hồ: “Sao biên kịch Sở vẫn chưa đến?”

Cách giờ hẹn chỉ còn năm phút, dựa theo thói quen của Sở Dực Thành chắc chắn phải đến từ lâu rồi mới đúng.

Đường Bội vừa nói vừa đứng lên, chuẩn bị đi ra hỏi Lục Tử Mặc xem Sở Dực Thành có liên lạc gì với anh ta hay không.

Lục Tử Mặc ngồi ở phòng kế bên chờ Đường Bội, mặc dù đây là club tư nhân không dễ vào, nhưng đừng thấy bây giờ Lục Tử Mặc chỉ là người đại diện của Đường Bội mà lầm, trên thực tế, ở tập đoàn Sở thị, chức của anh ta cũng khá cao, là một tinh anh tương đối nổi tiếng.

Anh ta và Văn Tư Miêu, đều là hội viên ở đây.

Có lúc, bọn họ cũng sẽ chiêu đãi khách ở đây.

Thấy Đường Bội đi ra, Lục Tử Mặc cũng đi ra, hỏi: “Sao vậy?”

“Chú út vẫn chưa tới.” Đường Bội cúi đầu nhìn điện thoại di động, nói: “Chú ấy có gọi cho anh không?”

“Không có.” Lục Tử Mặc lắc đầu.

Anh ta móc điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho Sở Dực Thành, lại bị Đường Bội dè tay lại.

Ngẩng đầu không hiểu nhìn Đường Bội, Lục Tử Mặc lập tức biết tại sao cô lại làm như vậy.

Chỗ của bọn họ bây giờ là tầng ba của club.

Ở chỗ này, mỗi tầng chỉ có năm sáu phòng. Đồng thời, ở cuối hành lang mỗi tầng đều có sân thượng.

Trên sân thượng có cây cảnh và bể cá nhiệt đới trong suốt.

Từ chỗ của Đường Bội và Lục Tử Mặc, đúng lúc có thể thấy được cảnh ở sân thượng.

Sở Dực Thành đã đến, nhưng anh ta đang đứng đó, một bước cũng không dời.

Đường Bội đi tới mấy bước, cuối cùng cũng thấy rõ cảnh trong sân thượng.

Trước mặt Sở Dực Thành, có một người phụ nữ.

Cô ta đưa lưng về phía Đường Bội, nên cô không thể nhìn thấy mặt của cô ta.

Nhưng dáng người là lướt, hiền ngang không thua bất kỳ một người đàn ông nào, đồ công sở màu trắng, vòng eo thon nhỏ, đôi chân dài miên mang.

Cô ta không mang giày cao gót như những phụ nhân nhà giàu khác mà lại mang một đôi giày da rất nhẹ nhàng thoải mái.

Lúc này, cô ta đang nắm tay một cậu bé khoảng bốn năm tuổi. (Bingo: chú út có con ế.)

Mặc dù Đường Bội không thấy mặt của cô ta, nhưng lại có thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt Sở Dực Thành.

Mặt của anh ta tái nhợt, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, đến nỗi Đường Bội đã từ từ tới gần mà anh ta cũng không phát hiện ra.

Anh ta chỉ chuyên chú nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình, giống như, đang nhìn cả thế giới vậy.

Cho đến khi....

Thích Bạch Phong hơi khom lưng, dịu dàng nói với cậu bé: “Chào chú Sở đi con.”

“Chú Sở.” Giọng nói non nớt của bé trai, phá vỡ không gian yên tĩnh, cũng phá nát mơ ước của Sở Dực Thành. (D: nếu là con anh bà Phong cũng ếu cho anh nhận đầu nhé, anh tổn thương ngt vừa gì.)

Sở Dực Thành chớp mắt, đau thương hối hận giống như là thủy triều, vết sạch đôi mắt trong suốt của anh ta.

Lời editor:

Đấy làm con nhà giàu cũng có vui sướng gì đâu, nào là sự nghiệp gia tộc, hy sinh hôn nhân... Chuyện mà cưới trước yêu sau mưa dầm thấm đất ý hả? Nằm mơ nhe. Không có chuyện mà được lấy một anh tổng giám đốc đẹp trai cao ráo tài giỏi đâu, tiểu thuyết thôi hé.... Nói chung là có tiền,

đủ sống, không thiếu thốn, muốn làm gì mình thích cũng được là được rồi.

Không cần giàu nứt đổ đổ vách, không cần sinh ra trong hào môn. ...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84 1: Không Thể Chống Trả

Sân thượng ở lầu ba của club tư nhân trở nên cực kỳ yên tĩnh, không khí như ngưng trệ.

Lá cây đu đưa trong gió, cá cảnh nhiệt đới bơi lội trong bể, những con cá nhiều màu sắc đang tung tăng nô đùa trong nước, thỉnh thoảng để lại từng chuỗi bọt bong bóng.

Nhưng trong mắt Sở Dực Thành, tất cả đều không có màu sắc.

Cậu bé đứng trước mặt anh có một gương mặt nhỏ bé đáng yêu như trái táo, đôi mắt cơ trí tò mò đánh giá anh.

Bàn tay mũm mĩm nắm chặt một ngón tay của mẹ mình, không có sự hoạt bát như bao đứa trẻ khác mà lại yên tĩnh và khôn khéo lạ thường.

Có lẽ vì sắc mặt của Sở Dực Thành quá tái nhợt, làm cho thằng bé sợ hãi rút người một cái, bàn tay nhỏ bé càng nắm chặt tay mẹ hơn.

“.... Ngoan.” Giống như đã qua một thế kỷ, lâu đến mức Sở Dực Thành cảm thấy giọng nói của mình vô cùng xa lạ, tựa như rơi vào khoảng không, gió lốc xé tan những ngày đêm nhung nhớ, cuối cùng hóa thành nụ cười khổ bất đắc dĩ, rơi trên khuôn mặt đã qua tuổi thanh xuân.

Sở Dực Thành chậm rãi nâng cánh tay phải lên, cảm giác, nặng tựa ngàn cân, run rẩy sờ đầu cậu bé.

Mái tóc mềm mại của trẻ thơ mang theo mùi hương sữa nhè nhẹ, khi Sở Dực Thành đụng vào mái tóc của cậu bé, cậu bé cũng ngẩng đầu lên.

Đôi mắt to trong suốt ngây thơ nhìn chằm chằm Sở Dực Thành, nhìn chú mặc dù sắc mặt khó coi nhưng vẫn cười với mình, cậu bé cũng cười ngọt ngào với Sở Dực Thành. (Đầu thấu tim gan chưa anh...)

Đôi mắt to cong thành hình trăng lưỡi liềm, để lộ hàm răng bé xíu trắng tinh.

“Mẹ.” Cậu bé kéo áo Thích Bạch Phong, giọng trẻ con ngọt như đường, cậu bé ngây thơ hỏi: “Sao chú này lại khóc vậy ạ?”

Tất nhiên Sở Dực Thành không khóc, nhưng anh ta cũng biết, lúc này hốc của mình đã đổ au, chắc chắn rất chặt vật.

Thích Bạch Phong hơi khom người, bẹo má cậu bé, dịu dàng nói: “Chú ấy đâu có khóc, chú làm sao biết khóc chứ? Chú là người lớn mà.”

Nói xong, Thích Bạch Phong đứng thẳng lên, khẽ mỉm cười nhìn Sở Dực Thành, đưa tay ra, lạnh nhạt nói: “Đã lâu không gặp, anh Sở.”

Sở Dực Thành đưa tay nắm tay cô.

Hôm nay anh tới gặp Đường Bội và Cố Diệp nên ăn mặc tương đối tùy tiện, nếu như ở đây không phải là club tư nhân, chỉ sợ ngay cả âu phục cũng không mặc.

Anh không thắt cà vạt, cổ áo hơi mở rộng, áo vest ngoài chỉ cài một nút.

So sánh với Thích Bạch Phong mặc đồ công sở, trang điểm xinh đẹp, mặc dù Sở Dực Thành cao hơn cô một cái đầu, nhưng lại bị khí thế của cô chèn ép, giọng nói cũng khàn hẳn đi.

“Đã lâu không gặp.” Sở Dực Thành nhẹ nhàng nắm tay Thích Bạch Phong.

Trong trí nhớ, bàn tay kia mềm mại, ấm áp đến mức làm lòng anh rung động, khi anh ngồi viết kịch bản hoặc ngồi trước máy vi tính để làm việc thì cô sẽ chạy tới phía sau anh, dùng hai bàn tay ấm áp che mắt anh lại, thần bí nói: “Quý khách, mời hưởng thụ sản phẩm của Thích thị, mắt kính tình khiết thiên nhiên, không bị ô nhiễm.”

Bây giờ, vẫn đôi tay trắng nõn thon dài kia, nhưng chủ nhân của nó đã không muốn tiếp xúc với tay anh lâu hơn, dù chỉ là một giây.

Thích Bạch Phong đã rút tay mình về.

Sở Dực Thành không thể nào dời mắt khỏi tay cô, trơ mắt nhìn bàn tay từng vô cùng dịu dàng với mình xa dần, rồi rơi xuống đầu con trai của cô, giống như những người mẹ bình thường khác, kiêu ngạo giới thiệu: “Đây là con tôi, Tiêu Duệ.”

Nụ cười của Sở Dực Thành vẫn có chút cứng nhắc: “Không ngờ sẽ gặp ở đây nên không chuẩn bị quà gặp mặt.”

Anh cúi người xuống, nhìn bạn nhỏ Tiêu Duệ, dịu dàng nói: “Duệ Duệ, con muốn quà gì? Một lát nữa chú đi mua cho con được không?”

Không ngờ Tiêu Duệ lại hiểu chuyện lắc đầu một cái, giọng trong vắt nói: “Mẹ nói, không thể tùy tiện nhận quà của người khác.”

“Ngoan.” Khoe môi Thích Bạch Phong cong nhẹ, xoa đầu con trai.

Tầm mắt của Sở Dực Thành trở nên mơ hồ.

Nếu như...

Nếu như năm đó không xảy ra những chuyện kia, có phải con của bọn họ cũng đã lớn như vậy rồi không?

Có phải anh cũng có thể giống như bao người cha bình thường khác, để con ngồi lên vai của mình, hai cha con vừa cười nói, vừa không kiêng kị dẫn cậu bé đi mua những thứ cậu thích?

“Được rồi.” Thích Bạch Phong nắm lấy tay cậu bé, dịu dàng nói với cậu: “Chú Sở có chuyện phải làm, chúng ta chào tạm biệt chú ấy đi con.”

“Chú Sở, hẹn gặp lại.” Thằng bé lễ phép vẫy tay chào Sở Dực Thành.

Thích Bạch Phong khẽ mỉm cười, gạt đầu với Sở Dực Thành rồi dắt con mình đi về phía thang máy.

Khi đi qua Sở Dực Thành, cô đột nhiên thấp giọng nói: “Chuyện lần trước..... Cảm ơn.”

Lúc Sở Dực Thành ngẩn ra, cô đã dẫn cậu bé đi.

Đợi khi Sở Dực Thành xoay người thì Thích Bạch Phong đã dắt Tiêu Duệ vào thang máy.

Tiêu Duệ khôn khéo hiểu chuyện, cười ngọt ngào với chú lạ mới quen, giơ cánh tay nhỏ bé lên, dùng sức quơ qua quơ lại, nói lớn: “Chú Sở hẹn gặp lại.”

Cửa thang máy từ từ khép lại, tách Sở Dực Thành và Thích Bạch Phong ở hai thế giới khác nhau. (buồn hen..... Đừng ném đá để ed xàm 5s)

Sở Dực Thành im lặng một lúc lâu, lúc này mới xoay người nhìn về phía Đường Bội và Lục Tử Mặc đứng cách đó không xa.

Mắt của anh ta vẫn còn đỏ, đầu ngón tay vẫn còn vương mùi sữa của cậu bé, hay.....

Mùi hương thoang thoảng trên người Thích Bạch Phong.

“Làm hai người chê cười rồi.” Sở Dực Thành cười tự giễu, từ từ đi về phía Đường Bội, có chút áy náy nói: “Chờ lâu lắm rồi hả?”

“Chú út...” Đường Bội có chút bận tâm nhìn anh ta, nói: “Nếu hôm nay không ổn, thì chúng ta hẹn ngày khác nói.”

Lục Tử Mặc ở Sở gia nhiều năm nên cũng biết nhiều hơn Đường Bội một chút.

Lúc này cũng lo âu nhìn Sở Dực Thành, nhưng đối phương chỉ âm ỉ lắc đầu, giọng khàn khàn nói: “Chú không sao.”

Bàn tay vừa rồi chạm vào Tiêu Duệ vẫn để ở trước người, đáng vẻ đó, không thể nào ‘không sao’ như anh ta nói.

Nhưng Sở Dực Thành nhanh chóng hít sâu một hơi, cười khổ nói: “Rất lâu trước kia, tôi cho rằng mình đã xây dựng được một tòa thành vững chắc trong lòng, có thể坦然 đối mặt với những tình huống thế này. Nhưng không ngờ rằng.....”

Anh ta từ từ nâng tay lên.

Bất luận là đối mặt với Thích Bạch Phong trở nên khách sáo và xa lạ, hay là con trai của Tiêu Học Lâm, anh ta căn bản không thể nào bình tĩnh.

Sở Dực Thành run rẩy ấn tay phải lên trán, che mắt mình lại.

Đường Bội và Lục Tử Mặc thấy ngực anh ta đập phồng nhiều lần, nhưng không thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt của anh ta. Diệp Gia Quán yêu

thương.

Qua một lúc lâu, Sở Dực Thành mới lấy tay ra khỏi mặt.

Nhìn anh ta lúc này đã bình tĩnh hơn lúc nãy nhiều, ít nhất sự tuyệt vọng và hối hận trong mắt không còn rõ ràng như vậy nữa: “Đi thôi, Cố Diệp còn đang chờ chúng ta.”

Trong phòng bao, Cố Diệp không vì Sở Dực Thành tới trễ mà thể hiện thái độ nghi hoặc.

Ba người ngồi xuống.

Ở trước mặt người ngoài, Sở Dực Thành đã thu lại sự mất mát từ lâu.

Lúc này, anh ta quan sát Cố Diệp, cười nhạt, nói với hân: “Tôi qua khi tôi gọi điện cho Đường Bội, cô ấy còn đang lo lắng sợ cậu không thể đảm nhiệm vai nam chính. Hôm nay gặp, có tin chứ chưa?”

Trong nháy mắt, Sở Dực Thành lại biến thành nhà biên kịch nổi tiếng, người người ngưỡng mộ.

Cho dù không có Sở gia sau lưng, chỉ dựa vào tài hoa của anh ta, cũng đủ để mọi người khâm phục.

Đường Bội nghe vậy thì nhìn Sở Dực Thành một cái, sau đó mới gật đầu cười nói: “Tin rồi.”

“Vậy...” Sở Dực Thành buông tay ra, hỏi: “Có cần chú giới thiệu hai người với nhau không?”

Đường Bội lắc đầu, nói: “Con và anh Cố đây đã hợp tác một lần, mặc dù không lâu, nhưng cũng đủ để con kinh nghiệm trước tài năng diễn xuất của anh Cố.”

“Những lời này là tôi nói mới đúng.” Cố Diệp hơi khom người, rót trà cho Sở Dực Thành và Đường Bội, cười nói: “Cô Đường thật sự là làm cho người ta kinh ngạc, chưa từng được đào tạo chính quy, hơn nữa lúc trước khi mới vào giới còn đi lên bằng một vai phụ.”

“Chúng ta...” Đường Bội nhướn mày, nửa đùa nửa thật nói: “Cứ ngồi tăng bốc nhau thế này sao?”

“Không không không.” Cố Diệp cười lớn: “Chỉ là tôi cảm thấy, lần đầu tiên đóng phim, đã được biên kịch Sở coi trọng, lấy được vai nam chính. Còn có thể diễn chung với cô Đường, thật sự quá vinh hạnh.”

Lúc này mặt hân giãn ra, cười thoải mái tự nhiên.

Cố Diệp đúng là một người thần bí, nhưng Đường Bội tin tưởng, một người đàn ông anh tuấn như vậy, cho dù có một chút không đúng đắn, cũng sẽ không làm người ta ghét, mà ngược lại, tất cả mọi người sẽ chào đón hân.

“Đừng tiếp tục khen nhau nữa.” Đường Bội cười.

Ngay cả Sở Dực Thành, khi đối mặt với Cố Diệp, sự đau khổ giấu trong mắt hân như cũng giảm đi một chút.

“Nói thật thôi.” Cố Diệp lại cười một tiếng, nói: “Càng làm tôi vui vẻ chính là có thể đi theo biên kịch Sở học hỏi. Lúc còn đi học, tôi nghe thầy tôi nói, biên kịch Sở tài hoa hơn người, là thiên tài biên kịch 10 năm khó gặp. Tôi cũng từng nghe người ta nói, biên kịch Sở tốt nghiệp hệ đạo diễn?”

“Đúng vậy, nhưng tôi lại cảm thấy hứng thú với biên kịch hơn, cho nên dù đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên tôi làm đạo diễn.”

Mặc dù chỉ là trà, nhưng Sở Dực Thành vẫn bùng lên nhẹ nhàng cộng ly với Cố Diệp và Đường Bội, nói: “Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Nhất định sẽ rất vui vẻ.” Lúc Cố Diệp nói chuyện, mắt hân thẳng vào Đường Bội: “Có cô Đường và biên kịch Sở, tôi tin tưởng bộ phim này chắc chắn sẽ đột phá doanh thu phòng vé.”

Lời hân nói, sao Đường Bội có thể không hiểu.

Nhưng kể đó, không ai nhắc lại đề tài này, ba người bắt đầu thảo luận cận kề về kịch bản.

Bởi vì là mảng Đô thị, ngoài có một vài phân cảnh cần phải quay ở Mỹ thì đại đa số các cảnh đều quay ở thành phố S hoặc ở phim trường. Diệp Gia Quán yêu thương.

Đường Bội không phải người đã trải qua đào tạo chính quy, cho nên có một số từ cô không hiểu.

Sở Dực Thành sẽ kiên nhẫn giải thích, Cố Diệp cũng hiểu rất rõ những danh từ này, lập tức cười nói: “Chờ tới lúc chính thức khai mạc, nếu cô

Đường vẫn gặp phải vấn đề mình không rõ, có thể tới hỏi tôi. Mặc dù tôi chưa từng làm, nhưng khi còn đi học tôi là một sinh viên giỏi đấy nhé, thành tích của tôi không tệ đâu.”

“Đúng vậy.” Ngay cả Sở Dực Thành cũng nói: “Đến lúc đó con có thể trao đổi với Cố Diệp nhiều hơn, lúc quay phim, biểu hiện của diễn viên rất quan trọng. Chúng ta không cần gấp, từ từ quay, chút nữa chủ sẽ nói chuyện với Lục Tử Mặc, thời gian trong năm nay của con, nếu có thể thì phải để lại hết cho chủ.”

“Không thành vấn đề.” Đường Bội cười gật đầu.

Cô biết tầm quan trọng của bộ phim này đối với Sở Dực Thành, hướng chi bất luận thế nào, đây cũng là lần đầu cô đảm nhiệm vai nữ chính, cho nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng, sẽ dành nhiều thời gian để đi quay.

Hơn nữa, mặc dù không hỏi nhiều, nhưng chuyện giữa Sở Dực Thành và Thích Bạch Phong, cô vẫn hơi tò mò.

Không biết bộ phim này, có thể cứu vãn quan hệ của hai người bọn họ hay không?

“Vậy...” Sở Dực Thành đứng lên: “Hôm nay chúng ta thảo luận tới đây thôi, ngày khởi quay e rằng phải chờ sau khi Đường Bội kết thúc cuộc tranh tài.”

Lúc này đã bốn giờ chiều, buổi trưa bọn họ đã gọi com lên ăn rồi.

Sở Dực Thành cúi đầu xem đồng hồ trên tay, hỏi Đường Bội: “Cùng ăn tối nhé?”

“Không được rồi.” Đường Bội cười nói: “Con phải về, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho con.”

“Được.” Sở Dực Thành biết cô muốn về đâu, nên không ngăn cản, chỉ quan tâm hỏi: “Con có lái xe tới không? Có muốn chủ đưa về không?”

“Tôi cũng có thể đưa cô Đường về.” Cố Diệp nói theo.

“Không cần đâu.” Đường Bội gật đầu với hai người, sau đó cười nói với Sở Dực Thành: “Tử Mặc đang chờ con, có anh ấy, sẽ không có chuyện gì.”

“Ừ.” Đối với Lục Tử Mặc, là người ở Sở gia nhiều năm, Sở Dực Thành vô cùng yên tâm.

“Vậy chủ không giữ con lại nữa.” Nói chuyện cả ngày, tâm trạng của Sở Dực Thành cũng buông lỏng không ít, trong câu nói mang theo một chút đùa giỡn: “Đầu sao tối qua mới xảy ra chuyện đó, hôm nay con về sớm một chút cũng tốt.”

Đường Bội cười tự nhiên: “Vậy con về trước.”

Cô gật đầu với Sở Dực Thành và Cố Diệp, xoay người mở cửa bước ra.

Đúng vậy, tối qua xảy ra chuyện như vậy, cho dù là Sở Quân Việt mạnh mẽ ung dung thế nào thì lúc này cũng cần được trấn an một chút nhỉ?

Lúc Lục Tử Mặc lái xe ra khỏi club tư nhân thì Đường Bội nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84 2: Không Thể Chống Trả

Trên thực tế Sở Quân Việt lúc này, thật sự có hơi không ổn.

Văn Tư Miếu thật sự không biết phải báo cáo công việc với Boss nhà mình như thế nào.

Hôm nay Sở Quân Việt thật sự rất khác thường.

Gần như cách một phút, anh sẽ xem điện thoại di động từ sáng tới giờ vẫn chưa từng vang lên. (Dễ thương quá:v)

Văn Tư Miếu thề, hẳn đã nhìn thấy không dưới mười lần, Boss cứ nhìn điện thoại rồi kiểm tra xem nó còn pin không, có bị hư không.

Thật ra thì hắn không biết chuyện gì đã xảy ra mà lại khiến cho Sở đại thiếu luôn công tư phân minh không để tình cảm ảnh hưởng đến công việc biến thành đáng về này.

Lần thứ 18 Sở Quân Việt xem điện thoại, sau đó để lộ sự thất vọng rõ ràng, rốt cuộc Văn Tư Miếu không nhận được nữa, lặng lẽ gửi tin nhắn cho Lục Tử Mặc: “Sao hai người vẫn chưa về nữa? Vẫn chưa bàn xong sao?”

“Chưa...” Lục Tử Mặc trả lời rất nhanh.

Dĩ nhiên, vì lúc đó Lục Tử Mặc đang ngồi chờ Đường Bội ở phòng kế bên.

Mặc dù Văn Tư Miếu cài chế độ im lặng, nhưng đoán chừng là quá nhạy cảm, nên hắn nhanh chóng nhắn tin lại cho Lục Tử Mặc, kêu anh ta nhanh chóng chờ Đường Bội về Sở gia.

Vừa ngẩng đầu lên, đã đụng phải đôi mắt đầy bất mãn của Sở Quân Việt.

Văn Tư Miếu lập tức ngồi nghiêm chỉnh, chuyên chú nhìn màn hình máy tính.

Từ lúc sinh ra tới bây giờ, lần đầu tiên Sở Quân Việt cảm thấy đứng ngồi không yên.

Anh chưa từng như vậy, thậm chí anh không thể tập trung vào công việc quá mười phút.

Chuyện không quá quan trọng hôm nay đã bị Văn Tư Miếu đẩy xuống hết.

Nhưng dù vậy, anh cũng không thể nào tập trung xử lý những chuyện kia, nếu bình thường thì anh đã sớm xử lý hết rồi.

Lúc 16 giờ kém 15 phút, rốt cuộc anh ném cây bút trong tay xuống, không ngồi đây chịu khổ nữa, đứng lên nói với Văn Tư Miếu: “Tan sở.”

Văn Tư Miếu tưởng rằng mình nghe nhầm.

Nhưng Sở Quân Việt không có một chút ý đùa giỡn nào, anh đứng lên, xoay người sải bước đi ra khỏi phòng làm việc.

Phòng làm việc của anh nằm ở tầng cao nhất của tập đoàn Sở thị, thang máy trực tiếp xuống bãi đậu xe.

Văn Tư Miếu vội vã thu dọn đồ chạy theo, Sở Quân Việt đã ngồi ở phía sau xe, như có điều suy nghĩ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sở thiếu.” Mặc dù Văn Tư Miếu biết đây không phải là chuyện mình nên hỏi, nhưng vẫn không nhận được mà quay đầu nhìn Sở Quân Việt ngồi phía sau, hỏi: “Tối hôm qua..... Tối hôm qua.....”

Tối hôm qua tất nhiên là Đường Bội ở cùng Sở Quân Việt, Văn Tư Miếu biết.

Sáng sớm hôm nay Lục Tử Mặc đã đến biệt thự Sở gia.

Hắn suy nghĩ một chút, cắn răng cầm máy tính bảng trước xe xuống, quay đầu nhìn Sở Quân Việt, chỉ tin tức chiếm toàn bộ các tòa báo mạng nói: “Sở thiếu, chiếc nhẫn này....”

Trên màn hình, là một chiếc nhẫn kim cương đẹp đến mức có thể làm con dấu.

Ngón tay thon dài trắng như bạch ngọc, không có bất kỳ một khớp xương thô to nào.

Móng tay màu hồng nhạt được cắt giữa gọn gàng, không có quá nhiều trang sức gòmrà, lại vô cùng mượt mà trong suốt, hết sức xinh xắn đáng yêu.

Nhưng những thứ này đều không phải là chỗ hấp dẫn.

Cho dù là một chiếc nhẫn kim cương bình thường, cũng vẫn mê hoặc không biết bao nhiêu người xem.

Huống chi chiếc nhẫn này còn là nhẫn kim cương trái tim màu hồng lãng mạn.

Sở Quân Việt nhìn màn hình mấy giây rồi đột nhiên nhắm mắt lại.

Thật ra thì Văn Tư Miếu cũng biết chiếc nhẫn này là thế nào, mặc dù là do Sở Quân Việt tự tay đặt, nhưng thân là trợ lý riêng của Sở thiếu, sao hắn lại không biết chứ, đây là chiếc nhẫn kim cương mà Boss nhà hắn định dùng để cầu hôn Đường Bội.

Nhưng vì một chuyện, mà không thể thực hiện.

Nhưng chiếc nhẫn này, hình như đã xuất hiện trên ngón tay của Đường Bội.

Văn Tư Miếu liếc nhìn hàng chữ chú thích cho tấm hình——

[Tôi đúng là người thô tục mà, hoàn toàn không thể chống lại thể công dữ dội này——]

Đường Bội đăng mấy tấm hình này lúc rạng sáng, trong vòng ba tiếng ngắn ngủi nó đã leo lên vị trí thứ ba của bảng xếp hạng tìm kiếm.

Mấy tấm hình đó đăng lúc nửa đêm.

Nhưng cánh nhà báo luôn canh ngày đêm để săn lùng tin tức mới, lập tức bắt được đề tài này.

Đây chính là tin tức đầu tiên mà Đường Bội tự mình công khai.

Tin tức đầu tiên!

Còn chấn động như thế, gần như hoàn toàn không cần phô trương đã rất hấp dẫn ánh mắt của người xem!

Đám phóng viên thức suốt đêm để theo dõi cũng không moi được tin gì, đột nhiên cô lại ban xuống cái tin này, thật sự là làm họ cảm động đến rơi nước mắt luôn.

Đường Bội thật sự là quá tốt tính, quá hiền lành, cô đột nhiên đề lộ tin, bọn họ lập tức đổp như chó thấy bánh bao, cái gì có thể viết họ điều moi ra hết.

Cho nên Lục Tử Mặc mới chạy tới biệt thự Sở gia vào lúc sáng sớm như thế.

Cho nên ngay cả Sở Dực Thành cũng trêu chọc Đường Bội.

Mặc dù không phải là rất hiểu cháu mình, nhưng dù gì anh ta cũng nhìn Sở Quân Việt lớn lên nên sao có thể không đoán được phản ứng của cháu mình chứ.

Gặp phải Đường Bội, chắc Sở Quân Việt cảm thấy không thể làm gì nhưng lại ngọt như ăn mật nhỉ?!

Lúc này quả thật Sở Quân Việt đang có tâm trạng này.

Anh tròn to mắt nhìn chăm chăm tấm ảnh Đường Bội đăng.

Màn cầu hôn trong tưởng tượng không hề có! Chiếc nhẫn cứ thế mà bị cô tự đeo tự chụp, công bố ra ngoài!

Còn lời thoại thì sao? Lời thoại cầu hôn anh chuẩn bị lâu như vậy, ngay cả cơ hội nói ra miệng cũng không có!

Thậm chí.....

Anh là nam chính thế mà không được lộ mặt một chút nào hết! (ha ha)

So với những đối tượng scandal của Đường Bội, Sở Quân Việt cảm thấy mình thất bại thảm hại.

Tiếp tục như vậy, Đẳng ‘Sở Đường’ lúc nào mới có thể nắm quyền đây?

Lúc này tâm trạng của Sở Quân Việt vô cùng vi diệu.

Vừa cảm thấy vô lực khi không thể nắm được mọi chuyện trong tay.

Vừa cảm thấy hơi không cam lòng vì hành động của Đường Bội.

Nhưng lại không có cách nào đè ép cảm giác ngọt ngào trong lòng xuống.

Lúc Sở Quân Việt về đến nhà thì vẫn còn sớm, anh đưa áo khoác cho người giúp việc, thờ ơ hỏi: “Cô Đường về chưa? Tối có về ăn cơm không?”

“Cô Đường đã về rồi.” Người giúp việc cung kính trả lời: “Bây giờ cô ấy đang ở trong phòng bếp.”

Tay đang kéo cà vạt của Sở Quân Việt dừng lại.

Trong phòng bếp, Đường Bội mặc quần áo ở nhà, đeo tạp dề.

Tài nấu nướng của cô rất bình thường, nhưng đã từng huấn luyện dã ngoại, bất luận thế nào cũng sẽ không bỏ đói bản thân.

Đặt con cá đã mổ bụng xong lên khay, Đường Bội cẩn thận nhét nguyên liệu vào trong bụng cá, miệng khẽ ngân nga.

Lúc Sở Quân Việt ôm cô từ phía sau lưng, cô không bị giật mình một chút nào, hơi ngửa đầu ra sau, cười nói: “Anh về sớm vậy?”

Sở Quân Việt không trả lời câu hỏi của cô.

Hai tay của anh vòng qua eo cô, tư thế này giúp anh nhét Đường Bội vào lòng mình sâu hơn.

Anh đặt cằm lên bả vai Đường Bội, mùi hương dễ ngửi trên người cô hòa cùng mùi thơm của thức ăn, tràn ngập chóp mũi anh, làm cho trái tim anh cũng lắng lại theo.

“Em nấu gì vậy?” Anh nhìn con cá trong khay, hỏi.

“Chuẩn bị làm cá hấp.” Đường Bội trả lời.

Qua mấy giây, cô lại không nhìn được mà cười nói: “Món em biết làm rất ít, em chỉ có thể làm mấy món đơn giản, còn những món khác thì phải nhờ tới đầu bếp rồi.”

Sở Quân Việt cạ vài cái trên vai cô.

Đường Bội không để ý đến anh nữa, tiếp tục bỏ hành, gừng và các loại gia vị vào khay, sau đó rắc lên cá rồi đặt cái mâm vào nồi hấp.

Bên cạnh còn có một nồi súp đang sôi, cô mở nắp ra nhìn, sau đó đập nắp lại, cười nói: “Anh định ôm em như vậy tới khi nào thế?”

“Chết cũng không buông...” Sở Quân Việt lẩm bẩm nói.

Anh hơi nghiêng đầu, chiếc mũi cao thẳng cọ vào má Đường Bội, chóp mũi mang theo cảm giác lạnh lạnh làm Đường Bội rụt cổ lại, vừa cười tránh anh vừa nói: “Được rồi được rồi, em làm xong rồi, chúng ta ra ngoài trước đi.”

Hình như Sở Quân Việt vẫn chưa cam tâm, nhưng vẫn buông Đường Bội ra.

Phòng bếp thật sự không phải là chỗ mà cô rành, Đường Bội dặn dò người giúp việc vài câu rồi đi ra ngoài với Sở Quân Việt.

Cô vừa mới đưa tay lên định tháo tạp dề ra thì ánh mắt Sở Quân Việt thoáng buồn bã.

Sau lớp tạp dề, là bộ đồ mặc nhà bình thường.

Cái tạp dề thật to gần như bao trọn hai phần ba cơ thể bé nhỏ của cô.

Rõ ràng đây là cách ăn mặc bình thường nhất, nhưng ở trong mắt Sở Quân Việt, lại vô cùng xinh đẹp.

Anh đột nhiên vươn tay ra, đè tay Đường Bội lại, hít sâu một hơi, giọng khàn khàn nói bên tai cô: “Đừng cử động.”

Đường Bội ngẩn ra, đôi mắt nhanh chóng bị ý cười chiếm hết.

Nhưng cô lại vô cùng nghe lời, ngừng tay lại, đôi mắt đầy ý cười, hỏi: “Sao vậy?”

Bàn tay ấm áp vén vạt áo cô lên, từ từ chui vào.

Đường Bội chỉ cảm thấy lưng âm ấm, cả người Sở Quân Việt đã dính vào.

Hơi thở của anh thổi lên cổ Đường Bội, có hơi gấp gáp, ngay cả giọng nói, cũng trở nên khàn khàn: “Sao hôm nay em lại xuống bếp nấu cơm?”

Sở Quân Việt lại hỏi: “Làm chuyện gì chợt dạ sao?”

Đường Bội cười ra tiếng.

Cô đè cánh tay đã bò tới bụng mình lại, cười nói: “Bởi vì tối hôm qua...”

Cô đè tay Sở Quân Việt lại không cho nó tiếp tục cử động, cũng không quan tâm những người giúp việc có thể sẽ đi vào phòng khách, xoay người lại đối diện với Sở Quân Việt.

Đường Bội đứng xích ra một chút, nhìn vào mắt Sở Quân Việt.

Mắt của Sở Quân Việt luôn rất sáng, trong suốt lạnh lùng nhưng lại không mất đi sự uy nghiêm, cộng thêm thân phận và địa vị của anh nên có rất nhiều người sợ anh, trên cơ bản là không có ai dám nhìn thẳng vào mặt anh.

Đường Bội chưa từng bị ánh mắt của anh làm sợ, cô nhìn vào mắt Sở Quân Việt, đột nhiên kiễng chân lên, kề sát tai anh: “Tối hôm qua em làm ra chuyện như vậy, dù sao cũng phải phụ trách với anh!”

Tiếng cười như chuông bạc khiêu khích thần kinh Sở Quân Việt, Đường Bội vừa mới nói được nửa câu đã không kiềm được mà cười ra tiếng.

Sở Quân Việt ôm chặt lấy cô, làm Đường Bội dán sát vào người mình, ào ão thấp giọng nói: “Chuyện này, phải do anh làm mới đúng!”

“Anh làm hay em làm không phải đều giống nhau sao?” Đường Bội cười càng vui vẻ: “Tóm lại, đều là chuyện của chúng ta.” Diệp Gia Quán, được chia sẻ ở diễn đàn, mọi web khác đều là ăn cắp!

“Nhưng điều này so với tưởng tượng của anh hoàn toàn khác nhau...” Sở Quân Việt vẫn có chút bất mãn: “Cầu hôn, phải được tiến hành trong một khung cảnh lãng mạn, để tất cả mọi người công nhận và chúc phúc cho chúng ta... Cầu hôn như vậy, mới là hoàn chỉnh.”

“Đó là trong phim.” Đường Bội nói: “Người ta cầu hôn là chuyện của người ta, chúng ta cầu hôn chỉ cần vui vẻ là đủ rồi không phải sao?”

Vừa nói, cô vừa nghiêng đầu hôn lên má Sở Quân Việt, thấp giọng nói: “Hai người ở bên nhau, vốn chính là chuyện riêng tư. Giống như anh uống nước, ấm lạnh chỉ có anh mới biết, chỉ cần chúng ta vui, vậy không phải là đã đủ rồi sao?”

Sở Quân Việt cảm thấy hơi không thích hợp, nhưng không biết phải phản bác thế nào.

Ở chỗ anh không nhìn thấy, Đường Bội cười gian trá, thấp giọng nói bên tai anh: “Huống chi, anh không vui hả?”

Nói không vui là nói dối!

Sở Quân Việt không thể không thừa nhận, lúc sáng sau khi Đường Bội đi khỏi, anh thấy tin trên internet, nhìn chiếc nhẫn tượng trưng cho mình nằm trên ngón áp út của cô, nhìn dòng chữ cô viết dưới tấm hình thì lòng anh lập tức bị cảm giác hạnh phúc lấp đầy.

Hình như cảm giác được tâm tình của anh, Đường Bội lại cười nói: “Em vui, anh cũng vui, chỉ cần như vậy là đủ rồi không phải sao?”

Thật sự là đã đủ rồi!

Bỏ qua một chút không cam lòng trong lòng, Sở Quân Việt càng ôm Đường Bội chặt hơn.

Anh hít hà mùi hương trên người cô, cô rất thơm, anh thấp giọng nói: “Ừ.”

Đường Bội cũng ôm lấy anh, sóng mắt lưu chuyển, ở nơi Sở Quân Việt không nhìn thấy, nở nụ cười đắc ý.

Sau đó, cô khẽ tách khoảng cách của hai người ra, thấp giọng nói: “Chờ chút, chúng ta phải ăn cơm trước.”

Sở Quân Việt hí hóp mắt.

Anh buông Đường Bội ra nhưng đột nhiên bế cô lên.

Ở đài truyền hình cũng được, ở bên ngoài cũng được, anh sẽ quan tâm đến công việc của cô mà cố gắng kiềm chế bản thân.

Nhưng bây giờ, bọn họ đang ở nhà, tiếp theo, còn có cả buổi tối, cô có thể để anh ăn no.

“Ôi... Anh không định ăn cơm hả?” Mặc dù Đường Bội không than phiền nửa chữ, nhưng nụ cười trên môi rất sâu.

Cô duỗi thẳng hai tay vòng qua cổ Sở Quân Việt, anh cúi đầu nhìn cô một cái, nhếch môi, học theo giọng điệu của cô, nói: “Tối hôm qua em làm ra chuyện như vậy, em phải phụ trách với anh mới được.”

Anh bế cô lên lầu hai, lúc đẩy cửa phòng ngủ ra, anh cúi xuống thấp giọng nói bên tai cô: “Bây giờ cái anh muốn ăn, chỉ có em thôi!”

Đây chính là một trong những lời tỏ tình ít ỏi của Sở Quân Việt.

Không chỉ là Đường Bội, ngay cả lỗ tai anh cũng đỏ theo.

Hai người cùng nhau ngã trên giường lớn, Sở Quân Việt im lặng nhìn cô gái nằm dưới người anh.

Anh đưa tay vén tóc cô, nghiêm túc nhìn một lúc lâu mới cúi người xuống hôn lên môi cô.

Qua một lúc lâu, Sở Quân Việt đột nhiên buông Đường Bội ra, hình như anh nhớ ra cái gì đó, thấp giọng nói: “Ngày hôm qua, em không có chụp anh?”

Đây không phải là câu nghi vấn, đây là một câu khẳng định.

Tối hôm qua Đường Bội chỉ chụp tay của mình và chiếc nhẫn kim cương mà thôi.

“Ừ? Sao vậy anh?” Đường Bội hỏi.

“Như vậy thì ai biết người đính hôn với em là ai?” Sở Quân Việt tiếp tục nói: “Hoặc giả, người ta còn cho là người đính hôn với em là Hạ Tử Diệu? Hoặc...” Anh suy nghĩ một chút mới chậm rãi nói, giọng điệu có chút bất mãn: “Có Diệp?”

Đường Bội sợ run một giây, đột nhiên cười rộ lên.

Vừa cười cô vừa xoay người đề lên Sở Quân Việt, cúi đầu nhìn vào mắt anh.

Một lát sau, không kiềm được mà hôn lên, lẩm bẩm hỏi: “Sao anh lại đáng yêu như vậy chứ?!”

Đây là phạm quy!

Nói xong câu đó, Đường Bội không nói thêm gì nữa.

Sau một lúc im lặng, Sở Quân Việt ôm lấy Đường Bội từ phía sau, vụng về hôn lên vai cô, trên gáy cô.

“Đi tắm, sau đó ăn tối.” Đường Bội hơi giật người, tránh cái hôn của anh, cười nói: “Em đói rồi.”

Bữa ăn tối đầy đủ sắc hương vị đã được dọn lên.

Lúc Đường Bội và Sở Quân Việt ngồi xuống bàn ăn, thức ăn vẫn còn bốc khói.

Mùi thức ăn thơm lừng tràn ngập phòng ăn, Đường Bội nhìn lướt qua các món ăn trên bàn, lập tức phát hiện hai món mình làm——

Cá hấp ngó sen và súp, bất luận là sắc hương vị đều kém hơn những món khác trên bàn.

Nhưng Sở Quân Việt lại không chút chậm trễ, đưa đũa về phía đĩa cá hấp.

Đối với tài nấu nướng của mình Đường Bội hiểu rõ, tối đa cũng chỉ có thể ăn mà thôi.

“Khụ khụ...” Đường Bội ngượng ngùng ho một tiếng, nhìn Sở Quân Việt cười nói: “Em không giỏi về mặt nấu nướng, cho nên chỉ có thể làm được như vậy thôi.”

“Ừ.” Sở Quân Việt đáp.

Lúc ăn cơm anh không thích nói chuyện, nhưng hôm nay lại nói thêm một câu: “Rất ngon.”

Dừng một chút, như nhớ ra cái gì đó, Sở Quân Việt nhìn Đường Bội, cặp mắt thâm thúy đầy ý cười, nói: “Có hương vị của Đường Bội.”

Đường Bội cảm thấy mình sẽ chết đuối trong đại dương mệnh mông có tên là Sở Quân Việt.

Cơm nước xong hai người cùng nhau đi lên thư phòng, cả ngày hôm nay Sở Quân Việt không tập trung vào công việc được nên giờ vẫn còn rất nhiều chuyện cần xử lý.

Đường Bội cũng có chuyện phải làm.

Cô mở laptop ra, vừa xem các tin tức trong giới giải trí, vừa uống nước trái cây người giúp việc bưng lên.

Hoàn cảnh như vậy, thỉnh thoảng sẽ làm người ta cảm thấy, cứ tiếp tục như vậy, cho đến ngày cuối của cuộc đời thì sao cũng được.

Các tin tức trang web giải trí, gần như đều bị tin của Đường Bội chiếm giữ. Chẳng qua là mãi đến bây giờ, không một phóng viên nào có thể phỏng vấn cô, cho nên không ai biết, nam chủ nhân của chiếc nhẫn là ai.

Cũng không phải là Sở Quân Việt buồn lo vô cớ, từ tối đến giờ có rất nhiều người suy đoán xem nam chủ nhân của chiếc nhẫn là ai.

Có người đoán, ảnh đế Hạ Tử Diệu cam tâm tình nguyện tạo scandal với Đường Bội.

Cũng có người đoán, là người mới Cổ Diệp gần đây liên tục tạo ra tia lửa với cô. Thậm chí không biết có người moi tin được từ đâu mà nói chắc như đinh đóng cột là thấy Đường Bội và Cổ Diệp tay trong tay cùng đi du lịch.

Thậm chí còn có người đoán, Đường Bội được nhà biên kịch kim bài Sở Dực Thành bao nuôi, nếu không, bằng vào một người mới như cô thì làm sao có thể nhận được vai nữ chính trong phim của Sở Dực Thành?!

Ngay cả Tần Hạo Diễm và Minh Hiền cũng bị kéo vào.....

Đường Bội xem không ít bài viết, thật sự là không có ai đoán đúng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Âm Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Anh Thích Tôi?

Editor: Mặc Doanh RF

“Công chúa của anh...” Giọng của Âu Dương Lạc truyền qua điện thoại mang theo tiếng gió vù vù, làm cho giọng của anh ta nghe có vẻ xa xôi: “Ngày cả điện thoại của anh em cũng không muốn nghe sao?”

“Lạc...” Đường Bội cười híp mắt: “Anh đang ở đâu?”

“Ở một chỗ rất cao rất cao, từ trên đây nhìn xuống có thể thấy cả vương quốc!” Tiếng gió hòa lẫn vào câu nói của Âu Dương Lạc, thổi bay mái tóc vốn không dài của anh ta, cái trán cao lộ ra.

Trên mặt anh ta là nụ cười thờ ơ, đôi mắt xanh như nước biển nhìn xuống vùng đất dưới chân mình.

Nhìn từ vị trí của anh ta, những tòa nhà đều biến thành những món đồ chơi bé tí, ngay cả quốc lộ rộng rãi, cũng biến thành từng khe băng hẹp dài, cắt thành phố thành nhiều mảng nhỏ.

“Ở đây có những viên ngọc xanh như nước biển, bạc trắng trải đầy bãi biển, những cô gái nhiệt tình như lửa.... Nhưng Bội Bội...” Âu Dương Lạc quần sợi dây ruy-băng đính lam ngọc vào tay mình, nụ cười trên mặt càng thêm rõ ràng hơn: “Nơi này không có em.”

“Lạc.” Đường Bội nhẹ nhàng cười một tiếng.

Lúc nào cũng vậy, người hợp tác ăn ý nhất của cô luôn luôn giống như một vị hoàng tử cao quý thâm tình đứng trên sân khấu.

“Gần đây anh đi đâu vậy?” Cô lại hỏi.

“Giải quyết đám sâu bọ đáng ghét để những đóa hoa xinh đẹp trong đất nước của anh có thể nở rộ và ngày càng phồn thịnh.” Âu Dương Lạc cười nhạt.

Gió thổi qua tai anh ta, gió mạnh tới nỗi làm anh ta lắc lư.

Nếu người biết anh ta, nếu nhìn thấy anh ta lúc này, nhất định sẽ không tin tưởng, người đàn ông đang ngồi chéo chân trên tòa kiến trúc cao nhất đất nước, mặc áo sơ mi tay ngắn và quần jean, nụ cười có chút ngây thơ, lại vừa mới đoạt lại quyền lợi từ tay của chú mình.

Lúc này, trên tay anh ta là một chiếc điện thoại màu trắng, không thể ngờ rằng, đôi bàn tay thon dài có lực này lại từng cầm những vũ khí vô cùng nguy hiểm.

Khi anh ta cười, trong đôi mắt xanh biếc ấy, mang theo sự thâm thúy và sự dịu dàng không dễ phát giác, giống như cọng lông thiên nga mềm mại nhất, làm cho người ta không thể nào tưởng tượng được, cách đây không lâu, đôi mắt xinh đẹp này, đã từng bị máu nhuộm đỏ.

“Vậy anh có khỏe không? Lạc.”

Giọng của Đường Bội tràn đầy lo âu, điều này làm cho nụ cười trên mặt Lạc càng thêm sâu: “Anh rất khỏe.”

Anh ta đứng lên.

Những cơn gió làm áo sơ mi của anh ta gờ lên, trông giống như có một đôi cánh khổng lồ, có thể cưỡi gió bay đến tận chân trời.

Anh ta thật sự làm như vậy.

Âu Dương Lạc gần như ngã xuống phía trước, sau lưng anh ta xuất hiện một đôi cánh nhân tạo lớn, đưa anh ta xuống đất.

“Anh chuẩn bị đến thăm em trai của em, sau đó, Bội Bội. ...”

Tiếng gió càng lúc càng lớn, làm Đường Bội không thể nghe rõ câu nói phía sau.

“Cái gì?” Cô hỏi: “Lúc này anh nói gì em không nghe rõ.”

“Hẹn gặp em ở thành phố S.” Âu Dương Lạc mỉm cười cúp điện thoại.

Đường Bội nhủ thầm, tiếng tút tút phát ra từ điện thoại, đây là lần đầu tiên Lạc cúp điện thoại trước khi nói chuyện với cô.

Anh ấy nói đi thăm Từ Thái, vậy chắc bây giờ anh ấy còn đang ở Châu Âu?

“Sao vậy?” Sau khi khép hồ sơ lại, Sở Quân Việt ngẩng đầu nhìn Đường Bội, không nhịn được hỏi.

Vừa rồi anh nghe Đường Bội nói chuyện với người kia, Âu Dương Lạc đã biến mất một thời gian, Đường Bội không biết anh ta đi làm gì, thân là gia chủ Sở gia, nhưng Sở Quân Việt cũng biết được đại khái.

“Lạc gọi điện thoại cho em” Đường Bội ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt: “Anh ấy nói chuẩn bị đến thăm Từ Thái.”

“Ừ.” Sở Quân Việt tỉnh bơ.

Đột nhiên phát hiện bí mật nội bộ của gia tộc người ta, ngang nhiên cải cách, một lúc diệt trừ tất cả uy hiếp, nguyên nhân Âu Dương Lạc không tới gặp Đường Bội bây giờ, chắc là không muốn để cô thấy dáng vẻ chật vật của mình.

Sự tranh đấu của thế lực ngầm lớn nhất Châu Âu, độ tàn khốc vượt xa sự hiểu biết của Đường Bội.

Cho dù Đường Bội có thể tiếp nhận, nhưng Âu Dương Lạc cũng sẽ không để máu tươi và những thứ bản thù đó vấy bẩn công chúa quý giá nhất của anh ta.

Sở Quân Việt cúi đầu, lấy một tập hồ sơ khác.

Môi của anh bất giác nâng lên: Từ lúc bắt đầu, Âu Dương Lạc đã vô cùng sai! Thật ra anh ta và Đường Bội rất giống nhau, bọn họ có thói quen, nếu là người họ nhận định và người quan trọng với họ, họ sẽ bảo vệ thật tốt, không muốn để những người đó tiếp xúc với thế giới kinh khủng nhất của mình.

Nhưng nếu như không hiểu hết một người, thì lấy đâu ra tư cách để nói yêu?

Huống chi, Âu Dương Lạc vĩnh viễn sẽ không hiểu, thỉnh thoảng yếu thế, mới là cách tốt nhất để hai người giao trái tim cho nhau.

Cho nên, Sở đại thiếu, luôn không chút ngần ngại yếu thế trước mặt Đường Bội.

Nhưng mà, anh sẽ không ngu ngốc đến mức đi nhắc nhở tình địch của mình.

“Sau đó, có lẽ anh ấy sẽ về thành phố S.” Đường Bội có chút trêu chọc nhìn Sở Quân Việt, quả nhiên thấy tay cầm bút của anh lập tức xiết chặt.

Cô khẽ cong môi, nở nụ cười nhạt.

Sở Quân Việt như vậy cô rất rất thích.

“Nhưng mà Bội Bội. ....” Sở Quân Việt im lặng trong chốc lát rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Đường Bội: “Nếu em đã chủ động công khai chuyện của chúng ta, anh nghĩ, em sẽ không để ý, nếu Sở gia ra mặt giải thích chuyện này.”

Anh nhấn mạnh là Sở gia, chứ không phải Sở thị.

Đường Bội chỉ dùng một giây đã biết ý nghĩa trong lời nói của anh.

Tổng giám đốc tập đoàn Sở thị, có thể nâng đỡ bất kỳ một nữ diễn viên nào mà anh muốn. Nhưng con dâu được Sở gia tiếp nhận, chỉ có một.

Đường Bội cúi đầu, mặt nóng lên.

Suy cho cùng, cô cũng chỉ là một cô gái trẻ mới hơn hai mươi tuổi. Đêm qua to gan胆大 cái tin ấy, mặc dù cô tuyệt không hối hận, nhưng cũng không phải là hoàn toàn thờ ơ.

“Ừ...” Chữ này gần như được nói bằng giọng mũi, Đường Bội nhẹ nhàng gật đầu.

Suy nghĩ một chút, cô lại nói: “Nhưng có thể đợi thêm một thời gian nữa không?”

Lông mày Sở Quân Việt lập tức đan vào nhau.

“Chờ phim của chú út chính thức khởi quay, em chính thức vào tổ rồi sau đó hẵng nói.” Đường Bội cười trấn an: “Chú rất coi trọng bộ phim này, em không muốn, khi chủ cữ hành nghi thức khởi quay, tất cả tin tức trên mặt báo đều là nghi ngờ về năng lực của nữ diễn viên chính.”

“Được.” Sở Quân Việt không chút do dự gật đầu.

Sở Dực Thành đúng là rất hăng hái chuẩn bị cho bộ phim này, sau khi quyết định nam nữ chính, các diễn viên khác cũng đã chọn xong.

Tối hôm sau anh ta gọi điện thoại cho Đường Bội, thông báo với cô rằng sau khi tiết mục của Minh Hiền kết thúc thì bộ phim sẽ chính thức bấm máy.

“Bội Bội.” Sở Dực Thành nói vào điện thoại: “Nửa năm sau có lẽ con sẽ tương đối bận rộn, bảo Lục Tử Mặc tận lực sắp xếp nhé.”

Đã ở trong giới giải trí khá lâu, Sở Dực Thành rất rõ, khi một người mới nổi tiếng, sẽ bận rộn và sáng chói bao nhiêu.

Giống vậy, cho dù là nhà biên kịch tiếng tăm lừng lẫy, ngông cuồng làm theo ý mình, Sở Dực Thành rất rõ, đối với Đường Bội mà nói, vào lúc này, căn cơ vẫn chưa ổn, hơi không cẩn thận một chút thì thanh danh cũng sẽ mất sạch, té xuống từ trên mây, mất hết tất cả.

“Vâng.” Đường Bội đáp, lại hỏi: “Chú út, con nghe Tử Mặc nói, đây có lẽ là bộ phim cuối cùng chú viết, đây là thật sao?”

Sở Dực Thành im lặng chốc lát, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Đường Bội: “Chờ quay xong bộ phim này rồi hẵng nói.”

Dừng một chút, anh ta nói tiếp: “Mỗi một bộ phim được quay, không riêng gì tâm huyết của soạn giả, mà nó còn là tâm huyết của đạo diễn, diễn viên. Nhân vật trong phim từng khóc cũng từng cười, người còn sống người thì chết, những người tham gia trong đó, cũng sẽ khóc theo hoặc cười theo, chết đi rồi sống lại... Bội Bội, giới giải trí mặt ngoài thì sạch sẽ, bên trong thật sự bẩn thỉu không gì bằng, thế tại sao lại có nhiều người muốn đi lên như vậy?”

“Tại sao?” Đường Bội trầm giọng hỏi.

“Không chỉ vì nó có thể làm cho người ta nổi tiếng sau một đêm, mà nhiều hơn là, ở đây, người ta có thể thực hiện được tất cả những giấc mơ mà mình không thể thực hiện, có thể biến hư vô thành hiện thực!” Giọng nói mang theo chút xa xôi của Sở Dực Thành truyền tới, mang theo sự phiền muộn và tang thương, làm lòng Đường Bội chấn động. Diệp gia quán.

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa.” Sở Dực Thành cười một tiếng, nói tiếp: “Giới giải trí này không hoàn toàn là những màu sắc sắc sỡ, cũng có rất nhiều người kiên trì vì lý tưởng, giữ mình trong sạch cho đến tận bây giờ. Khởi điểm của con rất cao, từng hợp tác với Tàn Hạo Diễm, Hạ Tử Diệu, Minh Hiền, họ đều là những người đứng đầu trong giới. Họ có kinh nghiệm dày dặn, nếu rảnh, con có thể hỏi Hạ Tử Diệu và Tàn Hạo Diễm, hỏi xem bọn họ đã lấy được thứ gì ở đây.”

“Được.” Đường Bội đáp.

Chắc có lẽ vì sắp bấm máy, tâm nguyện nhiều năm có thể thực hiện, nên giọng của Sở Dực Thành cũng nhẹ hơn rất nhiều, ngay cả nói cũng nhiều hơn.

“Cho nên, nếu thật sự muốn ở lại giới giải trí tới cùng, tìm được một con đường thích hợp nhất cho mình, tìm được một người có thể giúp mình biến hư vô thành chân thật, thì có thể tìm được trái tim ban đầu của mình.” Sở Dực Thành nói.

Sau khi cúp điện thoại, Đường Bội ôm đầu gối kinh ngạc ngồi ở trên ghế sa lon, ngây ngô trong chốc lát.

Trái tim ban đầu?

Trái tim ban đầu của cô là gì?

Khi còn bé phải học những thứ đó là do bị Đường Phong Ngôn uy hiếp.

Sau đó làm thế thân của Đường Phi Phi, rồi dần dần vào giới giải trí, cũng là vì Tử Thái.

Sau nữa, là một diễn viên mới mang theo sự thù hận, muốn đứng ở vị trí cao nhất trong giới này, chỉ vì muốn hạ bệ Đường Phi Phi, làm cho Tôn gia và Đường Phong Ngôn chết một cách khó coi.

Và cả, ôm một hy vọng mơ hồ, nếu như em trai còn sống, vậy có thể nhìn thấy cô qua ti vi không?

Vậy bây giờ thì sao?

Chỉ là bởi vì diễn xuất thú vị sao?

Hay là...

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại cá nhân của cô vang lên.

Đường Bội cầm điện thoại lên nhìn rồi lập tức cười lạnh.

“A lô.” Cô tình bơ nghe điện thoại, lạnh lùng chào hỏi người bên kia.

“.... Bội Bội.” Hình như Đường Phong Ngôn có chút không biết phải làm sao: “Con nhất định phải dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với ba sao?”

Sự châm chọc trong mắt Đường Bội càng nhiều hơn, giọng vẫn lạnh nhạt như cũ: “Đường tổng, giọng điệu như vậy, chúng ta đã dùng hơn mười năm rồi, chẳng lẽ ông vẫn chưa quen sao?”

Trong một phút ngắn ngủi nhớ lại chuyện cũ, làm cô nhớ lại rất nhiều chuyện đau khổ, giờ đây, cô lười phải diễn với người đàn ông này.

Bên kia điện thoại hình như Đường Phong Ngôn khẽ thở dài, nhưng lại nhanh chóng cung chiêu nói: “Ba thấy hình con đăng lên. Bội Bội, đó là con đúng không, đây là chuyện lớn của đời người, dù con không nói cho người khác biết thì cũng phải nói với ba một tiếng chứ, người đính hôn cùng con rốt cuộc là ai vậy?”

Sắc mặt Đường Phong Ngôn khó coi, đối với đứa con gái Đường Bội mà ông ta đã hoàn toàn không thể khống chế này, tất nhiên là ông ta vô cùng không thích.

Nhưng nghĩ đến chiếc nhẫn kim cương hình trái tim màu hồng giá trị kia, nghĩ đến những tin đồn của Sở Quân Việt và Đường Bội, ông ta thật sự không thể tin được, lần trước Đường Bội còn nói với ông ta rằng mình không là gì trong mắt Sở Quân Việt, giờ lại được cầu hôn?!

“Nếu tôi nói cho ông biết người đính hôn cùng tôi là Sở thiếu, vậy có phải ông sẽ yêu cầu tôi hỏi những chuyện cơ mật rồi nói cho ông biết?” Giọng điệu của Đường Bội vô cùng nghiền ngẫm, cô biết, Đường Phong Ngôn nhất định sẽ không kiên nhẫn, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cô tạm thời không muốn Sở Quân Việt công bố tin tức.

“Bội Bội!” Giọng của Đường Phong Ngôn nặng hơn: “Con đang nói cái gì đó?! Người làm cha nào không hy vọng được nhìn con gái của mình hạnh phúc? Lúc trước cha lo cho con, Sở thiếu đối xử với con như thế nào. Nếu như hai người thật sự kết hôn, vậy tất nhiên là vô cùng tốt! Ba cũng có thể yên tâm...”

“Yên tâm cái gì? Để thả dây dài câu cá lớn sao?” Giọng của Đường Bội hùng hổ dọa người, cô biết bây giờ Đường Phong Ngôn không dám đắc tội mình. Chắc giờ Đường Phong Ngôn đang tức đến phát điên, nhưng vẫn không thể không đè nén, giải thích với mình, trấn an mình, cô cảm thấy rất hả dạ.

“Yên tâm vì từ nay về sau, có thể dựa hơi Sở gia, đứng dưới cây to hứng bóng mát sao?” Đường Bội tiếp tục châm chọc.

“Bội Bội, có phải có người nói gì trước mặt con không?” Quả nhiên, bên đầu điện thoại kia lập tức truyền tới mấy tiếng hít thở nặng nề của Đường Phong Ngôn, khi nói chuyện lần nữa, giọng của ông ta đã có hơi khàn: “Có phải là Đường Phi Phi không? Hay là Tôn Mặc Văn?”

Đường Bội không trả lời chỉ cười một tiếng.

“Thật sự là bọn họ nói với con?” Đường Phong Ngôn coi sự im lặng của cô thành ngầm thừa nhận, lập tức oán hận nói: “Vốn dĩ còn định niệm tình nghĩa vợ chồng mà bỏ qua cho Tôn gia. Không ngờ Tôn Mặc Văn lại quá ác độc, muốn kích bác quan hệ của hai ba con chúng ta! Vậy chúng cũng đừng trách ba lòng dạ độc ác!”

Ý đùa cợt trong mắt Đường Bội đậm hơn, nếu Đường Phong Ngôn nghĩ vậy, thì cứ để ông ta làm đi.

Vốn dĩ Tôn gia đã là nền tảng trong giới, ngay cả Đường Phi Phi cũng rơi vào kết cục thảm như thế, thì Tôn gia làm gì có sức để chống lại sự trả thù của Đường Phong Ngôn?

Nhưng mà, cứ làm cho bọn chúng chó cắn chó đi.

Cô tiếp tục giữ im lặng.

Nhưng Đường Phong Ngôn càng gấp rút hơn, hôm nay ông ta gọi tới, là có mục đích, Đường Bội cứ luôn im lặng, làm ông ta vô cùng lo lắng thấp thỏm: “Bội Bội con yên tâm, cũng đừng để những lời chúng nói ở trong lòng. Bọn chúng ghen tị với con, thấy con trở thành người thừa kế duy nhất của Đường gia, cho nên mới không cam tâm, khích bác quan hệ của chúng ta. Ba sẽ xử lý tốt chuyện này, con đừng suy nghĩ nhiều.”

“Ừ...” Đường Bội ừ một tiếng, ngón tay vô thức vẽ vờ trên ghế sa lon.

Đường Phong Ngôn im lặng giây lát, lúc này mới dè dặt hỏi: “Bội Bội, bây giờ Sở gia và Liên gia có hợp tác với nhau không?”

“Sao hả?” Mặc dù giọng của Đường Bội vẫn thờ ơ, nhưng mắt lại từ từ sáng lên.

Nếu Đường Phong Ngôn hỏi tới Liên gia, vậy nhất định là Liên tam thiếu đột nhiên về nước đã có hành động rồi.

“Không có gì, ba chỉ muốn biết. Gần đây có cạnh tranh mấy hạng mục với Liên gia, tất nhiên, đây không phải là vấn đề to tát gì, chỉ là cạnh tranh công bằng mà thôi. Ba nghĩ con và Sở thiếu đính hôn, nếu như ba làm quá căng với đối tác của cậu ấy thì cũng không tốt lắm, cho nên ba chỉ hỏi một chút thôi.” Đường Phong Ngôn giải thích.

Cáo già đúng là cáo già, chỉ dùng mấy câu nói đã lấy cái cớ là quan tâm để che đậy tất cả mọi chuyện, làm như mình giống một người cha tốt thật sự.

Nếu như không phải Đường Bội đã quá hiểu con người của ông ta, thì có lẽ cô sẽ tin một chút.

“À.” Cô thờ ơ đáp một câu, thờ ơ nói: “Chắc không sao đâu, nếu chỉ là cạnh tranh công bằng, với tài lực của Liên gia, chắc hẳn sẽ không hẹp hòi đến vậy.”

“Vậy thì tốt...” Đường Phong Ngôn có chút không cam lòng, nhưng lại không dám nói ra.

“Nếu như không còn chuyện gì khác thì tôi cúp đây.” Đường Bội lại nói.

“Bội Bội!” Đường Phong Ngôn vội vàng kêu.

“Sao?”

“Con vẫn chưa nói cho ba biết con thật sự đính hôn với Sở thiếu sao?” Đường Phong Ngôn vẫn chưa yên lòng.

Giá trị của chiếc nhẫn trên tay Đường Bội thật sự không nhỏ, nhưng Sở gia mạnh như vậy, Diệp gia quán, gia chủ đính hôn mà lại không thấy một chút tin tức gì, người ta nghi ngờ cũng đúng nên không thể trách được.

“Ha ha...” Đường Bội cười khê, nói: “Đến lúc đó ông sẽ biết.”

Cô lười phải đối đáp với Đường Phong Ngôn, tiện tay cúp điện thoại.

Đường Phong Ngôn gọi điện thoại đến nói xa nói gần như vậy, chắc chắn là đã xảy ra chuyện rồi.

Đường Bội híp mắt lại, Liên tam thiếu hành động, mặc dù năm đó cô không đích thân trải qua. Nhưng từ những lời kẻ đứt đoạn ấy, có thể thấy được, Liên tam thiếu ra tay, nhất định sẽ vang dội như sấm sét, người khác khó mà ngăn cản!

“Lạc, gần đây Đường Phong Ngôn có tìm anh không?” Đường Bội nhanh chóng gửi tin nhắn cho Âu Dương Lạc.

“Tôi qua ông ta đến tìm anh, nhưng anh không đếm xỉa đến ông ta.” Lạc trả lời rất nhanh: “Công chúa của anh, em chuẩn bị thu lưới sao?”

“Tìm anh làm gì? Muốn điều tra Liên gia sao?” Đường Bội lại hỏi.

“Không sai.”

“Tạm thời không cần, xem ra Liên Tu Cận đã ra tay rồi, Đường Phong Ngôn phải đối mặt với lửa địa ngục, có lẽ so với sự trả thù của em thì nó còn đáng sợ hơn gấp trăm lần!” Đường Bội cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85 2: Anh Thích Tôi? (2)

Tất nhiên cô có thể tự mình xử lý Đường Phong Ngôn.

Nhưng mẹ trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ muốn thấy, hai người đàn ông năm đó liên thủ đẩy mình vào địa ngục, chó cắn chó.

Đường Bội cắt điện thoại di động.

Chuyện phát triển quá thuận lợi, thuận lợi đến mức có chút vượt qua tưởng tượng của cô.

Cho dù không cần tốn sức thăm dò Đường Phong Ngôn, Đường Bội cũng biết, ba ngày nay giá cổ phiếu của tập đoàn Đường thị rớt giá liên tục, xuống dốc không phanh.

Nhưng đây chưa phải là điều đáng sợ nhất.

Cái gọi là cạnh tranh công bằng trong miệng Đường Phong Ngôn chính là, Đường thị còn chưa kịp bước chân vào vòng cạnh tranh, đã trực tiếp bị những đối tác lúc trước đưa cảnh ô liu ra cho, từ chối.

Nói cách khác, tập đoàn Đường thị có chút danh tiếng ở thành phố S, không có cơ hội tham gia những hạng mục này.

Liên Tu Cận đáng sợ, rốt cuộc Đường Phong Ngôn cũng được diện kiến.

Lúc này, Đường Bội đang ngồi trước mặt Liên Tu Cận, người mà Đường Phong Ngôn vô cùng sợ hãi. Ánh mắt của cô rất bình thản, bắt đầu từ lần đầu tiên hai người gặp nhau, cô chưa từng sợ Liên tam thiếu này.

Chỗ bọn họ đang ở, chính là chỗ mà lần đầu tiên cô gặp Liên Thiên Duệ.

Cách trang trí của nhà hàng này vẫn như cũ, thậm chí phòng bao bọn họ đang ngồi cũng là căn phòng lần trước khi gặp Liên Thiên Duệ.

Gió thổi trúc kêu, tiếng lá trúc cọ sát vào nhau, tựa như có thể tẩy sạch lòng người.

Nhưng Đường Bội biết, Liên Tu Cận ngồi trước mặt cô, cho dù ở Tây Tạng, cũng không thể nào xóa sạch sự hối hận trong lòng ông ta.

Mới qua mấy ngày, mà nhìn ông ta giống như đã già đi mấy tuổi.

Liên tam thiếu phong độ giống như đã trở thành truyền thuyết của thế kỷ trước.

Lúc này Liên Tu Cận ngồi trước mặt Đường Bội, ánh mắt tang thương, nếp nhăn ở khóe mắt có thể thấy rõ, ngay cả sống lưng luôn thẳng tắp lúc trước cũng đã hơi cong lại.

Ông ta vẫn mặc âu phục chỉnh tề, nhưng khó có thể có lại dáng vẻ công tử phong lưu như xưa, lúc này đây, ông ta lạnh lùng đến nghiêm khắc.

Đường Bội cảm bình trà lên, rót cho mình và Liên Tu Cận, nhân dịp nói: “Lá trúc trà thanh tâm giải nhiệt, nhất định Liên tam thiếu sẽ thích.”

Cô nâng đầu lên chống vòm cằm của Liên Tu Cận, lạnh lùng nói: “Nhưng tôi có hơi bất ngờ, ông lại không dần nổi mà về nước sớm như vậy, tôi còn nghĩ ông sẽ ở lại với Từ Thái thêm mấy ngày.”

“Đường Bội...” Giọng Liên Tu Cận khàn khàn.

Mấy hôm nay ông ta không thể ngủ yên.

Không! Phải nói là từ lúc bước chân lên mảnh đất này, trở về thành phố S lần nước, thì ông ta hoàn toàn không thể nào chợp mắt.

Chỉ cần vừa nhắm mắt lại thì sẽ nhìn thấy tấm hình kia.

Dung nhan già nua trước tuổi của Tô Hải Dao, giống như hàng ngàn cây gai, đâm vào làm ông ta đau đớn, nhưng cô ấy lại không hề đếm xỉa đến ông ta.

Ông ta chỉ có thể trơ mắt nhìn vào đôi mắt kia, cảm thấy đôi mắt mình cay xè, rồi cứ như vậy mà mở mắt đến tận khi trời sáng.

“Tôi đã tới chỗ cháu ở khi còn nhỏ.” Liên Tu Cận khàn giọng nói: “Chỗ đó đã sớm bị phá bỏ và xây thành một khu nhà lầu, không hề thấy được vết tích năm xưa. Người của Liên thị tìm được hàng xóm của cháu năm đó, có một vài người còn nhớ cháu, nhớ Từ Thái, cũng nhớ...”

Liên Tu Cận không nói được.

Cũng nhớ Tô Hải Dao khổ cực nuôi nấng hai đứa con thơ.

Câu cuối cùng trong thơ Tô Hải Dao viết đã sớm ghi tạc vào tâm trí ông ta, hàng xóm của bà năm xưa nói lại rằng, trước khi bà qua đời, thân thể đã hết sức yếu ớt, nếu ho một cái là sẽ ho tới nửa đêm. Vì sợ quấy rầy đến Đường Bội và Đường Tử Thái, bà thường lặng lẽ trốn ngoài hành lang chờ ho xong rồi mới đi vào nhà chợp mắt một chút, rồi lại phải bắt đầu một ngày cực khổ. Diệp gia quán.

“Cô ấy thật sự là một người tốt, cũng là một người mẹ tốt, đáng tiếc...” Hàng xóm tiếc rẻ lắc đầu một cái.

Đáng tiếc người tốt sống không lâu, người xấu lại sống đến ngàn năm!

Lời người hàng xóm nói giống như hàng vạn cây dao, từng cây từng cây đâm thẳng vào trái tim đã sớm máu me đầm đìa của Liên Tu Cận, làm ông ta đau đến mức chết lặng.

“Tôi cho là...” Liên Tu Cận bung chum trà lên uống một hớp, cười khổ tự giễu nói: “Tôi sẽ sụp đổ ngay tại đó! Nhưng tôi lại có thể đi tới quán rượu, thậm chí còn có thể tới đây gặp cháu.”

Hốc mắt Đường Bội đã đỏ au.

Nhưng ánh mắt của cô càng lúc càng lạnh!

Đây là chuyện mà ngay cả cô cũng không biết.

Cô không biết, thì ra mẹ vì cô và Tử Thái, lại cực khổ... Và kiên trì đến như vậy!

“Đường Bội...” Liên Tu Cận lại nói: “Thiên Duệ nói không sai, cuộc đời của tôi thật sự quá trôi chảy, cho nên mới không thể chịu được một đả kích nhỏ. Năm đó tôi không dám đối mặt với chân tướng sự thật, hèn yếu trốn tránh tất cả, không dám đi điều tra, tự cho là đúng đắn hết tất cả tội lỗi lên người mẹ cháu. Tôi cho là làm vậy thì mình có thể khá hơn, nhưng bây giờ, báo ứng tới rồi!”

Ông ta ngửa đầu nhìn lên trần nhà, phía trên có treo một chiếc đèn cung đình họa tiết cổ điển, ánh đèn nhu hòa, không làm cho người ta bị nhức mắt.

Nhưng Liên Tu Cận lại cảm thấy đôi mắt mình vô cùng đau.

Ông ta cẩn thận chớp mắt một cái, lại lẩm bẩm nói: “Cháu biết không? Mẹ cháu định sẽ đưa Tử Thái đến chỗ tôi, nhưng khi đó, tôi đang bận chạy theo niềm vui mới, bận bịu với cuộc sống mơ màng, bận bịu tham dự những buổi tiệc tùng xa hoa... Bận bịu dùng scandal của mình, bóp chết một người duy nhất, cũng bóp chết cơ hội duy nhất có thể để con của tôi gọi tôi một tiếng ‘ba’...”

Cái gọi là tim đau như bị khoét ngàn lỗ, có lẽ là như thế.

Khi Liên tam thiếu nghe những người đó kể lại chuyện của Tô Hải Dao và con trai mình, thì lúc bấy giờ đây, ông ta chỉ còn lại lá thư này, từng chữ thấm đẫm nước mắt của Tô Hải Dao, mỗi chữ cũng giống như một con dao sắc bén, không ngừng cửa vào tim ông ta.

Liên Tu Cận lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong túi quần ra, nhẹ nhàng đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt Đường Bội.

“Đây là cái gì?” Đường Bội lạnh giọng hỏi.

Cô không thích ngồi cùng Liên Tu Cận nhớ lại những chuyện liên quan tới mẹ.

Đối với Đường Bội và Đường Tử Thái mà nói, đó là những ký ức vô cùng vô cùng quý giá, cho dù chia sẻ, cũng tuyệt đối không chia sẻ cho một trong hai hung thủ hại chết mẹ mình.

“Bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, cháu hoặc Tử Thái, chỉ cần cảm nó đến Liên thị, Thiên Duệ sẽ chuyển giao tất cả tài sản của tôi cho hai người.” Liên Tu Cận nhàn nhạt nói: “Tôi biết cháu khinh thường nó, Tử Thái cũng khinh thường những thứ của người ba này. Nhưng tôi bây giờ, nghèo đến mức chỉ còn lại tiền.”

Liên Tu Cận cười tự giễu.

“Tử Thái?” Đường Bội nhíu mày.

“Đúng! Tử Thái.” Liên Tu Cận nhớ ra cái gì đó, biểu cảm đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Tử Thái nó, nó đã biết hết mọi chuyện, cho nên nó...” Ông ta cười khổ lấy một tấm thẻ khác ra.

Thẻ ATM màu đen lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, nhưng lại làm Liên Tu Cận cảm thấy nóng đến mức bỏng tay.

Ông ta nhanh chóng đặt cái thẻ lên bàn, ngẩng đầu, nhìn vào mắt Đường Bội, chậm rãi nói: “Tôi không muốn chỉ trích cái gì cả, nhưng Đường Bội, tôi tin cháu sẽ không nói những chuyện năm đó với Từ Thái, dù cháu có hận tôi đến thế nào thì cháu cũng sẽ không nói với nó. Bởi vì cháu rất thương Từ Thái!”

“Nhưng Từ Thái vẫn biết?” Đường Bội nhủ chặt mày.

“Không sai.” Liên Tu Cận lại nói: “Nó đưa cái thẻ này cho tôi, nói sẽ trả hết số tiền mà tôi lo cho nó trong thời gian qua. Bây giờ ngay cả câu ông Liên nó cũng không thêm kêu nữa, học người ngoài kêu là Liên tam thiếu. Nhất định là đã có người nói cho nó biết chuyện năm đó...”

“Ông có ý gì?” Đường Bội nhìn chằm chằm Liên Tu Cận, rốt cuộc mở miệng từ từ hỏi.

“Nếu như không phải là cháu, không phải Thiên Duệ, vậy còn người nào biết chuyện năm đó, hơn nữa còn có thể nói với Từ Thái?” Liên Tu Cận nói.

Đường Bội không nói gì, chỉ nhìn Liên Tu Cận, im lặng, chân mày khẽ nhíu lại.

Động tác của cô không qua khỏi đôi mắt Liên Tu Cận.

“Cả đời này của tôi, lúc Từ Thái nhét cái thẻ này vào tay tôi, lạnh lùng nói với tôi những lời kia, thì đã tuyên bố kết thúc rồi.” Liên Tu Cận lại nói: “Đường Bội, tôi biết Từ Thái thương cháu, tôi cũng biết cháu rất thương nó, chuyện cháu làm vì nó, vượt qua người ba này. Cho nên Từ Thái có cháu chăm sóc, tôi vốn rất yên tâm. Nhưng bây giờ...”

Liên Tu Cận luôn luôn là một người đàn ông ích kỷ, cho dù từ đầu tới cuối Đường Từ Thái không nhận ông ta, nhưng ông ta cũng muốn có một vị trí trong lòng cậu, ít nhất, dù chỉ một chút thôi, có thể dùng thời gian còn lại, để cho cậu tình thương của ba.

Sau khi ước mơ tan biến, ông ta hy vọng, con ông ta, có thể sống một cuộc sống hạnh phúc, trên lưng không mang cái sai lầm mà ông ta phạm phải.

Nói ích kỷ một chút, có Đường Bội công những thù hận này là đủ rồi.

“Tôi tin không phải cháu...” Liên Tu Cận chậm rãi nói: “Nhưng có người nói cho Từ Thái biết, hơn nữa còn nói rất cận kề. Nếu không lấy tính cách của Từ Thái, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện quyết tuyệt như vậy.”

Ông ta nhìn vào mắt Đường Bội, chắc chắn người đó không chỉ nói với Từ Thái chuyện năm đó mà còn dạy Từ Thái giả vờ không biết gì hết trước mặt Đường Bội, không để Đường Bội biết chuyện này.

Cho nên Từ Thái mới chọn, sau khi Đường Bội về nước, làm khó Liên Tu Cận.

Liên Tu Cận không thể chịu đựng, bên cạnh con trai mình có một trái bom hẹn giờ.

Đường Bội đột nhiên đứng lên.

Cô nhìn xuống Liên Tu Cận, gần như có chút không dám tin: “Ông đang ám chỉ là Sở Quân Việt nói với Từ Thái chuyện này?”

Cô cau mày: “Liên tam thiếu, ông có biết ông làm vậy rất khó coi không?”

Liên Tu Cận không trốn tránh, ông ta ngẩng đầu nhìn Đường Bội, nói: “Cậu ta là gia chủ Sở gia, tổng giám đốc của tập đoàn Sở thị, có thể nắm giữ một tập đoàn lớn như vậy, tuyệt đối không phải là người hiền lành gì. Nếu cậu ta thật sự hiền lành, chỉ sợ đã sớm không thể sinh tồn ở Sở gia. Cho nên Đường Bội, có lẽ cậu ta thật lòng yêu cháu, có thể biểu hiện vô hại trước mặt cháu. Nhưng làm sao cháu đảm bảo? Cậu ta sẽ đối xử với Từ Thái như đối xử với cháu?”

“Anh ấy sẽ không làm như vậy!” Đường Bội chắc chắn nói.

Ánh mắt của cô quá trong suốt và kiên định, làm Liên Tu Cận suyt chút nữa tin lời cô.

Nhưng ông ta khẽ híp mắt, ông ta đã sai nửa đời rồi, không thể cảm hạnh phúc của con trai mình ra mạo hiểm nữa.

“Đường Bội, đó là cậu ta bằng lòng làm vậy trước mặt cháu, để lộ mặt tốt của mình.” Liên Tu Cận lạnh lùng nói: “Cháu có thể hỏi Thiên Duệ hoặc là bạn tốt của cháu, Âu Dương Lạc, Sở Quân Việt trước mặt bọn họ, lúc đó cậu ta mới là Ám Dạ đế vương chân chính, làm người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật.”

“Anh ấy sẽ không làm như vậy.” Đường Bội chắc chắn nói: “Anh ấy chưa từng làm ra chuyện không tôn trọng ý nguyện của tôi.”

“Sở Quân Việt uy hiếp tôi và Thiên Duệ, không được cướp Từ Thái khỏi cháu.” Liên Tu Cận chậm rãi nói: “Cậu ta biết cháu không bỏ được người em trai này, mặc dù cậu ta uy hiếp chúng tôi, nhưng cậu ta cũng nghĩ đến, Liên gia không nhất định sẽ sợ. Cho nên cậu ta sẽ tính cách khác,

trực tiếp xuống tay từ chỗ Tử Thái, giải quyết tận gốc, cắt đứt suy nghĩ ở lại bên tôi của nó, đó thật sự là cách làm đơn giản và triệt để nhất. Huống chi...”

Dừng một chút, ông ta nói: “Chuyện Sở đại thiếu muốn làm, cơ bản là không cần tự ra tay, chỉ cần cậu ta muốn, sẽ có vô số người tranh giành làm giùm cậu ta.”

“Tôi vẫn sẽ không tin.” Đường Bội nhìn Liên Tu Cận, nói: “Ông không thuyết phục được tôi. Tôi tin tưởng người mà tôi phải đích thân nhìn thấy, cảm nhận, và hiểu rõ. Sở Quân Việt không phải như ông miêu tả.”

“Được!” Liên Tu Cận nhìn vào mắt Đường Bội, đột nhiên nói: “Vậy tôi sẽ để cho cháu xem, rốt cuộc Sở Quân Việt có bao nhiêu đen tối.”

Ông ta móc điện thoại ra gọi cho Liên Thiên Duệ, không quá mấy phút, cửa phòng bao bị người ta gõ ba tiếng, sau đó Liên Thiên Duệ mở cửa đi vào.

“Chú ba.” Hắn gật đầu chào hỏi Liên Tu Cận, rồi mới quay sang nhìn Đường Bội, đưa tay ra: “Đã lâu không gặp, cô Đường.”

Đường Bội đưa tay ra nắm lại rồi rút tay về.

Cô lạnh lùng nhìn hai chú cháu trước mặt, bắt đầu hỏi hặn vì đi gặp Liên Tu Cận.

Uổng công cô còn cho là Liên Tu Cận thật lòng xám hối, nể mặt Tử Thái, cô hạ quyết tâm, Diệp gia quán, chờ sau khi Liên Tu Cận xử lý Đường Phong Ngôn xong, chỉ cần ông ta không xuất hiện trước mặt cô nữa thì cô sẽ không chủ động tìm ông ta gây chuyện.

“Cô Đường.” Liên Thiên Duệ hơi khom người, nói: “Tôi muốn xin lỗi cô trước, cuộc phẫu thuật của Tử Thái, thật sự là do một chút tư tâm của tôi, kêu bác sĩ sắp xếp phẫu thuật vào ngày hôm đó.”

Đường Bội ngồi xuống.

“Tư tâm?” Cô lạnh nhạt hỏi: “Tư tâm gì?”

Tổng giám đốc Liên thị, họp diễn với nhân vật xuất sắc lúc trước của Liên thị, cơ hội này khó có được, người bình thường làm sao thấy được đây?

Đường Bội khinh thường nhìn hai người, cô muốn nhìn thử, bọn họ diễn tuồng này như thế nào.

“Điều này... Thử cho tôi không thể nói rõ.” Sau khi trầm mặc mấy giây Liên Thiên Duệ chậm rãi nói.

Đường Bội cười khê: “Vậy, anh dựa vào cái gì mà muốn tôi tin tưởng chuyện anh sắp nói? Nhất là...” Nụ cười của cô càng lạnh hơn: “Anh còn đang muốn tung tin vịt hãm hại VỊ HÔN PHU của tôi, kích bác quan hệ của chúng tôi?”

Nói đến chữ vị hôn phu, giọng Đường Bội lại nặng thêm một chút.

Cô tin tưởng, Liên Thiên Duệ và Liên Tu Cận chắc chắn đã biết tin tức trên mạng.

Bằng năng lực của bọn họ, chắc chắn sẽ đoán ra, người đưa chiếc nhẫn cho cô là Sở Quân Việt.

Quả nhiên, Liên Thiên Duệ nghe vậy, cơ thể hơi cứng đờ.

Hắn quay đầu nhìn Liên Tu Cận, lập trường của Đường Bội quá rõ ràng, làm cho hắn không biết phải nói chuyện kế tiếp như thế nào.

“Sao vậy? Không muốn nói à?” Đường Bội lại hỏi.

Trước giờ cô yêu hận rõ ràng, đối với Liên Thiên Duệ vốn là vô cùng khách sáo, nhưng bây giờ lại lạnh như băng.

Liên Thiên Duệ có hơi lúng túng, hắn ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Nguyên nhân tôi nói lời xin lỗi vừa rồi, có một phần là vì, sắp xếp ca phẫu thuật vào ngày hôm đó, là do chúng tôi nhận được tin, biết Sở thiếu sẽ cầu hôn cô vào ngày hôm đó, cho nên Âu Dương thiếu mới liên thủ với tôi, ngăn cản chuyện đó.”

Đường Bội không tỏ ý kiến nhìn hắn, hỏi: “Đúng là anh nên nói xin lỗi! Không chỉ vì anh lợi dụng Tử Thái, mà còn vì, anh làm tôi bỏ lỡ mặt màn cầu hôn mà tôi trông chờ rất lâu.”

Nói xong, Đường Bội mỉm cười.

Chắc là không ngờ cô sẽ nói như vậy, Liên Thiên Duệ nhìn nụ cười của cô, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, không biết phải nói tiếp như thế nào.

“Tiếp tục đi...” Đường Bội cười nhắc nhở.

“Nhưng trước khi chuyện xảy ra, Sở thiếu đã biết hết rồi.” Liên Thiên Duệ ho nhẹ, trước ánh mắt sắc bén của Đường Bội, hẳn cảm thấy mặt mình nóng lên, nhưng vẫn miễn cưỡng nói tiếp: “Anh ta không chỉ biết tung tích của Từ Thái mà không nói cho cô biết, còn biết kế hoạch của tôi và Âu Dương thiếu. Nhưng anh ta lại không nói gì.”

Liên Thiên Duệ nhìn Đường Bội, thấy sắc mặt của cô không thay đổi, nhắm mắt nói một hơi: “Anh ta làm như không có chuyện gì, vẫn lên kế hoạch cầu hôn, để cô không thể không đến Thụy Sĩ, bỏ lỡ màn cầu hôn đầy dụng tâm của anh ta.”

“Lấy tính cách của cô, qua chuyện này, chắc chắn sẽ rất áy náy với Sở thiếu. Sau đó anh ta lập tức bay tới Thụy Sĩ, không một lời chỉ trích cô, ngược lại còn bận trước lo sau chuyện của Từ Thái...”

Liên Thiên Duệ không nói tiếp, hẳn tin, lấy trí thông minh của Đường Bội, nhất định đã hiểu.

Hắn nhìn Đường Bội, nói với cô: “Đây mới là gia chủ Sở gia, cô Đường. Anh ta có thể tính toán cô như vậy, lấy Từ Thái ra làm quân cờ. Sở thiếu khôn khéo mạnh mẽ, có thể quản lý Sở gia nề nếp khuôn khổ như vậy không phải là tình cờ. Cô Đường, không phải chủ ba buồn lo vô cớ, chẳng qua là...”

“Anh thích tôi?” Đường Bội lại đột nhiên cắt đứt lời nói của Liên Thiên Duệ.

Cô nhìn thẳng vào mắt Liên Thiên Duệ, lạnh lùng hỏi lại lần nữa: “Thích đến mức, không tiếc trở mặt với Sở gia, nghĩ đủ mọi cách chia rẽ tôi và Sở Quân Việt?”

Giọng điệu của cô quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức Liên Thiên Duệ hoàn toàn không nghe ra được một chút xú thẹn thùng hay ngọt ngào nào!

Cho nên hắn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Đường Bội, đầu óc lập tức trống rỗng, hoàn toàn quên mất lời muốn nói tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: May Mắn? Xui Xẻo?

Editor: Mặc Doanh RF

Diệp gia Quán.

“Sao?” Nụ cười của Đường Bội cực kỳ động lòng người.

Hôm nay tới gặp Liên Tu Cận, cô mặc một chiếc váy màu xanh da trời.

Màu xanh da trời sâu thẳm, mang theo hơi thở của đại dương. Thiết kế sát vai, làm cho cô càng thêm lười biếng và đậm chất phong tình của Địa Trung Hải.

Nhưng ánh mắt nhìn Liên Thiên Duệ bây giờ của Đường Bội, sắc bén không cảm xúc.

Nụ cười của cô càng thêm rực rỡ, nhưng đôi mắt lại càng lạnh hơn: “Nói quá đúng nên Liên tổng không biết nói gì nữa sao?”

Đường Bội cười giễu cợt.

Liên Thiên Duệ từ từ rũ mắt xuống.

Phản ứng của Đường Bội không giống như trong tưởng tượng làm hắn suyt chút nữa đã không thể nói ra những lời nói mà mình chú tâm chuẩn bị từ rất lâu.

Đây không phải là lần đầu hắn cảm nhận được sự bênh vực và tin tưởng của Đường Bội dành cho Sở Quân Việt.

“Cô Đường...” Liên Thiên Duệ trầm giọng nói: “Tôi nghĩ bây giờ vấn đề chúng ta đang thảo luận, liên quan đến Từ Thái.”

Đường Bội từ từ buông lỏng người, dựa lưng vào ghế.

Cô nâng cằm lên, nhìn mặt Liên Thiên Duệ mấy giây, cuối cùng quay sang Liên Tu Cận.

“Liên tam thiếu, tôi muốn kể cho ông nghe một câu chuyện.” Đường Bội cầm bình trà lên, rót cho ba người: “Không biết có làm mất thời gian của ông không?”

“...Không biết.” Liên Tu Cận trầm giọng đáp.

“Lúc tôi còn nhỏ, ở cách vách có một gia đình. Điều kiện của nhà bọn họ không tốt, vợ bị bệnh nằm liệt giường, ngay cả khả năng chăm sóc con mình cũng không có. Công việc của chủ đó cũng tạm ổn, nhưng vì tiền chữa bệnh cho vợ quá cao, hơn nữa còn phải nuôi một đứa bé, cho nên nhà bọn họ luôn phải tiết kiệm.” Đường Bội chậm rãi nói.

Chuyện này, hình như không có chút liên quan nào với Liên tam thiếu và tổng giám đốc Liên thị.

Nếu như nói theo lời của Liên tam thiếu, cho dù có khó khăn như thế nào, thì cũng chưa từng thiếu tiền.

Đường Bội lại tiếp tục nói: “Khi đó cũng có rất nhiều người nói... Chủ đó có tình nhân ở bên ngoài, bởi vì vợ chủ ấy bị bệnh đã lâu, không còn xinh đẹp và quyến rũ như trước. Tất cả hàng xóm cũng nói, chủ đó, chắc chắn đã sớm không chịu được cô đơn mà có người phụ nữ khác ở bên ngoài.”

Liên Tu Cận và Liên Thiên Duệ nhìn nhau, không rõ mục đích của Đường Bội.

“Nhưng mà thỉnh thoảng mẹ sẽ dẫn tôi và Tử Thái sang thăm dì kia, lần nào đi ấy cũng cố gắng ngồi dậy, trò chuyện với chúng tôi. Có một hôm không biết tại sao, dì ấy lại chủ động nhắc tới vấn đề này.” Đường Bội cười nhạt.

Thật ra thì khi đó cô còn nhỏ, những lời dì kia nói và biểu cảm trên mặt dì ấy, cô không hiểu.

Nhưng mà bây giờ cô đã hiểu rồi.

“Sau đó thì sao?” Liên Tu Cận không nhịn được hỏi.

Rất nhẹ nhàng, rất bình thường, một câu chuyện như thế lại làm Liên tam thiếu lộ vẻ xúc động.

Bởi vì có liên quan với mẹ của Đường Bội sao?

“Khi đó tôi còn nhỏ, nhưng những câu nói của mẹ và dì ấy tôi đều nhớ rất rõ. Dì ấy nói với mẹ tôi, dù người ngoài nói sao, dì ấy cũng sẽ không tin. Bởi vì chồng dì ấy, cho dù bận rộn như thế nào, buổi tối chủ ấy cũng sẽ dịu dàng vắt khăn ấm lau người cho dì ấy. Mùa đông chủ ấy sẽ dùng nước hơi nóng một tí, mùa hè sẽ hơi lạnh hơn. Nhưng đã qua nhiều năm như thế, chủ ấy chưa bao giờ khó chịu hay cau có với dì. Ngay cả một chi tiết nhỏ xíu như thế mà chủ ấy cũng chú ý tới, còn duy trì nhiều năm như vậy, một người đàn ông tốt thế, dì ấy tuyệt đối sẽ không vì vài lời nói của người ngoài mà hoài nghi tấm lòng của chủ ấy.” Đường Bội mỉm cười nói.

Sắc mặt Liên Tu Cận trở nên khó coi.

Nhưng Đường Bội không hề đếm xỉa, chỉ lạnh nhạt nói: “Người đời thường nói, vợ chồng nghèo khó trăm sự buồn rầu. Cũng nói, lâu trước giường bệnh vô hiệu tử. Thật ra không thể vợ đưa cả nắm được, tôi tin chắc Sở Quân Việt tuyệt đối không hiền lành, cũng tin anh ấy vẫn chưa bao giờ bày ra mặt đáng sợ của mình trước mặt tôi. Nhưng mà...” Đường Bội cười: “Yêu một người, thì nên tin tưởng. Hoài nghi, là mầm độc giết chết tình yêu.”

Cô đứng lên, nhìn Liên Tu Cận và Liên Thiên Duệ, nói: “Nếu tôi đã yêu Sở Quân Việt, tôi tuyệt đối sẽ không nghi ngờ anh ấy. Tôi tin tưởng người đàn ông khi tôi té xuống ngựa đã nhào tới che chở tôi, có thể vì tôi mà bỏ lại Sở gia, ngồi máy bay hơn mười tiếng đồng hồ để bay đến Thụy Sĩ. Bất luận anh ấy làm gì thì chắc chắn anh ấy cũng sẽ không muốn tôi đau lòng. Cho nên...”

Đường Bội than nhẹ một tiếng, lại nói: “Liên tam thiếu, đến bây giờ, ông vẫn không hiểu được cách biểu đạt tình yêu. Nếu như tôi là ông, tôi tuyệt đối sẽ không về nước, bỏ lại Tử Thái một thân một mình ở lại đất nước xa lạ kia, nhất là khi nó đang ở bệnh viện, nơi có thể khiến người ta sợ hãi và bi quan. Dù, đối với ông, nó đã sớm thất vọng đến mức tuyệt vọng.”

Cô ngừng một chút rồi nói tiếp: “Ông sợ Tử Thái không chịu nhận ông, nhưng ông lại không làm gì cả. Chẳng lẽ ông vẫn muốn ngồi chờ đứa con trai ông từ bỏ hai mươi năm chủ động nhào tới chân ông cầu xin ông đối xử tốt với nó sao? Ông coi Tử Thái là cái gì? Giống như những tình nhân bị tiền tài và vẻ bề ngoài của ông hấp dẫn?”

Cô không muốn tiếp tục nói chuyện với hai người này, gật đầu chào bọn họ, đi đến cửa cô chợt nhớ ra một chuyện, quay đầu nói với Liên Tu Cận: “Bây giờ ông cảm thấy uất ức, cảm thấy Tử Thái không chịu nhận ông, từ chối ý tốt của ông, là bởi vì nó biết chuyện này? Thậm chí vì hoài nghi chuyện này là do Sở Quân Việt làm, khi tất cả mọi chuyện chỉ là suy đoán của riêng ông, thì ông liền không tiếc chia rẽ tình cảm của tôi và anh ấy, mục đích chỉ vì muốn trả thù anh ấy? Liên tam thiếu, đã qua nhiều năm như vậy mà ông vẫn không thay đổi một chút nào. Không có cảm tình gì, không bỏ ra lại muốn có được. Tôi quá thất vọng về ông! Rốt cuộc tôi đã hiểu...”

Nói tới đây, đột nhiên Đường Bội ngừng lại mấy giây.

Môi cô nhếch lên, nở một nụ cười lạnh, nhìn gương mặt tái nhợt của Liên Tu Cận, nói từng chữ: “Năm đó mẹ tôi không chịu đi tìm ông, chắc hẳn là vì đã hiểu rõ con người ông, ông, không đáng giá để bà ấy phó thác suốt đời!”

Từ đầu đến cuối giọng điệu của Đường Bội rất bình thản, không có một chút nóng giận hay cáu gắt.

Nhưng câu nói sau cùng, lại làm Liên Tu Cận cảm thấy cổ họng có vị ngọt tanh, dường như đã nếm được mùi máu tươi.

Thật là từng chữ đâm thẳng vào tim gan!

Đường Bội kéo cửa ra, sai bước đi ra ngoài!

Đàn ông Liên gia, thật sự làm cô thất vọng! Diệt gia quán.

Hoàn toàn không có can đảm nhìn thẳng vào sai lầm của mình, mỗi khi gặp thất bại hay khó khăn, họ đều nghĩ nguyên nhân mọi chuyện đều nằm ở người khác.

May mắn, em trai cô không phải do ông ta nuôi lớn!

Đường Bội thở hắt.

Cô biết câu nói sau cùng của mình vô cùng tổn thương người khác, cũng biết trái tim Liên Tu Cận nhất định sẽ lại máu me đầm đìa.

Nhưng ông ta đáng bị như vậy.

Sau khi ngồi vào xe, Đường Bội cười híp mắt đưa tay nắm lấy tay Sở Quân Việt, nói: “Sao anh lại ngồi chờ ở đây? Liên Tu Cận đâu có ăn thịt em đâu.”

Xe được khởi động, bắt đầu lái ra khỏi bãi đậu xe.

Sở Quân Việt dời mắt khỏi laptop: “Anh biết em rất giỏi, cho dù một mình đối mặt với chú cháu Liên gia cũng không có vấn đề gì. Mặc Doanh RF Diệt gia Quán. Nhưng mà...” Sở Quân Việt cố chấp ôm lấy eo Đường Bội, kéo cô vào ngực mình, đặt cằm trên đỉnh đầu của cô: “Nhưng em không thể tước đoạt quyền lợi được lo lắng cho em của anh.”

“Sáng nay anh uống mật ong hả?” Đường Bội cười: “Miệng ngọt như vậy.”

“Em thử là sẽ biết ngay.”

Đường Bội cười ra tiếng, nắm cằm Sở Quân Việt lắc mấy cái, nói: “Học được từ bộ phim nào vậy?”

“Không nhớ nữa.” Sở Quân Việt thành thật trả lời.

Anh ôm Đường Bội vào lòng, thân thể mềm mại rúc vào ngực anh, bất luận lúc nào, cũng làm cho anh cảm thấy bọn họ rất xứng đôi.

Đường Bội không nói bất cứ chữ gì về cuộc nói chuyện với chú cháu Liên gia, Sở Quân Việt cũng không hỏi.

Đúng như lời anh nói, Đường Bội đủ mạnh, nên không cần người khác lo lắng cho cô.

Anh rút tay ra, tiếp tục sửa tài liệu, không chút cố kỵ để Đường Bội xem tài liệu cơ mật của Sở gia.

“Chờ em thi xong, đi Úc với anh nhé.” Sở Quân Việt vừa gõ chữ, vừa nói với Đường Bội: “Ông nội anh có một nông trường ở đó, ông rất muốn gặp em.”

Đường Bội ngăn ra.

Ông nội của Sở Quân Việt? Là người đã đuổi Sở Dực Thành khỏi Sở gia, ông cụ Sở?

“Yên tâm đi.” Có lẽ là cảm nhận được sự cứng ngắc của cô, Sở Quân Việt trấn an nói: “Ông rất tốt, chuyện của chú...”

Chần chờ một lát, anh nói: “Thật ra thì cũng không thể trách ông nội được. Nếu như năm đó chú trực tiếp cưới Thích Bạch Phong thì những chuyện sau đó sẽ không xảy ra.”

“Ừ.” Đường Bội gật đầu.

“Ông chỉ muốn gặp em một lần.” Sở Quân Việt cười nhạt nói: “Nếu như không phải nhờ có sự xuất hiện của em, ông nói còn nghi ngờ là anh thích

đàn ông. Người cứu cháu trai của mình, để ông có hy vọng ôm chặt trai lần nữa, ông chắc chắn sẽ không làm khó em.”

“Có vẻ như ông nội của anh rất thú vị và sáng suốt.” Đường Bội cũng không nhịn được mà bật cười.

“Tất nhiên rồi, ông nội còn nói, sẽ lái máy cày, chở em ra nông trường hóng gió. Anh không cho phép em yêu cuộc sống đó, rồi ném anh ra, ở lại Úc với ông nội đầu đây.” Sở Quân Việt lại nói.

Đường Bội bật cười.

Ông cụ Sở thú vị như vậy, làm sao nuôi ra Sở Dực Thành tài hoa hơn người, thậm chí còn có chút tài kinh người như thế.

Cùng với đứa cháu trai lạnh như băng, người sống không dám đến gần này.

Lúc bọn họ ngồi trong xe cười cười nói nói, Liên Tu Cận và Liên Thiên Duệ ở lại phòng bao, không tốt được như thế.

“Chú ba...” Liên Thiên Duệ nhìn sắc mặt càng lúc càng khó coi của Liên Tu Cận, mở miệng an ủi: “Đường Bội luôn không quá vui vẻ với chú, cho nên những lời cô ấy nói...”

“Đường Bội nói không sai!” Liên Tu Cận khàn giọng cắt đứt lời nói của Liên Thiên Duệ.

“Chú ba...” Liên Thiên Duệ có chút bận tâm nhìn Liên Tu Cận.

“Cho đến giờ, chú thật sự vẫn còn mắc thêm nhiều lỗi lầm nữa. Cô ấy nói không sai, Từ Thái đối với chú như vậy, chú vô cùng uất ức. Chú nghi ngờ Sở Quân Việt, thậm chí còn nghi ngờ cậu ta và Đường Bội là đồng mưu, muốn cướp Từ Thái khỏi chú. Nhưng chú chưa từng có được Từ Thái!?” Giọng của Liên Tu Cận cực kỳ khàn: “Chân chính muốn có được Từ Thái, thật ra chỉ có Đường Bội, không phải chú!”

“Chú ba...” Liên Thiên Duệ càng lo lắng hơn: “Rốt cuộc tại sao Từ Thái lại biết chuyện năm đó? Chuyện này ngay cả con cũng không biết được bao nhiêu, Từ Thái phản ứng mạnh như vậy, chắc chắn nó biết nhiều hơn con.”

“Chắc chắn là có người nói cho nó biết.” Giọng Liên Tu Cận lạnh xuống: “Người này không chỉ lớn gan, mà còn biết rất rõ về chú, người này có thể đoán được chuyện chú sắp làm, cho nên mục tiêu của người này, sợ rằng không chỉ là chú, mà còn có cả Sở Quân Việt.”

Sau khi tỉnh táo lại, Liên Tu Cận lấy lại được sự tỉnh táo của người Liên gia: “À, chuyện Đường gia, tiến hành thế nào rồi?”

“Chú ba yên tâm, con dám bảo đảm, từ bây giờ Đường Phong Ngôn sẽ từ từ nếm được cảm giác bị mọi người xa lánh.” Liên Thiên Duệ chắc chắn nói.

“Ừ.” Liên Tu Cận chậm rãi gật đầu.

Ông ta đứng lên, nói: “Chú phải đi gặp Đường Phong Ngôn, năm đó hẳn dám làm ra chuyện như vậy, cũng phải nghĩ đến bản thân có ngày sẽ phải gặp chuyện tương tự.”

Hai mắt ông ta trở nên sáng ngời, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, giống như Đường Phong Ngôn đang đứng trước mặt ông ta, đang bị ánh mắt của ông ta lăng trì.

“Con đưa chú đi.” Liên Thiên Duệ đứng lên theo. Mặc Doanh RF Diệp gia Quán.

“Không cần.” Liên Tu Cận lắc đầu, ông ta sực nhớ ra một chuyện, đột nhiên nhìn Liên Thiên Duệ.

Liên Tu Cận nhủ mảy, nhìn đứa cháu lớn lên bên cạnh mình, đứa cháu thân thiết với mình nhất. Nhưng mà...

Liên tam thiếu khề thờ dài, nói: “Chuyện Đường Bội và Sở Quân Việt đính hôn, sớm muộn gì tất cả mọi người đều sẽ biết. Con... Tự thu xếp ổn thỏa đi.”

Chuyện tình cảm của ông ta đã thất bại thảm hại, ông ta thật sự không thể nào cho cháu mình lời khuyên.

Ánh mắt Liên Thiên Duệ trầm xuống, nhưng vẫn gật đầu, nói: “Chú yên tâm.”

Khi chú cháu Liên gia bận rộn vì chuyện Đường gia, Đường Bội cũng bận rộn vì hai chuyện.

Chuyện thứ nhất, là buổi họp báo công bố bấm máy phim điện ảnh của Sở Dực Thành.

Chuyện thứ hai, chính là tiết mục của Minh Hiên chưa tới một tuần nữa sẽ bắt đầu.

Lúc Lục Tử Mặc đưa tài liệu về tiết mục của Đường Bội thì cô đang chú ý đến tình hình cổ phiếu của Đường gia.

Khoảng thời gian này, chắc chắn Đường Phong Ngôn rất cực khổ, cô tận mắt nhìn thấy giá cổ phiếu của Đường gia xuống dốc, cuối cùng rốt xuống không đáng một đồng như hôm nay.

Mấy hôm trước, giá cổ phiếu có chút khởi sắc.

Nhưng mà sau đó, nó lại nhanh chóng xuống dốc không phanh.

Liên Tu Cận ra tay, không chỉ chuẩn, nhanh, mà còn quyết tâm tiêu diệt Đường Phong Ngôn, Diệp gia quán, hoàn toàn không để lại đường sống cho ông ta.

Khoảng thời gian này, Đường Phong Ngôn gọi điện thoại cho Đường Bội không dưới mười lần.

Lúc đầu, cô còn chơi trò mèo vờn chuột với ông ta, đùa giỡn với ông ta một chút.

Càng về sau, chỉ nghe được những tiếng than thở đầy tuyệt vọng của Đường Phong Ngôn.

Lục Tử Mặc nhìn Đường Bội cảm máy tính bảng, cười quỵên rũ, ngồi co gối trên ghế salon, không nhận được hỏi: “Có muốn hỏi gì không?”

“Không.” Đường Bội quăn lộn tóc của mình, nói: “Anh nói tiếp đi.”

“Nói tóm lại, chương trình tranh tài, có cô, Thịnh Lan, Khương Dĩ Đồng, mỗi người diễn một phân đoạn trong phim. Những phân đoạn này được chọn ngẫu nhiên, thời gian chuẩn bị chỉ có hai tiếng, đối thủ là ba ảnh đế.” Lục Tử Mặc trầm giọng nói: “Trừ cô, kinh nghiệm biểu diễn của hai người còn lại rất phong phú. Cho nên vòng thi này, cô là người nhẹ ký nhất.”

“Ồ?” Đường Bội dời mắt khỏi máy tính bảng, nhìn Lục Tử Mặc: “Còn có kiểu giải thích như vậy hả? Chẳng lẽ còn có người cá cược xem một trong ba chúng tôi, ai là người đứng nhất à?”

“Điều này thì không, nhưng diễn chung với ba ảnh đế. Biểu hiện tốt, tất nhiên sẽ nổi tiếng sau một đêm. Nhưng hơi không chú ý, sẽ bị kỹ xảo của bọn họ đè ép.” Lục Tử Mặc lại nói.

Lần này, Đường Bội không tiếp lời Lục Tử Mặc ngay.

Cô nhìn Lục Tử Mặc chăm chú, làm Lục Tử Mặc cũng cảm thấy mắt tự nhiên.

Lúc này Đường Bội mới nở nụ cười, nói: “Tử Mặc, bây giờ anh rất giống một người đại diện chính tông.”

“...” Lục Tử Mặc không đáp.

“Nhưng mà anh yên tâm.” Đường Bội chuyển mắt về phía màn hình.

Lần này, cô không xem giá cổ phiếu của Đường gia nữa.

Trên một trang web, đang đăng tin phán đoán tư chất của ba ảnh đế.

“Mặc dù số phim tôi tham gia không nhiều bằng Thịnh Lan và Khương Dĩ Đồng, nhưng biểu diễn cùng ba ảnh đế, tôi tin tưởng, cho dù là hai người bọn họ cũng chưa từng thử.” Đường Bội cười, tiếp tục nói: “Cho nên ba người chúng tôi, chỉ là trải nghiệm một chuyện giống nhau thôi. Huống chi...”

Dừng một chút, cô nói tiếp: “Bọn họ ở trong giới giải trí đã lâu, dễ dàng bị các quy tắc ở đây ràng buộc. Nhưng tôi là người mới, nghề con không sợ cộp đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Siêu Sao: Vợ Yêu Của Ám Dạ Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.